Cornelia Funke
Sânge de cerneală cu ilustraţiile autoarei
Traducere din limba germană de
VIORICA NIŞCOV
Editura ARTHUR
IAŞI, 2007
Titlul original:
Cornelia Funke
Ţintenblut
Copyright e Cecilie Dressler Verlag GmbH & Co. KG.
Hamburg 2005

Corectură [V1.0]: 2017

Cornelia Maria Funke s-a născut în 1958, în Germania, şi este o cunoscută scriitoare de literatură pentru copii. Întreaga sa carieră s-a învârtit în jurul lumii acestora din urmă: a făcut mai întâi studii pedagogice la Universitatea din Hamburg, a lucrat apoi cu copii din medii defavorizate şi ca ilustrator de carte, moment în care şi-a dat seama că ar prefera să scrie ea însăşi poveşti. Prima carte a scris-o la 35 de ani şi până acum a strâns câteva zeci, traduse în peste 30 de limbi. Din 2005,

locuieşte cu familia în Los Angeles.

Sânge de cerneală este a doua parte a trilogiei *Lumea de cerneală*, cel mai de succes roman al autoarei, care-a câştigat multe premii în ţara ei natală şi în străinătate, fiind publicat în milioane de exemplare. Prima parte a fost ecranizată cu succes în 2009.

Pentru Brendan Fraser, al cărui glas este inima acestei cărţi.

Thanks for inspiration and enchantment.

Fără tine, Mo n-ar fi intrat în biroul meu – şi această poveste n-ar fi fost niciodată istorisită.

Pentru Rainer Strecker.

Limbă-vrăjită şi Deget-de-praf totodată.

Fiecare cuvânt din această carte aşteaptă cu nerăbdare să fie citit de el.

Şi *fireşte*, *ca întotdeauna*, *last*, *but for sure not least*, pentru Anna, minunata Anna, căreia de-a lungul multor preumblări i-am spus această poveste, şi care m-a încurajat şi sfătuit şi m-a făcut să înţeleg ce era bun în ea şi ce trebuia făcut şi mai bun.

(Sper mult că povestea despre

Meggie şi Farid nu mai este defavorizată acum.)

Dacă aş şti de unde vin poeziile m-aş duce şi eu într-acolo.

Michael Longley

Cuvinte potrivit croite
Rând cu rând
Propriul meu pustiu
Rând cu rând
Raiul meu

Mario Luise Kaschnitz, *O poezie*

Se lăsa seara şi Orpheus tot nu mai venea. Inima lui Farid bătea mai repede, ca întotdeauna când lumina zilei îl lăsa singur cu întunericul. Blestemat Cap-de-brânză! Pe unde umbla? Păsările amuţiseră deja în copaci, ca năbuşite de noaptea care se apropia, iar munţii din apropiere luaseră o culoare neagră, ca şi cum ar fi fost pârjoliţi de soarele aflat la asfinţit. În curând lumea avea să fie neagră

ca pana corbului, până şi iarba de sub picioarele goale ale lui Farid, iar stafiile aveau să înceapă să şoptească. Farid ştia un singur loc în care se simţea la adăpost de ele: în spatele lui Deget-de-praf, atât de aproape de el încât să-i simtă căldura. Lui Deget-de-praf nu-i era frică de noapte, o iubea.

— Ei, le auzi iarăşi? îl întrebă pe Farid când acesta se înghesui lângă el. De câte ori să-ţi spun? în lumea asta nu există stafii. E unul din puţinele avantaje pe care le are.

Stătea sprijinit de un gorun şi privea în susul şoselei pustii. Mai departe, un felinar lumina asfaltul spart, acolo unde casele se ghemuiau în faţa munţilor întunecaţi, o duzină abia, strânse la un loc ca şi cum s-ar fi temut de noapte la fel ca Farid. Casa în care locuia Cap-de-brânză era prima de pe stradă. În spatele unei ferestre era aprinsă lumina. De mai bine de un ceas Deget-de-praf se uita ţintă la ea. Farid încercase adesea să stea şi el la fel de nemişcat, dar membrele sale refuzau pur şi simplu să rămână liniştite atâta timp.

— Mă duc să văd de ce întârzie!

— Nu te duce!

— Faţa lui Deget-de-praf rămase inexpresivă ca întotdeauna, dar glasul îl trădă. Farid îi desluşi nerăbdarea… şi speranţa care pur şi simplu nu voia să moară, deşi fusese de atâtea ori dezamăgită Eşti sigur că a spus „vineri”?

— Da! Şi azi e vineri, nu?

Deget-de-praf doar dădu din cap şi-şi îndreptă pletele căzute pe faţă. Farid încercase şi el să-şi lase părul să crească la fel de lung, dar al lui se ondula şi se încreţea cu atâta îndărătnicie, încât în cele din urmă şi-l tăiase iarăşi scurt cu cuţitul.

— Vineri, mai jos de sat, la patru, astea au fost cuvintele lui. În vreme ce potaia lui mârâise ca şi cum de nimic n-ar fi avut mai multă poftă decât de un băiat oacheş şi crocant!

— Vântul trecea prin puloverul subţire al lui Farid, iar el îşi freca braţele tremurând. Un foc cald, frumos, da, asta

i-ar fi plăcut, dar la cum bătea vântul, Deget-de-praf nu l-ar fi lăsat să aprindă nici măcar un chibrit. Ora patru… înjurând încet, Farid privi spre cer. Ar fi ştiut că era mult mai târziu şi fără să se uite la ceas îţi spun, ne lasă înadins să aşteptăm, nătărăul ăsta fudul!

Buzele subţiri ale lui Deget-de-praf schiţară un zâmbet crispat. Lui Farid îi era întotdeauna uşor să-l facă să zâmbească. Poate de aceea îi şi făgăduise să-l ia cu el în cazul în care Cap-de-brânză avea să-l ducă într-adevăr înapoi, înapoi, în lumea lui făcută din hârtie şi cerneală de tipar şi din cuvintele unui bătrân.

„Ei, aş! se gândi Farad. „De ce tocmai Orpheus ăsta să facă ceea ce alţii n-au izbutit? Atâţia au încercat… Bâlbâitul, Căutătură-de-aur, Limbă de corb… pungaşi care le luaseră banii…

În spatele ferestrei lui Orpheus se stinse lumina, şi Deget-de-praf se ridică brusc. O uşă se trânti. Se auziră paşi în întuneric, paşi pripiţi, neregulaţi. Apoi apăru Orpheus în lumina felinarului singuratic – Cap-de-brânză, cum îl botezase Farid în ascuns din pricina pielii sale palide şi pentru că asuda la soare ca o bucată de brânză. Cu respiraţia tăiată venea coborând pe strada povârnită, având alături un dulău fioros, urât ca o hienă. Descoperindu-l pe Deget-de-praf la marginea străzii, se opri şi-i făcu semn, zâmbind larg.

Farid îl apucă de braţ pe Deget-de-praf.

— Ia uită-te la rânjetul ăla nărod. Prefăcut ca aurul fals! îi şopti. Cum poţi să ai încredere în el!?

— Cine zice că am încredere în el? Ce-i cu tine? Eşti aşa de agitat! Poate preferi să rămâi aici? Maşini, imagini în mişcare, muzică din cutie, lumina care alungă noaptea, spuse Deget-de-praf, suindu-se pe zidul înalt până la genunchi care mărginea şoseaua. Doar ţie îţi plac toate astea. Ai să te plictiseşti acolo unde vreau eu s-ajung.

Ce tot spune? Ca şi cum n-ar şti foarte bine că Farid nu-şi dorea decât un singur lucru: să rămână cu el. Vru să-i răspundă supărat, dar un trosnet, ca şi cum nişte cizme ar fi călcat în picioare o creangă, îl făcu să tresară.

Şi Deget-de-praf auzise. Rămăsese nemişcat şi asculta. Dar printre copaci nu se vedea nimic, doar crengile se mişcau în bătaia vântului şi un fluture de noapte, palid ca o stafie, atinse obrazul lui Farid.

— Scuze! S-a făcut cam târziu! le strigă Orpheus.

Farid tot nu putea pricepe cum de ieşea un astfel de glas dintr-o asemenea gură. Auziseră despre acest glas, în câteva sate, şi Deget-de-praf pornise pe loc să-l caute, dar abia exact cu o săptămână în urmă îl găsiseră pe Orpheus într-o bibliotecă citind poveşti câtorva copii, dintre care evident niciunul nu observase piticul care răsărise deodată din spatele unui raft plin de cărţi uzate. Dar Deget-de-praf

Îl văzuse, îl pândise pe Orpheus tocmai când acesta voise să se suie în maşina lui şi, în sfârşit, îi arătase cartea pe care Farid o blestemase mai mult ca pe oricare alt obiect.

„O, da, ştiu cartea asta!" suflase Orpheus. „Şi pe tine – adăugase aproape cu evlavie, ţintuindu-l cu privirea de parcă ar fi vrut să-i îndepărteze astfel cicatricele – te cunosc. Eşti cel mai bun din carte. Deget-de-praf! Dansatorul-i ocului! Cine te-a adus aici, în această poveste dintre cele mai triste? Lasă, nu mai spune nimic! Vrei înapoi, aşa-i, dar nu găseşti uşa dintre litere!? Nu-i nimic. Eu pot să-ţi fac una nouă din cuvinte potrivit croite! Pentru un preţ prietenesc

— Dacă eşti într-adevăr cel care cred că eşti!"

Preţ prietenesc! De unde! Fuseseră siliţi să-i promită aproape toţi banii lor ca apoi să-l mai şi aştepte ore întregi în acest loc părăsit de Dumnezeu, în această seară vântoasă care mirosea a stafii.

— Jderul e la tine?

— Orpheus îndreptă lanterna spre rucsacul lui Deget-de-praf. Ştii, câinele meu nu-l suferă.

— Nu, tocmai îşi face rost de ceva să înfulece.

— Privirea lui Deget-de-praf se îndreptă spre cartea pe care o ţinea sub braţ Ce e? Eşti… gata?

— Desigur!

— Dulăul fioros îşi arătă dinţii şi-l fixă pe Farid

Cuvintele au fost la început cam îndărătnice. Poate fiindcă eram atât de emoţionat. Cum ţi-am spus şi la prima noastră întâlnire: cartea asta – Orpheus îşi trecu degetele peste volum – a fost cartea mea preferată de când eram copil. Am citit-o ultima oară când aveam unsprezece ani. A fost furată din biblioteca prăpădită, de unde împrumutam mereu cărţi. Eram din păcate prea laş să fur, dar n-am uitat niciodată cartea. M-a învăţat pentru totdeauna că poţi atât de uşor să scapi de lumea asta prin cuvinte! Că printre pagini poţi să găseşti prieteni, prieteni minunaţi! Prieteni ca tine, scuipători-de-foc, uriaşi, zâne…! Ştii cât am plâns când am citit despre moartea ta? Dar trăieşti, şi totul o să se termine cu bine! Tu o să spui din nou povestea.

— Eu? îl întrerupse Deget-de-praf, zâmbind batjocoritor. Nu, crede-mă, alţii asta fac.

— Ei, da, poate!

— Orpheus îşi drese glasul ca şi cum s-ar fi jenat că şi-a dezvăluit astfel sentimentele Oricum ar fi, e supărător că nu pot merge cu tine, zise el îndreptându-se, cu mersul său curios de neajutorat, spre zidul de la marginea şoselei. Cititorul trebuie să rămână, asta e regula de fier. Am încercat totul ca să mă strecor şi eu în carte, dar pur şi simplu nu merge.

— Rămase pe loc oftând, băgă mâna pe sub haina ce-i cădea prost şi scoase o foaie de hârtie. Deci, aici este ce ai comandat, îi zise lui Deget-de-praf. Cuvinte minunate, doar pentru tine, o stradă de cuvinte care o să te ducă de-a dreptul înapoi. Aici, citeşte!

Şovăind, Deget-de-praf luă foaia. Litere fine, oblice o acopereau, răsucite ca aţa de cusut. Deget-de-praf îşi trecu degetul peste cuvinte ca şi cum ar fi trebuit mai întâi să le vadă pe fiecare în parte, în vreme ce Orpheus îl urmărea ca un elev care îşi aşteaptă nota.

Când Deget-de-praf ridică iarăşi capul, glasul lui suna mirat.

— Scrii foarte bine! Minunate cuvinte…

Cap-de-brânză roşi atât de tare de parcă cineva i-ar fi

turnat pe faţă suc de dude.

— Mă bucur că-ţi place!

— Da, îmi place foarte mult! Toate sunt aşa cum ţi le-am descris. Doar că sună un pic mai bine.

Zâmbind încurcat, Orpheus luă iarăşi foaia din mâna lui Deget-de-praf.

— Nu pot să promit că momentul zilei va fi acelaşi, zise el cu glas scăzut. Legile artei mele sunt greu de înţeles dar, crede-mă, nimeni nu ştie mai mult despre ele decât mine! De pildă, dacă e să schimbi o carte sau s-o continui, trebuie să foloseşti cuvintele care sunt deja în ea. Dacă sunt prea multe cuvinte străine, nu se întâmplă nimic sau se întâmplă ceva ce n-ai vrut! Poate e altfel, dacă eşti tu însuţi autorul…

— Pe numele tuturor zânelor, în tine zac mai multe cuvinte decât într-o bibliotecă întreagă! îl întrerupse Deget-de-praf nerăbdător. Ce-ar fi dacă ai începe acum să citeşti?

Orpheus amuţi brusc ca şi cum şi-ar fi înghiţit limba.

— Sigur, zise el cu glas uşor jignit. Ai să vezi! Cu ajutorul meu cartea o să te primească înapoi ca pe un fiu pierdut. O să te sugă precum suge hârtia cerneala!

Deget-de-praf dădu din cap şi privi în sus, pe şoseaua pustie. Farid simţea cât de mult ar fi vrut acesta să-l creadă pe Cap-de-brânză – şi cât de frică îi era să nu fie din nou dezamăgit.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Farid se duse foarte aproape de el. A scris ceva şi despre mine, sau nu? Ai verificat?

Orpheus îi aruncă o privire puţin binevoitoare.

— Dumnezeule mare, îi zise el batjocoritor lui Deget-de-praf. Băiatul pare într-adevăr să ţină la tine! De unde l-ai cules? De undeva de pe marginea drumului?

— Nu chiar, răspunse Deget-de-praf. L-a scos din povestea lui acelaşi bărbat care mi-a făcut şi mie această favoare.

— Acest… Limbă-vrăjită?

Orpheus rosti numele atât de dispreţuitor ca şi cum

n-ar fi putut să creadă că cineva îl merita.

— Da. Aşa îl cheamă. De unde ştii?

Surpriza lui Deget-de-praf nu puteau să treacă neobservată.

Dulăul fioros adulmecă degetele goale ale picioarelor lui Farid – iar Orpheus ridică din umeri.

— Mai devreme sau mai târziu, se duce vestea oricui poate să dea viaţă literelor.

— A, da?

Glasul lui Deget-de-praf sună neîncrezător, dar nu mai întrebă nimic. Privea ţintă foaia de hârtie acoperită de literele fine ale lui Orpheus.

Cap-de-brânză continua să-i privească pe Farid.

— Din ce carte vii? îl întrebă. Şi de ce nu vrei să te întorci mai bine în propria ta poveste decât în a lui, în care n-ai ce căuta?

— Ce te priveşte pe tine? îi răspunse Farid cu duşmănie.

Cap-de-brânză îl plăcea tot mai puţin. Era prea curios – şi mult prea viclean.

Dar Deget-de-praf râdea uşor.

— Propria lui poveste? Nu, lui Farid nu îi e nici pic de dor de ea. Băiatul schimbă poveştile precum şarpele pielea.

Farid desluşi în glasul lui aproape un fel de admiraţie.

— Aşa, asta face?

— Orpheus îl cercetă din nou pe Farid într-un mod atât de dispreţuitor, încât acesta ar fi preferat să-i pocnească genunchii butucănoşi, de n-ar fi fost dulăul fioros care se holba la el cu ochi înfometaţi. Ei, bine, zise Orpheus, aşezându-se pe zid. Totuşi, te avertizez! Să te trimit înapoi e o nimica toată, dar băiatul n-are ce căuta în povestea ta! N-am voie să-i rostesc numele. E vorba doar de un băiat, cum ai văzut, nu pot să garantez că funcţionează. Şi chiar dacă, ar crea acolo probabil numai încurcături. Poate să-ţi aducă chiar ghinion!

Despre ce vorbea blestematul ăsta? Farid se uită la

Deget-de-praf. „Te rog! se gândi el. Nu-l asculta! Ia-mă cu tine”.

Deget-de-praf răspunse privirii lui. Şi zâmbi.

— Ghinion? zise el şi glasul lui arăta că nimeni nu trebuia să-i spună lui ceva despre ghinion. Absurd! Băiatul îmi aduce noroc. Pe deasupra, este un scuipător-de-foc destul de bun. Vine cu mine! Şi asta de asemenea.

Înainte ca Orpheus să înţeleagă la ce se referea, Deget-de-praf puse mâna pe cartea pe care Cap-de-brânză o aşezase pe zid.

— Nu mai ai nevoie de ea şi eu am să dorm mult mai liniştit dacă o să fie în posesia mea.

— Dar…

— Orpheus îl privi încremenit Doar ţi-am spus că e cartea mea preferată! Aş vrea mult s-o păstrez.

— Da, şi eu, răspunse Deget-de-praf şi-i dădu cartea lui Farid. Aici. Fii cu ochii pe ea.

Farid strânse cartea la piept şi dădu din cap.

— Gwin, zise el. Trebuie să-l strigăm pe Gwin.

Dar când îşi scoase din buzunarul pantalonilor puţină pâine uscată şi vru să-l strige pe Gwin, Deget-de-praf îi astupă gura cu mâna.

— Gwin rămâne aici! zise el.

— Dacă ar fi spus că vrea să-şi lase braţul drept, Farid nu l-ar fi privit mai neîncrezător. Ce te holbezi aşa la mine? O să prindem dincolo un alt jder care să muşte mai puţin decât ăsta.

— Ei, bine, cel puţin în privinţa asta eşti rezonabil, zise Orpheus.

Despre ce vorbea?

Dar Deget-de-praf evită privirea întrebătoare a lui Farid.

— Hai, începe odată să citeşti! se răsti el la Orpheus. Sau trebuie să stăm aici până la răsăritul soarelui?

Orpheus se uită lung la el ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva.

— Da, zise el. Ai dreptate. Zece ani într-o poveste greşită e mult. Să citim.

Cuvinte.

Cuvintele umpleau noaptea ca mireasma unor flori nevăzute. Cuvinte croite potrivit, scoase din cartea pe care Farid o ţinea strâns, şi îmbinate într-un nou înţeles de mâinile palide ca aluatul ale lui Orpheus. Vorbeau despre o altă lume, despre o lume plină de minunăţii şi spaime. Şi Farid asculta, uitând de timp. Nici nu mai simţea că există aşa ceva. Nu mai exista decât glasul lui Orpheus care nu se potrivea cu gura din care ieşea. El făcea ca totul să dispară, strada cu gropi şi casele sărăcăcioase de la capătul ei, felinarul, zidul pe care stătea Orpheus, până şi luna deasupra copacilor întunecaţi. Şi aerul mirosi deodată a ceva îndepărtat şi dulce…

„El poate, se gândi Farid, el poate într-adevăr”, în vreme ce glasul lui Orpheus îl făcea orb şi surd la tot ce nu era făcut din litere. Când Cap-de-brânză tăcu brusc, Farid se uită zăpăcit în jur, ameţit de armonia cuvintelor. Cum de mai erau acolo casele şi felinarul, ruginit de vânt şi ploaie? Şi Orpheus era tot acolo, cu dulăul lui fioros.

Doar unul singur dispăruse. Deget-de-praf.

Farid însă se afla tot pe acelaşi drum părăsit, în lumea nepotrivită.

Aur fals

Un ticălos ca Joe trebuie să se fi vândut diavolului – asta era limpede pentru ei. Iar a intra în război cu o asemenea putere ar fi putut să fie fatal.

Mark Twain, *Aventurile lui Tom Sawyer*

Nu!

— Farid îşi auzi cu groază propriul glas Nu! Ce-ai făcut? Unde e Deget-de-praf?

Orpheus se ridică solemn de pe zid, ţinând încă în mână foaia blestemată, şi zâmbi.

— Acasă. Unde în altă parte?

— Şi? Cu mine cum rămâne? Citeşte mai departe! Haide, citeşte odată!

Totul dispăru sub vălul de lacrimi. Era singur, din nou singur, aşa cum fusese întotdeauna înainte de a-l fi găsit pe Deget-de-praf. Farid începu să tremure atât de tare, încât

nici nu băgă de seamă că Orpheus îi luase cartea din mâini.

— S-a dovedit odată în plus! îl auzi el murmurând, îmi port pe bună dreptate numele. Sunt maestrul *tuturor* cuvintelor care s-au scris şi s-au spus. Nimeni nu se poate măsura cu mine.

— Maestru? Ce tot spui?

— Farid strigă atât de tare, încât până şi dulăul fioros se ghemui. Dacă eşti atât de priceput în meşteşugul tău, cum de mai sunt încă aici? Dă-i drumul, mai citeşte o dată! Şi dă-mi cartea înapoi! încercă s-o apuce, dar Orpheus se feri cu o abilitate uimitoare.

— Cartea? De ce să ţi-o dau? Probabil că nici nu ştii să citeşti. Am să-ţi dezvălui ceva! Dacă aş fi vrut să mergi cu el, ai fi fost acum acolo, dar tu n-ai ce să cauţi în povestea lui, de aceea propoziţiile despre tine nici nu le-am citit.

Pricepi? Şi acum, dispari înainte să pun câinele pe tine. Băieţi ca tine au aruncat cu pietre în el pe când era pui, şi de-atunci îi place să-i vâneze pe cei asemenea ţie!

— Fecior de câine! Mincinosule! Înşelătorule!

Glasul lui Farid se frânse.

Nu ştiuse el? Nu-i spusese lui Deget-de-praf? Fals ca aurul fals era Cap-de-brânză. Ceva se strecura printre picioarele sale, ceva blănos, cu nas rotund şi corniţe între urechi. Jderul. „A plecat, Gwin!” se gândi Farid. „Deget-de-praf a plecat. N-o să-l mai vedem niciodată!”

Dulăul fioros îşi lăsă în jos capul masiv şi făcu şovăitor un pas spre jder, dar Gwin îşi dezveli dinţii ascuţiţi ca vârful de ac şi dulăul îşi trase uluit nasul înapoi.

Spaima lui îi dădu curaj lui Farid.

— Dă-mi-o, haide!

— Îi împinse pumnul slab în piept Foaia şi cartea! Sau te spintec ca pe un crap. Da, asta fac!

Din cauză că plângea cu sughiţuri propoziţiile lui nu sunară nici pe jumătate atât de impunătoare pe cât ar fi vrut.

Orpheus îşi mângâia dulăul pe cap în timp ce îşi vâra

cartea în cureaua de la pantaloni.

— O, acum ne temem, nu-i aşa aşa, Cerberus?

Gwin se înghesui lângă picioarele lui Farid. Coada îi zvâcnea neliniştită încoace şi-ncolo. Farid se gândi că tot din pricina dulăului sărise jderul pe drum şi dispăruse printre copacii de pe cealaltă parte. „Orb şi surd!" avea să se gândească el mereu mai apoi. „Orb şi surd ai fost, Farid".

Dar Orpheus zâmbea ca cineva care ştie ceva mai mult decât interlocutorul său.

— Ştii ceva, tânărul meu prieten, zise el. M-am speriat grozav când Deget-de-praf a cerut cartea înapoi. Din fericire, ţi-a dat-o ţie, altminteri n-aş fi putut să fac nimic pentru el. A fost destul de greu să-i fac pe comanditarii mei să renunţe la a-l omorî, dar a trebuit să-mi promită. Doar cu această condiţie am acceptat să fiu momeala… momeala pentru carte, căci despre asta e vorba aici, dacă încă n-ai priceput. Da, au promis să nu se-atingă de niciun fir de păr din capul lui Deget-de-praf, dar de tine, din păcate, n-a fost niciodată vorba.

Înainte ca Farid să înţeleagă ce spunea Cap-de-brânză, simţi un cuţit la gât – ascuţit ca ţipirigul şi mai rece decât ceaţa dintre copaci.

— Ia te uită pe cine avem aici? îi şopti la ureche o voce de neuitat. Oare nu te-am văzut ultima dată la Limbă-Vrăjită? Pesemne că l-ai ajutat totuşi pe Deget-de-praf să-i fure cartea, nu-i aşa? Mda, eşti un flăcăiaş simpatic.

Cuţitul îi intra lui Farid în piele, iar răsuflarea de mentă îi trecea peste faţă. Dacă nu l-ar fi recunoscut pe Basta după glas, l-ar fi recunoscut după respiraţie. Cuţitul şi câteva frunze de mentă – Basta le avea mereu la el. Mesteca frunzele şi scuipa resturile la picioare. Era primejdios ca un câine turbat şi nici prea deştept nu era, dar cum ajunsese aici? Cum îi găsise?

— Ei, ce părere ai de noul meu cuţit? zbârnîi el în urechea lui Farid. Mi-ar fi plăcut tare mult să i-l arăt şi înghiţitorului-de-foc, dar Orpheus are o slăbiciune pentru el. Nu contează, o să-l găsesc pe Deget-de-praf. Pe el, pe

Limbă-vrăjită şi pe vrăjitoarea de fiică-sa. Vor plăti cu toţii…

— Pentru ce? rosti Farid. Că te-au salvat de Umbră?

Dar Basta îi apăsă şi mai tare cuţitul pe gât.

— Salvat? Ghinion mi-au adus, numai ghinion!

— Pentru numele lui Dumnezeu, vâră cuţitul la loc! îi strigă Orpheus cu glas scârbit. E doar un băiat. Lasă-l să plece! Am cartea, cum am convenit, deci…

— Să-l las să plece?

— Basta râse, dar râsul îi rămase în gât. Dinspre pădure se auzi un pufăit şi dulăul fioros ciuli urechile. Basta tresări. La naiba! Idiot blestemat! Ce-ai lăsat să scape din carte?

Farid nu voia să ştie. Simţea doar că Basta slăbise strânsoarea. Era de ajuns. Îl muşcă de mână atât de tare că simţi gust de sânge.

Basta urlă şi dădu drumul la cuţit.

Farid îşi trase coatele, le împinse în pieptul deşirat – şi o luă la goană. Uitase cu totul de zidul de la marginea drumului. Se împiedică de el şi căzu atât de rău în genunchi, încât i se tăie răsuflarea. Când se ridică, văzu hârtia zăcând pe asfalt, foaia de hârtie care îl dusese departe pe Deget-de-praf. Pesemne vântul o zburase pe drum. O apucă cu degetele tremurătoare. *De aceea propoziţiile despre tine nici nu le-am citit*. *Pricepi*? îi suna în cap glasul batjocoritor al lui Orpheus. Farid strânse foaia la piept şi goni mai departe, peste drum, spre copacii care, întunecaţi, aşteptau de partea cealaltă. În spatele lui mârâia şi lătra dulăul fioros, pe care mai apoi îl auzi schelălăind. Din nou pufai ceva, atât de sălbatic, încât Farid goni şi mai tare. Orpheus striga, spaima îi făcea glasul strident şi urât. Basta blestema, şi apoi se auzi iar pufăitul, sălbatic ca acela al pisicilor mari care existau în lumea veche a lui Farid.

„Nu te uita în jur!” se gândi. „Fugi, fugi!” porunci picioarelor sale. „Lasă pisica să devoreze dulăul fioros, să-i devoreze pe toţi, pe Basta şi pe Cap-de-brânză, numai fugi!” Frunzişul veşted care zăcea printre copaci era umed

şi înăbuşea zgomotul paşilor, dar era şi alunecos şi-l făcu să cadă pe povârnişul abrupt. Disperat, căută să se sprijine de un trunchi de copac, se lipi tremurând de el şi ascultă în întuneric. Ce se întâmpla dacă Basta îi auzea gâfâitul?

Un plâns cu suspine îi răbufni din piept. Îşi astupă gura cu mâinile. Cartea, Basta avea cartea! Nu trebuia el să aibă grijă de ea – şi cum să-l mai găsească acum pe Deget-de-praf? Farid îşi trecu mâinile peste foaia pe care erau scrise cuvintele lui Orpheus şi pe care o ţinea încă lipită de piept. Era umedă şi murdară – şi era singura lui speranţă.

— Hei, bastard mic şi rău!

— Glasul lui Basta răzbătea prin noaptea liniştită. N-ai decât să fugi, te prind eu, auzi? Pe tine, pe înghiţitorul-de-foc, pe Limbă-vrăjită, pe fata lui distinsă şi pe bătrânul care a scris cuvintele blestemate! O

să vă omor pe toţi! Unul după altul! Aşa cum tocmai am spintecat lighioana care a ieşit din carte.

Farid abia îndrăznea să respire! „Mai departe!” gândea. „Dă-i drumul! Fugi mai departe! Basta nu poate să te vadă!” Tremurând, pipăi următorul trunchi de copac, căută un punct de sprijin şi-i mulţumi vântului că smulgea frunzele de deasupra şi-i astupa zgomotul paşilor cu şuierul lui. *De câte ori să-ţi spun*? *În lumea asta nu există stafii*. *E unul din puţinele avantaje pe care le are*. Auzea glasul lui Deget-de-praf ca şi cum ar fi mers în spatele lui. Îşi repeta necontenit cuvintele în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ghimpii îi sfâşiau picioarele. „Nu există stafii, nu există stafii!”

O creangă îl lovi în faţă atât de tare, încât era gata să strige. Oare îl urmăreau? Nu putea să audă nimic decât şuierul vântului. Alunecă din nou şi se poticni coborând povârnişul. Urzici îi ardeau picioarele, ciulini i se agăţau de păr. Şi ceva sări la el, ceva blănos şi cald îi împunse faţa cu nasul.

— Gwin?

— Farid îi pipăi căpşorul. Da, erau acolo, corniţele. Îşi vârî faţa în blana moale a jderului. Basta s-a întors,

Gwin! şopti el. Şi are cartea. Ce se întâmplă dacă Orpheus îl trimite dincolo? Cândva sigur o să ajungă el înapoi, asta crezi şi tu, nu? Cum să-l prevenim acum pe Deget-de-praf?

În două rânduri dădu iar de şoseaua care şerpuia în jos pe munte, dar Farid nu cuteză să o ia de-a lungul ei, ci preferă să-şi croiască drum mai departe prin desiş. Curând începu să-l doară fiecare respiraţie, dar nu se opri. Abia când primele raze de soare îşi dibuiră drumul printre copaci, iar Basta încă nu-şi făcuse apariţia în spatele lui, Farid îşi dădu seama că scăpase.

„Ce-i de făcut acum?" se gândi el în vreme ce zăcea gâfâind în iarba uscată. „Ce-i de făcut?" Şi brusc îşi aminti de celălalt glas, glasul care îl adusese în lumea asta.

Limbă-vrăjită. Fireşte. Doar el putea să-l ajute acum, el sau fata lui. Meggie. Locuiau acum la Devoratoarea-de-cărţi, Farid fusese odată acolo cu Deget-de-praf. Era un drum lung, mai cu seamă pentru picioarele lui zdrelite. Dar trebuia să ajungă acolo înaintea lui Basta…

Întoarcerea acasă a lui Deget-de-praf

— Ce-i asta, zise Leopardul, atât de extraordinar de întunecat şi, totuşi, plin de-atâtea fărâme de lumină?

Rudyard Kipling, *Cum a ajuns să aibă leopardul pete*

Pentru o clipă lui Deget-de-praf i se păru că nici n-a fost vreodată plecat – ca şi cum ar fi visat urât, amintirea era ca un gust searbăd pe limbă, o umbră pe inimă, nimic altceva… Toate erau din nou acolo, zgomotele atât de familiare şi niciodată uitate, mirosurile, trunchiurile copacilor bălţate de lumina dimineţii, umbrele frunzelor pe faţa lui. Câteva se colorau felurit, aşa cum făcuseră şi în cealaltă lume, se apropia şi aici toamna, dar aerul era încă blând. Mirosea a boabe răscoapte, a flori care se ofileau, mii şi mii de flori a căror mireasmă ameţea simţurile – flori palide ca ceara, luminând în umbra copacilor, stele albastre pe tulpini diafane, atât de fine încât îşi frâna paşii ca să nu le calce. Goruni, platani, magnolii de jur-împrejur… cât de mult se înălţau spre cer! Aproape uitase cât de mare putea să fie un copac, cât de gros şi înalt trunchiul, desfăcându-şi coroana astfel încât o ceată

întreagă de cavaleri ar fi putut găsi adăpost sub ea. Pădurile în cealaltă lume erau atât de tinere. Ele îi dăduseră mereu sentimentul că este bătrân, atât de îngrozitor de bătrân, că anii îl acoperiseră ca funinginea. Aici era din nou tânăr, abia mai vârstnic decât ciupercile dintre rădăcini, abia mai mare decât scaieţii şi urzicile.

Dar unde era băiatul?

Deget-de-praf privi în jur, căutându-l, îl strigă pe nume, iarăşi şi iarăşi.

— Farid!

Numele îi devenise în ultimele luni aproape tot atât de familiar ca şi al său. Dar nimeni nu răspunse. Doar propriul său glas răsună printre copaci.

Deci totuşi se întâmplase. Băiatul rămăsese acolo. Ce-o să facă acum aşa singur? „Ce oare?” se gândi în vreme ce se mai uită, pentru ultima oară, zadarnic în jur. „O să se descurce mai bine decât ai fost tu vreodată în stare s-o faci. Gălăgia, viteza, îmbulzeala, toate astea îi plac. Afară de asta, l-ai învăţat destule, se joacă cu focul aproape tot atât de bine ca şi tine. Da, băiatul se va descurca foarte bine”. Totuşi, pentru moment bucuria din inima lui Deget-de-praf se ofili ca una din florile de la picioarele sale, iar lumina dimineţii care tocmai îl salutase de bun venit i se păru spălăcită şi fără viaţă. Lumea cealaltă îl înşelase din nou. Da, îi dăduse într-adevăr drumul după atâţia amar de ani, dar reţinuse singurul lucru de care inima lui se ataşase acolo…

„Ei, şi ce învăţătură tragi din asta?” se gândi el, îngenunchind în iarba umedă de rouă. „Păstrează-ţi inima mai bine pentru tine, Deget-de-praf!” Ridică o frunză care strălucea roşie ca focul în muşchiul întunecat. Astfel de frunze nu existau în cealaltă lume, nu? Ce era cu el? Supărat, se îmbărbătă iarăşi. „Hei, Deget-de-praf! Eşti înapoi! înapoi!” se mustră el. „Uită-l pe băiat, da, s-a pierdut, în schimb ţi-ai căpătat lumea înapoi, întreaga lume. O ai înapoi. Crede! Crede, în sfârşit!”

Doar dacă n-ar fi fost atât de greu! Era mult mai uşor să crezi în nefericire decât în fericire. Trebui să pună mâna

pe fiecare floare, să atingă fiecare copac, să sfărâme pământ între degete şi să simtă prima înţepătură de ţânţar ca, în cele din urmă, să creadă.

Da, se întorsese înapoi. Era într-adevăr înapoi! În fine! Şi brusc fericirea i se urcă la cap ca un pahar de vin tare. Nici măcar gândul la Farid nu-l mai putea tulbura prea mult. Coşmarul care durase zece ani trecuse. Cât de uşor se simţea, uşor ca una din frunzele care plouau ca aurul din copaci.

Fericit.

„Aminteşte-ţi, Deget-de-praf, aşa se simte. Fericirea”.

Citind, Orpheus îl trimisese exact în locul pe care i-l descrisese. Acolo era balta scânteind între pietrele de un alb-cenuşiu, încadrată de leandrii înfloriţi, iar la numai câţiva paşi de apă se afla platanul în care se cuibăriseră elfele de foc. Cuiburile lor păreau şi mai lipite de trunchiul luminos al copacului decât îşi amintea. Un ochi neexersat le-ar fi luat drept cuiburi de albine, dar erau mai mici şi ceva mai deschise la culoare, aproape la fel ca scoarţa care se cojea de pe trunchiul înalt.

Deget-de-praf privi în jur şi inspiră din nou aerul care-i lipsise vreme de zece ani. Miresme aproape uitate se amestecau cu acelea pe care le cunoştea şi cealaltă lume. Copacii de la marginea bălţii puteau fi găsiţi şi acolo, chiar dacă erau mai mici şi mult mai tineri: eucaliptul şi arinul îşi întindeau ramurile peste apă ca şi cum ar fi vrut să-şi răcorească frunzele. Deget-de-praf îşi croi cu grijă drum până la mal. O ţestoasă o luă tihnit din loc atunci când umbra lui căzu pe carapacea ei. Pe o piatră, o broască râioasă îşi repezi limba şi înghiţi o elfă de foc. Bâzâiau în roiuri deasupra apei – cu zumzăitul lor fin care suna întotdeauna atât de mânios.

Era timpul să le fure.

Deget-de-praf se lăsă în genunchi pe o piatră umedă. În spatele lui foşni ceva şi pentru o clipă se surprinse căutând cu privirea părul negru al lui Farid şi capul cu corniţe al lui Gwin, dar nu era decât o şopârlă care, ieşind dintre frunze, se căţăra pe o piatră ca să se întindă acolo la

soarele tomnatic. „Nătărăule!” murmură el, în timp ce se apleca. „Uită de băiat, iar în ce priveşte jderul, el sigur nu-ţi duce lipsa. Pe deasupra, ai avut motive întemeiate să-l laşi acolo. Din cele mai întemeiate”.

Imaginea lui tremura pe suprafaţa întunecată a apei. Chipul îi era tot cel vechi. Cicatricele rămăseseră şi ele, firește, dar cel puţin nu apăruse un nou beteşug, vreun nas turtit, vreun picior ţeapăn ca în cazul lui Cockerel; totul era la locul său. Până şi glasul îi rămăsese acelaşi… s-ar fi zis că Orpheus ăsta îşi cunoaşte cu adevărat meseria!

Deget-de-praf se aplecă mai adânc peste apă. Unde erau? Oare îl uitaseră? Zânele albastre uitau orice chip, adesea chiar după câteva minute. Oare cum mergea la ele chestia asta? Zece ani era un timp lung, dar oare numărau anii?

Apa se mişcă şi imaginea lui se contopi cu o altă faţă. Un chip aproape omenesc îl privea cu ochi de bâtlan, părul lung era purtat de apă ca iarba, la fel de verde şi de fin. Deget-de-praf îşi scoase mâna din apa rece, şi o alta se întinse afară, subţire şi fină, aproape ca de copil, acoperită cu solzi atât de minusculi, încât abia se vedeau. Un deget umed, rece ca apa din care ieşise, îi atinse faţa, urmărind liniile cicatricelor.

— Da, faţa mea e de neuitat, nu-i aşa?

— Deget-de-praf vorbea atât de încet, încât glasul lui era aproape o şoaptă. Nixele nu sufereau glasurile tari. Deci, îţi aminteşti de cicatrice. Îţi aminteşti şi ce anume doream de câte ori veneam aici?

Ochii de bâtlan îl priviră, aur şi negru, apoi nixa dispăru, se scufundă, ca şi cum nu fusese decât o iluzie. Câteva clipe mai târziu, trei dintre ele se ridicară din apa întunecată. Umeri palizi ca frunzele de crin sclipeau sub pânza apei, cozi de peşte, cu solzi multicolori ca burţile de bibani se răsuceau, abia vizibil, în adânc.

Ţânţarii minusculi care jucau deasupra apei înţepau faţa şi mâinile lui Deget-de-praf, de parcă nu l-ar fi aşteptat decât pe el, dar aproape că nu-i simţea. Nixele nu-l uitaseră, nu-i uitaseră nici faţa, nici ceea ce-i trebuia de

la ele ca să cheme focul.

Scoaseră mâinile din apă. Minuscule baloane de aer se ridicară la suprafaţă, însoţite de râsul lor, insonor ca tot ce le privea. Îi luară mâinile într-ale lor, îi frecară braţele, faţa şi gâtul gol până ce pielea lui deveni aproape tot atât de rece ca a lor, acoperită cu acelaşi mâl fin care le proteja solzii.

Dispărură tot atât de brusc precum se iviseră. Feţele lor se scufundară în întunericul iazului, iar dacă n-ar fi simţit răceala pe piele şi n-ar fi văzut sclipirea de pe mâinile şi braţele sale, Deget-de-praf şi-ar fi închipuit, cum se întâmplase de fiecare dată, că doar visase.

— Mulţumesc! şopti, cu toate că doar imaginea lui mai tremura deasupra apei, apoi se ridică, se strecură printre tufişurile de leandrii de pe mal şi se îndreptă pe cât posibil mai silenţios spre copacul de foc.

Dacă Farid ar fi fost aici ar fi sărit în sus de emoţie ca un mânz prin iarba umedă…

Pânze de păianjen, umede de rouă, i se lipiră de haine când se opri în faţa platanului. Cuiburile cele mai de jos atârnau atât de aproape, încât putea uşor să bage mâna prin gura de intrare. Când vârî înăuntru degetele stropite de nixe, primele elfe ţâşniră bâzâind mânioase, dar le potoli zumzăind uşor. Dacă nimerea sunetul exact, bâzâitul lor iritat devenea un zbor ameţit, propriile lor zumzăieli şi ocări începeau să picotească şi, în cele din urmă trupuşoarele fierbinţi, care îi ardeau pielea, i se lăsau pe braţ. Chiar dacă durea, nu trebuia să tresară, nu trebuia să le sperie alungându-le, trebuia să vâre degetele şi mai adânc în cuib până când găsea ce căuta: mierea lor de foc. Albinele l-ar fi înţepat, elfele de foc i-ar fi găurit pielea, dacă nixele nu ar fi atins-o înainte. Chiar şi cu această protecţie era de dorit să nu fie prea lacom când le fura. Dacă luai prea mult, atunci îţi zburau peste faţă, îţi ardeau pielea şi părul şi nu lăsau hoţomanul să plece până ce acesta nu se încovoaia de durere la picioarele copacului.

Dar Deget-de-praf nu era niciodată atât de lacom

încât să le supere. Alegea din cuib doar un bulgăre minuscul, nu mai mare decât unghia de la degetul gros al mâinii sale.

mai mult nu-i trebuia pentru început. Zumzăia mai departe încet, în vreme ce înfăşură prada lipicioasă într-o frunză.

Elfele de foc se înviorară de îndată ce încetă să mai zumzăie. Îl înconjurară repede bâzâind, mai repede, tot mai repede, în timp ce glasurile lor se înteţeau ca un zbârnâit furios de bondar. Totuşi nu-l atacară. Nu trebuia să le priveşti, trebuia să te prefaci că nici nu le observi, în vreme ce te întorceai şi plecai fără grabă, încet, foarte încet.

Mai continuară o vreme să-l bâzâie pe Deget-de-praf dar, până la urmă, rămaseră îndărăt, iar el merse pe firul izvorului subţire care pornea din balta nixelor şi şerpuia domol printre sălcii, arini şi stufăriş.

Ştia unde avea să-l ducă izvorul: afară din Pădurea-fără-drum, în care abia dacă întâlneai vreo fiinţă omenească, spre nord, acolo unde pădurea aparţinea oamenilor, unde lemnul ei cădea atât de repede victimă topoarelor lor, încât copacii mureau de cele mai multe ori înainte ca sub coroana lor să se poată adăposti fie şi un *singur* călăreţ. Izvorul avea să-l ducă prin valea care se lărgea încet, printre dealurile necălcate de picior de om, căci acolo locuiau uriaşi şi urşi şi făpturi cărora nimeni nu le dăduse vreun nume. La un moment dat avea să apară pe coaste prima colibă de cărbunari, prima pată golaşă în verdele compact, iar Deget-de-praf avea să revadă nu doar zâne şi nixe, ci şi, spera, câţiva oameni care îi lipsiseră îndelung.

Se ghemui în clipa în care departe, între doi copaci, se ivi un lup somnoros. Aşteptă nemişcat până ce botul cenuşiu dispăru. Da, urşi şi lupi – trebuia să înveţe din nou să le pândească paşii, să simtă când erau în apropiere, înainte să-l zărească ei, să nu uite de pisicile sălbatice, mari, pătate ca trunchiurile de copaci în lumina soarelui, şi şerpii, verzi ca frunzişul în care le plăcea atât de mult să

se ascundă. Se lăsau să cadă de pe crengi mai silenţios decât putea el să-şi scuture o frunză de pe umăr. Din fericire, uriaşii rămâneau de cele mai multe ori pe dealurile lor, unde nici măcar el nu se încumeta. Doar iarna mai coborau uneori. Dar mai existau şi alte făpturi care nu erau atât de blânde ca nixele şi nu puteau fi potolite, ca elfele de foc, cu un simplu zumzet. De cele mai multe ori rămâneau nevăzute, ascunse bine între copaci şi vegetaţie, dar nu erau din cauza asta mai puţin primejdioase: oameni-scoarţă, înhăţători-de-borte, spiriduşi negri, strigoi… Unele se încumetau din când în când până la colibele cărbunarilor.

„Deci, ceva mai multă prudenţă!” şopti Deget-de-praf. „Doar nu vrei ca prima ta zi acasă să fie şi ultima!”

Beţia reîntoarcerii se risipi încet şi îi permise să gândească iarăşi mai limpede. Dar fericirea îi rămase în inimă, moale şi caldă ca puful unui pui de pasăre.

Ajuns la un izvor, îşi scoase hainele, îşi spălă mâlul nixelor de pe corp, funinginea de la elfele de foc şi murdăria din cealaltă lume. Apoi se îmbrăcă cu hainele pe care nu le purtase vreme de zece ani. Le păstrase cu grijă, dar câteva găuri făcute de molii tot apăruseră în stofa neagră, iar mânecile erau tocite încă de când le lepădase în cealaltă lume. Toate erau în negru şi roşu, culorile scuipătorilor-de-foc, după cum dansatorii pe sârmă se îmbrăcau în albastrul cerului. Îşi netezi stofa aspră, îşi trase tunica cu mânecile largi şi-şi aruncă peste umeri pelerina neagră. Din fericire, încă i se mai potriveau toate; ar fi fost o glumă scumpă să-şi facă alte haine chiar dacă, aşa cum obişnuiau jonglerii, i-ar fi lăsat croitorului hainele vechi ca să le înnădească şi să facă din ele altele noi.

Cum se lăsă seara îşi căută un loc sigur de dormit. În cele din urmă se urcă într-un stejar de plută prăbuşit, ale cărui rădăcini pline de bulgări de pământ se înălţau atât de sus, încât erau numai potrivite pentru dormit. Arăta ca un val de pământ şi, totuşi, continua să se agaţe de sol de parcă n-ar fi vrut să se despartă de viaţă. Coroana copacului prăbuşit dăduse proaspăt muguri, cu toate că nu

se mai întindea spre cer, ci spre pământ. Deget-de-praf legănă sprinten trunchiul puternic urcându-se pe el şi-şi înfipse degetele în coaja aspră.

Când ajunse sus, între rădăcinile care se întindeau în văzduh, ca şi cum ar fi găsit hrană şi acolo, câteva zâne care pesemne tocmai căutaseră material de construcţie pentru cuiburile lor, îşi luară zborul ocărând. Fireşte, era toamnă şi sosise vremea pentru un adăpost ceva mai rezistent la vreme. Zânele albastre nu se osteneau în mod deoebit cu acele cuiburi pe care le clădeau primăvara dar pe care, de îndată ce se colora prima frunză, începeau să le repare şi să le căptuşească cu păr de animale şi pene de păsări, să împletească în pereţi ierburi şi ramuri suplimentare şi să le astupe cu muşchi şi salivă zânească.

Două dintre minusculele făpturi albastre nu-şi luară zborul când îl văzură. Fixară cu lăcomie părul său blond roşcat, în vreme ce lumina amurgului care cădea printre coroanele copacilor le colora aripile în roşu.

— A, da, fireşte!

— Deget-de-praf râse uşor. Vreţi ceva din părul meu pentru cuiburile voastre.

Îşi tăie o şuviţă cu cuţitul. Una din zâne apucă smocul de păr cu mâini fine de gândăcel şi zbură pripit de-acolo. Cealaltă, atât de minusculă, încât părea abia ieşită din oul ei alb sidefiu, o urmă. Îi lipsiseră atât de mult neobrăzatele fetişcane albastre, îi lipsiseră atât de mult!

Sub el, noaptea îşi făcea intrarea solemnă printre copaci, chiar dacă deasupra asfinţitul le mai colora vârfurile în roşul florilor de măcriş pe o pajişte de vară. Curând zânele aveau să doarmă în cuiburile lor, şoarecii şi iepurii în vizuinele lor, răceala nopţii le va înţepeni mădularele, iar prădătorii, cu ochii lor asemenea unor lumini galbene în noaptea neagră, aveau să se pregătească. „Acum”, se gândi Deget-de-praf întinzându-şi picioarele pe trunchiul prăbuşit, „să sperăm că nu poftesc la un scuipător-de-foe”. Vârî cuţitul lângă el în coaja sfărâmicioasă, îşi puse în jurul umerilor pelerina pe care nu o mai purtase de zece ani şi privi ţintă frunzele de

deasupra, care se făceau tot mai întunecate. O bufniţă se avântă dintr-un fag şi alunecă în zbor, aproape ca o umbră printre crengi. Când ziua se stinse, un copac murmură în somn cuvinte pe care nicio ureche omenească nu le putea înţelege.

Deget-de-praf închise ochii şi ascultă.

Era din nou acasă.

Fata lui Limbă-vrăjită

Exista doar o singură lume care visa despre alte lumi?

Philip Pullman, *Pumnalul diafan*

Meggie ura să se certe cu Mo. Tremura toată după aia H! şi nimic nu izbutea s-o consoleze, nici mângâierile mamei, nici melcişorii cu lemn-dulce pe care i-i strecura Elinor când auzea glasurile lor răstite ajungând până în bibliotecă, nici Darius care credea în astfel de cazuri în efectul miraculos al laptelui îndulcit cu miere.

Nimic.

De astă dată fusese deosebit de rău, căci Mo venise de fapt la ea doar să-şi ia rămas bun. Îl aştepta o nouă comandă, câteva cărţi bolnave, prea bătrâne şi preţioase pentru a putea să-i fie trimise. Înainte, Meggie ar fi plecat cu el, dar de astă dată se hotărâse să rămână cu Elinor şi cu mama ei.

De ce venise tocmai în camera ei, când se apucase să-şi citească iarăşi caietele cu însemnări?

Din pricina acestor caiete se certaseră frecvent în ultimul timp, cu toate că Mo ura, ca şi ea, certurile. De cele mai multe ori dispărea apoi în atelierul pe care Elinor pusese să-i fie construit în spatele casei, iar la un moment dat, când nu mai răbda să fie furioasă pe el, Meggie se ducea după Mo. El nu ridica niciodată capul când Meggie se strecura pe uşă şi apoi, fără un cuvânt, se aşeza pe scaunul care o aştepta întotdeauna acolo şi-l urmărea cum lucra, aşa cum făcea încă de pe vremea în care nici nu ştia să citească. Îi plăcea să se uite la mâinile lui când eliberau o carte de haina ei jerpelită, desprindeau paginile pătate, separau firele care ţineau corpul cărţii sau udau o hârtie

din resturi textile, veche, nescrisă, spre a drege cu ea o pagină roasă. Nu dura mult până ce Mo se întorcea şi o întrebă ceva: dacă îi plăcea culoarea pe care o alesese pentru legătura de pânză, dacă nu credea că pasta de hârtie pe care o pregătise pentru a drege cartea era prea închisă la culoare. Ăsta era modul lui Mo de a-şi cere scuze: Hai să nu ne mai certăm, Meggie, hai să uităm ce-am spus…

Dar azi nu mergea. Căci nu dispăruse în atelierul său, ci plecase la vreun colecţionar oarecare pentru a prelungi viaţa comorilor tipărite ale acestuia. De astă dată n-avea să vină la ea să-i aducă drept dar de împăcare o carte descoperită în vreun anticariat, sau un semn de carte, împodobit cu pene de gaiţă găsite în curtea Elinorei…

De ce nu putuse să citească altă carte când venise în camera ei?

— Cerule, Meggie, nu mai ai altă carte în cap decât caietele astea cu însemnări! se răstise la ea ca de fiecare dată când, în ultimele luni, o găsise în camera ei, întinsă pe covor, surdă şi oarbă la tot se întâmpla în jurul ei, cu ochii absorbiţi de literele cu care însemnase ce îi povestise Resa despre ceea ce trăise „acolo”, cum spunea Mo cu glas amar.

Acolo.

Meggie numise *Lumea de Cerneală* locul despre care Mo vorbea atât de dispreţuitor, iar mama ei adesea cu dor… *Lumea de Cerneală*, după cartea care povestea despre acest loc: *Inimă de cerneală*. Cartea dispăruse, dar amintirile mamei ei erau atât de vii de parcă n-ar fi trecut nicio zi de când fusese acolo – în acea lume din hârtie şi cerneală de tipar, în care existau zâne şi principi, nixe, elfe de foc şi copaci care păreau să crească până la cer.

Nenumărate zile şi nopţi stătuse Meggie lângă Resa şi însemnase tot ceea ce mama ei îi povestise cu ajutorul degetelor. Resa îşi lăsase vocea în Lumea de Cerneală şi astfel îi povestea fetei ei, folosindu-se fie de creion şi hârtie, fie de mâini, despre acei ani – acei groaznici ani fermecaţi, cum îi numea. Uneori desena ceea ce văzuse cu

ochii ei, dar nu mai putea descrie cu vocea: zâne, păsări, flori ciudate, fixate din câteva linii pe hârtie şi totuşi atât de vii, încât Meggie aproape credea a le fi văzut ea însăşi.

Mai întâi Mo legase el însuşi caietele cu însemnări în care Meggie nota amintirile Resei, unul mai frumos ca altul. Dar la un moment dat Meggie observă cât de îngrijorat o urmărea când le frunzărea, complet cufundată în imagini şi cuvinte. Fireşte, îi înţelegea indispoziţia, la urma urmei îşi pierduse soţia mulţi ani în această lume de litere şi hârtie. Cum să-i placă faptul că fata lui abia dacă se mai gândea la altceva? Da, Meggie îl înţelegea foarte bine pe Mo şi totuşi nu putea să facă ce-i cerea – să închidă caietele cu însemnări şi să uite pentru o vreme Lumea de Cerneală.

Poate că dorul ei n-ar fi fost atât de mare dacă toate zânele şi cobolzii ar mai fi fost aici, toate acele făpturi ciudate pe care le aduseseră din satul blestemat al lui Capricorn. Dar niciunul nu mai trăia în grădina Elinorei. Cuiburile goale ale zânelor încă mai erau lipite de copaci, iar vizuinele săpate de cobolzi încă mai existau, dar locuitorii lor dispăruseră. Elinor crezuse mai întâi că fugiseră, că fuseseră furaţi sau că se întâmplase orice altceva – dar apoi găsiseră cenuşa. Fină ca un praf acoperise iarba din grădină, o cenuşă gri, la fel ca Umbra din care oaspeţii ciudaţi ai Elinorei ieşiseră cândva. Şi Meggie înţelesese că nu exista întoarcere din moarte nici pentru făpturile create din cuvinte.

Elinor însă nu se putuse obişnui cu acest gând. Îndărătnică şi plină de disperare se mai dusese o dată în satul lui Capricorn – spre a nu găsi acolo decât uliţe pustii, case arse şi nicio fiinţă vie. „Ştii, Elinor, spusese Mo, când ea se întorsese plânsă, m-am temut de aşa ceva. N-am putut niciodată să cred că există cuvinte care să-i aducă pe morţi înapoi. Şi afară de asta – dacă eşti cinstită – trebuie să recunoşti că ei nu se potriveau cu lumea asta”. „Dar eu nici nu spun aşa ceva!” răspunsese Elinor. În săptămânile care urmaseră, când Meggie se mai strecura seara în bibliotecă să-şi ia o carte, auzea un plâns cu suspine din

odaia Elinorei. Trecuseră de-atunci multe luni, aproape un an de când locuiau toţi împreună în casa cea mare, şi Maggie avea impresia că Elinorei nu-i mai plăcea să trăiască singură cu cărţile ei. Le cedase lor cele mai frumoase camere. (Colecţia ei de vechi cărţi de şcoală şi câţiva poeţi căzuţi în dizgraţie trebuiseră, în schimb, să se adăpostească în pod.) Din camera lui Meggie se vedeau munţii tiviţi cu zăpadă, iar din dormitorul părinţilor ei se vedea lacul a cărui apă scânteietoare le ademenise adesea pe zâne să-şi ia zborul într-acolo.

Mo nu plecase niciodată aşa pur şi simplu. Fără un cuvânt de rămas bun. Fără împăcare…

„Poate ar trebui să mă duc în bibliotecă să-l ajut pe Darius”, se gândi Meggie, în timp ce stătea şi-şi ştergea lacrimile din obraz. Nu plângea niciodată când se certa cu Mo, lacrimile veneau întotdeauna mai târziu… Şi când îi vedea ochii plânşi, se uita la ea teribil de spăsit.

Cu siguranţă auziseră iarăşi toţi că se certaseră! Darius pregătise probabil deja laptele cu miere, iar Elinor avea să înceapă să-l ocărască pe Mo şi, în genere, pe bărbaţi. Nu, mai bine să rămână în camera ei.

„Ah, Mo”. Îi smulsese din mână caietul cu însemnări din care citea şi-l luase cu el. Chiar şi caietul în care îşi adunase idei pentru propria ei poveste, începuturi, din care nu ieşise nimic, prime cuvinte, propoziţii tăiate, toate încercările ei zadarnice… Cum a putut să i le ia aşa? Nu voia ca Mo să le citească, să vadă cum încerca zadarnic să alăture cuvinte care la lectură îi veneau atât de uşor şi de viguros pe limbă. Da. Meggie putea să scrie ceea ce relata mama ei, putea să umple pagini după pagini cu ceea ce descria Resa. Dar de îndată ce încerca să ţeasă din astea ceva nou, o poveste care să aibă propria ei viaţă, nu-i venea nimic în minte. Cuvintele păreau să-i dispară din cap – ca fulgii de nea din care nu rămâne nimic, decât o pată umedă pe piele, de îndată ce întinzi mâna după ei.

Cineva bătu la uşa lui Meggie.

— Intră! scânci ea şi-şi căută în buzunarele pantalonilor una din batistele demodate pe care i le

dăruise Elinor. („Au aparţinut surorii mele. Numele ei începea cu M ca şi al tău. Este brodat jos, în colţ, vezi? M-am gândit că mai bine să le ai tu decât să le mănânce moliile.”)

Mama ei băgă capul pe uşă.

Meggie încercă un zâmbet, dar dădu jalnic greş.

— Pot să intru?

Degetele Resei desenară cuvintele în aer mai repede decât le-ar fi rostit Darius, şi Meggie dădu din cap. Ea ajunsese între timp să stăpânească limbajul de semne al mamei ei la fel de firesc ca literele alfabetului – mai bine decât Mo şi Darius şi mult mai bine decât Elinor care adesea, când degetele Resei îi vorbeau prea repede, o chema disperată pe Meggie.

Resa închise uşa şi se aşeză pe marginea ferestrei. Meggie îşi numea mama întotdeauna cu prenumele, poate fiindcă timp de zece ani nu avusese mamă, sau poate din acelaşi motiv inexplicabil pentru care şi tatăl ei fusese pentru ea întotdeauna doar Mo.

Meggie recunoscu imediat caietul cu însemnări pe care Resa i-l puse în poală. Era acelaşi pe care i-l luase Mo. „Se afla în faţa uşii tale”, spuneau mâinile mamei.

Meggie netezi coperta imprimată. Deci Mo îl adusese înapoi. De ce nu intrase? Fiindcă fusese prea furios sau fiindcă îi păruse rău?

— Vrea să duc caietele cu însemnări în pod. Cel puţin pentru o vreme.

— Meggie se simţi dintr-odată atât de mică. Şi totodată atât de mare „Poate trebuie să mă transform într-un om de sticlă”, mi-a spus, „sau să-mi colorez pielea

În albastru, căci fetei şi nevestei mele le e în mod evident mai dor de zâne şi de oameni de sticlă decât de mine”.

Resa zâmbi şi-i trecu arătătorul peste nas.

— Da, fireşte, ştiu că nu crede asta cu adevărat! Dar se înfurie de fiecare dată când mă vede cu caietele de însemnări…

Resa se uita prin fereastra deschisă în grădină.

Grădina Elinorei era atât de mare încât nu i se vedea începutul şi sfârşitul, doar copaci înalţi şi tufe de rododendron, atât de bătrâne, încât înconjurau casa Elinorei ca o pădure veşnic verde. Exact sub fereastra lui Meggie se afla o bucată de gazon, mărginită de o potecă îngustă cu pietriş. La margine era o bancă. Meggie îşi amintea prea bine de noaptea în care şezuse pe ea şi-l privise pe Deget-de-praf scuipând foc.

Gazonul fusese curăţat de frunzişul uscat abia în cursul după-amiezii de grădinarul mereu posac al Elinorei. În mijloc se mai vedea încă locul golaş pe care oamenii lui Capricorn arseseră cele mai frumoase cărţi ale Elinorei. Grădinarul tot încercase s-o convingă pe aceasta să planteze locul sau să semene din nou gazon pe el, dar ea clătina de fiecare dată energic din cap.

— De când se seamănă gazon pe mormânt? se răstise la el, când o întrebase ultima dată, şi-i ceruse să nu se atingă nici de coada-şorieelului care, după acel foc, răsărise din abundenţă la marginea pământului ars şi înnegrit, ca şi cum ar fi vrut să amintească, cu umbrela plată a eflorescenţei sale, de noaptea în care copiii din litere tipărite ai Elinorei fuseseră înghiţiţi de flăcări.

Soarele asfinţea în spatele munţilor apropiaţi, atât de roşu de parcă ar fi vrut să amintească şi el de focul stins de mult, şi o pală de vânt rece se abătu înăuntru, făcând-o pe Resa să se înfioare.

Meggie închise fereastra. Vântul aduse câteva frunze uscate de trandafiri pe cercevea. De un galben palide, şi străvezii, rămaseră lipite de geam.

— Nu vreau să mă cert cu el, şopti ea, înainte nu m-am certat niciodată cu Mo, da, aproape niciodată…

— Poate că are dreptate.

Mama ei îşi dădu părul pe spate. Era tot atât de lung ca şi cel al lui Meggie, dar mai întunecat, ca şi cum o umbră s-ar fi lăsat pe el. Resa şi-l prindea de cele mai multe ori cu o agrafă. Şi Meggie îşi purta părul adesea în acest fel, iar uneori când se privea în oglinda de la şifonier i se părea că nu se vede pe sine, ci vede imaginea mai

tânără a mamei ei. „Încă un an şi-ţi trece de cap”, spunea Mo uneori când voia s-o necăjească pe Resa, iar lui Darius, cu ochii săi miopi, i se întâmplase nu o dată s-o confunde pe Meggie cu mama ei.

Resa îşi plimbă arătătorul pe fereastră ca şi cum ar fi copiat frunzele de trandafiri lipite de ea. Apoi mâinile ei începură din nou să vorbească, şovăitor, aşa cum fac uneori şi buzele:

— Îl înţeleg pe tatăl tău, spuneau ele, uneori şi eu mă gândesc că noi două vorbim prea des despre cealaltă lume. Nici eu nu înţeleg de ce încep de fiecare dată să povestesc. Şi mereu îţi povestesc despre ce era frumos acolo în loc să-ţi spun şi despre alte lucruri: faptul de a fi fost închisă, pedepsele Mortolei, cum mă dureau atât de tare genunchii şi mâinile de la muncă încât nu puteam dormi… toate acele cruzimi pe care le-am văzut acolo… Ţi-am povestit despre slujnica moartă de frică din cauza unui strigoi care se strecurase în odaia noastră?

— Da, mi-ai povestit!

— Meggie se trase foarte aproape de ea, dar mâinile mamei sale tăcură. Erau încă aspre din cauza acelor ani în care fusese slujnică, întâi a Mortolei, apoi a lui Capricorn. Mi-ai povestit tot, zise Meggie, şi despre lucrurile rele, dar Mo nu vrea să creadă!

— Deoarece simte că totuşi nu visăm decât la minunăţii.

Ca şi cum mult aş mai fi avut parte de ele!

— Resa dădu din cap. Din nou degetele ei tăcură un răstimp înainte de a le lăsa să vorbească din nou. Trebuia să-mi adun timpul furând, secunde, minute, uneori o întreagă oră preţioasă, atunci când aveam voie să mergem în pădure să culegem plantele care îi trebuiau Mortolei pentru băuturile ei necurate.

— Dar au fost şi anii în care ai fost liberă! În care te-ai deghizat şi ai lucrat ca scrib prin pieţe…

Deghizată în bărbat… Meggie nu-şi reprezentase nimic mai des decât această imagine: mama ei, cu părul tăiat scurt, în haina de scrib, cu degetele pătate de

cerneală şi cu cea mai frumoasă scriere de mână care se putea găsi în Lumea de Cerneală. Aşa îi povestise Resa. Aşa îşi câştigase pâinea într-o lume în care acest lucru nu era uşor pentru femei. Meggie ar fi vrut să mai audă încă o dată povestea, chiar dacă se termina rău, căci după asta începuseră anii grei. Dar nu se întâmplaseră şi de-a lungul lor lucruri minunate? Aşa cum a fost marea sărbătoare din Cetatea Principelui Slănină, la care Mortola îşi luase şi slujnicele, sărbătoarea la care Resa îi văzuse pe Principele Slănină, pe Prinţul Negru cu ursul său şi pe saltimbancul pe sârmă, Dansatorul-pe-nori…

Dar Resa nu venise ca să povestească încă odată toate astea. Tăcu. Iar când degetele ei începură să vorbească iarăşi o făcură mai încet decât de obicei:

— Uită de Lumea de Cerneală, Meggie, zise ea. S-o uităm împreună, cel puţin pentru o vreme. Pentru tatăl tău… şi pentru tine însăţi. Altminteri, cândva, ajungi să nu mai vezi frumuseţea care te înconjoară aici.

— Şi iarăşi privi afară, în asfinţitul care se lăsa. Ţi-am povestit tot, spuseră mâinile ei. Tot ce m-ai întrebat.

Da, asta făcuse. Şi Meggie îi pusese multe întrebări, mii şi mii: Ai văzut vreodată un uriaş? Ce haine ai purtat? Cum arăta fortăreaţa din pădure unde te-a dus Mortola şi acest principe de care ai vorbit, Pxincipele Slănină, era Cetatea lui la fel de mare şi de splendidă ca Cetatea Nopţii? Spune-mi de fiul lui, de Cosimo cel Frumos, de Cap-de-viperă şi de înzăuaţii săi. Era într-adevăr în Cetatea lui totul din argint? Cât de mare e ursul care îl însoţeşte mereu pe Prinţul Negru şi ce e cu arborii, pot ei într-adevăr să vorbească? Dar femeia bătrână pe care toţi o numesc Urzica? Chiar poate să zboare?

Resa răspunsese la toate întrebările aşa cum putuse, dar chiar şi din mii de răspunsuri nu se puteau închega zece ani, iar unele întrebări Meggie nici nu le pusese. Despre Deget-de-praf, spre exemplu, nu întrebase. Dar Resa povestise totuşi despre el: faptul că oricine din Lumea de Cerneală îi ştia numele, chiar şi la mulţi ani după dispariţia lui, că i se spunea Dansatorul-focului şi de

aceea Resa îl recunoscuse imediat ce-l întâlnise în această lume…

Mai era o întrebare pe care Meggie n-o pusese, deşi îi trecuse adesea prin minte, căci Resa n-ar fi putut răspunde la ea: cum îi mergea lui Fenoglio, autorul cărţii care îi absorbise în paginile sale mai întâi mama şi, în cele din urmă, îl absorbise chiar pe creatorul său?

Trecuse deja un an de când vocea lui Meggie îl înfăşurase pe Fenoglio în propriile lui cuvinte – până ce pierise în ele ca şi cum acestea l-ar fi mistuit. Uneori Meggie îi vedea în vis faţa zbârcită, dar nu ştia niciodată dacă avea o privire fericită sau tristă. Oricum, asta nu fusese niciodată uşor de stabilit în cazul feţei de broască ţestoasă a lui Fenoglio. Într-o noapte, trezindu-se foarte speriată dintr-unul din aceste vise şi neputând să adoarmă, începuse să pună pe hârtie o poveste în care Fenoglio încerca, scriind, să se retrimită acasă, la nepoţii lui şi în satul în care îl întâlnise pentru prima dată Meggie. Dar nu trecuse de primele trei propoziţii, aşa cum se întâmplase cu toate poveştile pe care le începuse.

Meggie frunzări caietul cu însemnări pe care i-l luase Mo – şi-l închise apoi la loc.

Resa o prinse de bărbie şi o privi în faţă:

— Nu fi supărată pe el.

— Nu stau mult supărată pe el! Şi ştie asta. Cât o să lipsească?

— Zece zile, poate mai mult.

Zece zile. Meggie se uită la raftul de deasupra patului ei. Acolo stăteau rânduite caietele rele, cum le botezase în ascuns, pline de poveştile Resei cu oameni de sticlă şi nixe, elfe de foc, strigoi, Doamne Albe şi toate celelalte fiinţe ciudate pe care i le descrisese mama ei.

— Ei, bine. O să-l sun. Am să-i spun să meşterească o cutie la întoarcere. Dar cheia o ţin eu.

Resa o sărută pe frunte. Apoi îşi trecu mâna cu grijă peste caietul cu însemnări din poala lui Meggie.

— Există cineva care leagă mai frumos cărţile decât tatăl tău? întrebară degetele ei.

Zâmbind, Meggie scuturã din cap:

— Nu, şopti ea. Nici în lumea asta, nici în cealaltă.

După ce Resa coborî ca să-i ajute pe Darius şi pe Elinor să pregătească cina, Meggie mai rămase pe scaun lângă fereastră pentru a urmări cum se umplea de umbre grădina Elinorei. Când, întinzându-şi coada stufoasă, o veveriţă alunecă pe gazon, Meggie se gândi la Gwin, jderul domesticit al lui Deget-de-praf. Ce curios că între timp ajunsese să înţeleagă dorul pe care îl văzuse atât de des pe chipul cu cicatrice al stăpânului său!

Da, pesemne că Mo avea într-adevăr dreptate. Se gândea mult prea mult la lumea lui Deget-de-praf. Nu-şi recitase ea de câteva ori poveştile Resei, deşi ştia cât de periculos putea glasul ei să se unească cu literele? Nu nutrise ea în secret speranţa – dacă era să fie foarte sinceră, atât de sinceră cum rareori suntem – că poate cuvintele aveau s-o lase să se strecoare dincolo? Ce-ar fi făcut Mo, dacă ar fi aflat de aceste încercări? Ar fi îngropat oare caietele cu însemnări în grădină sau le-ar fi aruncat în lac, aşa cum amenința, din când în când, pisicile hoinare care se furişau în atelierul lui?

„Da. Am să le încui!” se gândi Meggie, în vreme ce afară apăreau primele stele. De îndată ce Mo avea să meşterească o nouă ladă. Cea pe care i-o făcuse pentru cărţile ei preferate era plină până sus. Era roşie, roşie ca macul, Mo tocmai împrospătase vopseaua. Lada pentru caietele cu însemnări trebuia să aibă altă culoare, cel mai bine verde, ca Pădurea-fără-drum pe care Resa i-o descrisese atât de des. Nu purtau şi străjile Principelui Slănină pelerine verzi?

Un fluture de noapte vâjâi lovindu-se de fereastră şi-i aminti lui Meggie de zânele cu pielea albastră şi de cea mai frumoasă poveste despre zâne pe care i-o spusese Resa: cum, după ce Basta îi tăiase faţa lui Deget-de-praf, ele i-o vindecaseră drept mulţumire că le eliberase de atâtea ori pe suratele lor din coliviile de sârmă, în care le închideau neguţătorii, pentru a le vinde în pieţe ca amulete… Adânc în Pădurea-fără-drum, el fusese pentru

asta… Gata!

Meggie îşi sprijini fruntea de fereastra rece.

Gata.

Am să le duc pe toate, se gândi”, în atelierul lui Mo, acum, imediat. Şi când o să se întoarcă am să-l rog să-mi lege un nou caiet de însemnări pentru poveşti din lumea asta. Pe câteva le începuse deja: despre grădina şi biblioteca Elinorei, despre cetatea de jos, de lângă lac. Acolo sălăşluiseră cândva hoţi, Elinor îi povestise despre ei, în felul în care spunea ea mereu poveşti, împănate cu amănunte atât de sângeroase, încât Darius uita să sorteze cărţile şi, din spatele ochelarilor groşi, ochii i se dilatau de groază.

— Meggie, cina!

Glasul Elinorei răsună în casa scării. Avea un glas foarte puternic. Mai sonor decât sirena de pe Titanic, spunea Mo mereu.

Meggie alunecă de pe laviţa de la fereastră.

— Vin imediat! strigă ea spre coridor.

Apoi se duse în camera ei, scoase din raft caietele cu însemnări, le puse unul peste altul până când de abia mai putea ţine maldărul în braţe, şi, cumpănindu-le, le duse prin coridor în camera folosită de Mo ca birou. Iniţial aceasta fusese dormitorul lui Meggie, înnoptase acolo când venise cu Mo şi Deget-de-praf la Elinor, dar de la fereastra lui nu vedeai decât terasa cu pietriş din faţa casei, brazii, un castan mare şi combi-ul cenuşiu al Elinorei care stătea acolo pe orice vreme, căci ea era de părere că maşinile răsfăţate cu garaje rugineau cu atât mai repede. Dar când se hotărâse să se mute definitiv la Elinor, Meggie îşi dorise o fereastră de la care să se poată vedea grădina. Şi astfel Mo îşi aranjase acolo hârţoagele, înconjurate de vechea colecţie de ghiduri de călătorie a lui Elinor, acolo unde dormise Meggie cândva, atunci când încă nu fusese în satul lui Capricorn, când încă nu avea mamă şi când aproape că nu se certase niciodată cu Mo…

— Meggie, unde eşti?

Vocea Elinorei suna nerăbdător. În ultima vreme o

dureau adesea toate mădularele, dar nu voia să se ducă la doctor. („Ce să caut acolo?” era singurul ei comentariu. „Au găsit vreo pilulă împotriva bătrâneţii?”)

— Vin imediat! strigă Meggie, împingând caietele cu notiţe pe biroul lui Mo. Două cărţi alunecară din teanc şi erau gata să lovească vasul cu flori de toamnă pe care mama ei îl aşezase lângă fereastră. Meggie îl prinse la timp, înainte ca apa să se verse peste hârtiile cu socoteli şi chitanţe de benzină. Stătea acolo cu vasul încă în mână, cu degetele lipicioase de la polenul prelins, când văzu silueta printre copaci, acolo unde drumul venea dinspre şosea. Inima începu să-i bată atât de tare, încât aproape că era din nou să scape vasul din mână.

Acum dovada era făcută. Mo avea dreptate. „Meggie scoate-ţi capul din cărţile astea, altminteri n-ai să mai poţi deosebi între ce-ţi imaginezi şi ce e real!” De câte ori nu-i spusese asta şi acum, iată, s-a întâmplat. Nu se gândise tocmai la Deget-de-praf – iar acum vedea pe cineva stând afară în noapte la fel ea atunci, când el aşteptase în faţa casei ei, nemişcat ca silueta de-afară…

— Meggie, ei drăcie, de câte ori să te strig?

— Elinor gâfâia din cauza atâtor trepte. Ce stai aici aşa pironită locului? Nu m-ai – la naiba, cine e ăla?

Îl vezi şi tu?

Meggie era atât de uşurată că i-ar fi sărit lui Elinor de gât.

— Fireşte.

Silueta se mişca. Alerga pripit pe pietrişul luminos. Era desculţ.

— E băiatul ăla!

— Glasul Elinorei suna neîncrezător Ala care l-a ajutat pe înghiţitorul-de-chibrituri să-i fure cartea tatălui tău. Ei, ăsta are tupeu să apară aici. Arată destul de prăpădit. Crede că-l las înăuntru? Posibil să fie şi înghiţitorul-de-chibrituri pe-aici.

Cu faţa îngrijorată, Elinor se apropie de fereastră, dar Meggie era deja la uşă. Sări treptele şi alergă prin holul de la intrare. Mama ei cobora coridorul care ducea la

bucătărie.

— Resa! îi strigă Meggie. Farid e aici. Farid!

Farid

Era îndărătnic ca un măgar, şiret ca o maimuţă şi sprinten ca un iepure

Louis Pergaud, *Războiul nasturilor*

Resa îl luă pe Farid la bucătărie şi-i îngriji mai întâi liwi picioarele. Arătau groaznic, tăiate şi sângerânde. În vreme ce Resa i le curăţa şi le punea plasturi, Farid începu să povestească cu limba îngreunată de epuizare.

Meggie îşi dădu toată silinţa să nu-l fixeze prea des cu privirea. Încă era ceva mai înalt decât ea – cu toate că Meggie crescuse foarte mult de când se văzuseră ultima dată… în noaptea în care dispăruse cu Deget-de-praf, cu Deget-de-praf şi cu cartea… Meggie nu-i uitase chipul cum nu uitase ziua în care Mo îl scosese din povestea lui. *O mie şi una de nopţi*. Nu cunoştea niciun alt băiat care să aibă ochi atât de frumoşi ca el, aproape ca aceia ai unei fete şi la fel de negri ca părul pe care îl purta mai scurt ca odinioară; ceea ce îl făcea să pară mai mare. Farid. Meggie simţea cum limba ei îi gusta numele – şi-şi întoarse repede privirea când, ridicându-şi capul, Farid se uită la ea.

Şi Elinor îl fixa întruna, fără jenă, şi la fel de duşmănos cum îl examinase şi pe Deget-de-praf când mâncase la masa din bucătăria ei şi-şi hrănise jderul cu pâine şi şuncă. Farid nu-şi permisese să aducă jderul în casă. „Vai de mine, mai devorează şi vreo pasăre cântătoare din grădina mea!” spusese ea, când jderul se furişase alunecând peste pietrişul alb, şi zăvorâse uşa în spatele lui Farid, ca şi cum Gwin ar fi putut să deschidă uşi închise la fel de uşor cum făcuse stăpânul lui.

Farid se juca cu un pacheţel de chibrituri în timp ce povestea.

— Ia te uită la asta! îi şopti Elinor lui Meggie. Exact ca înghiţitorul-de-chibrituri. Nu ţi se pare că seamănă deja cu el?

Dar Meggie nu-i răspunse. Nu voia să piardă niciun cuvânt din ce avea Farid să relateze. Voia să audă tot,

despre întoarcerea acasă a lui Deget-de-praf, despre cititor şi dulăul său fioros, despre acel Ceva ce pufăia, poate o pisică mare din Pădurea-fără-drum – şi despre ceea ce îi strigase Basta lui Farid: *N-ai decât să fugi*, *te prind eu*, *auzi*? *Pe tine*, *pe înghiţitorul-de-foc*, *pe Limbă-vrăjită cu fata lui distinsă şi cu bătrânul care a scris cuvintele blestemate*! *O să vă omor pe toţi*. *Unul după altul*!

În timp ce povestea, privirea Resei se îndrepta necontenit spre foaia murdară de hârtie pe care Farid o pusese pe masa din bucătărie. Se uita la ea, ca şi cum i-ar fi fost frică; ca şi cum cuvintele de pe ea puteau s-o tragă din nou dincolo. Dincolo, în Lumea de Cerneală. Când Farid repetă ameninţarea pe care i-o strigase Basta, Resa îşi puse braţele în jurul lui Meggie şi o trase lângă ea. Darius însă, care stătuse tăcut lângă Elinor, îşi ascunse faţa în mâini.

Farid nu pierdu mult timp să explice cum ajunsese pe jos şi desculţ la casa Elinorei. La întrebarea lui Meggie murmură ceva despre un camion care îl luase. Îşi încheie relatarea foarte brusc, ca şi cum şi-ar fi pierdut deodată cuvintele, iar când tăcu, se lăsă o linişte deplină în bucătăria spaţioasă.

Farid adusese un oaspete nevăzut. Frica.

— Darius, pune iarăşi de cafea, porunci Elinor, în vreme ce măsura cu o figură întunecată masa pregătită pentru cină, la care nu se uita nimeni. Asta s-a răcit gheaţă.

Darius se puse pe treabă imediat, iute ca o veveriţă cu ochelari, în vreme ce Elinor îl privea cu răceală pe Farid, ca şi cum el personal ar fi fost vinovat de veştile proaste pe care le adusese. Meggie îşi amintea bine cât o intimidase înainte această privire. „Femeia cu ochi de cremene”, aşa o botezase atunci pe Elinor în secret. Numele i se mai potrivea uneori.

— Ce mai poveste grozavă! exclamă Elinor, în timp ce Resa îi veni lui Darius în ajutor.

Era evident că relatarea lui Farid îl făcuse atât de nervos, încât nu izbutea să măsoare cantitatea necesară de

cafea. Când Resa îi luă uşor din mână măsurătoarea, tocmai număra a treia oară linguriţele pline pe care le arunca în filtru.

— Deci, Basta s-a întors cu un cuţit nou-nouţ şi cu gura plină de frunze de mentă, presupun. Drace! fir-ar să fie!

— Elinorei îi plăcea foarte mult să înjure când era îngrijorată sau supărată. Ca şi cum n-ar fi de ajuns că în fiecare a treia noapte mă trezesc lac de sudoare fiindcă i-am visat faţa urâtă, ca să nu mai vorbesc de cuţitul lui. Dar să fim calmi! Ei, aşa, Basta ştie, ce-i drept, unde stau, dar e evident că vă caută doar pe voi şi nu pe mine. Deci, aici trebuie să fiţi, de fapt, în siguranţă ca în sânul lui Avram. În fond, n-are cum să ştie că v-aţi mutat la mine, nu?

Privi triumfător la Resa şi la Meggie ca şi cum cu această constatare îi venise o idee salvatoare.

Dar Meggie avu grijă ca figura Elinorei să se adumbrească din nou:

— Dar şi Farid ştia, observă ea.

— Aşa-i! mârâi Elinor, îndreptându-şi din nou privirea spre Farid. Şi tu ştiai. De unde?

Glasul ei sună atât de ascuţit, încât fără să vrea, Farid, se trase înapoi.

— O femeie bătrână ne-a povestit, răspunse el cu voce nesigură. Ne-am mai dus odată în satul lui Capricorn. După ce zânele pe care le luase Deget-de-praf se prefăcuseră pur şi simplu în cenuşă. Voia să vadă dacă şi altora li se întâmplase acelaşi lucru. Tot satul era pustiu, niciun suflet de om, nici măcar un câine vagabond. Doar cenuşă, peste tot cenuşă. Atunci am încercat să aflăm în satul vecin ce se petrecuse exact… ei, da, acolo am auzit că o femeie grasă bâiguise ceva despre zâne moarte şi că din fericire nu muriseră oamenii care acum locuiau la ea…”

Elinor lăsă capul în jos zdrobită şi adună cu degetele câteva firimituri din farfuria ei.

— Fir-ar să fie! murmură ea. Da. Poate am povestit prea mult în magazinul din care v-am telefonat. Am fost

aşa de întoarsă pe dos după ce m-am întors din satul pustiu! Puteam să bănuiesc că aceste gaiţe aveau să-i povestească tocmai înghiţitorului-de-chibrituri despre mine? De când vorbesc femeile bătrâne cu unul ca ăsta?

„Sau cu unul ca Basta” adăugă Meggie în gând.

Farid însă ridică din umeri şi cu picioarele pansate începu să şchioapete încolo şi-ncoace prin bucătăria Elinorei.

— Deget-de-praf s-a gândit oricum că sunteţi toţi aici, zise el. Odată chiar am fost aici, căci am vrut să vedem dacă ei îi merge bine – făcu un gest cu capul spre Resa.

Elinor pufăi cu dispreţ.

— A, da, asta voia? Ce drăguţ din partea lui!

Nu-l suferise niciodată pe Deget-de-praf şi faptul că îi furase cartea lui Mo, înainte să dispară, nu-i micşorase antipatia. Resa însă zâmbi la cuvintele lui Farid, chiar dacă încerca să se ascundă de Elinor. Meggie îşi aminti precis dimineaţa în care Darius îi adusese mamei ei săculeţul *i*»

ciudat pe care îl găsise în faţa uşii – o lumânare, câteva creioane şi o cutie de chibrituri, legate cu o floare albastră de şopârliţă. Meggie a ştiut imediat de la cine erau. Şi Resa, de asemenea.

— Ei, zise Elinor, bătând toba pe farfurie cu mânerul cuţitului. Sunt într-adevăr bucuroasă că înghiţitorul-de-chibrituri este iarăşi în locul de care aparţine. Când mă gândesc că s-a furişat noaptea în jurul casei mele! Păcat doar că nu l-a luat pe Basta cu el.

Basta – când Elinor îi pronunţă numele, Resa se sculă de pe scaun brusc, alergă pe coridor şi se întoarse cu telefonul. I-l întinse lui Meggie, cerându-i ajutorul şi gesticulând cu cealaltă mână atât de agitat, încât până şi lui Meggie îi veni greu să citească semnele pe care le desena în aer.

Până la urmă înţelese.

Trebuia să-l sune pe Mo. Desigur.

Dură nesfârşit de mult până răspunse la telefon. Probabil că lucra. Când era plecat, Mo lucra întotdeauna până noaptea târziu, ca să se poată întoarce mai repede

acasă.

— Meggie?

Vocea lui părea mirată. Poate se gândea că îl sună din cauză că se certaseră, dar cui îi mai păsa acum de cearta aia prostească? Dură o bucată de vreme până să priceapă ceva din cuvintele ei bălmăjite în grabă…

— Încet, Meggie! zicea el mereu. Încet.

Dar asta era uşor de zis şi greu de făcut când inima stătea să i se spargă, iar Basta aştepta poate la poarta Elinorei. Meggie nu cuteză nici măcar să gândească ideea până la capăt.

Mo, în schimb, rămase ciudat de liniştit, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat ca trecutul să-i ajungă cândva din urmă. „Poveştile n-au niciodată sfârşit, Meggie”, îi spusese odată, „deşi cărţile ne duc bucuros cu vorba. Poveştile merg mereu mai departe, nu se încheie cu ultima pagină aşa cum încep cu prima”.

— Elinor a instalat alarma? întrebă.

— Da.

— A anunţat poliţia?

— Nu. Zice că oricum n-o cred.

— Trebuie, totuşi, să-i sune. Şi să le dea o descriere a lui Basta. Îl mai puteţi descrie, nu?

Ce întrebare! Meggie încercase să uite chipul lui Basta, dar avea să-i rămână pentru tot restul vieţii întipărit în memorie cu o claritate fotografică.

— Fii atentă, Meggie!

— Poate că Mo nu era chiar aşa de liniştit pe cât părea. Glasul lui suna altfel decât de obicei o să mă întorc chiar noaptea asta. Spune-i asta mamei şi Elinorei. Cel târziu mâine dimineaţă o să fiu în faţa uşii. Zăvorâţi totul şi ţineţi ferestrele închise, înţeles?

Meggie dădu din cap, uitând că Mo nu putea s-o vadă prin telefon.

— Meggie?

— Da, am înţeles.

Încerca să sune calm, curajos. Chiar dacă nu simţea aşa. Îi era frică, o asemenea frică!

— Până mâine, Meggie!

Putu să discearnă din vocea lui că avea să plece pe loc. Şi deodată, închipuindu-şi şoseaua nocturnă, drumul lung înapoi, îi veni în minte o nouă idee groaznică.

— Tu ce-o să faci? rosti ea. Mo! Ce se întâmplă dacă Basta te pândeşte pe undeva?

Dar tatăl ei închisese deja.

Elinor hotărî să-l adăpostească pe Farid în mansarda în care dormise şi Deget-de-praf, acolo unde cutiile cu cărţi se stivuiau atât de sus în jurul patului îngust, încât oricine dormea acolo visa în mod sigur că este răpus de hârtia tipărită. Meggie primi însărcinarea să-i arate lui Farid drumul. Când îi spuse noapte-bună, acesta doar dădu din cap absent. Aşa cum stătea pe patul îngust, arăta pierdut, aproape tot atât de pierdut ca în ziua în care Mo, citind, îl scosese din carte, în biserica lui Capricorn, un băiat slab, fără nume, cu un turban peste părul negru.

Înainte de a se duce la culcare, Elinor verifică de mai multe ori în noaptea aceasta dacă instalaţia de alarmă era într-adevăr în funcţiune. Darius însă îşi aduse puşca de vânătoare eu care Elinor trăgea uneori în aer când vreo pisică sălbăticită înhăţa un cuib de păsări în grădina ei. Îmbrăcat cu halatul portocaliu, mult prea mare pentru el, pe care i-l dăruise Elinor cu ocazia ultimului Crăciun, Darius se aşează în holul de la intrare, în fotoliu, cu puşca în poală, fixând uşa cu o înfăţişare hotărâtă. Dar când Elinor merse pentru a doua oară să verifice instalaţia de alarmă, îl văzu dormind adânc şi zdravăn.

Meggie nu se duse multă vreme la culcare. Privi rafturile pe care stătuseră caietele ei cu însemnări, netezi rafturile goale şi, în cele din urmă, îngenunche în faţa lăzii lăcuite în roşu pe care, cu mult timp în urmă, i-o meşterise Mo pentru cărţile ei preferate. N-o mai deschisese de luni de zile. Nu mai încăpea nicio carte înăuntru, şi pentru a o lua cu ea la drum devenise cu timpul prea grea. De aceea Elinor îi dăruise un dulap pentru noile ei cărţi preferate. Stătea chiar lângă patul lui Meggie, avea uşi de sticlă şi figuri cioplite care se căţărau pe lemnul închis ca şi cum

acesta n-ar fi uitat că odinioară fusese viu. Iar rafturile din spatele sticlei erau deja ticsite, fiindcă îi dăruiau cărţi nu doar Mo, ci şi Resa şi Elinor. Chiar şi Darius îi aducea din când în când câte una. Dar vechii ei prieteni, cărţile-prieteni pe care Meggie le avusese dinainte de a se muta la Elinor, erau în continuare în ladă, iar când deschise capacul greu i se păru că o întâmpină glasuri aproape uitate, era ca şi cum ar fi privit-o chipuri familiare. Ce uzate de atâta citit erau toate… „Nu e curios că o carte devine mult mai groasă dacă o citeşti de mai multe ori?” întrebase Mo când, la ultima ei aniversare, Meggie se mai uitase o dată la fiecare din cărţile ei preferate. „Ca şi cum de fiecare dată s-ar lipi ceva de pagini. Sentimente, gânduri, zgomote, mirosuri… Iar dacă peste mulţi ani, frunzăreşti din nou cartea, te descoperi pe tine în ea, ceva mai tânără.

cumva altfel, ca şi cum cartea te-ar fi păstrat ca pe o floare presată, străină şi familiară totodată”.

Ceva mai tânără, da. Meggie luă una din cărţile de deasupra şi o frunzări. O citise de cel puţin o duzină de ori. Aici era scena pe care la opt ani o iubise cel mai mult, iar la zece ani o subliniase cu creionul roşu pentru că i se păruse atât de frumoasă. Îşi trecu degetul peste linia strâmbă – pe-atunci nu existau nici Resa, nici Elinor, nici Darius, doar Mo… nici dorul de zâne albastre, nici amintirea unei feţe cu cicatrice, a unui jder cu corniţe şi a unui băiat care mergea mereu desculţ şi nici a lui Basta cu cuţitul său. O altă Meggie citise cartea, atât de diferită… şi va rămâne între pagini, păstrată ca o amintire.

Cu un oftat, Meggie închise cartea şi o puse la loc între celelalte. Alături auzea cum mama ei mergea în sus şi-n jos. Oare se gândea şi ea, ca Meggie, la ameninţarea pe care Basta i-o strigase lui Farid? „Ar trebui să mă duc la ea, se gândi Meggie. Împreună, poate că frica nu e decât pe jumătate atât de mare. Dar paşii Resei amuţiră, tocmai când Meggie se ridicase, şi alături se făcu linişte, linişte de somn. Poate că somnul nu era o idee rea. În mod sigur, Mo nu s-ar întoarce mai repede dacă Meggie ar rămâne trează

şi l-ar aştepta. Dacă cel puţin l-ar putea suna, dar el uita mereu să-şi încarce mobilul.

Meggie puse capacul peste lada cu cărţi, atât de încet, ca şi cum zgomotul ar fi putut s-o trezească din nou pe Resa, şi suflă în lumânările pe care le aprindea în fiecare seară, deşi Elinor îi interzisese mereu s-o facă. Tocmai când îşi scotea tricoul auzi o bătaie în uşă – uşoară, uşoară de tot. Deschise crezând că mama ei se afla în faţa uşii, neputând dormi, dar era Farid – roşu ca sfecla când văzu că era îmbrăcată doar în maiou. Îngăimă o scuză şi înainte ca Meggie să poată răspunde ceva, plecă şchiopătând cu picioarele sale bandajate. Era gata să uite să-şi tragă tricoul înainte de a fugi după el.

— Ce s-a întâmplat? şopti îngrijorată, făcându-i semn să se întoarcă în camera ei. Ai auzit ceva jos?

Dar Farid clătină din cap. Ţinea în mână foaia de hârtie, biletul de întoarcere al lui Deget-de-praf, cum îl botezase tăios Elinor. O urmă şovăind în camera ei. Se uită în jur ca cineva care nu se simte bine în spaţii închise. Probabil că, după ce dispăruse aşa fără urmă cu Deget-de-praf, îşi petrecuse cele mai multe zile şi nopţi sub cerul liber.

— Scuză-mă, îngăimă el, fixându-şi degetele de la picioare.

Doi din plasturii puşi de Resa se desprinseseră deja.

— E deja foarte târziu, dar – pentru prima oară se uită în ochii lui Meggie, înroşindu-se – Orpheus spune că n-a citit tot, continuă el cu glas şovăitor. El a lăsat pur şi simplu deoparte cuvintele care m-ar fi dus şi pe mine dincolo. Intenţionat a făcut asta, dar eu trebuie să-l avertizez pe Deget-de-praf, şi de aceea…

— De aceea, ce?

Meggie îi împinse scaunul de la biroul ei, iar ea se aşează pe laviţa de la fereastră. Farid se aşează pe scaun la fel de şovăitor precum intrase în cameră.

— Tu trebuie să mă trimiţi şi pe mine dincolo, te rog!

— Din nou îi întinse hârtia murdară cu o expresie atât de rugătoare în ochii lui negri, încât Meggie nu ştia

unde să se mai uite. Ce gene lungi avea, ale ei nu erau nici pe jumătate atât de frumoase. Te rog! Sigur poţi! bâigui el. Atunci… noaptea, în satul lui Capricorn… îmi amintesc exact – nu aveai nici atunci decât o foaie de hârtie!

Atunci, în satul lui Capricorn. Lui Meggie îi tresărea inima când se gândea la noaptea de care vorbea Farid: noaptea în care, citind, îl chemase pe Umbră, pe care însă tot nu izbutise să-l pună să-l omoare pe Capricorn – până când Mo făcuse asta în locul ei.

— Orpheus a scris cuvintele, a spus chiar el! Doar că nu le-a citit, dar sunt aici pe hârtie! Desigur, numele meu nu e acolo, căci atunci n-ar funcţiona.

— Farid vorbea tot mai pripit. Orpheus spune că asta e o taină: trebuie să foloseşti pe cât posibil doar cuvintele care apar şi în cartea a cărei poveste vrei s-o schimbi.

— A spus el asta?

Lui Meggie inima încetă să-i mai bată, ca şi când s-ar fi împiedicat de cuvintele lui Farid. *Trebuie să foloseşti pe cât posibil doar cuvintele care apar şi în carte*… De aceea nu putuse ea să scoată nimic din poveştile Resei căci folosise cuvinte care nu existau în *Inimă de cerneală*? Sau ţinea de faptul că nu se pricepea destul de bine la scris?

— Da, Orpheus îşi închipuie o groază de lucruri despre felul în care poate el să citească.

— Farid îi scuipă numele ca pe un sâmbure de prună. Şi pe deasupra nu e în stare s-o facă nici pe jumătate atât de bine ca tatăl tău şi ca tine, dacă mă întrebi.

„Posibil”, se gândi Meggie, „dar l-a trimis pe Deget-de-praf înapoi. Şi pentru asta a scris singur cuvintele. Nici eu, nici Mo n-am fi putut să facem aşa ceva”. Luă din mâna lui Farid foaia cu rândurile lui Orpheus. Scrierea era greu de descifrat, dar era o grafie frumoasă, ciudat încolăcită şi foarte originală.

— În ce loc a dispărut mai exact Deget-de-praf?

Farid ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse zdrobit.

Fireşte, uitase: el nu ştia să citească. Meggie urmări cu degetul prima propoziţie: *Deget-de-praf se întoarse*

înapoi într-o zi care mirosea a boabe de fructe şi a ciuperci.

Îngândurată, puse foaia jos.

— Nu merge, zise ea. Cum să meargă fără carte?

— Dar nici Orpheus n-a folosit-o! Deget-de-praf i-a luat cartea, înainte să citească biletul!

Farid împinse scaunul şi se apropie de ea. Apropierea lui

O stingherea pe Meggie, nu voia să ştie de ce.

— Asta nu se poate! murmură ea.

Totuşi Deget-de-praf dispăruse. Câteva propoziţii scrise de mână îi deschiseseră uşa dintre litere, pe care Mo o zgâlţâise atât de zadarnic. Şi nu Fenoglio, autorul cărţii, scrisese propoziţiile, ci un străin… Un străin cu un nume straniu. Orpheus.

Meggie ştia mai mult decât majoritatea oamenilor despre ceea ce se afla dincolo de cuvinte. Ea însăşi deschisese deja uşi, ademenise din paginile gălbui fiinţe vii – şi fusese acolo când tatăl ei îl scosese dintr-un basm arab pe băiatul care stătea acum lângă ea. Acest Orpheus părea să ştie mai mult decât ea, mai mult chiar decât Mo, pe care Farid continua să-l numească Limbă-vrăjită… şi deodată lui Meggie

I se făcu frică de cuvintele de pe foaia murdară de hârtie. O puse pe biroul ei ca şi cum i-ar fi ars degetele.

— Te rog! încearcă măcar!

— Vocea lui Farid suna aproape implorator. Ce se întâmplă dacă Orpheus l-a trimis deja pe Basta dincolo? Deget-de-praf trebuie să afle că amândoi sunt înţeleşi! El crede că acum e în siguranţă în lumea lui!

Meggie fixa în continuare cuvintele lui Orpheus. Suna frumos, ameţitor de frumos. Meggie simţea cum limba ei voia să le guste. Nu lipsi mult ca să înceapă să le citească. Speriată, îşi astupă gura cu mâna.

Orpheus.

Cunoştea numele, firește, şi povestea care îl înconjura ca o împletitură de flori şi spini. Elinor îi dăduse cartea care o istorisea cel mai frumos.

Plânsu-te-au jalnice păsări Orfeu, şi mulţimea de fiare.

Stâncile aspre, păduri care-ades de-al tău glas fermecate

Se-apropiase de tine; şi pomi leapădându-şi frunzişul

Şi chica lor înverzită, te-au plâns.1

1 Ovidiu, *Metamorfozele*, trad. De Maria Valeria Petrescu, 1957 (n.tr.).

Se uită întrebător la Farid:

— Câţi ani are?

— Orpheus?

— Farid ridică din umeri Douăzeci, douăzeci şi cinci, ce ştiu eu? Greu de spus. Are o faţă chiar ca de copil.

Atât de tânăr. Cuvintele de pe hârtie nu sunau a bărbat tânăr. Sunau ca şi cum ar fi ştiut multe lucruri.

— Te rog!

— Farid continua să se uite la ea. Încerci, da?

Meggie se uită afară. Trebuia să se gândească la cuiburile goale de zâne, la oamenii de sticlă dispăruţi şi la ceva despre care Deget-de-praf îi vorbise cu mult timp în urmă: *Uneori dacă mergeai dis-de-dimineaţă la fântână ca să te speli deasupra apei bâzâiau zânele astea minuscule, abia mai mari decât libelule voastre şi albastre ca violetele. Foarte prietenoase nu erau, dar noaptea scânteiau ca licuricii.*

— Bine, zise ea, şi era ca şi cum altcineva i-ar fi răspuns lui Farid. Bine, încerc. Dar mai întâi trebuie să ţi se vindece picioarele. Lumea despre care povesteşte mama nu este una în care să umbli cu picioare dureroase.

— Absurd, picioarele mele n-au nimic!

— Farid merse pe covorul moale în sus şi-n jos ca şi cum ar fi putut să dovedească astfel ce spusese. În ce mă priveşte, poţi să încerci imediat!

Dar Meggie scutură din cap.

— Nu! zise ea hotărât. Trebuie mai întâi să învăţ să citesc curgător. În cazul scrierii de mână nu este uşor şi, afară de asta, este mânjită în câteva locuri şi trebuie s-o copiez. Acest Orpheus n-a minţit. A scris ceva despre tine,

dar nu sunt sigură că ajunge. În plus… încercă să sune ca şi cum ar fi spus-o în treacăt… dacă încerc, vreau să vin şi eu.

— Ce?

— Da! De ce nu?

Meggie nu-şi putu împiedica glasul să trădeze cât de mult o jignise privirea lui îngrozită.

Farid nu răspunse.

Nu înţelegea că şi ea voia să vadă toate lucrurile despre care Deget-de-praf şi mama ei povestiseră cu glasurile înmuiate de dor: roiurile de zâne pe deasupra ierbii, copacii atât de înalţi că-ţi venea să crezi că aveau să se agaţe norii în crengile lor, Pădurea-fără-drum, jonglerii, Cetatea Principelui Slănină şi turnurile de argint din Cetatea Nopţii, piaţa din Ombra, focul care putea să danseze, bălţile, şoptind, cu chipurile nixelor care priveau afară…

Nu, Farid nu înţelegea asta. El nu simţise niciodată dorul după o cu totul altă lume, tot atât de puţin ca dorul de casă care îl sfâşiase pe Deget-de-praf. Farid nu voia decât un singur lucru: s-ajungă la Deget-de-praf ca să-l avertizeze de cuţitul lui Basta şi ca să fie iarăşi împreună cu el. Farid era umbra lui Deget-de-praf. Acesta era rolul pe care voia să-l joace, indiferent în care poveste.

— Nu te mai gândi la asta! Tu nu poţi să vii cu mine!

— Fără să se uite la ea, se întoarse şchiopătând la scaunul pe care i-l dăduse Meggie şi-şi scoase de pe degete plasturii pe care Resa îi lipise atât de greu. Nimeni nu se poate transporta singur în carte. Nici măcar Orpheus nu poate! I-a povestit el însuşi lui Deget-de-praf: a încercat de mai multe ori, dar pur şi simplu n-a mers.

— Ah, da!

— Meggie încerca să sune mai sigură pe sine decât se simţea. Ai spus chiar tu că eu citesc mai bine decât el. Poate că totuşi am să pot!

„Chiar dacă nu ştiu să scriu ca el”, adăugă în gând.

Farid îi aruncă o privire neliniştită, în timp ce vâra plasturii în buzunar.

— Dar acolo e periculos, zise. Mai ales pentru o fa…

Dar nu pronunţă cuvântul. În loc de asta îşi examină concentrat degetele însângerate.

Nărod. Meggie simţi pe limbă supărarea ca un gust amar. Ce-şi închipuia? Era de presupus că ea ştia mai mult decât el despre lumea în care trebuia să-l trimită.

— Ştiu că e periculos, zise ea iritată. Dar vin cu tine sau nu citesc deloc. Chibzuieşte. Şi acum lasă-mă singură. Trebuie să mă gândesc.

Înainte de a se duce spre uşă, Farid aruncă o ultimă privire pe foaia pe care erau scrise cuvintele lui Orpheus.

— Când vrei să încerci? întrebă înainte de a ieşi din nou pe coridor. Mâine?

— Poate, răspunse Meggie.

Apoi închise uşa după el şi rămase singură cu literele lui Orpheus.

Cârciuma jonglerilor

— Mulţumesc, zise Lucy, deschise cutia şi luă din ea un chibrit.

— Atenţie, toată lumea! strigă ea.

Glasul ei răsuna puternic.

— ATENŢIE! LA NICICÂND-REVEDERE, AMINTIRI PROASTE!

Philip Ridley, *Dakota Pink*

Două zile i-au trebuit lui Deget-de-praf să iasă din Hi Pădurea-fără-drum. Întâlni doar câţiva oameni, câţiva cărbunari, negri de funingine, un ins sălbăticit în zdrenţe, cu doi iepuri pe umăr şi cu foamea înscrisă pe figură, apoi o ceată de paznici de vânătoare înarmaţi până-n dinţi, căutând pesemne vreun amărât care împuşcase pentru copiii săi o căprioară. Niciunul din ei nu-l văzu la faţă pe Deget-de-praf. El ştia cum să se facă invizibil, şi abia în cea de-a doua noapte, auzind cum pe dealurile învecinate urla o haită de lupi, se încumetă să cheme focul.

Focul. Atât de diferit în această lume decât în cealaltă! Ce bine era să-i audă din nou glasul care trosnea. Şi să-i poată răspunde. Deget-de-praf adună câteva lemne uscate care, năpădite de ceriţică şi cimbru, zăceau peste

tot printre copaci, desfăcu mierea, furată de la elfe, din frunzele care o păstrau umedă şi moale, şi-şi vârî în gură un bob minuscul. Prin ce spaimă trecuse când gustase prima dată mierea! Spaimă că prada preţioasă avea să-i ardă limba atât de mult, încât avea să-şi piardă glasul. Dar îşi făcuse griji de pomană. Mierea ardea pe limbă precum cărbunele încins, dar durerea trecea şi dacă o suportai suficient de mult timp, puteai mai apoi să vorbeşti cu focul, chiar dacă nu aveai decât o limbă omenească. Cinci, şase luni, uneori un an, atât de mult ţinea bobul minuscul. Doar o şoaptă uşoară în limba flăcărilor, un pocnet din degete şi scânteile izbucneau trosnind din lemnul uscat şi ud, ba chiar şi din piatră.

Pentru început focul linse mai şovăitor decât înainte crengile – ca şi cum ar fi uitat sunetul vocii lui Deget-de-praf, ca şi cum n-ar fi putut crede cu adevărat că se întorsese. Apoi începu să şoptească şi să-i ureze bun venit, şi asta din ce în ce mai voios până ce Deget-de-praf se văzu silit să domolească flăcările care ardeau vâlvătaie, imitându-le trosnetul, iar focul se ghemui ca o pisică sălbatică ce se lasă în jos, torcând, de îndată ce îi mângâi cu grijă blana.

În timp ce focul devora lemnul şi lumina lui ţinea lupii la distanţă, Deget-de-praf se gândi din nou la băiat. Nu putea număra nopţile în care trebuise să-i descrie lui Farid cum vorbea focul, lui Farid care nu cunoştea decât flăcările mute şi ursuze. „Ia, te uită!”, murmură el, încălzindu-şi degetele la văpăia adormită. „Tot îţi mai lipseşte băiatul!” Se bucura că cel puţin jderul rămăsese la el şi-l apăra de stafiile pe care le vedea peste tot.

Da, lui Deget-de-praf îi lipsea Farid. Dar erau alţii care vreme de zece ani îi lipsiseră atât de mult, încât îşi simţea inima încă rănită de atâta dor. Din cauza dorului, pasul său devenea tot mai nerăbdător cu fiecare oră care îl apropia de marginea pădurii şi de ceea ce se afla dincolo de ea – lumea oamenilor. Da, nu doar dorul de zâne, de oameni de sticlă şi de nixe îl chinuise în cealaltă lume. Existau şi, câţiva oameni care îi lipsiseră, nu mulţi, dar

aceia, puţini câţi erau, cu atât mai mult.

Cât de mult încercase să-i uite de când, pe jumătate mort de foame, stătuse la poarta lui Limbă-vrăjită care îi explicase că pentru el nu exista nicio cale înapoi… Da, pe-atunci înţelesese că trebuia să aleagă. Uită-i, Deget-de-praf! De câte ori nu-şi spusese asta. Sau o să te sminteasc㠄 gândul că i-ai pierdut pe toţi. Dar inima lui pur şi simplu nu-l ascultase. Amintiri atât de dulci şi atât de amare… îl mistuiseră în toţi acei ani şi îl hrăniseră totodată. Până când, la un moment dat începuseră să se decoloreze, să devină mai palide, mai neclare, să se şteargă; nu mai rămăsese din ele decât o durere pe care o dădeai repede la o parte căci îţi sfâşia inima. La ce bun să-ţi Aminteşti de ceva ce era pierdut?

„Mai bine să nu-ţi aminteşti nici acum de nimic!” îşi zise Deget-de-praf, în timp ce copacii din jurul lui deveneau tot mai tineri, iar frunzişul de deasupra devenea tot mai luminos. Zece ani înseamnă mult, unul sau altul din cei de-aici va fi dispărut. Printre copaci se iviră tot mai des cărbunari, dar Deget de prai se ascunse de Bărbaţii Negri. Deoarece trăiau atât de adânc în pădure, în locuri în care cei mai mulţi oameni din afară nu se încumetau niciodată să intre, aceştia din urmă vorbeau dispreţuitor de cărbunari. Meseriaşi, ţărani, neguţători şi principi, toţi aveau nevoie de mangal, dar nu-i vedeau cu ochi buni, în oraşele şi satele lor, pe cei care ardeau lemnul pentru ei. Lui Deget-de-praf îi plăceau cărbunarii, ei ştiau despre pădure aproape tot atât de mult ca şi el, chiar dacă în fiecare zi, din nou, îşi făceau din copaci duşmanii lor. De nenumărate ori stătuse la focurile lor şi le ascultase poveştile, dar acum, după atâţia ani, voia să audă alte poveşti, poveşti despre ceea ce se petrecuse în afara pădurii, iar astea se puteau auzi într-un singur loc: într-unul din hanurile care se aflau de-a lungul şoselei.

Deget-de-praf avea o ţintă precisă. Se afla în partea de nord a pădurii, acolo unde şoseaua apărea brusc dintre copaci şi începea să urce şerpuind printre dealuri, pe lângă gospodării singuratice, până ajungea în faţa porţii

oraşului Ombra, în faţa locului pe ale cărui acoperişuri Cetatea Principelui Slănină îşi arunca umbră.

Hanurile care se aflau în afara oraşelor, pe marginea şoselei, fuseseră întotdeauna locul de întâlnire al jonglerilor. Acolo erau tocmiţi de comercianţi bogaţi, de neguţători şi meseriaşi pentru nunţi şi înmormântări, pentru ocaziile în care se sărbătorea întoarcerea cu bine a vreunui călător Hau naşterea unui copil. Pentru câţiva bani, jonglerii ofereau cântece, glume grosolane, acrobaţii, distragerea de la necazurile mari şi mici, iar dacă Deget-de-praf voia să afle ce se întâmplase în toţi aceşti ani în care fusese plecat, cel mai bine era să întrebe Poporul Pestriţ. Jonglerii erau ziarele acestei lumi. Nimeni nu ştia mai bine ce se petrecea înăuntrul ei decât aceia care nu erau nicăieri acasă.

„Cine ştie?” se gândi Deget-de-praf, în timp ce trecea de ultimii copaci. „Dacă am noroc, poate dau şi de cunoştinţe vechi”.

Şoseaua era noroioasă şi plină de băltoace. Roţile căruţelor săpaseră urme adânci, iar amprentele lăsate de copitele taurilor şi cailor erau pline cu apă de ploaie. În acest anotimp ploua uneori zile întregi, aşa ca ieri, când se bucurase că se afla sub copaci, unde frunzele prindeau ploaia înainte să-l ude până la piele. Noaptea fusese rece, hainele îi erau umede, în ciuda focului lângă care dormise, şi era bine că azi cerul era limpede, în afară de câţiva nori zdrenţuiţi care alunecau pe deasupra dealurilor.

Din fericire găsise în vechile sale haine câţiva bani. Spera că aveau s-ajungă pentru câteva farfurii de supă. Deget-de-praf nu adusese nimic din cealaltă lume. Ce-ar fi putut face aici cu hârtia tipărită cu care se plătea acolo – aici, unde doar aurul, argintul şi arama sunătoare contau, dacă ura posibil cu capul principelui respectiv pe ele? De îndată ce avea să termine banii, avea să-şi caute o piaţă, în Ombra sau în altă parte.

Hanul care era ţinta lui nu se schimbase prea mult în ultimii ani, nici în bine, nici în rău. Era la fel de ponosit, cu cele câteva ferestre ale sale care abia dacă erau mai mult

decât nişte borte în zidurile de piatră cenuşii. În lumea care îl adăpostise până acum trei zile, nu ar fi trecut pesemne niciun muşteriu de pragul murdar, dar aici hanul era ultimul adăpost înainte de pădure, ultima şansă de a avea o mâncare caldă şi un loc de dormit care să nu fie umed de rouă sau de ploaie… „Pe deasupra, mai primeai gratis câţiva purici şi păduchi ca tovarăşi de drum!” se gândi Deget-de-praf împingând uşa.

Înăuntru era atât de întuneric, încât ochii lui trebuiră să se obişnuiască mai întâi cu lumina crepusculară. Cealaltă lume, cu toate luminile şi scânteierile ei care prefăceau până şi noaptea în zi, îi stricase ochii. Îi deprinsese cu faptul că totul putea fi clar recunoscut, că lumina era ceva ce putea fi închis şi deschis după plac. Acum trebuiau din nou să se descurce într-o lume a luminii crepusculare şi a umbrei, a nopţilor lungi, negre ca lemnul carbonizat, din casele în care soarele era oprit să intre fiindcă adesea lumina lui era prea dogoritoare.

Singurul lucru care lumina în interiorul hanului erau cele câteva raze de soare care cădeau prin bortele ferestrelor. Firele de praf jucau în ele ca un roi de zâne minuscule. În vatră ardea un foc sub un cazan negru, deformat. Mirosul care se ridica de-acolo nu era, nici chiar pentru stomacul gol al lui Deget-de-praf, deosebit de ademenitor, dar asta nu-l surprinse. În acest han nu existase niciodată un hangiu care să se priceapă la gătit. O fetişcană de vreo zece ani stătea lângă cazan şi mesteca fiertura cu un băţ. Cam treizeci de muşterii şedeau în întuneric, pe laviţele grosolan tăiate, fumând, mormăind şi bând.

Deget-de-praf se duse agale spre un loc liber şi se aşeză. Fără să atragă atenţia se uită în jur după o figură cunoscută, după o pereche de pantaloni bălţaţi de felul celor pe care îi purtau doar jonglerii. Un lutist stătea chiar lângă fereastră şi discuta cu un bărbat mult mai bine îmbrăcat decât el, pesemne un neguţător bogat. Fireşte, niciun amărât de ţăran nu-şi putea permite să tocmească un jongler. Dacă un ţăran voia să aibă muzică la nunta lui,

trebuia să pună Hingur mâna pe scripcă. Nici măcar cei doi fumători de lângă fereastră nu şi-ar fi putut permite să-i plătească. La masă, lângă ei, stătea un grup de actori care se certau tare, probabil pentru rolul cel mai bun dintr-o piesă. Unul mai purta încă masca în spatele căreia se ascundea prin pieţe. Străin ca un cobold, şedea printre ceilalţi dar, cu sau fără mască, toţi erau străini, fie că dansau sau cântau, fie că jucau, pe scene de lemn, istorii grosolane sau scuipau foc. Acelaşi lucru era valabil şi pentru aceia care umblau cu ei – felceri voiajori, cârpaci de oase, litotomişti, vraci, cărora jonglerii le ademeneau clientela.

Chipuri bătrâne, chipuri tinere, fericite şi nefericite se găseau toate în spaţiul năclăit de fum, dar niciunul nu-i păru cunoscut lui Deget-de-praf. Şi el era examinat, simţea, dar cu asta era obişnuit. Faţa lui cu cicatrice atrăgea întotdeauna privirile, iar hainele pe care le purta făceau restul – portul scuipătorului-de-foc, negru ca funinginea, roşu ca flăcările de care alţii se temeau şi cu care el se juca. Pentru moment se simţi ciudat de străin în toată această forfotă cândva familiară, de parcă cealaltă lume s-ar mai fi lipit vizibil de el, toţi acei ani, acei ani nesfârşit de lungi care trecuseră de când Limbă-vrăjită îl culesese din povestea lui şi-i furase viaţa, neintenţionat, ca atunci când calci din mers pe cochilia unui melc.

— Ia te uită!

O mână îl apăsă greu pe umăr şi un bărbat se aplecă peste el şi-l privi drept în faţă. Părul îi era cărunt, faţa rotundă şi spână şi se ţinea atât de nesigur pe picioare, încât pentru moment Deget-de-praf crezu că e beat.

— Ei, de nu cunosc eu faţa asta! rosti el neîncrezător, prinzându-l strâns de umăr ca şi cum ar fi vrut să verifici; dacă era într-adevăr Deget-de-praf în carne şi oase. De unde vii, bătrâne înghiţitor-de-foc, direct din împărăţia morţilor? Ce s-a întâmplat, te-au trezit zânele din nou la viaţă? Au fost dintotdeauna moarte după tine, drăcuşorii albaştri.

Câţiva bărbaţi se întoarseră spre ei, dar gălăgia din

spaţiul întunecat şi înăbuşitor era atât de mare, încât mulţi nu observau ce se petrecea în jurul lor.

— Dansatorul-pe-nori!

— Deget-de-praf se ridică şi-l îmbrăţişă pe celălalt. Cum îţi merge?

— Ah! Credeam că m-ai uitat!

Dansatorul-pe-nori rânji larg, dezvelindu-şi dinţii mari şi galbeni.

O, nu, Deget-de-praf nu-l uitase – chiar dacă încercase cum încercase şi cu ceilalţi cărora le dusese lipsa. Dansatorul-pe-nori, cel mai bun dansator pe sârmă care se va fi preumblat vreodată între acoperişuri. Deget-de-praf îl recunoscuse imediat, în ciuda părului încărunţit şi a piciorului stâng pe care îl trăgea, ciudat de ţeapăn, în lături.

— Hai cu mine! Trebuie să sărbătorim. Nu te întâlneşti în fiecare zi cu un prieten mort.

Îl trase nerăbdător pe Deget-de-praf după sine spre o laviţă de sub fereastra prin care cădeau de-afară câteva raze de soare. Îi făcu apoi semn fetişcanei care încă mai amesteca în cazan şi comandă două pahare de vin. Fata fixă un moment fascinată cicatricele lui Deget-de-praf, apoi dispăru ca o umbră spre tejgheaua în spatele căreia stătea un bărbat gras care-şi observa muşterii cu o privire tulbure.

— Arăţi bine! constată Dansatorul-pe-nori. Bine hrănit, niciun fir de păr cărunt, nicio gaură în haine. Până şi dinţii s-ar zice că-i mai ai pe toţi. Unde ai fost? Poate ar trebui să pornesc şi eu într-acolo, s-ar părea că acolo se trăieşte bine.

Uită de asta! Aici e mai bine.

— Deget-de-praf îşi netezi părul de pe frunte şi privi în jur Destul despre mine! Cum ţi-a mers ţie? Poţi să-ţi permiţi un pahar de vin, dar părul ţi-a încărunţit şi piciorul stâng…

— Da, piciorul stâng.

Fata aduse vinul. În vreme ce Dansatorul-pe-nori căuta în pungă banii cuveniţi, ea îl fixă din nou cu atâta

curiozitate pe Deget-de-praf, încât acesta îşi frecă vârfurile degetelor şi murmură câteva cuvinte în limba focului. Întinse arătătorul, îi zâmbi şi suflă uşor peste buricele degetului.

O flacără minusculă, prea slabă ca să aprindă un foc, dar suficient de luminoasă ca să se oglindească în ochii fetei, arse cu vălvătaie şi scuipă scântei de aur pe masa murdară. Copila rămase ca vrăjită până ce Deget-de-praf suflă în flacără şi-şi vârî degetul în paharul cu vin pe care-l împingea către el Dansatorul-pe-nori.

— Aha, deci tot îţi mai place să te joci cu focul, zise

1) ansatorul-pe nori, în vreme ce fata îi aruncă o privire îngrijorată hangiului gras şi se întoarse grabnic la cazan. Din păcate, cu jocurile mele s-a terminat demult.

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut de pe sârmă, nu mai sunt dansator-pe-nori. I În comerciant, căruia i-am distras prea mult clientela, a aruncat după mine cu un cărbune. Pot să fiu bucuros că am aterizat pe taraba unui negustor de pânzeturi. Aşa încât mi-am rupt doar un picior şi câteva coaste, nu şi gâtul.

Deget-de-praf îl privi îngândurat.

— Din ce trăieşti dacă nu te mai poţi urca pe sârmă?

Dansatorul-pe-nori ridică din umeri.

— Poate nu crezi, dar merg încă destul de bine. Pot chiar să călăresc cu piciorul ăsta – dacă se nimereşte să se găsească vreun cal. Îmi câştig pâinea ca sol, chiar dacă îmi place în continuare să stau lângă jongleri, să le ascult poveştile şi să mă aşez cu ei în jurul focului. Dar de hrănit mă hrănesc doar literele, cu toate că tot nu ştiu să citesc. Scrisori de ameninţare, scrisori de cerere, scrisori de dragoste, contracte de cumpărare, duc tot ce încape pe o bucată de pergament sau de hârtie. Şi cuvinte rostite, şoptite tainic la urechea mea, şi pe acelea le duc în siguranţă dintr-un loc în altul. Nu trăiesc rău din asta, chiar dacă nu sunt solul cel mai rapid care poate fi obţinut cu bani. Dar, în cazul meu, ştie orişicine că scrisoarea pe care o duc ajunge într-adevăr la cel căruia îi e destinată.

Aşa ceva e greu de găsit.

Deget-de-praf nu se îndoia. *Pentru câţiva bani de aur poţi să citeşti până şi răvaşele princiare*. Aşa se spunea încă din vremea lui. Trebuia doar să cunoşti pe cineva care se pricepea la falsificarea sigiliului rupt.

— Şi ceilalţi?

— Deget-de-praf cercetă fluierarii de la fereastră Ei ce fac?

Dansatorul-pe-nori luă o înghiţitură de vin.

— Pfui, drace! Trebuia să cer şi o linguriţă de miere. Ceilalţi, mda! îşi frecă piciorul ţeapăn. Unii au murit, alţii au dispărut pur şi simplu, ca tine. Dincolo, chiar în spatele ţăranului care îşi fixează atât de posomorât paharul.

— Arătă cu capul spre tejghea stă rezemat vechiul nostru prieten, Pasăre-de-funingine, cu râsul tatuat pe faţă, cel mai prost scuipător-de-foc în lung şi-n lat, deşi încearcă cu acelaşi zel să te copieze şi caută deznădăjduit să afle pricina pentru care focul dansează pentru tine mai bine decât pentru el.

— N-o să afle niciodată.

Deget-de-praf se uită fără să fie observat spre celălalt scuipător-de-foc. Pe cât îşi amintea, Pasăre-de-funingine se pricepea destul de bine să jongleze cu făclii aprinse, dar focul nu dansa cu el. Era ca un îndrăgostit fără speranţă pe care aleasa lui îl respingea de fiecare dată. Cu mult timp în urmă, Deget-de-praf îi dăduse puţină miere zânească fiindcă îi fusese milă de strădania lui neajutorată, dar nici aşa Pasăre-de-funingine nu înţelesese ce îi spuneau flăcările.

— Se pare că acum lucrează cu pulberea alchimiştilor, şopti Dansatorul-pe-nori peste masă, o glumă scumpă, dacă mă întrebi. Focul îl muşcă atât de des, încât mâinile şi braţele sale au ajuns roşii de tot. Doar de faţă nu-l lasă să se apropie. Înainte de a apărea o unge până ce luceşte ca şoriciul.

— Tot mai bea după fiecare reprezentaţie?

— După reprezentaţie, înainte de reprezentaţie, dar e totuşi un flăcău chipeş, nu?

Da, asta era, cu faţa lui prietenoasă, veşnic zâmbăreaţă.

Pasăre-de-funingine era unul din acei jongleri care trăiau din privirile celorlalţi, din râsete şi aplauze şi din aceea că oamenii se opreau şi se zgâiau la ei. Şi acum îi distra pe toţi cei care, împreună cu el, se sprijineau de tejghea. Deget-de-praf îi întoarse spatele, nu voia să vadă vechea admiraţie şi invidie din ochii celuilalt. Pasăre-de-funingine nu făcea parte din cei care îi lipsiseră.

— Să nu crezi că vremurile au devenit mai uşoare pentru Poporul Pestriţ, îi şopti pe deasupra mesei Dansatorul-pe-nori. De când s-a prăpădit Cosimo, Principele Slănină nu ne mai lasă în pieţe decât în zilele de sărbătoare, iar în Cetate, cel mult când nepotul lui strigă că vrea jongleri. Un flăcăiaş deloc simpatic le comandă acum slujitorilor şi-i ameninţă cu biciul şi cu stâlpul infamiei, dar iubeşte

Poporul Pestriţ.

— Cosimo cel Frumos a murit?

Deget-de-praf aproape se înecă cu vinul acru.

— Da.

— Dansatorul-pe-nori se aplecă peste masă ca şi cum nu s-ar cuveni să vorbească prea tare despre moarte şi nenorocire. A pornit cam cu un an în urmă, frumos ca un înger, să-şi dovedească curajul princiar, stârpindu-i pe incendiatorii care hălăduiau pe atunci în pădure. Poate îţi mai aminteşti de căpetenia lor, de Capricorn?

Deget-de-praf nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Oh, da, de ăla îmi amintesc, zise el încet.

— A dispărut cam în acelaşi timp cu tine, dar banda conţi nu a într-o veselie. Vulpoi-roşu a ajuns noua lor căpetenie. Niciun sat, nicio gospodărie de pe partea cealaltă a pădurii nu era la adăpost de ei. Deci Cosimo a pornit ca să pună capăt bântuirii lor. A afumat întreaga bandă, dar nici el nu s-a mai întors, iar de-atunci tatăl său, căruia îi place să mănânce atât de mult încât din gustarea lui de dimineaţă s-ar putea hrăni trei sate, este numit Principele Oftat. Căci e singurul lucru pe care Principele

Slănină îl mai face.

Deget-de-praf întinse degetele spre colbul care dansa deasupra lui în soare.

— Principele Oftat! murmură el. Aşa, deci, aşa! Şi ce învârteşte prea-cinstitul stăpân de cealaltă parte a pădurii?

— Capul-de-viperă?

— Dansatorul-pe-nori privi neliniştit înjur. Mda, ăla n-a murit, din păcate. Tot se mai crede stăpânul lumii, pune să i să scoată ochii fiecărui ţăran pe care paznicii săi de vânătoare îl prind cu un iepure, îi robeşte pe toţi care nu-şi plătesc dările şi-i pune să sape în pământ după argint până ce ajung să scuipe sânge. Spânzurătorile din faţa cetăţii sale sunt întotdeauna ocupate, şi cel mai mult i-ar plăcea să vadă bălăbănindu-se acolo şi o pereche de pantaloni bălţaţi. Cu toate astea nimeni nu-l vorbeşte de rău, căci iscoadele sale sunt mai numeroase decât ploşniţele din acest han şi le plăteşte bine. Dar moartea, adăugă Dansatorul-pe-nori încet, nu poate fi coruptă, iar Cap-de-viperă îmbătrâneşte. Se spune că în ultima vreme îi e foarte frică de Doamnele Albe şi de moarte, o asemenea frică, încât noaptea stă în genunchi şi urlă ca un câine bătut. Bucătării lui îi fierb, se pare, în fiecare dimineaţă un terci din sânge de viţel care, chipurile, te ţine tânăr, iar sub perna lui se află, zice-se, un os din degetul unui spânzurat ca să-l apere de Doamnele Albe. De patru ori s-a căsătorit în ultimii şapte ani. Femeile lui sunt tot mai tinere, şi totuşi niciuna nu i-a dat ceea ce şi-a dorit cel mai mult.

— Cap-de-viperă tot nu are fiu?

Dansatorul-pe-nori scutură din cap.

— Nu, dar nepotul lui va domni totuşi cândva, căci vulpea bătrână şi-a măritat pe una din fete cu Cosimo cel Frumos

— Pe Violante, pe care toţi o numesc „cea Urâtă” – şi aceasta i-a făcut un băiat înainte ca el să plece la moarte. Se spune că tatăl Violantei îl ademenise pe Principele Slănină s-o

În pe aceasta de nevastă pentru fiul lui, dându-i

zestre un manuscris preţios şi, pe deasupra, pe cel mai bun miniaturist de la curtea sa. Da, pe vremuri Principele Slănină ho entuziasma de hârtia scrisă tot atât de mult ca de o mâncare bună, dar acum cărţile sale preţioase zac pline de mucegai! Nimic nu-l mai interesează, şi cel mai puţin îl interesează supuşii săi. Unii şoptesc că asta ar fi plănuit Cap-de-viperă. El însuşi s-ar fi îngrijit ca ginerele lui să nu ho mai întoarcă de la fortăreaţa lui Capricorn, pentru ca nepotul său să se poată urca pe tron după moartea Principelui Slănină.

— Probabil că ce se şopteşte e corect.

Deget-de-praf cerceta bărbaţii care se îmbulzeau în spaţiul înăbuşitor. Comercianţi voiajori, felceri, calfe, jongleri cu mânecile peticite. Unul avea un cobold care, cu o faţă nefericită, se ghemuia pe podea alături de el. Mulţi arătau cu şi cum n-ar fi ştiut cu ce să plătească vinul pe care-l beau. (! hipuri fericite, libere de grijă, boală, dizgraţie erau puţine. Se aşteptase oare la altceva? Sperase ca nenorocirea să se fi retras pe furiş de-acolo cât timp el fusese plecat? Nu! Să ho întoarcă înapoi – asta era tot ce sperase vreme de zece ani –, nu în paradis, doar acasă. Nu vrea şi peştele înapoi în apă, chiar dacă acolo îl aşteaptă deja bibanul?

Un om beat se împiedică de masă şi aproape răsturnă urciorul cu vin acru. Deget-de-praf puse mâna pe urcior.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii lui Capricorn, cu Vulpoi-roşu şi cu toţi ceilalţi? Au murit toţi?

— Visezi?

— Dansatorul-pe-nori râse amar. Fiecare incendiator care a scăpat teafăr în urma atacului lui Cosimo a fost primit cu braţele deschise la Cetatea Nopţii. Cap-de-viperă l-a făcut pe Vulpoi-roşu crainicul său, şi chiar Fluieram, vechiul jongler al lui Capricorn, îşi cântă acum cântecele sale sumbre în Cetatea cu turnuri de argint. Poartă catifea şi mătase, iar buzunarele îi sunt doldora de bani.

— Mai există şi Fluieraru?

— Deget-de-praf îşi trecu mâna peste faţă Dumnezeule, n-ai nimic drăguţ de povestit? Nimic care să

mă bucure cu adevărat că sunt din nou aici?

Dansatorul-pe-nori râse atât de tare, încât Pasărea-de-funingine se întoarse şi privi spre ei.

— Cea mai bună noutate este că te-ai întors, zise el. Ne-ai lipsit, maestre al focului! De când ne-ai părăsit perfid, se pare că zânele dansează noaptea oftând, iar Prinţul Negru, înainte de culcare, tot îi mai povesteşte ursului său despre tine.

— Mai trăieşte şi Prinţul? Bun!

Uşurat, Deget-de-praf luă o înghiţitură de vin, deşi avea într-adevăr un gust mizerabil. Nu îndrăznise să întrebe de Prinţ de teamă să nu afle ceva asemănător cu ce i se întâmplase lui Cosimo.

— O, da, îi merge foarte bine!

— Dansatorul-pe-nori începu să vorbească mai tare când, la masa de-alături, doi comercianţi se luară la harţă. E tot acelaşi flăcău smolit, iute de limbă, şi mai iute de cuţit, care nu pleacă niciodată la drum fără ursul său.

Deget-de-praf zâmbea. Da, asta era într-adevăr o veste bună. Prinţul Negru… îmblânzitorul de urşi, aruncătorul de cuţite… îşi freca probabil inima încă rănită de lume. Deget-de-praf îl ştia de când erau copii, amândoi orfani, fără adăpost. La unsprezece ani stătuseră amândoi la stâlpul infamiei, dincolo de cealaltă parte a pădurii, unde se născuseseră amândoi, şi duhniseră după aia două zile a legume putrede.

Dansatorul-pe-nori îi cercetă faţa.

— Ei? zise el. Când o să pui întrebarea pe care voiai să mi-o pui de când te-am bătut pe umeri? întreabă! înainte de a fi prea beat ca să-ţi răspund.

Deget-de-praf nu-şi putu reprima un zâmbet. Dintotdeauna, Dansatorul-pe-nori se pricepuse bine la arta de a privi în inima celorlalţi, chiar dacă nu s-ar fi zis, uitându-te hi (aţa lui rotundă.

— Ei, bine atunci. Ce mai contează! Cum îi merge?

— În fine!

— Dansatorul-pe-nori zâmbea atât de satisfăcut, încât îşi dezveli două şţirbituri. Mai întâi… Este tot atât de de

frumoasă. Trăieşte acum într-o casă, nu mai cântă, nu mai dansează, nu mai poartă fuste pestriţe, iar părul şi-l poartă strâns sus ca o ţărancă. Cultivă o bucată de pământ dincolo pe deal, în spatele cetăţii, sădeşte plante pentru felceri. Cumpără de la ea chiar şi Urzica. Trăieşte din asta, când mai bine, când mai rău, şi-şi creşte copiii.

Deget-de-praf încerca să privească indiferent, dar după cum zâmbea Dansatorul-pe-nori, văzu că nu-i reuşea.

— Ce ştii de comerciantul de mirodenii care umbla după ea?

— Ce să ştiu? A plecat cu ani în urmă, trăieşte probabil la mare, într-o casă încăpătoare şi devine mai bogat cu fiece Hac de piper pe care corăbiile sale îl aduc încoace.

— Deci nu s-a măritat cu el?

— Nu. L-a luat pe altul.

— Pe altul…

Deget-de-praf încercă din nou să sune indiferent. Din nou, zadarnic.

Dansatorul-pe-nori se mulţumi o vreme să-l lase să se perpelească, apoi continuă:

— Da, un altul. Un prăpădit, a murit curând, dar are un copil de la el, un băiat.

Deget-de-praf tăcu şi-şi ascultă bătăile inimii. Stupid lucru!

— Şi fata?

— Oh, fata. Da… cine oare o fi tatăl ei?

— Dansatorul-pe-nori zâmbi din nou ca un băieţel căruia i-a reuşit o poznă. Brianna e la fel de frumoasă ca mama ei. Deşi a moştenit culoarea ta de păr.

— Şi Rosanna, cea mică?

Părul ei era negru ca al mamei sale.

Zâmbetul de pe faţa Dansatorului-pe-nori se stinse ca şi cum Deget-de-praf l-ar fi şters.

— Micuţa a murit demult, zise el. Friguri. La două ierni după plecarea ta. Atunci au murit mulţi din cauza asta. Nici măcar Urzica nu i-a putut ajuta.

Cu degetul lipicios de vin, Deget-de-praf desenă pe

masă linii sclipind umed. Pierdută. În zece ani se putea pierde câte ceva. Un răstimp încercă disperat să-şi amintească de chipul Rosannei, un chip micuţ, dar el se stinse ca şi cum s-ar fi străduit îndelung să-l uite.

Dansatorul-pe-nori tăcu o vreme împreună cu el în mijlocul acelui vacarm. Apoi se ridică cu greutate. Nu era uşor să te scoli cu un picior ţeapăn de pe laviţa joasă.

— Trebuie să plec prietene, zise el. Mai am trei scrisori de dus, dintre care două sus, în Ombra. Vreau s-ajung la poartă înainte de a se lăsa întunericul, altminteri străjile se distrează pe seama mea, nelăsându-mă să intru.

Deget-de-praf tot mai trasa linii pe masa întunecată. *La două ierni după plecare ta* – cuvintele îi ardeau creierul ca urzicile.

— Unde şi-au întins ceilalţi corturile?

— Chiar sub zidul Cetăţii din Ombra. Dragul de nepot al Principelui îşi serbează în curând aniversarea. Orice saltimbanc şi orice jongler e binevenit în Cetate în această zi.

Deget-de-praf dădu din cap fără să şi-l ridice.

— Să văd. Poate o să mă las şi eu zărit pe-acolo.

Se ridică brusc de pe laviţa tare. Fetişcana de la vatră privea spre ei. Cam de aceeaşi vârstă ar fi fost acum şi fata lui cea mică, dacă frigurile n-ar fi răpus-o. Împreună cu Dansatorul-pe-nori se îndreptă spre uşă, făcându-şi loc printre laviţele şi scaunele pline. Afară era încă frumos, o zi de toamnă înveşmântată în frunziş multicolor ca un jongler.

— Vino cu mine la Ombra!

— Dansatorul-pe-nori îi puse mâna pe umăr Calul meu duce şi doi, iar un adăpost se găseşte acolo întotdeauna.

Dar Deget-de-praf clătină din cap.

— Mai târziu, zise el, privind în josul străzii noroiose. Acum, pentru început, e timpul să fac o vizită.

Decizia lui Meggie

Ideea i se rostogolea în minte delicat, ca un balon de săpun; nu îndrăzni s-o abordeze direct, de frică să n-o

strice. Dar ştia că ăsta era felul de a fi al ideilor şi o lăsă să se coacă singură, încercând să se gândească la altceva, fără legătură cu asta.

Philip Pullman, *Luminile Nordului*[1]

Mo se întoarse tocmai când se aflau cu toţii la micul le dejun; Resa îl sărută ca şi cum ar fi lipsit săptămâni întregi. Şi Meggie îl îmbrăţişă mai strâns ca de obicei, uşurată că se întorsese cu bine, dar evită să-l privească drept în ochi. Mo o cunoştea destul de bine. I-ar fi putut citi imediat conştiinţa încărcată. Şi Meggie avea conştiinţa încărcată.

Motivul era foaia de hârtie ascunsă în camera ei, între cărţile de şcoală, scrisă îndesat cu propria-i caligrafie, dar folosind cuvintele altuia. Lui Meggie îi trebuiseră ore întregi ca să copieze cuvintele lui Orpheus. Ori de câte ori se încurcase, o luase de la capăt, de grijă ca nu cumva o singură greşeală să strice totul. Introdusese doar trei cuvinte în propoziţiile pe care nu le citise Orpheus – acolo unde era vorba de un băiat. *Şi o fată* adăugase Meggie. Trei cuvinte, absolut obişnuite, atât de obişnuite încât erau cu siguranţă de găsit undeva în *Inimă de cerneală*. Să verifice nu putea, căci singurul exemplar al cărţii de care ar fi avut nevoie pentru aşa ceva era la Basta. Basta… până şi sunetul numelui său îi amintea lui Meggie de zile negre şi de nopţi negre, negre de spaimă.

Mo îi adusese un dar de împăcare, ca întotdeauna când se certau: un mic caiet de însemnări, tocmai bun să încapă în buzunarul de la jachetă, broşat de el cu hârtie marmorată. Mo ştia cât de mult îi plăceau lui Meggie astfel de hârtii, avea nouă ani când o învăţase să le vopsească ea singură. Când Mo îi puse caietul pe farfurie, conştiinţa încărcată îi muşcă inima şi, pentru moment, vru să-i povestească tot, aşa cum făcuse mereu. Dar o privire a lui Farid o opri. Nu, Meggie! spunea privirea lui, nu te va lăsa să pleci, niciodată. Aşa că îl sărută pe Mo, murmură un „mulţumesc” şi tăcu, plecându-şi în grabă capul, cu limba grea de cuvintele pe care nu le rostise.

1 Trad. de Iulia Arsintescu, 2014. (n.tr.).

Din fericire, nimeni nu observă figura ei apăsată. Pe deasupra, ceilalţi continuau să fie îngrijoraţi de noutăţile legate de Basta. Elinor se dusese la poliţie, aşa cum o sfătuise Mo, dar vizita ei acolo fusese departe de a-i îmbunătăţi starea de spirit.

— Exact cum am prevăzut, ocărî ea, tăind brânza cu cuţitul, ca şi cum aceasta ar fi fost de vină pentru toate necazurile. N-au crezut un cuvânt, aceste capete seci. Nişte oi în uniformă m-ar fi ascultat mai atent. Ştiţi că nu-mi plac câinii, dar poate ar trebui să-mi procur câţiva… nişte bestii uriaşe şi negre care să-l sfâşie pe Basta de îndată ce ar sări peste poarta grădinii mele. Dobstermani, da. Dobstermani! Nu sunt ăştia câinii care sfâşie oameni?

— Vrei să zici dobermani. Mo îi făcu cu ochiul lui Meggie.

I se frângea inima. Îi făcea semn cu ochiul fetei lui viclene care plănuia să se ducă într-un loc în care el probabil n-ar fi putut s-o urmeze. Poate că mama ei ar înţelege-o, dar Mo? Nu. Mo nu. Niciodată.

Meggie îşi muşcă buzele atât de tare, încât o durură, în vreme ce Elinor vorbea mai departe întărâtată:

— Aş putea să angajez şi un paznic. Doar există aşa ceva, nu? Unul cu pistol, ah, de unde, trebuie să fie înarmat până-n dinţi, cuţite, puşti, şi ce-o mai fi, şi aşa de mari.

Încât la vederea lor inima neagră a lui Basta să se oprească să mai bată! Ce ziceţi?

Meggie văzu cum Mo îşi stăpânea cu greu râsul.

— Ce să mai zicem? E ca şi cum ai fi citit prea multe cărţi poliţiste, Elinor.

— Ei, da, *am* citit multe cărţi poliţiste, răspunse jignită, Elinor. Ele sunt pline de învăţăminte, chiar dacă de obicei nu prea ai a face cu infractorii. Pe lângă asta, nu pot să uit cuţitul lui Basta pe beregata ta.

— Nici eu, crede-mă.

— Meggie văzu cum îşi plimba mâna pe gât de parcă ar fi simţit iarăşi lama ascuţită pe piele. Totuşi, cred că vă faceţi griji de pomană. Am avut pe drum destul timp să

reflectez şi nu cred că Basta ar porni la un drum atât de lung până aici numai ca să se răzbune. Să se răzbune pentru ce? Că l-am scăpat de Umbra lui Capricorn? Nu. El s-a lăsat demult trimis înapoi. Înapoi în carte. Basta nu era aşa de încântat de lumea noastră cum era Capricorn. Ceva de aici l-a enervat foarte tare.

Îşi întinse marmeladă pe felia de pâine cu brânză. Elinor îl urmărea, ca de fiecare dată, cu silă, dar Mo îi ignora privirea dezaprobatoare. Ca de fiecare dată.

— Atunci ce e cu ameninţările pe care le-a strigat după băiat?

— Ei, era furios că i-a scăpat, ce altceva? Trebuie să-ţi mai explic că Basta turuie vrute şi nevrute când e furios? Sunt doar uimit că a fost într-adevăr atât de isteţ, încât să afle că Deget-de-praf avea cartea. Şi aş vrea să ştiu unde l-a găsit pe acest Orpheus. El pare, în orice caz, să se priceapă mai bine decât mine la citit.

— Absurd!

— Vocea lui Elinor suna supărată, dar şi uşurată. Singura care se pricepe la aşa ceva la fel de bine e fiica ta.

Mo îi zâmbi lui Meggie şi-şi mai puse o felie de brânză pe marmeladă.

— Foarte măgulitor, mulţumesc! Dar, oricum, prietenul nostru Basta, îndrăgostit de cuţite, a plecat! Şi să sperăm că a luat cartea aia blestemată cu el, ca povestea să se termine o dată pentru totdeauna. Elinor n-are nevoie să mai tresară dacă în grădină foşneşte noaptea ceva, iar Darius nu trebuie să mai viseze cuţitul lui Basta – ceea ce înseamnă că Farid ne-a adus de fapt o veste foarte bună! Sper că i-aţi mulţumit deja cum se cuvine!

Farid zâmbi stingherit când Mo îi dădu noroc cu ceaşca de cafea, dar Meggie văzu grija din ochii lui negri. Dacă Mo avea dreptate, atunci Basta era acolo unde era şi Deget-de-praf. Iar ei credeau prea uşor că Mo avea dreptate. Lui Darius şi Elinorei li se citea uşurarea pe faţă, iar Resa îi cuprinse cu braţele grumazul lui Mo şi zâmbi ca şi cum totul ar fi fost iarăşi bine.

Elinor începu să-l întrebe pe Mo de cărţile pe care, la

apelul lui Meggie, le lăsase ruşinos de izbelişte. Iar Darius încerca să-i explice Resei sistemul după care se gândea să rearanjeze biblioteca Elinorei. Farid însă privea în farfuria lui goală. Şi vedea, pesemne, în porţelanul alb cuţitul lui Basta pe grumazul lui Deget-de-praf.

Basta. Numele îi stătea lui Meggie ca o piatră în gât. Şi nu se putea gândi decât la un singur lucru: dacă Mo avea dreptate, Basta era acum acolo, unde voia să ajungă şi ea. În Lumea de Cerneală.

În noaptea asta avea să încerce, voia să-şi croiască drum, cu vocea ei şi cuvintele lui Orpheus, prin hăţişul literelor spre Pădurea-fără-drum. Farid insista să nu mai aştepte mult. Era înnebunit de grijă pentru Deget-de-praf. Iar cuvintele lui Mo nu schimbaseră în mod sigur nimic în această privinţă. „Te rog, Meggie!" o implorase mereu. „Te rog, citeşte!"

Meggie se uită la Mo. El îi şoptea ceva Resei şi ea râdea. Doar când râdea i se auzea vocea. Mo o cuprinse cu braţul şi-o căută pe Meggie cu privirea. Când patul ei o să fie gol mâine dimineaţă, Mo n-o să mai arate aşa de lipsit de griji ca acum. O să fie furios sau pur şi simplu doar trist? Resa râse când el şi Elinor mimară groaza colecţionarului ale cărui cărţi le lăsase, după apelul lui Meggie, atât de ruşinos de izbelişte, şi chiar lui Meggie îi veni să râdă când Mo imită vocea bietului om. Evident, angajatorul lui era foarte gras şi respira greu.

Numai Elinor nu râdea.

— Cred că asta nu-i de glumit, Mortimer. Eu, pesemne te-aş fi împuşcat dacă ai fi şters-o pur şi simplu şi mi-ai fi părăsit bietele cărţi bolnave şi pătate.

— Da, probabil. Mo aruncă o privire complice lui Meggie, cum făcea de fiecare dată când Elinor le ţinea prelegeri, lui sau lui Meggie, despre cum trebuiau tratate corect cărţile sau rafturile bibliotecii ei.

„Ah, Mo, dacă ai şti", se gândi Meggie, „dacă ai şti", şi avea sentimentul că în clipa următoare avea să-i citească taina pe frunte. Brusc îşi trase scaunul înapoi, mormăi ceva de genul „nu mi-e foame" şi alergă în biblioteca

Elinorei. Unde altundeva? întotdeauna când voia să scape de propriile ei gânduri căuta ajutor la cărţi. Va găsi ea una care s-o distragă, până când se va lăsa seara şi toţi se vor duce la culcare, fără să bănuiască nimic…

După cum arăta acum biblioteca Elinorei nu se vedea că în urmă cu un an şi ceva acolo nu mai rămăsese decât un cocoş roşu mort, atârnând în faţa rafturilor goale, pe când cele mai frumoase cărţi ardeau pe gazon. Vasul în care Elinor păstrase puţină cenuşă mai stătea încă lângă patul ei.

Meggie îşi trecu arătătorul peste cotoarele cărţilor. Precum clapele unui pian se înşirau din nou pe rafturi. Câteva poliţe mai erau goale, dar Elinor şi Darius umblau neobosiţi pe drumuri pentru a înlocui comorile pierdute cu alte cărţi noi, la fe. L de minunate.

Orpheus – unde era povestea lui Orpheus?

Meggie se apropie de raftul în care îşi şopteau poveştile grecii şi romanii, când uşa bibliotecii se deschise în spatele ei şi intră Mo.

— Resa zice că ai în camera ta foaia pe care a adus-o Farid. Mi-o arăţi?

Încerca să pară că spune ceva neînsemnat, ca şi cum ar întreba de vreme, dar Mo nu fusese în stare să se prefacă niciodată. Nu se pricepea să se prefacă cum nu se pricepea să mintă.

— De ce?

Meggie se sprijini de cărţile Elinorei de parcă ele i-ar fi putut întări spatele.

— De ce? Pentru că sunt curios. Ai uitat? Afară de asta

— Examina cotoarele cărţilor ca şi cum ar fi putut găsi acolo cuvintele potrivite –, afară de asta cred că ar fi mai bine ca foaia să fie arsă.

— Arsă?

— Meggie se uită la el neîncrezătoare. De ce?

— Da, ştiu, sună ca şi cum aş vedea fantome.

— Scoase o carte din bibliotecă, o deschise şi o frunzări cu o figură absentă. Dar, această foaie, Meggie…

îmi pare ca o uşă deschisă, o uşă pe care ar fi cel mai bine s-o închidem pentru totdeauna. Înainte ca Farid să încerce să dispară în această poveste blestemată.

— Şi?

— Meggie nu se putu abţine, vocea ei suna rece. Ca şi cum ar fi vorbit cu un străin. De ce nu înţelegi? El vrea doar s-ajungă la Deget-de-praf! Ca să-l avertizeze în legătură cu Basta.

Mo închise cartea pe care o scosese din raft şi o puse la loc.

— Asta spune el. Dar dacă Deget-de-praf nici nu vrea să-l ia cu el, dacă l-a lăsat înadins? Te-ar mira asta?

Nu, n-ar mira-o. Meggie tăcu. Era atâta linişte între cărţi, o linişte îngrozitoare între toate acele cuvinte.

— Ştiu, Meggie, zise în cele din urmă Mo cu vocea scăzută. Ştiu, tu crezi că lumea pe care o descrie cartea asta ar fi cu mult mai pasionantă decât lumea de-aici. Cunosc acest sentiment. Eu însumi mi-am imaginat de multe ori că mă aflu în cărţile mele preferate. Dar ştim amândoi că altfel se simte atunci când imaginaţia devine realitate. Tu îţi închipui că această Lume de Cerneală este fermecată, o lume plină de minunăţii dar, crede-mă, am aflat de la mama ta despre această lume multe lucruri, care nu ţi-ar fi deloc pe plac. Este plină de cruzimi şi primejdii, guvernată, Maggie, de putere, nu de dreptate.

Se uita la ea, căutându-i pe faţă înţelegerea pe care o găsise întotdeauna înainte, dar pe care de astă dată n-o mai găsi.

— Farid vine chiar dintr-o astfel de lume, zise Meggie. Şi nu el şi-a ales să fie vârât în această poveste. Tu l-ai adus aici.

Îşi regretă imediat cuvintele. Mo se întoarse ca şi cum l-ar fi lovit.

— Ei, bine. Aici ai, desigur, dreptate, zise, îndreptându-se spre uşă. Nu vreau să mă cert iarăşi cu tine. Dar nu vreau nici ca această foaie să stea în camera ta. Dă-i-o înapoi lui Farid. Altminteri, mâine te trezeşti cu un uriaş pe pat.

Încerca desigur s-o facă să râdă. Nu suporta să nu vorbească iar cu ea. Ce abătut arăta! Şi ce obosit!

— Ştii precis că aşa ceva nu se poate întâmpla, zise Meggie. De ce-ţi faci griji? Nimic nu iese din litere atâta timp cât nu este chemat. Nimeni nu ştie asta mai bine ca tine!

Ţinea în continuare mâna pe clanţă.

— Da, zise el. Da, ai dreptate. Dar ştii ceva? Uneori aş vrea să încui toate cărţile din lumea asta cu un lacăt. Iar în ceea ce priveşte cartea asta specială… aş fi fericit dacă Capricorn ar fi ars atunci ultimul exemplar. De cartea asta, Meggie, e lipită nenorocirea, nimic decât nenorocire. Chiar dacă tu nu vrei să mă crezi.

Trase apoi după el uşa bibliotecii.

Meggie rămase nemişcată până când zgomotul paşilor săi se stinse. Se apropie de una dintre ferestrele care dădeau în grădină, dar când Mo ajunse în cele din urmă jos, pe drumul care ducea la atelierul său, nu se mai uită înapoi, spre casă. Resa era cu el. Îşi pusese braţul pe umărul său şi cu cealaltă mână desena cuvinte, dar Meggie nu putu să-şi dea seama ce anume. Vorbeau oare despre ea?

Uneori era un sentiment ciudat că dintr-odată nu mai avea doar un tată, ci părinţi care vorbeau între ei fără ca ea să fie de faţă. Mo intră în atelier, iar Resa se întoarse agale spre casă. Îi făcu semn lui Meggie. Văzând-o la fereastră.

Un sentiment ciudat…

Meggie mai rămase o vreme printre cărţile Elinorei, frunzări când una, când alta, căutând propoziţii care să-i acopere gândurile. Dar literele rămaseră litere, nu formară nici imagini, nici cuvinte, aşa că în cele din urmă Meggie coborî în grădină, se întinse pe iarbă şi privi spre atelier; în spatele ferestrelor îl vedea pe Mo lucrând.

„N-am voie să fac asta”, se gândi, în vreme ce vântul sufla frunzele din copaci şi le ducea cu sine ca pe o jucărie multicoloră. „Nu. Nu merge! îşi vor face cu toţii griji, iar Mo nu va mai vorbi cu mine niciun cuvânt, niciodată”.

Da, la toate astea se gândi Meggie, se gândi de multe ori. Dar totuşi ştia că, în adâncul sufletului, se decisese de mult.

Jongleriţa

Pe drumuri menestrelul din datini vechi se ştie, şi-n cânturi îi e felul un bun-rămas s-adie.

Mă voi întoarce oare? Iubite, nu ştiu spune: al morţii pumn din floare boboci din plin răpune.

Climar von Monsterberg, *Menestrelul*

Tocmai se lumina de ziuă când Deget-de-praf ajunse la ÎMI gospodăria pe care i-o descrisese Dansatorul-pe-nori. Era aşezată pe o coastă sudică, înconjurată de măslini. Pământul, spusese Dansatorul-pe-nori, era sărăcăcios şi pietros, dar pe placul buruienilor de leac pe care le cultiva Roxane. Casa stătea singuratică, niciun sat ocrotitor în apropiere, avea doar un zid, abia până la înălţimea pieptului, şi o poartă de lemn. În depărtare se puteau zări acoperişurile din Ombra, turnurile Cetăţii, care se ridicau deasupra caselor, şi şoseaua care se îndrepta spre poartă

— Atât de aproape şi totuşi atât de departe pentru a te refugia acolo dacă hoţi sau soldaţi, întorcându-se din vreun război, ar socoti că e o idee bună să jefuiască o gospodărie singuratică, locuită doar de o femeie cu doi copii.

„Poate are cel puţin un argat”, se gândi Deget-de-praf, oprindu-se în spatele unor tufe de grozamă. Crengile îl acopereau, el însă putea să vadă casa nestingherit.

Era mică, ca majoritatea caselor ţărăneşti, nu atât de sărăcăcioasă ca multe dintre ele, dar nici mult mai bine. Toată casa ar fi încăput, de mai bine de zece ori, într-una din sălile în care Roxana dansase şi cântase înainte. Chiar şi Cap-de-viperă o invitase odată în Cetatea lui, în ciuda dispreţului pe care îl avea pentru Poporul Pestriţ, căci pe-atunci toţi voiau s-o audă şi s-o vadă. Neguţători bogaţi, morarul de jos de la râu, comerciantul de mirodenii care îi trimisese daruri mai mult de un an… şi atâţia alţii voiseră n-o ia de nevastă, o acoperiseră de podoabe şi haine

scumpe, îi oferiseră odăi în casele lor, dintre care fiecare era cu siguranţă mai mare decât casa în care locuia acum. Dar lioxane rămăsese în mijlocul Poporului Pestriţ, ea nu făcea parte dintre jongler iţele care îşi vindeau vocea şi corpul unui domn pentru puţină siguranţă şi o casă solidă…

Cândva se săturase şi ea de colindat drumurile, îşi dorise o casă pentru sine şi pentru copii, căci nicio lege nu-i apăra pe cei care trăiau pe stradă. Pentru Poporul Pestriţ legea era tot atât de puţin valabilă ca şi pentru cerşetori şi hoţi. Cine jefuia un jongler, nu trebuia să se teamă de pedeapsă. Cine făcea violenţă unei jongleriţe se putea întoarce nestânjenit la casa lui solidă, iar cine ucidea un jongler nu trebuia să se teamă de călău. Drept răzbunare, văduva lui nu putea decât să lovească umbra făptaşului, nimic altceva decât umbra lui aruncată de soare pe zidul oraşului, iar înmormântarea trebuia s-o plătească tot ea. Da, Poporul Pestriţ era proscris. Li se spunea momeala diavolului, se râdea de ce spuneau ei, li se ascultau cântecele şi poveştile, li se priveau acrobaţiile – dar seara li se încuia uşa şi poarta în nas. Trebuiau să rămână în afara oraşelor şi satelor, în afara zidurilor ocrotitoare, veşnic pe drumuri, invidiaţi pentru libertatea lor şi dispreţuiţi că slujeau la mulţi stăpâni pentru bani şi pâine.

Nu existau mulţi jongleri care să scape de stradă, de stradă şi de drumurile singuratice. Dar Roxana evident reuşise.

Casa avea un grajd, un hambar, un cuptor, între ele o curte cu fântână la mijloc, o grădină îngrădită pentru ca găinile şi caprele să nu ciugulească plantele tinere, iar pe deal, în spate, vreo zece răzoare înguste. Câteva erau culese, pe altele se înălţau buruienile de leac, stufoase şi grele de propria lor sămânţă. Mireasma pe care vântul o aducea spre Deget-de-praf făcea ca aerul dimineţii să aibă gust amar şi dulce totodată.

Roxane era îngenuncheată pe ultimul ogor din spate, în mijlocul cânepii, al brustului-negru şi al nalbei sălbatice. Părea să lucreze de mult, deşi ceaţa dimineţii atârna încă

de copacii apropiaţi. Lângă ea era un băiat, poate de şapte-opt ani. Roxane vorbea cu el şi râdea. De câte ori nu-i evocase chipul Deget-de-praf, fiecare parte a lui, gura, ochii, fruntea cu părul pieptănat peste cap. Cu fiecare an fusese tot mai greu, cu fiecare an imaginea ei devenise tot mai imprecisă, oricât s-ar fi străduit cu disperare să şi-o amintească mai exact. Timpul îi ştersese chipul, i-l acoperise de praf.

Deget-de-praf făcu un pas înainte – şi doi înapoi. De trei ori voise să se întoarcă şi să plece pe furiş de-acolo, fără zgomot, aşa cum venise, şi totuşi rămase. Un vânt trecu prin tufişurile de grozamă, îl împinse din spate ca şi cum ar fi vrut să-i dea curaj şi Deget-de-praf îşi luă inima în dinţi, dădu crengile la o parte şi se îndreptă spre casă şi spre răzoare.

Băiatul se uită mai întâi la el, iar din iarba înaltă de lângă grajd se ridică o gâscă şi veni spre el gâgâind şi bătând din aripi. Niciun ţăran n-avea voie să ţină câine, asta era rezervat principelui, dar şi o gâscă era un paznic de încredere – şi nu inspira mai puţină spaimă. Însă Deget-de-praf ştia cum să se ferească de ciocul deschis şi mângâie gâtul alb al paznicului înfuriat până când acesta strânse aripile ca o rochie proaspăt călcată şi se reîntoarse paşnic şi greoi la locul său.

Roxane se ridicase. Îşi şterse de rochie mâinile murdare de pământ şi îl privi, doar îl privi. Îşi ridicase într-adevăr părul în sus ca o ţărancă, dar era evident tot atât de lung şi dos ca înainte şi la fel de negru, cu excepţia câtorva şuviţe cărunte. Rochia îi era cafenie ca pământul pe care îngenunchease şi nu pestriţă ca fustele pe care le purtase odinioară. Dar chipul ei îi era lui Deget-de-praf la fel de familiar ca cerul, mai familiar decât propria sa imagine.

Băiatul apucă grebla care zăcea pe pământ lângă el. O ţinea cu o figură atât de sumbru hotărâtă, ca şi cum ar fi fost obişnuit să-şi apere mama de străini ciudaţi. „Deştept băiat”, se gândi Deget-de-praf, „n-are încredere în nimeni, cu atât mai puţin într-o faţă cu cicatrice care se iveşte

dintr-odată din tufişuri”.

Ce-avea să spună dacă-l va întreba unde a fost?

Roxane îi şopti ceva băiatului şi el, şovăind, lăsă grebla jos, dar ochii îi erau în continuare neîncrezători.

Zece ani.

El fusese adesea mult timp plecat, în pădure, în oraşele de pe coastă, pe drum, prin satele singuratice de pe dealuri – ca o vulpe care apare în gospodăriile oamenilor fiindcă îi ghiorţăie maţele. „Inima ta e un hoinarâi spunea mereu Roxane. Uneori trebuia s-o caute când ea pleca mai departe cu alţi jongleri. O vreme trăiseră în pădure, în coliba părăsită a unor cărbunari, apoi iarăşi în cort, înconjuraţi de ceilalţi jongleri. O iarnă întreagă rezistaseră chiar între zidurile puternice ale Ombrei. El fusese mereu acela care voise să plece mai departe, iar când li se născuse prima fată şi Roxane voise tot mai des să rămână pe loc – în vreun loc întrucâtva cunoscut, alături de celelalte jongleriţe, în apropierea zidurilor protectoare – pleca singur. Dar se întorcea de fiecare dată la ea şi la copii, spre marea supărare a neguţătorilor bogaţi care se învârtiseră în jurul ei, vrând să facă din ea o doamnă onorabilă. La ce se gândise oare în toţi aceşti zece ani în care lipsise? îl crezuse mort, ca Dansatorul-pe-nori? Sau crezuse că plecase pur şi simplu fără un cuvânt, fără să-şi ia rămas-bun?

Nu găsi răspunsul pe chipul Roxanei. Văzu consternare, mânie, poate şi dragoste. Îi şopti ceva băiatului, îl luă de mână şi-l trase după ea. Mergea încet ca şi cum şi-ar fi oprit picioarele să nu alerge. El ar fi alergat bucuros spre ea, lăsând câte un an în urmă cu fiecare pas, dar curajul i se sleise. Stătea ca pironit locului şi o privea cum se apropia după toţi aceşti ani, aceşti ani pentru care n-avea nicio explicaţie, în afară de una singură pe care n-ar crede-o.

Nu-i mai despărţeau decât câţiva paşi, când Roxane se opri. Îşi puse braţul pe umărul băiatului, dar el îl îndepărtă. Fireşte. Nu voia ca braţul mamei sale să-i amintească cât de tânăr era încă.

Cum îşi ridica bărbia, cu câtă mândrie! Ăsta fusese primul lucru care-i plăcuse la Roxane – mândria ei. Îi veni să zâmbească, dar lăsă capul în jos ca să nu-l vadă.

— Pesemne că tot nu-ţi poate rezista niciun animal. Gâscă mea i-a alungat până acum pe toţi.

Când Roxane vorbea nu se simţea nimic special în vocea ei, nimic din forţa şi frumuseţea pe care o desfăşura când cânta.

— Da, în privinţa asta nu s-a schimbat nimic, zise el. Nimic, în toţi aceşti ani.

Şi deodată, în timp ce o privea, avu, în fine, cu adevărat sentimentul că se întorsese acasă. Sentimentul era atât de puternic, încât genunchii i se înmuiară. Cât de fericit era s-o revadă, teribil, îngrozitor de fericit. „Întreabă-mă! se gândi. Întreabă-mă unde am fost”. Deşi nu ştia cum i-ar fi explicat.

Dar ea nu spuse decât:

— S-ar zice că ţi-a mers bine acolo unde ai fost.

— E înşelător, răspunse el. N-am stat acolo de bunăvoie.

Roxane îi cercetă fata ca şi cum ar fi uitat cum arăta, şi-l mângâie pe băiat pe păr. Era tot atât de negru ca al ei, dar ochii lui erau ai altcuiva. Îl priveau distant.

Deget-de-praf îşi frecă mâinile şi şopti în degete cuvintele focului până când scântei începură să şiroiască ploaie printre ele. Acolo unde cădeau pe pământul pietros răsăreau flori, flori roşii, fiecare petală, o limbă de flăcări.

Băiatul se zgâia la ele cu un amestec de încântare şi spaimă. În cele din urmă se ghemui lângă ele şi întinse mâna după florile de foc.

— Atenţie! avertiză Deget-de-praf, dar era prea târziu.

Stingherit, băiatul îşi băgă în gură buricele degetelor arse.

— Deci şi focul te mai ascultă, zise Roxane, şi pentru prima oară descoperi în ochii ei ceva ca un zâmbet. Pari înfometat. Vino!

Şi fără un cuvânt se îndreptă spre casă. Băiatul

continua să se uite ţintă la florile de foc.

— Am auzit că creşti buruieni de leac pentru vindecători.

Deget-de-praf rămase nehotărât în uşă.

— Da, până şi Urzica cumpără de la mine.

Urzica, micuţă ca o piticuţă-de-muşchi, totdeauna posacă şi scumpă la vorbă ca un cerşetor căruia i s-a tăiat limba. Dar nu era în toată lumea asta o vindecătoare mai bună decât ea.

— Locuieşte tot în Peştera Ursului de la marginea pădurii?

Deget-de-praf trecu şovăitor pragul uşii. Era atât de joasă că trebui să-şi lase capul în jos. Mireasma de pâine proaspătă i se urcă în nări.

Roxane puse pe masă o pâine, aduse brânză, ulei, măsline.

— Da, dar e rareori acolo. E tot mai ciudată, umblă prin pădure, vorbeşte cu copacii şi vorbeşte singură, caută buruieni pe care încă nu le ştie. Uneori nu apare săptămâni de-a rândul, deci oamenii vin tot mai des la mine. În ultimii ani Urzica m-a învăţat unele lucruri.

— Nu se uita la el, spunând asta. Mi-a arătat cum să cultiv plante care altminteri cresc doar în pădure. Trifoi albastru, rostopască, anemone roşii din ale căror flori elfele de foc îşi fac mierea.

9»

— Nu ştiam că anemonele astea se folosesc şi la vindecare.

— Nu se folosesc. Le-am plantat fiindcă îmi aminteau de cineva.

De astă dată se uită la el.

Deget-de-praf întinse mâna spre unul din mănunchiurile de buruieni care atârnau de tavan şi frecă între degete mugurii uscaţi: flori de levănţică, ascunziş pentru vipere şi plante de leac dacă te muşcau.

— Pesemne buruienile cresc doar aici fiindcă le cânţi tu, spuse el. Nu se zicea înainte mereu: „Când cântă Roxane înfloresc chiar şi pietrele”?

Roxane tăie o bucată de pâine, umplu o ceaşcă cu ulei.

— Nu mai cânt decât pentru ele, zise ea. Şi pentru băiatul meu, spuse întinzându-i pâinea. Mănâncă. Am copt-o ieri.

Se întoarse cu spatele şi se duse la fereastră.

Deget-de-praf se uită discret în jur, în vreme ce înmuia pâinea în ulei. Doi saci de paie şi câteva pături pe pat, o laviţă, un scaun, o masă, ulcioare, coşuri, sticle şi căni, mănunchiuri uscate de buruieni sub tavan, îndesate unele într-altele, tot aşa cum atârnaseră şi în peştera Urzicii, şi o ladă, neobişnuit de luxoasă în spaţiul altminteri atât de sărăcăcios. Deget-de-praf îşi amintea bine de vânzătorul de pânzeturi care i-o dăruise Roxanei. Slujitorii lui au avut mult de furcă să i-o care. Fusese plină până-n buză cu rochii de mătase brodate cu perle, mânecile garnisite cu dantele. Oare mai zăceau încă în ladă? Nepurtate, inutile pentru munca la câmp.

— Am fost prima oară la Urzica atunci când s-a îmbolnăvit Rosanna.

— Nu se întoarse cu faţa spre el în timp ce vorbea. Nu ştiam nimic, nici măcar cum se scade febra. Urzica m-a învăţat tot ce ştia despre asta, dar fetei noastre nu i-a fost de niciun folos. Atunci am plecat cu ea călare la Huhurez, în vreme ce febra creştea şi creştea.

M-am dus cu ea în pădure la zâne, dar nu m-au ajutat. Poate ar fi făcut-o pentru tine, dar tu nu erai aici.

Deget-de-praf văzu cum îşi trecea podul palmelor peste ochi.

— Mi-a povestit Dansatorul-pe-nori.

Ştia, erau cuvinte nepotrivite, dar nu găsi altele mai bune.

Roxane se mulţumi doar să dea din cap şi-şi trecu din nou mâna peste ochi.

— Unii spun că pe cei pe care îi iubeşti poţi să-i vezi şi după moarte, zise ea încet. Că te vizitează noaptea sau cel puţin în vis, că dorul îi cheamă înapoi, chiar şi pentru scurt timp… Rosanna nu s-a întors. M-am dus la femeile

care pretind că pot să vorbească cu morţii. Am ars buruieni, ca mireasma lor s-o cheme şi nopţi întregi am stat de veghe în speranţă că o să vină măcar o dată… Dar toate sunt minciuni. Drum înapoi nu există. Sau tu ai fost acolo şi ai găsit-o?

— La morţi? Nu.

— Deget-de-praf scutură capul cu un zâmbet trist. Nu, atât de departe n-am fost. Dar, crede-mă, aş fi căutat şi de-acolo o cale să mă întorc la tine…

Cât de lung îl privea! Nimeni nu-l privise vreodată aşa. Şi el căută din nou cuvinte, cuvintele care puteau să-i explice unde fusese, dar ele nu existau.

— Când Rosanna a murit… limba Roxanei părea să se sperie de acest cuvânt, ca şi cum ar fi putut să-i omoare încă o dată fata. Când a murit şi o ţineam în braţe, mi-am jurat ceva: am jurat ca atunci când moartea va vrea să-mi mai ia pe cineva pe care-l iubesc să nu mai fiu niciodată aşa de neajutorată; de-atunci am învăţat multe. Poate că azi aş putea s-o însănătoşesc. Sau poate că nu.

Îl privi din nou, iar când răspunse privirii ei, Deget-de-praf nu mai încercă să-şi ascundă durerea cum, altminteri, îi plăcea atât de mult să facă.

— Unde ai îngropat-o?

Arătă cu capul afară.

— În spatele casei. Acolo, unde se juca mereu.

Se întoarse spre uşa deschisă, voia cel puţin să vadă pământul sub care zăcea, dar Roxane îl reţinu.

— Unde ai fost? şopti şi-şi sprijini fruntea de pieptul lui.

Îi mângâie părul, şuviţele fine, cărunte care se întindeau ca o pânză de păianjen mătăsoasă prin culoarea neagră, şi-şi îngropă faţa în ele. Roxane încă mai amesteca portocală amară în apa în care îşi spăla părul. Mireasma aduse înapoi atâtea amintiri, încât îl ameţi.

— Foarte departe, spuse. Am fost groaznic de departe.

Stătea aşa şi o ţinea strâns şi nu putea să creadă că ea era într-adevăr acolo, nu doar ca amintire, ştearsă şi

neclară, ci în carne şi oase… şi că nu-l alunga.

Cât de mult au stat aşa, nu ştia nici el să spună.

— Şi cea mare? Ce face Brianna? întrebă el la un moment dat.

— Trăieşte în Cetate de patru ani. O slujeşte pe Violante, nora Principelui, pe care toţi o numesc „Urâta”.

— Se desprinse din braţele lui, şi-şi netezi părul prins strâns la spate. Brianna cântă pentru Urâta, are grijă de băiatul ei răsfăţat şi îi citeşte. Violante e înnebunită după cărţi, dar ochii îi sunt slabi şi de asta nu poate să citească singură, fără a mai vorbi de faptul că trebuie s-o facă în secret fiindcă Principele nu dă doi bani pe femeile care citesc.

— Dar Brianna ştie să citească?

— Da, şi pe băiat l-am învăţat.

— Cum îl cheamă?

— Jehan, ca pe tatăl său.

Roxane se îndreptă spre masă şi netezi florile puse pe ea.

— L-am cunoscut?

— Nu. El mi-a lăsat această gospodărie – şi un fiu. Incendiatorii ne-au dat foc la hambar, el a alergat să scape animalele, iar focul l-a înghiţit. Nu e curios – să iubeşti doi bărbaţi dintre care pe unul îl ocroteşte focul, în vreme ce pe celălalt îl omoară?

— Tăcu o vreme, înainte de a continua Vulpoi-roşu conducea atunci degetele-de-foc. Sub ei au făcut şi mai multe blestemăţii decât sub Capricorn. Basta şi Capricorn au dispărut cam în acelaşi timp cu tine, ştiai?

— Da, am auzit, murmură el – şi nu-şi putu desprinde privirea de la ea.

Ce frumoasă era! Atât de minunată! Era aproape dureros s-o priveşti. Când se apropie din nou de el, fiecare mişcare îi aminti de ziua în care o văzuse prima oară dansând.

— Zânele şi-au făcut într-adevăr treaba bine, zise ea încet, în timp ce-şi trecea mâna peste faţa lui. Dacă n-aş şti, aş crede că cineva ţi-a desenat cicatricele pe faţă cu un

ştift de argint.

— Asta e o minciună foarte drăguţă, răspunse el la fel de încet.

Nimeni nu ştia mai bine ca Roxane de unde veneau cicatricele. Niciunul din ei n-avea să uite ziua în care Cap-de-viperă îi poruncise să danseze şi să cânte în faţa lui. Şi Capricorn fusese acolo – cu Basta şi cu toate celelalte degete-de-foc, iar Basta se holbase la Roxane cum se holbează un cotoi la o pasăre gustoasă. A umblat după ea zi de zi, i-a promis aur şi argint, a ameninţat-o şi a linguşit-o şi când, cu toate astea, l-a respins mereu, singură şi de faţă cu alţii, s-a interesat care e bărbatul pe care-l preferă. Pe drumul spre Roxane, l-a pândit pe Deget-de-praf şi, cu două ajutoare care l-au ţinut, i-a tăiat faţa.

— După ce-a murit bărbatul tău, te-ai mai recăsătorit?

„Cap sec”, se gândi, „eşti gelos pe un mort”.

— Nu. Singurul bărbat în această gospodărie este Jehan.

Băiatul apăru aşa de brusc în uşa deschisă, ca şi cum ar fi pândit şi aşteptat doar ca să i se rostească, în fine, numele. Fără niciun cuvânt trecu pe lângă Deget-de-praf şi se aşează pe laviţă.

— Florile au crescut şi mai mult, zise el.

— Ţi-ai ars degetele de ele?

— Doar puţin.

Roxane împinse spre el un urcior cu apă rece.

— Ia, vâră-le înăuntru. Iar dacă asta n-ajută, îţi torn peste ele un ou. Nimic nu vindecă mai bine pielea arsă decât albuşul de ou.

Jehan îşi băgă ascultător degetele în urcior, continuând să se uite la Deget-de-praf.

— El nu se arde niciodată? îşi întrebă mama.

Roxanei îi veni să zâmbească.

— Nu, niciodată. Focul îl iubeşte. Îi linge degetele şi-l sărută.

Jehan îl cercetă pe Deget-de-praf ca şi cum Roxane i-ar fi dezvăluit că în sângele lui nu curge sânge omenesc, ci

zânesc.

— Atenţie, te ia peste picior! zise Deget-de-praf. Desigur că mă muşcă.

— Cicatricele de pe faţa ta – nu sunt de la foc.

— Nu.

— Deget-de-praf îşi mai tăie o bucată de pâine. Această Violante, zise el, Dansatorul-pe-nori mi-a spus că tatăl ei este Cap-de-viperă. Îi urăşte pe jongleri la fel ca el?

— Nu.

— Roxane îşi trecu mâna prin părul negru al lui Jehan. Dacă Violante urăşte pe cineva, atunci ăla e tatăl ei. Avea şapte ani când a trimis-o încoace. La doisprezece, a măritat-o cu Cosimo, peste şase ani era văduvă. Acum stă în Cetatea socrului ei şi încearcă să facă ceea ce el.

9 J

din cauza doliului după fiul său, a uitat demult – să se ocupe de supuşii lui. Violante are suflet pentru cei slabi. Cerşetori, schilozi, văduve cu copii înfometaţi, ţărani care nu pot plăti dările – cu toţii vin la ea. Dar Violante este l rmeie. Niţică ei putere vine doar de la frica pe care o simt oamenii faţă de tatăl său, chiar şi de partea asta a pădurii.

— Briannei îi place la Cetate.

Jehan îşi şterse degetele ude de pantaloni şi-şi examină îngrijorat buricele înroşite.

Roxane îi vârî din nou degetele în apa rece.

— Da, din păcate, zise ea. Fetei noastre îi place să poarte rochiile lepădate de Violante, să doarmă într-un pat nemaipomenit de moale şi să primească complimente din partea unor oameni fini. Dar mie nu-mi place asta şi i-am spus.

— Uneori şi pe mine mă cheamă Urâta!

— Mândria din vocea lui nu putea să treacă neobservată. Ca să mă joc cu băiatul ei. Jacopo o deranjează pe ea şi pe Brianna când citesc, altminteri nimeni nu vrea să se joace cu el, Cândca de îndată ce te iei cu el la trântă, începe să strige. Iar dacă pierde, urlă de-ţi sparge capul.

Îl laşi să se joace cu un bastard princiar?

— Deget-de-praf îi aruncă o privire îngrijorată Roxanei. Principii nu sunt niciodată prieteni, indiferent de vârstă. Ai uitat? Acelaşi lucru e valabil şi pentru fiice, cu atât mai mult cu cât îl au ca tată pe Cap-de-viperă.

Roxane trecu pe lângă el fără un cuvânt.

— Mie nu trebuie să-mi aminteşti cum sunt principii, zise ea. Fata ta are cincisprezece ani, nu mai dă demult nici doi bani pe sfatul meu, dar cine ştie, poate ascultă de tatăl ei, deşi nu l-a văzut de zece ani. Duminica viitoare Principele Slănină serbează aniversarea nepotului său. Du-te acolo, dacă vrei. Un scuipător-de-foc sigur va fi binevenit, după ce ani de zile nu l-au putut vedea decât pe Pasăre-de-funingine.

— Rămase în uşa deschisă. Vino, Jehan! zise ea. Degetele tale nu arată prea rău şi mai sunt încă multe de făcut.

Băiatul ascultă fără să murmure. Din uşă mai aruncă o ultimă privire plină de curiozitate spre Deget-de-praf, apoi dispăru – iar Deget-de-praf rămase singur în casa mică. Privi oalele de lângă foc, străchinile de lemn, roata de tors din colţ şi lada care vorbea despre trecutul Roxanei. Da, era o casă simplă, abia mai mare decât o colibă de cărbunari, dar era un cămin: ceea ce-şi dorise mereu Roxane. Ei nu-i plăcuse niciodată să aibă noaptea doar cerul deasupra capului. Chiar dacă din foc răsăreau florile care îi ocroteau somnul.

Meggie citeşte

Orice carte are un suflet. Sufletul celui care a scris-o şi sufletele celor care au citit-o, au trăit-o şi au visat la ea.

Carlos Ruiz Zafón, *Umbrele vântului*

Când se lăsase liniştea în casa Elinorei, iar grădina se scălda în lumina lunii, Meggie îşi puse rochia pe care i-o cususe Resa. Trecuseră deja câteva luni de când voise să afle de la mama ei ce fel de rochii purtau femeile în

I lumea de Cerneală.

— Ce fel de femei? întrebase Resa.

— Ţărănci? Jongleriţe? Fiice de principi? Slujnice?

— Tu ce-ai purtat? o întrebase Meggie, iar Resa

plecase cu Darius în oraşul cel mai apropiat şi cumpărase de-acolo stofa, o stofă simplă, destul de grosolană, de un roşu închis.

Apoi o rugase pe Elinor să aducă din beci vechea maşină de cusut.

— Aşa o rochie purtam pe când eram slujnică în fortăreaţa lui Capricorn, îi explicase lui Meggie când aceasta îşi trăsese rochia pe cap. Pentru o ţărancă ar fi fost prea fină, dar pentru slujnica unui bărbat bogat era tocmai bună, şi Mortola ţinea mult ca noi să fim doar cu puţin mai prost îmbrăcate decât slujnicele principelui – chiar dacă slujeam doar la o bandă de incendiatori.

Meggie se duse la oglinda şifonierului ei şi se privi în sticla mată. I se părea ei înşişi că este ciudat de străină. Şi în Lumea de Cerneală avea să fie străină, ceea ce nu se putea schimba cu o simplă rochie. „Străină cum străin fusese şi Deget-de-prafse gândi, amintindu-şi de nefericirea din ochii lui. „Absurd!” îşi zise supărată şi-şi dădu pe spate părul lins. „Eu nu vreau să stau zece ani acolo”.

Rochia era deja cam mică la mâneci, iar peste piept o strângea.

— Meggie, drăguţa mea! zisese Elinor când observase pentru prima dată că pieptul lui Meggie nu mai era plat ca o legătură de carte. Acum s-a terminat definitiv cu Pippilotta Cioraplung, nu-i aşa?

Pentru Farid nu găsiră nimic potrivit de îmbrăcat, nici în pod, nici în cuferele cu haine de jos, din beci, care miroseau a insecticid de molii şi a fum de ţigară, dar asta nu păru să-i dea bătăi de cap lui Farid. „Şi ce! Dacă totul merge bine, o să fim mai întâi în pădure, zisese el, acolo nimănui n-o să-i pese de pantalonii mei şi de îndată ce-o să ajungem într-un oraş, o să fur unii!

Pentru el totul era simplu. Nu putea să priceapă că Meggie avea conştiinţa încărcată din cauza lui Mo şi a Resei, cum nu putea să priceapă nici grija ei pentru o îmbrăcăminte potrivită.

— Cum aşa? întrebase el, privind-o fără să înţeleagă,

atunci când ea îi mărturisise că nu putea să-i privească în ochi pe Mo şi pe mama ei de când se hotărâse să meargă cu el. Ai treisprezece ani! Au să te mărite oricum în curând, nu?

— Să mă mărite?

Meggie simţise cum i se urcase sângele la cap. Dar de ce vorbea de asemenea lucruri cu un băiat care venea din *o mie şi una de nopţi*, dintr-o poveste în care femeile erau fie slujnice, fie roabe – sau trăiau într-un harem.

— De altfel, adăugase Farid, neluând în seamă, drăguţ, că ea tot mai era roşie, tu n-ai de gând să rămâi mult, nu?

Nu, n-avea de gând. Voia să guste, să miroasă şi să simtă Lumea de Cerneală, să vadă zânele şi principii – şi apoi să se reîntoarcă acasă, la Mo şi la Resa, la Elinor şi la Darius. Exista o singură problemă: cuvintele lui Orpheus duceau poate în povestea lui Deget-de-praf, dar sigur n-o aduceau

Înapoi. Doar o singură persoană putea s-o scrie înapoi – Kenoglio, inventatorul lumii în care voia să se strecoare, creatorul oamenilor de sticlă şi al zânelor cu pielea albas-Lră, al lui Deget-de-praf, dar şi al lui Basta. Da, la întoarcere doar Fenoglio o putea ajuta. Ori de câte ori Meggie se gândea la asta, o părăsea curajul şi voia să retragă totul, Hă şteargă cele trei cuvinte pe care le adăugase la cele ale lui Orpheus: *şi o fată*…

Ce se întâmpla dacă nu-l găsea pe Fenoglio, dacă nu se mai afla în propria lui poveste? „Aş, de unde! El trebuie să mai fie acolo!” îşi spunea de fiecare dată când gândul ăsta II Tăcea inima să bată mai tare. Fără un lector, el nu se poate pur şi simplu trimite pe sine înapoi! Dar, dacă Fenoglio găsise un alt lector, cineva ca Orpheus sau ca Darius? înzestrarea nu părea să fie atât de rară precum îşi închipuiseră Mo şi ea cândva.

„Nu. El e încă acolo! în mod sigur!” se gândi Meggie şi pentru a suta oară citi scrisoarea de rămas bun către părinţii ei. Nu ştia nici ea de ce alesese în acest scop tocmai hârtia pe care Mo şi ea o folosiseră din plin. Ceea

ce nu va avea desigur darul să-l liniştească.

Iubite Mo, dragă Resa (*Meggie ştia cuvintele pe de rost*), *vă rog să nu vă faceţi griji. Farid trebuie să-l găsească pe Deget-de-praf ca să-l avertizeze în legătură cu Basta, şi eu mă duc cu el. Nu vreau să stau mult, vreau doar să văd Pădurea-fără-drum şi pe Principele Slănină, pe Cosimo cel Frumos şi poate pe Prinţul Negru cu ursul său. Vreau să revăd zânele şi oamenii de sticlă – şi pe Fenoglio. El o să mă trimită înapoi. Ştiţi că poate. Nu vă faceţi griji. Capricorn nu mai este acolo.*

Pe curând şi vă sărut de mii de ori, Meggie.

PS. O să-ţi aduc o carte, Mo, se pare că sunt cărţi minunate acolo, cărţi scrise de mână, pline de imagini, cum are Elinor în vitrinele ei. Doar că mult mai frumoase. Te rog, nu te supăra.

De trei ori rupsese scrisoarea şi o scrisese din nou, dar nu ieşise mai bună. Căci nu existau cuvinte care să-l împiedice pe Mo să fie furios pe ea, iar pe Resa să plângă de grijă – ca în ziua în care venise de la şcoală cu două ore mai târziu decât de obicei. Puse scrisoarea pe perna ei – acolo în mod sigur n-aveau cum să n-o observe – şi se duse încă o dată la oglindă. „Meggie, ce faci?” se gândi. „Ce faci?” Dar refelxia ei nu-i răspunse.

Când îl chemă pe Farid după miezul nopţii la ea în cameră, acesta rămase înmărmurit văzându-i rochia.

— N-am pantofi care să se potrivească. Din fericire e destul de lungă şi nu se văd cizmele, nu?

Farid se mulţumi doar să dea din cap.

— Arată frumos, murmură el stingherit.

După ce-i dăduse drumul să intre în cameră, Meggie încuiase uşa şi scosese cheia ca că se poate descuia mai apoi. Elinor avea o cheie de rezervă, probabil la început n-o va găsi, dar Darius va şti unde este. Se mai uită încă odată la scrisoarea de pe pernă…

Farid avea în spate rucsacul pe care-l găsise în podul Elinorei.

— Da, pe ăsta poate să-l ia, zisese Elinor, când o întrebase Meggie, a fost al unui unchi nesuferit al meu.

Băiatul să-şi vâre liniştit jderul puturos în el. Îmi place ideea.

Jderul! Lui Meggie îi sări inima.

Farid nu ştia de ce Deget-de-praf lăsase jderul şi Meggie nu-i explicase. Chiar dacă ştia foarte bine motivul. În fond, ea însăşi îi povestise lui Deget-de-praf rolul jderului în povestea lui. Că avea să moară din cauza lui Gwin, o moarte rea, sângeroasă – dacă ceea ce scrisese Fenoglio avea să se împlinească.

Dar Farid clătină apăsat din cap, când îl întrebă de jder.

— A dispărut! zise el. Îl legasem în grădină, fiindcă

Devoratoarea-de-cărţi îmi împuia mereu urechile din cauza păsărilor ei, dar a ros sfoara. L-am căutat peste tot, dar nu-i de găsit!

Înţelept, Gwin.

— Trebuie să rămână aici, zise Meggie. Orpheus n-a scris nimic despre el. Resa o să aibă grijă de el. Ea îl iubeşte.

Farid dădu din cap şi privi nefericit pe fereastră, dar n-o contrazise.

Pădurea-fără-drum – acolo unde aveau să-i ducă cuvintele lui Orpheus. Farid ştia încotro voise Deget-de-praf să se îndrepte apoi, spre Ombra, unde se înălţa Cetatea Principelui Slănină. Exact acolo spera şi Meggie să-l găsească pe Fenoglio. El îi povestise multe despre Ombra, atunci când fuseseră împreună prizonierii lui Capricorn. „Da, dacă ar fi să-mi pot căuta un loc în Lumea de Cerneală”, îi şoptise într-o noapte lui Meggie, când nu puteau să doarmă, căci afară oamenii lui Capricorn trăgeau iarăşi în pisicile hoinare, „atunci aş alege Ombra. În definitiv, Principele Slănină este un mare prieten al cărţilor, ceea ce despre Cap-de-viperă, duşmanul său, nu se poate spune. Da, în Ombra, un poet ar trăi cu siguranţă bine. O cameră pe undeva sub acoperiş, poate pe Uliţa Cizmarilor şi a Şelarilor – unde nu duhneşte aşa de rău – apoi un om de sticlă care să-mi ascută penele, câteva zâne deasupra patului, iar pe fereastră aş putea să văd jos pe

uliţe viaţa plină de culoare…”

— Ce iei cu tine?

— Vocea lui Farid o făcu să tresară din gândurile ei. Ştii, n-ar trebui să avem multe lucruri cu noi.

— Sigur că ştiu.

Ce credea? Că avea nevoie de o duzină de rochii fiindcă era fată? O să ia doar sacul vechi de piele, sacul pe care, când era mică, Mo îl lua mereu la drum. Avea să-i amintească de el şi spera că în Lumea de Cerneală avea să bată la ochi tot atât de puţin ca şi rochia ei. Dar aveau s-o facă lucrurile pe care le îndesase înăuntru, dacă cineva avea să le vadă: o perie, tot din plastic fals ca şi nasturii de la jacheta de lână pe care o împachetase, câteva creioane, un cuţit de masă, o fotografie a părinţilor şi una a Elinorei. Cel mai mult s-a gândit la ce carte să ia cu ea. Să plece fără niciuna i s-ar fi părut ca şi cum ar fi plecat f ară haine, dar nu trebuia să fie grea, deci intra în discuţie doar o carte de buzunar. „Cărţi în costume de baie”, le numea Mo, „prost îmbrăcate pentru cele mai multe ocazii, dar în concediu, lucruri practice”. Elinor n-avea nici o singură carte de buzunar în rafturile ei, dar Meggie avea câteva. În cele din urmă se hotărî pentru una pe care i-o dăruise Resa, o culegere de poveşti care, toate, se desfăşurau în preajma lacului de lângă casa Elinorei. În acest fel avea să ia cu ea o bucăţică de cămin – căci asta devenise pentru ea casa Elinorei: căminul ei. Mai mult decât fusese un alt loc vreodată. Şi cine ştie, poate că Fenoglio va putea să folosească cuvintele ca s-o trimită înapoi, înapoi în povestea *ei*…

Farid se dusese la fereastră. Era deschisă şi un vânt rece bătea în odaie. Mişca perdelele pe care le cususe Resa şi o făcu pe Meggie să tremure în rochia ei neobişnuită. Nopţile erau încă destul de blânde, dar oare ce anotimp o aştepta în Lumea de Cerneală? Poate că acolo era iarnă…

— Ar trebui măcar să-mi iau rămas bun de la el, murmură Farid. Gwin! strigă el încet în noapte şi plescăi din limbă.

Meggie îl trase precipitat de la fereastră.

— Lasă asta! se răsti la el. Vrei să-i scoli pe toţi? îţi mai spun odată: lui Gwin o să-i meargă bine aici. Probabil că a descoperit demult o femeiuşcă-jder din cele care se învârt prin jur. Lui Elinor îi e tot timpul frică să nu-i devoreze privighetoarea care îi cântă seara sub fereastră.

Farid îşi luă o figură foarte nefericită, dar plecă de la fereastră.

— De ce o laşi deschisă? întrebă el. Dacă Basta… Nu-şi termină propoziţia.

— Instalaţia de alarmă a Elinorei funcţionează şi cu fereastra deschisă, răspunse Meggie, atunci când îşi băgă în sac caietul de însemnări pe care i-l adusese Mo.

Avea un motiv pentru care nu voia să închidă fereastra. Într-o noapte, într-un hotel la mare, nu departe de satul lui Capricorn, îl convinsese pe Mo să-i citească o poezie. Povestea despre o pasăre a lunii, adormind în vântul care adia a izmă. A doua zi pasărea zbura, lovindu-se de fereastra camerei de hotel, şi Meggie nu putea să uite cum căpşorul ei se pocnise mereu de geam, iar şi iar. Nu, fereastra trebuia să rămână deschisă.

— Cel mai bine e să ne aşezăm acum pe sofa, apropiaţi unul de altul. Şi pune-ţi rucsacul.

Farid ascultă. Se aşeză pe sofa la fel de şovăitor cum se aşezase şi pe scaun. Era un obiect vechi, de pluş, cu ciucuri şi nasturi pe stofa uzată de culoare verde deschis. „Ca să ai un loc comod de citit”, îi spusese Elinor, când îl pusese pe Darius să-l instaleze în camera ei. Ce-o să spună când o să observe că Meggie plecase? O să înţeleagă Elinor? „Probabil o să ocărască”, se gândi Meggie în timp ce se lăsa în genunchi lângă ghiozdanul ei. „Apoi o să zică: «Fir-ar să fie, de ce fetişcana asta nătângă nu m-a luat cu ea?» Da, asta ar zice Elinor”. Lui Meggie îi era încă de pe-acum dor de ea, dar încercă să nu se mai gândească nici la Elinor, nici la Resa şi nici la Mo. Mai ales la Mo, căci altminteri îşi imagina cum o să se uite când o să-i găsească scrisoarea… Nu!

Băgă repede mâna în ghiozdan şi-şi scoase de-acolo

atlasul. Foaia adusă de Farid stătea alături de foaia copiată de ea, dar Meggie o luă doar pe cea cu scrisul ei. Farid alunecă

Într-o parte când se aşeză lângă el şi pentru o clipă crezu că descoperă în ochii lui ceva care aducea a frică.

— Ce? Te-ai răzgândit?

— Nu! Doar că… ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată, nu?

— Ce?

Pentru prima oară Meggie observă că-i dăduseră deja tuleiele. Arătau ciudat pe faţa lui tânără.

— Ei, asta… ce i s-a întâmplat lui Darius.

Asta deci! îi era frică să nu ajungă cumva cu faţa desfigurată în lumea lui Deget-de-praf, cu un picior ţeapăn sau mut ca Resa.

— Nu, fireşte că nu!

Meggie nu-şi putu stăpâni vocea să nu sune jignit. Deşi – putea să fie într-adevăr sigură că Fenoglio ajunsese teafăr de partea cealaltă? Fenoglio, soldatul de plumb… nu-i mai văzuse niciodată pe cei pe care îi trimisese între litere. Doar pe cei care ieşiseră dintre ele! Totuna! „Nu te mai gândi atâta, Meggie. Citeşte, sau o să te părăsească curajul înainte de a simţi primul cuvânt pe limbă…”

Farid îşi drese glasul ca şi cum el ar fi trebuit să citească.

Ce mai aştepta? Să bată Mo la uşa ei şi să se mire că era încuiată? Se făcuse de mult linişte alături. Părinţii ei dormeau. „Nu te gândi la ei, Meggie! Nici la Mo, nici la Resa sau la Elinor, ci doar la cuvinte… şi la locul unde trebuie să te ducă. Plin de minunăţii şi aventuri”.

Meggie privi literele, negre şi frumoase. Încercă gustul primei silabe pe limbă, încercă să-şi închipuie lumea despre care şopteau cuvintele, copacii, păsările, cerul străin… Şi apoi cu inima bătând începu să citească. Inima îi bătea aproape tot atât de tare ca în noaptea aceea în care trebuise să ucidă cu vocea ei. Şi, totuşi, de astă dată ceea ce avea de făcut era cu mult mai puţin. Trebuia să împingă doar o uşă, doar o uşă printre litere, suficient de mare cât pentru ea şi Farid.

Un miros proaspăt de la mii şi mii de frunze îi pătrunse în nări. Apoi dispăru totul, biroul ei, lampa de lângă ea, fereastra deschisă. Ultimul lucru pe care-l văzu Meggie fu Gwin care stătea adulmecând pe laviţa de lângă fereastra şi o privea fix.

Lumea de Cerneală

Cuprinşi de spaimă, cei trei simţiră puternic deosebirea dintre o insulă pe care ţi-o imaginezi şi aceeaşi insulă când devine realitate.

James M. Barrie, *Peter Pan*

Era ziuă. Lumina soarelui se prelingea printre nenumărate W frunze. Umbre jucau pe o baltă din apropiere şi un roi de elfe roşii zumzăiau deasupra apei întunecate.

Pot! Ăsta a fost primul gând al lui Meggie, când a simţit că într-adevăr cuvintele au lăsat-o să intre, că nu mai era în casa Elinorei, ci în cu totul alt loc. *Pot*. *Să mă trimit înăuntru*, *pe mine însămi*. Da, se furişase într-adevăr printre cuvinte, aşa cum făcuse adesea în gând. Dar nu trebuia să intre în pielea vreunei făpturi despre care îi povestise cartea – nu, ea însăşi avea să participe la joc, ea însăşi. Meggie. Nici măcar Orpheus nu izbutise aşa ceva. Citind, îl trimisese acasă pe Deget-de-praf, dar nu se trimisese şi pe sine. Nimeni nu izbutise asta până acum, nici Orpheus, nici Darius, nici Mo.

Mo.

Meggie se uită în jur aproape sperând ca el să se afle în spatele ei, aşa cum fusese întotdeauna când erau în locuri străine. Dar acolo era doar Farid care privea împrejur la fel de neîncrezător. Casa Elinorei – departe, foarte departe. Părinţii ei – departe. Şi niciun drum care să ducă înapoi.

Spaima se ridică deodată în sufletul lui Meggie, ca o apă neagră, sălcie. Se simţea pierdută, atât de pierdută.

aiinţea asta în toate mădularele. Nu ţinea de acest loc! Ce făcuse?

Fixa hârtia din mâna ei, atât de inutilă acum, o momeală pe care o înghiţise, şi acum povestea lui Fenoglio

o înhăţase. Sentimentul de triumf, care tocmai o îmbătase adineauri, dispăruse ca şi cum nu l-ar fi trăit niciodată.

Îl alungase spaima. Spaima că săvârşise o greşeală îngrozitoare care nu mai putea fi îndreptată. Deznădăjduită, Meggie încercă să găsească în sufletul ei un alt sentiment, dar acolo nu era nimic, nici măcar curiozitatea faţă de lumea care o înconjura. Înapoi, doar înapoi! Era tot ce putea să gândească.

Farid însă se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Ia uită-te la copacii ăştia, Meggie! zise el. Cresc într-adevăr până la cer. Uită-te, odată!

Îşi trecu degetele peste faţă, îşi pipăi nasul, gura, privi în jos şi când constată că era pe de-a-ntregul nevătămat, începu să ţopăie de jur-împrejur ca o lăcustă. Se legăna peste rădăcinile copacilor, încolăcite ca nişte şerpi prin muşchiul care creştea des şi moale printre ele, sărea de la o rădăcină la alta – şi se învârtea în loc râzând, cu braţele întinse, până ce, ameţind, se lovi de copacul apropiat. Continuând să râdă se sprijini cu spatele de trunchiul pe care nici cinci adulţi nu l-ar fi putut cuprinde cu braţele şi privi în sus la plasa de crengi şi de ramuri.

— Ai făcut-o, Meggie! strigă el. Ai făcut-o! auzi, Cap-de-brânză? strigă printre copaci. Ea poate! Cu vorbele tale. Ce ai încercat tu de mii de ori! Ea poate – şi tu nu!

— Râse din nou nebunatic ca un copilaş. Până ce observă că Meggie era foarte tăcută Ce-i cu tine? întrebă şi, cu o figură speriată, arată spre gura ei. Doar nu cumva ai…

…şi-a pierdut vocea ca mama ei? Da? Limba îi atârna greu în gură, dar cuvintele ieşiră:

— Nu. Nu, mi-e bine.

Farid zâmbi uşurat. Lipsa lui de griji potoli spaima lui Meggie şi pentru prima oară se uită într-adevăr în jur. Se aflau într-o vale, o vale largă, împădurită des, între dealuri, pe ale căror coaste copacii erau atât de apropiaţi, încât coroanele lor creşteau unele într-altele. Pe coaste, castani şi fagi, departe, mai jos, stejari şi plopi care îşi contopeau frunzele cu vegetaţia argintie a păşunilor. Pădurea-fără-

drum îşi merita numele. Părea să nu aibă nici început, nici sfârşit, ca o mare verde în care te poţi îneca la fel ca în valurile suratei ei ude şi sărate.

— Nu e incredibil? Nu e incredibil de minunat?

Farid râdea atât de nebunatic, încât din frunziş un animal invizibil începu să latre supărat spre ei.

— Deget-de-praf mi-a descris toate astea, dar e şi mai frumos. Cum pot să existe atât de multe feluri de copaci? Şi ia uită-te, toate florile şi fructele astea de pădure! Aici n-o să flămânzim!

— Farid culese nişte boabe rotunde, de un albastru închis, le mirosi şi le băgă în gură. Ştiam odată un bătrân, zise el, ştergându-şi zeama de pe buze, care noaptea, la foc, spunea poveşti despre paradis. Exact aşa îl descria: covoare de muşchi, iazuri răcoroase, flori şi boabe de fructe dulci peste tot, copaci ce cresc până la cer şi deasupra ta glasurile frunzelor vorbind cu vântul. Le auzi?

Da, Meggie le auzea. Şi vedea elfe, roiuri de făpturi minuscule, cu pielea roşie. Elfele de foc. Resa îi povestise despre ele. Zumzăiau ca ţânţarii deasupra unei bălţi în care, doar la câţiva paşi mai încolo, se oglindea frunzişul copacilor. Îi înconjurau tufişuri roşii înflorite, iar apa era acoperită de florile lor ofilite.

Meggie nu descoperi zâne albastre, în schimb văzu fluturi, albine, păsări, pânze de păianjeni argintate încă de rouă, deşi soarele era deja sus pe cer, şopârle, iepuri… în jurul ei foşnea, şoptea, pocnea, zgâria, ciocănea, sâsâia.

uguia, ţârâia. S-ar fi zis că această lume pocneşte de viaţă, şi totuşi părea minunat de calmă, ca şi cum n-ar exista timp, ca şi cum nicio clipă n-ar fi avut un început sau un sfârşit.

— Crezi că şi el a fost aici?

Farid se uită în jur cu atâta dor, ca şi cum ar fi sperat să-l vadă în clipa următoare pe Deget-de-praf ivindu-se dintre copaci.

— Fireşte. Orpheus trebuie că l-a trimis înapoi, în acelaşi loc, nu? A povestit despre baltă, despre elfele roşii şi despre copacul din spate, cel cu coaja deschisă la

culoare, în care se găsesc cuiburile lor. „Se merge pe urmele unui izvor”, a spus, „spre nord, căci la sud domneşte Cap-de-viperă, acolo ajungi în şţreang mai repede decât poţi să spui cum te cheamă/1 Cel mai bine e să mă uit de sus!

Agil ca o veveriţă se căţără într-un copac tânăr şi, înainte ca Meggie să se dezmeticească, se avântă cu ajutorul unui vrej lemnos pe coroana unui copac uriaş.

— Ce faci? îi strigă.

— De sus de tot se vede mai bine!

Farid abia mai putea fi zărit printre crengi. Meggie îndoi foaia cu cuvintele lui Orpheus şi o vârî în sac. Nu voia să mai vadă literele, i se părea că sunt gândaci otrăvitori, ca sticla din *Alice în ţara minunilor* pe care scria: Bea-mă! Degetele ei dădură de caietul de însemnări cu hârtia marmorată şi brusc îi veniră lacrimi în ochi.

— „Dacă descoperi o colibă de cărbunari”, zisese Deget-de-praf, „să ştii că ai ieşit din Pădurea-fără-drum”.

— Glasul lui Farid ajungea până la ea ca glasul unei păsări ciudate. Mi-am întipărit fiecare cuvânt pe care i-a spus. Dacă vreau, cuvintele rămân lipite de memoria mea ca muştele de răşină. N-am nevoie de hârtie ca să le ţin minte, nu. „Trebuie doar să găseşti cărbunarii şi petele negre pe care le fac ei arzând lemn în desişul pădurii, atunci ştii că lumea oamenilor nu mai e departe”. Aşa a zis. „Şi mergi pe firul izvorului. O să te ducă spre nord, spre nord trebuie să mergi, până ajungi la un moment dat pe coasta de răsărit a unui deal, sus deasupra unui râu, de unde vezi înălţându-se Cetatea Principelui Slănină, cenuşie ca un cuib de viespi, iar în jurul ei oraşul din a cărui piaţă poţi să scuipi focul în sus, spre cer…”

Meggie se lăsă în genunchi printre flori, viorele şi clopoţei violeţi; cele mai multe se ofiliseră deja, dar mai miroseau atât de dulce, încât ameţi. O viespe bâzâi printre ele – sau doar arăta ca o viespe? Cât oare pusese Fenoglio în carte din propria lui realitate şi cât inventase? Toate păreau atât de familiare şi totuşi atât de străine.

— Nu e un noroc că l-am lăsat să-mi descrie toate

astea atât de exact?

— Meggie văzu picioarele goale ale lui Farid legănându-se printre frunze. Deget-de-praf nu putea adesea să doarmă noaptea, îi era frică de visele lui. Când erau rele, îl trezeam şi apoi ne aşezam la foc şi eu îl descoseam. Sunt un maestru în a descoase. O da, asta sunt!

Auzind mândria din vocea lui, Meggie trebui să zâmbească. Privi în sus spre acoperişul de frunze. Se înmulţeau frunzele multicolore aşa cum se întâmplase şi în grădina Elinorei. Respirau cele două lumi în acelaşi ritm? Au făcut-o dintotdeauna – sau cele două poveşti s-au legat definitiv una de cealaltă doar din ziua în care Mo i-a făcut pe Capricorn, pe Basta şi pe Deget-de-praf să schimbe o lume cu alta? Nu va afla niciodată, căci cine ar putea să ştie răspunsul?

Sub un tufiş cu spini şi greu de boabe negre, foşni ceva. Resa povestise despre lupi şi urşi, despre pisici cu blana pătată. Meggie se dădu involuntar un pas înapoi, dar rochia îi rămase agăţată de nişte scaieţi înalţi, albi de propriile lor seminţe.

— Farid? strigă şi se necăji de spaima din glasul ei. Farid!

Dar el nu părea s-o audă. Continua să pălăvrăgească, sus între crengi, fără griji, ca o pasăre în lumina soarelui, în vreme ce Meggie stătea aici jos, între umbre, umbre care se mişcau, care aveau ochi, care mârâiau… Nu cumva era un şarpe acolo? îşi eliberă rochia cu o smucitură atât de puternică, încât o rupse într-un loc, apoi se dădu înapoi, împiedicându-se, până ce se lovi cu spatele de trunchiul zgrunţuros al unui stejar. Şarpele alunecă de-acolo atât de repede, ca şi cum vederea lui Meggie i-ar fi insuflat o frică de moarte, dar sub tufiş tot se mai mişca ceva; dintre crengile cu ţepi se ivi, în fine, un cap cu blăniţă şi nas rotund, cu corniţe între urechi.

— Nu! şopti Meggie. O, nu!

Gwin o fixă, aproape cu reproş, ca şi cum ar fi învinovăţit-o pe ea că blana lui era plină de ghimpi fini.

Deasupra ei vocea lui Farid se auzea mai desluşit. Pesemne cobora, în fine, din punctul său de observaţie.

— Nicio colibă, nicio Cetate, nimic! strigă el. O să dureze câteva zile până să ieşim din pădurea asta. Dar exact asta voia Deget-de-praf. Voia să nu se grăbească. Cred că îi era dor mai mult de copaci şi de zâne decât de semenii lui. Ei, da, nu ştiu cum simţi tu, copacii sunt foarte frumoşi, foarte frumoşi, dar eu aş vrea să văd şi Cetatea, să-i văd pe ceilalţi jongleri şi pe înzăuaţi…

Sări în iarbă, ţopăi într-un picior prin covorul de flori albastre – şi dădu un ţipăt de bucurie descoperind jderul.

— Gwin! Ah, ştiam că m-ai auzit. Vino-ncoace, fecior de drac şi de şarpe! Ce ochi o să facă Deget-de-praf că i-am adus totuşi vechiul său prieten, nu-i aşa?

„O, da, asta o să facă!” se gândi Meggie. „I se vor muia genunchi, atât de tare îl va gâtui frica!”

Când Farid se ghemui în iarbă, jderul sări pe genunchii lui şi-i linse duios bărbia. Pe oricine altcineva, chiar pe Deget-de-praf, l-ar fi muşcat, dar cu Farid se purta ca o pisicuţă tânără.

— Alungă-l, Farid!

Vocea lui Meggie suna mai tăios decât ar fi vrut.

— Să-l alung!

— Farid râse. Ce tot spui? auzi, Gwin? Ce i-ai făcut? I-ai pus un şoarece mort pe cărţile ei preţioase?

— Alungă-l, îţi spun! Se descurcă singur, doar ştii! Te rog! adăugă, observând cum se uita la ea încremenit.

Farid se ridică, cu jderul pe braţ. Chipul lui era atât de ostil cum Meggie nu-l mai văzuse niciodată. Gwin îi sări lui Farid pe umăr şi o fixă pe Meggie de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt al ei. Bine, atunci. Va trebui să-i povestească. Dar cum?

— Deget-de-praf nu ţi-a spus, nu?

— Ce?

Se uita la ea de parcă ar fi preferat s-o lovească.

Prin acoperişul de frunze de deasupra lor trecu o adiere de vânt ca o şoaptă ameninţătoare.

— Dacă nu-l alungi pe Gwin, zise Meggie, deşi fiecare

cuvânt îi cădea greu, atunci o va face Deget-de-praf. Şi totodată te va alunga şi pe tine.

Jderul continua s-o fixeze.

— De ce să facă aşa ceva? Tu nu-l suferi, asta-i tot! Nici pe Deget-de-praf nu l-ai plăcut niciodată, cu atât mai puţin pe Gwin.

— Nu-i adevărat! Nu pricepi nimic!

— Vocea lui Meggie suna mai tare şi strident El moare din cauza lui Gwin! Deget-de-praf moare, aşa a scris Fenoglio! Poate că povestea s-a schimbat, poate aici e o nouă poveste şi tot ce scrie în carte nu mai e decât un munte de litere moarte, dar…

Meggie nu avu inimă să vorbească mai departe. Farid Htătea acolo şi clătina din cap, mereu, ca şi cum vorbele (? i s-ar fi înfipt în el şi l-ar fi durut.

— Moare?

— Vocea abia i se auzea. Moare în carte?

Stătea ca pierdut, cu jderul încă pe umăr. Cerceta copaci i din jur ca şi cum ei toţi n-ar fi avut de gând decât să-l omoare pe Deget-de-praf Dar… dacă aş fi ştiut asta, îngăimă el, i-aş fi rupt lui Cap-de-brânză foaia blestemată! Nu l-aş fi lăsat niciodată să-l trimită înapoi!

Meggie se uita la el. Ce să spună?

— Cine îl omoară? Basta?

Deasupra lor se alergau două veveriţe, pătate cu alb ca şi cum cineva le-ar fi dat cu vopsea. Jderul voi să se ia după ele, dar Farid îl prinse de coadă şi-l ţinu strâns.

— Unul din oamenii lui Capricorn, mai mult n-a scris Fenoglio!

— Dar ei sunt toţi morţi!

— Asta nu ştim!

— Meggie ar fi vrut să-l încurajeze, dar nu ştia cum Dacă mai trăiesc toţi aici? Şi chiar dacă nu – Mo şi Darius nu i-au scos pe toţi, câţiva au mai rămas precis aici. Deget-de-praf vrea să-l salveze pe Gwin de ei, şi de asta îl omoară pe el. Aşa scrie în carte şi Deget-de-praf ştie asta. De aceea a lăsat jderul.

— Da, asta a făcut.

Farid privi în jur ca şi cum ar căuta o soluţie, o cale de a trimite jderul înapoi. Gwin îşi împinse nasul în obrazul lui şi Meggie văzu lacrimile în ochii lui Farid.

— Aşteaptă aici, zise el, se întoarse brusc şi plecă de-acolo cu jderul. Doar câţiva paşi, şi pădurea îi înghiţi precum înghite broasca o muscă, bufniţa un şoarece, iar Meggie rămase acolo singură – în mijlocul florilor dintre care unele creşteau şi în grădina Elinorei. Dar aceasta nu era grădina Elinorei. Nu era nici măcar aceeaşi lume. Şi de astă dată nu putea să închidă pur şi simplu cartea şi să se întoarcă înapoi în camera ei, pe sofaua care păstra aşa de bine mirosul Elinorei. Lumea din spatele literelor era mare – nu ştiuse ea mereu asta? – destul de mare ca să te pierzi în ea pentru totdeauna… şi doar un singur om îi putea scrie drumul care s-o ducă înapoi: un bătrân despre care Meggie nici nu ştia unde trăia în lumea pe care o crease. Nu ştia nici dacă mai trăia. Oare putea să mai trăiască această lume dacă creatorul ei murise? De ce nu? Ce carte înceta să mai existe doar pentru că autorul ei murise?

„Ce-am făcut?” se gândi Meggie, în timp ce stătea acolo şi-l aştepta pe Farid să se întoarcă. „Ce-am făcut, Mo? Nu poţi să mă iei înapoi?”

Plecată

— M-am trezit şi am ştiut că el plecase. Am ştiut de îndată că plecase. Când iubeşti pe cineva, ştii aşa ceva.

David Almond, *Timpul lunii*

Mo a ştiut imediat că Meggie plecase. A ştiut din clipa H în care a ciocănit la uşa ei şi nu i-a răspuns decât tăcerea. În bucătărie Resa, împreună cu Elinor, puneau masa pentru micul dejun. Clinchetul farfuriilor ajungea până la el, dar abia îl auzea, stătea aşa în faţa uşii închise şi-şi asculta inima. Bătea mult prea tare, mult prea repede.

— Meggie?

Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Meggie n-o încuia niciodată.

Inima îi bătea gata să-l sufoce. Tăcerea de dincolo de uşă îi suna îngrozitor de cunoscută. Tot aşa i se aşternuse pe urechi, cândva, când strigase iar şi iar numele Resei. A

trebuit să aştepte zece ani până să primească un răspuns.

„Să nu se mai repete! Doamne, te rog, să nu se mai repete! Nu, Meggie!”

I se părea că aude cartea şoptind în spatele uşii povestea blestemată a lui Fenoglio. Avea impresia că aude foşnind paginile, lacome ca nişte dinţi albi.

— Mortimer?

— Elinor stătea în spatele lui. Se răcesc ouăle. Unde sunteţi? Cerule!

— Se uită îngrijorată la faţa lui, îl luă de mână Ce-i cu tine? Eşti palid ca moartea.

— Elinor, ai o cheie de rezervă la camera lui Meggie?

Înţelese imediat. Da, ghici ca şi el ceea ce se petrecuse în spatele uşii închise, probabil noaptea trecută, când toţi dormeau. Îi strânse mâna. Apoi se întoarse fără să spună niciun cuvânt şi se repezi pe scări în jos. Mo însă se sprijini de uşa încuiată, auzea cum Elinor îl striga pe Darius, cum căuta cheia blestemând, şi fixă cărţile înşirate pe rafturile Elinorei de-a lungul întregului coridor care cobora. Resa urcă precipitat scările, cu faţa palidă. Îl întrebă ce se întâmplase, în timp ce mâinile ei fluturau ca aripile unei păsări speriate. Dar ce să-i răspundă? „Nu-ţi poţi închipui? Nu i-ai povestit de-atâtea ori de despre asta?”

Mai apăsă încă odată pe clanţă ca şi cum asta ar fi schimbat situaţia. Meggie umpluse toată uşa cu citate. Îi păreau acum ca nişte formule magice, scrise de o mână de copil pe lacul alb. *Duceţi-mă în altă lume*! *Haideţi odată*! *Ştiu că puteţi*. *Tatăl meu mi-a arătat cum se face*. Ciudat că atunci când te durea atât de tare inima, nu ţi se oprea. Dar nici atunci, cu zece ani în urmă, nu se oprise, când literele o înghiţiseră pe Resa.

Elinor îl dădu la o parte, ţinea cheia între degetele tremurânde, o vârî în broască. Supărată, o strigă pe Meggie – ca şi cum n-ar fi ştiut că în spatele uşii doar un singur lucru aştepta: tăcerea, ca în noaptea care îl învăţase pe Mortimer să-i fie frică de propria lui voce.

Mortimer intră şovăind în camera goală. Pe perna lui

Meggie zăcea o scrisoare. *Dragă Mo…* Nu citi mai departe, nu voia să ştie nimic de cuvintele care aveau să-i sfâşie inima. În timp ce Resa luă scrisoarea, Mortimer se uită primprejur – căuta cu ochii o altă foaie de hârtie, foaia pe care o adusese băiatul, dar nu era pe nicăieri. „Fireşte că nu, nătângule!” îşi zise. „A luat foaia cu ea, doar trebuia s-o ţină în mână în timp ce citea. Abia peste ani avea să afle de la Meggie că foaia lui Orpheus se afla încă în camera ei, într-o carte, unde în altă parte? în cartea ei de geografie. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o? Ar fi putut s-o urmeze pe Meggie? Nu, probabil că nu. Pentru el, basmul prevăzuse un alt drum, un drum mai întunecat, mai greu.

— Poate că doar a plecat cu băiatul! Fetele la vârsta ei fac aşa ceva. Nu că m-aş pricepe la asta, dar…

Vocea Elinorei suna ca din depărtare. Ca răspuns, Resa îi întinse scrisoarea care zăcuse pe pernă.

Departe. Meggie era departe.

Nu mai avea fiică.

Se va reîntoarce, aşa ca mama ei? Pescuită şi scoasă din marea de cuvinte de o altă voce? După zece ani, ca Itesa? Atunci ar fi adultă şi poate nici n-ar mai recunoaşte-o. Totul se şterse din faţa ochilor lui, lucrurile de şcoală nle lui Meggie de pe masa din faţa ferestrei, rochiile ei atârnate cu grijă pe spatele scaunului, ca şi cum ar fi avut într-adevăr de gând să se întoarcă, lângă pat, animalele ei de pluş, chelite de atâtea sărutări, chiar dacă de mult n-o mai ajutau pe Meggie s-adoarmă. Resa începu să plângă fără niciun sunet, apăsându-şi cu mâna gura mută. Mo ar fi vrut s-o consoleze, dar cum, când în sufletul lui era atâta deznădejde?

Mo se întoarse, îl dădu la o parte pe Darius care stătea în uşă cu o privire tristă de bufniţă – trecu în biroul său, unde caietele blestemate cu însemnări se stivuiau peste chitanţele lui. Le azvârli de pe masă unul după altul de parcă ar fi putut *t* astfel să reducă la tăcere toate acele cuvinte care îi vrăjiseră copilul, care îl ademeniseră în depărtare precum prinzătorul de şoareci din poveste, într-un loc în care el nici pe Resa n-o putuse urma. Lui Mo i se

părea că visa din nou acel vis urât, iar de astă dată nu mai avea nici măcar cartea în ale cărei pagini ar fi putut s-o caute pe Meggie.

Când avea să se întrebe mai târziu cum de supravieţuise acestei zile fără să se smintească – nu mai ştia. Îşi amintea doar că rătăcise ore întregi prin grădina Elinorei ca şi cum ar fi putut s-o găsească acolo pe Meggie, undeva sub unul din copacii bătrâni sub care îi plăcuse atât de mult să citească. Când se făcu întuneric şi porni s-o caute pe Resa, o găsi în camera lui Meggie. Stătea pe patul gol şi fixa cele trei creaturi minuscule care se învârteau sub plapumă ca şi cum ar fi căutat acolo uşa prin care intraseră. Meggie lăsase fereastra deschisă, dar ele nu zburaseră afară, poate fiindcă noaptea străină, întunecată le înfricoşase.

— Elfele de foc, spuneau mâinile Resei, când el se aşează lângă ea. Trebuie să le alungi dacă se aşază pe mâinile tale, altminteri te ard.

Elfele de foc. Mo îşi aminti că citise despre ele. În carte. S-ar fi zis că nu mai există decât o singură carte pe lume.

— De ce sunt trei? întrebă el, una pentru Meggie, una pentru băiat…

— Cred că şi jderul a plecat, spuseră mâinile Resei.

Lui Mo îi veni aproape să râdă. Era evident că bietul

Deget-de-praf nu putea să scape de nenorocire. Dar Mo nu putea să simtă nicio milă faţă de el. De astă dată, nu. Fără Deget-de-praf n-ar fi existat cuvintele pe foaia de hârtie şi fără ele încă ar mai avea o fiică.

— Crezi că măcar îi place acolo? o întrebă pe Resa şi-şi puse capul în poala ei. Până la urmă şi ţie ţi-a plăcut acolo. Cel puţin asta i-ai povestit mereu.

— Îmi pare rău, spuneau mâinile ei. Atât de rău!

Dar el îi ţinu degetele strâns.

— Ce tot spui? zise încet. *Eu* am adus cartea blestemată în casă, ai uitat?

Apoi tăcură amândoi. Priveau la bietele elfe, pierdute, şi tăceau. La un moment dat acestea zburară

afară, în noaptea străină. Când trupuşoarele lor roşii dispărură în toată acea întunecime ca nişte scântei aprinse, Mo se întrebă dacă Meggie nu rătăceşte tocmai printr-o noapte la fel de neagră. Gândul îl urmări în vise întunecate.

Vizitatori nepoftiţi

„— Voi, oamenii cu inimă", observă el odată, aveţi ceva care vă conduce şi de aceea nu aveţi nevoie să faceţi nimic rău. Eu trăiesc fără inimă (…) de aceea trebuie să fiu foarte atent.

L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz*

Din ziua în care dispăruse Meggie, în casa Elinorei se instală din nou liniştea, dar gustul ei era altul decât în zilele în care cărţile erau singurele ei colocatare. Liniştea care umplea acum coridoarele şi odăile avea gustul tristeţii.

Resa plângea mult, iar Mortimer tăcea ca şi cum hârtia şi cerneala îi înghiţiseră nu doar fata ci, odată cu ea, toate cuvintele. Stătea mult în atelierul său, mânca puţin, abia dormea şi, după trei zile, Darius se duse îngrijorat la Elinor să-i spună că Mortimer îşi împacheta ustensilele.

Când Elinor intră gâfâind în atelier, căci Darius o târâse prea repede după el, Mortimer tocmai arunca neglijent într-o ladă patriţele de aur pe care de obicei le lua în mână cu atâta grijă, ca şi cum ar fi fost de sticlă.

— Ce naiba faci? îl întrebă Elinor.

— Ei, ce? îi răspunse cu altă întrebare şi începu să-şi strângă maşina de compactat. O să-mi caut altă meserie. Nu mai pun mâna pe nicio carte, să fie blestemate. Să-şi spună alţii poveştile lor şi să le cârpească hainele. Eu nu vreau să mai ştiu nimic de ele.

Când Elinor vru s-o cheme pe Resa în ajutor, ea se mulţumi doar să clatine din cap.

— Păi, da, e de înţeles că cei doi nu mai sunt buni de nimic! constată Elinor, luându-şi cu Darius micul dejun singuratic. Cum a putut Meggie să le facă una ca asta? Ce-a avut de gând – să frângă inima bieţilor ei părinţi? Sau a vrut să demonstreze o dată pentru totdeauna că toate

cărţile sunt un lucru primejdios?

Darius răspunse tăcând, aşa cum făcuse în toate zilele triste care trecuseră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, toţi tac, tac ca peştii! se răsti Elinor la el. Trebuie să facem ceva s-o aducem înapoi pe fetişcana asta proastă! Ceva. Dumnezeule, doar nu poate să fie atât de greu. În definitiv, locuiesc sub acest acoperiş două limbi-vrăjite!

Darius se uită speriat la ea şi se înecă cu ceaiul. El nu-şi mai folosise talentul de atâta timp, încât foarte probabil i se părea un vis urât de care nu voia să i se amintească.

— Bine, bine, tu nu trebuie să citeşti, îl linişti Elinor posacă.

— Doamne, această privire speriată de bufniţă, îi venea să-l zgâlţâie. Mortimer poate! Dar ce să citească? Gândeşte-te la asta, Darius! Dacă vrem s-o aducem înapoi, trebuie să fie ceva despre Lumea de Cerneală sau despre lumea noastră? Poate putem să scriem ceva de genul: *Trăia odată o femeie ursuză, de vârstă mijlocie, pe nume Elinor, care îşi iubea doar cărţile, până când, într-o zi, nepoata ei cu bărbatul şi cu fata lor s-au mutat la ea. Ceea ce Elinorei* i-*a plăcut, dar într-o zi fata a plecat într-o călătorie foarte, foarte stupidă, iar Elinor a jurat să-şi dea toate cărţile ei numai să se întoarcă copila. Elinor le împachetă pe toate în lăzi mari şi când puse ultima carte, atunci, iată, Meggie se plimba iarăşi…*

— Pentru Dumnezeu, nu te uita aşa de compătimitor la mine! se răsti ea la Darius. Eu cel puţin încerc! Nu spui tu mereu: Mortimer este un maestru, el n-are nevoie decât de câteva propoziţii!

Darius îşi potrivi ochelarii:

— Da, doar de câteva propoziţii, zise el cu vocea lui blândă, nesigură. Dar, Elinor, trebuie să fie propoziţii care să descrie o întreagă lume. Trebuie să iasă muzică din cuvinte. Ele trebuie să fie atât de strâns întreţesute, încât vocea să lui cadă printre ele.

— Ei aş! răspunse Elinor răstit, deşi ştia bine că

Darius avea dreptate.

Mortimer încercase odată să-i explice aproape la fel: marea enigmă pentru care nu orice poveste trezeşte la viaţă. Dar ea nu voia să aud asta, nu acum. „Afurisită să fii Elinor!” se gândi. „De trei ori afurisită pentru toate serile pe care le-ai petrecut imaginând cu copila asta proastă cum ar fi să trăieşti în cealaltă lume, printre zâne, cobolzi şi oameni de sticlă”. Fuseseră multe seri, atât de multe, şi de câte ori, băgând capul supărat pe uşă, Mortimer nu le luase peste picior şi nu le întrebase dacă nu pot să mai vorbească şi despre altceva în afară de păduri-fără-drumuri şi zâne cu pielea albastră.

„Ei, cel puţin Meggie ştie tot ce trebuie să ştie despre această lume”, se gândi Elinor, ştergându-şi genele de lacrimi. „Ştie că trebuie să se ferească de Cap-de-viperă şi de înzăuaţii săi, că n-are voie să intre prea adânc în Pădurea-fără-drum, căci altminteri ar fi probabil devorată, sfâşiată sau călcată în picioare. Şi că e mai bine să nu se uite în hus când trece pe lângă o spânzurătoare. Ştie că trebuie să se aplece când trece un principe călare şi că-şi poate purta părul neacoperit, căci este doar o fată…” La naiba, iarăşi îi curgeau lacrimile! Elinor şi le şterse din colţurile ochilor cu unul din capetele bluzei, când cineva sună la uşă.

Peste ani de zile avea să se mustre pentru prostia de a nu se fi uitat măcar pe vizor înainte de a deschide. Fireşte, crezuse că Resa sau Mortimer stăteau în faţa uşii. Fireşte. Proasta de Elinor. Proasta, ah, atât de proasta Elinor. Îşi dădu seama de greşeală, când deschise uşa şi străinul se afla în faţa ei.

Nu era foarte mare, cam prea bine hrănit, cu pielea palidă şi cu părul blond, la fel de palid. Ochii din spatele ochelarilor fără ramă priveau uşor miraţi, aproape nevinovat ca aceia ai unui copil. Deschise gura, când Elinor scoase capul pe uşă, dar ea îi tăie vorba.

— Cum aţi intrat aici? îl ocări ea. E proprietate privată. N-aţi văzut plăcuţă jos, la stradă?

Era cu o maşină. Mocofan neruşinat, urcase pur şi

simplu cu maşina pe rampa ei de acces. Elinor văzu maşina lui stând alături de combi-ul ei, un obiect bleumarin. Pe scaunul de lângă şofer i se păru că descoperă un câine uriaş. Asta mai lipsea!

— Oh, da, fireşte!

— Zâmbetul străinului era atât de nevinovat încât se potrivea cu faţa lui de copil. Placa era, Dumnezeu ştie, de neignorat, şi vă rog mult să mă scuzaţi, doamnă Loredan, pentru intrarea mea bruscă şi neanunţată.

Cerule, Elinor amuţi. Faţa de lună avea o voce aproape la fel de frumoasă ca a lui Mortimer, gravă şi catifelată ca o pernă. Se potrivea atât de puţin cu faţa rotundă şi cu ochii de copil, încât ai fi putut crede că străinul l-a înghiţit pe proprietarul propriu-zis al vocii pe care şi-o apropiase astfel.

— Puteţi să mă scutiţi de scuzele dumneavoastră! zise Elinor răstit, după ce-şi depăşise uimirea. Ia ştergeţi-o de-aici!

Şi voi să trântească uşa, dar străinul zâmbi din nou (un zâmbet care nu mai părea atât de nevinovat) şi-şi împinse pantoful sub uşă. Un pantof maron, plin de praf.

— Scuzaţi-mă, doamnă Loredan, zise el cu voce blândă. Dar eu am venit aici din pricina unei cărţi. A unei cărţi cu adevărat unice. Fireşte, am auzit că dispuneţi de o bibliotecă remarcabilă, dar vă asigur că acest exemplar lipseşte din colecţia dumneavoastră.

Elinor recunoscu pe dată cartea pe care o scosese din haina lui de pânză, deschisă la culoare şi mototolită. Era singura carte la vederea căreia inima îi bătea mai tare. Nu datorită conţinutului său, sau pentru că era deosebit de frumoasă sau de preţioasă. Nu. Această carte făcea să-i Im LA inima mai repede Elinorei dintr-un singur motiv: îi om frică de ea ca de un animal feroce.

— De unde o aveţi? – îşi dădu singură răspunsul, dar din păcate prea târziu. Brusc, brusc de tot, îşi aminti de povestea pe care o spusese băiatul Orpheus! şopti ea – şi voi să strige atât de tare, încât s-o audă Mortimer din atelier, dar înainte ca un singur sunet să-i iasă din gură, un

bărbat alunecă iute ca o şopârlă din spatele tufişurilor de rododendron, de lângă uşa casei, şi-i astupă gura cu palma.

— Ei, Devoratoareo-de-cărţi? îi şuieră în ureche.

De câte ori nu auzise Elinor această voce în visele ei şi de fiecare dată îşi pierduse răsuflarea! Nici la lumina zilei efectul nu era mai puţin rău. Basta o împinse brutal în casă. Fireşte, avea un cuţit în mână. Elinor şi-l putea reprezenta pe Basta mai degrabă fără nas decât fără cuţit. O rpheus se întoarse şi făcu un semn spre maşina străină. Un dulap de om coborî, dădu ocol maşinii şi deschise uşa din spate. O femeie bătrână îşi împinse picioarele afară şi-l npucă de braţ.

Mortola.

Un alt oaspete regulat în coşmarurile Elinorei. Picioarele bătrânei erau bandajate gros pe sub ciorapii negri, şi, îndreptându-se spre casa Elinorei, se sprijinea într-un baston şi se ţinea de braţul Omului-dulap. Pătrunse şchiopătând în holul de la intrare, cu o figură atât de înverşunat decisă, de parcă ar fi luat în posesie întreaga casă, iar privirea pe care i-o aruncă Elinorei era atât de făţiş ostilă, încât acesteia i se înmuiară genunchii, chiar dacă îşi dădea osteneala să-şi ascundă spaima. Mii de amintiri oribile îi veniră în minte – amintiri legate de o cuşcă care mirosea a carne crudă, de un loc luminat de lumina reflectoarelor, şi spaima, spaima îngrozitoare…

Basta trânti uşa casei după Mortola. El nu se schimbase: avea aceeaşi faţă îngustă, tot aşa îi plăcea să strângă din ochi, iar în jurul gâtului i se bălăbănea fireşte o amuletă, în semn de apărare împotriva nenorocirii pe care o adulmeca sub fiecare scară sau în spatele fiecărei tufe.

— Unde sunt ceilalţi? se răsti Mortola, în vreme ce Omul-dulap privea în jur cu o expresie nătângă.

Vederea atâtor cărţi părea să-l mire nespus. Pesemne se întreba ce Dumnezeu era de făcut cu o asemenea mulţime de cărţi.

— Ceilalţi? Nu ştiu despre cine vorbiţi.

Elinor găsi că vocea ei suna uimitor de ferm pentru o

femeie pe jumătate moartă de spaimă.

Mortola îşi împinse înainte, agresiv, bărbia mică, rotundă.

— Ba ştii foarte bine. Vorbesc de Limbă-vrăjită şi de vrăjitoarea de fie-sa, şi de slujnica despre care zice că e nevasta lui. Să-i spun lui Basta să-ţi dea foc la câteva cărţi sau ni-i chemi de bunăvoie?

Basta? Lui Basta îi e frică de foc, vru Elinor să răspundă, dar preferă să renunţe. Nu era greu de ţinut un chibrit lângă o carte. Chiar şi Basta, care se temea atât de tare de foc, ar fi în stare de un asemenea fleac, iar Omul-dulap nu arăta suficient de isteţ, încât să se teamă de ceva. „Trebuie neapărat să-i opresc!" se gândi Elinor. „La urma urmei, ei ştiu tot atât de puţin de atelierul din grădină ca şi de Darius".

— Elinor? îl auzi în acelaşi moment pe Darius strigând-o. – înainte de a putea să-i răspundă, Basta îi astupă din nou gura. Auzi cum Darius cobora pe coridor cu pasul său mereu grăbit. Elinor? strigă el încă odată. Apoi paşii săi se stinseră, iar vocea îi amuţi.

— Surpriză! şuieră Basta. Te bucuri, Limbă-împiedicată? câţiva vechi prieteni au venit să te viziteze.

Mâna stângă a lui Basta era bandajată. Elinor observă asta abia când îşi luă degetele de pe gura ei şi-şi aminti de creatura aceea pufaitoare care, după relatarea lui Farid.

mşiwe din poveste în locul lui Deget-de-praf. „Ce păcat că n-a devorat mai mult din prietenul nostru, cuţitarul!" se gândi ea.

— Basta!

Vocea lui Darius era abia mai mult decât o şoaptă.

— Da, Basta! Aş fi venit mai repede aici, crede-mă, dar m-au băgat niţel la puşcărie pentru o pricină veche de acum câţiva ani. Abia dispăruse Capricorn şi toţi deveniră curajoşi, toţi care mai înainte nu deschiseseră gura de frică. Ei, şi ce? Până la urmă mi-au făcut un serviciu, căci pe cine aundus într-o bună zi în celula mea? Numele său adevărat nu I am putut afla niciodată, deci să-i spunem

cum s-a botezat singur: Orpheus!

— Îl lovi pe cel despre care vorbea atât de tare în spate, încât acesta făcu un pas înainte împiedicându-se. Da, Orpheus cel bun! spuse, luându-l de umeri. Diavolul mi-a vrut într-adevăr binele când mi l-a adus tocmai pe el tovarăş de celulă – sau poate povestea noastră ne duce atât de tare dorul, încât ni l-a trimis? Oricum, am petrecut bine, nu?

Orpheus nu se uita la el. Îşi trăgea stânjenit de haină, iiranjându-şi-o, şi privea rafturile cu cărţi ale Elinorei.

— Drace, ia uita-ţi-vă la el!

— Basta îi dădu brutal un cot în coaste. De câte ori nu i-am explicat că nu trebuie să te ruşinezi de puşcărie, mai ales când acolo e mult mai comod decât în beciurile pe care le avem acasă. Hai, dă-i drumul, povesteşte-le cum am aflat de darurile tale nepreţuite. Povesteşte-le cum te-am prins noaptea când ţi-ai scos citind acest câine nerod din carte! Şi-a scos un câine! Naiba ştie, dar mie mi-ar fi venit o idee mai bună.

Basta râse răutăcios – iar Orpheus îşi îndreptă cravata cu o mişcare nervoasă a degetelor.

— Cerberus e tot în maşină, îi zise Mortolei. Nu-i place deloc. Ar trebui să-l aducem odată încoace.

Omul-dulap se îndreptă spre uşă, avea pesemne, în ce priveşte animalele, o inimă blajină, dar Mortola îi făcu un semn nerăbdător să se întoarcă.

— Câinele rămâne unde e. Nu suport animalul!

— Încreţindu-şi fruntea, măsură de jur-împrejur holul de la intrarea Elinorei. Mi-am închipuit casa ta mai mare, constată ea cu falsă dezamăgire. Credeam că eşti bogată.

— Dar şi este!

— Basta cuprinse atât de brutal cu braţul grumazul lui Orpheus, încât acestuia îi alunecară ochelarii Cheltuieşte însă totul pe cărţi. Oare cât ne-ar da pentru cartea pe care i-am luat lui Deget-de-praf? Ce crezi?

— Îl ciupi pe Orpheus de obrajii rotunzi. Da, prietenul ăsta al nostru a fost o momeală simpatică şi grasă pentru înghiţitorul-de-foc. Arată ca o broască-bou, dar nici pe

Limbă-vrăjită nu-l ascultă literele ca pe el, ca să nu mai vorbim de Darius. Întrebaţi-l pe Deget-de-praf! Orpheus l-a trimis acasă ca şi cum nimic n-ar fi mai simplu pe lume! Nu că înghiţitorul-de-foc…

— Tacă-ţi gura, Basta! îi întrerupse Mortola răstit. Ţi-a plăcut întotdeauna să te auzi vorbind. Deci!

— Nerăbdătoare lovi cu bastonul în dalele de marmură de care Elinor era atât de mândră. Unde sunt? Unde sunt ceilalţi? Nu te mai întreb încă odată.

„Ei, daţi-i drumul, doamnă Loredan”, se gândi Elinor. „Minţiţi! Repede!” Dar nici nu deschisese gura, când auzi cheia în broască. „Nu! Nu, Mortimer”, implora ea în tăcere. „Rămâi unde eşti! Du-te cu Resa înapoi în atelier! Încuiaţi-vă acolo, dar, te rog, te rog, nu veni chiar acum!”

Fireşte, implorarea ei nu ajută la nimic. Mortimer deschise uşa şi intră, ţinând-o pe Resa de umeri – şi rămase brusc pe loc, văzându-l pe Orpheus. Înainte de a pricepe exact ce se petrece, la un semn al Mortolei, Omul-dulap şi trântise uşa după el.

— Salut, Limbă-vrăjită! zise Basta cu o voce blând ameninţătoare, deschizându-şi cuţitul în dreptul feţei lui

Mortimer. Şi asta nu e frumoasă, muta noastră Resa? Ei, perfect. Doi dintr-o lovitură. Lipseşte doar mica vrăjitoare.

Klinor văzu cum Mortimer închise pentru o clipă ochii cu şi cum ar fi sperat ca Basta şi Mortola să dispară când avea să-i deschidă din nou. Dar, fireşte, n-a fost aşa.

— Cheam-o! porunci Mortola, în vreme ce ochii ei îl măsurau cu atâta ură pe Mortimer, încât Elinor fu cuprinsă de spaimă.

— Pe cine? întrebă el, fără să-l lase din ochi pe Basta.

— Nu te preface mai prost decât eşti! se răsti Mortola la el. Sau vrei să-l las pe Basta să-i brăzdeze nevesti-tii în obraz acelaşi desen cu care l-a împodobit şi pe Scuipătorul-de-foc?

— Dacă prin vrăjitoare te referi la fiica mea, răspunse Mortimer cu o voce stinsă, ea nu-i aici.

— A, da?

— Mortola se îndreptă, şchiopătând spre el KM atent! Mă dor picioarele din cauza călătoriei nesfârşite, (l-aia nu sunt deosebit de răbdătoare.

— Ea nu-i aici! răspunse Mortimer. Meggie a plecat cu băiatul căruia i-aţi luat cartea. El a rugat-o să-l ducă la

Deget-de-praf, asta a făcut – şi a plecat cu el.

Mortola strânse neîncrezătoare din ochi.

— Absurd! răspunse. Cum să facă asta fără carte?

Dar Elinor văzu îndoiala pe faţa ei.

Mortimer ridică din umeri.

— Băiatul adusese o foaie de hârtie scrisă de mână, foaia prin care Deget-de-praf a fost, chipurile, trimis dincolo.

— Dar asta e cu neputinţă!

— Orpheus se uita la el stupefiat. Susţineţi serios că fiica dumneavoastră a intrat ea însăşi în poveste citind cuvintele mele?

— Ah, deci dumneavoastră sunteţi Orpheus!

Privirea cu care îl măsura Mortimer nu era deloc prietenoasă.

— Deci dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc că nu mai am fiică.

Orpheus îşi îndreptă ochelarii şi răspunse privirii sale cu aceeaşi duşmănie. Apoi se întoarse brusc spre Mortola.

— El e Limbă-vrăjită? întrebă. Minte! Sunt absolut sigur! Minte! Nimeni nu se poate introduce pe sine, citind, în poveste. Nici el, nici fata lui, nimeni altcineva. Eu am încercat de sute de ori. Nu merge!

— Da, zise Mortimer cu voce obosită. Exact asta am crezut şi eu până acum câteva zile.

Mortola se uită fix la el. Apoi îi făcu un semn lui Basta.

— Închide-i pe toţi în beci! porunci ea. Apoi căutaţi fata. Scotociţi toată casa!

Fenoglio

— Nain, mă exersez în amintire, spusei. În scris şi citit şi în amintire.

— Asta să şi faci! zise Nain tăios. Ştii ce se întâmplă

de fiecare dată când notezi ceva? De fiecare dată când dai un nume unui lucru? îi iei forţa.

Kevin Crossley-Holland, Artus. *Oglinda magică*

Pe întuneric nu era uşor să treci în Ombra de străjile de la poarta oraşului, dar Fenoglio îi cunoştea pe toţi. Pentru bădărănul brutal care în noaptea asta îl oprise cu lancea, compusese deja nişte versuri de dragoste – de mare ucces, cum i se relatase –, iar după cum arăta, acest nătărău avea să mai aibă nevoie şi pe viitor de serviciile sale.

— Dar să fii înapoi înainte de miezul nopţii, Scribălăule! mormăi flăcăul urât, înainte de a-l lăsa să treacă. Atunci mă înlocuieşte Nevăstuica şi el nu este interesat de versurile laie, deşi drăguţa lui cea fină ştie să citească.

— Mulţumesc pentru avertisment, zise Fenoglio şi-i zâmbi viclean flăcăului nătâng, strecurându-se pe lângă el.

Ca şi cum n-ar fi ştiut că nu era de glumit cu Nevăstuica! Şi acum îl mai durea stomacul, amintindu-şi cum flăcăul cu i las ascuţit îi băgase lancea în coaste când încercase, cu câteva cuvinte potrivite, să se strecoare pe lângă el. Nu, Nevăstuica nu se lăsa mituit nici cu versuri, nici cu alte daruri Herise. Nevăstuica voia aur şi Fenoglio nu prea avea aşa ceva, cel puţin nu atât cât să-l risipească pe o strajă de la poartă.

— Până la miezul nopţii! ocărî el încet, în vreme ce cobora împiedicat poteca abruptă. De parcă jonglerii n-ar fi devenit tocmai atunci vioi!

Băiatul gazdei sale mergea înainte cu făclia. Ivo avea nouă ani şi o curiozitate nesăţioasă cu privire la toate minunăţiile lumii sale. Se certa de fiecare dată cu sora lui pentru cinstea de a-i duce făclia lui Fenoglio când acesta se ducea la jongleri. Fenoglio îi plătea mamei lui Ivo câţiva bani pe lună pentru o cameră la mansardă. Pentru asta Minerva îi spăla, îi gătea şi îi cârpea hainele. În schimb, Fenoglio le spunea copiilor ei poveşti la culcare, iar pe ea o asculta cu răbdare când povestea ce bădăran îndărănic putea să fie uneori bărbatul ei. Da, Fenoglio nimerise bine,

într-adevăr.

Băiatul sărea nerăbdător în faţa lui. Abia aştepta să ajungă la corturile multicolore, acolo unde muzica şi lumina focului pătrundeau printre copaci. Se întorcea mereu mustrător spre Fenoglio ca şi cum acesta în mod intenţionat nu voia să se grăbească. Ce-şi închipuia? Că un om bătrân e la fel de rapid ca o lăcustă?

Acolo unde terenul era atât de pietros că nimic nu creştea pe el, Poporul Pestriţ îşi întinsese corturile, în spatele colibelor ţăranilor care cultivau pământul Principelui Slănină. De când Principele din Ombra nu mai voia să le asculte glumele şi cântecele, veneu mai rar ca înainte, dar din fericire nepotul princiar nu voia să-şi serbeze aniversarea fără saltimbanci, aşa că duminică aveau iarăşi să se reverse prin poarta oraşului: scuipători-de-foc şi dansatori pe sârmă, îmblânzitori de animale, aruncători de cuţite, actori, clovni şi vreun jongler care avea să cânte un cântec compus de pana lui Fenoglio.

Da, lui Fenoglio îi plăcea să scrie pentru Poporul Pestriţ: cântece îndrăzneţe, cântece sumbre, poveşti de râs sau de plâns, după cum se nimerea să aibă chef. Mai mult decât câţiva bani de aramă nu se câştiga cu asta. Jonglerii aveau întotdeauna buzunarele goale. Dacă Fenoglio voia să-şi poleieze cu aur cuvintele, atunci trebuia să scrie pentru Principe sau pentru vreun negustor bogat. Dacă însă voia să pună cuvintele să danseze sau să facă grimase, să [investească despre ţărani sau tâlhari, despre poporul simplu care nu locuia în cetăţi şi nu mânca din talere de aur, alunei scria pentru jongleri.

A durat o vreme până ce au ajuns să-l tolereze printre corturile lor. Abia când tot mai mulţi cântăreţi ambulanţi mii început să cânte cântecele lui Fenoglio şi copiii lor au cerut să-i asculte poveştile, au încetat să-l mai izgonească. Între timp, chiar cârmuitorul lor a început să-l invite să i ea la focul lui. Aşa că în noaptea asta.

Îl numeau Prinţul Negru, chiar dacă în vinele lui nu curgea nicio picătură de sânge princiar. Prinţul se îngrijea bine de supuşii săi pestriţi, de două ori deja îl aleseseră

cârmuitor. De unde venea aurul pe care îl împărţea atât de iliirnic bolnavilor şi schilozilor, era mai bine să nu întrebi, dur Fenoglio ştia un singur lucru: că el îl inventase.

„Da! Da, eu i-am inventat pe toţi!” se gândi el, în vreme ci muzica pătrundea tot mai desluşit prin noapte. Pe Prinţ şi pe ursul domesticit care îl urma ca un câine, pe Dansa torul-pe-nori, care din păcate căzuse de pe sârmă şi pe mulţi alţii, chiar şi pe cei doi principi care credeau că ei fac regulile acestei lumi. Fenoglio nu apucase încă să-şi vadă I < >ale creaturile, dar de fiecare dată când vreuna îi apărea brusc în carne şi oase, inima îi bătea mai tare – cu toate cu nu-şi putea aminti de fiecare dată dacă el sau ea chiar ieziseră cu adevărat din pana lui sau veniseră de aiurea…

Iată-le, corturile, în sfârşit, colorate ca nişte flori zbârlite în noaptea neagră. Ivo începu să alerge repede, aproape meurcându-se în propriile lui picioare. Un băiat murdar, cu purul ciufulit ca blana unei pisici hoinare îi veni în întâmpinare, sărind într-un picior. Rânji provocator spre Ivo şi fugi apoi în mâini. Dumnezeule mare, aceşti copii de jongleri h< arcuiau şi se suceau de parcă n-ar fi avut oase în corp!

— Hai, du-te! mormăi Feniglio când Ivo îl privi rugător.

Nu mai avea nevoie de făclie. Mai multe focuri ardeau deja printre corturi, dintre care unele erau făcute doar din câteva pânze murdare, întinse cu frânghii între copaci. Fenoglio se uită în jur, oftând mulţumit, în vreme ce băiatul o luă la goană. Da, exact aşa îşi închipuise Lumea de Cerneală când o scrisese: pestriţă şi lărmuitoare, plină de viaţă. Aerul mirosea a fum, a carne friptă, a cimbru şi rozmarin, a cai, a câini şi a haine murdare, a ace de pini şi a lemn arzând. O, cât îi plăceau astea! îi plăcea talmeş-balmeşul, îi plăcea până şi murdăria, îi plăcea că viaţa se desfăşură sub nasul său şi nu în spatele uşilor închise. În această lume se putea învăţa tot – cum fierarul încovoia o seceră în foc, cum vopsitorul îşi amesteca culorile, cum tăbăcarul îndepărta

părul de pe piele, iar cizmarul o tăia potrivit pentru pantofii săi. Aici nu se petrecea nimic în spatele zidurilor fără ferestre. Pe stradă, pe uliţă, în piaţă sau ca aici, printre corturi, lua fiinţă totul, iar el, Fenoglio, curios în continuare ca un băiat, avea voie să privească, chiar dacă duhoarea baiţului de piele şi a găleţii cu vopsele îi tăia uneori respiraţia, Da, îi plăcea lumea lui. Îi plăcea foarte mult – deşi trebuia să constate că nu totdeauna totul se desfăşura aşa cum plănuise el.

Era singurul vinovat. Ar fi trebuit să scriu o continuare! se gândi Fenoglio, în vreme ce-şi croia drum prin îmbulzeală. Aş putea şi acum s-o scriu, aici şi acum. Şi să schimb totul, numai să am pe cineva care să citească cu glas tare! Fireşte, căutase pe unul ca Limbă-vrăjită, dar degeaba. Nicio Meggie, niciun Mortimer, nici măcar un cârpaci ca Darius.

Lui Fenoglio îi rămase doar rolul scriitorului care scria cuvinte frumoase de pe urma cărora trăia nu tocmai îmbelşugat, pe când cei doi principi pe care-i crease guvernau lumea lui mai mult rău decât bine! Supărător, prea supărător!

Mai ales unul îl îngrijora – Cap-de-viperă.

I; oeuia la sud de pădure, sus deasupra mării, pe tronul de argint al Cetăţii Nopţii. Nu era o figură rea, nu, chiar lui. Un câine sângeros, un jupuitor de oameni – dar, în cele din urmă, răufăcătorii sunt sarea în supa poveştii. Dacă Miint ţinuţi în frâu. În acest scop, Fenoglio îi opusese lui Cap-de-viperă pe Principele Slănină, care prefera să râdă de glumele grosolane ale jonglerilor decât să facă război, şi I «! fiul splendid al acestuia, Cosimo cel Frumos. Cine ar fi putut bănui că acesta avea să moară şi că tatăl său avea să se prăbuşească de supărare asemenea unei prăjituri scoase prea devreme din cuptor?

„Nu e vina mea!” De câte ori nu-şi spusese Fenoglio asta. „Nu sunt ideile mele, nu e vina mea!” Dar totuşi se întâmplase. Ca şi cum un scribălău demonic îşi luase sarcina de a continua această poveste în locul său, lăsând lui Fenoglio, creatorul acestei lumi, doar rolul sărmanului

poet!

„Ah, termină odată! Cu adevărat sărac, nu eşti, Fenoglio”, hi; gândi, oprindu-se în faţa unui jongler care şedea între corturi şi cânta unul din cântecele lui. Nu, sărac nu era. Principele Slănină voia să asculte doar cântecele de jale despre fiul său mort, iar poveştile pe care le compunea pentru. Lacopo, nepotul princiar, trebuiau apoi să fie scrise pe cel mai preţios pergament de către Balbulus în persoană, miniaturistul vestit în lung şi-n lat. Nu, chiar atât de rău nu stătea!

Afară de asta i se părea că pe buzele unui jongler cuvintele sale sunt mai bine păstrate decât presate între filele cărţii, unde se umpleau de praf. Libere ca păsările cerului, aşa voia să-i fie cuvintele! Erau prea puternice ca să fie lăsate sub formă tipărită la îndemâna oricărui prostănac, ca să facă Dumnezeu ştie ce cu ele. Aşa văzând lucrurile, iirao idee liniştitoare că în această lume nu existau cărţi t ipărite. Aici se scria de mână, ceea ce le făcea atât de preţioase, încât doar principii şi le puteau permite. Ceilalţi trebuiau să şi le stivuiască în cap sau să le asculte de pe buzele jonglerilor.

Un băieţel îl trase pe Fenoglio de mânecă. Cămaşa îi era găurită, nasul îi curgea.

— Ţesătorule-cu-cerneală! – îşi scoase de la spate o mască din cele pe care le poartă actorii, o puse grăbit la ochi. Pe pielea sfărâmicioasă fuseseră lipite pene, cafenii şi albastre. Cine sunt?

— Hmm!

Fenoglio încreţi frunţea zbârcită ca şi cum ar fi trebuit să reflecteze concentrat.

Gura de sub mască se strâmbă a dezamăgire:

— Gaiţă! Gaiţă, fireşte!

— Fireşte!

Fenoglio îl ciupi de năsucul roşu.

— Ne spui azi o altă poveste despre el? Te rog!

— Poate! Trebuie să recunosc că-mi închipuiam masca lui mai bogată decât a ta. Ce zici? N-ar trebui să-i mai pui câteva pene?

Băiatul îşi scoase masca de pe faţă şi o privi nemulţumit.

— Astea nu se găsesc uşor.

— Ia uită-te jos, la râu. Nici măcar gaiţele nu sunt în siguranţă de pisicile care se vântură pe-acolo.

Voi să plece mai departe, dar băiatul îl ţinu strâns. Copiii jonglerilor aveau mâini mici şi puternice, chiar dacă erau atât de slabi.

— Doar o poveste. Te rog, Ţesătorule-cu-cerneală!

Alţi doi pici se iviră lângă el, o fată şi un băiat. Se uitau aşteptând la Fenoglio. Da, povestea cu *Gaiţă*… Poveştile sale cu tâlhari fuseseră întotdeauna foarte bune – şi nepoţilor săi, dincolo în cealaltă lume, le plăcuseră. Dar poveştile cu tâlhari care îi veneau aici în minte erau mult mai izbutite. Între timp, ajunseseră să fie auzite peste tot: *Faptele incredibile ale celui mai curajos dintre tâlhari*, *ale lui Gaiţă cel nobil şi fără frică*. Fenoglio îşi mai amintea exact noaptea în care îl inventase. Scriindu-l, mâna îi tremurase de furie.

— Cap-de-viperă a prins din nou un jongler, îi povestise în noaptea aceea Prinţul Negru, de astă dată l-a prins pe Cocoşat. Ieri la prânz l-au spânzurat.

Pe Cocoşat – una din figurile sale! Un flăcău inofensiv cum putea să stea în cap mai mult ca oricare altul. „Ce-şi permite acest principe?” strigase Fenoglio în noapte, ca şi cum Cap-de-viperă l-ar fi putut auzi. „*Eu* sunt stăpânul vieţii şi morţii în această lume, doar eu, Fenoglio!” Şi cuvin-I ele curseseră pe hârtie, furioase şi sălbatice ca tâlharul pe care îl inventase în acea noapte. *Gaiţă* era tot ceea ce i-ar fi plăcut lui Fenoglio să fie în lumea lui: liber ca o pasăre, nesupus niciunui domn, nobil (uneori şi glumeţ), furând de la bogaţi şi dăruind săracilor, apărând pe cei slabi de Imnul-plac al celor puternici într-o lume în care nu exista nicio lege, care făcea…

Fenoglio simţi din nou că cineva îl trăgea de mânecă.

— Te rog, Ţesătorule-cu-cerneală! Doar o singură poveste!

— Băiatul era într-adevăr încăpăţânat, un ascultător

pasionat de poveşti. Probabil, cândva avea s-ajungă un jongler vestit Spuneţi că Gaiţă i-a furat lui Cap-de-viperă mnuletul! şopti flăcăiaşul. Osul de la degetul spânzuratului care îl apără de Doamnele Albe. Spuneţi că acum Gaiţă e cel care-l poartă atârnat de gât.

— Chiar aşa?

— Fenoglio ridică din sprâncene. Ceea ce avea întotdeauna efect, atât de dese şi de zbârlite erau loi, am auzit ceva şi mai îndrăzneţ, dar acum trebuie să mă duc să vorbesc cu Prinţul Negru.

— Ah, te rog, Ţesătorule-cu-cerneală!

Atârnau de mânecile lui, îi smulgeau aproape găitanul scump pe care, pentru câţiva bani, pusese să-i fie cusut pe stofa grosolană, ca să nu arate atât de sărăcăcios ca scribii care scriu testamente şi scrisori prin pieţe.

— Nu! zise sever, în vreme ce-şi elibera mânecile. Poate mai târziu. Acum, luaţi-o din loc!

Cel căruia îi curgea nasul se uită după el atât de trist, încât pentru o clipă Fenoglio îşi aminti de nepoţii săi. Pippo tot aşa se uita, aducându-i o carte şi punându-i-o în poală.

„Copiii!”, se gândi Fenoglio în vreme ce se îndrepta spre foc, unde îl descoperise pe Prinţul Negru. „Sunt peste tot la fel. Mici bestii lacome, dar şi cei mai buni ascultători, indiferent în care lume. Cei mai buni”.

Prinţul Negru

— Aşadar, urşii îşi pot făuri ei înşişi propriile suflete, zise fata. Erau multe lucruri de aflat pe lumea asta.

Philip Pullman, *Luminile Nordului*

Prinţul Negru nu era singur. Fireşte că nu. Ca de obicei, ursul era cu el. Se ghemuia la foc, lângă stăpânul său, asemenea unei umbre miţoase. Fenoglio îşi mai amintea exact propoziţia prin care îl crease pe prinţ. Chiar la începutul *Inimii de cerneală*, în capitolul al doilea. Rosti cuvintele încet, pe când se îndrepta spre el: „Un băiat orfan, cu pielea aproape tot atât de neagră ca părul creţ, iute de cuţit ca şi de limbă, întotdeauna gata să-i apere pe cei pe care-i iubea – indiferent dacă erau surorile sale mai

mici, nu urs schingiuit sau Deget-de-praf, cel mai mai bun prieten al său, cel mai bun dintre toţi…”

„… care totuşi, dacă ar fi fost după mine, ar fi murit de o moarte foarte dramatică!” adăugă Fenoglio încet, în vreme ce-i făcu Prinţului un semn. „Dar asta, din fericire, prietenul meu tuciuriu n-o ştie, altminteri n-aş mai fi bine primit la focul său!”

Prinţul îi răspunse la salut. Probabil îşi închipuia că i se spunea Prinţul Negru din cauza pielii sale, dar Fenoglio ştia mai bine de ce. El îi furase numele dintr-o carte de istorie din vechea sa lume. Un cavaler vestit îl purtase cândva. Fiu de rege şi, pe deasupra, un mare tâlhar. I-ar fi plăcut aceluia ca un aruncător-de-cuţite să-i poarte numele, un rege al jonglerilor? Ei, dacă nu, oricum el nu mai poate să schimbe lucrurile, se gândi Fenoglio, căci povestea lui s-a încheiat demult.

La stânga Prinţului stătea felcerul, cârpaciul nenorocit, care aproape îi spărsese maxilarul lui Fenoglio, scoţându-i un dinte, iar la dreapta se ghemuia Pasăre-de-funingine care se pricepea la meseria lui tot atât cât felcerul la a sa. În cazul felcerului, Fenoglio nu era sigur, dar Pasăre-de-funingine nu era în niciun caz creaţia sa. Dumnezeu ştie de unde venea ăsta! Oricine îl vedea scuipând foc, nepriceput şi speriat de flăcări, avea de îndată pe limbă un alt nume: Deget-de-praf – Dansatorul-focului, îmblânzitorul-focului…

Când Fenoglio se aşează la foc alături de stăpânul ursului, acesta mormăi şi îl examină cu ochii lui mici şi galbeni ca şi cum ar fi vrut să constate câtă carne mai era de ros de pe nişte oase atât de bătrâne. „Singur eşti de vină”, se gândi Fenoglio, „de ce trebuia să-i pui Prinţului alături un urs domesticit? Un câine ar fi fost la fel de bun”. Vânzătorii din piaţă povesteau oricui voia s-asculte că ursul este un om vrăjit, vrăjit de zâne şi de cobolzi (de către cine exact, nu se puneau de acord), dar Fenoglio ştia mai bine care era adevărul. Ursul era un urs, un urs adevărat care îi era recunoscător Prinţului deoarece, cu ani în urmă, îl scăpase de inelul din nas şi de vechiul lui stăp în care, ca

să-l facă să joace prin pieţe, îl bătea cu un ciomag plin de ghimpi.

Alţi şase bărbaţi stăteau cu Prinţul în jurul focului. Doar pe doi dintre ei îi cunoştea Fenoglio. Unul era actor, Fenoglio îi uita mereu numele. Celălalt era un Bărbat Puternic care-şi câştiga pâinea rupând lanţuri prin pieţe, ridicând adulţi în aer şi îndoind bare de fier. Toţi tăcură când se ivi Fenoglio. Era tolerat, dar nu făcea parte dintre ei.

Doar Prinţul îi zâmbi.

— Ah, Ţesătorul-cu-cerneală! zise el. Ne aduci un nou cântec despre Gaiţă?

Fenoglio luă paharul cu hidromel fierbinte pe care, la un semn al Prinţului, unul din oameni i-l întinse şi se neeză pe pământul pietros. Pentru membrele sale bătrâne Hiatul pe jos nu era plăcut, chiar dacă noaptea era blândă ca aceasta, dar jonglerii nu erau prietenii scaunelor sau a ultor moduri de şedere.

— De fapt am venit aici ca să-ţi dau asta, zise el, şi-şi băgă mâna sub cămaşă. Se uită în jur înainte de a-i înmâna Prinţului scrisoarea sigilată, dar în forfota din jur nu putea să-şi dea seama dacă cineva care nu făcea parte din

Poporul Pestriţ îi observa. Prinţul luă scrisoarea dând din cap şi o vârî la brâu.

— Îţi mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere, răspunse Fenoglio şi încercă să nu bage prea mult în seamă răsuflarea rea a ursului. Prinţul nu ştia să scrie ca majoritatea supuşilor săi pestriţi, dar Fenoglio îl ajuta bucuros cu aşa ceva, mai ales când era vorba de o scrisoare ca cea de faţă. Scrisoarea era pentru un paznic forestier al Principelui Slănină. De trei ori oamenii lui atacaseră pe stradă jongleriţe şi pe copiii lor. Nimeni nu se sinchisea de asta, nici Principele Slănină, adâncit în supărarea lui, nici oamenii care trebuiau să facă dreptate în locul lui, căci era vorba de jongleri. Deci avea să se ocupe de asta cârmuitorul lor. Încă din noaptea asta, omul avea să găsească pe pragul casei sale scrisoarea lui Fenoglio. Ceea ce era scris acolo nu-l va mai lăsa să

doarmă, iar pe viitor, era de sperat, avea să se ţină departe de fustele pestriţe. Fenoglio era destul de mândru de scrisorile sale de ameninţare, aproape tot atât de mândru ca şi de cântecele despre tâlhari.

— Ai auzit noutatea, Ţesătorule-cu-cerneală?

— Prinţul mângâie botul negru al ursului său. Cap-de-viperă a pus o recompensă pe Gaiţă.

— Pe Gaiţă?

— Fenoglio se înecă cu vinul, iar felcerul îl bătu atât de zdravăn pe spate, încât pe deasupra îşi şi vărsă băutura fierbinte pe degete Asta nu-i rău! zise el, după ce-şi recăpătă suflul. Să mai spună cineva că vorbele nu sunt decât fum şi scrum! Ei, pe acest tâlhar, Vipera poate să-l caute mult şi bine!

Cum se uitau unii la alţii! De parcă ar fi ştiut mai mult decât el. Dar ce?

— N-ai auzit încă, Ţesătorule-cu-cerneală? zise Pasăre-de-funingine încet. Cântecele tale par să devină adevărate! De două ori ridicătorii de impozite ai lui Cap-de-viperă au fost prădaţi de un bărbat cu o mască de pasăre, iar un paznic de vânătoare, cunoscut pentru plăcerea de a săvârşi tot felul de cruzimi, a fost, se pare, găsit mort în pădure, cu o pană în gură. Ghici de la ce pasăre?

Fenoglio se uită neîncrezător la Prinţ, dar acela privea focul şi scotocea jarul cu un băţ.

— Dar… dar e minunat! strigă Fenoglio – şi coborî vocea pripit când văzu cum ceilalţi se uitau îngrijoraţi în jur. Astea sunt noutăţi minunate! continuă el cu vocea scăzută. Indiferent de ce se întâmplă, am să scriu imediat un cântec nou! Propuneţi ceva! Hai, daţi-i drumul! Ce urmează să mai facă Gaiţă?

Prinţul zâmbi, dar felcerul îl cercetă pe Fenoglio cu dispreţ.

— Vorbeşti de parcă totul ar fi un joc, Ţesătorule-cu-cerneală! zise el. Tu stai în camera ta şi scrii câteva cuvinte pe hârtie, dar cel care-l joacă pe tâlharul tău, îşi riscă gâtul, căci în mod sigur el nu e făcut din cuvinte, ci

din carne şi sânge!

— Da, dar nimeni nu-i ştie faţa, căci Gaiţă poartă o mască. Foarte deştept din partea ta, Ţesătorule-cu-cerneală. De unde să ştie Cap-de-viperă ce faţă să caute? O asemenea imuscă e un lucru practic. Şi-o poate pune oricine.

Vorbise actorul. Baptista. Fireşte, aşa îl chema. „L-am inventat eu?" se întrebă Fenoglio. Nu contează! Nimeni nu se pricepea mai bine la măşti decât Baptista, poate fiindcă faţa lui era desfigurată de cicatrice de variolă. Mulţi actori îl puneau să le croiască din piele o mască tristă Hau veselă, de pus pe faţă.

— Da, dar în cântece este descris destul de exact.

Pasăre-de-funingine se uită întrebător la Fenoglio.

— Aşa e!

— Baptista sări în picioare. Duse mâna la brâu, ca şi cum ar fi găsit acolo o sabie, şi iscodi în jur de parcă ar fi căutat un duşman. Trebuie să fie înalt. Asta nu e o Hiirpriză. De cele mai multe ori despre viteji se spune aşa ceva.

— Baptista începu se meargă în sus şi-n jos pe vârfurile picioarelor Părul său, îşi netezi capul, e negru, negru cu blana de sobol. Dacă e să credem cântecele. Lucru neobişnuit. Cei mai mulţi viteji au părut de aur, indiferent ce ne închipuim prin asta. Nu aflăm nimic despre originea lui dar – Baptista îşi luă o expresie distinsă e sigur că în vinele lui curge cel mai curat sânge princiar. Altminteri, cum ar putea fi el nobil şi curajos?

— Greşeşti! îl întrerupse Fenoglio. Gaiţă este un om din popor. Ce fel de tâlhar ar fi acela care s-ar naşte într-o cetate?

Îl ascultaţi pe poet!

— Baptista făcu un gest ca şi cum şi-ar fi şters distincţia cu mâna de pe frunte. Ceilalţi oamenii râseră. Să ne întoarcem la faţa cu masca de pene, spuse, trecându-şi degetele peste propria lui faţă stricată. Fireşte, e frumos şi distins, şi palid ca fildeşul! Cântecele nu spun nimic despre asta, dar noi toţi ştim că această culoare de piele este de la

sine înţeleasă pentru un erou. Iertaţi-mă, înălţimea Voastră! adăugă el şi se aplecă batjocoritor în faţa Prinţului Negru.

— O, te rog, te rog, n-am nimic împotrivă, zise acesta fără să clipească.

— Nu uita de cicatrice! zise Pasăre-de-funingine. Cicatricea de la braţul său stâng, acolo unde l-au muşcat câinii. Apare în fiecare cântec. Hai, sus mânecile! Să vedem dacă Gaiţă se află printre noi? Se uită provocator în jur, dar numai Omul Puternic îşi suflecă mânecile. Ceilalţi tăcură.

Prinţul îşi dădu pe spate părul lung. Purta trei cuţite la brâu. Jonglerilor le era interzis să poarte arme, chiar şi celui pe care îl numeau regele lor, dar de ce să respecte legile care nu-i apărau? Se spunea că măiestria Prinţului în a manevra cuţitul era atât de mare încât putea să nimerească ochii unei libelule. Exact aşa cum scrisese Fenoglio.

— Oricine ar fi cel care preface în fapte cântecele mele, eu beau în cinstea lui. Cap-de-viperă n-are decât să caute bărbatul pe care l-am descris. N-o să-l găsească niciodată!

Fenoglio dădu noroc cu cei din jur. Se simţea grozav, ca îmbătat, şi asta, desigur, nu din cauza vinului mizerabil. „Ia te uită, ce zici de asta, Fenoglio?” se gândi el. „Tu scrii ceva şi se întâmplă! Chiar fără lector…”

Dar Omul Puternic îi strică dispoziţia.

— Deci, să fiu sincer, mie, Ţesătorule-de-cerneală, nu-mi arde de sărbătoare, mormăi el. Se zice mai nou că pentru limba fiecărui jongler care cântă cântece satirice la adresa lui Cap-de-viperă, acesta plăteşte cu argint bun. Se pare că are deja o colecţie întreagă.

— Limba?

— Fenoglio şi-o pipăi pe-a lui fără să vrea. Intră şi cântecele mele aici?

Nu-i răspunse nimeni. Bărbaţii tăcură. În spate, dintr-un cort, se auzea cântecul unei femei. – era un cântec de roagăn, atât de paşnic şi de dulce ca şi cum ar fi venit din

nllă lume, dintr-o lume la care nu puteai decât să visezi.

— Eu le spun mereu supuşilor mei: Nu vă apropiaţi de (letatea Nopţii!

— Prinţul îi băgă ursului în gură o bucată de carne picurând de grăsime, îşi şterse cuţitul de pantaloni şi şi-l puse din nou la brâu. Le spun că Vipera ne consideră nutreţ pentru ciori, pâine pentru corbi! Dar de când Principele Slănină mai mult plânge decât râde, toţi au buzunarele goale şi burta goală. Iar asta îi împinge dincolo. Există mulţi vânzători bogaţi de partea cealaltă a pădurii.

Drace! Fenoglio îşi frecă genunchiul dureros. Unde era buna lui dispoziţie? Risipită ca parfumul unei fiori călcate în picioare. Prost dispus, mai luă o înghiţitură de hidromel. Din nou veniră copiii la el, cerşind o nouă poveste, dar Fenoglio îi alungă. Când era rău dispus, nu-i venea nimic în minte.

— Mai e ceva, zise Prinţul. Omul Puternic a prins azi în pădure o fată şi un băiat. Au povestit o istorie ciudată: că Basta, cuţitarul lui Capricorn, a venit sau o să vină înapoi, iar ei sunt aici ca să-l avertizeze pe un vechi prieten de-al meu, Deget-de-praf. Sigur ai auzit deja de el?

— Hmm!

— De uimire, Fenoglio se înecă cu vinul Deget-de-praf? Da, sigur, Scuipătorul-de-foc.

— Cel mai bun care a existat vreodată.

— Prinţul îi aruncă lui Pasăre-de-funingine o privire rapidă, dar acesta tocmai îi arăta felcerului un dinte inflamat. S-a crezut că a murit, continuă Prinţul cu voce scăzută. Mai mult de zece ani n-a mai auzit nimeni de el. Existau mii de poveşti despre cum şi unde a murit, din fericire se pare că nu sunt adevărate. Dar fata şi băiatul au întrebat şi de un om bătrân, un poet care are faţa ca o broască ţestoasă. Ar putea să se potrivească cu tine?

Fenoglio nu găsi în minte niciun cuvânt care să fi putut trece drept răspuns. Prinţul îl luă de braţ şi-l ridică în picioare.

— Vino cu mine! zise el, în vreme ce ursul se luă

după ei, în patru labe, mormăind. Cei doi erau pe jumătate morţi de foame, au povestit cum că au fost adânc în Pădurea-fără-drum. Femeile tocmai le dau de mâncare.

O fată şi un băiat… Deget-de-praf… Gândurile lui Fenoglio se rostogoleau, din păcate însă, după două pahare de vin, capul lui nu mai era foarte limpede.

Sub un tei, la marginea taberei se ghemuiau mai mult de o duzină de copii. Două femei le împărţeau supă. Scoteau lacom cu lingura din zeama subţire turnată în blidele de lemn care li se puseseră în mâinile murdare.

— Ia te uită, câţi au adunat iarăşi, murmură Prinţul către Fenoglio. O să flămânzim cu toţii din cauza inimilor miloase ale femeilor noastre.

Fenoglio doar dădu din cap, în vreme ce examina feţele slabe. Ştia cât de des Prinţul însuşi aduna copii flămânzi. Dacă nu se dovedeau a fi prea proşti în a jongla, a sta în cap sau a face vreun truc oarecare menit să ademenească râsul pe feţele oamenilor şi să scoată câţiva bănuţi din buzunarele lor, Poporul Pestriţ îi luă cu sine să cutreiere din piaţă în piaţă, din loc în loc.

— Iată-i aici pe cei doi!

Prinţul arătă două capete care se aplecau adânc peste blide. Când Fenoglio se apropie de ei, fata ridică capul ca şi cum ar fi strigat-o. Îl fixă neîncrezătoare – şi lăsă lingura jos.

Meggie.

Fenoglio răspunse atât de buimăcit privirii ei, încât lui Meggie îi veni să zâmbească. Da, ea era, într-adevăr. După zâmbet o recunoscu foarte precis, chiar dacă, atunci, în casa lui Capricorn, nu avusese prea multe prilejuri să zâmbească.

Dintr-o săritură, făcându-şi loc, trecu de ceilalţi copii şi-l luă de gât.

— Ah, ştiam că mai eşti încă aici! rosti ea între râs şi plâns. Dar trebuia neapărat să pui lupi în povestea ta? Şi apoi strigoiul şi Bonetele Roşii. Au aruncat cu pietre în Farid şi ne-au zgâriat faţa cu ghearele. Din fericire, Farid a izbutut să facă un foc, dar…

Fenoglio deschise gura – şi o închise iarăşi neajutorat. Mii de întrebări îi umpleau capul: cum a ajuns ea aici? Ce era cu Deget-de-praf? Unde era tatăl ei? Şi ce se întâmplase cu Capricorn? Murise? Funcţionase planul lor? Dacă da, de ce mai trăia acel Basta? întrebările se suprapuneau asemenea unor insecte bâzâitoare, dar Fenoglio nu îndrăzni să pună niciuna, în vreme ce Prinţul Negru stătea lângă el şi nu-l pierdea din ochi.

— Văd că-i cunoşti pe cei doi, constată el.

Fenoglio se mulţumi doar să dea din cap. De unde îl ştia pe băiatul care şezuse lângă Meggie? Nu-l văzuse oare la Deget-de-praf, atunci în ziua acea memorabilă, când se aflase pentru prima oară faţă în faţă cu făpturile sale?

— Hmm, cei doi sunt… rude cu mine, se bâlbâi el.

Ce minciună jalnică pentru un inventator de poveşti!

Batjocura din ochii Prinţului scăpără scântei.

— Rude… aşa, aşa. Trebuie să spun că cei doi nu-ţi seamănă.

Meggie îşi desprinse braţele din jurul gâtului lui Fenoglio şi îşi aţinti privirea asupra Prinţului.

— Meggie, dă-mi voie să fac prezentările, zise Fenoglio. Prinţul Negru.

Prinţul se înclină cu un zâmbet în faţa ei. *I f*

— Prinţul Negru!

— Da. Meggie îi repetă numele aproape cu evlavie. Şi ăsta e ursul lui! Farid, vino-ncoace. Ia uită-te!

Farid, fireşte. Acum Fenoglio îşi aminti. Meggie vorbise mult despre el. Băiatul se ridică, dar nu înainte de a sorbi pripit ultimul rest de supă din blidul său. Se opri în spatele lui Meggie, la o distanţă sigură de urs.

— Ea a vrut neapărat să vină cu mine! zise el şi-şi şterse cu braţul gura unsă de grăsime. Adevărat! Eu n-am vrut s-o aduc aici, dar ea e încăpăţânată ca o cămilă.

Meggie vru să răspundă cu siguranţă ceva neprietenos, dar Fenoglio o luă de umeri.

— Băiete, dragă, zise el. Tu nu-ţi poţi închipui cât sunt de fericit că Meggie e aici! Aproape s-ar putea spune că ea este singurul lucru care îmi mai lipsea ca să fiu

fericit în această lume!

Îşi luă rămas bun în grabă de la Prinţ şi îi trase pe Meggie şi pe Farid după el.

— Haideţi! murmură el, făcându-şi loc cu ei printre corturi. Avem multe de vorbit, nesfârşit de multe, dar mai bine facem asta în odaia mea, neurmăriţi de urechi străine. E oricum târziu şi straja de la poartă ne lasă să intrăm în oraş doar până la miezul-nopţii.

Meggie dădu absentă din cap şi examină cu ochi mari agitaţia din jurul ei, dar Farid îşi eliberă cu brutalitate braţul din strânsoarea lui Fenoglio.

— Nu, eu nu pot să vin cu voi. Trebuie să-l caut pe Deget-de-praf!

Fenoglio se uită la el neîncrezător. Era deci adevărat? Deget-de-praf era…

— Da, s-a întors. Femeile au spus că e posibil ca Farid să-l găsească la jongleriţa cu care a fost el înainte. Ea are o gospodărie acolo sus, pe deal.

— Jongleriţă?

Fenoglio privi în direcţia în care arăta degetul lui Meggie. Dealul despre care vorbea nu era decât un contur

În lunecat în noaptea cu lună plină. Desigur! Roxane. Îşi amintea de ea. Oare era într-adevăr atât de minunată pe cât o descrisese el?

Băiatul dădea nerăbdător din vârfurile picioarelor.

— Trebuie să plec, îi spuse el lui Meggie. Unde pot să găsesc?

— În Uliţa Cizmarilor şi a Şelarilor. Întreabă pur şi Himplu de casa Minervei.

Farid dădu din cap, continuând să se uite la Meggie.

— Nu e o idee bună să pleci noaptea la drum, zise Fenoglio, chiar dacă avea sentimentul că băiatului nu-i păsa de sfatul său. Străzile nu sunt tocmai sigure aici. Cu atât mai puţin noaptea. Hoţi, vagabonzi…

— Ştiu să mă apăr.

— Farid scoase un cuţit de la brâu. Ai grijă de tine!

O prinse pe Meggie de mână, apoi se-ntoarse brusc şi dispăru printre jongleri. Lui Fenoglio nu-i scăpă faptul că

Meggie se mai întoarse de câteva ori după el.

— Cerule, bietul flăcău! mormăi el, în vreme ce alungă câţiva copii care se milogeau iar de el pentru o poveste. E îndrăgostit de tine, nu?

— Lasă asta!

Meggie îşi retrase mâna dintr-a lui, dar Fenoglio o făcuse să zâmbească.

— Bine, bine, îmi ţin gura! Tatăl tău ştie că eşti aici?

Asta era întrebarea nepotrivită. Conştiinţa rea îi era scrisă lui Meggie pe frunte.

— Vai, Doamne! Ei bine, o să-mi povesteşti toate astea. Cum ai ajuns aici, ce înseamnă zvonul despre Basta şi Deget-de-praf, pur şi simplu tot! Ce mare te-ai făcut! Sau m-am micşorat eu? Doamne, Meggie cât sunt de bucuros că eşti aici! Acum o să luăm din nou frâiele acestei poveşti în mână! Cu vorbele mele şi cu vocea ta…

— Să luăm frâiele în mână? Ce vrei să spui?

Îi cercetă bănuitoare faţa. Tot aşa îl privise şi înainte, când fuseseră prizonierii lui Capricorn, cu fruntea încruntată şi ochii atât de clari de parcă i-ar fi privit direct în suflet. Dar aici nu era locul pentru explicaţii.

— Mai târziu! murmură Fenoglio şi o trase mai departe. Mai târziu, Maggie. Aici sunt prea multe urechi. Afurisitul, pe unde umblă acum purtătorul meu de făclie?

Zgomote străine în noaptea străină
Ce liniştită-i lumea Sub vălul înserării.
Îţi pare-acasă, caldă, la un iatac tihnit.
În care-n somn uitării Dai ziua ce-a murit.
Matthias Claudius, *Cântec de seară*[2]

Când mai târziu Meggie încerca să-şi amintească în ce fel ajunseseră în odaia lui Fenoglio, îi veneau în minte doar câteva imagini estompate – o strajă care îi întâmpinase cu o lance şi îi lăsase morocănos să treacă atunci când

Îl recunoscuse pe Fenoglio, uliţe întunecate pe care urmaseră un băiat cu o făclie, apoi o scară foarte înclinată care ducea la zidul cenuşiu al unei case şi care scârţâia

2 Trad. de Sorin Mărculescu. (n.tr.).

sub paşii ei. Era atât de ameţită de oboseală, urcând treptele după Fenoglio, încât acesta se întoarse de câteva ori şi o apucă îngrijorat de braţ.

— Cred că mai bine povestim mâine despre ceea ce am trăit amândoi de când ne-am văzut ultima oară, zise el, împingând-o în odaia lui. Am s-o rog pe Minerva să facă rost pentru tine de un sac de paie, dar noaptea asta dormi în patul meu. Trei zile şi trei nopţi în Pădurea-fără-drum. Moarte şi cerneală, aş fi murit probabil de frică!

— Farid avea cuţitul, murmură Meggie.

— Cuţitul o liniştise, într-adevăr, atunci când dormise noaptea în copaci, iar de jos se ridicaseră spre ei toate acele râcâieli şi mârâituri. Farid era întotdeauna gata pregătit şi dacă vedea stafii, povesti ea somnoroasă în vreme ce Fenoglio aprindea o lampă, atunci făcea foc.

— Stafii? În lumea asta nu sunt stafii, în orice caz nicio stafie pe care s-o fi pus eu. Ce-aţi mâncat în toate zilele alea?

Meggie orbecăi spre pat. Arăta foarte ademenitor, chiar dacă nu era decât un sac de paie şi câteva aşternuturi ţesute grosolan.

— Fructe de pădure, murmură ea. Multe fructe de pădure, pâinea pe care am luat-o din bucătăria Elinorei – şi iepurii pe care i-a prins Farid.

— O, Doamne!

Fenoglio scutură neîncrezător din cap. Era într-adevăr frumos să revezi faţa lui plină de zbârcituri, dar acum Meggie nu voia decât să doarmă. Îşi scoase cizmele, se vârî sub pătura aspră şi-şi întinse picioarele dureroase.

— Cum ţi-a venit ideea nebunească să vă expediaţi în Pădurea-fără-drum? De ce nu aici? Doar Deget-de-praf i-a povestit cu siguranţă băiatului câte ceva despre lumea asta.

— Cuvintele lui Orpheus spuse ea, căscând. N-am avut decât cuvintele lui Orpheus, iar Deget-de-praf fusese expediat de el în pădure.

— Fireşte. Asta i se potriveşte.

— Simţi cum Fenoglio îi ridică pătura până sub

bărbie. Mai bine nu te mai întreb acum nimic despre care Orpheus vorbeşti. O să continuăm mâine. Să dormi bine. Şi bine-ai venit în lumea mea!

Meggie izbuti cu greu să mai deschidă odată ochii.

— Tu unde dormi?

— O, nicio grijă. Jos, la Minerva, în fiecare noapte, se strecoară în pat câteva rude, unul în plus nu mai contează. Crede-mă, te obişnuieşti repede cu mai puţin confort. Sper doar ca bărbatul ei să nu sforăie prea tare, cum susţine ea.

Trase apoi uşa după el, iar Meggie auzi cum, blestemând uşor, se chinuia să coboare scara de lemn foarte înclinată. Deasupra ei, printre grinzi foşneau şoareci (spera că sunt şoareci), iar prin unica fereastră se auzeau răsunând vocile străjilor de la zidul apropiat al oraşului. Meggie închise ochii. O dureau picioarele şi în urechi II Huna încă muzica din tabăra jonglerilor. Prinţul Negru, se gândi, l-am văzut pe Prinţul Negru… şi poarta oraşului Ombra… şi-am auzit cum copacii şopteau unii cu alţii în Pădurea-fără-drum. Dacă ar fi putut să-i povestească liesei sau Elinorei despre toate astea! Sau lui Mo. Dar el n-ar vrea cu siguranţă să mai audă niciun cuvânt despre Lumea de Cerneală.

Meggie îşi frecă ochii obosiţi. Deasupra patului, printre grinzi, erau lipite cuiburi de zâne, întocmai cum îşi dorise mereu Fenoglio, dar în spatele gurilor de intrare nu se mişca nimic. Mansarda lui Fenoglio era puţin mai mare decât încăperea în care el şi Meggie fuseseră ţinuţi prizonieri de Capricorn. În afară de pat, pe care i-l cedase ei atât de generos, mai exista şi o ladă de lemn, o laviţă şi un pupitru din lemn, închis la culoare, strălucitor şi împodobit cu sculpturi. Nu se potrivea cu restul mobilierului, cu laviţa tăiată grosolan şi cu lada simplă. S-ar fi zis că se rătăcise aici din altă poveste, la fel ca Meggie. Un urcior de pământ stătea pe el cu un mănunchi de pene, două călimări…

Fenoglio i se păruse fericit, da, cu adevărat.

Meggie îşi trecu braţul peste faţa obosită. Rochia pe care i-o cususe Resa mai păstra încă mirosul mamei ei. Şi

acela al Pădurii-fără-drum. Vârî mâna în sacul de piele pe care de două ori fusese gata să-l piardă în pădure şi-şi scoase caietul de însemnări pe care i-l dăruise Mo. Pe legătura marmorată se amestecau albastrul întunecat cu verdele de păun – culorile preferate ale lui Mo. *Te simţi bine să ai cu tine cărţile tale în locuri străine*. De câte ori nu-i spusese asta Mo, dar oare avusese în vedere şi locuri ca acesta? în cea de-a doua zi petrecută în pădure, Meggie încercase să citească din cartea pe care o luase cu sine, în vreme ce Farid plecase să vâneze un iepure. Nu trecuse de prima pagină şi, până la urmă, uitase de carte, o lăsase lângă un izvor deasupra căruia atârnau roiuri de zâne albastre. Oare foamea de poveşti se stingea dacă te aflai tu însuţi într-o poveste? Sau era doar istovită? „Ar trebui măcar să scriu ce s-a întâmplat până acum", se gândi, şi mângâie încă o dată coperta caietului de însemnări, dar oboseala era ca o vată în capul şi în membrele ei. „Mâine, se gândi. Şi mâine îi spun lui Fenoglio să scrie ceva prin care să mă trimită înapoi. Am văzut zânele, chiar elfele de foc, Pădurea-fără-drum şi Ombra. Da. Dar la urma urmei, o să aibă nevoie de câteva zile ca să găsească cuvintele potrivite…" Deasupra ei foşni ceva într-un cuib de zâne. Dar niciun chip albastru nu se văzu ieşind de-acolo.

Era rece în odaie şi totul era străin, atât de străin. Meggie era obişnuită să stea în locuri străine. În fond, Mo o luase întotdeauna cu el când trebuia să călătorească pentru a repara cărţi bolnave. Dar pe un singur lucru se putea baza în fiecare din aceste locuri străine: că el era întotdeauna cu ea. Meggie îşi îndesă obrazul în sacul grosolan cu paie. Îi lipseau mama ei, Elinor şi Darius, dar cel mai mult îi lipsea Mo, era ca o strângere în inima ei. Dragoste şi conştiinţă încărcată, un amestec primejdios. Dacă ar fi venit pur şi simplu cu ea! Mo îi arătase atât de multe lucruri din lumea ei, cât de mult i-ar fi plăcut să facă şi ea pentru el acelaşi lucru. Ştia că i-ar fi plăcut: elfele de foc, copacii şoptitori şi tabăra jonglerilor…

O, da, îi lipsea Mo.

Fenoglio cum se simţea? îi lipsea şi lui cineva? Nu-i

era dor de casă, de copiii, de prietenii, de vecinii lui? Dar de nepoţii lui cu care Meggie alergase prin casă atât de mult? „Mâine îţi arăt tot!” îi şoptise, în timp ce se grăbeau după băiatul care mergea înaintea lor cu făclia aproape consumată, iar vocea lui Fenoglio sunase atât de mândru, ni aceea a unui principe care-şi anunţă oaspetele că a doua zi îi va arăta principatul său. „Noaptea, străjile nu văd cu ochi buni cutreieratul pe străzi”, adăugase el, şi într-adevăr, era atâta linişte între casele înghesuite una într-alta, care aminteau atât de bine de satul lui Capricorn, încât Meggie aproape s-ar fi aşteptat să vadă sprijinindu-se de vreun colţ una din gecile negre, cu puşca în mână. Dar lui întâlniseră decât câţiva porci care hoinăreau grohăind pe uliţele în pantă şi un om zdrenţăros care mătura murdăria dintre case şi o încărca într-o roabă. „Cu duhoarea l. O obişnuieşti cu timpul”, îi şoptise lui Meggie, când ea îşi apăsase nasul cu mâna. „Să fii bucuroasă că nu locuiesc la vopsitori sau, dincolo, la şelari. Cu duhorile lor nu m-am obişnuit nici eu”. Nu, lui Fenoglio nu-i lipsea nimic, Meggie era sigură. Şi de ce i-ar lipsi? Era lumea lui, ieşită din capul lui, care îi era familiară ca propriile sale gânduri.

Meggie asculta în noapte. Mai era încă un zgomot în afară de foşnetul şoarecilor – un sforăit uşor. Părea să vină de la pupitru. Dădu pătura la o parte şi se duse bâjbâind prudent până acolo. Un om de sticlă dormea alături de urciorul cu pene, cu capul pe o pernă minusculă. Membrele lui transparente erau mânjite de cerneală. Pesemne că ascuţea penele, le înmuia în sticlele pântecoase, presăra nisip pe cerneala umedă… întocmai cum îşi dorise mereu Fenoglio. Iar cuiburile de zâne deasupra patului îl făceau oare cu adevărat fericit şi-i trimiteau vise frumoase? Meggie crezu că descoperă o urmă de pulbere zânească pe pupitru. Îşi trecu gânditoare degetul peste ea, examină pulberea scânteietoare care rămăsese prinsă de buricele degetelor şi şi-o întinse pe frunte. Ajuta pulberea zânească la dorul de casă?

Da, ei îi era mereu dor de casă. Toate aceste

frumuseţi din jurul ei, şi ea trebuia să se gândească mereu la casa Elinorei, la atelierul lui Mo… Ce inimă nătângă putea să aibă! Nu-i bătuse ea mai repede ori de câte ori Resa îi povestise despre Lumea de Cerneală? Şi acum, că era aici, într-adevăr aici, părea să nu ştie ce trebuia să simtă. „Fiindcă ei nu sunt aici!” murmură în gând, ca şi cum inima ei ar fi vrut să se apere. „Fiindcă ei, toţi, nu sunt aici”. Dacă măcar Farid ar fi rămas cu ea…

Cum îl invidia că putea să se strecoare dintr-o lume într-alta ca şi cum şi-ar schimba o cămaşă. Singurul dor pe care părea să-l cunoască era dorul de faţa cu cicatrice a lui Deget-de-praf.

Meggie se duse la fereastră. Doar o bucată de pânză era prinsă de ea. Meggie o dădu la o parte şi privi în jos, pe strada îngustă. Gunoierul zdrenţăros tocmai trecea cu roaba lui. Aproape rămăsese prins între case cu povara lui grea, duhnitoare. Ferestrele de vizavi erau mai toate întunecate, doar în spatele uneia ardea o lumânare şi plânsetul unui copil străbătu prin noapte. Acoperiş după acoperiş, ca solzii unui con de brad, iar deasupra, pe cerul înstelat, se ridicau, întunecate, zidurile şi turnurile Cetăţii.

Cetatea Principelui Slănină. Resa o descrisese bine. Luna atârna palidă deasupra crenelurilor cenuşii şi le arginta, pe ele şi străjile care mergeau pe zid, în sus şi-n jos. Părea să fie aceeaşi lună care răsărea şi apunea peste munţii din spatele casei Elinorei. „Mâine Principele dă o serbare pentru nepotul lui degenerat”, îi povestise Fenoglio lui Meggie, „şi eu trebuie să duc la Cetate un cântec nou. Am să te iau cu mine; trebuie să-ţi facem rost de o rochie curată, dar Minerva are trei fete. Se va găsi o rochie pentru tine”.

Meggie aruncă o ultimă privire omului de sticlă care dormea şi se întoarse în patul de sub cuiburile zânelor. „După serbare”, se gândi, scoţându-şi rochia murdară şi Hârecurându-se sub pătura grosolană, „imediat după Herbare am să-l rog pe Fenoglio să mă trimită acasă”. Închizând ochii, văzu din nou roiurile de zâne care o înconjuraseră bâzâind în crepusculul verde al Pădurii-

IViră-drum şi o trăseseră de păr până când Farid aruncase cu conuri de brad după ele. Auzi copacii şoptind cu glasuri cure păreau să fie jumătate de pământ, jumătate de aer, îşi aminti de feţele solzoase pe care le descoperise în apa bălţii întunecate, de Prinţul Negru şi de ursul său.

Sub pat foşnea ceva şi simţi pe braţ o gâdilitură. Somnoroasă, Meggie o îndepărtă. „Sper că Mo nu s-a înfuriat prea mult”, se mai gândi înainte s-adoarmă şi să viseze grădina Elinorei. Sau era Pădurea-fără-drum?

Doar o minciună

E adevărat că avea şi pătura pe el, dar ceea ce îl acoperea şi îl încălzea mai tare era îmbrăţişarea băiatului.

Jerry Spinelli, *Magee*, *zis Maniacul*

Farid observă curând că Fenoglio avusese dreptate. Fusese o prostie să pornească, dibuindu-şi drumul, în miezul nopţii. Ce-i drept, nu sări la el niciun hoţ din întuneric, nici măcar o vulpe nu-i tăie drumul când urcă pe coasta luminată de lună, pe care i-o descriseră jonglerii, dar cum să descopere care din gospodăriile sărmane ce zăceau între copacii întunecaţi era cea bună? Arătau toate la fel – o casă din piatră cenuşie, abia mai mare ca o colibă, înconjurată de măslini, o fântână, uneori un ţarc pentru vite, câteva ogoare înguste. Nimic nu mişca în gospodării. Locuitorii lor dormeau, istoviţi de muncă, şi cu fiecare zid şi cu fiecare poartă pe lângă care se strecura, speranţa lui Farid se împuţina. Pentru prima oară se simţi brusc pierdut în această lume străină, şi tocmai voia să se facă ghem ca să doarmă sub un copac, când zări focul.

Sus pe coastă strălucea roşu ca o floare de hibiscus care se deschide şi se ofileşte în chiar clipa în care înfloreşte. Farid grăbi pasul, urcă înfrigurat dealul, privind ţintă la locul în care văzuse floarea de foc. Deget-de-praf! Din nou se văzu lumină printre copaci, de astă dată galbenă ca pucioasa, strălucitoare ca lumina soarelui. El trebuie să fie! Cine altul ar fi pus focul să danseze noaptea?

Farid alergă mai repede, atât de repede încât îşi pierdu curând răsuflarea. Dădu de un drum care se

răsucea pe deal, pe lângă nişte buturugi de copaci proaspăt tăiaţi.

Drumul era pietros şi umed de rouă, dar pe placul picioarelor sale desculţe care deocamdată nu trebuiau să mai alerge prin cimbrul spinos. Iată, încă o floare roşie în întuneric. Deasupra lui Farid se ivi din noapte o casă. În wpate, dealul urca mai departe, ogoare mărginite de pietre Htivuite se ridicau pe coastă ca nişte trepte. Casa însăşi era la fel de sărăcăcioasă şi lipsită de podoabe ca şi celelalte.

Drumul se termina în faţa unei porţi simple şi a unui zid din pietre plate care îi ajungeau lui Farid până la piept. Când se opri în spatele porţii, o gâscă se repezi la el, dând din aripi şi sâsâind, dar Farid n-o băgă în seamă. Îl găsise pe cel pe care îl căutase.

Deget-de-praf stătea în curte şi desfoia în văzduh flori de flăcări. Se deschideau la un pocnet al degetelor sale, desfăceau frunze de foc, se ofileau, dădeau tulpini din aur aprins şi înfloreau din nou. Focul părea să iasă din nimic.

Deget-de-praf îl chema cu mâinile sau cu glasul, îl înfoia doar cu suflul său – nicio faclă, nicio sticlă cu care să-şi umple gura – nimic nu descoperi Farid din ceea ce folosise (îl în cealaltă lume. Stătea pur şi simplu acolo şi incendia noaptea. Mereu alte flori se învârtejau în jurul lui în dans sălbatic, îi scuipau scântei la picioare ca seminţe de aur, până ce ajungea să stea în foc lichid.

Farid observase de multe ori cât de liniştită era faţa lui

Deget-de-praf când se juca cu focul, dar niciodată înainte nu-l văzuse atât de fericit. Pur şi simplu fericit… Gâscă gâgâia la el mai departe, dar Deget-de-praf nu părea s-o audă. Abia când Farid deschise poarta, ea făcu un asemenea tărăboi, încât Deget-de-praf se întoarse şi florile de foc He stinseră ca şi cum noaptea le-ar fi strivit cu degete întunecate, întocmai ca fericirea de pe faţa lui Deget-de-praf.

O femeie se ridică în faţa uşii casei, probabil şezuse pe prag. Mai era şi-un băiat acolo, Farid îl observă abia

acum. Privirea lui îl urmări când traversă curtea. Însă

Deget-de-praf nu se clintise încă. Se uita doar la el, în vreme ce scânteile i se stinseră la picioare într-un jăratic mocnind roşu.

Farid căută pe faţa cunoscută un semn de bun venit, o urmă de zâmbet, dar nu găsi decât năucire. În cele din urmă, îşi pierdu curajul şi rămase pe loc, în vreme ce inima îi tremura în piept de parcă i-ar fi fost frig.

— Farid?

Deget-de-praf veni spre el. Femeia îl urmă, era foarte frumoasă, dar Farid nu-i dădu nicio atenţie. Deget-de-praf purta hainele pe care le avusese mereu la el în cealaltă lume, dar nu le purtase niciodată. Negru şi roşu… Când se opri, la un pas de el, Farid nu îndrăzni să se uite la Deget-de-praf. Stătea cu capul în jos şi-şi fixa degetele de la picioare. Poate că Deget-de-praf nici nu avusese de gând să-l ia cu el. Poate că aranjase cu Cap-de-brânză să nu citească ultimele propoziţii, şi acum era furios căci, totuşi, îl urmase, îl urmase dintr-o lume în cealaltă… Oare o să-l lovească? Nu-l lovise niciodată (ei, da, odată aproape o făcuse, când, din nebăgare de seamă aprinsese coada lui Gwin).

— Cum să cred că ceva te poate împiedica să te ţii după mine?

— Farid simţi cum Deget-de-praf îl luă de bărbie şi când se uită la el, descoperi în sfârşit în ochii lui ceea ce sperase: bucurie Unde ai rămas? Te-am strigat de cel puţin o duzină de ori, te-am căutat… elfele de foc trebuie că m-au crezut nebun!

Cât de îngrijorat îi cerceta faţa, ca şi cum n-ar fi fost sigur că ceva nu se schimbase. Era aşa de bine să-i simtă grija! Farid ar fi dansat de fericire aşa cum tocmai făcuse focul pentru Deget-de-foc.

— S-ar zice că arăţi ca întotdeauna! constată el în sfârşit. Un diavol, brun şi slab. Dar stai, eşti aşa de tăcut! Ai plătit cumva cu vocea?

Farid zâmbi.

Nu, totul e în ordine! zise el aruncând o privire

rapidă Hpre femeia care continua să stea în spatele lui Deget-de-praf. Dar nu Cap-de-brânză m-a adus aici. El s-a oprit din citit de îndată ce tu ai plecat! Meggie m-a adus aici, cu vorbele lui Orpheus!

— Meggie? Fata lui Limbă-vrăjită?

Da! Dar tu cum eşti? Şi tu eşti în ordine, nu?

Deget-de-praf îşi strâmbă gura într-un zâmbet batjocoritor, pe care Farid îl cunoştea atât de bine.

— Cicatricele sunt încă aici, precum vezi. Dar altă vătămare nu s-a produs, dacă la asta te referi.

Se întoarse şi se uită la femeie într-un fel care lui Farid nu-i plăcu deloc.

Părul ei era negru şi ochii îi erau aproape la fel de întunecaţi că ai lui. Era într-adevăr foarte frumoasă, chiar dacă era deja bătrână, în fine mai bătrână decât el – dar Farid n-o plăcea. N-o plăcea nici pe ea, nu-l plăcea nici pe băiatul ei. În fond, nu-l urmase pe Deget-de-praf în lumea lui ca să-l împartă cu alţii.

Femeia se apropie de Deget-de-praf şi-i puse mâna pe umeri.

— Cine e ăsta? întrebă, examinându-l pe Farid la fel de dispreţuitor cum făcuse şi el cu ea. Unul din multele tale secrete? Un fiu de care nu ştiu?

Farid simţi cum îi ţâşneşte sângele în obraz. Fiul lui Deget-de-praf. Ideea îi plăcu. Privi pe furiş spre băiatul străin. Cine era tatăl *lui*?

— Fiul meu?

— Deget-de-praf îi mângâie cu duioşie faţa Ce idei îţi vin. Nu. Farid este un scuipător-de-foc. A învăţat într-o vreme cu mine şi de-atunci crede că nu mă descurc lură el. Este atât de convins de asta, încât mă urmăreşte peste tot, oricât ar fi drumul de lung.

— Ah, ce spui!

— Vocea lui Farid sună mai supărată decât ar fi vrut. Sunt aici ca să te avertizez! Dar pot să plec din nou, dacă vrei.

— Bine, bine!

— Când se întoarse să plece, Deget-de-praf îl apucă

strâns de braţ. Dumnezeule, am uitat cu totul cât de repede te enervezi. Să mă avertizezi? În legătură cu ce?

— Cu Basta.

Când pronunţă numele, femeia îşi astupă gura – şi Farid începu să povestească, relată tot ce se întâmplase de când Deget-de-praf dispăruse, de când dispăruse de pe strada pustie din munţi, ca şi cum n-ar fi fost niciodată. Când termină, Deget-de-praf întrebă un singur lucru:

— Deci Basta are cartea?

Farid scormoni cu vârfurile picioarelor pământul tare şi dădu din cap.

— Da! murmură el, zdrobit. Mi-a ţinut cuţitul pe grumaz, ce era să fac?

— Basta?

— Femeia îl apucă pe Deget-de-praf de mână. Deci şi ăla mai trăieşte?

Deget-de-praf se mulţumi doar să dea din cap. Apoi se uită la Farid.

— Vrei să spui că e deja aici? Crezi că Orpheus l-a trimis aici?

Farid ridică încurcat din umeri.

— Nu ştiu! Când am scăpat de el, a strigat după mine că o să se răzbune şi pe Limbă-vrăjită. Dar Limbă-vrăjită nu crede, zice că Basta era doar furios…

Deget-de-praf privi spre poarta care rămăsese deschisă.

— Da, Basta spune multe când e furios, murmură el.

— Apoi oftă şi călcă peste câteva scântei care încă mai ardeau în faţa lui, pe pământ. Veşti proaste, murmură el. Numai veşti proaste. Acum mai lipseşte să-l fi adus aici pe Gwin.

Ce bine că era întuneric. În întuneric minciunile nu se recunosc atât de uşor ca pe lumină. Farid îşi dădu toată osteneala să sune ca şi cum ar fi fost foarte uimit.

— Gwin? Nu. Nu, nu l-am adus. Doar ai spus că trebuie să rămână acolo. Afară de asta, Meggie mi-a interzis.

— Fată deşteaptă!

Oftatul uşurat al lui Deget-de-praf îi pătrunse lui Farid pană în inimă.

— Ai lăsat jderul acolo?

Femeia îşi scutură neîncrezătoare capul. Credeam că ţii la monstrul ăla mic mai mult ca la orice altă fiinţă vie.

— Doar ştii ce inimă nestatornică am, răspunse Deget-de-praf, dar nepăsarea din vocea lui nu-l putea înşela nici pe Farid. Ţi-e foame? îl întrebă. De când eşti aici?

Farid îşi drese glasul. Minciuna despre Gwin îi stătea cu o aşchie în gât.

— De patru zile, rosti el. Jonglerii ne-au dat ceva să mâncăm, dar totuşi îmi mai e foame…

— Ne-au?

Vocea lui Deget-de-praf sună dintr-odată bănuitoare.

— Meggie. Fata lui Limbă-vrăjită. A venit cu mine!

— E aici?

— Deget-de-praf se uită încremenit la el. Apoi oftă şi-şi dădu părul de pe frunte. Ei, asta o să-i placă tatălui ei. Şi cu atât mai mult mamei ei. Ai mai adus pe cineva?

Farid scutură din cap.

— Unde-i acum?

— La bătrân!

— Farid făcu un semn cu capul spre direcţia din care venise. Locuieşte în Cetate. L-am găsit în tabăra jonglerilor, Meggie era foarte bucuroasă, voia oricum să-l găsească ca s-o trimită înapoi. Cred că îi e dor de casă…

— Bătrânul? Pe naiba, de cine vorbeşti acum?

— Ei, poetul! Cel cu faţa de broască, ştii tu, de care ai fugit, atunci în…

— Da, da, bine!

— Deget-de-praf îi puse mâna pe gură, ca şi cum n-ar mai fi vrut să audă niciun cuvânt, şi privi fix într-acolo, unde în întuneric se ascundeau zidurile Ombrei

Dumnezeule, e din ce în ce mai frumos… murmură el.

— E şi asta… o veste proastă?

Farid abia îndrăzni să întrebe.

Deget-de-praf îşi întoarse faţa, dar Farid îi văzuse

totuşi zâmbetul.

— Ce-i drept, zise el, pesemne n-a mai existat vreodată un băiat care să aducă deodată atâtea veşti proaste. Şi, pe deasupra, la miezul nopţii. Ce facem cu asemenea vestitori de nenorociri, Roxane?

Roxane. Deci aşa o chema. Pentru o clipă, Farid crezu că avea să propună să fie alungat. Apoi ea ridică totuşi din umeri.

— Le dăm să mănânce, ce altceva? zise. Chiar dacă ăsta de-aici nu arată prea hămesit.

Un dar pentru Capricorn

— A fost duşmanul tatălui meu, deci cu atât mai puţin pot să am încredere în el, strigă fata, acum de-a dreptul speriată. Nu vreţi să vorbiţi cu el, Maior Heyward, ca să-i aud glasul? Poate să pară o sminteală, dar aţi auzit adesea că eu cred în importanţa glasului omenesc.

James Fenimore Cooper, *Ultimul mohican*

Se lăsă seara, se lăsă noaptea şi nimeni nu veni să deschidă beciul Elinorei. Stăteau acolo în tăcere, între borcane cu bulion, conserve cu ravioli şi alte provizii stivuite pe rafturi şi fiecare încerca să nu vadă spaima de pe chipurile celorlalţi.

— Deci, casa mea nici nu este aşa de mare! zise la un moment dat Elinor, rupând tăcerea. Între timp, chiar şi acest nătărău de Basta ar fi trebuit să-şi dea seama că Meggie nu este, într-adevăr, aici.

Nimeni nu răspunse. Resa se agăţase de Mortimer ca şi cum ar fi putut să-l apere de cuţitul lui Basta, iar Darius îşi curăţa a suta oară ochelarii strălucitor de curaţi. Când, în fine, se auziră paşi apropiindu-se de uşa beciului, ceasul Klinorei se oprise. În vreme ce se ridicară cu greutate de pe canistra cu untdelemn de măsline pe care şezuseră, îi năpădiră amintirile, amintiri despre pereţi fără ferestre şi paie mucezite. Beciul ei era o temniţă mai confortabilă decât ascunzătorile lui Capricorn, spre a nu mai vorbi de cripta de sub biserica sa, dar bărbatul care împinse uşa era acelaşi – iar Basta nu-i inspira Elinorei mai puţină spaimă în propria-i casă.

Când îl văzuseră ultima dată era el însuşi un prizonier, închis de prea-iubitul său stăpân într-o cuşcă de câini.

Uitase asta? Cum îl făcuse Mortola s-o slujească din nou? Elinorei nu-i veni ideea stupidă să-l întrebe pe Basta. Îşi dădu singură răspunsul: fiindcă un câine are nevoie de un stăpân.

Basta venise cu Omul-dulap ca să-i scoată. În fond, ei erau patru, iar Basta sigur îşi amintea prea bine ziua în care Deget-de-praf îi scăpase.

— Mda, îmi pare rău, Limbă-vrăjită, a durat ceva mai mult, zise el cu vocea lui falsă, împingându-l pe Mortimer prin coridor, spre biblioteca Elinorei. Dar Mortola nu se putea decide cum ar trebui să se răzbune, după ce-a aflat că vrăjitoarea de fie-ta a şters-o într-adevăr de-aici.

— Şi? Ce i-a trecut prin minte? întrebă Elinor, deşi îi era frică de răspuns.

Iar Basta era grăbit să i-l dea.

— Ei, pentru început avea de gând să vă împuşte pe toţi şi apoi să vă înece în lac, deşi noi îi spusesem că ar fi suficient să vă îngroape undeva afară, pe sub tufişuri. Apoi a găsit că ar fi prea milostivă dacă v-ar lăsa să muriţi cu conştiinţa că vrăjitoarea aia mică i-a scăpat. Da, acest gând nu i-a plăcut deloc Mortolei.

— Aşa, nu i-a plăcut?

Spaima îi îngreuna atât de mult picioarele Elinorei, încât nu se mai mişcă până ce Omul-dulap n-o împinse nerăbdător în faţă, şi înainte de a putea să întrebe ce plănuise Mortola pentru ei în loc de împuşcare, Basta deschisese deja uşa bibliotecii, poftindu-i cu o înclinare batjocoritoare să intre.

Mortola trona în fotoliul preferat al Elinorei. La niciun pas de ea zăcea un câine cu ochi urduroşi şi cu un cap suficient de lat, încât să se poată pune o farfurie pe el. Labele de dinainte îi erau bandajate ca picioarele Mortolei, iar în jurul burţii avea de asemenea un bandaj. Un câine! în biblioteca ei! Elinor îşi strânse buzele. „Deocamdată asta n pesemne cea mai mică grijă a ta, Elinor!” îşi zise ea.

„Deci, treci pur şi simplu peste”.

Bastonul Mortolei se sprijinea de una din vitrinele de Hticlă care adăposteau cărţile ei cele mai preţioase. Faţa-de-lună-plină stătea alături de bătrână. Orpheus – oare ceşi închipuia nerodul atribuindu-şi un astfel de nume, sau îl numiseră părinţii cu toată seriozitatea astfel? În orice caz, arăta de parcă ar fi petrecut noaptea fără să doarmă, ca şi ei, ceea ce o umplea pe Elinor de o satisfacţie furioasă.

— Fiul meu a susţinut mereu că răzbunarea este un fel de mâncare care are gust mai bun când e rece, constată Mortola, în vreme ce examina cu o expresie mulţumită feţele istovite ale prizonierilor ei. Recunosc că ieri nu eram în dispoziţia de a da ascultare acestui sfat. Aş fi vrut să vă văd morţi pe loc, dar dispariţia vrăjitoarei mici mi-a lăsat timp să reflectez şi astfel am ajuns la hotărârea să-mi amân puţin răzbunarea, spre a o putea gusta apoi cu atât mai bună şi mai rece.

— Ia auzi! murmură Elinor, ceea ce îl făcu pe Basta s-o împingă cu patul puştii.

Mortola însă îşi îndrepta privirea de pasăre spre Mortimer. Nimeni nu părea s-o intereseze, nici Resa, nici Darius, nici Elinor, doar el.

— Limbă-vrăjită!

— Rosti numele cu dispreţ total. Câţi ai omorât cu vocea ta de catifea? O duzină? Pe Cockerell, pe Nas-turtit şi, ca încununare a artei tale, pe fiul meu.

— Amărăciunea din vocea Mortolei era atât de vie de parcă nu de un an, ci noaptea trecută murise Capricorn. Ai să mori fiindcă lui ucis. Ai să mori pe cât de adevărat este că eu stau aici, şi am să te văd murind aşa cum a trebuit să privesc moartea fiului meu. Deoarece ştiu din proprie experienţă că nimic nu doare mai mult, nici în lumea asta, nici în cealaltă, decât moartea propriului copil, vreau să vezi moartea fiicei tale înaintea de a muri tu însuţi.

Mortimer stătea acolo şi nu i se clintea niciun muşchi de pe faţă. De obicei i se vedea scris pe frunte orice sentiment, dar în această clipă nici Elinor n-ar fi putut spune ce se petrecea în sufletul său.

— Ea a plecat, Mortola, zise el răguşit. Meggie a plecat şi cred că nu poţi s-o aduci înapoi, altminteri ai fi făcut-o demult, nu?

— Cine zice că vreau s-o aduc înapoi?

— Gura cu buze subţiri a Mortolei se strâmbă într-un zâmbet lipsit de bucurie. Crezi că am de gând să mai rămân mult timp în lumea asta stupidă a ta, acum când am cartea? De ce? Nu, o vom urmări pe fata ta în lumea mea. Basta o s-o prindă acolo ca pe o păsărică. Şi apoi vă dăruiesc pe amândoi fiului meu. Va fi o sărbătoare, Limbă-vrăjită, dar de astă dată Capricorn nu va muri. O, nu! El o să stea lângă mine şi o să mă ţină de mână, în vreme ce moartea o va lua întâi pe fata ta şi apoi pe tine. Da, aşa va fi!

Elinor se uită spre Darius şi descoperi pe faţa lui aceeaşi uimire neîncrezătoare pe care o simţea şi ea.

Mortola însă zâmbi superior.

— Ce vă holbaţi aşa la mine? Voi credeţi că e mort Capricorn?

— Vocea Mortolei aproape se gâtui. Tâmpenie. Da, a murit aici, dar ce dacă? Lumea asta e o glumă, o mascaradă ca cea pe care o reprezintă jonglerii prin pieţe. În lumea noastră, cea veritabilă, acolo Capricorn trăieşte. Doar din acest motiv am luat cartea de la înghiţitorul-de-foc. Vrăjitoarea mică a spus chiar ea, atunci în acea noapte în care l-aţi omorât: el va fi aici atâta timp cât există cartea. Ştiu, ea vorbea de înghiţitorul-de-foc, dar ceea ce e valabil pentru el, este cu atât mai mult valabil pentru fiul meu! Ei sunt toţi acolo, Capricorn şi Nas-turtit, Cockerell şi Umbra!

Se uită triumfător de la unul la altul, dar toţi tăceau, în afară de Mortimer.

— Asta e absurd Mortola! zise el. Şi nimeni nu ştie iistu mai bine decât tine. Ai fost tu însăţi în Lumea de Cnrneală când Capricorn a dispărut, împreună cu Basta şi cu Deget-de-praf.

— Era plecat în călătorie, şi ce-i cu asta?

— Vocea Mortolei deveni stridentă şi-apoi nu s-a mai

întors, dar iista nu înseamnă nimic. Fiul meu trebuia să călătorească mereu din cauza afacerilor sale. Cap-de-viperă îşi trimitea ho în uneori în miez de noapte, când avea nevoie de serviciile lui, şi apoi în dimineaţa următoare pleca. Dar acum II-a întors. Şi aşteaptă să-i aduc ucigaşii în fortăreaţa lui din Pădurea-fără-drum.

Elinor simţi impulsul absurd să râdă, dar spaima îi gâtuia gâtlejul. „Nu mai e nicio îndoială!", se gândi ea. „Bătrâna coţofană s-a ţicnit! Din păcate, asta n-o face mai puţin primejdioasă".

— Orpheus!

Mortola îi făcu un semn nerăbdător Feţei-de-lună-plină să vină lângă ea.

Intenţionat lent, ca şi cum ar fi vrut s-arate că nu-i urmează indicaţiile, supus ca Basta, se apropie agale de Mortola şi scoase din mers o foaie de hârtie din buzunarul interior al gecii. Cu o expresie importantă o desfăcu şi o puse pe vitrina de sticlă, de care se sprijinea bastonul Mortolei. Câinele îi urmărea cu limba scoasă fiecare mişcare.

— Nu va fi simplu! constată Orpheus, în vreme ce se apleca peste câine şi-i mângâie duios capul urât. N-am încercat niciodată să trec dincolo atâţia deodată. Poate ar trebui să încercăm unul după altul…

— Nu! îl întrerupse Mortola răstit. Nu, ne trimiţi dincolo pe toţi, aşa cum am vorbit.

Orpheus ridică din umeri.

— Bine, cum crezi. Cum am zis, există un risc, căci…

— Taci din gură! Nu vreau s-aud asta.

— Mortola îşi înfigea degetele osoase în braţele jilţului. („N-o să mă mai pot aşeza niciodată în el fără să mă gândesc la ea", îşi zise Elinor.) Vrei să-ţi amintesc de celulă a cărei uşă s-a deschis fiindcă am plătit eu pentru asta? Un singur cuvânt de-al meu şi stai iar acolo, fără cărţi şi fără nicio foaie de hârtie. Crede-mă, o să mă îngrijesc de asta, dacă dai greş. În definitiv, pe înghiţitorul-de-foc l-ai transportat fără dificultate dincolo, după cum a povestit Basta.

— Da, dar asta a fost uşor, foarte uşor! Ca şi cum aş fi pus din nou ceva la locul lui.

Orpheus privea atât de îngândurat pe fereastra Elinorei, de parcă l-ar fi văzut afară, pe peluză, pe Deget-de-praf dispărând din nou.

Încreţindu-şi fruntea, se întoarse spre Mortola.

— La el e altfel! zise, arătând spre Mortimer. Nu este povestea lui. El nu ţine de ea.

— Nici fata lui n-a ţinut de ea. Vrei să spui că citeşte mai bine ca tine?

— Sigur că nu!

— Orpheus se ridică drept ca o lumânare. Nimeni nu citeşte mai bine ca mine. N-am dovedit asta? N-ai spus chiar tu că Deget-de-praf a căutat zece ani pe cineva care să-l transporte dincolo?

— Da, da, bine. Atunci nu mai vorbi atât.

— Mortola îşi apucă bastonul şi se ridică anevoios. N-ar avea haz dacă, în schimbul nostru, s-ar furişa dintre litere aşa o pisică agresivă ca atunci, la Scuipătorul-de-foc? Mâna lui Basta încă nu s-a vindecat, şi avea drept ajutoare cuţitul şi câinele.

Îi privi cu răutate pe Elinor şi Darius.

Elinor făcu un pas înainte, în ciuda patului puştii lui Basta.

— Ce înseamnă asta? Merg şi eu, fireşte.

Mortola, cu uimire prefăcută, îşi ridică sprâncenele.

— Ah, şi cine crezi că decide asta? Ce să fac cu tine? Sau cu Darius, cârpaciul nărod. Fiul meu n-ar avea cu siguranţă nimic împotrivă să vă dau ca nutreţ Umbrei.

dar nu vreau să-i îngreunez treaba lui Orpheus, spuse, imitând cu bastonul ei spre Mortimer. Pe el îl luăm cu noi! Pe nimeni altcineva.

Resa se agăţă de braţul lui Mortimer. Mortola se apropie de ea zâmbind.

— Da, porumbiţo, şi pe tine te las aici! zise ea şi o ciupi brutal de obraz. O să doară dacă ţi-l iau acum, nu-i aşa? După ce abia l-ai căpătat înapoi. După atâţia ani…

Mortola îi făcu lui Basta un semn şi el apucă brutal

braţul Resei. Ea se apără, se agăţa în continuare de Mortimer cu o faţă atât de disperată încât îi sfâşie inima Elinorei.

1) ar când vru să-i vină în ajutor, Omul-dulap îi tăie calea. Iar Mortimer desfăcu blând mâna Resei de pe braţul lui.

— E bine, zise el. În fond, sunt singurul din familie care încă n-a fost în Lumea de Cerneală. Şi-ţi promit că nu mă întorc fără Meggie.

— Desigur, fiindcă nici n-ai să te întorci, îl luă Basta în derâdere, împingând-o pe Resa brutal spre Elinor.

Şi Mortola continua să zâmbească. Elinor ar fi vrut atât de mult s-o lovească. „Fă ceva, Elinor”, se gândi ea. Dar ce putea să facă? Să-l ţină pe Mortimer? Să rupă hârtia pe care Faţa-de-lună-plină o întinsese cu atâta grijă pe vitrina ei.

— Deci, putem să începem odată? întrebă Orpheus şi-şi

I inse buzele ca şi cum abia aştepta să-şi mai demonstreze încă o dată arta.

— Sigur.

Mortola se sprijini greu de baston şi-i făcu semn lui Basta să vină lângă ea.

Orpheus îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ai grijă ca să-l lase în pace pe Deget-de-praf, da? îi zise Mortolei. Ai promis!

Basta îşi trecu degetul peste gâtlej şi clipi spre el.

— Ai văzut?

— Vocea frumoasă a lui Orpheus deveni stridentă. Aţi promis! Asta a fost singura mea condiţie.

Îl lăsaţi în pace pe Deget-de-praf, sau nu mai citesc niciun cuvânt!

— Da, bine, nu mai striga aşa, îţi strici vocea, răspunse Mortola nerăbdătoare. Îl avem pe Limbă-vrăjită. Ce mă interesează nenorocitul ăla de înghiţitor-de-foc? Acum citeşte odată!

— Hei! Aşteptaţi!

— Era pentru prima dată când Elinor auzea vocea

Omului-dulap. Era ciudat de înaltă pentru un bărbat de mărimea lui, ca şi cum ar fi vorbit un elefant cu o voce de greier Ce se întâmplă cu ceilalţi după ce plecaţi?

— De unde să ştiu? Mortola ridică din umeri. Să-i devoreze cine va ieşi în locul nostru. Fă-o pe grasă slujitoarea ta şi pe Darius lustruitor de cizme. Orice… Mi-e indiferent. Începe odată să citeşti!

Orpheus ascultă.

Se duse la vitrină, îşi drese vocea, îşi îndreptă ochelarii…

Fortăreaţa lui Capricorn se afla acolo în pădure, unde s-au găsit primele urme de uriaşi.

— Cuvintele curgeau de pe buzele lui ca o muzică. *Demult nu mai fusese văzut niciunul din ei pe-acolo, dar alte făpturi, mai înspăimântătoare se târau noaptea pe lângă ziduri – strigoii şi Bonetele Roşii, la fel de crude ca oamenii care ridicaseră fortăreaţa. Din pietre cenuşii era construită, cenuşii precum povârnişul pietros pe care se sprijinea…*

„Fă ceva!" se gândi Elinor. „Fă ceva, acum sau niciodată, smulge-i Feţii-de-lună-plină hârtia din mână, aruncă-i Coţofenei bastonul 1 … dar nu-şi putea mişca niciun deget.

Ce voce! Şi vraja cuvintelor – cum îi încleiau creierul, cum o făceau somnoroasă de încântare. Când Orpheus citi despre florile de salce şi de tamariscă, Elinorei i se păru că le miroase. Citeşte, într-adevăr, la fel de bine ca Mortimer! Acesta a fost singurul gând de sine stătător care i s-a format în minte. Nici celorlalţi nu le mergea mai bine, toţi aveau privirea ţintuită de buzele lui Orpheus ca şi cum abia ar fi aşteptat următorul cuvânt: Darius, Basta, Omul-dulap, Mortimer însuşi, chiar şi Coţofana. Ascultau nemişcaţi, învăluiţi în sunetul cuvintelor. Doar una se mişca. Resa. Elinor văzu cum se lupta cu vraja ca şi cum s-ar fi luptat cu ape adânci, cum se duse în spatele lui Mortimer şi-l cuprinse cu braţele.

Şi apoi dispărură cu toţii, Basta, Coţofana, Mortimer şi Resa.

Răzbunarea Mortolei

Nu cutez nu cutez să scriu:
dacă mori.
Pablo Neruda, *Moarta*

Era şi cum s-ar fi aşternut o imagine transparentă ca Hklo sticlă pictată peste tot ce văzuse Resa până în clipa aceea – biblioteca Elinorei, cotoarele cărţilor, una lângă alta, sortate cu atâta grijă de Darius – toate se şterseră şi o altă imagine deveni mai clară. Pietre devorară cărţile, ziduri înnegrite de funingine înlocuiră rafturile. Prin duşumeaua Elinorei creştea iarbă şi tavanul, văruit alb, se retrăsese în faţa unui cer acoperit de nori negri.

Braţele Resei tot se mai încolăceau în jurul lui Mo. El era singurul care nu dispăruse, iar ea nu-i dădea drumul de spaimă să nu-l piardă din nou, aşa cum se întâmplase odată. Cu mult timp în urmă.

— Resa?

Văzu spaima din ochii lui când se întorsese şi înţelesese că venise cu el. Îi astupă repede gura. În stânga lor, pe zidurile înnegrite, se căţăra caprifoi. Mo întinse mâna după frunze ca şi cum ar fi trebuit să simtă mai întâi cu degetele ceea ce ochii lui vedeau de mult. Resa îşi aminti că atunci făcuse şi ea tot aşa, că şi ea pipăise totul, buimăcită de faptul că lumea de dincolo de litere era atât de reală.

Dacă n-ar fi auzit cuvintele de pe buzele lui Orpheus, Resa n-ar fi recunoscut locurile unde Mortola pusese să fie transportaţi. Fortificaţia lui Capricorn arătase cu totul altfel atunci când ea fusese ultima dată în curte. Peste tot se aflaseră oameni înarmaţi, pe scări, în faţa porţii şi pe zid. Acolo unde acum nu se mai vedeau decât nişte grinzi carbonizate era cuptorul, şi dincolo, lângă scară, ea şi celelalte slujitoare scuturau draperiile pe care Mortola le punea, doar în împrejurări speciale, să împodobească încăperile goale.

Încăperile nu mai existau. Zidurile fortificaţiei se prăbuşiseră şi focul le înnegrise. Pietrele erau acoperite de funingine ca şi cum cineva le-ar fi pictat cu pensula

neagră, iar în curtea odată golaşă creştea luxuriant coada-şoricelului. Acestei plante îi plăcea pământul ars, se întindea peste tot, iar acolo unde cândva ducea o scară îngustă la turnul de pază, pădurea se înghesuia să pătrundă în bârlogul lui Capricorn. Copaci tineri se înrădăcinau printre ruine ca şi cum n-ar fi aşteptat decât să recucerească locul pe care casa omului îl pretinsese pentru sine. În adânciturile goale ale ferestrelor creşteau ciulini, treptele distruse erau acoperite de muşchi şi iedera se întindea luxuriant până sus, la cioturile de lemn ars care fuseseră cândva spânzurătorile lui Capricorn. Resa văzuse mulţi oameni atârnaţi acolo sus.

— Ce înseamnă asta?

— Glasul Mortolei răsuna lovindu-se de pereţii morţi. Ce-i cu ruina asta jalnică? Asta nu-i fortăreaţa fiului meu.

Resa veni şi mai aproape de Mortimer. El tot mai era buimăcit, aproape ca şi cum ar fi aşteptat în fiecare clipă să se trezească şi să vadă în loc de pietre cărţile Elinorei. Resa ştia prea bine cum se simţea el. Pentru ea, a doua oară nu mai era atât de rău. În definitiv, de astă dată nu mai era singură şi ştia ce se întâmplase. Dar Mo părea să fi uitat totul, pe Mortola, pe Basta – şi de ce îl aduseseră acolo.

Resa însă nu uitase şi cu inima bătând o observa pe Mortola cum se îndrepta poticnit, printre florile de codiţa-şoricelului, spre zidurile carbonizate şi cum pipăia pietrele de parcă şi-ar fi trecut degetele peste faţa fiului ei mort.

— Am să-i tai limba cu mâna mea acestui Orpheus şi am să i-o servesc la masă presărată cu degetariţă! ameninţă ea. Asta să fie fortăreaţa fiului meu? Niciodată!

În timp ce se uita de jur-împrejur, îşi mişca cu înfrigurare capul ca o pasăre.

Basta stătea cu puşca îndreptată spre Resa şi Mo şi tăcea.

— Spune odată ceva! strigă Coţofana la el. Spune ceva, cap sec ce eşti!

Basta se aplecă şi ridică un coif ruginit care zăcea la picioarele lui.

— Ce să spun? mormăi el, aruncând din nou, cu o figură posomorâtă, coiful în iarbă şi dându-i un picior care îl făcu să se rostogolească zăngănind de perete. Fireşte că este cetatea noastră, sau n-ai văzut înadins ţapul acolo pe perete? Până şi diavolii sunt încă aici, chiar dacă acum au o coroană de iederă pe cap, iar dincolo se mai vede încă unul din ochii pe care Spintecătoru i-a pictat cu atâta plăcere pe pietre.

Mortola privi ţintă ochiul negru pe care i-l arătă Basta. Apoi se îndreptă şchiopătând spre resturile porţii de lemn, sfărâmată şi smulsă din ţâţâni, abia vizibilă din hăţişul de mure şi din urzicile cât un stat de om. Stătea acolo tăcută şi se uita în jur.

Mo îşi reveni în sfârşit.

— Despre ce vorbesc? îi şopti Resei. Unde suntem? A fost ăsta bârlogul lui Capricorn?

Resa se mulţumi doar să dea din cap. Coţofana însă se întoarse brusc la sunetul vocii lui şi-l privi ţintă.

— Da, asta e Cetatea lui, dar Capricorn nu-i aici! zise ea cu o voce ameninţător de scăzută. Fiul meu nu-i aici. Deci.

llanta avusese totuşi dreptate. El e mort, aici Ssi în cealaltă lume, mort, şi din ce cauză? Din cauza vocii tale blestemate!

Faţa Mortolei era aşa de plină de ură, încât Resa, fără mm vrea, voi să-l tragă pe Mo înapoi, într-un loc unde să fie mparat de această privire. Dar în spatele lor nu era decât zidul mânjit de funingine pe care continua să strălucească ţapul lui Capricorn, cu ochii roşii şi coarnele aprinse.

— Limbă-vrăjită!

— Mortola scuipă cuvântul ca şi cum ar fi fost otravă Limbă-de-ucigaş ţi se potriveşte mai bine. Pe fetişcana ta n-a lăsat-o inima să rostească cuvin

I ele care l-au ucis pe fiul meu, dar pe tine da – *n-ai şovăit nici cât o suflare*\ – Vocea ei era abia mai mult ca o şoaptă când continuă: – Te văd încă la fel de clar în faţa mea ca yi cum ar fi fost noaptea trecută – cum i-ai luat

hârtia din mână şi-ai dat-o la o parte. Şi apoi au ieşit din gura

I îi cuvintele melodioase, ca tot ce rosteşti, iar când ai terminat de citit fiul meu zăcea praf şi pulbere.

Pentru o clipă îşi astupă gura cu degetele ca şi cum ar fi vrut să-şi reţină un hohot de plâns. Când îşi lăsă mâna în jos, buzele încă îi mai tremurau.

— Cum se poate aşa ceva? continuă cu vocea tremurându. Spune-mi cum e posibil? El nu ţinea deloc de lumea voastră falsă. Cum putea să moară acolo? L-ai ademenit doar pentru asta cu limba ta diavolească?

Şi din nou se întoarse şi fixă zidurile arse, strângându-şi pumnii slabi.

Basta se aplecă încă o dată. De astă dată ridică vârful unei săgeţi.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat aici! murmură el. Am zis mereu că el, Capricorn, nu mai e aici, dar unde sunt ceilalţi? Vulpoi-roşu, Păgubosu, Cocoaşă, Fluieram, Spintecătoru… au murit toţi? Sau zac în pivniţa Principelui Slănină?

— Se uită nelinişti la Mortola. Ce să facem, dacă nimeni nu mai e aici, spune odată!

— Vocea lui Basta nuna ca aceea a unui băiat care se teme de noapte. Vrei să locuim precum cobolzii într-o peşteră până or da lupii de noi? Ai uitat de lupi? Şi strigoii, elfele de foc şi toate câte se mai târăsc pe-aici primprejur… eu nu-i uitasem, dar tu voiai neapărat să te întorci în acest loc blestemat, unde în spatele fiecărui copac se ascund trei stafii!

Îşi duse mâna la amuletul care i se bălăbănea la gât, dar Mortola nu-l socoti vrednic de nicio privire.

— Ah, termină odată! zise ea cu o voce atât de ascuţită, încât Basta lăsă capul în jos. De câte ori să-ţi spun că nu trebuie să ne fie frică de stafii? Iar în ceea ce priveşte lupii ai, la urma urmei, cuţitul, nu? O să ne descurcăm. Ne-am descurcat şi în lumea lor, iar pe asta oricum o ştim mult mai bine. Pe deasupra, aici avem un prieten bun, ai uitat?

O să-i facem o vizită, da, asta o să facem. Dar mai înainte trebuie să rezolv ceva, ceva ce trebuia să fac demult. Şi din nou se uită doar la Mo. La nimeni altcineva.

Se întoarse apoi şi cu pas sigur se apropie de Basta şi-i luă puşca.

Resa îl apucă pe Mo de braţ. Încercă să-l tragă într-o parte, dar Mortola ochise prea repede. Coţofana era cumva deprinsă a umbla cu puşca. Împuşcase suficient de des păsările care ciuguleau seminţele din brazdele ei, pe vremuri, în curtea lui Capricorn.

Sângele se împrăştie pe cămaşa lui Mo ca o floare roşie care se deschide, un roşu purpuriu. Resa se auzi pe sine strigând când el căzu şi rămase deodată nemişcat, în vreme ce iarba din jur se colora în roşu asemenea cămăşii lui. Resa se aruncă în genunchi, îl întoarse şi-i apăsă cu mâinile rana ca şi cum ar fi vrut să oprească sângele, tot sângele care îi luă viaţa cu el.

— Vino odată, Basta! o auzi pe Mortola spunând. Ne-aşteaptă un drum lung, e timpul să găsim un loc mai sigur înainte să se întunece. Nu e plăcut să-ţi petreci noaptea în pădurea asta.

— Vrei s-o laşi aici?

Asta era vocea lui Basta.

— Da, de ce nu? Ştiu că ţi-a plăcut întotdeauna, dar lupii vor avea grijă de ea. Sângele proaspăt îi va atrage.

Sângele. Curgea în continuare la fel de repede, iar faţa lui Mo era albă ca zăpada.

— O, nu, te rog! şopti Resa.

Glasul ei. Îşi apăsă cu degetele buzele tremurânde.

— Ia te uită la ea! Porumbiţa poate iar să vorbească!

— Abia ajunse până la ea, prin vâjâiala din urechi, vocea batjocoritoare a lui Basta Păcat doar că el nu te mai poate auzi, uşa-i? Rămâi cu bine, Resa!

Ea nu se întoarse. Nici atunci când paşii se îndepărtară.

— Nu! se auzi mereu şoptind. Nu, ca o rugăciune.

Îşi rupse o bucată de stofă din rochie – numai dacă nu i-ar tremura degetele astfel – şi apăsă stofa pe rană.

Mâinile îi erau umede de la sângele lui şi de la lacrimile ei. „Resa!” se răsti la ea însăşi. „Lacrimile tale nu-l ajută cu nimic. Aminteşte-ţi! Ce făceau oamenii lui Capricorn când erau răniţi?” Îşi ardeau rănile, dar la asta nu voia să se gândească. Mai existase şi o plantă cu frunze blănoase, cu flori de un liliachiu palid, clopote minuscule în care se căţărau băzâind bondarii. Le căută în jur, prin perdeaua de lacrimi, ca şi cum ar fi sperat să se întâmple o minune.

Printre vrejurile de caprifoi zbârnâiră două zâne, cu pielea albastră. Dacă ar fi fost Deget-de-praf aici, ar fi ştiut precis cum să le ademenească. Le-ar fi chemat cu glas scăzut, le-ar fi convins să dea puţin din saliva sau din pulberea argintie pe care o scuturau din păr.

Îşi auzi din nou propriul hohot de plâns. Cu degetele mânjite de sânge îi dădu lui Mo deoparte părul negru de pe frunte, îl strigă pe nume. Nu putea fi mort, nu acum, nu după toţi aceşti ani…

Din nou şi din nou îl chemă pe nume, îi puse degetele pe buze, îi simţi respiraţia, superficială şi neregulată.

anevoioasă ca şi cum i-ar fi stat cineva pe piept. Moartea, se gândi, ea…

Un zgomot o făcu să tresară, paşi prin frunzişul uscat. Oare se răzgândise Mortola? îl trimisese înapoi pe Basta s-o ia? Sau veneau deja lupii? Dacă ar fi avut cel puţin un cuţit. Mo avea întotdeauna unul la el. Cu mintea împrăştiată, băgă mâinile în buzunarele pantalonilor lui şi pipăi mânerul strălucitor…

Paşii se auziră mai tare. Da, erau paşi, fără nicio îndoială, paşi de om. Şi apoi deodată se făcu linişte, o linişte ameninţătoare. Resa simţea mânerul cuţitului între degete. Scoase pripit cuţitul din buzunarul lui Mo şi-l deschise. Aproape că nu îndrăznea să se întoarcă, dar până la urmă o făcu.

O femeie bătrână stătea acolo unde cândva fusese poarta lui Capricorn. Părea mică, asemenea unui copil, între stâlpii care încă se mai înălţau. Purta un sac pe umăr şi o rochie care arăta de parcă ar fi fost înnădită din urzici. Pielea îi era pârlită brun de soare, faţa încreţită ca scoarţa

de copac. Părul scurt era ca părul de jder, cu frunze şi brusturi prinşi în el.

Fără un cuvânt se apropie de Resa. Picioarele îi erau goale, dar urzicile şi mărăcinii care creşteau din belşug în curtea fortăreţei distruse nu păreau s-o supere. Cu o figură fără expresie o dădu pe Resa la o parte şi se aplecă asupra lui Mo. Fără emoţie, înlătură cârpele însângerate de stofă pe care Resa încă le mai apăsa pe rană.

— O asemenea rană n-am mai văzut, constată ea cu o voce care suna atât de răguşit de parcă n-ar fi folosit-o prea des. De la ce e?

— De la o puşcă, răspunse Resa.

I se părea curios că în loc de mâini folosea din nou limba ca să vorbească.

— O puşcă?

— Bătrâna se uită la ea, dădu din cap şi se aplecă din nou asupra lui Mo o puşcă. Oare ce să fie

Ihl. îi? murmură ea, pipăind rana cu degetele-i brune. Da, inventează arme noi mai iute decât iese puiul din găoace mi mi închipui, după cum cârpăcesc eu la loc, cum ciuruie ni w/artecă. – îşi puse urechea pe inima lui Mo, ascultă şi ho ridică cu un oftat Ai o cămaşă pe sub rochie? întrebă rahlit fără să se uite la ea. Scoate-o şi rupe-o. Am nevoie de fâşii lungi.

— Apoi căută într-un sac de piele de la brâu, Ht oase o sticluţă şi îmbibă una dintre fâşiile pe care i le întindea Resa Apasă pe ea! zise, şi îi dădu cârpa. Rana e urută. Poate că trebuie s-o tai sau s-o ard, dar nu aici. Noi două nu putem să-l ducem, dar jonglerii au, nu departe de nici o tabără pentru bătrâni şi bolnavi. Poate găsesc ajutor Vi colo.

— Legă rana cu degete atât de agile de parcă niciodată n-ar fi făcut altceva. Să-i fie cald! zise ea, în timp ce se ridica din nou, aruncându-şi sacul peste umăr.

— Apoi arătă spre cuţitul pe care Resa îl lăsase să cadă în iarbă. Ţine-l în tine. Încerc să mă întorc înaintea lupilor. Şi dacă ar fi lui se iveaască vreuna din Doamnele albe, fii atentă să nu-l vadă sau să-i şoptească numele.

Apoi dispăru tot atât de brusc precum venise. Iar Resa îngenunche în curtea fortăreţei lui Capricorn, apăsând cu mâna pansamentul îmbibat de sânge şi ascultând respiraţia lui Mo.

— Auzi? Mi-a revenit vocea, îi şopti, ca şi cum te-ar fi aşteptat pe tine aici.

Dar Mo nu se mişca. Iar faţa îi era atât de palidă, de parcă pietrele şi iarba i-ar fi băut tot sângele.

Resa nu ştia cât timp trecuse când auzi în spate şoapta, neînţeleasă şi domoală ca ploaia. Când se uită, o văzu nlând pe treptele distruse, o Doamnă Albă, ştearsă ca o imagine oglindită în apă. Resa ştia prea bine ce însemna apariţia ei. De suficiente ori îi povestise lui Meggie despre

Doamnele Albe. Doar un singur lucru le atrăgea mai repede decât îi atrage sângele pe lupi: încetarea respiraţiei, o inimă bătând din ce în ce mai slab…

— Taci! strigă Resa la făptura palidă, în vreme ce se apleca protector peste faţa lui Mo. Dispari şi nu îndrăzni să te uiţi la el. Nu merge cu tine, azi nu!

Ele îţi şoptesc numele când vor să te ia, povestise Deget-de-praf. „Dar nu ştiu numele lui Mo!” se gândi Resa. „Nu-l ştiu fiindcă el nu ţine de această lume!” Totuşi îi astupă urechile.

Soarele începu să apună. Cobora necontenit dincolo de copaci. Printre zidurile arse era întuneric şi făptura albă devenea tot mai clară. Stătea nemişcată şi aştepta.

Dimineaţă aniversară

Nu, nu am să părăsesc acest oraş fără o rană în suflet… Prea multe ţăndări din spiritul meu am risipit pe aceste străzi şi prea numeroşi sunt copiii nostalgiei mele care se preumblă goi între aceste dealuri.

Khalil Gibran, *Profetul*

Meggie se trezi speriată din somn. Visase, visase urât, dar nu ştia ce. Doar spaima mai era în ea, ca o împunsătură în inimă. Auzi larmă, strigăte şi râsete tari, glasuri de copii, IAR. Râturi de câine, grohăituri de porci, ciocane bătând, fierăstraie tăind. Simţea lumina soarelui pe faţă, iar aerul pe care îl inspira avea gust de bălegar şi

de pâine proaspăt coaptă. Unde era? Abia când îl văzu pe Fenoglio stând la pupitrul său îşi aminti – Ombra. Era în Ombra.

— Bună dimineaţa!

Fenoglio dormise evident excelent. Părea mulţumit de ine şi de lume. Ei da, cine să fie mulţumit de lume dacă nu cel care a creat-o? Lângă el stătea omul de sticlă, pe care Meggie îl descoperise ieri dormind lângă urciorul cu pene.

— Cuarţ-trandafiriu, salută-l pe oaspetele nostru! zise Fenoglio.

Omul de sticlă făcu o plecăciune ţeapănă spre Meggie, luă în primire pana picurândă, o şterse cu un petec de pânză şi o puse la loc în urcior, alături de celelalte. Apoi ho aplecă peste ceea ce scrisese Fenoglio.

— Ah! Ca variaţie, de astă dată niciun cântec despre e iaiţă! constată el ironic. Duceţi asta azi la Cetate?

— Într-adevăr! răspunse de sus Fenoglio. Şi acum ai grijă odată să nu se şteargă cerneala!

Omul de sticlă strâmbă din nas ca şi cum aşa ceva nu i se mai întâmplase, luă cu amândouă mâinile talerul cu nisip care stătea lângă pene şi, cu o mişcare exersată, aruncă grăunţele fine peste pergamentul proaspăt scris.

— Cuarţ-trandafiriu, de câte ori să-ţi spun, se răsti Fenoglio la el. Iei prea mult nisip şi prea energic, aşa că mâzgăleşti tot.

Omul de sticlă îşi scutură câteva grăunţe de nisip de pe mâini şi-şi încrucişă braţele cu o figură jignită.

— Atunci faceţi dumneavoastră mai bine!

— Vocea lui îi amintea lui Meggie de zgomotul pe care îl făceau unghiile ciocănind într-o sticlă. Da, într-adevăr, mi-ar plăcea să văd asta! zise el ironic, măsurând degetele grosolane ale lui Fenoglio cu atâta dispreţ, încât lui Meggie îi veni să râdă.

— Şi mie! zise ea, trăgându-şi rochia pe cap.

Câteva flori uscate din Pădurea-fără-drum mai erau încă prinse de ea, şi Meggie se gândi la Farid. Oare îl găsise pe Deget-de-praf?

— Auziţi?

— Cuarţ-trandafiriu îi aruncă o privire binevoitoare. Pare o fată înţeleaptă.

— O, da, Meggie e foarte înţeleaptă, răspunse Fenoglio. Noi doi am trăit unele lucruri împreună. Numai ei i se datorează faptul că stau acum aici şi trebuie să-i explic unui om de sticlă cum se aruncă nisip peste cerneală.

Cuarţ-trandafiriu îi aruncă lui Meggie o privire curioasă, dar nu întrebă ce însemna observaţia enigmatică a lui Fenoglio.

Meggie se apropie de pupitru şi privi peste umărul bătrânului.

— Grafia ta a devenit mai citeaţă, constată ea.

— O, mulţumesc mult, murmură Fenoglio. Tu trebuie să ştii. Dar aici, vezi P-ul şters?

— Dacă vreţi cu toată seriozitatea să mă faceţi pe mine vinovat, zise Cuarţ-trandafiriu cu vocea lui sunătoare, atunci v-am slujit pentru ultima oară de toc şi-mi caut pe loc un scrib la care să nu trebuie să lucrez înainte de micul dejun.

Bine, bine, nu te fac pe tine vinovat. Eu am şters P-ul, numai eu!

— Fenoglio îi făcu cu ochiul lui Meggie. Se Himte repede jignit, îi şuşoti el la ureche. Mândria lui e la fel de fragilă cum îi sunt şi membrele.

Omul de sticlă îi întoarse spatele fără un cuvânt, luă bucata de pânză cu care curăţase pana şi încercă să-şi şteargă o pată de cerneală încă umedă de pe braţ. Membrele lui nu erau cu totul incolore, aşa cum le avuseseră oamenii de sticlă din grădina Elinorei. La el totul era de un roz fin ca florile de măcieş. Doar părul îl avea de o culoare mai întunecată.

— Nu mi-ai spus încă nimic despre noul meu cântec, observă Fenoglio. E minunat, nu-i aşa?

— Nu-i rău! răspunse Cuarţ-trandafiriu fără să se întoarcă şi începu să-şi lustruiască picioarele.

— Nu-i rău? E o capodoperă, toc de culoarea

viermelui ce oşti, mâzgălitor de cerneală!

— Fenoglio lovi atât de puternic ui pupitru, încât omul de sticlă căzu ca un gândac pe spate

Azi chiar mă duc la piaţă şi-mi fac rost de un nou om de Hticlă care să se priceapă la aşa ceva şi să preţuiască şi cânt. Uce mele cu tâlhari!

— Deschise o cutie alungită şi scoase din na un baton de ceară de sigilat. Cel puţin de astă dată n-ai uitat să faci rost de foc pentru sigilat, mormăi el.

Cuarţ-trandafiriu îi smuci ceara de sigiliu din mână şi îl ţinu în lumânarea aprinsă care se afla lângă urciorul cu pene. Cu o figură nemişcată apăsă capătul topit pe rola de pergament, îşi agită de câteva ori mâna de sticlă peste amprenta roşie şi-i aruncă lui Fenoglio o privire provocatoare, la care acesta, cu o figură importantă, îşi apăsă în lacul umed inelul pe care-l purta pe degetul mijlociu.

— F pentru Fenoglio, F pentru fantezie, F pentru fabulos, anunţă el. Asta ar fi.

— F pentru fluştuc ar fi acum după mine mai potrivit, zise Cuarţ-trandafiriu, dar Fenoglio nu-i auzi observaţia.

— Cum ţi se pare cântecul pentru Principe? o întrebă pe Meggie.

— Eu… n-am putut să citesc din cauza gâlcevei voastre, răspunse ea evaziv.

— Nu voia să întunece şi mai mult dispoziţia lui Fenoglio, anunţându-l că versurile i se păreau cunoscute. De ce vrea Principele Slănină o poezie atât de tristă? întrebă ea în schimb.

— Fiindcă fiul lui e mort, răspunse Fenoglio. Cântec trist după cântec trist, asta e tot ce vrea s-audă de când a murit Cosimo! Aşa m-am săturat!

Oftând, puse pergamentul pe pupitru şi se apropie de lada de sub fereastră.

— Cosimo? Cosimo cel Frumos a murit?

Meggie nu-şi putea ascunde dezamăgirea. Resa îi povestise atât de multe despre fiul Principelui Slănină: că cine îl vedea îl iubea, că până şi Cap-de-viperă se temea de

el, că ţăranii îi duceau copiii bolnavi crezând că cineva care e frumos ca un înger poate tămădui orice boală…

Fenoglio oftă.

— Da, groaznic. O lecţie amară! Această poveste nu mai e povestea mea! Ea face ce vrea!

— Vai! Iar începe! spuse Cuarţ-trandafiriu scoţând un geamăt. Povestea lui. N-am să pricep niciodată această flecăreală. Poate ar trebui să mergeţi cu adevărat la un felcer care tratează capete bolnave.

— Dragul meu Cuarţ-trandafiriu, răspunse Fenoglio, această flecăreală cum o numeşti tu e pur şi simplu prea mare pentru capul tău mic şi transparent. Dar crede-mă, Meggie ştie bine despre ce vorbesc!

— Cu o figură mâhnită, deschise lada şi scoase din ea o haină lungă de un albastru închis Trebuia să-mi fac una nouă, murmură el. Da, asta ar trebui să fac, într-adevăr. Asta nu e o haină pentru un om ale cărui cuvinte sunt cântate de-a lungul şi de-a latul ţării şi căruia un principe îi dă sarcina de a-i îmbrăca în cuvinte durerea pe care o simte pentru fiul

Hău! Ia te uită numai la una din mâneci! Găuri, peste tot găuri. Au fost molii în ea, în ciuda bucheţelului de levănţică al Minervei.

— Pentru un sărman poet e suficient oricum! constată hec omul de sticlă.

Fenoglio puse haina la loc în ladă şi lăsă capacul să cadă cu un pocnet surd.

— Odată, zise el, am să arunc după tine cu ceva într-adevăr tare!

Această ameninţare nu păru să-l neliniştească pe Cuarţ-trandafiriu. Cei doi continuau să se certe când de una, când de alta, s-ar fi zis că este un joc între ei. Uitaseră evident cu totul că Meggie era acolo. Ea se duse la fereastră, dădu perdeaua la o parte şi privi afară. Avea să fie o zi însorită, chiar dacă peste dealurile din jur mai atârna ceaţa. Pe care din ele trăia oare jongleriţa la care Farid voia să-l caute pe Deget-de-praf? Uitase cum o chema. Se va întoarce după ce-l va fi găsit pe Deget-de-

praf sau va pleca cu el mai departe, aşa cum făcuse ultima oară, şi va uita că era şi ea aici? Meggie încercă să nu cerceteze ce sentiment isca în ea acest gând. În inima ei era deja destulă confuzie, atâta confuzie încât cel mai bine ar fi fost să-i ceară lui Fenoglio o oglindă ca să se vadă o clipă pe sine – propriu-i chip familiar printre atâtea lucruri străine care o înconjurau, printre toate acele lucruri străine care se agitau în inima ei. Dar în loc de asta îşi plimbă privirea pe dealurile acoperite de neguri.

Cât de departe se întindea lumea lui Fenoglio? Doar atât de departe pe cât şi-o închipuise el? „Interesant”, şoptise atunci când Basta îi târâse pe amândoi în satul lui Capricorn. „Ştii că acest loc este absolut asemănător cu unul din locurile acţiunii pe care l-am inventat pentru *Inimă de cerneală*v Pe-atunci se referise probabil la Ombra.

Dealurile de jur-împrejur semănau într-adevăr cu acelea peste care fugise Meggie cu Mo şi cu Elinor atunci când Deget-de-praf îi eliberase din temniţa lui Capricorn, numai că acestea de-aici păreau mai verzi, dacă era posibil, mai fermecate, ca şi cum fiecare pagină ar fi lăsat să se bănuiască că sub copaci zânele şi elfele de foc erau la ele acasă. Iar casele şi uliţele care se vedeau din camera lui Fenoglio ar fi putut fi cele din satul lui Capricorn, dacă nu ar fi fost atât de colorate şi zgomotoase.

— Ia te uită ce îmbulzeală, azi vor toţi să se ducă la Cetate, zise Fenoglio în spatele ei. Vânzători ambulanţi, ţărani, lucrători, negustori bogaţi şi cerşetori, toţi vor merge acolo pentru a sărbători aniversarea, a câştiga sau a da câţiva bani, a se distra şi mai ales a se zgâi la înalţii stăpâni tori.

Meggie se uită la zidurile cetăţii. Se ridicau aproape ameninţător deasupra acoperişurilor de un roşu ruginiu. Pe turnuri fluturau steaguri negre în vânt.

— De când a murit Cosimo?

— Exact de un an. Tocmai mă mutasem în această cameră. După cum îţi poţi închipui, vocea ta m-a transplantat acolo de unde a scos Umbra din poveste: în

mijlocul fortăreţei lui Capricorn. Din fericire stăpânea acolo o confuzie nemaipomenită, căci monstrul dispăruse. Şi niciun deget-de-foc nu-l observase pe bătrânul care se pomenise deodată cu o figură stupidă în mijlocul lor. Am petrecut câteva zile îngrozitoare în pădure şi, din păcate, nu aveam un însoţitor atât de hazliu cum ai avut tu, care să ştie să umble cu cuţitul, să prindă iepuri şi să facă focul cu câteva crengi uscate. În schimb, m-a cules în cele din urmă de pe drum Prinţul Negru – închipuieşte-ţi cum m-am zgâit la el când s-a ivit deodată în faţa mea! Dintre oamenii care erau cu el nu mi s-a părut niciunul cunoscut, dar recunosc că niciodată nu mi-am amintit decât ca prin ceaţă, în cel mai bun caz, de figurile neimportante din poveştile mele… deci, oricum ar fi… unul dintre ei m-a dus în Ombra, zdrenţuit şi sărac, cum eram. Din fericire, aveam un inel pe care îl puteam schimba. Un giuvaergiu mi-a dat suficient pe el ca să pot închiria o cameră la Minerva şi totul părea să fie bine. Da, într-adevăr, de-a dreptul fabulos. Mi-au venit în minte poveşti, poveşti peste poveşti, cum demult nu mi se mai întâmplase, cuvintele curgeau din mine, dar abia îmi făcusem un nume cu primele cântece, scrise pentru Principele Slănină, de-abia prinseseră jonglerii gust de versurile mele, când Vulpoi-roşu a incendiat câteva gospodării jos, la râu – şi Cosimo porneşte să termine cu banda o dată pentru totdeauna. Bine! îmi zic. De ce nu? Puteam să bănuiesc că se lasă omorât? Aveam planuri atât de minunate cu el! Trebuia să devină într-adevăr un mare principe, o binecuvântare pentru supuşii săi, care să dea, în fine, un sfârşit fericit poveştii mele, eliberând această lume de Cap-de-viperă. În loc de asta se lasă omorât în Pădurea-fără-drum de o bandă de incendiatori!

— Fenoglio oftă la început tatăl său nu voi să creadă că murise. Faţa lui Cosimo era arsă ca acelea ale tuturor morţilor care au fost aduşi înapoi. Focul nu se încurcase cu jumătăţi de măsură, dar când nici după luni de zile nu se mai întorsese…

— Fenoglio oftă din nou şi băgă mâna încă odată în

lada în care zăcea haina lui mâncată de molii. Îi întinse lui Meggie doi ciorapi lungi de lână azurie, două panglici de piele şi o rochie dintr-o stofă decolorată, bleumarin. Mă tem ca rochia să nu-ţi fie prea mare, e a celei de-a doua fete a Minervei, zise el, dar lucrurile tale trebuie urgent spălate. Ciorapii îi fixezi cu panglicile, e cam incomod, dar te obişnuieşti. Doamne Sfinte, Meggie, te-ai făcut într-adevăr mare! zise el şi se întoarse cu spatele când ea se îmbrăcă. Cuarţ-trandafiriu! întoarce-te!

Într-adevăr, rochia nu-i venea deosebit de bine şi Meggie fu brusc fericită că Fenoglio nu avea oglindă. Acasă îşi examinase adesea imaginea în oglindă. Era atât de ciudat, să vezi cum ţi se schimbă propriul corp. Ca şi cum ai fi un fluture în crisalidă.

— Gata? întrebă Fenoglio şi se întoarse. Ei, merge, chiar dacă o fată atât de drăguţă ar fi meritat de fapt o rochie mai drăguţă.

— Oftând, se privi pe sine. Acum o să rămân şi eu mai bine aşa, haina asta cel puţin n-are găuri. Şi ce dacă! În Cetate o să mişune azi de saltimbanci şi de feţe distinse că nimeni n-o să ne bage în seamă pe noi doi.

— Doi? Ce înseamnă asta?

— Cuarţ-trandafiriu puse de-o parte lama cu care ascuţea penele. Doar mă luaţi cu voi?

— Ţi-ai pierdut minţile? Ca să te car înapoi în ţăndări? Nu! Afară de asta ar fi trebuit să asculţi poezia proastă pe care i-o duc Principelui.

Cuarţ-trandafiriu tot mai ocăra când Fenoglio trase uşa după ei. Scara de lemn, pe care Meggie de oboseală abia o suise noaptea trecută, ducea într-una din curţile casei, în care murdării de porci, coteţe din lemn şi straturi de legume îşi disputau puţinul loc. Un pârâiaş îngust se răsucea trecând prin toate astea, doi copii alungau un porc din răsaduri şi o femeie cu un bebeluş în braţe hrănea un cârd de găini slabe.

— O dimineaţă splendidă, nu-i aşa, Meggie? strigă Fenoglio în timp ce Meggie îl urma ezitând pe ultimele trepte foarte înclinate.

Minerva se ivi în capul scării. O fată, poate de şase ani, se agăţa de fusta ei şi o fixa neîncrezătoare pe Meggie. Aceasta rămase pe loc nehotărâtă. „Poate se vede!” se gândi. „Poate se vede că nu ţin de acest loc”.

— Fii atentă! îi strigă fata, dar înainte ca Meggie să înţeleagă, îi smulse ceva din păr. Fata azvârli cu pământ şi o zână zbură cu mâinile goale ocărând.

— Cerule, de unde vii? o întrebă Minerva, trăgând-o de pe trepte. Nu există şi acolo zâne? Sunt înnebunite după păr omenesc, mai ales după unul atât de frumos ca al tău. Dacă nu-ţi ridici părul, o să ai în curând capul chel. Afară de asta, eşti prea mare ca să-l mai porţi liber sau vrei să fii luată drept jongleriţă?

Minerva era mică şi îndesată, abia mai mare decât Meggie.

— Doamne, ce fetişcană slabă eşti! zise ea. Rochia stă aproape să-ţi alunece de pe umeri. O să ţi-o îngustez, chiar diseară. A mâncat de dimineaţă? întrebă şi scuturâ din cap văzând figura încurcată a lui Fenoglio. Dumnezeule, doar n-ai uitat să-i dai fetei ceva de mâncare?

Fenoglio ridică mâinile neajutorat.

— Sunt un om bătrân, Minerva! strigă el. Uit astfel de lucruri! Ce se întâmplă azi? Eram în cea mai bună dispoziţie, dar toată lumea cârteşte. Cuarţ-trandafiriu mi-a scos deja sufletul.

Drept răspuns, Minerva îi puse bebeluşul în braţe şi o luă pe Meggie cu ea.

— Ce-i cu bebeluşul ăsta? îi strigă Fenoglio, urmând-o. Nu hoinăresc pe-aici şi aşa destul de mulţi copii?

Bebeluşul îi studia faţa atât de serios de parcă ar fi căutat pe ea ceva mai interesant şi, în cele din urmă, îl apucă de nas.

— Este al fetei mele celei mari, îi răspunse Minerva. L-ai văzut deja de câteva ori. Ai devenit atât de uituc încât trebuie să-ţi prezint încă odată propriii mei copii?

Despina şi Ivo, aşa se numeau copiii Minervei. Băiatul care îi purtase noaptea trecută făclia lui Fenoglio îi zâmbi lui Meggie când aceasta intră cu mama lui în

bucătărie.

Minerva o obligă pe Meggie să mănânce o farfurie cu mămăligă şi două felii de pâine unse cu o pastă care mirosea a măsline. Laptele pe care i-l împinse în faţă era atât de gras încât, după prima înghiţitură, Meggie îşi simţi limba încărcată. În timp ce mânca, Minerva îi ridică părul. Meggie abia se recunoscu când îi puse în faţă un lighean ca să-şi poată vedea chipul.

— De unde ai cizmele? întrebă Ivo.

Sora lui continua s-o examineze ca pe un animal străin care se rătăcise în bucătăria lor.

Da, de unde? Meggie încercă repede să-şi tragă tivul rochiei peste cizme, dar era prea scurt.

— Meggie vine de departe, explică Fenoglio, care le urmase în bucătărie şi observase stânjeneala ei. De foarte departe. Acolo există chiar oameni cu trei picioare şi alţii cărora nasul le creşte pe bărbie.

Copii se holbau mai întâi la el şi apoi la Meggie.

— Termină, ce tot vorbeşti?

— Minerva îi dădu o lovitură uşoară peste ceafă. Cred fiecare cuvânt al tău. Cândva or să pornească la drum ca să caute toate acele locuri smintite de care povesteşti, iar eu o să rămân aici fără copii.

Meggie se înecă cu laptele gras. Uitase cu totul de dorul de casă, dar cuvintele Minervei i-l aduseră înapoi – şi conştiinţa încărcată. Trecuseră deja cinci zile, dacă numărase bine.

— Tu şi povestea ta!

— Minerva îi împinse lui Fenoglio un pahar cu lapte. Ca şi cum n-ar fi de-ajuns că le spui mereu poveştile astea cu tâlhari. Ştii ce mi-a spus Ivo ieri? „Când mă fac mare, mă duc şi eu la tâlhari!” Vrea s-ajungă ca Gaiţă! Frumoasă treabă faci! N-ai decât să le povesteşti despre Cosimo, despre uriaşi sau despre Prinţ şi ursul său, dar niciun cuvânt despre tâlharii ăştia, s-a înţeles?

— Da, bine, bine, nu mai spun niciun cuvânt, bombăni Fenoglio. Dar nu mă învinovăţi pe mine dacă băiatul prinde de pe undeva vreun cântec despre el. Toţi îl

cântă.

Meggie nu înţelegea niciun cuvânt din ce vorbeau, dar gândurile ei erau oricum deja în Cetate. Resa îi povestise că păsările îşi aveau cuiburile atât de des lipite pe ziduri, încât uneori ciripitul lor acoperea cântecul jonglerilor. Şi zâne s-ar fi cuibărit acolo, zâne de o culoare cenuşiu deschisă ca piatra zidurilor Cetăţii, fiindcă prea adesea ciuguleau din mâncărurile oamenilor în loc să se hrănească.

precum surorile lor sălbatice, cu flori şi fructe. Iar în grădinile din curtea interioară ar creşte copaci care există idtminteri doar în Pădurea-fără-drum, copaci ale căror frunze murmură în vânt ca un cor de glasuri omeneşti, iar în nopţile cu lună vorbesc despre viitor – doar că nimeni mi le înţelege cuvintele.

— Mai vrei ceva?

Meggie tresări din gândurile ei.

— Moarte şi cerneală!

— Fenoglio se ridică şi-i dădu Minervei bebeluşul înapoi. Vrei s-o îndopi acum ca să nu mai intre în rochie? Trebuie să plecăm sau pierdem jumătate din spectacol. Principele m-a rugat să-i duc noul cântec înainte de amiază. Şi ştii că nu-i place când lumea întârzie.

— Nu, nu ştiu asta, răspunse Minerva ursuză, în vreme ce Fenoglio o împingea pe Meggie pe uşă. Fiindcă nu mă duc la Cetatea toată ziua bună ziua ca tine. Ce-a trebuit să-i compui de astă dată înaltului stăpânitor, tot un cântec de jale?

— Da, mă plictiseşte şi pe mine, dar plăteşte bine. Ai prefera să nu mai am curând niciun ban în buzunar şi tu să-ţi cauţi un nou chiriaş?

— Bine, bine, bombăni Minerva, în vreme ce lua de pe masă ceştile copiilor. Ştii ceva? Acest Principe o să moară de atâta oftat şi jeluit, şi atunci Cap-de-viperă o să-şi trimită înzăuaţii. Ca muştele pe bălegarul proaspăt de cai, aşa se vor răspândi aici sub pretextul că nu vor decât să-l apere pe bietul nepot orfan al stăpânului lor.

Fenoglio se întoarse atât de brusc, încât aproape o

răsturnă pe Meggie.

— Nu, Minerva. Nu! zise el hotărât. Aşa ceva nu se va întâmpla. Nu cât trăiesc eu – ceea ce, sper, va fi încă mult timp!

— A, da?

— Minerva trase degetul băiatului ei din puţina cu unt.

— Şi cum vrei să împiedici să nu se întâmple?

Crezi că vreun prostovan cu mască de pene, care face pe eroul fiindcă a ascultat de prea multe ori cântecele tale, poate să-i ţină pe înzăuaţi departe de oraşul nostru? Fenoglio, eroii sfârşesc la spânzurătoare, continuă ea cu voce scăzută şi Meggie îi percepu spaima dincolo de batjocură. În cântecele tale poate este altfel, dar în viaţa reală sunt spânzuraţi. Cuvintele frumoase nu schimbă asta cu nimic.

Cei doi copii îşi priveau mama neliniştiţi şi Minerva le trecu mâna prin păr ca şi cum ar fi putut astfel să şteargă propriile ei cuvinte.

Fenoglio însă doar ridică din umeri.

— Ah, tu vezi totul prea în negru! zise el. Subapreciezi cuvintele, crede-mă! Ele sunt foarte puternice, mai puternice decât crezi. Întreab-o pe Meggie!

Dar înainte ca Minerva să poată face asta, Fenoglio o împinsese deja pe Meggie afară.

— Ivo, Despina, vreţi să veniţi cu noi? le strigă copiilor. Îi aduc întregi înapoi, ca totdeauna! strigă el când Minerva, cu o figură îngrijorată, scoase capul pe uşă. Cei mai buni saltimbanci în lung şi-n lat vor fi azi la Cetate, vor veni de departe. Cei doi nu trebuie să scape aşa ceva!

De îndată ce ieşiră în uliţă, puhoiul de oameni îi luă repede cu sine. Din toate părţile se îmbulzeau, îmbrăcaţi sărăcăcios, ţărani, cerşetori, femei şi copii, bărbaţi a căror bogăţie se vedea nu doar după splendoarea mânecilor lor brodate, ci şi, mai cu seamă după slujitorii care le făceau loc brutal prin mulţime. Călăreţi îşi mânau caii printre oameni, fără să le arunce o privire, împingându-i spre ziduri, lectici rămâneau prinse între toate aceste trupuri,

oricât ar fi ocărit şi blestemat purtătorii lor.

— Drace, e mai rău decât în zilele de târg! îi strigă Fenoglio lui Meggie pe deasupra capetelor. Ivo se strecură agil ca un hering prin îmbulzeala de oameni, dar Despina privea atât de speriată încât, în cele din urmă, Fenoglio o ridică pe umeri înainte de a fi fost strivită printre coşuri mi hurţi. Şi lui Meggie inima îi bătea mai repede din cauza acestei forfote, a izbiturilor şi îmbrâncelilor, a miilor de mirosuri, a tuturor glasurilor care umpleau văzduhul.

— Meggie, uită-te în jur! Nu e splendid? strigă Fenoglio plin de mândrie.

Da, aşa era. Era aşa cum îşi închipuise Meggie în toate. D acele seri în care Resa îi povestise despre Lumea de Cerneală. Simţurile îi erau ca ameţite. Ochii, urechile… ubia puteau să asimileze o zecime din ce se întâmpla. De undeva se auzea muzică, tobe, clopoţei, trompete… Apoi uliţa se deschise şi îi scuipă, împreună cu toţi ceilalţi, în l'aţa zidurilor Cetăţii. Atât de sus şi de masiv se înălţau printre case de parcă ar fi fost ridicate de oameni mai mari decât cei care se îmbulzeau acum pe poartă. Străji înarmate stăteau în faţa porţii, în coifurile lor se oglindea palid dimineaţa. Pelerinele le erau de un verde închis, la fol ca şi bluzele pe care le purtau peste zale. Pe ambele Hârălucea blazonul Principelui Slănină – Resa i-l descrisese lui Meggie: un leu pe fond verde, în mijlocul unor trandafiri albi dar blazonul se schimbase. Leul plângea cu lacrimi de argint, iar trandafirii se căţărau în jurul unei inimi zdrobite.

Străjile îi lăsau să treacă pe cei mai mulţi care se înghesuiau să intre, doar din când în când împingeau pe câte unul cu lancea sau cu pumnul înmănuşat. Pe nimeni nu părea să intereseze asta, toţi se buluceau mai departe, chiar şi Meggie se pomeni, în cele din urmă, în umbra zidurilor groase de un metru. Fireşte, fusese cu Mo în diferite cetăţi, dar era un cu totul alt sentiment să treci nu de o căsuţă de carte poştală, ci de străji înarmate cu lănci. Cu atât mai ameninţătoare şi neprietenoaase păreau zidurile. Ia priviţi încoace! păreau să strige. Cât de mici

sunteţi, de lipsiţi de putere şi de fragili!

Fenoglio nu părea să simtă nimic din toate astea, strălucea ca un copil de Crăciun. Nu observa nici gratiile cu ţepi, de deasupra capetelor lor, nici lucarnele prin care se putea arunca smoală fierbinte peste musafirii nepoftiţi. În schimb, Meggie, când trecu pe sub ele, se uită fără să vrea în sus, întrebându-se cât de proaspete erau urmele de smoală de pe lemnul erodat. Deasupra ei apăru, în fine, iarăşi cerul liber, albastru şi clar, ca şi cum ar fi fost curăţat lună pentru aniversarea princiară – şi Meggie se afla acum în curtea exterioară a Cetăţii din Ombra.

Vizită dinspre partea rea a pădurii

Întunericul şi-a avut întotdeauna propriul rol. Fără el cum am şti oare că păşim în lumină? Doar când ambiţiile îi devin prea nesăbuite trebuie să i le înfruntăm, să i le disciplinăm uneori, la nevoie, să i le retezăm un timp.

Apoi, dacă va trebui, se va ridica din nou.

Clive Barker, *Abarat*

Primul lucru pe care l-au căutat ochii lui Meggie au fost cuiburile de păsări despre care îi povestise Resa şi, într-adevăr, ele erau lipite chiar sub acoperiş, ca şi cum zidurile ar fi avut pustule. Păsări cu pieptul galben ţâşneau dinăuntrul cuiburilor. Ca fulgi de aur dansând în soare, aşa le descrisese Resa, şi avusese dreptate. Cerul de deasupra lui Meggie părea acoperit de aur învârtejit, totul în cinstea aniversării princiare. Tot mai mulţi oameni se revărsau pe poartă, deşi curtea mişuna deja de ei. Între ziduri fuseseră ridicate tarabe, în faţa unor grajduri şi a unor colibe în care locuiau fierari, grăjdari şi toţi ceilalţi care trăiau şi lucrau la Cetate. În această zi în care Principele îşi invita supuşii să serbeze împreună cu ei aniversarea nepotului său, moştenitorul tronului, mâncarea şi băutura erau pe gratis. „Foarte generos, nu?” ar fi şoptit probabil Mo. „Mâncarea şi băutura care vine de pe câmpurile lor şi este obţinută prin munca mâinilor lor”. Lui Mo nu-i plăceau cetăţile în mod special. Dar aşa era alcătuită lumea lui Fenoglio: pământul pe care asudau ţăranii aparţinea Principelui, deci lui îi aparţinea şi cea mai mare parte din

recoltă, el se îmbrăca în catifea şi mătase, în vreme ce ţăranii săi purtau cămăşi peticite care zgâriau pielea.

Când trecuseră pe lângă străjile de la poartă, Despina cuprinsese cu braţele ei slabe grumazul lui Fenoglio, dar când văzu primul saltimbanc îi alunecă repede din spate.

Acolo sus, între creneluri, unul îşi întinsese sârma şi se plimba pe ea cu pas uşor ca un păianjen pe un fir de argint. Hainele îi erau albastre ca cerul de deasupra lui, căci albastrul era culoarea dansatorilor pe sârmă, Meggie ştia asta de la mama ei. Dacă ar fi Resa aici! Peste tot, printre tarabe, se învârtea el, Poporul Pestriţ: fluierari şi jongleri, aruncători de cuţite, bărbaţi puternici, îmblânzitori de animale, oameni-şerpi, actori şi bufoni. Chiar lângă ziduri Meggie descoperi un scuipător-de-foc, în negru şi roşu, acesta le era portul, şi pentru o clipă se gândi că era Deget-de-praf, dar când se întoarse văzu că era un străin cu faţa fără cicatrice, iar zâmbetul cu care se înclina în faţa oamenilor din jur era cu totul altul decât acela al lui Deget-de-praf.

Dar trebuie să fie aici, dacă într-adevăr s-a întors! se gândi Meggie, în timp ce se uita în jur, căutându-l. Cum de era aşa dezamăgită? De parcă n-ar fi ştiut! Farid era cel care îi lipsea. Iar dacă Deget-de-praf nu era aici, atunci îl căuta zadarnic şi pe Farid.

— Vino, Meggie!

Despina îi rostea numele ca şi cum limba ei ar fi trebuit să se obişnuiască mai întâi cu sunetul. O trase pe Meggie spre o tarabă pe care erau prăjituri dulci, îmbibate cu miere. Prăjiturile nu erau nici în această zi pe gratis. Neguţătorul care le oferea le păzea cu o figură mânioasă, dar Fenoglio mai avea din fericire la el câţiva bani. Degetele subţiri ale Despinei erau lipicioase când o luă din nou pe Meggie de mână. Se uita cu ochi mari în jur, rămânea mereu pe loc, iar Fenoglio îi făcea semne, nerăbdător, să

Înainteze, să treacă pe lângă o tribună din lemn care se ridica în spatele tarabelor, împodobită cu ramuri mereu

verzi şi cu flori. Aceleaşi steaguri negre care fluturau sus pe crenelurile şi turnurile Cetăţii atârnau şi aici, la dreapta şi la stânga a trei jilţuri aşezate mai sus, ale căror speteze erau brodate cu blazonul leului care plângea.

— De ce trei jilţuri, mă întreb? îi şoptise Fenoglio lui Meggie, în vreme ce îi împingea, pe ea şi pe copii, mai înainte. Principele Slănină nu apare oricum. Vino, suntem deja în întârziere.

— Cu pas hotărât îşi croi drum spre al doilea rând de ziduri al Cetăţii. Poarta spre care se îndrepta nu era atât de înaltă ca prima, dar tot neprietenoasă arăta şi ea, la fel ca străjile care încrucişară lăncile când Fenoglio se apropie. Ca şi cum nu m-ar cunoaşte! îi şopti el supărat lui Meggie. Dar de fiecare dată acelaşi joc. Anunţaţi-l pe Principe că Fenoglio, poetul, e aici! zise el cu voce ridicată, pe când cei doi copii se îndesau în el şi examinau lăncile ca şi cum ar fi căutat în vârfurile lor sânge închegat.

— Te aşteaptă Principele?

Straja care întreba părea să fie încă foarte tânăr, judecând după cât i se putea vedea din faţă, pe sub coif.

— Bineînţeles! răspunse Fenoglio supărat. Şi dacă mai trebuie s-aştepte, o să dau vina pe tine, Anselmo. Iar dacă ar fi să mai ai nevoie de câteva cuvinte frumoase de la mine, aşa ca luna trecută – straja aruncă celorlalte santinele o privire nervoasă, dar se prefăcu a nu fi auzit nimic şi privi în sus spre dansatorul pe sârmă –, atunci, îşi încheie Fenoglio propoziţia cu voce scăzută, o să te las să aştepţi cum mă laşi tu pe mine acum. Sunt un om bătrân şi am lucruri mai bune de făcut, ştie Dumnezeu, decât să-mi treacă os prin os stând în faţa lăncii tale.

Ceea ce ce se vedea din faţa lui Anselmo se înrosise ca vinul acru pe care îl băuse Fenoglio la focul jonglerilor. Totuşi nu dădu lancea la o parte.

— Înţelege odată Ţesătorule-cu-cerneală, avem o vizită, zise el cu voce scăzută.

— Vizită? Despre ce vorbeşti?

Dar Anselmo nu-i mai dădu nicio atenţie lui Fenoglio.

Poarta din spatele lui se deschise, gemând ca şi cum

propria-i povară ar fi fost prea grea. Meggie o trase pe Despina într-o parte, Fenoglio îl luă pe Ivo de mână. Soldaţi înaintau călare spre curtea interioară, călăreţi înzăuaţi, în haine cenuşiu argintii ca pulparii lor, iar blazoanele pe care le purtau în piept nu erau ale Principelui Slănină. Pe ele, omorând prada, o viperă înălţa corpul zvelt, iar Meggie îl recunoscu imediat. Era blazonul lui Cap-de-viperă.

Nimic nu mai mişca în curtea exterioară. Se lăsase o tăcere de moarte. Saltimbancii erau uitaţi, chiar şi dansatorul albastru de sus de pe sârmă. Toţi aveau privirea aţintită asupra călăreţilor. Mamele îşi ţineau copiii strâns, iar bărbaţii lăsau capetele în jos, chiar şi cei în haine bogate. Resa îi descrisese exact lui Meggie blazonul lui Cap-de-viperă, îl văzuse prea adesea de aproape. Trimişii din Cetatea Nopţii fuseseră bine văzuţi la fortăreaţa lui Capricorn. Se şoptea că incendierea de către oamenii lui Capricorn a unor gospodării se făcuse la porunca Viperei.

Meggie o strânse pe Despina în braţe când înzăuaţii trecură pe lângă ele. Platoşele lor scânteiau în soare, pesemne nici măcar săgeata unei arbalete nu le-ar fi putut străpunge, nemaivorbind de săgeata unui om sărman. Doi bărbaţi călăreau în frunte, unul înzăuat, ca ceilalţi care îl urmau, cu păr roşu portocaliu şi cu o haină din cozi de vulpi, celălalt cu un veşmânt verde, întreţesut cu argint, care ar fi făcut cinste oricărui principe. Cu toate astea, nu veşmântul atrăgea în primul rând atenţia, ci nasul lui, care nu era din carne şi oase ca al celorlalţi, ci din argint.

— Ia, te uită, ce atelaj! murmură Fenoglio lui Meggie, pe când cei doi înaintau călare, unul lângă altul, prin mulţimea tăcută. Amândoi sunt invenţia mea şi amândoi au l’ottt cândva oamenii lui Capricorn. Probabil mama ta ţi-a povestit despre ei. Vulpoi-roşu a fost cândva reprezentantul lui Capricorn, iar Fluieraru, jonglerul său. În orice caz, nuhul-de-argint n-a fost ideea mea. Cum nici faptul că au Heăpat de soldaţii lui Cosimo, când el a atacat fortăreaţa lui Capricorn, iar acum îl slujesc pe Cap-de-viperă.

În curte continua să domnească o linişte spectrală. Se auzeau doar tropotul copitelor, fornăitul cailor, clinchetul armurilor, arme şi pinteni – se auzeau ciudat de tare, ca şi cum zgomotele s-ar fi prins ca păsările între zidurile înalte.

Însuşi Cap-de-viperă sosi călare, printre ultimii, în piaţă. Nu putea fi confundat. „Arată ca un măcelar”, povestise Resa. „Un măcelar îmbrăcat princiar căruia îi e înscrisă pe faţă plăcerea de a ucide”. Calul pe care mergea, alb şi grosolan ca stăpânul său, dispărea aproape cu totul sub o pelerină al cărui unic model era blazonul cu şerpi. Cap-de-viperă însuşi purta un veşmânt negru brodat cu flori de argint. Pielea îi era arsă de soare, părul rar şi încărunţit, gura ciudat de mică, o despicătură fără buze pe faţa spână, grosolană. Totul la el părea greoi şi cărnos, braţele şi picioarele, spatele masiv, nasul lat. Nu purta nicio podoabă, ca supuşii mai bogaţi ai Principelui Slănină care stăteau în curte, niciun fel de lanţuri grele la gât, niciun fel de inele cu giuvaeruri pe degetele butucănoase. Doar în colţurile nasului scânteiau nestemate ca stropi de sânge, iar pe degetul mijlociu de la mâna stângă purta, peste mănuşă, inelul de argint cu care pecetluia condamnările sale la moarte. Ochii lui înguşti, sub pleoapele zbârcite ca acelea ale unei salamndre, se plimbau neliniştit peste curte. Păreau să zăbovească pe tot ce vedeau, cât o bătaie de pleoapă, ca limba lipicioasă a unei lăcuste: pe jongleri, pe dansatorul pe sârmă de deasupra capului său, pe vânzătorii bogaţi care aşteptau alături de tribuna goală împodobită cu flori şi înclinau capul supuşi când privirea lui îi atingea în treacăt. Nimic, nimic nu părea să scape acestor ochi de salamandră: niciun copil care se îndesa speriat în fusta mamei sale, nicio femeie frumoasă, niciun bărbat care îl fixa duşmănos. Şi totuşi îşi opri calul în faţa unuia singur.

— Ia te uită, regele jonglerilor! Ultima oară când te-am văzut, îţi stătea capul la stâlpul infamiei, în curtea cetăţii mele. Când ne mai faci o nouă vizită?

Vocea lui Cap-de-viperă străbătu toată curtea tăcută.

Suna foarte grav, ca şi când ar fi venit din adâncul cel mai negru al trupului său greoi. Involuntar, Meggie se strânse mai aproape de Fenoglio. Dar Prinţul Negru se înclină atât de adânc, încât aplecarea se transformă în batjocură.

— Îmi pare rău, răspunse el atât de tare ca să-l poată auzi oricine. Dar ursului nu i-a plăcut ospitalitatea dumneavoastră. Stâlpul infamiei era cam îngust pentru gâtul lui.

Meggie văzu cum gura lui Cap-de-viperă se schimonoseşte într-un zâmbet rău.

— Ei, pentru următoarea vizită aş putea să pregătesc o funie care să se potrivească întocmai şi o spânzurătoare din lemn de stejar care să ţină un urs atât. De bătrân şi de gras ca al tău.

Prinţul Negru se întoarse spre urs şi se prefăcu că se sfătuieşte cu el.

— Îmi pare rău, zise el în vreme ce, mormăind, ursul îi cuprindea grumazul cu labele, ursul îmi spune că iubeşte sudul, pe care însă umbra Voastră apasă prea greu, şi că va veni atunci când şi Gaiţă vă va face această onoare.

Un murmur uşor străbătu mulţimea – şi se stinse când Cap-de-viperă se întoarse în şa şi-şi lăsă privirea de salamandră să rătăcească peste cei de faţă.

— Afară de asta, continuă Prinţul cu voce tare, ursul ar vrea să ştie de ce nu-l puneţi pe Fluieraru să meargă la trap, legat cu un lanţ de argint de calul Vostru, aşa cum se cuvine unui jongler domesticit?

Fluieram trase de calul său, dar înainte de a fi putut să-l împingă spre Prinţul Negru, Cap-de-viperă ridică mâna.

— O să-ţi dau de ştire când Gaiţă îmi va fi oaspete! zise el, în vreme ce Nas-de-argint se reîntoarse în silă la locul său. Nu va dura mult, crede-mă. Am comandat deja apânzurătoarea.

Dădu apoi pinteni calului şi înzăuaţii se puseră din nou în mişcare. Păru o veşnicie până ce ultimul dintre ei dispăru pe poartă.

— Da, du-te de-aici! şopti Fenoglio în timp ce curtea

Cetăţii se umplu iarăşi încet de larma lipsită de griji. Se uită în jur ca şi cum totul i-ar aparţine deja, crede că se poate întinde în lumea mea ca un abces şi că poate juca un rol pe care eu nu i l-am scris…

Lancea străjii îl amuţi brusc.

— Deci, bine, poetule! zise Anselmo. Acum poţi să intri. Haide, du-te odată!

— Hai, du-te odată? tună Fenoglio. Aşa se vorbeşte cu poetul Principelui? auziţi! Rămâneţi mai bine aici, le zise celor doi copii. Nu mâncaţi prea multe prăjituri. Nu vă apropiaţi prea mult de scuipătorul-de-foc, căci este un ageamiu şi lăsaţi în pace ursul Prinţului. S-a înţeles?

Cei doi dădură din cap şi alergară de îndată la următoarea tarabă cu prăjituri. Fenoglio însă o luă pe Meggie de mână şi, cu capul sus, trecu pe lângă strajă.

— Fenoglio? întrebă ea cu vocea scăzută când poarta se închise după ei şi larma curţii exterioare se stinse. Cine este Gaiţă?

Era răcoare în spatele curţii mari, ca şi cum iarna şi-ar fi construit acolo un cuib. Curtea largă era umbrită de copaci, mirosea a trandafiri şi a flori al căror nume Meggie nu-l cunoştea, iar într-un bazin de piatră, rotund ca luna, se oglindea acea parte din Cetate în care locuia Principele Slănină.

— A, el nu există! răspunse Fenoglio, făcându-i nerăbdător un semn să-l urmeze. Dar o să-ţi explic asta mai târziu. Vino acum! Trebuie să-i duc odată Principelui versurile mele, altminteri voi fi fost, pentru cel mai lung răstimp, poetul său de curte.

Principele Oftat

Nu putea să-i spună Regelui „nu vreau”, căci cum şi-ar mai fi câştigat altminteri pâinea?

„Regele în coş”, *Poveşti italieneşti*

Ferestrele sălii în care Principele Slănină îl primi pe Fenoglio erau acoperite cu pânze negre. Mirosea ca într-un cavou, a flori uscate şi a lumânare arsă. În faţa statuilor care înfăţişau, când mai bine, când mai rău, acelaşi chip ardeau lumânări. „Cosimo cel Frumos”, se gândi Meggie.

O ţintuia de sus cu nenumăraţii săi ochi de marmură pe când se apropia, împreună cu Fenoglio, de tatăl său.

De-o parte şi de alta a jilţului în care trona Principele erau două scaune cu spătarele înalte. Pe cel din stânga se afla doar un coif, aşezat pe o pernă verde închis, împodobit cu pene de păun; metalul era atât de strălucitor lustruit de parcă şi-ar fi aşteptat posesorul. Pe cel din dreapta stătea un băiat, poate de cinci, şase ani, îmbrăcat cu o tunică din brocart negru, brodată cu atâtea perle, încât s-ar fi zis că este acoperită de lacrimi. Acesta era pesemne sărbătoritul. Jacopo, nepotul Principelui Slănină, dar şi nepotul lui Cap-de-viperă.

Băiatul avea o privire plictisită. Dădea neliniştit din picioarele-i scurte ca şi cum abia le-ar fi stăpânit să nu alerge afară la saltimbanci şi la prăjiturile dulci şi la jilţul care îl aştepta deja la tribuna împodobită cu flori de salce şi trandafiri. În schimb, bunicul lui arăta ca şi cum n-ar mai fi avut de gând să se mai ridice vreodată. Stătea vlăguit ca o păpuşă, în hainele lui negre şi largi, ca paralizat de ochii fiului său mort. Nu deosebit de mare, dar gras cât doi bărbaţi, aşa îl descrisese Resa: rareori putea fi întâlnit nemâncând ceva cu degetele-i unsuroase, întotdeauna fără suflu, din pricina întregii greutăţi pe care picioarele sale nu deosebit de văi\joase trebuiau s-o ducă, şi întotdeauna în cea mai bună dispoziţie.

Principele, pe care Meggie îl văzu stând în semiobscuritatea Cetăţii sale, nu mai era nimic din toate astea. Chipul îi era palid, pielea încreţită ca şi cum ar fi aparţinut unui bărbat mai trupeş. Supărarea îi topise grăsimea de pe membre, iar faţa îi era aşa de ţeapănă de parcă ar fi îngheţat în ziua în care i se adusese vestea morţii fiului său. Doar în ochi i se mai citea groaza, buimăceala pentru ceea ce îi pricinuise viaţa.

În afară de nepotul său şi de străji, care stăteau tăcute în spate, mai erau lângă el două femei. Una ţinea capul plecat, umilă ca o slujnică, deşi purta o rochie care i s-ar fi potrivit şi unei principese. Stăpâna ei stătea între Principele Slănină şi scaunul gol pe care zăcea coiful

împodobit cu pene. „Violante”, se gândi Meggie. „Fiica lui Cap-de-viperă şi văduva lui Cosimo”. Da, ea trebuia să fie Urâta, cum o numeau toţi. Fenoglio îi povestise lui Meggie despre ea şi accentuase faptul că ieşise, ce-i drept, din pana sa, dar fusese gândită ca personaj secundar: copilul nefericit al unei mame nefericite şi al unui tată foarte rău.

— O idee absurdă de a o face nevasta lui Cosimo cel Frumos! zisese Fenoglio. Dacă-ţi spun că această poveste se desfăşoară smintit!

Violante era îmbrăcată în negru, la fel ca fiul şi ca socrul ei. Şi rochia ei era brodată cu lacrimi, dar strălucirea preţioasă nu îi venea deosebit de bine. Faţa îi arăta ca şi cum ar fi fost desenată cu un creion palid pe o bucată de hârtie pătată, iar mătasea neagră o făcea să pară şi mai spălăcită. Un singur lucru atrăgea atenţia la ea: pata purpurie, mare cât o floare de mac care-i urâţea obrazul stâng.

Când Meggie şi Fenoglio ajunseră în sala întunecată, Violante tocmai se apleca spre socrul ei şi îi spunea ceva meet. Prinţul Slănină nici nu clipi, dar până la urmă dădu din cap şi băiatul alunecă uşurat de pe scaun.

Fenoglio îi făcu lui Meggie un semn să rămână pe loc. Cu capul plecat respectuos se trase la o parte şi îi dădu lui Meggie discret de înţeles să facă acelaşi lucru. Când trecu pe lângă Fenoglio, ţinându-şi capul sus, Violante îi făcu acestuia un semn, dar lui Meggie nu-i aruncă nicio privire. Nu acordă atenţie nici imaginilor în piatră ale soţului ei mort. Urâta părea grăbită să părăsească sala întunecată, tot atât de grăbită ca şi fiul ei. Slujitoarea care o urma trecu atât de aproape de Meggie, încât era gata n-o atingă cu rochia. Nu părea să fie mult mai mare decât Meggie. Părul îi strălucea roşietic de parcă ar fi căzut pe el lumina unui foc, şi îl purta liber aşa cum în această lume nu făceau, de fapt, decât jongleriţele. Meggie nu văzuse un păr mai frumos.

— Vii târziu, Fenoglio! zise Principele Slănină, de îndată ce uşile se închiseseră după femei şi după nepotul său.

Vocea îi suna tot îndesat, ca aceea a unui om foarte gras Ţi s-au terminat cuvintele?

— Mi se vor termina când nu voi mai respira, Principe, răspunse Fenoglio, înclinându-se în faţa lui. Meggie nu ştia dacă trebuia să-l imite. Până la urmă se decise pentru o reverenţă stângace.

De aproape, Principele Slănină arăta şi mai neputincios. Pielea lui semăna cu frunzele uscate, iar albul ochilor cu hârtia îngălbenită.

— Cine-i fata? întrebă el şi o cercetă cu privirea obosită. Slujitoarea ta? E prea tânără să-ţi fie iubită, nu?

Meggie simţi cum i se urcă sângele în cap.

— Înălţimea Voastră, ce vă trece prin cap! se apără Fenoglio şi-şi puse braţul pe umerii lui Meggie.

— E nepoata mea, a venit să mă viziteze. Fiul meu speră să-i găsesc un soţ şi unde se poate interesa mai bine decât la festivitatea minunată pe care o organizaţi astăzi?

Roşeaţa din obrajii lui Meggie se accentuă, dar se sili să zâmbească.

— A, ai un fiu?

— În glasul Principelui trist se simţea atâta invidie, de parcă n-ar fi îngăduit nici unuia dintre supuşii săi fericirea de a avea un fiu în viaţă. Nu-i înţelept să-ţi laşi copiii să plece atât de departe, murmură el fără s-o lase din ochi pe Meggie. Lesne nu se mai întorc niciodată înapoi!

Meggie nu ştia încotro să se uite.

— O să mă întorc curând înapoi, zise ea. Tatăl meu ştie asta.

„Sper”, adăugă în gând.

— Da. Da, fireşte. Se va întoarce înapoi. La timpul cuvenit.

— Vocea lui Fenoglio suna nerăbdător. Dar să revenim la scopul vizitei mele.

Scoase de la brâu sulul de pergament pe care Cuarţ-trandafiriu îl sigilase cu atâta grijă şi cu capul înclinat respectuos urcă treptele spre jilţul princiar. Principele Slănină părea să aibă dureri. Îşi strânse buzele în timp ce

se apleca să ia pergamentul şi fruntea i se acoperi de sudoare, deşi în sală era răcoare. Meggie îşi aminti de cuvintele Minervei: *Acest Principe o să moară de atâta oftat şi jeluit*. Fenoglio părea să se gândească la acelaşi lucru.

— Nu vă simţiţi bine, Principe? întrebă el îngrijorat.

— Într-adevăr, nu! izbucni iritat Principele Slănină. Şi din păcate azi a observat şi Cap-de-viperă.

— Cu un oftat se lăsă din nou pe spate şi ciocăni pe o latură a jilţului. Tullio!

Un slujitor îmbrăcat în negru ca şi Principele se repezi din spatele jilţului. Arăta ca un om care ar fi crescut prea puţin, de n-ar fi fost blana fină de pe faţă şi de pe mâini. Tullio îi aminti lui Meggie de cobolzii din grădina Elinorei cure se prefăcuseră în cenuşă, chiar dacă acesta părea să hemene mai mult a om.

— Hai dă-i drumul, adu-mi un jongler, dar unul care să ştie să citească! porunci Principele. Să-mi recite poezia lui Fenoglio.

Şi Tullio o zbughi ca un căţelandru.

— Aţi chemat-o pe Urzica, aşa cum v-am sfătuit?

Vocea lui Fenoglio suna insistent, dar Principele doar scutură din cap supărat.

— Urzica? La ce bun? N-ar veni, iar dacă ar face-o, ar fi pesemne doar ca să mă otrăvească deoarece am pus să se taie câţiva stejari pentru sicriul fiului meu. Sunt eu de vină că ea preferă să stea de vorbă mai degrabă cu copacii decât cu oamenii? Nu mă pot ajuta, nici Urzica, nici toţi felcerii, litotomiştii şi cârpaci de oase ale căror băuturi rău mirositoare le-am înghiţit deja. N-a crescut nicio buruiană de leac împotriva supărării.

Degetele îi tremurau când rupseră sigiliul, iar în timp ce citea să lăsă atâta linişte în sala întunecată, încât Meggie auzea cum flăcările lumânărilor devorau fitilul pocnind.

Principele îşi mişca aproape în tăcere buzele. În timp ce urmărea cu ochi trişti cuvintele lui Fenoglio, Meggie îl auzi şoptind: *Ah, el nu se va mai trezi niciodată, niciodată*.

Îl privi discret pe Fenoglio. Observându-i privirea, acesta roşi cu conştiinţa încărcată. Furase cuvintele. Şi sigur nu de la un poet din această lume.

Principele Slănină ridică capul şi-şi şterse o lacrimă din ochii trişti.

— Frumoase cuvinte, Fenoglio, zise el cu glas amar, da, la asta te pricepi cu adevărat. Dar, totuşi, când oare unul dintre voi, poeţii, va găsi cuvintele în stare să deschidă uşa prin care moartea ne smulge din lume?

Fenoglio privi statuile din jur. Le cerceta atât de îngândurat de parcă le vedea atunci pentru prima dată.

— Regret, dar astfel de cuvinte nu există, Principe, zise el. Moartea este marea tăcere. Lângă uşa pe care ea o închide în spatele nostru până şi poeţilor li se sfârşesc cuvintele. Acum, vă rog supus să mă iertaţi, copiii gazdei mele mă aşteaptă afară, dacă nu-i prind curând, au s-o ia la goană după saltimbanci, căci visează ca toţi cei mici să dreseze urşi şi să danseze pe sârmă între cer şi iad.

— Da, du-te. Du-te! zise Principele Slănină şi-i făcu un semn obosit cu mâna plină de inele. Am să-ţi dau de ştire când o să mi se facă iarăşi dor de cuvinte. Sunt o otravă gustoasă, dar numai prin ele durerea are pentru câteva clipe un gust dulce-amărui.

Ah, el nu se va mai trezi niciodată, niciodată]… Elinor ar fi ştiut cu siguranţă de unde sunt aceste versuri, se gândi Meggie în vreme ce se întorcea cu Fenoglio, păşind prin sala întunecată. Sub cizmele ei foşneau ierburile presărate pe podeaua sălii. Mireasma lor atârna în aerul rece ca şi cum ar fi vrut să-i amintească Principelui trist de lumea de-afară care îl aştepta. Dar poate îi aminteau şi de florile care împodobeau cripta lui Cosimo.

La uşă îl întâlniră pe Tullio cu jonglerul. Ţopăia şi sărea în faţa acestuia ca un animal hirsut şi dresat. Jonglerul purta clopoţei la brâu şi o lăută pe umeri. Era un flăcău înalt şi slab cu o expresie posomorâtă a gurii, îmbrăcat atât de colorat încât, prin comparaţie, coada unui păun pălea.

— Ştie care flăcăul ăsta să citească? murmură

Fenoglio spre Meggie, împingând-o pe uşă. Cred că e un zvon! Afară de asta, cântecul lui sună la fel de melodios ca croncănitul unei ciori. Să dispărem până nu-mi ia bietele versuri în dinţii lui de cal!

Zece ani

Timpul este un cal care aleargă în inimă, un cal

Fără călăreţ pe o stradă, noaptea.

Mintea stă acolo, ascultând atent, şi îl aude cum trece.

Wallace Stevens, *Toate preludiile fericirii*

Deget-de-praf se sprijinea de zidul Cetăţii, în spatele tarabelor printre care se înghesuiau oameni. Mireasma de miere şi de castane fierbinţi îi intra în nări, iar sus, deasupra lui se balansa dansatorul pe sârmă a cărui siluetă albastră, în depărtare, îi amintea atât de mult de Dansatorul-pe-nori. Ţinea în mână o prăjină pe care stăteau păsări minuscule, roşii ca nişte picături de sânge, şi de fiecare dată când dansatorul schimba direcţia – uşor ca şi cum nimic pe lume n-ar fi fost mai firesc decât să stai pe o sârmă care se clatină –, păsările zburau şi se învârteau în jurul lui, ciripind ascuţit. Jderul de pe umărul lui Deget-de-praf se uita în sus la ele şi-şi lingea botul rotund. Era încă pui, mai mic şi mai delicat decât Gwin, nici pe jumătate atât de rău şi, ceea ce era mai important, nu se temea de foc. Absent, Deget-de-praf îl scărpina uşor pe capul cu corniţe. La puţin timp după ce ajunsese la gospodăria Roxanei îl prinsese în spatele grajdului când încercase să se strecoare tiptil la găini. Îl numise Furişu, căci animăluţului îi plăcea să se furişeze pe tăcute şi apoi să-i sară brusc în faţă, gata să-l răstoarne. „Eşti nebun?” se întrebase singur când îl ademenise cu un ou proaspăt. „E un jder. De unde ştii că morţii nu-i e indiferent ce nume poartă el?” Totuşi îl păstrase. Poate îşi lăsase toată spaima în cealaltă lume, spaima, singurătatea, nefericirea…

Furişu învăţa repede, sărea prin flăcări ca şi cum niciodată n-ar fi făcut altceva. I-ar fi fost uşor să câştige cu el câţiva bani prin pieţe, cu el şi cu băiatul.

Jderul lovi cu botul obrazul lui Deget-de-praf. În faţa

tribunei goale, care continua să-l aştepte pe sărbătorit, câţiva saltimbanci ridicau un turn din trupuri umane. Farid voise să-l convingă pe Deget-de-praf să ofere câte ceva din măiestriile lui, dar acesta n-avea chef să fie azi ţinta privirilor. Voia să privească el însuşi, voia să-şi sature ochii cu ceea ce îi lipsise atâta vreme. Era şi motivul pentru care purta doar hainele pe care i le dăduse Roxane de la bărbatul ei mort. Evident, avuseseră aceeaşi statură. Biet amărât! Nici Orpheus, nici Limbă-vrăjită nu l-ar putea aduce înapoi de-acolo de unde era.

— De ce, aşa ca variaţie, să nu câştigi *tu* azi banii? îi zisese lui Farid.

De mândrie, băiatul se roşise, apoi se făcuse alb ca varul

— Şi se aruncase în mulţime. Învăţa repede. Doar o fărâmă din mierea fierbinte, şi Farid vorbea deja cu flăcările ca şi cum s-ar fi născut cu vorbele pe limbă. Fireşte, nu ţâşneau din pământ atât de docile ca la el, atunci când băiatul pocnea din degete, dar când chema focul cu voce scăzută, acela îi vorbea totuşi – condescendent, batjocoritor, dar îi răspundea.

— Şi e totuşi fiul tău! zisese Roxane când, dis-de-dimineaţă, Farid îşi scosese blestemând o găleată de apă din fântână ca să-şi răcorească degetele arse.

— Nu este! îi răspunsese Deget-de-praf şi văzuse în ochii ei că nu-l credea.

Înainte de a fi pornit spre Cetate, mai exersase cu Farid câteva trucuri şi Jehan îi privise. Când însă Deget-de-praf îi făcuse semn să se apropie, băiatul o luase la goană.

Din cauza asta Farid îşi bătuse joc de el cu voce tare, dar

Deget-de-praf îi închisese gura.

— Focul i-a devorat tatăl, ai uitat? îi şoptise, şi Farid, ruşinat, îşi lăsase capul în jos.

Cât de mândru stătea alături de ceilalţi saltimbanci! Deget-de-praf îşi făcu loc printre tarabe ca să-l poată vedea mai bine. Îşi scosese cămaşa, aşa cum făcea uneori şi Deget-de-praf – pânza care lua foc era mai primejdioasă

decât o arsură pe piele, iar corpul gol putea fi uşor protejat cu grăsime de limbile lacome. Băiatul îşi făcea treaba bine, atât de bine că până şi vânzătorii îl priveau vrăjiţi, în aşa fel încât Deget-de-praf putu să dea drumul câtorva zâne care fuseseră închise în colivii pentru a fi vândute ca amulete vreunor netoţi. „Nu-i de mirare că Roxane te bănuieşte că eşti tatăl lui!” se gândi el. „Ţi se umflă pieptul de mândrie când te uiţi la el”. Chiar lângă Farid câţiva măscărici îşi debitau glumele grosolane, în dreapta lui se lupta Prinţul Negru cu ursul lui, şi cu toate astea tot mai mulţi oameni priveau la băiatul care, uitând de sine, se juca cu focul. Deget-de-praf observă cum Pasăre-de-funingine îşi lăsase în jos făcliile şi privea cu invidie încoace. El nu va învăţa niciodată. Era la fel de prost ca acum zece ani.

Farid se înclină şi o ploaie de bani căzu în talerul de lemn pe care i-l dăduse Roxane. Tânjea după laude ca un câine după oase, iar când Deget-de-praf îl aplaudă, se înroşi de fericire. Ce copil mai era, deşi cu câteva luni în urmă îi arătase mândru primele tuleie din bărbie!

Deget-de-praf îşi făcu loc printre doi ţărani care se târguiau pentru un purcel, când poarta dinspre Cetatea Interioară se deschise din nou – de astă dată nu pentru Cap-de-viperă, ca ultima oară, când el putuse să se ascundă de privirea căutătoare a Fluierarului în spatele unei tarabe cu prăjituri. Nu. Pesemne acum avea să apară, în fine, însuşi sărbătoritul la festivitatea sa – iar mama lui avea să-l însoţească împreună cu slujitoarele. Ce tare începu deodată să-i bată inima nătângă!

— Are culoarea părului tău, îi spusese Roxane, şi ochii mei.

Fluierarii princiari au scos tot ce-au putut mai mult din intrarea lor în scenă. Stăteau acolo falnici ca nişte cocoşi şi-şi înălţau în aer trompetele. Toţi jonglerii liberi strâmbau din nas faţă de cei care îşi vindeau arta unui singur stăpân. În schimb aceia erau mai bine îmbrăcaţi: nu în zdrenţe pestriţe ca semenii lor de pe stradă, ci în culorile principelui lor. Pentru jonglerii Principelui Slănină

acestea erau verdele şi aurul.

Nora lui era îmbrăcată în negru. Cosimo cel Frumos murise abia de un an, dar sigur existau deja câţiva pretendenţi la mâna tinerei văduve, în ciuda semnului întunecat ca o arsură care îi desfigura faţa. Mulţimea se înghesui în faţa tribunei de îndată ce Violante şi fiul ei se aşezară. Deget-de-praf fu silit să se urce pe un butoi gol ca să poată arunca o privire, pe deasupra capetelor şi a trupurilor, spre slujitoarea ei.

Briana stătea în spatele băiatului. În ciuda părului deschis, semăna cu mama ei. Rochia pe care o purta o făcea să pară mult mai mare, Deget-de-praf însă descoperi pe faţa ei urmele fetiţei care încercase să-i smulgă din mână făcliile, sau bătuse furioasă din picior când n-o lăsase să prindă scânteile pe care el le făcuse să cadă ploaie din cer.

Zece ani! Zece ani petrecuţi într-o poveste greşită. Zece ani în care una din fete îşi găsise moartea, nelăsând în urmă decât amintiri, atât de palide şi de neclare, de parcă nici n-ar fi existat vreodată, iar cealaltă crescuse în toţi aceşti ani, râsese şi plânsese, fără ca el să fie de faţă. „Ipocritule!” îşi zise în vreme ce nu putea să-şi ia ochii de pe chipul Brianei. „Vrei acum să te convingi că ai fost un tată devotat şi grijuliu înainte ca Limbă-de-vrăjită să te atragă în povestea lui?”

Fiul lui Cosimo râse tare. Cu degete scurte arăta când la un saltimbanc, când la altul şi prindea florile pe care jongleriţele i le aruncau. Câţi ani să fi avut? Cinci? Şase?

Tot atâta avusese şi Briana când vocea lui Limbă-vrăjită îl atrăsese departe. Îi ajungea până la coate şi era atât de uşoară, încât aproape nu observa când i se căţăra în spate. Când s-a întâmplat odată să uite iarăşi de timp şi să stea departe, în locuri al căror nume ea nu-l auzise niciodată, la întoarcere îl bătuse cu pumnii ei mici şi îi aruncase la picioare darurile pe care i le adusese. Apoi «e strecurase totuşi noaptea următoare din pat ca să le adune: panglici colorate moi ca blana de iepure, flori de

pânză pe care şi le putea pune în păr, fluiere mici cu care se imita glasul de privighetoare sau de bufniţă.

Nu-i spusese niciodată, fireşte că nu, era mândră, mai mândră decât mama ei, dar el ştiuse întotdeauna unde îşi ascundea darurile – într-o pungă printre rochii. Oare o mai avea?

Da, păstrase darurile lui, dar când lipsea mult, ele n-o mai puteau face să zâmbească. Asta nu izbutea decât focul şi pentru o clipă, pentru o clipă seducătoare, se simţi îndemnat să iasă din mulţimea de gură-cască, să se aşeze între ceilalţi saltimbanci spre a chema focul numai pentru fata sa. Dar rămase pe loc, nevăzut în spatele tuturor acelor oameni, observă cum îşi netezea părul cu palma, cum făcea atât de des şi mama ei, cum îşi freca discret nasul şi se mişca de pe un picior pe altul de parcă ar fi preferat să danseze jos decât să stea ţeapănă acolo sus.

— Înghite-l, ursule! înghite-l pe loc! S-a întors într-adevăr, dar crezi că vine să-şi vadă un vechi prieten?

Deget-de-praf tresări atât de brusc, încât era gata să-şi piardă echilibrul pe butoiul pe care încă mai stătea. Prinţul Negru se uita la el în sus; în spatele său, ursul.

Deget-de-praf sperase să-l întâlnească aici, înconjurat de străini, iar nu în tabăra jonglerilor, unde erau prea mulţi care l-ar fi întrebat unde fusese… Se cunoşteau încă de când fuseseră de vârsta fiului princiar care trona acolo sus în jilţ – copii de jongleri amândoi, orfani, maturizaţi înainte de vreme, şi lui Deget-de-praf îi lipsise faţa lui tuciurie, tot atât cât cea a Roxanei.

— Mă înghite într-adevăr, dacă cobor de pe butoi?

Prinţul râse. Suna la fel de nepăsător ca înainte.

— Poate. În definitiv, observă şi el că-ţi iau într-adevăr în nume de rău că nu te-ai arătat până acum. Pe deasupra, nu i-ai ars blana la ultima voastră întâlnire?

Furişu se ghemui pe umărul lui Deget-de-praf când stăpânul său sări de pe butoi, şi-i lătră agitat în ureche.

— Nicio grijă, pe unul ca tine nu-l înghite ursul, îi murmură Deget-de-praf jderului – şi-l îmbrăţişă pe Prinţ atât de tare ca şi cum o îmbrăţişare ar fi putut să

compenseze cei zece ani.

— Miroşi mai mult a urs decât a om.

— Şi tu miroşi a foc. Hai, spune. Unde ai fost?

— Prinţul îl îndepărtă de sine la o lungime de braţ şi-l cercetă ca şi când ar fi putut să-i citească pe frunte tot ce se întâmplase în timpul absenţei sale. Incendiatorii nu te-au spânzurat, cum afirmă unii, arăţi prea sănătos pentru asta. Ce e cu cealaltă istorie, după care Cap-de-viperă te-a închis în cea mai umedă temniţă a lui? Sau, aşa cum spun unele cântece, te-ai transformat pentru un răstimp într-un copac, într-un copac cu frunze arzânde, adânc, în Pădurea-fără-drum?

Deget-de-praf zâmbi.

— Asta mi-ar fi plăcut. Dar, crede-mă, dacă ţi-aş spune adevărata poveste nu m-ai crede nici pe mine.

Un murmur străbătu mulţimea. Deget-de-praf se iţi pe deasupra capetelor şi văzu cum Farid, roşu la faţă primea aplauzele. Fiul Urâtei aplauda atât de tare, încât era gata să cadă din jilţ. Dar Farid căuta în mulţime chipul lui

Deget-de-praf. Acesta îi zâmbi – şi simţi cum Prinţul îl privea gânditor.

— Deci băiatul îţi aparţine, într-adevăr? zise el. Nu, nicio grijă, nu-ţi mai pun alte întrebări. Ştiu că-ţi place să ai secrete. Asta mai că nu s-a schimbat. Dar povestea de care ai vorbit, aş vrea totuşi s-o aud odată. Şi cu un spectacol ne eşti dator. Avem nevoie, toţi, de puţină încurajare. Timpurile sunt rele, până şi de această parte a pădurii, chiar dacă azi nu pare aşa…

— Da, am auzit deja. Iar Cap-de-viperă, evident, tot te mai iubeşte. Ce-ai făcut de te ameninţă cu spânzurătoarea? Ursul tău a prins unul din cerbii lui?

Deget-de-praf mângâie blana zbârlită a lui Furişu. Jderul nu-şi lua ochii de la urs.

— O, crede-mă, Vipera nu bănuieşte nici jumătate din ceea ce fac, altminteri aş fi atârnat de mult de crenelurile din Cetatea Nopţii!

— A, da?

— Deasupra lor dansatorul şedea pe sârma lui, în mijlocul păsărilor, legănându-şi picioarele ca şi cum nu i-ar păsa de forfota de sub el. Prinţe, mie nu-mi place expresia din ochii tăi, zise Deget-de-praf, privind spre saltimbanc. Nu-l mai întărâta pe Cap-de-viperă, altminteri o să te vâneze cum a făcut şi cu alţii. Şi atunci n-ai să mai fi în siguranţă nici în această parte a pădurii!

Cineva îl trase de mânecă. Deget-de-praf se întoarse atât de brusc, încât Farid se dădu speriat înapoi.

— Scuză-mă! se bâlbâi el şi dădu din cap nesigur spre Prinţ. Meggie e aici. Cu Fenoglio!

Suna atât de emoţionat de parcă l-ar fi întâlnit pe Principele Slănină în persoană.

— Unde?

Deget-de-praf se uită în jur, dar Farid privea ţintă doar ursul care îşi pusese tandru botul pe capul Prinţului. Acesta zâmbi şi-l dădu la o parte.

— Unde? repetă nerăbdător Deget-de-praf.

Fenoglio era într-adevăr ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească.

— Acolo, chiar în spatele tribunei!

Deget-de-praf căută în direcţia în care arăta degetul lui Farid.

Într-adevăr, acolo era bătrânul, cu doi copii alături, ca atunci când îl văzuse prima dată. Fata lui Limbă-vrăjită stătea lângă el. Se făcuse mare – semăna şi mai mult cu mama ei. Deget-de-praf dădu drumul încet la o înjurătură. Ce căutau aici, în povestea lui? Aveau de-a face cu ea tot atât de puţin ca el cu a lor. „A, da?” un glas îşi bătea joc în lăuntrul său. „Bătrânul are pesemne altă părere. Ai uitat că pretinde a fi creatorul tuturor lucrurilor de-aici?”

— Nu vreau să-l văd, îi zise el lui Farid. De bătrân e lipită nenorocirea, sau chiar altceva mai rău, ţine minte asta.

— Băiatul vorbeşte de Ţesătorul-cu-cerneală?

— Prinţul se apropie atât de mult de Deget-de-praf, încât jderul şuieră spre el. Ce-ai cu el? Scrie cântece bune.

— Mai scrie şi altele.

„Cine ştie ce-a mai scris despre tine!” adăugă în gând. „Câteva cuvinte bine plasate şi eşti mort, Prinţe”.

Farid continua să se uite spre fată.

— Şi Meggie? Nici pe ea nu vrei s-o vezi?

— Vocea lui suna plină de dezamăgire.

— A întrebat de tine.

— Salut-o din partea mea. O să înţeleagă ea. Hai, du-te! Văd că tot mai eşti îndrăgostit de ea. Cum i-ai descris pe-atunci ochii? Crâmpeie de cer?

Farid se făcu purpuriu la faţă.

— Lasă asta! zise el supărat.

Dar Deget-de-praf îl luă de umeri şi-l răsuci.

— Du-te, zise el. Şi salut-o din partea mea. Dar transmite-i să nu îndrăznească să rostească cu gura ei vrăjită numele meu, ai înţeles?

Farid aruncă o ultimă privire ursului şi dădu din cap – apoi o luă agale spre fată, mergând intenţionat încet, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu se grăbeşte s-ajungă la ea. Şi Meggie îşi dădu osteneala să nu privească prea des în direcţia lui, în vreme ce trăgea stânjenită de mânecile rochiei. Arăta ca şi cum ar fi fost de-acolo – o slujnică dintr-o casă nu deosebit de înstărită, fiica unui ţăran sau poate a unui meseriaş. Păi, tatăl ei era meseriaş, nu? Chiar dacă unul cu talente speciale. Poate că avea o privire cam prea dezinvoltă. Fetele de-aici se purtau de obicei aşa, ţineau capul plecat – şi uneori, la vârsta ei, erau deja măritate. Oare fata lui se gândea la aşa ceva? Roxane nu-i povestise nimic.

— Băiatul e bun. E deja mai bun decât Pasăre-de-funingine.

Prinţul întinse mâna după jder – şi o trase înapoi când Furişu îşi arătă dinţii mici.

— Asta nu e artă!

Deget-de-praf îşi lăsă privirea să alunece spre Fenoglio. Ţesător-cu-cerneală, deci aşa îi spuneau. Ce mulţumit arăta omul care îi scrisese moartea! Un cuţit în spate, atât de adânc încât să-i nimerească inima, asta prevăzuse pentru el. Deget-de-praf îşi duse mâna fără să

vrea între omoplaţi. Da. Cândva totuşi le citise, cuvintele ucigaşe ale lui Fenoglio, într-o noapte, în cealaltă lume, când stătuse iarăşi treaz, încercând să-şi amintească zadarnic chipul Roxanei. *N-ai voie să te întorci acolo*! Auzea mereu vocea lui Meggie spunând aceste cuvinte. *E unul din oamenii lui Capricorn, unul care te aşteaptă. Vor să-l omoare pe Gwin şi tu vrei să-l ajuţi şi d-aia te omoară pe tine*! Cu degetele tremurânde trăsese cartea din rucsac, o deschisese şi căutase paginile cu moartea lui. Şi citise iar şi iar ce scria acolo negru pe alb. Apoi se hotărâse să nu-l mai ia pe Gwin cu el, dacă ar fi fost să se reîntoarcă vreodată… Deget-de-praf îşi trecu mâna pe coada stufoasă a animalului. Nu, pesemne n-a fost într-adevăr înţelept să-şi prindă iarăşi un jder.

— Ce-ai păţit? Ai făcut brusc o figură de parcă ţi-ar fi făcut semn călăul.

— Prinţul îl luă de umeri, în vreme ce ursul, curios, adulmeca rucsacul lui Deget-de-praf Băiatul sigur ţi-a povestit că l-am cules din pădure, nu? Era foarte agitat şi susţinea că venise aici ca să te prevină. Când a spus cine te caută, unii dintre oamenii mei au şi pus mâna pe cuţit.

Basta. Deget-de-praf îşi trecu mâna peste obrazul cu cicatrice.

— Da, probabil s-a întors şi el.

— Împreună cu stăpânul său?

— Nu. Capricorn e mort. L-am văzut murind.

Prinţul Negru deschise botul ursului său şi-i scărpină limba.

— Asta e o veste bună. Nici n-ar mai fi multe la care s-ar putea întoarce, doar câteva ziduri arse. Singura care mai hoinăreşte pe-acolo e Urzica. Ea jură că nicăieri ca în vechea fortăreaţă a incendiatorilor nu se găseşte o coada-şoricelului mai bună.

Deget-de-praf văzu cum Fenoglio se uita în direcţia lui. Meggie îl privea şi ea. Le întoarse repede spatele.

— Avem acum o tabără acolo, în apropiere, ştii deja, la vechile peşteri ale cobolzilor, continuă Prinţul cu voce scăzută. De când Cosimo i-a scos de-acolo, afumându-i, pe

incendiatori, peşterile au ajuns din nou un adăpost bun. Doar jonglerii ştiu de el. Bătrâni, infirmi, schilozi, femei care s-au săturat să trăiască cu copiii lor pe stradă se pot odihni acolo o vreme. Ştii ceva? Tabăra Secretă ar fi un loc bun în care să-mi spui povestea ta! Aia care e atât de greu de crezut. Sunt des acolo din pricina ursului care devine morocănos dacă stă prea mult între ziduri solide. Roxane îţi poate arăta cum s-ajungi, ea se descurcă în pădure aproape tot atât de bine ca şi tine.

— Cunosc vechile peşteri ale cobolzilor, zise Deget-de-praf.

De multe ori se ascunsese acolo de oamenii lui Capricorn. Dar nu era sigur dacă voia într-adevăr să-i povestească Prinţului despre ultimii zece ani.

— Şase făclii!

— Farid era iar lângă el. Îşi ştergea de pantaloni funinginea de pe degete Am jonglat cu şase făclii şi nu mi-a căzut niciuna. Cred că i-a plăcut.

Degede-prai se stăpâni să nu zâmbească.

— Probabil.

Doi saltimbanci îl luară pe Prinţ deoparte. Deget-de-praf nu mai era sigur dacă îi cunoştea şi din prudenţă se întoarse cu spatele.

— Ştii că toţi vorbesc de tine?

— De emoţie, ochii lui Farid arătau rotunzi ca nişte monede Toţi spun că te-ai întors. Şi cred că unii te-au şi recunoscut.

— A, da?

Deget-de-praf se uită indispus în jur. Fata lui tot mai stătea în spatele micului prinţ. Nu-i povestise lui Farid nimic despre ea. Destul că era gelos pe Roxane.

— Ei spun că n-a existat niciodată un scuipător-de-foc ca tine! Celălalt de-acolo, lumea îi zice Pasăre-de-funingine – Farid îi vârî o bucată de pâine Furişului în bot m-a întrebat de tine, dar nu ştiam dacă vrei să-l întâlneşti. Spune că te cunoaşte. E adevărat?

— Da, dar cu toate astea nu vreau să-l întâlnesc.

Deget-de-praf se întoarse. Dansatorul pe sârmă

coborâse de pe sârma lui, Dansatorul-pe-nori vorbea cu el şi arăta în direcţia lui Deget-de-praf. Era timpul să dispară. Voia să-i vadă pe toţi, dar nu astăzi, nu aici…

— M-am săturat, îi zise lui Farid. Rămâi tu aici şi mai câştigă câţiva bani. Sunt la Roxane, dacă mă cauţi.

La tribună, Urâta îi întinse fiului ei o pungă brodată cu aur. Micuţul îşi băgă mâna rotundă înăuntru şi aruncă saltimbancilor câteva monede. Se aplecară iute şi le adunară din praf. Deget-de-praf îi mai aruncă Prinţului Negru o ultimă privire şi dispăru.

Ce avea să spună Roxane când va auzi că n-a schimbat nici un singur cuvânt cu fata lui?

Cunoştea răspunsul. Avea să râdă. Ştia prea bine ce laş era uneori.

Rece şi alb

Sunt ca un giuvaergiu care ciocăne zi şi noapte.

Doar aşa pot să prefac durerea într-o podoabă de aur, delicată ca aripa unei cicade.

Xi Murong, *Valoarea poeziei*

Erau din nou aici. Mo le simţea apropiindu-se, le vedea şi cu ochii închişi – Doamnele Albe, feţele atât de palide, privirea atât de decolorată şi rece. Doar din astea mai era făcută lumea, din umbrele albe în întuneric şi din durerea pe care o simţea în piept, durerea roşie. Fiecare respiraţie o aducea înapoi. Să respiri. Nu fusese cândva foarte uşor? Acum îi era greu, atât de greu de parcă l-ar fi îngropat deja, parcă ar fi adunat pământ peste pieptul lui, peste durerea care ardea şi ciocănea. Nu se putea mişca. Corpul îi era inutil, o temniţă care ardea. Voia să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau atât de grele de parcă ar fi fost de piatră. Totul era pierdut. Doar cuvintele rămăseseră: durere, spaimă, moarte. Cuvinte albe. Fără culoare, fără viaţă. Doar durerea era roşie.

„Să fie asta moartea?” se gândi Mo. „Acest nimic, plin de umbre palide?” Uneori credea că simte degetele Doamnelor palide, cum îşi vârau mâna în pieptul său dureros, vrând parcă să-i strivească inima. Răsuflarea lor îi alunecă pe faţa fierbinte şi-i şoptiră un nume, dar nu era

acela de care-şi amintea. *Gaiţă*, şopteau ele.

Glasurile lor păreau făcute din dor rece, nimic decât dor. „E foarte simplu”, şopteau, „nu trebuie nici măcar să deschizi ochii. Nicio durere, nicio întunecime nu mai e. Ridică-te”, şopteau ele, „a sosit timpul”, şi-şi împletiră degetele albe printre ale lui, atât de minunat de răcoroase pe pielea care-i ardea.

Dar celălalt glas nu-l lăsa să plece. Nedesluşit, abia perceptibil, ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare, pătrundea prin şoapte. Suna străin, aproape disonant printre şoaptele umbrelor. „Taci!” voia să-i spună cu limba lui de piatră. „Taci, te rog, lasă-mă să mă duc!” Căci doar el îl ţinea strâns în casa care ardea şi care era trupul său. Dar glasul vorbea mai departe.

Cunoştea glasul, dar de unde? Nu-şi putea aminti. De mult nu-l mai auzise, prea de mult…

În beciul Elinorei
Rafturile de cărţi se îndoiau, ridicându-se
Sub mii de suflete adormite.
Linişte, plin de speranţă – De câte ori deschid o carte
Se trezeşte un suflet.
Xi Chuan, *Cărţi*

Ar fi trebuit să-mi amenajez beciul mai confortabil!” se gândi Elinor, uitându-se cum Darius îi umfla o saltea pneumatică pe care o găsise în spatele unuia din rafturile cu provizii. Pe de altă parte, ar fi putut oare să-şi închipuie că într-o zi oribilă va trebui să doarmă în beci, în timp ce un ochelarist cu chip de lună plină va sta în biblioteca ei minunată cu câinele său bălos şi se va juca de-a stăpânul casei? Javra nenorocită era gata să devoreze zâna care scăpase din cuvintele lui Orpheus. O zână albastră şi o privighetoare lovindu-şi panicate aripile de geam, asta era tot ce ieşise în schimbul a patru oameni!

— Poftim! anunţase Orpheus triumfător. Doi pentru patru! Ies tot mai puţini afară. Şi cândva o să izbutesc în mod sigur să fac ca nimeni să nu mai alunece încoace.

Parşiv îngâmfat! Ca şi cum ar interesa pe cineva cine ieşea. Resa şi Mortimer dispăruseră! Şi Mortola şi Basta…

„Iute, Elinor, gândeşte-te la altceva!”

Dacă cel puţin ar fi putut să spere că într-un viitor apropiat cineva, cât de cât util, ar fi bătut la uşa casei! Dar un astfel de vizitator era, din păcate, mai mult decât improbabil. Ea nu fusese niciodată foarte sociabilă, şi nu fusese deloc după ce Darius preluase îngrijirea cărţilor ei.

Iar Mo, Resa şi Meggie se mutaseră la ea. De ce societate ar mai fi avut nevoie?

Începu să simtă furnicături suspecte în nas. „Proastă idee, Elinor!” îşi spuse ea în chip de avertizare – ca şi cum în ultimele ore s-ar fi gândit la altceva. „Le merge bine!” îşi repeta necontenit. „Ai fi simţit dacă li s-ar fi întâmplat ceva. Nu se spune aşa în toate poveştile? Că simţi ca o împunsătură în piept când o persoană care ţi-e dragă păţeşte ceva?”

Darius îi zâmbi sfios, în vreme ce apăsa neobosit cu piciorul pe foaie. Salteaua pneumatică arăta ca o omidă, o omidă uriaşă, turtită. Cum să doarmă pe aşa ceva? Ar aluneca şi ar ateriza pe cimentul rece.

— Darius, zise ea. Trebuie să facem ceva! Nu ne putem lăsa zăvorâţi aici, în vreme ce Mortola…

O, Doamne, cum arătase Mortola, bătrâna vrăjitoare. „Nici să nu te gândeşti, Elinor! Nici să nu te gândeşti! Nici la Basta şi la puşca lui. Sau la Meggie care rătăceşte singură prin Pădurea-fară-drum. De bună seamă că singură! Pe băiat l-a strivit pesemne demult un uriaş…” Bine că Darius nu ştia cât de stupid i se învălmăşeau gândurile, de-i veneau mereu lacrimile pe nas…

— Darius!

— Elinor şoptea, căci Omul-dulap stătea cu siguranţă de pază la uşă Darius, totul depinde de tine! Trebuie să-i aduci înapoi!

Darius scutură atât de energic din cap, încât mai să-i cadă ochelarii de pe nas.

— Nu!

— Vocea îi suna tremurat ca o frunză în vânt, iar piciorul lui începu să pompeze din nou, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai urgent decât salteaua asta stupidă. Apoi se

opri brusc şi-şi ascunse faţa în mâini. Ştii ce s-a întâmplat! îl auzi Elinor spunând cu glas înăbuşit. Ştii ce se întâmplă cu ei când mi-e frică.

Elinor oftă.

Da. Ştia. Feţe zdrobite, picioare strâmbe, un glas pierdut… şi firește că lui îi era frică. Pesemne mai mult decât oi, căci Darius îi cunoscuse pe Mortola şi pe Basta cu mult timp înainte de ea…

— Da. Da, bine. Ai dreptate, murmură şi începu să aranjeze absentă câteva doze de conserve – sos tomat, ravioli (nu deosebit de gustoase), fasole roşie, lui Mortimer îi plăcea fasolea roşie. Iar începeau furnicăturile în nas.

— Bine! zise ea şi se întoarse hotărâtă. Atunci trebuie n-o facă tocmai Orpheus ăsta.

Ce liniştită şi chibzuită îi suna vocea. Da, era o actriţă binecuvântată. Îşi dăduse seama de asta încă de-atunci din biserica lui Capricorn, când totul părea pierdut… Dacă se gândea bine, atunci lucrurile arătau ceva mai sumbru.

Darius se uita la ea fără să priceapă.

— Nu te uita aşa la mine, pentru numele lui Dumnezeu! şuieră Elinor. Deocamdată nici eu nu ştiu în ce fel o să-l determinăm să facă asta. Deocamdată.

Începu să meargă în sus şi-n jos, printre rafturi, printre doze şi pahare.

— El este un vanitos, Darius! şopti ea. Foarte vanitos. Ai văzut cum şi-a pierdut culoarea când a înţeles că Meggie a izbutit ceea ce el a încercat zadarnic de ani de zile? Cu siguranţă că ar vrea s-o întrebe – rămase brusc pe loc şi-l privi pe Darius – cum a reuşit să facă asta.

Darius să opri din pompat.

— Da! Dar pentru asta ar trebui să fie Meggie aici.

Se uitară unul la altul.

— Aşa facem, Darius! şopti Elinor. Îl convingem pe Orpheus s-o aducă pe Meggie înapoi şi, după asta, ea citeşte şi-i scoate pe Resa şi pe Mortimer cu aceleaşi cuvinte pe care el le-a folosit pentru ea! Aşa ar trebui să meargă! Da!

Începu din nou să umble în sus şi-n jos, în sus şi-n jos ca pantera din poezia care îi plăcea atât de mult… doar că privirea nu-i mai era aşa de deznădăjduită. Trebuia să procedeze cu dibăcie. Orpheus era deştept. „Şi tu eşti deşteaptă, Elinor”, îşi zicea. „Încearcă pur şi simplu!”

Nu putea să se abţină, îi venea mereu în minte felul în care Mortola se uitase la Mortimer. Ce se întâmpla dacă era deja prea târziu, dacă…? Ei, aş!

Elinor îşi împinse bărbia înainte, îşi trase umerii înapoi – şi se duse cu pas hotărât spre uşa beciului. Bătu cu palma în metalul lăcuit alb.

— Hei! strigă ea. Hei, Omule-dulap! Deschide! Trebuie să vorbesc cu Orpheus ăsta! Şi anume imediat.

Dar în spatele uşii nu se mişcă nimic – şi Elinor lăsă mâna să-i cadă. Pentru moment o fulgeră gândul oribil că amândoi plecaseră şi-i lăsaseră singuri, închişi… „Şi aici jos nu e nici măcar un deschizător de conserve!” îi trecu Elinorei prin cap. „Ce moarte ridicolă. Înfometaţi printre stive de doze de conserve!” Ridică mâinile ca să bată din nou în uşă, când auzi paşi afară, paşi care se depărtau, urcând pe scara care ducea de la beci la holul de la intrare.

— Hei! strigă atât de tare, încât Darius, aflat în spatele ei, tresări. Hei, Omule-dulap, aşteaptă! Deschide! Trebuie să vorbesc cu Orpheus!

Dar în spatele uşii era linişte. Elinor căzu în genunchi în faţa uşii. Simţi cum Darius se apropie de ea şi-i pune timid mâna pe umeri.

— Vine înapoi, zise el încet. Măcar sunt încă aici, nu-i aşa?

Apoi se întoarse la salteaua pneumatică.

Elinor stătea însă acolo, cu spatele sprijinit de uşa rece a beciului şi pândea tăcerea. Aici jos nu se auzeau nici măcar păsările, nici măcar cel mai. Mic ţârâit de greier.

Mtâggie îi aduce înapoi, se gândi ea. Meggie îi aduce înapoi! Dar dacă părinţii ei sunt deja…?

„Gând greşit, Elinor. Gând greşit”. Închise ochii şi auzi cum Darius începu din nou să pompeze.

„Aş fi simţit!” se gândi ea. „Da, asta s-ar fi întâmplat. Aş fi simţit dacă li s-ar fi întâmplat ceva. În toate poveştilei! aşa, şi doar n-ar minţi *toate*”.

Tabăra din pădure
Credeam că spune-n tac şi tic
Mi-e rău de pic, şi pic, şi pic;
Hai, moarte, iute, zic, zic, zic.
Frances Cornford, *Ceasul*

Resa nu ştia de când stătea aşa, pur şi simplu nu făcea Bldecât să stea în penumbra peşterii care slujea jonglerilor de loc de dormit şi să-l ţină pe Mo de mână. Una din jongleriţe îi aduse ceva de mâncare, din când în când câte un copil se strecura înăuntru şi, sprijinindu-se de peretele peşterii, ce-i povestea ea cu glas scăzut lui Mo – despre Meggie şi Elinor, despre Darius, despre bibliotecă şi cărţi şi despre atelierul său în care le vindeca de boli şi de răni, la fel de urâte ca aceasta a lui… Ce ciudate trebuie să li se fi părut jonglerilor aceste poveşti dintr-o altă lume, niciodată văzută. Şi cât de straniu trebuia să li se pară că vorbea cu cineva care zăcea atât de nemişcat, cu ochii închişi, de parcă nu i-ar mai deschide niciodată.

Bătrâna se întorsese cu trei bărbaţi la fortăreaţa lui Capricorn, tocmai când cea de-a cincea Doamnă Albă se ivise pe trepte. Drumul nu fusese deosebit de lung. Când intraseră în tabără, Resa văzuse străji stând printre copaci. Păzeau infirmi şi bătrâni, femei cu copii mici – dar desigur şi pe cei care doar se odihneau aici de viaţa agitată de pe străzi.

— De la Prinţ, răspunsese unul dintre jonglerii care îl aduseseră pe Mo şi pe care Resa îl întrebase de unde vine mâncarea şi îmbrăcămintea pentru toţi aceşti oameni. Şi când ea îl întrebase la ce prinţ se referă, el îi pusese în mână, drept răspuns, o piatră neagră.

O numeau Urzica – bătrâna care se ivise atât de neaşteptat în faţa fortăreţei lui Capricorn. Fiecare o trata cu respect, dar în joc era şi oarecare spaimă. Resa trebuise s-o ajute atunci când îi arsese rana lui Mo. De câte ori îşi aducea aminte i se făcea rău. Apoi o ajutase pe bătrână să

panseze din nou rana şi îşi întipărise în minte toate recomandările ei.

— Dacă mai respiră trei zile, poate o să mai trăiască, zisese înainte de a o lăsa singură în peştera care o apăra de animalele sălbatice, de soare şi de ploaie, dar nu de spaimă şi de gândurile întunecate şi deznădăjduite.

Trei zile. Afară se întuneca şi iar se lumina, se lumina şi se întuneca din nou, şi de fiecare dată când Urzica revenea şi se apleca asupra lui Mo, Resa căuta pe faţa ei, cu disperare, puţină speranţă, dar faţa bătrânei rămânea fără expresie. Zilele treceau şi Mo respira mai departe, clar pur şi simplu nu voia să deschidă ochii.

În peşteră mirosea a ciuperci, mâncarea preferată a cobolzilor, probabil acolo va fi locuit mai înainte o întreagă hoardă. Acum mirosul de ciuperci se amesteca cu acela de frunziş uscat. Jonglerii risipiseră pe pământul rece al peşterii frunziş şi buruieni înmiresmate. Cimbru, creţuşcă, vinariţă… Resa freca între degete frunzele uscate în vreme ce stătea şi răcorea fruntea lui Mo care nu mai era demult rece, ci fierbinte, aşa de fierbinte… Mireasma de cimbru îi amintea de o poveste cu zâne pe care i-o citise el cu nesfârşit de mult timp în urmă, pe când încă nu ştia că glasul lui putea să ademenească dintre litere pe cineva precum Capricorn. *Să nu aduci în casă cimbru sălbatic*, se spunea acolo, *de el e lipită nenorocirea*. Resa aruncă tijele tari şi-şi şterse de rochie mireasma de pe degete.

O femeie îi aduse din nou ceva să mănânce şi se aşeză o clipă în tăcere lângă ea ca şi cum prin prezenţa ei ar fi vrut s-o mângâie. La scurtă vreme intrară înăuntru trei bărbaţi, dar rămaseră la intrarea în peşteră şi-l cercetară pe Mo doar de la distanţă. Şuşoteau în timp ce se uitau spre ei.

— Suntem bineveniţi aici? o întrebă Resa, cu prilejul unei asemenea vizite tăcute, pe Urzica. Cred că vorbesc despre noi.

— Lasă-i să vorbească! răspunse bătrâna. Le-am povestit că aţi fost atacaţi de hoţi de drumul mare, dar fireşte că asta nu le ajunge. O femeie frumoasă şi un

bărbat cu o rană ciudată, de unde vin? Ce s-a întâmplat? Sunt curioşi. Iar dacă eşti înţeleaptă nu-i lăsa pe prea mulţi să-i vadă rana de la braţ.

— De ce?

Resa se uită la ea fără să înţeleagă.

Bătrâna o cercetă ca şi cum ar fi voit să-i citească în adâncul inimii.

— Ei, dacă într-adevăr nu ştii, atunci e mai bine aşa, zise ea în cele din urmă. Şi lasă-i să vorbească! Ce altceva important să facă? Unii vin aici ca să-şi aştepte moartea, alţii pentru că viaţa lor începe, în fine, iar alţii trăiesc doar din poveştile care li se spun. Dansatori pe sârmă, scuipători-de-foc, ţărani, principi – toţi sunt egali, carne şi sânge şi o inimă care ştie că la un moment dat va înceta să bată.

Scuipători-de-foc. Inima Resei tresări când Urzica pronunţă cuvântul. Fireşte. Cum de nu se gândise?

— Te rog! zise ea când bătrâna se afla din nou la intrarea peşterii. Tu cunoşti desigur mulţi jongleri. Este printre ei unul care se numeşte Deget-de-praf?

Urzica se întoarse încet ca şi cum s-ar fi gândit dacă voia să răspundă.

— Deget-de-praf, răspunse ea în cele din urmă posac. N-ai să găseşti aproape niciun jongler care să nu-l ştie, dar sunt ani de când nu l-a mai văzut nimeni. Deşi se zvoneşte că s-ar fi întors…

„Da, s-a întors”, se gândi Resa, „şi el o să m-ajute, cum şi eu l-am ajutat pe el în cealaltă lume”.

— Trebuie să-i trimit un mesaj! – îşi dădea şi ea seama câtă disperare era în glasul ei. Te rog!

Urzica o cercetă fără nicio tresărire pe faţa ei arsă de soare.

— Dansatorul-pe-nori e aici, zise ea în cele din urmă.

Îl doare iarăşi piciorul, dar de îndată ce e mai bine, pleacă mai departe. Întreabă-l dacă poate să afle ceva pentru tine şi să-ţi ducă mesajul.

Apoi plecă.

Dansatorul-pe-nori.

Afară se lăsase iar întunericul şi, odată cu el, intrară în peşteră bărbaţii, copiii şi femeile şi se culcară pe frunziş – la o parte de ea, ca şi cum nemişcarea lui Mo ar fi fost molipsitoare. Una din femei îi aduse o făclie. Aceasta desena pe pereţii de stâncă umbre tremurătoare, umbre care se strâmbau şi-şi treceau degetele negre peste faţa palidă a lui Mo. Focul nu ţinea la distanţă Doamnele Albe, deşi se spunea că ele tânjeau după el şi totuşi se temeau de el. Apăreau necontenit în peşteră ca imagini palide în oglindă, cu feţe formate de neguri. Se apropiau şi apoi dispăreau, pesemne le alunga mirosul aspru-amar al frunzelor pe care Urzica le pusese în jurul culcuşului lui Mo.

— Le ţine la distanţă, spusese bătrâna, dar tot trebuie să fii cu ochii în patru.

Unul din copii plângea în somn. Mama lui îl mângâie consolator pe cap – şi Resa se gândi la Meggie. Era singură sau băiatul mai era cu ea? Era fericită, tristă, bolnavă sau sănătoasă? De câte ori nu-şi pusese aceste întrebări.

ca şi cum ar fi sperat să-i vină cândva de undeva, vreun răspuns.

O femeie îi aduse apă proaspătă. Îi zâmbi recunoscătoare şi o întrebă de Dansatorul-pe-nori.

— El preferă să doarmă sub cerul liber, zise ea şi arătă afară.

Resa nu mai văzuse demult nicio Doamnă Albă, dar trezi totuşi pe una din femeile care se oferise să o înlocuiască noaptea. Apoi păşind peste cei care dormeau, ieşi afară.

Luna lumina prin acoperişul dens de frunze mai puternic decât o făclie. Câţiva bărbaţi stăteau în jurul unui foc. Resa se îndreptă şovăitor spre ei, îmbrăcată într-o rochie care nu se potrivea deloc aici, care chiar pentru o jongleriţă era prea scurtă, deasupra gleznelor; şi mai era şi ruptă…

Bărbaţii o fixară cu privirea, bănuitori şi curioşi deopotrivă.

— Este unul dintre voi Dansatorul-pe nori?

Un bărbat scund, slab, ştirb şi probabil nu aşa de bătrân pe cât arăta, îi dădu un cot jonglerului care stătea lângă el.

— De ce întrebi?

Chipul era binevoitor, dar privirea vigilentă.

— Urzica zice că poate să ducă un mesaj din partea mea.

— Un mesaj? Cui? îşi întinse piciorul stâng şi-şi frecă genunchiul ca şi cum l-ar fi durut.

— Este un scuipător-de-foc. Deget-de-praf îl cheamă. Fata lui…

Dansatorul-pe-nori îşi trecu degetele peste obraz:

— …trei cicatrice, ştiu. Ce treabă ai cu el?

— Aş vrea să-i duci asta!

Resa îngenunche lângă foc şi-şi băgă mâna în buzunarul rochiei. Avea întotdeauna la ea puţină hârtie şi un creion; ani de zile îi înlocuiseră limba. Acum glasul îi revenise, dar pentru un mesaj adresat lui Deget-de-praf o limbă stângace era mai utilă. Cu degete tremurătoare începu să scrie fără a lua seama la ochii bănuitori care îi urmăreau mâna ca şi cum ar fi făcut ceva nepermis.

— Ştie să scrie, constată ştirbul.

Dezaprobarea din vocea lui era evidentă. Demult, foarte demult Resa stătuse în pieţele din oraşele de dincolo de pădure, îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu părul scurt tăiat, căci nu ştia să-şi câştige traiul altfel decât prin scris – o meserie interzisă femeilor în această lume. Sclavia era pedeapsa pentru asta şi chiar sclavă devenise, o sclavă a Mortolei. Căci ea fusese aceea care descoperise că se deghiza şi, drept răsplată, i se dăduse voie s-o ia cu ea în fortăreaţa lui Capricorn.

— Deget-de-praf n-o să poată citi asta, constată Dansatorul-pe-nori cu glas liniştit.

— Ba da, o să poată. Eu l-am învăţat.

Ce neîncrezător o priveau! Litere. Lucruri enigmatice, unelte ale bogătaşilor, concepute nu pentru saltimbanci şi precis nu pentru femei…

Doar Dansatorul-pe-nori zâmbea.

— Ia, te uită, Deget-de-praf ştie să citească, zise el încet. Bun, dar eu nu ştiu. Deci mai bine spune-mi ce ai scris, ca să-i pot transmite cuvintele dacă biletul tău se pierde. Asta se petrece mai uşor cu vorbele scrise decât cu cele pe care le ai în cap.

Resa se uită la faţa Dansatorului-pe-nori. *Prea repede te încrezi în oameni…* De câte ori nu-i spusese asta Deget-de-praf? Avea de ales? Cu glas scăzut repetă ceea ce scrisese: *Dragă Deget-de-praf sunt cu Mo în tabăra jonglerilor, adânc în Pădurea-fără-drum. Mortola şi Basta ne-au adus aici* – vocea i se frânse când rosti cuvintele următoare –, *Mortola l-a împuşcat pe Mo. Şi Meggie e aici, nu ştiu unde e, dar te rog, caut-o şi adu-mi-o*! *Apăr-o, aşa cum ai încercat cu mine. Dar fereşte-te de Basta*! *Resa*.

— Mortola? Nu era ăsta numele bătrânei care locuia la incendiatori?

Jonglerului care întrebă îi lipsea mâna dreaptă. Un hoţ – pentru o pâine pierdeai mâna stângă, pentru o bucată de carne, dreapta.

— Da, se spune că a otrăvit mai mulţi bărbaţi decât firele de păr ale lui Cap-de-viperă!

— Dansatorul-pe-nori aruncă o bucată de lemn în foc şi Basta i-a tăiat atunci faţa lui Deget-de-praf. N-o să-i placă s-audă numele astea două.

— Dar Basta a murit! aruncă jonglerul ştirb. Şi despre bătrână se spune acelaşi lucru.

— Asta le spun copiilor, zise unul care stătea cu spatele la Resa, ca să adoarmă mai bine. Una ca Mortola nu moare. Ea doar îi omoară pe alţii.

„N-o să mă ajute!” se gândi Resa. „Nu după ce au auzit de cele două nume”. Singurul care se uita la ea ceva mai prietenos era un bărbat care purta negrul şi roşul scuipătorilor-de-foc. Dansatorul-pe-nori însă continua s-o cerceteze ca şi cum n-ar fi ştiut ce să creadă despre ea şi despre mesajul ei. Până la urmă însă îi luă biletul din mână şi-l vârî în punga pe care o purta la brâu.

— Atunci, bine, am să-i transmit lui Deget-de-praf

mesajul tău, zise el, ştiu unde este.

O ajuta. Resa abia putea să creadă.

— Îţi mulţumesc.

— Clătinându-se de oboseală, se ridică. Ce crezi, când o să primească mesajul meu?

Dansatorul-pe-nori îşi frecă genunchiul.

— Deocamdată trebuie să mi se mai vindece piciorul.

— Desigur.

— Resa îşi înghiţi cuvintele prin care voia să-i ceară să se grăbească. Se gândi să nu insiste, altminteri poate se răzgândeşte şi atunci cine l-ar mai căuta pe Deget-de-praf pentru ea. O bucată de lemn plesni în foc şi scuipă scântei aprinse la picioarele ei N-am cu ce să te plătesc, zise ea, dar poate iei asta.

Îşi scoase verigheta de pe deget şi i-o întinse Dansatorului-pe-nori. Ştirbul examina inelul de aur atât de pofticios de parcă i-ar fi plăcut lui să întindă mâna după el, dar Dansatorul-pe-nori clătină din cap.

— Nu, lasă, zise el. Bărbatul tău e bolnav, aduce nenorocire să dai verigheta, nu?

Nenorocire. Resa îşi puse repede inelul pe deget.

— Da, murmură ea. Ai dreptate. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc într-adevăr mult!

Se întoarse.

— Hei, tu!

— Jonglerul care stătuse cu spatele la Resa, se uită la ea. Avea doar două degete la mâna dreaptă. Bărbatul tău… are părul negru. Negru ca blana de cârtiţă. Şi e mare, foarte mare.

Resa se uită la el încurcată.

— Da?

— Şi apoi rana. Exact acolo unde spun cântecele. Am văzut-o. Oricine ştie cum a căpătat-o: câinii lui Cap-de-viperă l-au muşcat când a vânat în Cetatea Nopţii şi a doborât un cerb, cerbul alb pe care doar Cap-de-viperă are voie să-l omoare.

Despre cine vorbea? îşi aminti de cuvintele Urzicăi. *Şi dacă eşti înţeleaptă, nu-i laşi pe prea mulţi să-i vadă*

rana de la braţ.

Ştirbul râse.

— Ia ascultaţi-l pe Două-degete. Crede că Gaiţă zace acolo, în peşteră. De când crezi în basme pentru copii? Avea cumva şi masca de pene la el?

— De unde să ştiu? se răsti Două-degete. L-am adus eu aici? Dar vă spun, el este.

Resa simţi cum scuipătorul-de-foc o cerceta gânditor.

— Nu ştiu de cine vorbiţi, zise ea. Nu cunosc niciun Gaiţă.

— A, da?

Două-degete puse mâna pe lăuta care zăcea pe iarbă lângă el. Resa nu auzise niciodată cântecul pe care îl intonă cu voce scăzută:

Din pădurea neagră noi nădejdi apar.

Care-n prinţi strecoară numai vai şi-amar;

Părul său e-asemeni blănii de sobol şi-n mai-marii zilei spaimă dă ocol.

Faţa-n negre pene Gaiţă şi-ascunde.

Ucigaşii, hoţii, el le este jude.

De domneşti iscoade Gaiţă îşi râde.

Sub blestem, ca umbra, el dispare-ndată.

Umbră pretutindeni în van căutată.

Cum se uitau toţi la ea! Resa se dădu un pas înapoi.

— Trebuie să mă întorc la bărbatul meu, zise încet. Acest cântec… n-are nimic de-a face cu el, credeţi-mă.

Le simţi privirile în spate când se îndreptă din nou spre peşteră. „Uită-i, Resa!” se gândi. „Deget-de-praf o să primească mesajul tău, asta e tot ce contează”.

Femeia care o înlocuise se ridică şi se duse lângă celelalte. Resa era atât de istovită, încât când îngenunche pe pământul acoperit de frunziş, căzu buimacă. Din nou i se umplură ochii de lacrimi. Şi le şterse cu mânecile, îşi ascunse faţa în pânza care mirosea atât de familiar a casa Elinorei… a sofaua bătrână pe care şezuse cu Meggie şi-i povestise despre lumea asta. Începu să plângă în hohote, atât de tare că se temu să nu trezească pe unul din cei care dormeau. Speriată, îşi apăsă mâna pe gură.

— Resa?

Se auzi abia mai mult ca o şoaptă.

Ridică capul. Mo se uita la ea. Se uita la ea.

— Ţi-am auzit vocea, şopti.

Resa nu ştia ce să facă mai întâi, să râdă sau să plângă. Se aplecă deasupra lui, îi acoperi faţa cu sărutări. Şi le făcu pe amândouă.

Planul lui Fenoglio

N-am nevoie decât de o bucată de hârtie şi de o unealtă de scris, şi-am să ridic lumea din ţâţâni.

Friedrich Nietzsche

Două zile trecuseră de la sărbătoarea din Cetate, două! I! zile în care Fenoglio îi arătase lui Meggie fiecare colţ din Ombra.

— Dar azi, zise el înainte de a porni la drum, după micul dejun de la Minerva, azi îţi arăt râul. Este un povârniş abrupt, cam neplăcut pentru oasele mele bătrâne, dar nicăieri nu se poate vorbi mai în tihnă. În plus, dacă avem noroc, acolo poţi vedea câteva nixe.

Lui Meggie i-ar fi plăcut să vadă o nixă. În Pădurea-fără-drum descoperise una singură, într-o baltă tulbure, dar de îndată ce chipul i se oglindise în apă, nixa dispăruse, lunecând silenţios. Dar despre ce voia Fenoglio să vorbească? Răspunsul nu era greu de dat.

Ce trebuia să aducă de astă dată încoace? Pe cine trebuia s-aducă, citind, şi de unde? Dintr-o altă poveste pe care Fenoglio o scrisese? Drumul pe care o ducea pe Meggie şerpuia în pantă abruptă printre ogoarele pe care lucrau ţăranii, aplecaţi în soarele dimineţii. Ce greu trebuia să fie să smulgi din pământul pietros atât cât era necesar pentru a rezista la vreme de iarnă! Şi apoi toţi acei comeseni ascunşi care se aruncau asupra celor câtorva provizii: şoareci, larve de făină, viermi şi cârcăiaci. Viaţa era mult mai grea în lumea lui Fenoglio, şi totuşi lui Meggie i se părea că povestea lui torcea cu fiecare-nouă zi o vrajă în jurul inimii ei, lipicioasă ca firele de păianjen şi totodată ameţitor de frumoasă…

Între timp, totul în jur îi părea atât de real. Dorul de

casă aproape dispăruse.

— Vino!

Vocea lui Fenoglio o făcu să tresară din gânduri. În faţa lor se întindea râul, strălucind în soare, ţărmul tivit cu flori uscate care pluteau pe apă. Fenoglio o luă de mână şi o trase la mal, printre pietrele mari. Plină de speranţă, Meggie se aplecă peste apa care curgea leneşă, dar nu se vedea nicio nixă.

— Mda, sunt sfioase. Prea mulţi oameni!

Fenoglio arătă dezaprobator spre femeile care, la câţiva paşi mai încolo, îşi spălau rufele. Îi făcu semn lui Meggie şi înaintară până ce glasurile se stinseră şi nu se mai auzea decât murmurul apei. În spatele lor, acoperişurile şi turnurile Ombrei se ridicau în cerul siniliu. Casele se îmbulzeau între ziduri ca păsările într-un cuib prea îngust, iar deasupra lor fâlfâiau flamurile negre ale Cetăţii ca şi cum ar fi vrut să scrie pe cer supărarea Principelui Slănină.

Meggie se căţără pe o piatră plată, care înainta mult în apă. Râul nu era larg, dar părea adânc, apa era mai întunecată decât umbrele de pe malul celălalt.

— Vezi vreuna?

— Fenoglio era gata să alunece pe piatra umedă venind lângă ea. Meggie clătină din cap. Ce-i cu tine?

— Fenoglio o cunoştea bine după toate acele zile şi nopţi pe care le petrecuseră împreună în casa lui Capricorn. Iar ţi-e dor de casă?

— Nu, nu.

— Meggie se lăsă în genunchi şi-şi trecu degetele prin apa rece. Doar că am avut iarăşi acel vis.

Cu o zi înainte Fenoglio îi arătase Uliţa Brutarilor, casele în care locuiau vânzătorii bogaţi de mirodenii şi de pânzeturi, precum şi fiecare figură grotescă, fiecare floare.

fiecare friză bogat ornamentată cu care pietrarii iscusiţi din Ombra împodobiseră casele. Lui Fenoglio toate astea îi păreau a fi opera lui strict personală, judecând după mândria cu care o conducea pe Meggie în fiecare colţ oricât de ascuns ale oraşului – nu chiar „la fiecare”,

mărturisi când ea voi s-o ia odată pe o uliţă pe care încă n-o văzuse.

— Desigur, are şi Ombra părţile ei urâte, dar de ce să se încarce cu asta un cap frumos ca al tău?

Se făcuse deja târziu când se întorseseră sub acoperişul Minervei şi Fenoglio se certase cu omul de sticlă care stropise zânele cu cerneală. Deşi glasurile celor doi deveneau tot mai tari, Meggie aţipise pe sacul de paie de sub fereastră pe care Minerva pusese să fie cărat pe scara înclinată – şi deodată se ivise acest Roşu, un Roşu mat, licărind umed, şi inima începuse să-i bată mai repede şi mai repede, tot mai repede până ce bătăile puternice o treziseră din somn…

— Ia te uită!

Fenoglio o luă de braţ.

Solzi multicolori sclipeau sub pielea umedă a râului. În prima clipă Meggie fu gata să creadă că sunt frunze, dar apoi văzu ochii, ochii care o priveau omeneşte şi totuşi altfel, fiindcă nu era niciun pic de alb în ei. Braţele nixei păreau delicate şi fragile, aproape transparente. Încă o privire, apoi coada solzoasă bătu apa şi nu se mai văzu nimic, doar un cârd de peşti care aluneca argintiu ca balele de melc şi un cârd de elfe de foc cum văzuse cu Farid în pădure. Farid… făcuse să înflorească o floare de foc la picioarele ei, numai pentru ea. Deget-de-praf îl învăţase într-adevăr lucruri minunate…

— Cred că este mereu acelaşi vis, dar nu pot să-mi amintesc. Decât spaima… ca şi cum’s: ar fi petrecut ceva

Îngrozitor.

— Se întoarse spre Fenoglio Crezi că există aşa ceva?

— Absurd!

— Fenoglio alungă gândul ca pe o insectă supărătoare. Numai Cuarţ-trandafiriu e de vină că ai visat urât. Cu siguranţă că zânele ţi s-au aşezat noaptea pe frunte fiindcă el le-a supărat! Ele sunt făpturi mici, răzbunătoare şi le este, din păcate, perfect egal pe cine se răzbună.

— Ah, deci aşa!

Meggie îşi vârî din nou degetele în apă. Era atât de rece că se înfioră. Auzea râzând femeile care spălau, şi o elfă de foc i se lăsă pe braţ. Ochi de insectă o fixau dintr-o faţă omenească. Meggie alungă repede făptura minusculă.

— Foarte înţelept, constată Fenoglio. De elfele de foc trebuie să te fereşti. Îţi ard pielea.

— Ştiu, Resa mi-a povestit de ele. Meggie se uită după elfă. Pe braţ, acolo unde aceasta se aşezase, o ardea o pată roşie.

— Sunt invenţia mea, explică Fenoglio mândru. Ele produc o miere care te face să vorbeşti cu focul. E foarte dorită de scuipătorii-de-foc, numai că elfele atacă pe oricine se apropie prea mult de cuiburile lor, şi mai nimeni nu ştie cum trebuie procedat pentru a fi se fura mierea fără a suferi arsuri groaznice. Dacă mă gândesc bine, Deget-de-praf este singurul.

Meggie doar dădea din cap. Abia dacă îl ascultase.

— Ce voiai să vorbeşti cu mine? Vrei să citesc ceva, aşa-i?

Câteva flori roşii, ofilite alunecau pe apă, roşii ca sângele uscat, şi inima lui Meggie începu din nou să bată atât de tare că-şi apăsă mâna pe piept. Ce era cu ea?

Fenoglio desfăcu sacul de la brâu şi îşi scutură în palmă o piatră roşie, platâ.

— Nu-i splendidă? întrebă el. Am făcut rost de ea azi dimineaţă, când tu încă dormeai. Este un berii, o piatră de citit. E folosită ca ochelari.

— Da, ştiu. Şi?

— Meggie îşi trecu buricele degetelor peste piatra netedă. Mo avea mai multe. Stăteau în atelierul său, pe laviţa de la fereastră.

— „Şi?” Nu fi aşa de nerăbdătoare! Violante este aproape tot atât de oarbă ca un sobol, iar băieţelul ei fermecător i-a ascuns vechea piatră de citit. Deci, am făcut rost de una nouă (chiar dacă aproape m-a ruinat). În schimb sper să-mi fie recunoscătoare şi să ne povestească câte ceva despre soţul ei mort! Ştiu, eu l-am inventat pe Cosimo, dar e mult de când am scris despre el. Sincer să

fiu, nu-mi amintesc foarte bine, afară de asta… cine ştie cât s-a schimbat de când această poveste şi-a pus în cap să se povestească singură!

O presimţire urâtă se ivi în sufletul lui Meggie. Nu, nu putea să aibă aşa ceva de gând. Nici măcar lui Fenoglio nu putea să-i vină o astfel de idee. Nu?

— Ascultă-mă, Meggie!

— Coborî glasul ca şi cum femeile care-şi spălau rufele în susul râului ar fi putut totuşi să-l audă. Noi doi o să-l aducem înapoi pe Cosimo!

Meggie se ridică atât de brusc, încât era gata să cadă în râu.

— Eşti nebun. Complet nebun! Cosimo a murit!

— Poate cineva să dovedească asta?

— Nu-i plăcea deloc zâmbetul lui Fenoglio. Doar ţi-am spus, cadavrul lui era atât de ars, încât devenise de nerecunoscut. Nici măcar tatăl lui nu era sigur că fusese cu adevărat Cosimo! Abia după un an a pus să fie înmormântat într-un sarcofag care era destinat fiului său.

— Dar a fost sau nu Cosimo?

— Cine poate să spună? A fost un măcel. Se zice că incendiatorii ar fi depozitat în fortăreaţa lor o pulbere alchimică. Vulpoi-roşu i-ar fi dat foc, ca să scape. Flăcările i-ar fi cuprins pe Cosimo şi pe majoritatea oamenilor «ai, zidurile s-ar fi năruit peste ei, nimeni n-a mai putut nă spună ulterior cine erau morţii găsiţi sub dărâmături.

Meggie se înfioră. Dar lui Fenoglio toate astea păreau să-i placă. Lui Meggie nu-i venea să creadă cât de mulţumit arăta.

— Sigur, el a fost, tu ştii!

— Megie coborî glasul, şoptind. Fenoglio! Nu putem aduce niciun mort înapoi!

— Ştiu, ştiu, probabil că nu Vocea lui trăda o adâncă părere de rău. Deşi, când ai chemat Umbra, nu s-au întors înapoi şi morţii?

— Nu! Toţi s-au făcut iarăşi cenuşă! Chiar la câteva zile. Elinor a plâns groaznic – s-a dus în satul lui Capricorn, deşi Mo a încercat s-o facă să renunţe, şi nici acolo nu mai

era nimeni. Toţi dispăruseră. Pentru totdeauna.

— Hm!

— Fenoglio îşi fixa mâinile. Arătau ca mâinile unui ţăran sau meseriaş, nu ca acelea care mânuiau doar pana de scris. Bine, atunci nu! murmură el. Poate e mai bine aşa. Cum să funcţioneze o poveste dacă oricine se poate întoarce din morţi? Ar rezulta un talmeş-balmeş disperant care ar distruge toată tensiunea! Nu. Ai dreptate: morţii ar trebui să rămână acolo. Şi de aceea n-o să-l aducem înapoi pe Cosimo, ci doar pe cineva care arată ca el!

— ...arată ca el? Eşti nebun! şopti Maggie. Complet nebun!

Dar această apreciere nu-l impresionă deloc.

— Ei şi? Toţi scriitorii sunt nebuni! Crede-mă, am să-mi aleg cu grijă cuvintele, atât de atent, încât noul nostru Cosimo să fie perfect convins că el *este* cel vechi.

Înţelegi, Meggie? Chiar dacă este un dublu, el nu trebuie să ştie. N-are voie să ştie! Ce zici?

Meggie doar clătina din cap. Ea nu venise aici ca să schimbe lumea asta. Voise doar s-o vadă!

— Meggie!

— Fenoglio îi puse mâna pe umăr. L-ai văzut pe Principele Slănină. Poate muri în orice zi, şi ce se întâmplă apoi? Cap-de-viperă nu face decât să spânzure jongleri! Scoate ochii ţăranilor săi dacă prind un iepure în pădure. Pune copiii să lucreze în minele sale de argint până orbesc sau se cocoşează, şi-l face pe Vulpoi-roşu, un incendiator şi un ucigaş, crainicul său.

— A, da? Şi cine l-a inventat aşa? Tu!

— Supărată, Meggie îi împinse mâna. Ai avut întotdeauna o predilecţie pentru ticăloşii tăi.

— Ei, da! Poate.

— Fenoglio ridică din umeri ca şi cum asta ar fi ceva faţă de care n-ar avea nicio putere. Dar ce-ar trebui să fac? Cine ar vrea să citească o poveste despre doi prinţi de treabă care domnesc peste o mulţime voioasă de supuşi perfect fericiţi? Ce fel de poveste ar fi asta?

Meggie se aplecă peste râu şi pescui o floare roşie.

— Îţi place să-i inventezi! zise ea încet. Toţi aceşti monştri.

La asta Fenoglio nu avu ce să mai răspundă. Şi astfel tăcură amândoi, în vreme ce dincolo femeile puneau rufele la uscat. Continua să fie cald la soare, în ciuda florilor ofilite pe care râul le depunea neobosit la mal.

Fenoglio fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea.

— Te rog, Meggie! zise el. Doar de data asta. Dacă m-ajuţi să pun din nou mâna pe frâiele acestei poveşti, îţi scriu cele mai minunate cuvinte care să te ducă din nou acasă – când vrei tu! Şi dacă te răzgândeşti fiindcă îţi place în lumea mea, atunci ţi-i aduc pe tatăl tău… şi pe mama

Iu… chiar şi pe Devoratoarea-de-cărţi, deşi cred, după câte mi-ai povestit, că este o persoană groaznică!

Lui Meggie îi veni să zâmbească. „Da, Elinorei i-ar plăcea aici”, se gândi, „şi Resa, de asemenea, ar mai veni odată cu plăcere încoace. Dar Mo, nu, Mo, nu. Niciodată”.

Meggie se ridică brusc şi-şi netezi rochia. Privi în sus, spre Cetate, şi-şi închipui cum ar fi să domnească acolo Cap-de-viperă cu privirea lui de salamandră. Nici Principele Slănină nu-i plăcuse deosebit de mult.

— Meggie, crede-mă, zise Fenoglio. Ai face ceva într-adevăr bun. I-ai reda fiul unui tată, soţul unei femei, tatăl unui copil… bun, nu este un copil deosebit de drăguţ, dar totuşi! Şi a-i ajuta să fie zădărnicite planurile lui Cap-de-viperă. Dacă nu-i asta vrednic de toată cinstea… Te rog, Meggie!

— Se uita aproape rugător la ea. Ajută-mă! Este totuşi povestea mea! Crede-mă, ştiu ce e cel mai bine pentru ea! împrumută-mi vocea ta, doar pentru o ultimă dată!

Împrumută-mi vocea ta… Meggie continua să privească în sus, la Cetate, dar nu mai vedea turnurile şi flamurile negre, ci Umbra şi pe Capricorn, care zăcuse mort în praf.

— Bine, mă mai gândesc, zise ea. Dar acum mă aşteaptă Farid.

Fenoglio o privi atât de uluit, de parcă fetei i-ar fi

crescut aripi din senin.

— Aşa, face el asta?

— Dezaprobarea din vocea lui era evidentă. Dar voiam să merg cu tine la Cetate să-i duc piatra Urâtei. Voiam să asculţi ce povesteşte despre Cosimo…

— I-am promis!

Îşi dăduseră întâlnire în faţa porţii oraşului pentru ca Farid să nu fie silit să treacă prin faţa străjilor.

— I-ai promis? Ei, şi? N-ai fi prima fată care îşi lasă admiratorul s-aştepte.

— Nu este admiratorul meu!

— Cu atât mai bine! Fiindcă tatăl tău nu e aici, trebuie, în definitiv, să am eu grijă de tine!

— Fenoglio o măsură cu o figură posacă. Te-ai făcut într-adevăr mare! Fetele de-aici se mărită la vârsta ta. Da, nu te uita aşa la mine! Cea de-a doua fată a Minervei s-a măritat de cinci luni, şi tocmai a împlinit paisprezece ani. Ce vârstă are băiatul ăsta? Cincisprezece? Şaisprezece?

Meggie nu-i răspunse. Îi întoarse pur şi simplu spatele.

Violante

Chiar de a doua zi bunica a început să-mi spună poveşti. A făcut asta pesemne ca să ne scoată pe amândouă din marea noastră tristeţe.

Roald Dahl, *Vrăjitoarele*

Fenoglio îl convinse pe Farid să vină cu ei la Cetate.

— Se nimereşte tocmai bine, îi şopti el lui Meggie. Farid poate să-l distreze pe bastardul ăsta de prinţ răsfăţat ca noi să avem ocazia s-o convingem în linişte pe Violante să tăifăsuiască.

Curtea exterioară a Cetăţii părea moartă în acea dimineaţă. Doar câteva crengi uscate şi prăjituri strivite mai aminteau de sărbătoarea care avusese loc ieri aici. Argaţi, fierari, grăjdari, toţi îşi reluaseră treaba, dar o linişte apăsătoare părea să spânzure de pereţi. Recunoscându-i, străjile îi lăsară fără un cuvânt să treacă, iar pe sub copacii din curtea interioară le veni în întâmpinare un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în haine cenuşii.

— Felceri! murmură Fenoglio, uitându-se îngrijorat după ei. Mai mult decât suficienţi pentru a vindeca pe vecie o duzină de oameni. Asta nu poate să însemne nimic bun.

Slujitorul pe care Fenoglio îl prinse în faţa sălii tronului arăta palid şi nedormit. Principele Slănină, îi şopti el lui Fenoglio, se urcase în pat încă din timpul sărbătoririi nepotului său şi nu se mai sculase. Nu mai mânca şi nu mai bea nimic şi trimisese vorbă pietrarului care îi dăltuia sarcofagul să se grăbească.

Totuşi li se dădu voie să intre la Violante. Principele Slănină nu voia să-şi vadă nici nora, nici nepotul. Chiar şi pe felceri îi alungase. Doar pe Tullio, pajul său cu blană pe obraz, îl tolera în apropiere.

— Ea este iarăşi acolo unde n-are voie să fie!

Conducându-i prin Cetate, slujitorul şoptea ca şi cum principele bolnav l-ar fi putut auzi din odăile sale. În fiecare coridor îi privea de sus o statuie a lui Cosimo. De când Meggie aflase planurile lui Fenoglio, ochii de piatră o nelinişteau şi mai tare.

— Figurile au toate aceeaşi faţă! şopti Farid, dar înainte ca Meggie să-i poată explica de ce era aşa, slujitorul le făcu în tăcere un semn să urce o scară în spirală.

— Balbulus e plătit în continuare la fel de bine ca s-o lase pe Violante în bibliotecă? întrebă Fenoglio încet, când călăuza lor se opri în faţa unei uşi ornamentate cu litere de alamă.

— Biata de ea, i-a dat aproape toate giuvaerurile, îi răspunse şoptit slujitorul. Dar nu-i de mirare, cândva casa lui a fost Cetatea Nopţii. Toţi cei care se trag din cealaltă parte a pădurii sunt lacomi, ştie oricine. Cu excepţia stăpânei.

— Intră! strigă o voce ursuză, răspunzând la ciocănitura lui.

Spaţiul în care intrară era atât de luminos, încât după toate coridoarele şi scările întunecoase, Meggie se văzu silită să clipească. Lumina zilei cădea prin ferestrele

înalte pe o aglomerare de pupitre preţios sculptate. Bărbatul care stătea în faţa celui mai mare nu era nici tânăr, nici bătrân, avea păr negru şi ochi căprui care nu priveau deloc prietenos atunci când se întoarse spre ei.

— Ah, Ţesătorul-cu-cerneală! zise el şi puse nemulţumit de-o parte laba de iepure pe care o ţinea în mână.

Meggie ştia la ce folosea, Mo îi explicase suficient de des. Frecat cu o labă de iepure, pergamentul devenea suplu. Şi acolo erau culorile al căror nume Mo trebuise să i-l repete mereu. „Mai spune o dată!" De câte ori nu-i chinuise cu această cerere fiindcă nu se putea sătura s-audă sunetele lor: auripigment, lapislazuli, violet şi verde malachit. „Cum de tot mai strălucesc aşa, Mo?" îl întrebase. „Sunt totuşi atât de vechi! Din ce sunt făcute?" Şi Mo îi explicase – îi povestise cum se făceau toate acele culori minunate care, chiar după sute de ani, luminau de parcă ar fi fost furate curcubeului, căci paginile cărţii le apărau de lumină şi de aer. Cum pentru verdele de malachit se striveau flori de stânjenei sălbatici şi se amestecau cu oxid de plumb, cum roşul provenea de la melcii de purpură şi păduchi… De câte ori nu se uitaseră împreună la imaginile unui manuscris preţios pe care Mo trebuia să-l scape de murdăria adunată în mulţi ani. „Uită-te la cârceii ăştia fini!" zisese el. „Poţi să-ţi închipui cât de fine trebuie să fie pensulele şi penele cu care se pictează aşa ceva?" De câte ori nu se plânsese el că nimeni nu se mai pricepea să producă asemenea unelte – şi acum vedea cu ochii ei: pene fine ca firul de păr şi pensule minuscule, un mănunchi întreg într-un urcior glazurat, pensule care puteau să fixeze pe hârtie şi pergament fiori şi chipuri de mărimea unui vârf de ac, umezite cu puţină gumarabică pentru ca să se prindă mai bine culoarea. O mâncau degetele ca să scoată una din mănunchi, pentru Mo… „Fie şi numai pentru asta ar fi trebuit să vină!" se gândi ea. Ca să stea în această încăpere.

Atelierul unui pictor de carte, al unui miniaturist… Lumea lui Fenoglio părea să fie de două ori, de trei ori mai

minunată. „Elinor şi-ar da degetul mic ca să fie aici”, se gândi Meggie şi vru să se îndrepte către unul din pupitre ca să vadă totul mai din apropiere, pensule, culori, pergament, dar Fenoglio o opri.

— Balbulus!

— Schiţă o reverenţă. Cum se simte maestrul astăzi?

Zeflemeaua din vocea lui era evidentă.

— Ţesătorul-cu-cerneală o caută pe stăpâna Violante, explică slujitorul cu voce tărăgănată.

Balbulus arătă o uşă din spatele lui.

— Ştiţi unde e biblioteca. Poate că ar trebui să fie rebotezată camera comorilor uitate.

— Vorbea puţin peltic. Limba îi lovea dinţii ca şi cum n-ar fi avut destul loc în gură. Violante tocmai examinează noua mea lucrare, adică ceea ce poate să înţeleagă din ea. Este copia poveştilor pe care le-aţi scris pentru fiul ei. Aş fi preferat să folosesc pergamentul pentru altceva, dar Violante a insistat să-l folosesc pentru asta.

— Ei, îmi pare rău că trebuie să vă risipiţi arta pe astfel de nimicuri, răspunse Fenoglio fără să arunce măcar o privire pe lucrarea pe care Balbulus tocmai o avea în faţă. Nici pe Farid imaginea nu părea să-l intereseze. Privea pe fereastra în faţa căreia cerul strălucea mai albastru decât toate culorile care erau lipite de pensulele fine. Meggie însă voia să vadă cât de priceput era Balbulus în arta lui şi dacă expresia atât de trufaşă a feţei era întemeiată. Făcu discret un pas înainte. Văzu o imagine, înconjurată de o folie de aur, în care se vedea o cetate între coline verzi, o pădure, printre copaci, cavaleri îmbrăcaţi somptuos, zâne care îi înconjurau zumzăind, şi un cerb alb care se pregătea să fugă. Niciodată înainte nu mai văzuse o astfel de imagine. Strălucea ca sticla colorată – ca o fereastră pe pergament. Şi-ar fi dorit mult să se aplece peste ea, să examineze feţele, harnaşamentul, florile şi norii, dar Balbulus îi aruncă o privire atât de glacială, încât se retrase roşind.

— Poezia pe care aţi adus-o ieri, zise Balbulus cu o voce plictisită, aplecându-se din nou asupra lucrării sale, a

fost bună. Ar trebui să scrieţi mai des în acest fel, dar ştiu că preferaţi poveştile pentru copii sau cântecele pentru Poporul Pestriţ. De ce? Pentru ca vorbele voastre să fie cântate de vânt? Cuvintele rostite abia dacă trăiesc mai mult decât o insectă! Doar cuvântul scris trăieşte veşnic.

— Veşnic?

— Fenoglio rosti cuvântul ca şi cum nimic n-ar fi fost mai ridicol pe lume Nimic nu e veşnic, Balbulus – şi cuvintelor nu li se poate întâmpla nimic mai bun decât să fie cântate de un jongler! Da, desigur ele se schimbă astfel, sunt de fiecare dată cântate altfel, dar nu-i asta minunat? O poveste care poartă de fiecare dată altă rochie când este reauzită – ce poate fi mai bun? O poveste care creşte şi dă muguri ca un lucru viu! Uitaţi-vă, în schimb, la cele care sunt îndesate în cărţi! Bine, poate trăiesc mai mult, dar ele respiră numai dacă un om deschide cartea. Ele sunt sunet îndesat în hârtie şi abia o voce le trezeşte din nou la viaţă. Abia atunci aruncă scântei, Balbulus! Libere ca păsările sunt cele care zboară în lume. Da. Poate aveţi dreptate că hârtia le face nemuritoare. Dar ce-mi pasă de asta? Trăiesc eu mai departe, îndesat curăţel între pagini, alături de cuvintele mele? Absurd! Noi nu suntem nemuritori, şi asta nici cele mai frumoase cuvinte n-o pot schimba. Nu-i aşa?

Balbulus îl ascultase cu o figură inexpresivă.

— Ce păreri neobişnuite, Ţesătorule-cu-cerneală! zise el. În ce mă priveşte, eu pun mare preţ pe nemurirea muncii mele şi prea puţin pe jongleri. Dar de ce nu mergeţi acum la Violante? Cu siguranţă că va trebui să plece curând ca să asculte reclamaţiile vreunui ţăran oarecare sau jelaniile unui vânzător despre hoţii care fac străzile nesigure. Acum e aproape imposibil să faci rost de un pergament acceptabil. Este furat şi apoi vândut pe piaţă la preţuri neruşinate! Aveţi vreo idee câte capre trebuie tăiate pentru scrierea uneia din poveştile dumneavoastră?

— Pentru fiecare pagină dublă aproximativ una, zise Meggie şi-şi atrase o nouă privire glacială din partea lui Bulbus.

— Înţeleaptă fată, zise el pe un ton care făcea ca

vorbele lui să pară mai degrabă o jignire decât o laudă. Şi de ce? Pentru că aceşti nătărăi de ciobani îşi mână turmele prin spini şi mărăcini fără să se gândească că pielea animalelor e necesară la scris.

— Mda, dar v-am tot spus, zise Fenoglio în vreme ce o împingea pe Meggie pe uşă. Hârtie, Balbulus. Hârtia este materia viitorului.

— Hârtie! spuse Balbulus, lăsând să se audă un fornăit dispreţuitor. Cerule, Ţesătorule-cu-cerneală, sunteţi mai scrântit decât mi-am închipuit.

Meggie vizitase cu Mo atâtea biblioteci câte nu putea să numere. Multe erau mai mari, dar niciuna nu era mai frumoasă decât aceea a Principelui Slănină. Încă se mai vedea că fusese cândva locul preferat al posesorului ei. Aici era doar un singur bust, din piatră albă, al lui Cosimo, în faţa căruia cineva pusese trandafiri înfloriţi. Covoarele care împodobeau pereţii erau mai frumoase decât acelea din sala tronului, sfeşnicele mai grele, culorile mai calde şi Meggie văzuse destul în atelierul lui Balbulus ca să bănuiască ce comori o înconjurau aici. Legate cu lanţ, cărţile erau puse, nu ca la Elinor, spate lângă spate, ci cu tăietura în faţă, căci acolo se găsea titlul. În faţa rafturilor se înşirau pupitrele, probabil rezervate celor mai noi comori. Deasupra stăteau, legate cu lanţ precum suratele lor din rafturi, cărţi închise, ca nu cumva să cadă vreo rază de lumină dăunătoare pe imaginile lui Balbulus, iar ferestrele bibliotecii erau suplimentar acoperite cu stofe grele. Principele Slănină ştia desigur cu câtă plăcere devora lumina cărţile. Doar două ferestre lăsau să pătrundă lumina dăunătoare. În faţa uneia şedea Urâta, atât de adânc aplecată deasupra unei cărţi, încât aproape atingea paginile cu nasul.

— Balbulus e tot mai bun, Briana, zise ea.

— E lacom! O perlă pentru că vă lasă în biblioteca socrului Vostru!?

Slujitoarea ei stătea la cealaltă fereastră, privind afară, în timp ce fiul Violantei o trăgea de mână.

— Briana! mormăia el. Haide acum! E plictisitor. Vino

cu mine în curte. Mi-ai promis.

— Cu perlele pe care i le dau Balbulus îşi cumpără culori noi! Altminteri, din ce să cumpere? Aur se dă în această Cetate doar pentru statuile unui mort.

— Violante tresări când Fenoglio închise uşa după el. Cu conştiinţa încărcată, ascunse cartea la spate. Abia când văzu cine era în faţa ei, chipul i se destinse Fenoglio, zise ea şi-şi îndreptă de pe frunte părul de un brun cenuşiu. Era nevoie să mă speriaţi aşa?

Pata de pe faţa ei semăna cu amprenta unei labe.

Fenoglio, zâmbind, îşi vârî mâna în punga de la brâu.

— V-am adus ceva.

Degetele Violantei se închiseră lacom în jurul pietrei roşii. Mâinile ei erau mici şi rotunde ca acelea ale unui copil. Deschise precipitat cartea pe care o ascunsese la spate şi ţinu berilul în faţa unui ochi.

— Brianna, vino acum sau le spun să-ţi taie părul!

— Jacopo apucă slujnica de păr şi trase atât de tare, încât aceasta începu să ţipe.

— Şi bunicul meu face aşa. Rade părul jongleriţelor şi femeilor care locuiesc în pădure. Spune că noaptea se prefac în bufniţe şi strigă în faţa ferestrelor până ce mori în pat.

— Nu te uita aşa la mine, îi şopti Fenoglio lui Meggie. Ţâncul naibii, nu eu l-am inventat. Hei, Jacopo! – îi dădu lui Farid un cot, în vreme ce Brianna tot mai încerca să-şi elibereze părul din degetele mici. Ţi-am adus pe cineva.

Jacopo lăsă părul Briannei şi-l cercetă fără chef pe Farid.

— N-are sabie, constată el.

— O sabie! Cine are nevoie de aşa ceva?

— Fenoglio strâmbă din nas. Farid este un scuipător-de-foc.

Brianna ridică capul şi se uită la Farid. Jacopo însă continua să-l privească fără chef.

— O, piatra asta e minunată! murmură mama sa. Cea veche a mea nu era nici pe jumătate la fel de bună. Pot să le recunosc pe toate, Brianna, orice literă! Ţi-am povestit

vreodată că mama m-a învăţat să citesc, inventând pentru fiecare literă un cântec? – începu să cânte încet: *Un bou brun muşcă din B o bucată bună*... încă de pe-atunci nu puteam să văd bine, dar ea mi le scria mare de tot pe podea, le explica cu petale de flori sau pietricele. A, B, C, *în trifoi jonglerul e*.

— Nu, răspunse Brianna. Nu mi-aţi povestit asta.

Jacopo continua să-l fixeze pe Farid.

— A fost la sărbătoarea mea, constată el. A aruncat făclii.

— N-a fost decât un joc pentru copii.

— Farid îl examină cu o figură dispreţuitoare de parcă nu Jacopo, ci el ar fi fost fiul principelui. Pot să fac şi alte lucruri, dar cred că tu eşti prea mic pentru ele.

Meggie văzu cum Brianna îşi ascunse un zâmbet în vreme ce-şi desfăcea agrafa din părul blond roşcat şi o prindea din nou. Făcea asta foarte graţios. Farid o privea şi Meggie se surprinse dorind să aibă şi ea un păr la fel de frumos, chiar dacă nu era sigură că ar fi fost în stare să-şi prindă o agrafă cu atâta graţie. Din fericire, Jacopo, care îşi încrucişă braţele, dregându-şi glasul, atrase din nou atenţia lui Farid. Pesemne copiase atitudinea bunicului său.

— Arată-mi sau pun să te biciuiască!

Cuvintele sunau ridicol, spuse de o voce atât de clară şi totuşi mai teribil decât dacă ar fi venit din gura unui adult.

— O, într-adevăr.

— Figura lui Farid nu trăda nicio mişcare. Cu siguranţă îl imitase pe Deget-de-praf. Ce crezi că aş putea să fac atunci cu tine?

Asta îl amuţi pe Jacopo, dar când vru să caute sprijin la mama sa, Farid îi întinse mâna.

— Ei, bine, vino!

Jacopo şovăi şi pentru moment Meggie fu ispitită să-l apuce ea pe Farid de mână şi să-l urmeze în curte în loc să-l asculte pe Fenoglio, căutând urmele unui mort. Dar – Iacopo fu mai rapid. Degetele lui scurte şi palide strân-Hi:

că tare mâna brună a lui Farid iar când se mai întoarse odată din uşă, faţa lui arăta ca aceea a unui băiat fericit şi absolut obişnuit.

— Îmi arată, ai auzit? întrebă el mândru, dar mama na nici nu-şi ridică privirea.

— O, această piatră e minunată, şopti ea. Dacă n-ar fi roşie şi dacă aş avea una pentru fiecare ochi.

— Lucrez la o soluţie, dar din păcate, n-am găsit încă Hti clarul potrivit.

Fenoglio se lăsă pe unul din scaunele care stăteau îmbietor între pupitrele de cărţi.

Pe perne strălucea încă vechiul blazon, leul care nu plângea, iar unele aveau pielea atât de jerpelită, încât dădea limpede seama de ceasurile pe care Principele Slănină le petrecuse aici înainte ca supărarea să-i fi distrus bucuria cărţilor.

— Sticlari? La ce bun?

Violante se uita la Fenoglio prin berii. S-ar fi zis că avea un ochi de foc.

— Sticla poate fi şlefuită în aşa fel, încât să vă facă

Hă vedeţi mai bine, mult mai bine decât cu ochelari. Dar niciun sticlar din Ombra nu înţelege despre ce vorbesc.

— Da, ştiu, în acest loc doar pietrarii sunt buni la ceva! Balbulus susţine că nu există niciun legător de cărţi priceput la nord de Pădurea-fără-drum.

„Ştiu eu unul bun”, se gândi Meggie involuntar, şi pentru o clipă îşi dori atât de intens ca Mo să fie de faţă, încât resimţi gândul dureros.

Urâta se uita din nou în carte.

— În împărăţia tatălui meu există sticlari buni, zise ea, fără să privească. În Cetatea lui a pus să se închidă cu sticlă câteva ferestre. Pentru asta a trebuit să vândă ca mercenari o sută de ţărani.

Părea să considere preţul mai mult decât potrivit.

„Cred că nu-mi place”, se gândi Meggie şi începu să meargă de la un pupitru la altul. Legăturile cărţilor care zăceau pe ele erau minunate şi i-ar fi plăcut să vâre pe

ascuns sub rochie cel puţin una pentru ca apoi s-o examineze în linişte în camera lui Fenoglio, dar scoabele care ţineau lanţurile erau nituite strâns de copertele de lemn ale cărţilor.

— Uită-te în linişte la ele!

Urâta i se adresase atât de neaşteptat, încât Meggie tresări. Violante continua să-şi ţină piatra roşie în faţa ochiului, iar Meggie se gândi involuntar la giuvaierele sângerii din colţurile nasului lui Cap-de-viperă. Fiica lui avea mai multe din el decât îşi închipuia.

— Mulţumesc, murmură Meggie – şi deschise o carte.

Îşi amintea de ziua în care Mo îi explicase de ce se spunea „a desface". „Deschide-o, Meggie", zisese şi-i împinsese o carte ale cărei coperte de lemn erau strânse de două încuietori de alamă. Îl privise nedumerită, iar el îi făcuse cu ochiul şi lovise cu pumnul atât de tare cantul dintre încuietori, încât acestea se desfăcuseră pocnind ca nişte botisoare şi cartea se deschisese.

Cartea pe care Meggie o deschise în biblioteca Principelui Slănină nu avea niciun semn de bătrâneţe ca cealaltă, de acasă. Nicio pată de mucegai nu urâţea pergamentul, niciun gândac, niciun vierme de carte nu-l devorase aşa cum ştia că se întâmpla cu manuscrisele restaurate de Mo. Anii nu erau milostivi cu pergamentul şi cu hârtia, o carte avea prea mulţi duşmani şi timpul îi ofilea corpul ca pe acela al unui om. „După asta se vede, Meggie", zisese

Mo, „că o carte este un lucru viu!" Dacă i-ar fi putut-o arăta pe asta!

Cu multă grijă răsfoi paginile – şi totuşi nu se concentra bine, căci vântul aducea cu el glasul lui Farid, ca un dar venit din altă lume. Meggie asculta ce se auzea doafară în timp ce închidea la loc încuietoarele cărţii. L'Vinoglio şi Violante vorbeau tot despre legători proşti de cărţi, nu se uitau la Meggie şi ea se apropie de o fereastră şi trase cu ochiul prin perdea. Privirea îi căzu pe o grădină înconjurată de ziduri, pe răsaduri acoperite de flori ca de o spumă colorată şi pe Farid care stătea între ele şi laşa

flăcările să-i lingă braţele goale, exact aşa cum făcuse

Deget-de-praf când Meggie îl văzuse prima dată scuipând loc, atunci în grădina Elinorei. Înainte de a-i trăda…

Jacopo râdea destins. Aplauda – dar se trase speriat înapoi atunci când Farid puse făcliile să zbârnâie ca nişte roţi de foc. Meggie zâmbi. Da, Deget-de-praf îl învăţase într-adevăr mult, chiar dacă Farid nu putea încă să scuipe locul atât de sus ca învăţătorul său.

— Cărţi? Nu, v-am spus doar că niciodată Cosimo n-a intrat aici!

— Vocea Violantei sună deodată sensibil mai tăios, şi Meggie se întoarse. Nu găsea nimic la cărţi, iubea câinii, cizmele bune, un cal rapid… în unele zile chiar şi pe fiul său. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

De-afară se auzi din nou un hohot de râs. Şi Brianna se duse la fereastră.

— Băiatul e un foarte bun scuipător-de-foc, zise ea.

— Chiar aşa?

— Stăpâna ei aruncă o privire mioapă. Credeam că nu-ţi plac scuipători-de-foc. Doar spui mereu că nu sunt buni de nimic.

— Asta e bun. Mult mai bun decât Pasăre-de-funingine.

— Vocea Briannei suna răguşit. Mi-a atras atenţia încă de la festivitate.

— Violante!

— Vocea lui Fenoglio suna nerăbdătoare. N-am putea uita pentru o clipă de focul băiatului scuipător? Lui Cosimo nu-i plăceau cărţile, aşa ceva se mai întâmplă, dar mi-aţi putea totuşi povesti ceva mai mult despre el?

— La ce bun?

— Urâta îşi ţinea din nou berilul în faţa ochiului. Lăsaţi-l pe Cosimo să se odihnească odată, e mort! Morţii nu vor să rămână. De ce nu înţelege nimeni asta? Şi dacă vreţi s-auziţi un secret despre el – ei, bine, nu avea! Putea să vorbească ore întregi despre arme. Îi plăceau scuipătorii-de-foc şi aruncătorii-de-cuţite şi galopadele

sălbatice noaptea. Îi plăcea să i se arate cum se făureşte o sabie şi se duela ore întregi în curte cu străjile până când stăpânea fiecare fentă pe care o cunoşteau la fel de bine ca şi ei, dar în ce priveşte melodiile cântate de cântăreţi căsca după prima strofă. Nu i-ar fi plăcut niciodată cântecele pe care le-aţi scris despre el. Poate i-ar fi plăcut cântecele cu hoţi, dar că vorbele pot fi ca muzica şi că pot face inima să bată mai tare… asta pur şi simplu nu pricepea! Chiar şi o execuţie îl interesa mai mult decât cuvintele, deşi n-o gusta niciodată ca tatăl meu.

— Chiar aşa?

— Vocea lui Fenoglio suna uimită, dar nicidecum dezamăgită. Cavalcade nocturne, murmură el, cai. De ce nu?

Urâta nu-l băga în seamă.

— Brianna! zise ea. Ia cartea asta. Dacă îl laud pe Balbulus destul pentru noile imagini, poate o să ne-o lase puţin.

Slujitoarea ei luă cartea cu o figură absentă şi se duse din nou la fereastră.

— Dar poporul îl iubea, nu?

— Fenoglio se ridicase de pe scaun Cosimo era bun cu ţăranii, cu săracii… cu jonglerii…

Violante îşi trecu mâna peste pata de pe obraz.

— Da, toţi îl iubeau. Era atât de frumos că trebuia să-l iubeşti. Dar în ce-i priveşte pe ţărani – îşi frecă obosită ochii miopi. Ştiţi ce spunea mereu? „De ce sunt aşa de urâţi? Haine urâte, feţe urâte. Când veneau la el cu nivânţelegeri îşi dădea într-adevăr osteneala să fie drept, dur se plictisea nemaipomenit. Abia putea s-aştepte să iasă din nou afară, la soldaţii tatălui său, la calul său, la câinii săi…

Fenoglio tăcea. Chipul lui era aşa de descumpănit că lui Meggie îi păru rău. „N-o să mă mai pună oare să citesc?” Se gândi ea – şi pentru o clipă aproape că simţi ceva aproape ca o dezamăgire.

— Brianna, vino! porunci Urâta, dar slujitoarea ei nu ho clinti. Rămăsese cu privirea ţintuită de curte, ca şi cum

în viaţa ei nu mai văzuse un scuipător-de-foc.

Violante încruntă fruntea şi se apropie de ea.

— La ce te zgâieşti aşa? o întrebă şi-şi miji ochii miopi privind afară.

— Face flori de foc, bâigui ea. Mai întâi sunt ca nişte muguri de aur, apoi înfloresc ca florile adevărate. Am văzut aşa ceva odată… când eram foarte mică…

— Bine. Dar acum, vino!

Urâta se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Avea un fel ciudat de a merge, cu capul puţin plecat şi totuşi drept ca o lumânare. Brianna mai aruncă o ultimă privire afară înainte de a o urma.

Balbulus freca vopselele când intrară în atelierul lui, albastru pentru cer, roşu brun pentru Ombra şi pentru pământ. Violante îi şopti ceva. Probabil îl măgulea. Arătă cartea pe care o ducea Brianna.

— Îmi iau rămas bun, înălţimea Voastră! zise Fenoglio.

— Da, duceţi-vă! răspunse ea. Dar când mă vizitaţi data viitoare, să nu-mi mai puneţi întrebări despre bărbatul meu mort, ci să-mi aduceţi unul din cântecele pe care le scrieţi pentru jongleri! îmi plac foarte mult, mai ales acelea despre tâlharul care îl supără pe tatăl meu. Cum îl cheamă? A, da, Gaiţă.

Fenoglio se albi uşor pe sub pielea arsă de soare.

— Cum… cum de v-aţi dat seama că aceste cântece sunt ale mele?

Urâta râse.

— O, aţi uitat? Sunt fata lui Cap-de-viperă, am iscoadele mele, fireşte! Vă e teamă că am să-i spun tatălui meu cine este autorul? Nicio grijă, noi doi vorbim împreună doar strictul necesar. Pe deasupra, îl interesează mai mult acela despre care vorbesc cântecele decât cel care le-a scris. Cu toate astea, dacă aş fi în locul Vostru, aş rămâne de partea asta a pădurii!

Fenoglio se înclină cu un zâmbet chinuit.

— Vă voi urma sfatul, înălţimea Voastră, zise el.

Uşa ferecată se trânti grea, când o trase după sine.

— La naiba! murmură Fenoglio. La naiba, la naiba!

— Ce este?

— Meggie se uită îngrijorată la el. Este ceea ce a spus despre Cosimo?

— Absurd! Nu! Dacă Violante ştie cine scrie cântecele despre Gaiţă, atunci ştie şi Cap-de-viperă. El are mult mai multe iscoade decât ea şi ce se întâmplă dacă nu mai rămâne mult de cealaltă parte a pădurii? în fine, mai e timp să se întreprindă ceva împotrivă… Meggie, şopti el în vreme ce o trăgea pe scara în spirală abruptă. Ţi-am spus doar că pentru Gaiţă am avut un model. Ce-ar fi să ghiceşti?

— O privi aşteptând. Trebuie să ştii că-mi place să iau oameni adevăraţi drept model pentru personajele mele, îi şopti conspirativ. Nu orice scriitor procedează aşa, dar eu ştiu din experienţă că asta le face pur şi simplu mai vii! Expresii ale feţei, gesturi, o atitudine a corpului, vocea, poate un semn sau o cicatrice – fur de-aici, fur de dincolo şi deja încep să respire într-atât încât oricine care aude sau citeşte despre ele crede că le poate atinge. Pentru Gaiţă nu putea fi vorba de prea mulţi. Nu trebuia să fie nici prea bătrân, dar nici prea tânăr – nici gras sau mic, eroii nu sunt niciodată mici, graşi sau urâţi, poate sunt

În realitate, dar niciodată în poveşti… Nu, Gaiţă trebuia ntr fie înalt şi impunător, cineva iubit de oameni…

Fenoglio amuţi. Paşi coborau pe scară, paşi precipitaţi, şi deasupra lor, pe treptele cioplite grosolan, se ivi Brianna.

— Iertaţi-mă! zise ea şi-i privi cu un aer vinovat, ca şi cum s-ar fi furişat fără ştirea stăpânei. Dar acest băiat – ştiţi cumva de la cine a învăţat să se joace aşa cu focul?

— Se uită la Fenoglio ca şi cum n-ar fi vrut decât să afle răspunsul şi Lolodată de nimic nu părea să-i fie mai frică. Ştiţi? întrebă ea încă odată. Îi ştiţi numele?

— Deget-de-praf, răspunse Meggie în locul lui Fenoglio.

Deget-de-praf l-a învăţat.

Iar când îi pronunţă pentru a doua oară numele,

înţelese de cine îi amintea chipul Briannei şi scânteierea roşcată a părului ei.

Cuvinte false
Doar chica roşie din mine
Şi râsul plin de-ar rămânea.
Ce-a fost în mine rău sau bine
Muguri în apă moart-ar da.
François Villon, *Balada micului Florestan*

Deget-de-praf tocmai îl alunga pe Furişu de la coteţele 1S-5Sde găini ale Roxanei, când Briana se ivi călare în curte. Când o văzu, mai să-i stea inima în loc. În rochia cu care era îmbrăcată, arăta ca fata unui negustor bogat. De când poartă slujitoarele astfel de rochii? Şi calul pe care şedea

— Nu se potrivea în acest loc cu harnaşamentul său preţios, cu şaua bătută în aur şi cu pielea lui neagră ca smoala care strălucea de parcă trei grăjdari se ocupaseră toată ziua s-o perie. O însoţea un soldat îmbrăcat în culorile Principelui Slănină. Cu faţa neclintită, examina casa simplă şi ogoarele. Brianna însă se uita la Deget-de-praf. Îşi împinse bărbia înainte, aşa cum făcea adesea şi mama ei, îşi îndreptă agrafa din păr – şi-l privi.

Dacă s-ar fi putut face invizibil! Ce duşmănoasă îi era privirea, adultă şi copilăroasă totodată. Semăna atât de mult cu mama ei. Soldatul o ajută să coboare, apoi adăpă calul la fântână – şi se prefăcu a nu avea nici ochi, nici urechi.

Roxane ieşi din casă. Evident, vizita o surprinse ca şi pe el.

— De ce nu mi-ai spus că s-a întors? se răsti Brianne la ea.

Roxane deschise gura şi o închise la loc.

Spune ceva, Deget-de-praf. Jderul îi sări de pe umăr şi dihpăru în grajd.

— Eu am rugat-o să nu-ţi spună.

— Ce răguşită îi era vocea. M-am gândit să-ţi spun singur. Dar tatăl tău e laş, adăugă, îi e frică de propria fiică.

Ce furioasă îl privea! La fel ca înainte. Doar că între timp crescuse suficient de mult ca să nu mai dea în el.

— L-am văzut pe băiatul ăsta, zise ea. A fost la sărbătoare şi azi a scuipat foc pentru Jacopo. A făcut-o la fel cu tine.

Deget-de-praf îl văzu pe Farid ivindu-se în spatele Roxanei. Rămase acolo, dar Jehan îşi făcu loc pe lângă el. Aruncă o privire îngrijorată soldatului şi alergă spre sora lui.

— De unde ai calul? întrebă.

— Mi l-a dat Violante. Drept mulţumire că o iau disecă la jongleri.

— O iei cu tine?

Vocea Roxanei suna plină de îngrijorare.

— De ce nu, îi place! Şi Prinţul Negru mi-a îngăduit.

Brianna nu se uita la ea.

Farid trecu agale spre Deget-de-praf.

— Ce caută asta aici? şopti el. E slujitoarea Urâtei.

— E şi fata mea, răspunse Deget-de-praf.

Farid o fixă neîncrezător pe Brianna, dar ea nu-i dădu nicio atenţie. Venise pentru tatăl ei.

— Zece ani! zise cu voce acuzatoare. Zece ani ai lipsit şi te întorci aşa pur şi simplu? Toţi au spus că ai murit! Că ai fost lăsat să putrezeşti în temniţele lui Cap-de-viperă! Că incendiatorii te-au dus la el deoarece n-ai vrut să le trădezi toate secretele tale!

— Le-am trădat, zise Deget-de-praf fără glas. Aproape pe toate.

„Iar ei”, adăugă în gând, „au incendiat cu ele o altă lume. O altă lume care n-avea o uşă prin care să mă pot întoarce”.

— Te-am visat!

— Brianna începu să vorbească atât de tare, încât calul se sperie Am visat că înzăuaţii se legaseră de un stâlp şi-ţi dăduseră foc! Puteam să simt mirosul fumului şi să aud cum încercai să vorbeşti cu focul, dar el nu te asculta şi flăcările te devorau. Aproape în fiecare noapte am avut acest vis. Mi-era frică să mă duc la culcare, vreme de zece

ani, şi acum eşti aici, teafăr şi nevătămat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Unde

— Ai – fost?

Deget-de-praf aruncă o privire Roxanei şi văzu în ochii ei aceeaşi întrebare.

— Nu m-am putut întoarce, zise el. Nu am putut. Am încercat. Crede-mă.

Cuvinte false. Chiar dacă ar fi fost de o sută de ori adevărate, tot suna ca o minciună. Nu ştiuse asta mereu? Cuvintele nu valorează nimic. Da, uneori sună minunat, dar te lasă baltă de îndată ce ai într-adevăr nevoie de ele. Niciodată nu le găseşti pe cele adevărate, dar unde ar trebui să le cauţi? Inima tace ca un peşte, oricât s-ar strădui limba să-i dea glas.

Brianna îi întoarse spatele şi-şi îngropă capul în coama calului – în vreme ce soldatul continua să stea la fântână şi se purta ca şi cum ar fi fost de aer, doar aer.

„Da, şi mie mi-ar plăcea să fiu aer”, se gândi Deget-de-praf.

— Chiar aşa e! Nu se putea întoarce! Farid se aşează în faţa lui ca şi cum ar fi trebuit să-l apere. Nu exista niciun drum! Era exact cum spune! A fost într-o cu totul altă lume. Ea este la fel de adevărată ca şi asta. Există multe, foarte multe lumi, ele sunt diferite, şi sunt scrise în cărţi!

Brianna se întoarse.

— Arăt eu ca şi cum aş mai fi o fetiţă care crede în basme? întrebă ea dispreţuitor. Mai înainte, când lipsea tot aşa mult, încât mama avea dimineaţa ochii roşii de plâns, (Ceilalţi jongleri îmi spuneau poveşti despre el. Că vorbeşte cu zânele, că este la uriaşi, că este pe fundul mării ca să caute un foc pe care nici apa nu-l poate stinge. Poveştile nu le-am crezut nici atunci, dar îmi plăceau. Acum nu-mi mai plac. Nu mai sunt mică. Deja de mult nu mai sunt. Ajută-mă să mă sui pe cal, se răsti la soldat.

Acesta o ascultă fără un cuvânt. Jehan se uita la sabia care-i atârna la brâu.

— Rămâi la masă! zise Roxane.

Dar Brianna scutură din cap şi-şi întoarse calul fără să spună nimic. Soldatul îi făcu cu ochiul lui Jehan care continua să-i fixeze sabia. Apoi plecară călare pe caii care păreau prea mari pentru cărarea îngustă şi pietroasă care ducea la gospodăria Roxanei.

Roxane intră cu Jehan în casă, dar Deget-de-praf rămase în faţa grajdului, până ce călăreţii dispărură printre dealuri.

Vocea lui Farid tremura de indignare, când rupse, în fine, tăcerea.

— Dar chiar nu puteai să te întorci!

— Nu... dar trebuie să recunoşti că povestea ta nu sună foarte convingător.

— Dar totuşi! Exact aşa a fost!

Deget-de-praf ridică din umeri şi privi în direcţia în care dispăruse fata lui.

— Uneori mă gândesc şi eu că doar am visat toate astea, murmură el.

În spatele lor cotcodăci o găină.

— La naiba, unde-i Furişu?

Cu o înjurătură, Deget-de-praf deschise uşa coteţului.

O găină albă zbură pe lângă el, o alta zăcea în paie cu penele sângerânde. Alături se ghemuia un jder.

— Furişu! şuieră Deget-de-praf. La naiba, nu ţi-am spus să laşi găinile în pace?

Jderul se uită la el.

De botul însângerat atârnau pene. Se întinse, îşi ridică coada stufoasă şi se îndreptă spre Deget-de-praf. Se frecă ca o pisică de picioarele lui.

— Ia te uită! şopti Deget-de-praf. Salut, Gwin!

I se întorsese moartea.

Noii stăpâni
Moare despotul, râzând;
Ştie că vin alţii la rând
Alte mâini devin stăpâne.
Dar sclavia tot rămâne.
Heinrich Heine, *Regele David*[3]

3 Trad. de Demostene Botez, 1956. (n.tr.).

Principele Slănină muri la o zi după ce Meggie şi Fenoglio fuseseră la Cetate. Murise în zori şi trei zile mai târziu înzăuaţii intrară în Ombra. Meggie tocmai era cu Minerva la piaţă. După moartea socrului ei, Violante dublase străjile la poartă, dar înzăuaţii erau atât de numeroşi, încât străjile îi lăsară să intre în oraş fără să opună nicio rezistenţă. Fluieram călărea în fruntea lor, nasul de argint îi stătea ca un cioc pe faţă, atât de strălucitor de s-ar fi zis că el însuşi l-ar fi lustruit pentru această ocazie. Uliţele înguste răsunau de nechezaturile cailor, iar când călăreţii se iviră printre case, în piaţă se lăsă linişte. Ţipetele vânzătorilor, glasurile femeilor care se îmbulzeau în faţa tarabelor, toate amuţiră când Fluieram îşi opri calul şi cercetă nemulţumit mulţimea.

— Faceţi loc! strigă el.

Vocea lui suna ciudat de înfundat, dar cum ar fi putut să sune altfel în cazul unui om care nu avea nas?

— Faceţi loc pentru trimişii lui Cap-de-viperă! Suntem aici ca să dăm principelui mort ultimul omagiu şi să strigăm „trăiască” nepotului său ca succesor.

Tăcerea continuă, dar apoi se ridică un glas izolat:

— Joi este zi de târg în Ombra, aşa a fost dintotdeauna; dacă înălţimile lor or să descalece, atunci o să meargă.

Fluieraru îl căută printre feţele care îl fixau pe cel care vorbise, dar mulţimea îl acoperea. Şi în piaţă se ridică un murmur dezaprobator.

— Ah, deci aşa! strigă Fluieraru peste harababura de glasuri. Credeţi că am traversat călare pădurea blestemată doar ca să descălecăm aici şi să ne îmbulzim printr-o gloată de ţărani puturoşi. Abia a murit pisica şi şoarecii dansează pe masă. Dar am noutăţi pentru voi. În oraşul vostru prăpădit e din nou o pisică şi are gheare mai ascuţite decât cea veche.

Fără să mai spună ceva se întoarse în şa, ridică mâna înmănuşată în negru – şi făcu un semn călăreţilor săi. Apoi dădu pinteni calului peste mulţime.

Tăcerea care se aşternuse grea ca de plumb peste

piaţă fu sfâşiată ca o pânză şi ţipete se ridicară dintre case. Tot mai mulţi călăreţi începură să se reverse pe lângă case, înzăuaţi ca nişte şopârle de fier, cu coifurile lăsate atât de adânc peste faţă, încât nu se vedeau decât gurile şi ochii între apărătoarea nasului şi marginea coifurilor. Pintenii clincăneau, pulparele şi platoşele erau atât de lustruite, încât feţele îngrozite se oglindeau în ele. Minerva împinse copiii din drum, Despina se împiedică şi, voind s-o ajute, Meggie căzu peste nişte verze şi se lovi. Un bărbat străin o ridică, înainte ca Fluieraru s-o strivească. Meggie îi auzi calul nechezând deasupra ei şi simţi cum pintenii lui strălucitori îi atingeau umerii. Găsi adăpost în spatele tarabei răsturnate a unui olar, chiar dacă îşi tăie mâinile în cioburi. Tremurând, se ghemui acolo printre vase sparte, butoaie înţepate şi saci plesniţi, privind neajutorată cum alţii mai puţin norocoşi ajunseră sub copitele cailor. Pe unii, călăreţii îi împingeau cu genunchiul sau cu mânerele lăncilor. Caii se speriau, se ridicau în două picioare şi spărgeau urcioare şi capete.

Apoi dispărură la fel de brusc cum se iviseră. Doar copitele cailor lor se mai auzeau, gonind în sus pe uliţe spre Cetate. Şi piaţa rămase în urmă ca şi cum vântul ar fi trecut peste ea, un vânt rău care spărsese urcioarele şi oasele oamenilor deopotrivă. Aerul mirosea încă a spaimă când Meggie ieşi dintre butoaie. Ţăranii îşi strângeau legumele strivite, mamele ştergeau copiilor lacrimile de pe obraz şi sângele de pe genunchi, femeile stăteau lângă cioburile vaselor pe care voiseră să le vândă – şi în piaţă era din nou linişte. Cei care îi blestemau pe călăreţi o făceau cu voce scăzută. Chiar şi plânsul era încet, plânsul şi gemetele. Minerva, împreună cu Despina şi Ivo care plângeau cu sughiţuri, se apropie îngrijorată de Meggie.

— Da. Cred că avem un nou stăpân, zise ea cu amărăciune, ajutând-o pe Meggie să se ridice. Poţi să-i duci pe copii acasă? Eu rămân aici să dau o mână de ajutor. Cu siguranţă există oase sparte, din fericire însă sunt întotdeauna câţiva felceri prin piaţă.

Meggie doar dădu din cap. Nu ştia ce simţea.

Spaimă? Mânie? Disperare? Nu exista vreun cuvânt care să descrie starea ei de suflet. Fără un cuvânt, îi luă de mână pe Despina şi pe Ivo şi porni cu ei pe drumul spre casă. O dureau genunchii şi şchiopăta, dar totuşi merse atât de grăbit pe uliţe, încât copiii abia puteau ţine pasul cu ea.

— Acum!

— Doar acest cuvânt îl rosti când intră şchiopătând în camera lui Fenoglio. Lasă-mă să citesc acum. Imediat! Vocea ei tremura şi trebui să se sprijine de pereţii goi căci genunchii i se clătinau.

— Ce s-a întâmplat?

Fenoglio stătea la pupitrul său. Pergamentul din faţa lui era scris dens. Lângă el se afla Cuarţ-trandafiriu cu o pană picurândă în mână şi o privea pe Meggie năucit.

— Trebuie s-o facem acum! strigă ea. Acum! Au intrat călare în oameni!

— Ah, înzăuaţii au venit deja. Păi ţi-am spus că trebuie să ne grăbim. Cine îi conducea? Vulpoi-roşu?

— Nu, era Fluieraru.

— Meggie se duse şi se aşeză pe pat. Deodată nu mai simţi decât spaimă, ca şi cum ar fi îngenuncheat iarăşi între tarabe distruse, ca şi cum furia ei şi-ar fi pierdut suflul. Sunt atât de mulţi, şopti ea. E prea târziu! Ce să facă Cosimo împotriva lor?

— Asta e treaba mea!

— Fenoglio luă pana din mâna lui Cuarţ-trandafiriu şi începu să scrie din nou. Şi Principele Slănină are mulţi soldaţi şi îl vor urma pe Cosimo de îndată ce va fi aici. Fireşte, ar fi fost mai bine dacă l-ai fi adus încoace când încă mai trăia tatăl său. Prinţul Slănină s-a cam grăbit să moară, dar asta nu se mai poate schimba! Acum, altceva.

— Cu fruntea încreţită citi ce scrisese, mai tăie un cuvânt, mai adăugă un altul, şi-i făcu un semn lui Cuarţ-trandafiriu. Nisip, Cuarţ-trandafiriu, hai odată! Meggie îşi ridică rochia şi-şi examină genunchii juliţi. Unul se umflase deja.

— Dar eşti sigur că o să fie într-adevăr mai bine cu

Cosimo? întrebă ea încet. Ceea ce a povestit Urâta despre el nu suna tocmai încurajator.

— Da, fireşte, totul o să fie mai bine! Ce întrebare e asta? Cosimo este unul dintre cei buni: a fost întotdeauna unul dintre cei buni, indiferent ce povesteşte Violante. Afară de asta, ai să citeşti o nouă versiune a lui. O versiune îmbunătăţită, ca să zic aşa.

— Dar… dar la drept vorbind, de ce trebuie să vină un nou principe încoace?

Meggie îşi trecu mânecile peste ochii plânşi. Continua să aibă în urechi clincănitul armurilor, fornăiturile şi nechezaturile şi ţipetele – ţipetele oamenilor care nu purtau platoşe.

— Ce poate fi mai bun decât un principe care face ceea ce vrem noi?

— Fenoglio luă o altă foaie de pergament Mai am doar câteva rânduri, murmură el. Nu mai lipseşte mult. O, la naiba, urăsc să scriu pe pergament. Sper că ai comandat hârtie, Cuarţ-trandafiriu?

— Desigur, de mult deja, răspunse omul de sticlă vexat. Dar nu s-a mai livrat de multă vreme, în definitiv, moara de hârtie se află de partea cealaltă a pădurii.

— Da, da, din păcate.

— Fenoglio strâmbă din nas. Foarte nepractic. Într-adevăr!

— Fenoglio, ascultă-mă odată! De ce în loc de Cosimo, nu-l aducem pe acel tâlhar?

— Meggie îşi trase iarăşi rochia peste genunchi. Ştii, pe tâlharul ăla din cântecele tale! Pe Gaiţă.

Fenoglio râse tare.

— Pe Gaiţă? Doamne Dumnezeule! Aş vrea să-ţi văd faţa – dar să lăsăm gluma la o parte. Nu! Nu, nu. Un tâlhar nu e potrivit să guverneze, Meggie! Nici Robin Hood n-a devenit rege! Ei sunt buni să creeze agitaţie, nimic altceva. Nici pe Prinţul Negru nu l-aş putea pune pe tronul Principelui Slănină. Această lume e guvernată de principi, nu de tâlhari, de saltimbanci sau de ţărani. Aşa am stabilit odată. Avem nevoie de un principe, crede-mă.

Cuarţ-trandafiriu ascuţea o nouă pană, o muie în cerneală şi Fenoglio începu din nou să scrie.

— Da! îl auzi Meggie şoptind. Da, o să sune minunat când ai să citeşti. Cap-de-viperă o să fie uimit. Crede că se poate lăţi în lumea mea cum îi place, dar aici s-a înşelat. O să joace rolul pe care i-l atribui eu, şi nimic altceva. Meggie se ridică din pat şi merse şchiopătând la fereastră, începuse din nou să plouă, cerul plângea la fel de tăcut ca şi oamenii din piaţă. Iar sus, la Cetate, se ridicau deja flamurile lui Cap-de-viperă.

Cosimo

— Da, răspunse Abhorsen. Sunt un necromant, dar nu din cei obişnuiţi. Pe când ceilalţi trezesc morţii, eu îi conduc la pacea veşnică.

Garth Nix, *Sabriel*

Era întuneric când Fenoglio puse, în fine, pana jos. Pe liluliţă era linişte. Toată ziua fusese linişte, ca şi cum toţi s-ar fi refugiat în casele lor ca şoarecii care se ascund de vulpe.

— Eşti gata? întrebă Meggie când Fenoglio se sprijini pe spate şi-şi frecă ochii obosiţi. Vocea îi suna slabă şi speriată – abia de-ar fi putut să trezească la viaţă un principe, dar la urma urmei ea izbutise să facă în aşa fel, încât din cuvintele lui Fenoglio să ia naştere un monstru.

Mo. De când cu întâmplările din piaţă îi lipsea din nou, cu atât mai mult.

— Da, sunt gata!

Fenoglio părea la fel de mulţumit de sine ca atunci, în satul lui Capricorn, când se uniseră să schimbe sfârşitul poveştii lui. Atunci aceasta se terminase bine, dar acum… De astă dată erau chiar ei vârâţi în poveste. Oare asta făcea cuvintele lui Fenoglio mai slabe sau mai puternice? Meggie îi povestise de regula lui Orpheus – că era mai bine să se folosească cuvinte care apăreau deja în poveste – dar Fenoglio refuză cu un gest dispreţuitor.

— Absurd. Aminteşte-ţi de soldatul de plumb căruia i-am scris un sfârşit fericit. Am verificat atunci cumva dacă folosesc doar cuvinte din povestea lui? Nu. Poate regula e

valabilă pentru oameni ca acest Orpheus care îndrăzneşte să se amestece în poveştile altora, dar nu pentru un autor care vrea să-şi schimbe propria poveste!

Să sperăm.

Fenoglio şterse mult, dar scrierea sa devenise într-adevăr citeaţă. Da, de astă dată erau propriile cuvinte ale lui Fenoglio, nu furate de la un alt poet…

— E bine, nu?

Muie o bucată de pâine în supa pe care Minerva i-o adusese de câteva ceasuri şi o privi nerăbdător pe Maggie. Fireşte, supa se răcise de mult, niciunul din ei nu se putuse gândi la mâncare. Doar Cuarţ-trandafiriu mâncase ceva. Tot corpul lui se colorase din cauza asta, până ce Fenoglio îi smulsese brutal lingura minusculă din mână, întrebându-l dacă vrea să se sinucidă.

— Cuarţ-trandafiriu! Lasă asta! zise el sever când omul de sticlă întinse un deget transparent după farfuria lui. Destul e destul! Ştii că nu suporţi mâncare omenească. Vrei să te duc din nou la felcer, care ultima oară aproape ţi-a spart nasul?

— E atât de monoton să mănânci mereu numai nisip! mormăi omul de sticlă şi-şi trase degetul jignit. Iar cel pe care mi-l aduci nu e deosebit de gustos.

— Ins nerecunoscător! se răsti Fenoglio. Îl pescuiesc special jos, în râu. Ultima dată nixele s-au distrat să mă tragă în apă. Din cauza ta am fost gata să mă înec.

Omul de sticlă nu păru impresionat de asta. Cu o figură jignită se aşeză lângă cana cu pene, închise ochii şi se prefăcu că doarme.

— Doi mi-au murit deja în acest fel, îi şopti Fenoglio lui Meggie. Ei nu pot să nu-şi bage degetele în mâncarea noastră. Prichindei prostovani!

Dar Meggie asculta doar cu jumătate de ureche. Cu pergamentul în mână se aşeză pe pat şi mai citi odată totul, cuvânt cu cuvânt. Ploaia bătea prin fereastră ca şi cum ar fi vrut să amintească de o altă noapte – aceea în care auzise pentru prima dată de cartea lui Fenoglio şi Deget-de-praf stătuse afară în ploaie… Deget-de-praf care

păruse atât de fericit în curtea Cetăţii. Şi Fenoglio era fericit şi Farid şi Minerva şi copiii ei… Aşa trebuia să rămână. „Am să citesc pentru ei toţi!” se gândi Meggie. Pentru jongleri, ca să nu fie spânzuraţi de Cap-de-viperă din cauza unui cântec şi pentru ţăranii din piaţă, cărora caii le-au călcat în picioare legumele. Ce avea să se întâmple cu Violante? Ar fi fericită să aibă iarăşi un bărbat? Ar observa că e un alt Cosimo? Pentru Principele Slănină cuvintele ar veni prea târziu. Nu va afla niciodată de întoarcerea fiului său.

— Ei, spune ceva!

— Vocea lui Fenoglio suna nesigură. Oare nu-ţi place?

— Ba da, ba da. E foarte frumos!

Pe faţa lui Fenoglio se aşternu uşurarea.

— Păi, ce mai aştepţi?

— Asta cu semnul pe obraz, nu ştiu… sună ca o vrăjitorie.

— Ei, ce tot spui! Găsesc că e romantic, şi nu poate să strice.

— Bine, dacă crezi tu. E povestea ta.

— Meggie ridică din umeri. Dar mai e ceva. Cine o să dispară în locul lui?

Fenoglio se făcu palid.

— Dumnezeule! Uitasem de asta cu totul. Cuart-trandafiriu, ascunde-te în cuibul tău! îi zise omului de sticlă. Din fericire, zânele nu sunt aici.

— Asta nu slujeşte la nimic, zise Meggie încet, în vreme ce omul de sticlă se cocoţă în cuibul de zâne părăsit.

În care făcea pe bosumflatul, iar uneori şi dormea. A te ascunde nu slujeşte la nimic.

Din stradă se auzea tropot de copite. Unul din înzăuaţi trecea călare. Pesemne Fluieraru voia ca locuitorii din Ombra să nu uite nici în somn cine e noul şi adevăratul stăpân.

— Ei, iată, ăsta e un semn! îi şopti Fenoglio lui Meggie. Dacă ăsta dispare nu-i nicio pagubă. Apoi, de unde ştii că cineva dispare neapărat? Asta se întâmplă

doar când scoţi pe cineva din carte, iar acela lasă un gol în propria poveste, care trebuie umplut. Noul nostru Cosimo n-are încă o poveste! El se va naşte aici şi acum cu aceste cuvinte!

Da. Poate avea dreptate.

Tropotul copitelor se împletea cu sunetul vocii lui Meggie: *Noaptea era liniştită în Ombra, atât de liniştita*, citi ea. *Rănile pe care le făcuseră înzăuaţii încă nu se vindecaseră, unele nu aveau să se vindece niciodată*. Şi brusc nu se mai gândi la spaima pe care o simţise dimineaţă, ci numai la furie, la furia împotriva bărbaţilor care se acopereau de platoşe şi care loveau pe la spate femei şi copii cu încălţămintea de fier ascuţită. Furia îi făcea vocea puternică şi plină, capabilă să trezească la viaţă. *Uşile şi ferestrele erau zăvorâte, iar în dosul lor copiii plângeau, încet, ca şi cum spaima le-ar fi închis şi lor gurile, în vreme ce părinţii priveau ţintă în noapte, întrebându-se cu îngrijorare cât de întunecat avea să fie viitorul cu noul lor stăpân. Deodată însă răsunară tropote de copite pe Uliţa Cizmarilor şi a Şelarilor…* Ce uşor îi veneau cuvintele. Se revărsau de pe limba lui Meggie ca şi cum ar fi aşteptat să fie citite ca să se trezească la viaţă în chiar acea noapte. *Oamenii se precipitară la ferestre. Speriaţi priviră afară, crezând că aveau să vadă un înzăuat sau chiar pe Fluieraru, cu nasul său de argint. Dar altcineva mergea călare spre Cetate, cineva al cărui chip le era familiar şi totuşi îi făcea să pălească. Străinul care trecea călare pe străzile Ombrei avea chipul prinţului mort, Cosimo cel Frumos, care odihnea de mult timp în cavoul său. Sosia sa venea călare pe un cal alb şi era tot atât de frumos pe cât spuneau cântecele că este Cosimo. Trecu de poarta Cetăţii peste care flutura flamura lui Cap-de-viperă şi opri calul în curtea peste care se aşternuse noaptea tăcută. Pentru toţi cei care îl vedeau acolo în lumina lunii, ridicat în şa, pe calul său alb, era ca şi cum Cosimo n-ar fi murit niciodată. Se sfârşise cu plânsul, cu plânsul şi cu spaima. Poporul din Ombra era în sărbătoare, oameni din cele mai îndepărtate sate veneau să-l vadă pe*

cel care purta chipul unui mort, şi şopteau: „Cosimo s-a întors. Cosimo cel Frumos. S-a întors să ia locul tatălui său şi să apere Ombra de Cap-de-viperă”. Şi aşa s-a întâmplat. Cavalerul s-a urcat pe tron şi semnul de pe obrazul Urâtei a pălit. Iar Cosimo cel Frumos l-a chemat pe poetul de curte al tatălui său ca să-i asculte sfatul, căci i se vorbise de înţelepciunea lui, şi o mare epocă şi-a făcut apariţia.

Meggie lăsă pergamentul să cadă. *O mare epocă…*

Fenoglio se precipită la fereastră. Şi Meggie auzise tropot de copite, dar nu se ridică.

— El trebuie să fie, şopti Fenoglio. Vine, o, Meggie, vine! Ascultă!

Dar Meggie stătea tot acolo şi se uita în poala ei la cuvintele scrise. I se părea că respiră. Carne din hârtie, sânge din cerneală… Deodată se simţi obosită, atât de obosită, încât drumul până la fereastră i se păru prea lung. Se simţea ca un copil care ar fi coborât singur în beci şi acum îi era frică. Dacă Mo ar fi fost aici…

— Imediat! Imediat trebuie să treacă!

Fenoglio se aplecă atât de tare peste fereastră de parcă ar fi vrut să cadă cu capul înainte pe uliţă. Cel puţin acum *el* era aici – şi nu dispăruse ca atunci când chemaseră Umbră. „Dar unde să fi dispărut?” se gândi Meggie. S-ar fi zis că nu există decât o singură poveste, această poveste a lui Fenoglio. Părea să nu aibă nici început şi nici sfârşit.

— Meggie! Vino odată!

— Emoţionat, îi făcu semn să vină lângă el. Ai citit minunat, absolut minunat! Dar probabil că ştii. Unele propoziţii n-au fost dintre cele mai bune ale mele, din când în când suna împiedicat, şi ceva mai multă culoare n-ar fi stricat, dar ce dacă! A funcţionat! Precis a funcţionat!

Se auzi un ciocănit la uşă.

Cineva bătea la uşă. Cuarţ-trandafiriu pândea din cuibul său cu o faţă îngrijorată, iar Fenoglio se întoarse, speriat şi supărat totodată.

— Meggie? şopti o voce. Meggie, eşti acolo?

Era vocea lui Farid.

— Ce caută şi ăsta aici? Fenoglio trase o înjurătură nu prea delicată. Spune-i să plece! N-avem ce face cu el acum. O, iată! Iată, vine! Meggie, eşti o vrăjitoare!

Tropotul copitelor se auzi mai tare. Dar Meggie nu se duse la fereastră. Alergă la uşă. Farid stătea în pragul ei cu o faţă îngrijorată. S-ar fi zis aproape că plânsese.

— Gwin, Meggie… Gwin e din nou aici, bolborosi el. Nu înţeleg cum m-a găsit. Am aruncat chiar şi cu pietre după el.

— Meggie!

Vocea lui Fenoglio suna mai mult decât supărată.

— Unde eşti?

Fără un cuvânt, Meggie îl luă pe Farid de mână şi-l trase după ea la fereastră.

Un cal alb urca pe uliţă. Cavalerul său avea păr negru, iar faţa îi era la fel de tânără şi de frumoasă ca a statuilor din Cetate. Doar ochii nu erau albi ca piatra, ci negrii ca părul său şi vii. Se uita în jur ca şi cum abia s-ar fi trezit dintr-un vis, un vis care nu voia să se potrivească cu ceea ce vedea.

— Cosimo! şopti Farid buimăcit. Cosimo cel mort.

— Nu chiar de tot, murmură Fenoglio. În primul rând nu e mort, cum poţi să-ţi dai seama, şi în al doilea rând nu este *acel* Cosimo. Este unul nou, unul complet nou, pe care Meggie şi cu mine l-am creat. Fireşte, nimeni nu va observa asta în afară de noi.

— Nici soţia lui?

— Se poate ca ea să observe! Dar ce dacă? Ea aproape că nu iese din Cetate.

Cosimo îşi opri calul la niciun metru de casa Minervei. Meggie se trase involuntar de la fereastră.

— Şi el însuşi? şopti ea. Cine se crede că e?

— Ce întrebare. Fireşte, se crede Cosimo! răspunse Fenoglio nerăbdător. Nu mă da peste cap, pentru numele lui Dumnezeu! Ne-am îngrijit ca povestea să meargă mai departe aşa cum am plănuit-o cândva. Nici mai mult, nici mai puţin!

Cosimo se întoarce în şa şi-şi aţinti privirea în jos, pe

uliţa pe care venise – ca şi cum ar fi pierdut ceva, dar uitase ce anume. Apoi plescăi uşor din limbă şi dădu pinteni calului, trecând pe lângă atelierul soţului Minervei şi pe lângă casa îngustă în care locuia felcerul ale cărui măiestrii dentare Fenoglio le ocăra adesea.

— Asta nu e bine.

— Farid se trase de la fereastră ca şi cum diavolul însuşi ar fi trecut călare. Aduce nenorocire să chemi morţii.

— El n-a murit niciodată! se răsti Fenoglio. De câte ori nă mai explic? El s-a născut astăzi din cuvintele mele şi din vocea lui Meggie, deci nu vorbi prostii. Şi ce cauţi aici? De când sunt vizitate noaptea fetele cuminţi?

Farid se făcu negru la faţă. Apoi se întoarse şi, fără un cuvânt, se duse la uşă.

— Lasă-l în pace! Mă poate vizita când vrea! se răsti ea la Fenoglio.

Scara era alunecoasă de la ploaie şi-l ajunse pe Farid abia pe ultimele trepte. Arăta atât de trist!

— Ce i-ai spus lui Deget-de-praf? Că Gwin a fugit după noi?

— Nu, n-am îndrăznit.

— Farid se sprijini de peretele casei şi închise ochii Ar fi trebuit să-i vezi faţa când a văzut jderul. Crezi că trebuie să moară acum, Meggie? întinse mâna şi-l mângâie pe obraz. Plânsese într-adevăr. Simţea lacrimile uscate pe piele.

— Cap-de-brânză a zis asta!

— Meggie abia putea să înţeleagă cuvintele pe care le şoptea. Am să-i aduc numai nenorocire.

— Ce tot spui? Deget-de-praf poate fi bucuros că te are!

Farid privi în sus spre cer, de unde continua să cadă ploaia.

— Trebuie să mă întorc, zise el. D-aia am venit. Ca să-ţi spun că trebuie în primul rând să rămân cu el. Trebuie să am grijă de el, înţelegi? Pur şi simplu n-am să mă îndepărtez niciun pas de el, aşa n-o să i se întâmple

nimic. *Tu* poţi să mă vizitezi la gospodăria Roxanei! Stăm acolo cea mai mare parte a timpului. Deget-de-praf e complet nebun după ea, aproape că nu pleacă de lângă ea. Roxane în sus, Roxane în jos…

Gelozia din vocea lui era evidentă.

Meggie ştia ce simţea Farid. Îşi amintea încă bine de primele săptămâni din casa Elinorei, de confuzia din inima ei, când Mo pleca ore întregi să se plimbe cu Resa, fără ca măcar s-o întrebe dacă voia să vină cu ei, de sentimentul de a sta în faţa unei uşi închise, dincolo de care auzea râsul lui Mo, care nu i se adresa ei, ci mamei ei. „Ce te uiţi aşa” o întrebase Elinor când o prinsese odată cum îi observa pe cei doi în grădină. „Jumătate din inima lui continuă să-ţi aparţină ţie. Nu e suficient?” Îi fusese atât de ruşine. Măcar Farid era gelos pe o străină, ea fusese pe propria mamă…

— Te rog, Meggie! Trebuie să rămân lângă el. Altminteri, cine să aibă grijă de el? Roxane? Ea nu ştie nimic de jder, şi oricum…

Meggie întoarse capul ca el să nu-i vadă dezamăgirea. Blestematul de Gwin. Desenă cu vârful picioarelor mici cercuri pe pământul ud.

— Vii, da?

— Farid o luă de mână. Pe ogoarele Roxanei cresc cele mai minunate plante, are o gâscă ce se crede câine, şi un cal bătrân. Jehan este băiatul ei, susţine că în grajd locuieşte un spiriduş, n-am nicio idee ce este, Jehan spune că trebuie să tragi pârţuri spre el, atunci fuge. Da, Jehan e încă destul de mititel, dar cred că ţi-ar plăcea…

— E băiatul lui Deget-de-praf?

Meggie îşi dădu părul după ureche şi încercă să zâmbească.

— Nu, dar ştii ceva? Roxane crede *că eu* sunt. Închipuie-ţi! Te rog, Meggie! Vii la Roxane, da?

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi-o sărută drept pe gură. Pielea lui era umedă de la ploaie. Văzând că nu se retrage, îi luă faţa între mâinile sale şi o sărută încă o dată, pe frunte, pe nas şi iarăşi pe gură.

— Vii, da? E ca şi promis! şopti el.

Apoi plecă, cu pas uşor, aşa cum îi era felul încă de când Meggie îl văzuse pentru prima oară.

— Trebuie să vii! îi mai strigă încă o dată, înainte să dispară în pasajul întunecat care ducea în stradă. Poate mai rămâi chiar o vreme la noi, la Deget-de-praf şi la mine! Bătrânul ăsta e smintit. Nu te joci cu morţii!

Apoi plecă şi Meggie se sprijini de zidul casei Minervei, exact în locul în care stătuse Farid. Îşi trecu degetele peste gură ca şi cum ar fi trebuit să se asigure că sărutul lui Farid n-o schimbase.

— Meggie?

— Fenoglio stătea sus pe trepte, cu o lanternă în mână Ce faci acolo jos? A plecat băiatul? Ce voia aici? E acolo jos, cu tine, în întuneric?

Meggie nu răspunse. Nu voia să vorbească cu nimeni. Voia să asculte ce-i povestea inima ei tulburată.

Elinor
Citeşte-apoi dintr-un volum ales
Poemul pe plac ţie.
Şi versurilor le-mprumută
Harul din vocea-ţi vie.
Şi noaptea-ar fi de muzici toată plină
Şi grijile ce ziua o rănesc
Şi-ar strânge corturile, cum arabii.
Şi-ar dispărea cu pas hoţesc.
Henry Wadsworth Longfellow, *Ziua a trecut*[4]

Elinor petrecu câteva zile şi nopţi grele în beci. Dimineaţa şi seara Omul-dulap le aducea de mâncare – cel puţin presupuneau că e dimineaţă şi seară, admiţând că ceasul de mână a lui Darius încă mai mergea bine. Când insul necioplit apăruse prima dată cu pâine şi cu o sticlă de apă, îi aruncase în cap o sticlă de plastic. Adică încercase, dar colosul se ferise la timp şi sticla se spărsese de perete.

— Niciodată, Darius! şopti ea după ce Omul-dulap, cu un zâmbet batjocoritor, îi încuiase din nou. Niciodată nu mă mai las încuiată, mi-am jurat asta atunci, în cuşca aia

4 Trad. de Sorin Mărculescu. (n.tr.).

puturoasă, când incendiatorii cu puştile lor treceau prin faţa zăbrelelor şi-mi azvârleau în faţă mucuri de ţigări aprinse. Şi acum? Acum stau încuiată în propriul meu beci!

În prima noapte se ridicase de pe salteaua pneumatică din cauza căreia o durea fiecare os, şi aruncase în perete cu doze de conserve. Darius se ghemuise pe pătura pe care o întinsese peste perna băncii din grădină şi se uitase la ea cu ochii mari. În după-amiaza celei de-a doua zile (sau fusese a treia zi?), Elinor spărsese deja borcane – şi izbucnise în plâns când îşi tăiase degetele în cioburi.

Darius tocmai mătura sticla spartă, când Omul-dulap veni s-o ia.

Darius vru s-o urmeze, dar Omul-dulap îi dădu un ghiont brutal în piept, aşa încât se împiedică şi căzu printre măsline, roşii fierte şi ce se mai scursese din borcanele sparte de Elinor.

— Nemernicule! se răsti ea la colos, dar el rânji doar, mulţumit ca un copil care ar fi dărâmat un turn din cuburi de lemn, şi în timp ce o ducea pe Elinor la biblioteca ei începu să fredoneze ceva.

„Mda, cine zice că oamenii răi nu pot fi fericiţi?” se gândi ea, când el deschise uşa şi-i făcu un semn din cap să intre.

Biblioteca ei oferea o privelişte groaznică. Paharele şi farfuriile murdare care zăceau peste tot – pe laviţa de la fereastră, pe covor, chiar pe vitrinele în care se aflau comorile ei cele mai mari – nu erau cel mai rău lucru. Nu. Cărţile ei erau! Aproape niciuna nu era la locul ei. Se stivuiau pe podea, între pahare murdare de cafea şi în faţa ferestrelor. Unele erau chiar deschise, cu cotoarele în sus, Elinor nici nu se putea uita la ele! Nu ştia acest monstru că astfel li se frângea gâtul cărţilor?

Dacă ştia, nu-l interesa. Orpheus stătea în jilţul ei preferat, alături de câinele oribil care ţinea între labe ceva semănând suspect cu încălţările ei de grădină. Stăpânul său îşi atârnase picioarele greoaie de un spătar şi ţinea în mână o minunată carte ilustrată despre zâne pe care, cu

două luni în urmă, Elinor o cumpărase la o licitaţie cu atâţia bani, încât Darius îşi îngropase faţa în mâini.

— Asta, zise ea cu o voce uşor tremurândă, este o carte foarte, foarte preţioasă.

Orpheus întoarse capul spre ea şi zâmbi.

— Ştiu! zise el cu vocea lui catifelată. Posedaţi foarte, foarte multe cărţi preţioase, doamnă Loredan.

— Fără îndoială, răspunse Elinor tăios. Şi de aceea nici nu le stivuiesc ca pe nişte felii de brânză sau cartoane cu ouă. Fiecare îşi are locul ei.

Această constatare nu-l făcu pe Orpheus decât să zâmbească şi mai larg. Închise cartea, după ce îndoi colţul uneia din pagini. Elinor trase puternic aer în piept.

— Cărţile nu sunt vase de sticlă, draga mea, zise Orpheus în timp ce se aşeza. Ele nu sunt nici aşa de fragile, nici aşa de decorative. Sunt cărţi! Conţinutul lor este ceea ce contează şi el nu alunecă afară din ele dacă le stivuieşti.

— Îşi netezi cu palma părul lins ca şi cum s-ar fi temut să nu i se deranjeze cărarea. Zahăr spune că vreţi să-mi vorbiţi?

Elinor îi aruncă o privire neîncrezătoare Omului-dulap.

— Zahăr?

Uriaşul zâmbi şi-şi dezveli o colecţie atât de personală de dinţi stricaţi, încât Elinor nu mai întrebă motivul pentru care îl chema aşa.

— Da, fără îndoială. De câteva zile vreau să vă vorbesc. Vă cer să ne scoateţi pe mine şi pe bibliotecarul meu din beci! M-am săturat ca în propria mea casă să urinez într-o găleată şi să nu ştiu dacă e zi sau noapte. Vă cer să-i aduceţi înapoi pe nepoata mea şi pe bărbatul ei, care se află, din cauza dumneavoastră, în mare primejdie, şi să nu vă mai puneţi degetele groase pe cărţile mele, ei drăcia naibii!

Elinor închise gura şi se înjură singură cu înjurătura care îi veni cel mai repede în minte. O, nu! Ce spunea Darius mereu? Ce-şi spusese şi ea de sute de ori, în vreme

ce zăcea jos pe saltea aia pneumatică groaznică? Stăpâneşte-te, Elinor, fii înţeleaptă, înfrânează-ţi limba… degeaba. Plesnise ca un balon umflat prea tare.

Orpheus continua să stea acolo, cu picioarele puse unul peste altul şi cu acel zâmbet neruşinat pe buze.

— Poate că aş putea să-i scot. Da, probabil! zise el mângâind capul câinelui său urât. Dar de ce s-o fac? – îşi trecu arătătorul gros peste legătura cărţii a cărei pagină tocmai o îndoise cu atâta cruzime. E o legătură foarte frumoasă, nu? Poate de un gust puţin cam îndoielnic, afară de asta eu îmi reprezint zânele altfel, dar totuşi…

— Da, e frumoasă, ştiu, dar nu legătura mă interesează acum!

— Elinor încercă să nu se răstească, dar pur şi simplu nu izbuti. Dacă puteţi să-i aduceţi pe cei doi înapoi, atunci faceţi-o odată, fir-ar să fie! Până nu e prea târziu. Bătrâna vrea să-i omoare, n-aţi auzit? Vrea să-l omoare pe Mortimer!

Cu o figură indiferentă Orpheus îşi îndreptă cravata mototolită.

— Ei, păi, din câte am înţeles, el l-a omorât pe fiul Mortolei. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, aşa cum se spune frumos într-o altă carte nu pe de-a-ntregul necunoscută.

— Fiul ei era un ucigaş!

Elinor strânse din pumni. Voia să se repeadă la Faţa-de-lună, să-i smulgă cartea din mâini, din mâinile alea care arătau atât de moi şi de albe de parcă n-ar fi făcut nimic altceva în viaţă decât să răsfoiască pagini de carte, dar Zahăr îi tăie calea.

— Da, da, ştiu.

— Orpheus suspină adânc. Ştiu tot despre Capricorn. Am citit cartea care spune povestea lui, am citit-o de nenumărate ori şi trebuie să spun că fost un ticălos bun, unul din cei mai buni pe care i-am întâlnit vreodată în împărăţia cărţilor. Deci, să omori aşa pe unul ca ăsta tot este, dacă mă întrebaţi, o mică infracţiune. Deşi sunt bucuros pentru Deget-de-praf.

Oh, dacă l-ar fi putut lovi, doar o singură dată, dacă i-ar fi putut lovi nasul lat şi gura zâmbitoare!

— Capricorn l-a răpit pe Mortimer! A închis-o pe fata lui şi i-a ţinut nevasta ani de zile prizonieră!

— Ochii Elinorei se umplură de lacrimi, lacrimi de furie şi neputinţă. Vă rog! Domnule Orpheus sau cum vă veţi fi numind! – îşi folosi toată forţa şi stăpânirea ca să sune întrucâtva prietenos. Vă rog! Aduceţi-i înapoi pe amândoi, şi dacă tot am ajuns aici, aduceţi-o şi pe Meggie înainte de a fi strivită acolo de un uriaş sau împunsă de vreo lance.

Orpheus se sprijini de spate şi o cercetă ca pe un tablou de pe un şevalet. Cât de firesc îi luase în stăpânire jilţul – ca şi cum Elinor n-ar fi stat niciodată în el, cu Meggie alături, şi cu mult timp în urmă, cu Resa în poală, când aceasta fusese o copiliţă. Elinor îşi înghiţi furia. „Stăpâneşte-te!” îşi porunci, în vreme ce privirea ei stătea lipită de faţa palidă, cu ochelari a lui Orpheus. „Stăpâneşte-te! Pentru Mortimer şi Resa şi pentru Meggie!”

Orpheus îşi drese glasul.

— Deci, nu ştiu ce-aveţi, zise el examinându-şi unghiile roase ca ale unui şcolar. Îi invidiez pe cei trei!

O clipă Elinor nu pricepu despre ce vorbea. Abia când acesta continuă înţelese.

— De unde ştiţi că vor înapoi? întrebă el încet. Dacă eu aş fi acolo nu m-aş mai întoarce niciodată! Nu există niciun loc pe lume de care să-mi fie atât de dor ca de dealul pe care se ridică Cetatea Principelui Slănină. De nenumărate ori am hoinărit prin piaţa din Ombra, m-am uitat la turnuri, la flamurile cu leul în mijloc. Mi-am imaginat cum ar fi să umbli prin Pădurea-fără-drum şi să-l observi pe Deget-de-praf cum fură mierea de la elfele de foc. Mi-am imaginat jongleriţa de care e îndrăgostit, Roxane. Am stat în fortăreaţa lui Capricorn şi am mirosit terciul preparat de Mortola din omag şi cucută. Cetatea lui Cap-de-viperă îmi mai apare şi acum frecvent în vise, uneori zac într-o temniţă, alteori mă strecor cu Deget-de-

praf pe poartă, privesc în sus spre capetele jonglerilor pe care Cap-de-viperă i-a tras în ţeapă fiindcă au cântat cântecul greşit… Pe toate literele din lume! Când Mortola mi-a spus numele ei, am crezut că e smintită. Bun, ea şi Basta semănau cu figurile cu care ziceau că sunt, dar era posibil ca cineva să-i fi scos din cartea mea preferată? Mai existau şi alţii care puteau «a citească aşa ca mine? Abia când Deget-de-praf a venit la mine în această bibliotecă stătută şi prost sortată, am crezut. O, Doamne, cum mi-a bătut inima când i-am văzut faţa cu cele trei cicatrice lăsate de cuţitul lui Basta! Mi-a bătut mai tare decât în ziua în care am sărutat o fată pentru prima oară. El era, într-adevăr, eroul trist al celei mai iubite dintre cărţile mele. Şi l-am lăsat să dispară din nou în ea. Dar pe mine însumi? Fără speranţă.

— Râse tare, amar şi trist. Sper doar să nu trebuie să moară, aşa cum a prevăzut pentru el acest smintit de autor. Dar, nu! îi merge bine, sunt sigur, Capricorn a murit, în sfârşit, iar Basta este un laş. Ştiţi că acum doisprezece ani i-am scris acestui Fenoglio să-şi schimbe povestea sau cel puţin să scrie o continuare în care să apară Deget-de-praf? Nu mi-a răspuns niciodată, tot aşa cum nici la *Inimă de cerneală* n-a scris o continuare. Mda!

Orpheus suspină adânc.

Deget-de-praf, Deget-de-praf… Elinor strânse din buze. Pe cine interesa ce se întâmpla cu înghiţitorul-de-chibrituri? „Linişte, Elinor, nu izbucni iar, de astă dată trebuie să aranjezi lucrurile înţelept şi cumpănit… Nu e cea mai uşoară sarcină…”

— Ascultaţi-mă. Dacă vreţi atât de mult să fiţi în această carte…

— Izbuti într-adevăr că vocea să-i sune ca şi cum ceea ce spunea n-ar fi fost pentru ea foarte important. Cum de nu o aduceţi pe Meggie înapoi? Meggie ştie cum să te trimiţi singur într-o poveste. Ea a izbutit! Cu siguranţă vă poate explica cum se face sau vă poate trimite dincolo chiar ea.

Faţa rotundă a lui Orpheus se întunecă brusc, aşa că

Elinor îşi dădu seama că făcuse o gravă greşeală. Cum de putuse uita ce ins vanitos şi încrezut era?

— Nimeni, zise Orpheus ridicându-se ameninţător din jilţul ei, nimeni nu trebuie să-mi explice mie arta citirii. Cu atât mai puţin o fetiţă!

„Acum te bagă iar în beci!" se gândi Elinor. „Ce-i de făcut? Caută Elinor, caută în capul tău prost răspunsul corect. Haide, fă ceva! Ceva trebuie totuşi să-ţi vină în minte!"

— Fireşte, nu! bolborosi ea. Nimeni în afară de dumneavoastră nu l-ar fi putut trimite pe Deget-de-praf. Dar…

— Niciun dar. Fiţi atentă!

Orpheus luă o poziţie ca şi cum s-ar fi pregătit să cânte o arie pe scenă şi luă cartea pe care o pusese atât de neglijent deoparte. O deschise exact acolo unde îndoise pagina de culoare alb-crem, îşi umezi buzele cu limba ca şi cum ar fi trebuit să le facă mlădioase ca să nu rămână cuvintele lipite de ele – şi apoi biblioteca Elinorei se umplu din nou de vocea lui ameţitoare, care nu i se potrivea deloc cu înfăţişarea. Orpheus citea ca şi cum ar fi lăsat să i se topească în gură, savurând, mâncarea preferată, lacom de sunetul literelor, perle pe limba lui, seminţe de cuvinte din care făcea să înflorească viaţa.

Da, poate era într-adevăr marele maestru al artei sale. Fiindcă o practica cu cea mai mare pasiune.

— *Există aici o poveste despre un păstor, Tudur de Llangollen care într-o zi întâlni o ceată de zâne care dansau pe melodia cântată de un scripcar minuscul*. Un sunet fin, ţârâitor se ridică din spatele Elinorei, ea se uită în jur, dar nu era nimic de văzut în afară de Zahăr care, cu o figură descumpănită, asculta glasul lui Orpheus. *Tudur încercă să reziste corzilor fermecate, dar până la urmă îşi aruncă în sus căciula, strigând „Să mergem aşadar, cântă, drace bătrân" şi se alătură jocului sălbatic*.

Viorile deveniră mai stridente şi mai stridente, iar când Elinor se întoarse brusc, văzu în biblioteca ei un bărbat înconjurat de făpturi mici, îmbrăcate în frunze, care

se

Învârtea în picioarele goale ca un urs dresat, în vreme ce la un pas de el un om mărunţel cu o campanulă pe cap cânta la o vioară abia mai mare decât o ghindă.

De îndată se lui o pereche de coarne pe capul scripcarului şi o coadă îi crescu de sub pulpană! Orpheus îşi umflă vocea până ce ajunse să semene aproape cu un cântat. *Stafiile care dansau se prefăcură în ţapi, câini, pisici şi vulpi, care se învârteau cu Tudor în cerc cuprinşi de o ameţeală dătătoare de nebunie*.

Elinor îşi astupă gura cu mâna. Erau aici, se revărsau din spatele jilţului, săreau peste vraful de cărţi, dansau cu copite murdare pe paginile deschise. Câinele sări, lătrând la ele.

— Încetaţi odată, strigă Elinor la Orpheus. Încetaţi imediat.

Cu un zâmbet triumfător acesta închise cartea.

— Dă-i afară, în grădină! porunci el lui Zahăr care stătea ca împietrit. Buimăcit, acesta se îndreptă bâjbâind spre uşă şi dădu drumul întregii cete care trecu pe lângă el dansând, cântând, zbierând, lătrând şi behăind, coborî pe coridor, pe lângă dormitorul Elinorei, şi ieşi afară, după care zgomotul amuţi treptat.

— Nimeni, repetă Orpheus, şi nici urmă de zâmbet nu se mai putea descoperi pe faţa lui rotundă, nimeni nu-i poate explica lui Orpheus ceva despre arta de a citi. Aţi observat? N-a dispărut nimeni! Poate doar câteva carii de carte, dacă aşa ceva există în biblioteca dumneavoastră, poate câteva muşte…

— Poate câţiva şoferi jos, în stradă, adăugă Elinor cu glas răguşit, dar din păcate, nu se putea să nu se vadă că era impresionată.

— Poate! zise Orpheus şi ridică leneş din umerii rotunzi. Ceea ce nu mi-ar afecta cu nimic măiestria, nu? Şi acum sper că vă pricepeţi în arta culinară, căci m-am săturat de-a binelea de ceea ce combină Zahăr. Şi mi-e foame. Mi-e întotdeauna foame după ce termin de citit.

— Să gătesc?

— Elinor aproape se sufocă de furie. Să vă fiu bucătăreasă în propria mea casă?

— Desigur. Faceţi-vă utilă. Sau vreţi să-i treacă lui Zahăr prin cap că dumneavoastră şi prietenul nostru bâlbâit sunteţi absolut inutili? El e oricum deja supărat că n-a găsit până acum nimic vrednic de furat din casa dumneavoastră. Nu, nu vrem să-i dăm idei prosteşti, nu-i aşa?

Elinor respiră adânc şi încercă să nu bage în seamă că-i tremurau genunchii.

— Nu. Nu vrem asta, zise ea, se întoarse şi se duse la bucătărie.

Cel fals

Şi ea îi vârî buruiana vindecătoare în gură – adormi imediat. Îl acoperi cu grijă. Şi dormi toată ziua…

Dieter Kühn, *Parzifal-ul lui Wolfram von Eschenbach*

În afară de Resa şi Mo, nu era nimeni în peşteră până în clipa în care intrară două femei şi patru bărbaţi. Doi bărbaţi şezuseră la foc împreună cu Dansatorul-pe-nori: Pasăre de funingine, scuipătorul-de-foc, şi Două-degete. Faţa acestuia din urmă n-arăta mai prietenoasă la lumina zilei, şi ceilalţi, de asemenea, îi priveau atât de duşmănos, încât Resa se trase involuntar mai aproape de Mo.

Doar Pasăre-de-funingine părea stingherit.

Mo dormea somnul neliniştit, febril pe care îl dormea de mai bine de o zi întreagă şi care o făcea pe Urzica să scuture capul îngrijorată. Cei şase se opriră doar la câţiva paşi de el. Îi blocau Resei deschiderea spre lumina zilei care cădea de-afară. Una din femei ieşi în faţă. Nu era deosebit de bătrână, dar degetele ei erau încovoiate ca ghearele de pasăre.

— El trebuie să plece! zise ea. Chiar azi. Nu e dintre noi, tot atât de puţin ca şi tine.

— Ce vrei să spui?

— Vocea Resei tremura, oricât s-ar fi străduit să sune liniştit. Nu poate pleca. E încă prea slăbit.

Dacă ar fi fost Urzica acolo! Dar ea plecase, murmurase ceva de nişte copii bolnavi – şi de o buruiană

ale cărei rădăcini ar putea alunga febra. De Urzica, celor şase le-ar fi fost frică, frică, respect, sfială, în vreme ce ea însăşi nu era pentru jongleri decât o străină, o străină oarecare, deznădăjduită cu un bărbat bolnav de moarte – chiar dacă niciunul dintre ei nu bănuia *cât* de străină era în această lume.

— Copiii… trebuie să ne înţelegi!

— Cealaltă femeie era încă foarte tânără şi era însărcinată. Îşi pusese o mână protector pe pântece. Unul ca el ne pune copiii în primejdie şi Marta are dreptate, nici măcar nu ţineţi de noi. Aici e singurul loc în care suntem lăsaţi să stăm. Nimeni nu ne alungă, dar dacă ei aud că Gaiţă e aici, s-a terminat. Au să spună că noi l-am ascuns.

— Dar nu este Gaiţă! V-am spus deja. Şi cine sunt ei?

Mo şoptea ceva, cuprins de febră, şi mâna lui se agăţă de braţul Resei.

Îl mângâie liniştitor pe frunte, îl obligă să ia o înghiţitură din fiertura amestecată de Urzica. Vizitatorii ei o priveau în tăcere.

— Ca şi cum n-ai şti! zise unul din bărbaţi, un ins mare şi slab, scuturat de o tuse uscată. Cap-de-viperă îl caută.

O să-i trimită aici pe înzăuaţi. O să ne spânzure pe toţi fiindcă fi ascundem.

— Vă mai spun o dată!

— Resa îl luă de mână pe Mo, ţinându-l strâns. El nu e tâlhar sau cineva din poveştile voastre! Am ajuns aici doar de câteva zile! Bărbatul meu leagă cărţi, asta e meseria lui, nimic altceva!

Cum se uitau la ea!

— Rareori am auzit o minciună mai proastă!

— Două-degete îşi schimonosi gura. Avea o voce urâtă. Judecând după hainele peticite şi multicolore, era unul din aceia care jucau comedii prin pieţe, zgomotos şi grosolan, până ce spectatorii, de atâta râs, îşi uitau de necazuri. Ce să caute un legător de cărţi în mijlocul Pădurii-fără-drum, lângă fortăreaţa lui Capricorn? Nimeni nu se duce acolo de bunăvoie, din cauza Doamnelor Albe şi

a altor monştri care se învârt printre ruine. Şi Mortola ce să aibă ea de-a face cu un legător de cărţi? De ce să-l împuşte cu nu ştiu ce armă vrăjită de care n-a auzit nimeni?

Ceilalţi dădeau aprobator din cap – şi înaintară încă un pas spre Mo. Ce trebuia să facă? Ce putea să spună? La ce folosea să ai glas dacă nimeni nu te asculta? „Nu-ţi face nicio problemă că nu poţi să vorbeşti îi spusese adesea Deget-de-praf. „Oamenii mai degrabă nu ascultă, nu-i aşa?”

Poate ar putea să strige după ajutor, dar cine să vină? Dansatorul-pe-nori plecase cu Urzica de dimineaţă, foarte devreme, când frunzele încă mai străluceau roşii de la soarele care răsărea, iar femeile care îi aduceau Resei de mâncare şi uneori o înlocuiau pe lângă Mo, ca să poată dormi câteva ore, erau acum plecate, împreună cu copiii, la râul din apropiere ca să spele rufe. Afară nu mai erau decât câţiva bătrâni care veniseră aici deoarece se săturaseră de oameni şi aşteptau moartea. Ei n-ar ajuta-o.

— N-o să-l predăm lui Cap-de-viperă! Vă ducem înapoi, acolo unde v-a găsit Urzica. La fortăreaţa blestemată.

Vorbise cel cu tuşea. Un corb îi şedea pe umăr. Resa cunoştea astfel de corbi din vremea în care stătuse prin pieţe, scriind documente şi cereri – posesorii lor îi învăţaseră să fure câţiva bani în vreme ce ei îşi prezentau trucurile.

— În cântece se spune că Gaiţă apără Poporul Pestriţ, continuă posesorul lui. Şi cei pe care i-a omorât ne-au ameninţat femeile şi copiii. Ştim să apreciem asta şi toţi au cântat cântecele despre el, dar n-o să ne lăsăm spânzuraţi din pricina lui.

Deciseseră demult. O să-l ia pe Mo. Resa voia să strige, dar pur şi simplu nu mai avea putere.

— O să-l omorâţi dacă îl duceţi înapoi!

Vocea ei era abia mai tare decât o şoaptă.

Nu-i interesa, Resa vedea asta în ochii lor. „Şi chiar dacă?” se gândi. Ce-ar face ea dacă copiii ei ar fi acolo

afară? îşi aminti de o vizită a lui Cap-de-viperă lafortăreaţ a lui Capricorn, când asistase la execuţia unui duşman comun. Din acea zi ştia cum arăta un om care se bucura să-i provoace altuia o suferinţă.

Femeia cu degetele încovoiate îngenunche lângă Mo şi-i ridică mânecile înainte ca Resa să o poată împiedica.

— Vedeţi, aici? zise ea triumfător. Are cicatricea exact cum spun cântecele – acolo unde l-au muşcat câinii lui Cap-de-viperă.

Resa o împinse atât de tare, încât aceasta căzu la picioarele celorlalţi.

— Câinii nu erau ai lui Cap-de-viperă. Ci ai lui Basta!

Numele îi făcu pe toţi să tresară. Dar nu plecară. Pasăre-de-funingine o ajută pe femeie să se ridice, iar Două-degete se apropie de Mo.

— Haideţi! zise către ceilalţi. Să-l ridicăm!

Toţi i se alăturară. Doar scuipătorul-de-foc şovăi.

— Vă rog! Credeţi-mă!

— Resa le împinse mâinile Cum credeţi că vă mint? Ce mulţumire ar fi asta pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat?

Nimeni n-o băgă în seamă. Două-degete dădu la o parte pătura de pe Mo, pe care i-o dăduse Urzica. Noaptea se făcea răcoare în peşteră.

— Ia te uită! îi vizitaţi pe oaspeţii noştri. Asta-i într-adevăr drăguţ!

Cum mai tresăriră! Precum copiii prinşi făcând o şotie. Un bărbat stătea la intrarea în peşteră. Pentru o clipă Resa se gândi că era Deget-de-praf şi se întreba nedumerită cum fusese posibil ca Dansatorul-pe-nori să-l fi adus atât de repede. Dar văzu că omul la care cei şase se holbau cu conştiinţa încărcată era tuciuriu. Totul era negru la el, părul lung, pielea, ochii, chiar şi hainele. Şi alături de el, aproape cu un cap mai înalt, şi la fel de negru, un urs.

— Aceştia sunt precis vizitatorii despre care mi-a povestit Urzica, nu-i aşa?

— Ursul îşi trase capul mormăind când îşi urmă stăpânul în peşteră. Ea spune că ei cunosc un vechi şi

foarte bun prieten al meu. Deget-de-praf. Fireşte, toţi aţi auzit de el, nu? Şi ştiţi desigur că prietenii lui au fost întotdeauna şi ai mei. Acelaşi lucru e valabil fireşte şi pentru duşmanii lui.

Cei şase, poticnindu-se, se depărtară unul de altul, aproape pripit, ca şi cum ar fi vrut să-i lase străinului vederea liberă spre Resa. Iar scuipătorul-de-foc râse nervos.

— Ei, asta-i bună, Prinţe, ce cauţi pe-aici?

— Oh, ba una, ba alta. De ce nu sunt paznici afară? Credeţi că nu le mai plac cobolzilor proviziile noastre?

Se îndreptă agale spre ea, în vreme ce ursul se lăsă în patru labe şi îl urmă greoi, gâfâind ca şi cum peştera strâmtă nu i-ar fi fost pe plac. Îl numeau Prinţ. Fireşte! Prinţul Negru! auzise de numele lui în piaţă, la Ombra, de la slujnicele din fortăreaţa lui Capricorn, sau chiar şi de la oamenii acestuia. Însă nu-l văzuse niciodată la faţă atunci când povestea lui Fenoglio o înghiţise prima dată. Era un aruncător de cuţit, un dresor de urşi… şi prieten cu Deget-de-praf de când fuseseră amândoi de vârsta lui Meggie.

Ceilalţi se dădură la o parte când Prinţul, cu ursul său, trecu printre ei fără să-i bage în seamă. Se uita în jos la Resa. Trei cuţite atârnau de brâul său, alb şi îngust, împodobit cu broderii colorate, deşi niciun jongler n-avea voie să poarte arme; „ca să poată fi mai nestingherit traşi în ţeapă!” spunea adesea în batjocoră Deget-de-praf.

— Bine aţi venit în Tabăra Secretă, zise Prinţul Negru în timp ce privirea lui se plimba pe pansamentul însângerat al lui Mo. Prietenii lui Deget-de-praf sunt întotdeauna bineveniţi aici – chiar dacă, poate, nu s-ar zice că lucrurile stau întocmai.

Îi cercetă batjocoritor pe cei de faţă. Doar Două-degete răspunse provocator privirii sale, apoi lăsă şi el capul în jos.

Prinţul însă se uită din nou la Resa.

— De unde îl cunoşti pe Deget-de-praf?

Ce să fi răspuns? Din altă lume? Ursul adulmeca pâinea care se afla lângă ea. Suflarea fierbinte de animal

de pradă o făcu pe Resa să se înfioare. „Spune adevărul”, Resa, se gândi. „Nu trebuie să povesteşti în ce lume s-a întâmplat”.

— Am fost slujnică la incendiatori, câţiva ani de zile, spuse ea. Am fugit, dar un şarpe m-a muşcat. Deget-de-praf m-a găsit şi m-a ajutat. Fără el aş fi murit. „M-a ascuns”, continuă în gând, „dar ei m-au găsit curând, Basta şi ceilalţi, şi aproape l-au omorât în bătaie”.

— Ce-i cu bărbatul tău? Aud că nu este dintre noi.

Ochii lui negri îi cercetau faţa. Păreau exersaţi în a descoperi minciunile.

— Zice că e legător de cărţi, dar noi ştim mai bine!

Două-degete scuipă dispreţuitor.

— Ce ştiţi voi?

Prinţul îi privi şi ei tăcură.

— E legător de cărţi! Aduceţi hârtie, clei şi piele şi o să vă demonstreze de îndată ce se va însănătoşi.

„Să nu plângi, Resa”, se gândi. „Ai plâns destul în ultimele zile”.

Slabul tuşi din nou.

— Bun, aţi auzit.

— Prinţul se aşează lângă ea pe jos. Cei doi rămân aici până vine Deget-de-praf să confirme povestea. El o să ne spună dacă este un legător nevinovat de cărţi sau este acel tâlhar de care tot flecăriţi. Deget-de-praf îţi cunoaşte bărbatul, nu?

— O, da, răspunse Resa încet. Îl cunoaşte, mai demult decât mă cunoaşte pe mine.

Mo întoarse capul. Şopti numele lui Meggie.

— Meggie? Aşa te cheamă?

Prinţul împinse botul ursului când acesta adulmecă din nou pâinea.

— Este numele fetei noastre.

— Aveţi o fată? Ce vârstă are? Ursul se rostogoli pe spate şi se lăsă scărpinat pe burtă ca un câine.

— Treisprezece.

— Treisprezece? Aproape ca fata lui Deget-de-praf.

Fata lui Deget-de-praf? Nu povestise niciodată că ar

avea o fată.

— Ce tot staţi aici? le spuse Prinţul celorlalţi pe un ton poruncitor. Aduceţi apă proaspătăt! Nu vedeţi ce febră are?

Cele două femei se grăbiră să iasă, uşurate, după cum i se păru Resei, că aveau un prilej să părăsească peştera. Bărbaţii însă rămaseră nehotărâţi pe loc.

— Şi dacă e totuşi el, Prinţe? întrebă Slabul. Dacă află Cap-de-viperă că e aici înainte să vină Deget-de-praf?

Tuşea atât de tare, încât îşi apăsă pieptul cu mâna.

— Dacă e cine? Gaiţă? Absurd! ăla pesemne nici nu există. Şi chiar dacă! De când îi predăm pe cei care sunt de partea noastră? Şi dacă sunt adevărate cântecele, dacă vă apără femeile şi copiii…

— Cântecele nu sunt niciodată adevărate.

— Sprâncenele lui Două-degete erau atât de întunecate de parcă şi le-ar fi înnegrit cu funingine. Probabil că nu e mai bun decât alţi tâlhari de drumul mare, un ucigaş lacom de bani, nimic altceva…

— Poate da, poate nu, răspunse Prinţul Negru. Eu văd doar un rănit şi o femeie care cere ajutor.

Bărbaţii tăcură. Dar privirile pe care le aruncau lui Mo continuau să fie ostile.

— Şi acum, plecaţi! Haide, duceţi-vă! se răsti Prinţul la ei. Cum să-i meargă mai bine dacă vă holbaţi aşa la el. Sau credeţi că femeia lui ţine la compania voastră urâtă? Fiţi utili, e destulă muncă de făcut afară.

Plecară într-adevăr. Ieşiră agale, posaci, ca nişte oameni care nu rezolvaseră pentru ce veniseră.

— Nu este el! şopti Resa când ei plecară.

— Probabil că nu!

— Prinţul mângâie urechile rotunde ale ursului.

— Dar mă tem că cei de-afară sunt convinşi de contrariu. Şi Vipera a pus o recompensă mare pe capul lui Gaiţă.

— O recompensă?

— Resa se uită la intrarea în peşteră. Doi oameni continuau să stea acolo Vor veni din nou, şopti ea. Şi vor

încerca să-l ducă.

Dar Prinţul scutură din cap.

— Nu atât timp cât sunt eu aici. Şi eu rămân până vine Deget-de-praf. Urzica a spus că i-ai dat de veste, deci o să fie în curând aici şi o să le spună că nu minţi. Nu?

Femeile se întoarseră înapoi, aducând o farfurie cu apă. Resa înmuie un petec de pânză şi-i răcori frunza lui Mo. Femeia însărcinată se aplecă şi-i puse în poală câteva flori uscate.

— Iată, şopti ea. Pune-i-le pe inimă. Aduce noroc.

Resa mângâie capetele uscate ale florilor.

— Ei te-ascultă, zise ea, după ce femeile plecară. De ce?

— Pentru că m-au ales regele lor, răspunse Prinţul Negru. Şi pentru că sunt un foarte bun aruncător de cuţit.

Moartea zânei

Şi să priveşti departe, afară, către ei: bărbaţi, femei; bărbaţi, bărbaţi, femei, copii în vii culori, şi nu ca tine;

Rainer Maria Rilke, *Copilărie*[5]

La început Deget-de-praf nu voi să-l creadă pe Farid când acesta îi povesti ce văzuse şi auzise în camera lui Fenoglio. Nu, aşa smintit nu putea să fie nici bătrânul, încât să cuteze să se amestece fără pricepere în treburile morţii. Dar chiar în aceeaşi zi, câteva femei care cumpărau ierburi la Roxane relatară acelaşi lucru ca băiatul: Cosimo cel Frumos se întorsese, se întorsese înapoi din morţi.

— Femeile spun că Doamnele Albe s-ar fi îndrăgostit atât de tare de el, încât l-au lăsat să plece din nou, zise Roxane. Iar bărbaţii, că se ascunsese o vreme de femeia lui urâtă.

„Poveşti smintite, dar nici pe jumătate atât de smintite ca adevărul”, se gândi Deget-de-praf.

Despre Brianna femeile nu ştiuseră să spună nimic. Faptul că era la Cetate nu-i plăcea. Nimeni nu ştia ce se putea întâmpla oricând acolo. Se pare că Fluieraru continua să stea în Ombra cu o jumătate de duzină de înzăuaţi. Pe ceilalţi, Cosimo îi alungase dincolo de zidurile

5 Trad. de Maria Banuş, 1966. (n.tr.).

oraşului. Aşteptau sosirea stăpânului lor. Căci aşa se vorbea pretutindeni: Cap-de-viperă însuşi avea să vină să-l vadă pe acest principe înviat din morţi. Nu avea să se împace uşor cu gândul că Cosimo îi va lua din nou tronul nepotului său.

— O să mă duc eu însămi călare până acolo să văd cum îi merge, zise Roxane. Pe tine nu te lasă să treci nici măcar de poarta exterioară. Dar poţi să faci altceva pentru mine.

Femeile nu veniseră doar pentru buruieni şi ca să flecărească despre Cosimo. Aduseseră Roxanei o comandă – de la Urzica, aflată în Ombra pentru a-i trata pe cei doi copii ai vopsitorului. Îi trebuia o rădăcină de moarte-zânei, un leac primejdios, căci ucidea la fel de des pe cât vindeca. Bătrâna nu spusese pentru ce amărât avea nevoie de rădăcină.

— Pentru un oarecare rănit din Tabăra Secretă, Urzica vrea să se întoarcă încă de azi înapoi. Şi mai e ceva… Dansatorul-pe-nori a venit cu ea, ţi-a adus veşti.

— Veşti? Pentru mine?

— Da. De la o femeie.

Roxane să uită lung o clipă la el, apoi intră în casă să aducă rădăcina.

— Te duci la Ombra?

Farid apăru atât de brusc în spatele lui Deget-de-praf, încât acesta se sperie.

— Da, şi Roxane se duce călare la Cetate, zise el, deci tu rămâi aici şi ai grijă de Jehan.

— Şi cine are grijă de tine?

— De mine?

— Da.

— Cum se uita la el! La el şi la jder. Ca să nu se întâmple.

— Farid vorbea atât de încet, încât Deget-de-praf abia putea să-l înţeleagă. Ce scrie în carte.

— Ah, asta-i.

— Ce îngrijorat îl cerceta băiatul! Ca şi cum ar fi putut să cadă mort în clipa următoare. Deget-de-praf

trebui să-şi stăpânească un zâmbet, cu toate că era vorba de moartea lui Ţi-a povestit Meggie asta?

Farid încuviinţă din cap.

— Ei, bine. Uită de asta, auzi? Cuvintele sunt scrise. Poate se vor adeveri, poate, nu.

Dar Farid scutură din cap atât de tare, încât părul negru îi căzu pe frunte.

— Nu! zise el. Nu, nu se vor adeveri! îţi jur pe djinii care urlă noaptea prin pustiu şi pe stafiile care îi devorează pe morţi, jur pe tot de ce mă înspăimântă!

Deget-de-praf se uită gânditor la el.

— Flăcău smintit! zise el. Dar jurământul îmi place. Să-l lăsăm deci pe Gwin mai bine aici, ca să-l poţi ţine!

Lui Gwin nu-i plăcu asta. Îl muşcă pe Deget-de-praf de mână când acesta îl legă de lanţ, încercă să-l înhaţe de degete şi lătră şi mai furios când Furişu se înghesui în rucsacul lui.

— Îl iei pe jderul cel nou cu tine, şi pe cel vechi îl prinzi de lanţ? întrebă Roxane, aducându-i rădăcina pentru Urzica.

— Da, fiindcă cineva pretinde că aduce nenorocire.

— De când crezi tu în aşa ceva?

Da, de când?

„De când am întâlnit un bătrân care pretinde că ne-a inventat pe tine şi pe mine”, se gândi Deget-de-praf. Gwin tot mai pufăia, niciodată nu-l văzuse atât de furios. Fără un cuvânt îi desfăcu lanţul de la gât. Şi nu dădu atenţie privirii speriate a lui Farid. Pe tot drumul până la Ombra, Gwin se ghemui pe umărul lui Farid care şi acum ar fi vrut să-i arate lui Deget-de-praf că nu-l iertase încă. Şi de îndată ce Furişu îşi scotea nasul din rucsac, Gwin îşi arăta dinţii şi mârâia atât de ameninţător, încât Farid îi ţinu de câteva ori botul închis.

Spânzurătorile din faţa porţii oraşului erau goale, doar câţiva corbi stăteau pe grindă. Tot Urâta dădea sentinţele în Ombra, aşa cum făcuse şi pe vremea Principelui Slănină, în ciuda întoarcerii lui Cosimo, iar ea nu prea era interesată de spânzurătoare, poate şi

deoarece, copil fiind, văzuse prea mulţi bărbaţi legănându-se în funie, cu limbile albastre şi feţele umflate.

— Ascultă, zise Deget-de-praf lui Farid când se opriseră între spânzurători, în timp ce duc rădăcina Urzicii şi-l întreb pe Dansatorul-pe-nori de veştile pe care am auzit că le are pentru mine, o aduci aici pe Meggie. Trebuie să vorbesc ceva cu ea.

Farid se înroşi şi încuviinţă. Deget-de-praf îi examină batjocoritor faţa.

— Ce-i asta? S-a mai întâmplat ceva în afară de întoarcerea din morţi a lui Cosimo în seara în care ai fost la ea?

— Nu te priveşte asta! murmură Farid şi se înroşi şi mai puternic.

Un ţăran îşi mâna înjurând o căruţă încărcată cu butoaie spre poarta oraşului. Boii se puseră de-a curmezişul drumului şi străjerii apucară nerăbdători de hăţuri. Deget-de-praf folosi prilejul să se strecoare cu Farid pe lângă ei.

— Adu-o totuşi pe Meggie aici, zise el, când se despărţiră în spatele porţii. Dar vezi să nu te rătăceşti de atâta dragoste!

Se uită după băiat până ce acesta dispăru printre case. Nu-i de mirare că Roxane îl crede băiatul lui. Uneori îşi bănuia inima că simţea acelaşi lucru.

Vestea Dansatorului-pe-nori

Da, draga mea, lumea noastră sângerează de o durere mai mare decât durerea din iubire.

Faiz Ahmed Faiz.

Dragostea pe care ţi-am dat-o cândva

Nu exista pe lume o duhoare mai rea decât aceea care IIH se ridica din hârdaiele vopsitorilor. Lui Deget-de-praf îi intră în nări mirosul înţepător când o luă pe uliţa pe care fierarii îşi vedeau de treburile lor. Căldărari, potcovari şi, acolo, pe partea cealaltă, armurierii, aceştia mai cu vază decât tovarăşii lor de breaslă şi, prin urmare, mai cultivaţi. Larma făcută de toate ciocanele care loveau fierul incandescent era aproape tot atât de rea ca

duhoarea care venea din Uliţa Vopsitorilor. Casele lor sărăcăcioase se aflau în colţul cel mai îndepărtat al Ombrei. Niciun loc nu suporta hârdaiele lor duhnitoare în apropierea cartierelor mai bune. Tocmai când Deget-de-praf se îndrepta spre poarta care separa uliţa lor de restul oraşului, se lovi de un bărbat care ieşise din atelierul unui armurier.

Era Fluieraru. Nu era greu de recunoscut după nasul său de argint, chiar dacă Deget-de-praf îşi mai amintea de ziua în care în locul lui se aflase un nas în carne şi oase. „Ce noroc ai Deget-de-praf”, se gândi el întorcând capul şi încercând să treacă repede de jonglerul lui Capricorn. Dintre toţi oamenii din lumea asta, trebuia ca tocmai câinele ăsta să-i taie drumul! Aproape spera ca Fluieraru să nu observe de cine se ciocnise, dar tocmai când credea că-l depăşise, Nasul de argint îl apucă de braţ şi-l întoarse smucindu-l.

— Deget-de-praf, zise el cu o voce înăbuşită care însă cândva sunase cu totul altfel.

Lui Deget-de-praf îi amintea întotdeauna de prăjiturile prea dulci. Nicio voce nu-i plăcea mai mult lui Capricorn, şi acelaşi lucru era valabil pentru cântecele pe care le cântase el. Fluieraru scria cântece minunate despre incendieri şi crime, cântece atât de minunate încât te puteau face să crezi că nu exista o îndeletnicire mai nobilă decât tăierea grumajilor. Oare cânta aceleaşi cântece şi pentru Cap-de-viperă, sau ele erau prea grosolan ţesute pentru sălile de argint din Cetatea Nopţii?

— Ia uitaţi-vă la asta! Aproape îmi vine să cred că în vremea din urmă oricine se poate întoarce din morţi, zise Fluieraru, pe când cei doi înzăuaţi care erau cu el, cercetau nostalgic armele expuse în faţa atelierelor fierăriei. De fapt, credeam că, în urmă cu ceva ani, Basta te îngropase, iar mai înainte te tăiase în felii. Ştii că şi el s-a întors? El şi bătrâna, Mortola, precis îţi aminteşti de ea. Cap-de-viperă i-a primit cu bucurie la el. Doar ştii că el i-a preţuit întotdeauna artele culinare ucigaşe.

Deget-de-praf îşi ascunse în spatele unui zâmbet

spaima care i se lăţise în inimă.

— Ia te uită, Fluieraru! zise el. Noul nas ţi se potriveşte mai bine decât cel vechi. El spune oricui cine îţi e stăpân şi că aparţine unui jongler care se vinde pentru argint.

Ochii Fluierarului nu se schimbaseră. Erau de un cenuşiu albastru ca cerul într-o zi de ploaie şi-l cercetau pe Deget-de-praf la fel de nemişcaţi ca aceia ai unei păsări. Deget-de-praf aflase de la Roxane cum îşi pierduse nasul. I-l tăiase un om fiindcă o sedusese pe fata lui cu cântecele sale sumbre.

— Limba ţi-a rămas tot atât de primejdios de ascuţită, Deget-de-praf, zise el. E timpul ca, în fine, cineva să ţi-o l ale N-a încercat cineva să facă asta odată, iar tu ai scăpat doar fiindcă te-au apărat Prinţul Negru şi ursul său? Mai au grijă de tine cei doi? Nu-i văd deloc pe-aici!

Se uită cercetător în jur. Deget-de-praf aruncă o privire rapidă celor doi înzăuaţi. Fiecare era cel puţin cu un cap mai mare decât el. „Ce-ar spune Farid dacă m-ar vedea acum?” se gândi el. „Că mai bine îl luam cu mine ca să-şi poată ţine jurământul?” Fluieraru avea, fireşte, o sabie. Ţinea deja mâna pe mâner. Pesemne şi el respecta tot atât de puţin ca şi Prinţul Negru legea care interzicea jonglerilor să poarte arme. „E bine că fierarii bat atât de tare cu ciocanele!” se gândi Deget-de-praf. „Altminteri s-ar auzi ce tare îmi bate inima de frică”.

— Trebuie să plec, zise el pe cât posibil mai indiferent. Salută-l pe Basta din partea mea, când îl vezi, şi chestia cu îngropatul o poate recupera.

Se întoarse, merita să încerce, dar Fluieraru îl ţinea strâns de braţ.

— Fireşte, e aici şi jderul tău, şuieră el.

Deget-de-praf simţi în ureche botul umed al Furişului. „E jderul fals”, încercă el să-şi liniştească inima furioasă. „Cel fals”. Dar oare Fenoglio amintise de numele lui Gwin când îi înscenase moartea? Nu-şi putea aminti, oricât ar fi încercat. „Va trebui să-l rog pe Basta să-mi împrumute cartea, să mă uit”, se gândi el cu amărăciune.

Cu o mişcare a mâinii îl împinse pe Furişu înapoi în rucsac. Mai bine să nu se gândească la asta. Fluieraru continua să-l strângă de braţ. Purta mănuşi dintr-o piele de culoare deschisă, fin tighelite ca acelea pentru femei.

— Cap-de-viperă va fi în curând aici, îi şopti el lui Deget-de-praf. Vestea despre ginerele său miraculos reînviat nu i-a plăcut deloc. Crede că toate astea sunt o mascaradă urâtă, destinată să-i răpească tronul nepotului său lipsit de apărare.

Patru străji coborau pe uliţă în jos, străji în culorile Principelui Slănină. Culorile lui Cosimo. Nicicând nişte oameni înarmaţi nu fuseseră atât de bineveniţi pentru Deget-de-praf.

Fluieraru îi dădu drumul la braţ.

— O să ne mai vedem, şuieră el pe nas.

— Probabil, răspunse Deget-de-praf.

Apoi se strecură repede printre nişte băieţi zdrenţăroşi care se holbau la o sabie, trecu făcându-şi loc pe lângă o femeie, care întindea unui fierar cazanul ei găurit, şi dispăru prin Poarta Vopsitorilor.

Nimeni nu-l urmărea. Nimeni nu-l prinse din nou şi nu-l trase înapoi. „Deget-de-praf, ai prea mulţi duşmani!” se gândi el şi abia când ajunse în dreptul cuvelor de unde ieşeau aburii din zeama vopsitorilor, o luă mai încet. Aburii atârnau şi deasupra pârâului care ducea zeama puturoasă pe sub zidul oraşului în jos, la râu. Nu era de mirare că nixele se găseau doar deasupra locului în care pârâul se vărsa în râu.

La cea de-a doua uşă la care bătu Deget-de-praf, află unde putea s-o găsească pe Urzica. Femeia la care fusese îndrumat avea ochii plânşi şi un copil mic în braţe. Fără un cuvânt, îi făcu semn să intre în casă, dacă putea fi numită casă. Urzica se apleca peste o fetiţă cu obraji roşii şi ochi sticloşi. Când îl observă pe Deget-de-praf, Urzica se îndreptă cu o figură posomorâtă.

— Roxane m-a rugat să-ţi aduc asta!

Ea aruncă o privire rapidă spre rădăcină, îşi strânse buzele subţiri şi dădu din cap.

— Ce-are fata? întrebă el.

Mama se aşezase din nou pe pat. Urzica ridică din umeri. Părea să poarte ca acum zece ani aceeaşi haină verde ca muşchiul, iar pe el îl plăcea tot atât de puţin ca şi atunci.

— O febră rea, dar va supravieţui, răspunse ea. Nu e la fel de rea ca aceea de care a murit fata ta… în vreme ce tatăl ei se plimba prin lume!

Se uita drept la faţa lui, ca şi cum ar fi vrut să fie sigură că vorbele ei îl duruseră, dar Deget-de-praf ştia cum se ascund durerile. Se pricepea la asta tot atât de bine ca la jocul cu focul.

— Rădăcina e primejdioasă, zise el.

— Crezi că trebuie să mă lămureşti?

— Bătrâna îl cercetă aşa de supărată de parcă ar fi ocărit-o. Şi rana pe care trebuie s-o vindece e la fel. El e puternic, altminteri ar fi fost mort de mult.

Îl cunosc?

— O cunoşti pe nevasta lui.

Despre ce vorbea bătrâna? Deget-de-praf privi copilul bolnav. Feţişoara lui era roşie de febră.

— Am auzit că Roxane te-a primit iar în patul ei, zise Urzica, spune-i că-i mai proastă decât am crezut. Şi acum du-te în spatele casei! Dansatorul-pe-nori e acolo, el o să poată să-ţi spună mai multe despre femeie. Şi-ţi aduce o veste din partea ei.

Dansatorul-pe-nori stătea lângă un tufiş de leandru care creştea între colibele vopsitorilor.

— Bietul copil, l-ai văzut? îl întrebă pe Deget-de-praf când acesta se apropie de el. Pur şi simplu nu pot să-i văd când sunt bolnavi. Şi mamele… ai zice că-şi pierd lumina ochilor, plângând. Îmi amintesc cum Roxane…

— Se întrerupse brusc. Scuză-mă, murmură el şi vârî mâna sub cămaşa lui murdară, am uitat că a fost şi copilul tău. Uite, asta e pentru tine.

— Scoase un bilet de sub cămaşă, o hârtie atât de fină, de un alb liliachiu cum Deget-de-praf încă nu mai văzuse pe lumea asta. O femeie mi-a dat asta pentru tine.

Urzica i-a găsit pe ea şi pe bărbatul ei în pădure, lângă vechea fortăreaţă a lui Capricorn şi i-a adus în Tabăra Secretă. Bărbatul este rănit, destul de grav.

Deget-de-praf despături şovăind hârtia. Recunoscu imediat scrisul.

— Ea zice că te cunoaşte. I-am spus că nu ştii să citeşti, dar…

— Ştiu să citesc, îl întrerupse Deget-de-praf. Ea m-a învăţat.

Cum a ajuns aici? Era singurul lucru la care se putea gândi, în vreme ce literele Resei îi jucau în faţa ochilor. Hârtia era atât de mototolită, încât era greu să descifreze literele. Nu că i-ar fi fost lui uşor să citească.

— Da, asta a spus şi ea: „eu l-am învăţat”.

— Dansatorul-pe-nori să uită plin de curiozitate la el. De unde o cunoşti pe femeie?

— E o poveste lungă.

— Băgă biletul în rucsac Trebuie s-o şterg, zise el.

— Urzica şi cu mine, chiar azi ne întoarcem înapoi! strigă Dansatorul-pe-nori după el. Să-i transmit ceva femeii?

— Spune-i că îi aduc fata.

Pe Uliţa Fierarilor continuau să staţioneze soldaţii lui Cosimo. Apreciau o sabie ca fiind enorm de scumpă pentru un simplu soldat. Nici urmă de Fluieraru. De la ferestre atârnau pe uliţă fâşii colorate de pânză, Ombra sărbătorea întoarcerea principelui mort – dar lui Deget-de-praf nu-i ardea de sărbătoare. Cuvintele din rucsacul său atârnau greu. Deşi trebuia să admită că îl umplea cu o mulţumire amară faptul că Limbă-vrăjită sigur avusese mai puţin noroc în această lume decât avusese el în cealaltă. Oare ştia el în clipa de faţă cum te simţi să fii în povestea greşită? Sau n-avusese timp să simtă ceva înainte ca Mortola să-l împuşte?

Pe uliţa care ducea sus la Cetate oamenii se îmbulzeau ca într-o zi de târg. Ce gândea oare fata lui, acum că soţul

Htăpânei ei se întorsese? Chiar dacă ai întreba-o, nu

ţi-ar spune, se gândi el, îndreptându-se din nou spre poartă. era timpul să plece. Înainte ca Fluieraru să-i mai iasă odată în cale. Sau poate chiar stăpânul său…

Meggie îl aştepta deja cu Farid jos, sub spânzurătorile goale. Băiatul îi şoptea ceva şi ea râdea. „Foc şi cenuşă”, se gândi Deget-de-praf. „Ia te uită, ce fericiţi arată cei doi, iar tu trebuie să fii iarăşi aducătorul de veşti proaste. De ce mereu tu? Foarte simplu”, îşi dădu singur răspunsul. „Fiindcă se potrivesc mai bine cu faţa ta decât veştile bune”.

Leac de cerneală

Amintirea tatălui meu este învelită în hârtie albă, ca o pâine pe care o iei cu tine la muncă. Aşa ca un vrăjitor care scoate batiste şi iepuraşi din pălărie, tot aşa îşi momise iubirea din trupul lui subţire.

Yehuda Amichai, *Tatăl meu*

Meggie încetă să mai râdă de îndată ce-l văzu pe Deget-de-praf venind spre ei. De ce era figura lui aşa de serioasă? Doar Farid îi spusese că era fericit. Oare fiindcă o văzuse privea aşa de posomorât? Era supărat pe ea fiindcă fi urmaşe în povestea lui, iar chipul ei îi amintea de anii pe care voia precis să-i uite?

— Despre ce vrea să vorbească cu mine? îl întrebase pe Farid.

— Probabil despre Fenoglio, îi răspunsese el, şi despre Cosimo. Vrea să ştie ce are de gând bătrânul!

Ca şi cum ar fi putut să-i spună ceva lui Deget-de-praf despre asta…

Când se opri în faţa lor, nu se putea vedea pe faţa lui nici urmă din zâmbetul despre care Meggie se întrebase de atâtea ori ce însemna.

— Salut, Meggie, zise el. Din rucsacul lui clipea somnoros un jder, dar nu era Gwin. Acela stătea pe umerii lui Farid şi pufăi când nasul semenului său se arătă peste umerii lui Deget-de-praf.

— Salut, răspunse ea încurcată. Ce faci?

Era ciudat să-l revadă. Simţea bucurie şi totodată neîncredere.

În spatele lor se revărsau continuu oameni pe poarta oraşului, ţărani, vânzători, saltimbanci, cerşetori, toţi cei cure auziseră de întoarcerea lui Cosimo. Noutăţile circulau repede în lumea asta, chiar dacă nu exista aici nici telefon, nici ziare şi doar bogaţii scriau scrisori.

— Bine, da, într-adevăr bine!

— Acum zâmbea şi nu era nicidecum un zâmbet enigmatic cum avusese mereu. Da, Farid avea dreptate. Deget-de-praf era fericit. Parcă se simţea stingherit de asta. Faţa lui arăta mult mai tânără, în ciuda cicatricelor, dar apoi deveni deodată gravă. Celălalt jder sări jos, când stăpânul său îşi scoase rucsacul de pe umeri şi scoase dinăuntru o bucată de hârtie. De fapt voiam să vorbesc cu tine despre Cosimo, principele nostru întors atât de surprinzător din morţi, zise el, despăturind o hârtie mototolită. Dar acum trebuie să-ţi arăt asta.

Descumpănită, Meggie luă biletul. Când văzu scrisul, se uită neîncrezătoare la Deget-de-praf. Cum ajunsese la el o scrisoare a mamei sale? Aici, în această lume?

Dar Deget-de-praf zise doar:

— Citeşte!

Şi Meggie citi. Cuvintele se înşirară în jurul grumazului ei ca un laţ, care cu fiecare cuvânt se strângea tot mai tare până ce ajunse aproape să nu mai poată respira.

— Ce e? întrebă Farid neliniştit. Ce scrie acolo?

Se uită la Deget-de-praf, dar el nu răspunse.

Meggie însă fixa cu privirea cuvintele Resei. „Mortola a tras asupra… lui Mo”.

În spatele lor se îmbulzeau oamenii să-l vadă pe Cosimo, pe Cosimo cel nou-nouţ, dar ce-i păsa ei? Nimic n-o mai interesa. Un singur lucru voia să ştie.

— Cum, se uită deznădăjduită la Deget-de-praf, cum de sunt aici? Şi cum se simte Mo? Nu e foarte grav, nu?

Deget-de-praf se feri de privirea ei.

— Nu ştiu nici eu decât ce scrie acolo, zise el. Că Mortola l-a împuşcat pe tatăl tău, că Resa este în Tabăra Secretă şi că eu trebuie să te găsesc repede pe tine. Un

prieten mi-u adus biletul. El chiar azi se întoarce în Tabără împreună cu Urzica. Ea…

— Urzica? Resa mi-a povestit de ea! îl întrerupse Meggie. Este o felceriţă, una foarte bună… şi o să-l însănătoşească pe Mo, nu?

— Desigur, zise Deget-de-praf, dar tot nu se uita la ea.

Privirea lui Farid se muta încurcată de la Deget-de-praf la Meggie.

— Mortola a tras în Limbă-vrăjită? bâigui el. Atunci rădăcina este pentru el! Dar tu ai spus că e primejdioasă!

Deget-de-praf îi aruncă o privire de avertizare – şi Farid amuţi.

— Primejdioasă? şopti Meggie. Ce e primejdioasă?

— Nimic, absolut nimic. Am să te duc la ei. Chiar acum.

— Deget-de-praf îşi aruncă rucsacul pe umeri. Du-te la Fenoglio şi spune-i că ai să lipseşti câteva zile. Spune-i că eu şi Farid suntem cu tine. Probabil că asta îl va îngrijora în mod special, dar ce dacă? Nu-i spune unde ne ducem şi nici de ce! Noutăţile circulă repede pe aceste dealuri şi e mai bine ca Mortola, adăugă cu glas scăzut, să nu afle că tatăl tău mai trăieşte. Tabăra în care se află e cunoscută doar de jongleri, toţi au trebuit să jure că nu trădează locul nimănui care nu e de-al nostru. Dar totuşi…

— …jurămintele sunt încălcate! îi încheie Meggie propoziţia.

— Tu ai spus-o.

— Deget-de-praf privi dincolo de poarta oraşului. Du-te acum! Nu va fi uşor să treci prin îmbulzeală, dar grăbeşte-te totuşi. Spune-i bătrânului că trăieşte o jongleriţă dincolo pe deal, el…

— El ştie cine e Roxane, îl întrerupse Meggie.

— Fireşte!

— De astă dată zâmbetul lui Deget-de-praf era amar. Uit mereu că ştie tot despre mine. Deci, să-i dea de veste Roxanei că trebuie să plec pentru câteva zile.

Şi să aibă grija de fata mea. Ştie şi cine este ea,

probabil, nu?

Meggie doar încuviinţă din cap.

— Bine, continuă Deget-de-praf. Şi mai transmite ceva bătrânului: dacă doar unul din cuvintele lui blestemate i-ar face vreun rău Briannei, atunci o să regrete amarnic că a creat pe cineva care poate să cheme focul.

— Îi spun! şopti Meggie.

Apoi o luă la goană. Se împinse şi se îmbulzi printre oamenii care voiau ca şi ea să ajungă în oraş. „Mo!” se gândi ea. „Mortola l-a împuşcat în Mo”. Şi îi reveni visul în minte, visul ei roşu.

Când Meggie intră împiedicându-se în camera lui, Fenoglio stătea la fereastră.

— Cerule, cum arăţi? o întrebă el. Nu ţi-am spus să nu ieşi în timp ce se îmbulzeşte toată mulţimea asta printre case! Dar băiatul ăsta nu trebuie decât să fluiere şi tu sari ca un căţeluş dresat!

— Lasă asta! se răsti Meggie atât de brutal, încât Fenoglio amuţi cu adevărat. Trebuie să-mi scrii ceva. Repede, te rog.

Îl trase la masa lui, pe care Cuarţ-trandafiriu sforăia uşor.

— Să scriu ce?

Descumpănit, Fenoglio se lăsă să cadă pe scaun.

— Tatăl meu, bâigui Meggie, scoţând cu degete tremurânde o pană proaspăt ascuţită din cană. E aici, dar Mortola l-a împuşcat. Îi merge rău! Deget-de-praf n-a vrut să-mi spună, dar am văzut după faţa lui, deci, te rog, scrie ceva care să-l facă sănătos. Este în pădure, într-o Tabără Ascunsă a jonglerilor. Hai, repede, te rog!

Fenoglio o privi buimăcit.

— L-a împuşcat pe tatăl tău? Şi el e aici? Cum? Nu înţeleg!

— Nu trebuie să înţelegi! strigă Meggie disperată. Trebuie doar să-l ajuţi. Deget-de-praf vrea să mă ducă la el. Am să-i citesc să-l fac sănătos, înţelegi? El e acum în povestea ta, poţi să învii chiar morţii, de ce să nu poţi să

vindeci o rană? Te rog!

Înmuie pana în cerneală şi i-o vârî în mână.

— Cerule, Meggie! murmură Fenoglio. Asta e rău, dar… cu toată bunăvoinţa, nu ştiu ce să scriu. Nu ştiu nici măcar unde se află. Dacă măcar aş şti cum arată acolo…

Meggie se uita fix la el. Şi deodată începură să-i curgă lacrimile pe care şi le reţinuse tot timpul.

— Te rog! şopti ea. Încearcă pur şi simplu! Deget-de-praf aşteaptă. Aşteaptă afară în faţa porţii.

Fenoglio se uită la ea şi-i luă pana blând din mână.

— Am să încerc, zise el cu o voce răguşită. Ai dreptate, e povestea mea. În cealaltă lume nu l-aş fi putut ajuta, dar poate aici merge, într-adevăr…

— Stai la fereastră, porunci el când Meggie îi aduse două coli de pergament. Uită-te afară, priveşte oamenii sau păsările pe cer, distrage-te cumva. Numai nu te uita la mine, altminteri nu pot să scriu.

Meggie ascultă. O văzu în îmbulzeala de jos pe Minerva cu copiii şi pe femeia care locuia vizavi, văzu apoi porci care se împingeau printre oameni, soldaţi cu blazoanele Principelui Slănină pe piept – şi totuşi nu vedea cu adevărat toate astea. Auzea doar cum Fenoglio înmuia pana în sticla cu cerneală, cum pana zgâria pergamentul şi se oprea – şi scria mai departe. „Te rog!” se gândea Meggie. „Te rog, fă-l să găsească cuvintele potrivite. Te rog!” Pana amuţi, dureros de lung, pe când jos în uliţă un cerşetor împingea un copil din drum cu o cârjă. Timpul se lungea încet ca o umbră care creştea. Pe uliţe oamenii se îmbulzeau, un câine lătra la altul, dinspre Cetate se auzea peste acoperişuri sunetul trompetelor.

Meggie n-ar fi putut spune cât timp se scursese până ce Fenoglio, cu un oftat, puse pana deoparte. Cuarţ-trandafiriu tot mai sforăia, întins ca o linie în spatele cutiei cu nisip. Fenoglio băgă mâna înăuntru şi presără nisip pe cerneala umedă.

— Ţi-a venit vreo idee? întrebă Meggie cu sfială.

— Da, da, dar nu mă întreba dacă e cea potrivită.

Îi întinse pergamentul şi privirea ei zbură peste

cuvinte. Nu erau multe, dar dacă erau cele potrivite, atunci erau suficiente.

— Eu nu l-am inventat, Meggie! zise Fenoglio cu o voce blândă. Tatăl tău nu este una din figurile mele, precum Cosimo sau Capricorn. El nu ţine de lumea asta. Deci nu spera prea mult, m-auzi?

Meggie încuviinţă din cap, înfăşurând pergamentul.

— Deget-de-praf zice să ai grijă de fata lui, cât timp lipseşte el.

— Fata lui? Deget-de-praf are o fată? Am scris eu asta? A, da, dar n-au fost chiar două?

— Pe una o ştii sigur, e Brianna, slujitoarea Urâtei.

— Brianna?

Fenoglio se uită la ea neîncrezător.

— Da.

— Meggie îşi luă sacul de piele adus din cealaltă lume şi se îndreptă spre uşă. Ai grijă de ea. Trebuie să-ţi transmit că altminteri o să-ţi pară rău că ai inventat pe cineva care poate să cheme focul.

— A spus el asta?

— Fenoglio îşi împinse scaunul în spate şi râse. Ştii ceva? îmi place tot mai mult. Cred că am să scriu într-adevăr o poveste despre el, una în care el este eroul şi nu…

— …moare?

— Meggie deschise uşa Am să-i transmit, dar cred că-i ajunge pentru totdeauna că figurează într-una din poveştile tale.

— Dar el e acum în ea. S-a întors chiar de bunăvoie înapoi, în povestea mea! îi strigă din urmă Fenoglio pe când ea se repezea pe scări în jos. Noi toţi suntem, Meggie, vârâţi în ea până-n gât! Când te întorci? Vreau să te prezint lui Cosimo!

Dar Meggie nu mai răspunse. Cum să ştie când avea să se întoarcă?

— Aşa înţelegi tu să te grăbeşti? întrebă Deget-de-praf când Meggie ajunse cu respiraţia tăiată în faţa lui şi-şi băga în sac pergamentul lui Fenoglio. Ce-i cu

pergamentul? Ţi-a dat bătrânul unul din cântecele sale ca provizie de drum?

— Cam aşa ceva, răspunse Meggie.

— Ei, atâta timp cât numele meu n-apare în el, zise Deget-de-praf şi se îndreptă spre şosea.

— E departe? strigă Meggie, în vreme ce ea şi Farid se grăbeau după el.

— Diseară o să fim acolo, zise Deget-de-praf peste umăr.

Strigăte

Vreau în silabe setea s-o văd, focul în sunet să-l ating.

Întunericul în strigăt să-l simt. Cuvinte vreau, atât de aspre asemenea pietrelor neatinse.

Pablo Neruda, *Cuvântul*

Doamnele Albe erau tot acolo. Resa părea să nu le mai IU! vadă, dar Mo le simţea ca umbre în lumina soarelui. Doar că nu-i spunea nimic ei. Arăta atât de obosită! Singurul lucru care o mai ţinea era speranţa că în curând avea să vină Deget-de-praf – cu Meggie.

— Ai să vezi că el o găseşte.

Îi şoptea mereu asta ori de câte ori îl scutura febra. Cum putea să fie atât de sigură? Ca şi cum Deget-de-praf n-ar fi părăsit-o niciodată, n-ar fi furat cartea, nu i-ar fi trădat… Meggie. Dorinţa de a o mai vedea o dată continua să fie mai puternică decât ademenirea şi şoaptele Doamnelor Albe, mai puternică decât durerea din piept… Şi cine ştie, poate că această poveste blestemată avea totuşi să se schimbe în bine? Cu toate că Mo îşi amintea prea bine de predilecţia lui Fenoglio pentru întorsături urâte.

— Povesteşte-mi cum arată afară, îi şoptea uneori Resei. E prea stupid să te afli în altă lume şi să nu vezi nimic decât o peşteră.

Şi Resa îi descria ceea ce el nu putea să vadă – copacii, mai mari şi mai bătrâni decât toţi aceia pe care îi văzuse vreodată, zânele, ca roiuri de ţânţari pe crengi, oamenii de sticlă pe ferigile înalte şi spaimele nopţii care n-aveau nume. Odată prinse pentru el o zână – Deget-de-

praf îi explicase cum se procedează – şi i-o aduse. Ţinu făptura mică între palme, o ţinu foarte aproape de urechea lui ca să poată auzi glasul ţârâitor şi mânios.

Totul părea atât de real chiar dacă îşi spunea foarte des că era făcut din cerneală şi hârtie. Pământul tare pe care zăcea, frunzişul uscat care foşnea când, cuprins de febră, se învârtea într-o parte şi-n alta, respiraţia fierbinte a ursului – şi Prinţul Negru pe care-l întâlnise ultima dată în paginile unei cărţi. Acum stătea uneori lângă el, îi răcorea fruntea, vorbea încet cu Resa. Sau erau toate astea doar un vis provocat de febră?

Şi moartea se simţea reală în această lume de cerneală. Foarte reală. Era straniu s-o întâlnească aici, într-o lume provenind dintr-o carte. Dar chiar dacă moartea consta doar din cuvinte, chiar dacă nu era poate decât un joc de litere, corpul său o simţea foarte real. Inima lui simţea spaima, carnea lui simţea durerea. Şi Doamnele Albe nu plecau, chiar dacă Resa nu le vedea. Mo le simţea lângă el, în fiecare clipă, în fiecare ceas, în fiecare zi şi în fiecare noapte. Îngerul morţii al lui Fenoglio. Oare făceau ca moartea să fie mai uşoară aici decât în lumea din care provenea el? Nu. Nimic n-o putea face mai uşoară. Pierdeai ceea ce iubeai. Asta era moartea. Aici ca şi acolo.

Afară era lumină când Mo auzi primele strigăte. Pentru moment se gândi că îl cuprinsese din nou febra. Dar apoi văzu pe chipul Resei că şi ea auzise: clinchet de arme şi strigăte, strigăte de spaimă…

Strigăte de moarte. Mo încercă să se ridice, dar durerea sări la el ca un animal care îi înfigea colţii în piept. Îl văzu pe Prinţ cu sabia scoasă în faţa peşterii, văzu cum Resa sărise în sus. Din cauza febrei, chipul ei se estompă, în schimb, Mo văzu o altă imagine: o văzu pe Meggie în bucătăria lui Fenoglio, fixându-l îngrozită pe bătrân, care îi povestea cu mândrie cât de bine îl lăsase pe Deget-de-praf nil moară. O, da, lui Fenoglio îi plăceau scenele triste. Şi poate tocmai scrisese una nouă.

— Resa!

— Mo îşi blestemă limba grea de febră. Resa, ascunde-te, ascunde-te undeva în pădure.

Dar ea rămase cu el, aşa cum făcuse întotdeauna – până în ziua în care propria lui voce o alungase.

Paie însângerate

Cobolzi săpau în pământ, spiriduşi cântau cântece în copaci: acestea erau minunile vădite ale lecturii, dar în spatele lor era adevărata minune, faptul că în poveşti cuvintele puteau să poruncească lucrurilor să fie.

Francis Spufford.

Copilul care construieşte cărţi

Cu Farid, lui Maggie îi fusese adesea frică în Pădurea-fără-drum, dar cu Deget-de-praf era altfel. Era ca şi cum copacii ar fi foşnit mai tare când trecea pe lângă ei, ca şi cum tufişurile şi-ar fi întins crengile după el. Zâne se lăsau pe rucsacul lui precum fluturii pe flori, îl trăgeau de păr până le alunga, vorbeau cu el. Şi alte făpturi apăreau şi dispăreau, făpturi ale căror nume Meggie nu-l ştia nici din povestirile Resei, nici din alte părţi, unele nefiind decât o pereche de ochi printre copaci.

Deget-de-praf îi conducea atât de sigur de parcă ar fi văzut drumul ca o bandă roşie în faţa lui. Nu făcu chiar niciun popas, îi conducea mereu tot mai departe, când în sus, când în jos, oră de oră tot mai adânc în pădure. Departe de oameni. Când, în fine, se opri, lui Meggie îi tremurau picioarele de oboseală. Trebuie să fi fost după-amiaza târziu. Deget-de-praf dădu la o parte crengile rupte ale unui tufiş, se aplecă, examină pământul umed şi ridică o mână plină de boabe strivite.

— Ce e, întrebă Farid îngrijorat.

— Prea multe picioare. Şi mai ales prea multe cizme.

Deget-de-praf înjură încet şi începu să meargă mai repede. Prea multe cizme… Meggie înţelese ce voia să

Hpună în clipa în care se ivi printre copaci Tabăra Secretă. Văzu atunci corturi distruse, vetre călcate în picioare…

— Rămâneţi aici! porunci Deget-de-praf şi de astă dată îl ascultară. Îl urmăriră speriaţi cum ieşi de sub

adăpostul copacilor, cum se uită în jur, cum ridică foile de cort şi luă în mână cenuşa uscată – apoi cum întoarse două corpuri care stăteau nemişcate lângă vatră. Văzând corpurile, Meggie vru să se ducă după el, dar Farid o ţinu strâns. Când Deget-de-praf dispăru într-o peşteră şi apoi ieşi cu o figură palidă, Meggie se smuci de lângă Farid şi alergă spre el:

— Unde sunt părinţii mei? Sunt înăuntru?

Se trase înapoi, când se izbi cu piciorul de un alt mort.

— Nu, nu mai e nimeni înăuntru. Dar am găsit asta.

Deget-de-praf ţinea o fâşie de pânză. Resa avea o rochie cu acelaşi model. Pânza era mânjită de sânge.

— O recunoşti?

Meggie încuviinţă din cap.

— Atunci înseamnă că părinţii tăi au fost într-adevăr aici. Sângele provine pesemne de la tatăl tău.

— Deget-de-praf îşi trecu mâna peste faţă. Poate a scăpat cineva. Cineva care să ne explice ce s-a întâmplat. O să dau o raită prin jur. Farid!

Farid sări lângă el. Meggie vru să treacă alături de ei, dar Deget-de-praf o opri.

— Meggie, ascultă! zise el şi-i puse mâinile pe umeri. E bine că părinţii tăi nu sunt aici. Pesemne asta înseamnă că trăiesc. În peşteră este un culcuş, probabil acolo mama ta l-a îngrijit pe tatăl tău. Afară de asta am descoperit urme de urs, înseamnă că Prinţul Negru a fost aici. Poate că toate astea îl aveau pe el în vedere, deşi nu ştiu de ce i-au luat pe toţi ceilalţi… nu înţeleg.

Înainte de a pleca cu Farid să caute supravieţuitori, îi recomandă lui Meggie să aştepte în peşteră. Intrarea era atât de înaltă şi de lată, încât în ea putea să stea un bărbat

În picioare. Peştera care se ascundea în spate pătrundea adânc în munte. Pământul era presărat cu frunziş, pături şi culcuşuri din paie se înşirau unele lângă altele, unele suficient de mari pentru un copil. Nu era greu de recunoscut unde stătuse Mo. Paiele erau însângerate, la fel şi pătura care zăcea alături. O strachină cu apă, un

pahar de lemn răsturnat şi un buchet de flori uscate… Meggie îl ridică şi netezi florile, îngenunche şi rămase cu privirea ţintuită de paiele însângerate. Pergamentul lui Fenoglio o apăsa pe piept, dar Mo plecase. Cum să-i mai ajute cuvintele lui Fenoglio?

Încearcă! îi şoptea ceva în ea. Nu ştii cât de puternice sunt cuvintele lui în lumea asta. În definitiv, ea este făcută din ele!

Auzi paşi în spate. Farid şi Deget-de-praf se întorseseră. Deget-de-praf ţinea în braţe un copil, o fetiţă. Cu ochii holbaţi, se uita la Meggie, ca şi cum ar fi avut un vis urât din care pur şi simplu nu se putea trezi.

— Cu mine n-a vrut să vorbească dar, din fericire, Farid arată ca cineva care inspiră ceva mai multă încredere, zise Deget-de-praf, în vreme ce lăsă copilul pe picioare. A povestit că o cheamă Lianna şi că are cinci ani. Şi că au fost mulţi bărbaţi, bărbaţi în argint cu săbii şi şerpi pe piept. Nu e o prea mare surpriză pentru mine, aş zice. Cu siguranţă i-au omorât pe paznici şi pe câţiva care s-au opus, pe ceilalţi i-au luat cu ei, chiar şi pe femei şi pe copii. Pe bolnavi, îi aruncă lui Meggie o scurtă privire, i-au încărcat desigur într-o căruţă. N-au avut cai cu ei. Fetiţa a rămas aici fiindcă mama ei i-a spus să se ascundă printre copaci.

Gwin se strecură în peşteră, urmat de Furişu. Fetiţa se sperie când jderii săriră pe Deget-de-praf. Observa fascinată cum Farid îl luă pe Gwin de pe umărul lui Deget-de-praf şi şi-l puse în poală.

— Întreab-o dacă mai erau şi alţi copii, îi zise încet Deget-de-praf. Farid ridică cinci degete în sus şi i le arătă micuţei:

— Câţi copii, Lianna?

Fetiţa se uită la el, atinse primul deget, apoi al doilea şi al treilea.

— Merse. Fabio. Tinka, şopti.

— Deci trei, zise Deget-de-praf. Probabil nu mai mari decât ea.

Lianna întinse cu sfială mâna după coada stufoasă a

lui Gwin, dar Deget-de-praf îi ţinu strâns degetele.

— Mai bine lasă-l pe ăsta! zise el blând. Muşcă. Încearcă cu celălalt.

— Meggie!

Farid se apropie de ea. Dar Meggie nu-i răspunse, îşi ţinea strâns genunchii cu braţele şi-şi îndesa faţa în rochie. Nu mai voia să vadă peştera. Nu mai voia să vadă nimic din lumea lui Fenoglio, nici măcar pe Farid şi pe Deget-de-praf sau pe fetiţă, care ştia tot atât de puţin ca şi ea unde îi erau părinţii. Voia să stea în biblioteca Elinorei, în jilţul mare, în care lui Elinor îi plăcea atât de mult să citească şi să vadă cum Mo băga capul pe uşă şi o întrebă ce carte are în poală. Dar Mo nu era aici, poate plecase pentru totdeauna şi povestea lui Fenoglio îi ţinea strâns pe toţi cu braţe negre de cerneală şi-i şoptea lui Meggie lucruri îngrozitoare – despre oameni înarmaţi care târau după ei copii, bătrâni şi bolnavi… mame şi taţi.

— Urzica va fi în curând aici cu Dansatorul-pe-nori, îl auzi pe Deget-de-praf spunând. Ea se va ocupa de copil.

— Şi noi? întrebă Farid.

— Am să-i urmăresc, zise Deget-de-praf, ca să aflu câţi mai sunt în viaţă şi unde sunt duşi toţi. Deşi îmi închipui.

Meggie ridică capul.

— La Cetatea Nopţii.

— Ai ghicit!

Fetiţa întinse mâna după Furişu. Era destul de mică încât să-şi uite supărarea dacă mângâia blana unui animal. Meggie o invidia pentru asta.

— Ce vrei să spui că *tu* îi urmăreşti?

Farid îl alungă pe Gwin din poală şi se ridică.

— Exact asta.

— Faţa lui Deget-de-praf luă o expresie de respingere ca o uşă închisă *Eu* îi urmăresc, în vreme ce voi îi aşteptaţi aici pe Urzica şi pe Dansatorul-pe-nori. Spuneţi-le că eu încerc să merg pe urmele lor, iar Dansatorul-pe-nori să vă ducă înapoi în Ombra. Oricum, cu piciorul lui ţeapăn, el nu poate să mă urmeze suficient de repede. Apoi spuneţi-i

Roxanei ce s-a întâmplat ca să nu-şi închipuie că iar am fugit, iar Meggie să rămână la Fenoglio.

Faţa îi era stăpânită ca întotdeauna, dar în ochii lui, Meggie văzu ceea ce simţea şi ea: spaimă, grijă, furie… furie neajutorată.

— Dar trebuie să-i ajutăm!

Glasul lui Farid tremura.

— Cum? Poate că Prinţul i-ar fi putut salva, dar pe el sigur l-au prins şi eu nu ştiu pe nimeni care şi-ar risca capul pentru câţiva jongleri.

— Dar tâlharul de care vorbesc toţi, Gaiţă?

— Acela nu există.

— Vocea lui Meggie era ceva mai mult ca o şoaptă Fenoglio l-a inventat.

— Adevărat?

— Deget-de-praf se uită gânditor la ea Asta-i altceva, păi bine atunci… De îndată ce sunteţi în Ombra, Dansatorul-pe-nori să se ducă la jongleri şi să le spună ce s-a întâmplat. Ştiu că Prinţul Negru îşi are oamenii lui, oamenii care îi sunt devotaţi şi bine înarmaţi, dar n-am habar unde se află. Poate ştie vreunul dintre jongleri. Sau poate chiar Dansatorul-pe-nori. Să le dea el cumva de ştire. De cealaltă parte a pădurii există o moară, Moara-şoarecilor se cheamă, nimeni nu ştie de ce, dar ea a fost dintotdeauna unul din puţinele locuri la sud de pădure unde se puteau transmite şi primi veşti fără să ade imediat Cap-de-viperă. Morarul e atât de bogat că nu se teme nici măcar de înzăuaţi. Deci, cine vrea să mă întâlnească sau are o idee cum să-i ajutăm pe prizonieri nă trimită veste acolo. Eu am să mă interesez din când în când. S-a înţeles?

Meggie dădu din cap.

— „Moara-şoarecilor!” repetă ea încet şi nu putea decât să fixeze cu privirea paiele însângerate.

— Bine, Meggie poate să rezolve toate astea, dar eu merg cu tine.

Vocea lui Farid suna atât de îndărătnic, încât fetiţa care încă mai stătea tăcută în genunchi, lângă Meggie, o luă pe aceasta neliniştită de mână.

— Te avertizez, nu începe acum iar că trebuie să ai grijă de mine!

— Glasul lui Deget-de-praf suna atât de sever, încât Farid lăsă privirea în jos. Mă duc singur şi rămâne cum am zis. Tu ai grijă de Meggie şi de copil până vine Urzica. Şi apoi să vă ducă Dansatorul-pe-nori la Ombra.

— Nu!

Meggie văzu lacrimi în ochii lui Farid, dar Deget-de-praf se îndreptă fără un cuvânt spre intrarea în peşteră. Gwin alunecă pe lângă el, luând-o înainte.

— Dacă se face întuneric înainte de venirea lor, zise el peste umăr lui Farid, să aprinzi focul. Nu din cauza soldaţilor. Dar lupilor şi spiriduşilor de noapte le e mereu foame, unora de carnea, altora de spaima voastră.

Apoi dispăru, iar Farid rămase cu privirea înecată în lacrimi.

— Ticălos afurisit, şopti el. Fecior de lele, de trei ori blestemat, dar o să vadă el. Mă strecor după el. Am grijă de el! Am jurat.

— Brusc îngenunche lângă Meggie şi-i luă mâna. Te întorci la Ombra, da? Te rog. Eu trebuie să mă duc după el, înţelegi doar!

Meggie nu zise nimic. Ce-ar fi putut să spună? Că tot atât de puţin ca el, nici ea n-ar fi vrut să se întoarcă înapoi? Ar fi încercat s-o convingă. Furişu se frecă de picioarele lui Farid, apoi alunecă fără zgomot afară. Fetiţa alergă după jder, dar la intrarea în peşteră rămase pe loc, o făptură mică pierdută, singură de tot. „Ca şi mine”, se gândi Meggie.

Fără să se uite la Farid, scoase pergamentul lui Fenoglio de la brâu. Literele abia se recunoşteau în clarobscurul care domnea în peşteră.

— Ce-i asta?

Farid se ridică.

— Cuvinte. Numai cuvinte, dar e mai bine decât nimic.

— Aşteaptă, îţi fac lumină.

Farid îşi frecă buricele degetelor şi şopti ceva până

când o flacără minusculă apăru pe unghia degetului său mare. Suflă uşor în ea până se lungi ca o flacără de lumânare şi îşi ţinu degetul deasupra pergamentului. Lumina pâlpâitoare făcu literele strălucitoare, ca şi cum Cuarţ trandafiriu le-ar fi trasat cu cerneală proaspătă.

„Degeaba!" şoptea ceva în sufletul lui Meggie. „Vor fi degeaba! Mo e plecat departe, poate nici nu mai trăieşte". „Stai liniştită!" continuă Meggie, adresându-se glasului dinlăuntrul ei. „Nu vreau să aud nimic. Nu există nimic altceva pe care să-l pot face, absolut nimic!" Apucă pătura mânjită de sânge, puse pergamentul deasupra – şi-şi trecu degetele peste buze. Fetiţa tot mai stătea în faţa peşterii, aşteptându-şi mama.

— Citeşte, Meggie!

Farid îi făcu un semn încurajator din cap.

Şi ea citi, cu degetele înfipte în pătura cu sângele uscat al lui Mo. *Mortimer simţea durerea*… I se părea şi ei că o simte pe limbă, cu fiecare literă, cu fiecare cuvânt rostit: *Rana ardea. Ardea ca ura din ochii Mortolei când trăsese*

În el. Poate că ura ei a fost aceea care i-a supt viaţa, care, l-a făcut din ce în ce mai vlăguit. Îşi simţea propriul sânge umed şi cald pe mână. Simţea cum moartea întindea mâna după el. Dar dintr-odată acolo se mai ivi ceva: cuvintele. Cuvinte care alinau durerea, care îi răcoreau fruntea şi-i vorbeau despre iubire, despre nimic altceva decât despre iubire. Îi uşurau din nou respiraţia şi lecuiau ceea ce moartea lăsase să intre în el. Le simţea sunetul pe piele şi adânc în inimă. Tot mai tare şi mai clar pătrundeau în întunericul ce ameninţa să-l înghită şi brusc recunoscu glasul care rostea cuvintele. Era glasul fetei lui – şi Doamnele Albe îşi retraseră mâinile palide ca şi cum s-ar fi ars în contact cu iubirea ei.

Meggie îşi apăsă faţa cu mâinile. Pergamentul i se înfăşură în poală ca şi cum şi-ar fi îndeplinit datoria. Paiele o înţepau prin rochie ca atunci în cuşca în care Capricorn o închisese cu Mo. Simţi cum cineva o mângâia pe păr şi pentru o clipă, o clipă nebunească îi trecu prin minte că

vorbele lui Fenoglio îl aduseseră înapoi în peşteră pe Mo, sănătos şi nevătămat, şi totul ar fi fost iarăşi bine. Dar când ridică ochii, nu era decât Farid care stătea lângă ea.

— A fost minunat, zise el. Sigur a ajutat. Ai să vezi.

Dar Meggie scutură din cap.

— Nu! şopti ea. Nu! Astea au fost doar cuvinte minunate, dar tatăl meu nu este făcut din cuvintele lui Fenoglio, ci din carne şi sânge.

— Şi? Ce dacă?

— Farid îi trase mâinile de pe faţa plânsă Poate totul e din cuvinte. Uită-te la mine. Ciupeşte-mă. Sunt cumva din hârtie?

Nu, nu era. Şi, când el o sărută, Meggie trebui să zâmbească, cu toate că încă mai plângea.

Deget-de-praf nu plecase demult, când auziră paşi printre copaci. Farid făcuse focul, aşa cum îl sfătuise Deget-de-praf, şi Meggie stătea strâns lipită de el, cu capul fetiţei

În poală. Urzica nu spuse niciun cuvânt, când ieşi din întuneric şi văzu tabăra distrusă. Se duse în tăcere de la un mort la altul, căuta viaţa acolo unde nu mai era niciuna, în vreme ce Dansatorul-pe-nori, cu chipul încremenit, asculta vorbele pe care i le lăsase Deget-de-praf. Abia când Meggie îl rugă pe Dansatorul-pe-nori să le dea de veste nu doar Roxanei şi jonglerilor, ci şi lui Fenoglio, Farid înţelese că ea, ca şi el, nu avea de gând să se întoarcă în Ombra. Pe figura inexpresivă a Dansatorului-pe-nori nu se putea citi dacă această hotărâre a lor îl supăra sau îl bucura.

— Veştile pentru Fenoglio le-am pus pe hârtie!

— Meggie, cu inima grea rupsese în acest scop o pagină din caietul de însemnări pe care i-l dăruise Mo. Pe de altă parte, la ce l-ar fi folosit mai bine dacă nu ca să-l salveze pe el? Dacă îl mai putea salva…

— Îl găseşti pe Fenoglio în Uliţa Cizmarilor, în casa Minervei. Şi e foarte important ca doar el să citească veştile.

Îl cunosc pe Ţesătorul-cu-cerneală!

— Dansatorul-pe-nori observa cum Urzica trăgea

haina ruptă peste faţa altui mort. Apoi, încreţindu-şi fruntea fixă foaia de hârtie scrisă.

— Au fost soli spânzuraţi pentru că au dus hârtii cu litere. Sper că asta nu e de acest fel? Nu-mi spune! se apără el, când Meggie vru să-i răspundă. De fapt, cer întotdeauna să mi se spună ce cuvinte duc, dar în ce le priveşte pe astea, am sentimentul că e mai bine să nu le ştiu.

— Ce să fi scris ea acolo? zise Urzica pe un ton amar. Pesemne i-a mulţumit bătrânului că datorită cântecelor lui tatăl ei va fi dus la spânzurătoare! Sau i-a cerut să-i scrie cântecul de moarte, ultimul cântec al Gaiţei? Am simţit nenorocirea în clipa în care i-am văzut cictricea pe braţ. Mă gândeam mereu că Gaiţă e o fantasmă ca toţi prinţii nobili şi prinţesele de care vorbesc cântecele. Ei.

dar te-ai înşelat, Urzică! mi-am zis şi tu nu eşti prima cure a observat cicatricea. Dar Ţesătorul-cu-cerneală trebuia s-o descrie foarte precis. Blestemat să fie nătărăul cu cântecele sale neroade! Au fost deja spânzuraţi câţiva fiindcă au fost luaţi drept Gaiţă, dar acum Cap-de-viperă l-a prins pe cel adevărat şi jocul vitejesc a luat sfârşit. A-i apăra pe cei slabi, a-i tâlhări pe cei puternici… da, e grozav să auzi aşa ceva, dar vitejii sunt nemuritori doar în cântece, şi în curând o să priceapă şi tatăl tău că o mască nu apără de moarte.

Meggie stătea şi o ţintuia cu privirea pe bătrână. Despre ce vorbea?

— Ce te uiţi la mine aşa năucă? se răsti Urzica la ea. Crezi că pentru nişte jongleri bătrâni şi pentru nişte femei gravide şi-a trimis Cap-de-viperă oamenii aici? Sau pentru Prinţul Negru? Absurd. Asta nu s-a ascuns niciodată de Cap-de-viperă. Cineva s-a strecurat în Cetatea Nopţii şi i-a ciripit la ureche lui Cap-de-viperă că Gaiţă zace rănit în Tabăra Secretă a jonglerilor şi că trebuie doar adunat de-acolo împreună cu bieţii jongleri care l-au ascuns. Asta a făcut-o cineva care cunoaşte Tabăra şi precis a fost răsplătit cu arginţi buni pentru trădarea lui. Cap-de-viperă va organiza un mare spectacol cu execuţia, iar Ţesătorul-

cu-cerneală va scrie despre asta un cântec emoţionant şi poate un altul îşi va pune iarăşi masca de pene, căci cântecele se vor cânta mai departe, chiar dacă tatăl tău va fi de mult mort şi îngropat în spatele Cetăţii Nopţii.

Meggie auzea cum îi vuia sângele în cap.

— Despre ce cicatrice vorbeşti? Vocea îi suna aproape ca o şoaptă.

— Păi despre cicatricea de la braţul stâng, o ştii cu siguranţă! În cântece se spune că Gaiţă a fost muşcat de câinii lui Cap-de-viperă pe când vâna cerbii albi ai acestuia…

Fenoglio! Ce făcuse?

Meggie îşi astupă gura cu mâna. Auzea vocea lui Fenoglio pe scara în spirală care ducea la atelierul lui Balbulus. *Trebuie să ştii că-mi place să iau oameni adevăraţi drept model pentru figurile mele, îi şoptise conspirativ. Nu orice scriitor procedează aşa, dar eu ştiu din experienţă că asta le face pur şi simplu mai vii! Expresii ale feţei, gesturi, o atitudine a corpului, vocea, poate un semn sau o cicatrice*

— Fur de-aici, fur de dincolo şi deja încep să respire până ce oricine care aude sau citeşte despre ele crede că le poate atinge. Pentru Gaiţă nu putea fi vorba de prea mulţi.

Mo. Fenoglio îl luase pe tatăl ei drept model. Meggie fixă fetiţa care dormea. Şi ea dormise adesea astfel în poala lui Mo.

— Tatăl lui Meggie, Gaiţă?

— Lângă ea, Farid dădu drumul unui hohot de râs neîncrezător. Ce absurditate! Limbă-vrăjită nu e în stare să omoare nici măcar un iepure. Ai încredere, Meggie, căci Cap-de-viperă o să observe repede asta şi o să-i dea drumul. Vino acum!

— Se ridică în picioare şi-i întinse mâna. Trebuie s-o pornim repede, altminteri nu-l mai ajungem niciodată din urmă pe Deget-de-praf!

— Vreţi să plecaţi după el?

Urzica dădu din cap în faţa unei asemenea

nechibzuinţe, în vreme ce Meggie aşeza capul fetiţei în iarbă.

— Ţineţi drumul spre sud, dacă nu daţi de urmele lui în întuneric, zise Dansatorul-pe-nori. Mereu spre sud, la un moment dat o să ieşiţi în şosea. Dar feriţi-vă de lupi, sunt mulţi în zonă.

Farid încuviinţă din cap.

— Am focul la mine! zise el şi dădu drumul unei scântei să-i joace în palmă. Dansatorul-pe-nori rânji.

— Toată stima! Poate că eşti într-adevăr fiul lui Deget-de-praf, cum bănuieşte Roxane?

— Cine ştie? răspunse Farid şi o trase pe Meggie după el. Ca buimăcită îl urmă pe sub copacii întunecaţi. Un tâlhar! Nu se putea gândi la altceva. Făcuse din Mo un tâlhar, o parte din povestea lui! În clipa aceea îl ura pe Fenoglio la fel de mult pe cât îl ura şi Deget-de-praf.

Audienţă pentru Fenoglio

— Lady Cora, zise el, uneori trebuie să faci pur şi simplu lucruri care nu suni, foarte plăcute. Când e vorba de lucruri mari, nu se poate proceda cu mănuşi de mătase. Nu. Noi facem istorie.

Mervyn Peake, *Gornenghaat*, *Prima carte*: *Tânărul Titus*

Fenoglio umbla în sus şi-n jos în camera lui. Şapte paşi 1P> până la fereastră, şapte înapoi până la uşă. Meggie plecase şi nu era nimeni care să-i poată spune dacă îşi mai găsise tatăl în viaţă. Ce încurcătură oribilă! De fiecare dată când spera că tocmai ţine iarăşi totul sub control se întâmpla ceva care nu se mai potrivea nici pe departe cu intenţiile sale. Poate că exista cu adevărat pe undeva povestitorul demonic care ţesea mai departe povestea lui, dându-i noi întorsături viclene şi imprevizibile, împingându-i personajele ca pe nişte piese de şah sau punând pur şi simplu alte piese pe tabla de şah, personaje care nu aveau nimic de-a face cu povestea lui.

Şi Cosimo care nu trimisese încă niciun sol! „Ei, ceva mai multă răbdare!” îşi zise Fenoglio, abia s-a urcat pe tron şi are cu siguranţă multe de făcut. Toţi acei supuşi

care vor să-l vadă, petiţionari, văduve, orfani, intendenţii săi, paznicii de vânătoare, fiul său, soţia sa… Ah! Prostii!

— Pe mine ar fi trebuit să mă cheme primul.

— Fenoglio rosti atât de mânios aceste cuvinte, încât sunetul propriei voci îl sperie. Pe mine! Omul care l-a readus la viaţă, care mai întâi de toate l-a creat!

Se duse la fereastră şi privi spre Cetate. Pe turnul din Hrănga fâlfâia flamura Viperei. Da, Cap-de-viperă era în Ombra, ca un drac gonise călare ca să-l vadă personal pe ginerele său întors din morţi. De astă dată nu-l luase cu el pe Vulpoi-roşu, ocupat tocmai să jefuiască şi să ucidă prin alte părţi pentru stăpânul său, în schimb Fluieraru încă mai târa după el pe uliţele Ombrei câţiva înzăuaţi. Ce mai voiau aici? Mai spera serios Cap-de-viperă să-şi pună totuşi nepotul pe tron?

Nu, Cosimo, n-ar admite aşa ceva.

Pentru moment Fenoglio îşi uită dispoziţia sumbră şi un zâmbet i se furişă pe chip. Da, de-ar putea totuşi doar să-i spună lui Cap-de-viperă *cine*-i nimicise planurile sale frumoase. Un poet! Cum l-ar roade asta! Ce surpriză urâtă îi pregătiseră cu vorbele sale şi cu vocea lui Meggie…

Biata Meggie. Bietul Mortimer.

Cum se uitase rugător la el! Şi ce teatru de trei parale jucase în faţa ei! Dar cum putuse să creadă biata copilă că îi putea ajuta tatăl cu câteva cuvinte, când el nici nu-l adusese aici! Fără a mai vorbi de faptul că Mortimer nici nu făcea parte din creaturile sale. Dar privire aceea a ei! Nu-l lăsase inima s-o vadă plecând fără nicio speranţă!

Cuarţ-trandafiriu, încrucişându-şi picioarele transparente, stătea pe pupitru şi arunca cu firimituri de pâine după zâne.

— Termină odată cu asta! se răsti Fenoglio la el. Vrei să te-apuce de picioare şi să încerce iarăşi să te arunce pe fereastră? Crede-mă, de data asta n-am să te scap. Nici măcar n-am să te mătur dacă ai să zaci pe jos ca o grămăjoară de cioburi în gunoiul porcilor. N-are decât să te-adune gunoierul în căruţa lui.

— Da, da, varsă-ţi necazul pe mine!

— Omul de sticlă îi întoarse spatele Nu de asta nu te cheamă mai repede Cosimo!

Aici avea, din păcate, dreptate. Fenoglio se duse la fereastră. Jos în uliţă, emoţia trezită de întoarcerea lui Cosimo se liniştise, poate şi prezenţa lui Cap-de-viperă o potolise. Oamenii se întorseseră din nou la treburile lor, porcii scurmau în gunoaie, copiii se alergau printre casele înghesuite, iar din când în când un soldat călare îşi croia drum prin îmbulzeală. Se vedeau mai mulţi soldaţi ca de obicei, evident Cosimo îi punea să patruleze prin oraş, poate ca să-i împiedice pe înzăuaţi să-i strivească supuşii sub copitele cailor lor numai fiindcă le stăteau în cale. „Da, Cosimo o să le îndrepte pe toate!” se gândi Fenoglio. „El va fi un principe bun, în măsura în care aşa ceva poate să existe. Cine ştie, poate le va îngădui jonglerilor să vină din nou în oraş în zilele obişnuite de târg”.

Exact. „Asta va fi primul meu sfat. Să-i lase iarăşi pe jongleri înăuntru”, murmură Fenoglio. „Iar dacă nu mă cheamă până diseară, atunci mă duc la el fără să fiu poftit. Ce-şi închipuie insul nerecunoscător? Crede că în fiecare clipă cineva se întoarce din morţi?”

— Eu am crezut că n-a murit niciodată.

— Cuarţ-trandafiriu se căţără înapoi în cuibul său. Acolo era în afara oricărei raze de acţiune, ceea ce ştia prea bine Ce e cu tatăl lui Meggie? Crezi că mai trăieşte?

— De unde să ştiu? răspunse Fenoglio iritat.

— Nu voia să i se amintească de Mortimer. În fine, cel puţin nimeni nu mă poate face răspunzător pentru harababura asta! bombăni el. Nu sunt vinovat că toţi cârpăcesc povestea mea ca şi cum ar fi un pom care nu trebuie decât să fie tăiat îndeajuns de mult ca să dea roade.

— Tăiat? cântă Cuaţ-trandafiriu. Ei adaugă lucruri la ea. Povestea ta creşte, tot creşte şi ajunge o adevărată bălărie! Şi nu una deosebit de drăguţă, dacă e să mă întrebi.

Fenoglio tocmai se gândea dacă să se încumete să arunce cu călimara în el, când Minerva băgă capul pe uşă.

— Un sol, Fenoglio!

— Faţa ei era roşie, ca şi cum ar fi alergat prea repede – Un sol de la Cetate! Vrea să te vadă! Cosimo vrea să te vadă!

Fenoglio se grăbi spre uşă. Îşi netezi tunica pe care i-o cususe Minerva. De câteva zile era îmbrăcat cu ea şi se mototolise tare, dar nu mai era nimic de făcut acum. Când voise să-i plătească Minervei, aceasta doar scuturase din cap şi spusese că îi plătise deja cu poveştile pe care le spusese zi ele zi, seară de seară copiilor ei. Cu toate astea tunica era splendidă, chiar dacă fusese plătită cu basme pentru copii.

Solul aştepta în uliţă, în faţa casei, avea o expresie importantă şi fruntea încruntată de nerăbdare. Purta o pelerină îndoliată ca şi cum pe tron ar mai fi stat Principele suferind.

„Ei, acum totul o să fie bine!” se gândi Fenoglio. „Cu siguranţă! De-acum încolo eu am să spun iarăşi această poveste, nu personajele mele”. Călăuza lui nu-şi întoarse nici măcar odată privirea spre el, în vreme ce-l alerga pe uliţe. „Cap sec, posomorât!” se gândi Fenoglio. Dar pesemne ieşise şi el din pana lui, unul din nenumăraţii anonimi cu care populase această lume pentru ca personajele sale principale să nu tropăie prea singure prin ea.

În curtea exterioară a Cetăţii trândăvea o ceată de înzăuaţi în faţa grajdurilor. Fenoglio se întrebă iritat ce căutau acolo. Sus, între creneluri, mergeau încolo şi-ncoace oamenii lui Cosimo ca o haită de câini care trebuia să supravegheze o haită de lupi. Înzăuaţii se holbau cu duşmănie la ei. „Da, n-aveţi decât să vă holbaţi!” se gândi Fenoglio. „Pentru stăpânul vostru tenebros nu va exista un rol principal în povestea mea, ci doar o ieşire frumoasă din scenă, aşa cum se cuvine unui nelegiuit. Poate o să inventeze, odată un alt ticălos, poveştile devin repede plictisitoare fără un nelegiuit respectabil, dar probabil că Meggie n-ar vrea să-i împrumute vocea pentru a-i da viaţă”.

Străjile din faţa porţii de la intrarea în curtea interioară ridicară lăncile.

— Ce înseamnă asta?

Glasul lui Cap-de-viperă îl întâmpină pe Fenoglio de cum păşi în curtea interioară.

— Vrei să spui că mă lasă să aştept în continuare, faţa păduchioasă şi împăroşată?

Îi răspunse un glas mai scăzut, intimidat, speriat. Fenoglio îl văzu pe Tullio, slujitorul pitic al Principelui Slănină stând în faţa lui Cap-de-viperă. Îi ajungea principelui exact până la brâul ferecat în argint. Două străji ale Principelui Slănină stăteau în spatele lui, dar în spatele lui Cap-de-viperă stăteau cel puţin douăzeci de bărbaţi cu arme grele şi privirea neliniştitoare, chiar dacă Vulpoi-roşu nu se afla acolo şi nici Fluieram nu era de văzut.

— Vă va primi fiica Voastră.

Vocea lui Tullio tremura ca o frunză în vânt.

— Fiica mea? Dacă mi-e dor de compania Violantei, o chem la Cetatea mea. Vreau să-l văd odată pe acest mort care s-a întors printre vii! Şi d-aia să mă duci acum, pe loc, la Cosimo, bastard împuţit de cobolzi!

Tullio, vrednic de milă, începu să tremure.

— Principele din Ombra, începu el din nou cu o voce subţire, n-o să vă primească.

Cuvintele astea, ca nişte lovituri în piept, îl făcură pe Fenoglio să se dea înapoi, împleticindu-se şi nimerind într-un tufiş de trandafiri din apropiere care îi agăţă tunica proaspăt croită. Ce mai însemna şi asta? „N-o să vă primească”? Corespundea asta cu planul său?

Cap-de-viperă îşi împinse buzele înainte ca şi cum ar fi avut pe limbă ceva cu gust rău. Vinele de la tâmple i se umflară, întunecate pe pielea roşie, pătată. Se uită în jos la Tullio, cu privirea lui fixă de şopârlă. Luă apoi arbaleta din mâna soldatului de lângă el şi, în vreme ce Tullio ho ghemui ca un iepure speriat, o îndreptă spre o pasăre din văzduh. A fost o lovitură sigură. Pasărea căzu drept la picioarele lui Cap-de-viperă, cu penele-i galbene, roşii de

sânge. O pitulice de aur, Fenoglio o inventase anume pentru Cetatea Principelui Slănină.

— Uite, ia-o! zise el şi-i îndesă lui Tullio în mână pasărea moartă. Şi transmite-i stăpânului tău că, evident, şi-a lăsat mintea în împărăţia morţilor. De astă dată să fie o scuză, dar dacă la următoarea mea vizită o să te trimită din nou la mine cu asemenea solie neruşinată, atunci n-o să mai primească o pasăre în schimb, ci chiar pe tine cu o săgeată piept. Îi transmiţi asta?

Tullio se holbă la pasărea însângerată din mâna lui şi dădu din cap.

Cap-de-viperă însă se întoarse brusc şi făcu oamenilor săi un semn să-l urmeze. Călăuza lui Fenoglio lăsă capul în jos cu teamă când mărşăluiră prin faţa lui. „Ia te uită la el!” se gândi Fenoglio, când Cap-de-viperă trecu călare atât de aproape de el, încât i se păru că îi simte mirosul sudorii. „Tu l-ai inventat!” Dar în loc de asta, îşi trase capul între umeri ca o broască ţestoasă care simţea primejdia şi nu se mişcă până ce nu se închise poarta după ultimul înzăuat.

În faţa portalului care rămăsese închis pentru Cap-de-viperă, Tullio continua să aştepte, fixând pasărea moartă din mâna lui.

— Să i-o arăt lui Cosimo? întrebă cu o expresie înspăimântată când se apropiară de el.

— Du-o la bucătărie s-o frigă, dacă vrei! se răsti la el călăuza lui Fenoglio. Dar dă-te la o parte!

Sala tronului nu se schimbase de la ultima vizită a lui Fenoglio. În faţa ferestrelor încă mai atârnau pânze negre.

Singura lumină venea de la lumânări, iar statuile priveau cu ochii lor goi la oricine s-ar fi îndreptat spre sala tronului. Acolo însă şedea modelul lor viu, atât de asemănător cu copiile sale din piatră, încât sala întunecată i se păru lui Fenoglio ca un cabinet cu oglinzi.

Cosimo era singur. Nici Urâta, nici fiul lui nu se vedeau. Doar şase străji stăteau în spatele său, aproape invizibile în penumbră.

Fenoglio se opri la distanţa cuvenită în faţa treptelor

tronului şi se înclină. Era de părere că nimeni din această lume sau din alta nu merita ca el, Fenoglio, să-şi plece grumazul, cu atât mai puţin aceia pe care i-a chemat la viaţă prin cuvintele sale, dar trebuia să urmeze regulile de joc ale propriei sale lumi şi o înclinare în faţa celor care se îmbrăcau în catifea şi mătase era de la sine înţeleasă aici, la fel ca o strângere de mână în vechea sa lume.

„Dă-i drumul, bătrâne, încovoaie-te, chiar dacă te doare spatele!” se gândi el, coborând capul încă şi mai umil. „Tu însuţi ai aranjat lucrurile astfel”.

Cosimo îl cercetă ca şi cum n-ar fi fost sigur că-şi amintea de chipul lui. Era îmbrăcat în alb, alb de tot, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze şi mai mult asemănarea lui cu statuile.

— Tu eşti Fenoglio, poetul, cel pe care oamenii îl numesc Ţesătorul-cu-cerneală, nu?

— Fenoglio îşi închipuise vocea lui ceva mai plină. Cosimo privi statuile, îşi plimbă privirea de la una la alta. Cineva m-a îndemnat să te chem. Cred că a fost soţia mea. Ea susţine că tu ai cea mai iscusită minte care se poate afla între această Cetate şi aceea a lui Cap-de-viperă, şi că eu voi avea nevoie de minţi iscusite. Dar nu de asta am pus să fii chemat…

Violante? Violante îl recomandase? Fenoglio încercă să-şi ascundă surpriza.

— Nu? Atunci de ce, înălţimea Voastră? întrebă el.

Cosimo se uită la Fenoglio atât de absent, de parcă ar fi privit prin el. Apoi îşi lăsă privirea în jos, trase de tunica superbă pe care o purta şi-şi potrivi mai bine cureaua.

— Toate sunt puţin prea lungi sau prea scurte, ca şi cum ar fi fost croite pentru statuile de-acolo, iar nu pentru mine.

Surâse puţin nedumerit. Era surâsul unui înger.

— Aţi… hm… aţi trecut prin timpuri grele, înălţimea Voastră, zise Fenoglio.

— Da, da mi s-a spus asta. Ştiţi că nu-mi amintesc nimic. Îmi amintesc doar puţine lucruri. Îmi simt capul ciudat de gol. – îşi trecu mâna peste frunte şi privi din nou

statuile. De aceea am pus să fiţi chemat, zise el. Sunteţi, se zice, un meşter al cuvintelor şi vreau să m-ajutaţi să-mi amintesc. Vă dau ca sarcină să aşterneţi pe hârtie ce se poate relata despre Cosimo. Să vă povestească soldaţii mei, slujitorii mei, doica mea, soţia… mea.

— Şovăi o clipă înainte de a rosti cuvântul. Balbulus vă va copia poveştile şi le va împodobi cu miniaturi, şi apoi am să pun să-mi fie citite pentru ca golul din capul şi din inima mea să se umple din nou cu imagini şi cuvinte. Vă simţiţi la înălţimea acestei sarcini?

Fenoglio încuviinţă pripit.

— O, da, da, fireşte, înălţimea Voastră! Am să notez totul. Poveşti din copilăria Voastră, pe când trăia venerabilul Vostru tată, poveşti despre prima Voastră ieşire călare în Pădurea-fără-drum, totul despre ziua în care a venit soţia Voastră în această Cetate şi despre aceea în care s-a născut fiul Vostru.

Cosimo dădu din cap.

— Da, da! zise el uşurat. Văd că vă pricepeţi. Şi nu uitaţi de victoria mea asupra incendiatorilor ca şi despre timpul pe care l-am petrecut la Doamnele Albe.

— În niciun caz.

Fenoglio examină chipul frumos pe cât posibil fără să atragă atenţia. Cum de se întâmplase una ca asta? Fireşte, el ar fi trebuit nu doar să creadă că este adevăratul Cosimo, ci şi să împartă toate amintirile cu mortul…

Cosimo se ridică de pe tronul în care şezuse cu puţin timp în urmă tatăl său şi începu să meargă în sus şi-n jos.

— Unele poveşti le-am auzit deja. De la soţia mea.

Urâta. Iar ea. Fenoglio se uită cercetând în jur.

— Unde este soţia Voastră?

— Îl caută pe fiul meu. A fugit fiindcă nu l-am primit pe bunicul său.

— Îngăduiţi-mi întrebarea, înălţimea Voastră – de ce nu l-aţi primit?

În spatele lui Fenoglio se deschise uşa grea şi Tullio se strecură înăuntru. Nu mai ţinea în mână pasărea moartă, când se ghemui pe scări, la picioarele lui Cosimo,

dar spaimai se citea încă pe faţă.

— N-am de gând să-l mai primesc vreodată.

— Cosimo rămase în faţa tronului şi-şi trecu mâna pe blazonul casei sale. Am dat dispoziţie străjilor de la poartă să nu le mai îngăduie niciodată socrului meu şi celor care îl slujesc să mai intre în această Cetate.

Tullio se uită la el atât de neîncrezător şi de speriat, de parcă ar fi simţit deja în pieptul său păros săgeata lui Cap-de-viperă.

Cosimo însă continuă să vorbească nepăsător.

— Am pus să mi se relateze ceea ce s-a petrecut în împărăţia mea în timp ce – din nou şovăi o clipă înainte de a vorbi mai departe – am fost absent. Da, să spunem aşa: absent. I-am ascultat pe intendenţii mei, pe paznicii de vânătoare, pe negustori, pe ţărani, pe soldaţi şi pe soţia mea. În acest fel am aflat lucruri extrem de interesante, lucruri neliniştitoare. Şi închipuiţi-vă, Poete, că aproape tot ce a fost mai rău a avut de-a face cu socrul meu!

Spuneţi-mi, căci s-ar zice că îi frecventaţi pe jongleri, ce povesteşte Poporul Pestriţ despre Cap-de-viperă?

— Poporul pestriţ?

— Fenoglio îşi drese glasul Păi, ce spun toţi. Că e foarte puternic, poate cam prea puternic.

Cosimo râse indispus.

— O, da. Asta e. Şi altceva?

Unde voia s-ajungă? „Ar trebui să ştii, Fenoglio, ce e în capul lui. Dacă tu nu ştii ce se petrece în mintea lui, atunci cine?”

— Păi, oamenii spun că guvernează cu mână de fier, continuă el şovăielnic. Nu există lege în împărăţia lui Cap-de-viperă în afară de cuvântul şi sigiliul său. E răzbunător şi trufaş, îşi stoarce atât de mult ţăranii, încât aceştia flămânzesc, şi trimite supuşii răzvrătiţi, chiar şi pe copii în minele lui de argint până ce ajung să scuipe sânge acolo. Braconierilor prinşi în partea lui de pădure li se scot ochii, hoţilor pune să li se taie mâna dreaptă – ceea ce tatăl Vostru, din fericire, a interzis de câtăva vreme – şi singurul jongler care se poate apropia fără primejdie de Cetatea

Nopţii este Fluieraru – dacă nu cumva tocmai umblă cu Vulpoi-roşu să jefuiască sate”.

„Dumnezeule, am scris eu toate astea?” se gândi Fenoglio. „Probabil”.

— Da, am auzit toate astea. Şi mai ce?

Cosimo îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să meargă în sus şi-n jos. Era într-adevăr frumos ca un înger. „Poate ar fi trebuit să-l fac mai puţin frumos”, se gândi Fenoglio. „Arată puţin cam artificial”.

— Şi? Da… şi mai ce?

— Fenoglio îşi încruntă fruntea. Lui Cap-de-viperă i-a fost dintotdeauna frică de moarte, dar cu trecerea anilor asta a ajuns aproape o obsesie. Noaptea se pare că stă în genunchi hohotind de plâns şi blestemând, tremurând de frică să nu fie luat de Doamnele Albe. Se zice că se spală de mai multe ori pe zi de frică să nu se îmbolnăvească şi să se molipsească, şi trimite soli în ţări străine cu lăzi pline de argint ca să-i cumpere leacuri miraculoase împotriva îmbătrânirii. Afară de asta se însoară cu femei tot mai tinere cu speranţa că o să-i nască un fiu.

Cosimo se opri din mers.

— Da! zise el încet. Da, toate astea mi-au fost relatate. Dar există poveşti şi mai rele. Când ajungeţi la ele? Sau trebuie să le spun eu?

Înainte ca Fenoglio să poată răspunde, Cosimo continuă în locul lui:

— Se spune că îl trimite noaptea pe Vulpoi-roşu peste hotare ca să-mi şantajeze ţăranii. Se spune că reclamă pentru el întreaga Pădure-fără-drum, că pune să fie tâlhăriţi negustorii mei atunci când acostează în porturile lui, că îi stoarce de dări când folosesc drumurile şi podurile sale şi că plăteşte hoţi ca să facă drumurile mele nesigure. Se spune că taie lemnul pentru vaporele sale din partea mea de pădure şi că are chiar spioni în această Cetate şi pe fiecare uliţă din Ombra. Chiar pe propriul meu fiu l-ar fi plătit ca să-l informeze despre ce vorbea tatăl meu în această sală cu sfătuitorii săi. Şi la sfârşit – Cosimo făcu o pauză de efect înainte de a continua – am fost asigurat că

solul care i-a avertizat pe incendiatori de atacul meu iminent venea de la socrul meu. Spre a sărbători moartea mea ar fi mâncat prepeliţe învelite în argint şi ar fi trimis drept consolare tatălui meu o scrisoare al cărei pergament era uns atât de abil cu otravă, încât fiecare literă era ucigătoare ca otrava de şarpe. Ei, acum tot mă mai întrebaţi de ce nu vreau să-l primesc?

„Pergament otrăvit? Dumnezeule, cui i-a venit o asemenea idee", se gândi Fenoglio. „Mie cu siguranţă, nu".

— Aţi amuţit, Poete? întrebă Cosimo. Credeţi-mă, mi s-a întâmplat acelaşi lucru când mi s-au relatat aceste monstruozităţi. Ce să spui unui astfel de vecin? Ce spuneţi despre zvonul după care Cap-de-viperă a pus să fie otrăvită mama soţiei mele fiindcă îi plăcea prea mult s-asculte un jongler? Ce spuneţi că şi-a trimis înzăuaţii, ca întăriri, la Vulpoi-roşu pentru ca eu în mod sigur să nu mă mai întorc de la fortăreaţa incendiatorilor? Socrul meu a încercat să mă distrugă, Poete! Am uitat un an din viaţa mea şi tot ce s-a petrecut înainte ca şi cum un altul le-ar fi trăit. Ei spun că am murit. Ei spun că m-au luat Doamnele Albe. Mă întreabă: Unde ai fost Cosimo? Şi eu nu ştiu ce să le răspund! Dar ştiu acum cine-mi vrea moartea şi e vinovat că mă simt ca un peşte golit de viscere, mai tânăr decât propriul meu fiu. Spune-mi care e pedeapsa pe măsură pentru nelegiuiri atât de monstruoase îndreptate împotriva mea şi a altora?

Fenoglio însă nu putea decât să-l privească. „Cine e?" se întreba. „Pentru numele lui Dumnezeu, Fenoglio, tu ştii cum arată, dar cine este?"

— Spuneţi-mi Voi, răspunse el, în sfârşit, cu glas răguşit.

Iar Cosimo îi dărui din nou surâsul său îngeresc.

— Nu există decât o singură pedeapsă pe măsură, Poete! zise el. Am să fac război, război împotriva socrului meu până când Cetatea Nopţii nu va mai sta în picioare şi numele ei va fi dat uitării.

Fenoglio stătea în sala întunecată şi-şi asculta sângele vuindu-i în urechi. „Război? Pesemne n-am auzit

bine!” se gândi. „N-am scris nimic de război”. Dar în lăuntrul său ceva începu să şoptească: „O mare epocă, Fenoglio! N-ai scris ceva despre o mare epocă?”

— A avut neruşinarea să vină călare în Cetatea mea, având în suită oameni care deja incendiaseră pentru

Capricorn. L-a făcut pe Vulpoi-roşu crainicul său, împotriva căruia am pornit să lupt, l-a trimis încoace pe Fluieraru ca protector al fiului meu! închipuiţi-vă, ce obrăznicie! De tatăl meu putea să-şi bată joc astfel, dar de mine, nu! Am să-i arăt că nu mai are de-a face cu un principe care fie plânge, fie mănâncă prea mult.

Furia îl făcea şi mai frumos.

Război. Gândeşte-te, Fenoglio. Gândeşte-te. Război! Asta ai vrut? Simţi cum bătrânii săi genunchi începură să tremure.

Cosimo însă puse mâna aproape duios pe sabie. O trase încet din teacă.

— Moartea m-a lăsat să plec doar pentru asta, Poete, zise el, tăind aerul cu lama lungă şi subţire. Ca să aduc dreptate în lumea asta şi să-l detronez pe diavolul în persoană. Merită să lupţi pentru asta, nu? Merită chiar să mori pentru asta.

Era o privelişte frumoasă, cum stătea aşa, în mână cu sabia scoasă. Ei, da! N-avea dreptate? Poate că un război era într-adevăr singura cale de a-l stăvili pe Cap-de-viperă.

— Trebuie să m-ajutaţi, Ţesătorule-cu-cerneală! Aşa vi se spune, nu? Numele îmi place!

— Cosimo îşi introduse cu gingăşie sabia la loc în teacă. Tullio care tot mai stătea pe trepte la picioarele sale se cutremură când lama ascuţită se frecă de piele. O să scrieţi pentru mine apelul adresat supuşilor mei. Le veţi lămuri cauza noastră, veţi sădi entuziasm în toate inimile şi dezgust pentru duşmanul nostru. Vom avea nevoie şi de jongleri. Sunteţi un prieten al lor. Scrieţi cântece înflăcărate, Poete! Cântece care să trezească plăcerea luptei. Voi făuriţi cuvinte, eu pun să se făurească săbii, multe, multe săbii.

Stătea ca un înger plin de mânie, căruia nu-i lipseau

decât aripile, şi pentru prima oară în viaţa sa, Fenoglio simţi ceva ca o duioşie pentru creaturile sale de cerneală.

„O să-i dau aripi”, se gândi el. „Da, asta am să fac. Cu i\jutorul cuvintelor mele”.

— Înălţimea Voastră!

De astă dată nu-i fu greu să-şi încline capul, şi pentru o clipă încântătoare i se păru că, scriind, şi-ar fi adus încoaco fiul pe care nu-l avusese niciodată. „Nu deveni sentimental în ultimele tale zile!” îşi zise el, dar acest îndemn nu schimbă cu nimic duioşia neobişnuită din sufletul lui.

„Ar trebui să pornesc călare cu el!” se gândi el. Da, asta ar trebui să fac. „Am să pornesc cu el împotriva lui Cap-de-viperă… chiar dacă sunt un om bătrân”. Fenoglio, erou în propria sa lume, poet şi luptător totodată. Asta ar fi un rol care i-ar plăcea. Ca şi cum şi l-ar fi scris pe trup.

Cosimo mai zâmbi o dată. Fenoglio ar fi pus prinsoare pe fiecare din degetele sale că nu exista un zâmbet mai frumos, nici în acea lume, nici în oricare alta.

Şi Tullio părea robit de farmecul lui Cosimo, în ciuda spaimei pe care i-o sădise în inimă Cap-de-viperă. Ţinându-şi mâinile mici în poală, ca şi cum ar mai fi ţinut încă pasărea cu pieptul străpuns, privea fascinat, în sus, la stăpânul pe care îl redobândise.

— Le aud deja, cuvintele! zise Cosimo întorcându-se la tron. Ştiţi că soţia mea iubeşte cuvintele scrise. Cuvinte care asemenea unor muşte moarte sunt lipite de pergament şi hârtie, tatăl meu le iubea şi el, dar eu vreau să aud cuvintele, nu să le citesc! Gândiţi-vă când le căutaţi pe cele corecte: să vă întrebaţi cum sună! Lipicioase de pasiune, întunecate de tristeţe, dulci de iubire, aşa trebuie să fie. Scrieţi cuvinte în care să freamăte toată mânia noastră dreaptă, trezită de nelegiuirile lui Cap-de-viperă, şi curând această mânie o să fie în inimile tuturor. Veţi scrie acuzaţia, acuzaţia înflăcărată, o vom vesti în fiecare piaţă şi o vom lăsa să fie răspândită de jongleri: *Fereşte-te Cap-de-viperă*! Să se audă până de partea cealaltă a pădurii. *Zilele tale criminale sunt numărate*. Şi curând fiecare

ţăran va vrea să lupte sub blazonul meu, fiecare tânăr, fiecare bărbat, toţi se vor revărsa încoace, în Cetate, datorită cuvintelor Voastre! Am auzit că lui Cap-de-viperă îi place să ardă în căminele sale cărţi al căror conţinut nu-i este pe plac, dar cum să ardă cuvinte pe care le cântă şi le rosteşte fiecare?

„Ar putea să-l ardă pe omul care le rosteşte”, se gândi Fenoglio. „Sau pe cel care le-a scris”. Un gând neliniştitor ce-i răcori puţin inima care îi bătea înflăcărat, dar Cosimo părea să-l fi auzit.

— Fireşte, vă voi pune imediat sub protecţia mea personală, zise el. Veţi locui în viitor aici, în Cetate, în odăi potrivite, aşa cum se cuvine unui poet de curte.

— În Cetate?

— Fenoglio îşi drese glasul, într-atât de încurcat se simţi de ofertă Asta… este foarte generos din partea Voastră. Da, într-adevăr. Încep zile noi, zile minunate, absolut noi. Zile măreţe… O să fiţi un principe bun, înălţimea Voastră! zise el mişcat. Un principe bun şi mare. Iar cântecele mele despre voi se vor cânta peste veacuri, atunci când Cap-de-viperă va fi demult uitat. Vă făgăduiesc!

În spatele lui răsunară paşi. Fenoglio tresări, supărat să fie deranjat într-un moment atât de emoţionant. Violante venea precipitat în sală, ţinându-şi fiul de mână, cu slujitoarea în spate.

— Cosimo! strigă ea. Ascultă-l. Fiul tău vrea să-ţi ceară iertare.

Lui Fenoglio i se părea că Jacopo nu arăta ca cineva care voia să se scuze. Violante trebuia să-l târască după ea, iar figura lui era întunecată. Nu părea să se bucure în mod deosebit de întoarcerea tatălui său. În schimb, mama lui strălucea, aşa cum Fenoglio n-o văzuse niciodată, iar nemnul de pe faţă era puţin mai întunecat decât o umbră pe care soarele ar fi desenat-o pe pielea ei.

Semnul Urâtei păli pe faţa ei. „Oh, Meggie, îţi mulţumesc”, se gândi el. „Ce păcat că nu eşti aici…”

— Nu-mi cer iertare! anunţă Jacopo când mama lui îl

împinse fără menajamente pe scara tronului. El trebuie să-i ceară iertare bunicului meu!

Fenoglio făcu pe nesimţite un pas înapoi. Era timpul să plece.

— Îţi aminteşti de mine? îl auzi pe Cosimo întrebând. Am fost eu un tată sever?

Jacopo doar ridică din umeri.

— O, da, ai fost sever, răspunse Urâta în locul lui. I-ai luat câinii când s-a purtat ca acum. Şi calul.

O, era mai şireată, mai şireată decât crezuse Fenoglio. Se duse fără zgomot spre uşă. Ce bine că în curând avea să locuiască la Cetate. Trebuia s-o supravegheze pe Violante, altminteri ea va umple memoria goală a lui Cosimo după gustul ei – ca pe un curcan fără viscere. Când slujitorii îi deschiseră portalul, văzu cum Cosimo zâmbi absent soţiei sale. „Îi este recunoscător" se gândi Fenoglio. „Este recunoscător că ea a umplut cu vorbele ei golul lui, dar de iubit n-o iubeşte".

„Desigur, nici la asta nu te-ai gândit, Fenoglio!" se mustră singur în vreme ce parcurgea curtea interioară. De ce n-ai scris niciun cuvânt despre faptul că-şi iubeşte soţia? Nu i-ai povestit tu lui Meggie, cu mult timp în urmă, povestea despre florăreasa care şi-a dăruit inima cui nu trebuia? De ce există poveştile, dacă nu să şi învăţăm ceva din ele? Ei, cel puţin Violante îl iubeşte pe Cosimo. Era suficient să te uiţi la ea. Asta e totuşi ceva…

Pe de altă parte… slujitoarea Violantei, cea cu părul splendid, Brianna, despre care Meggie susţinea că este fata lui Deget-de-praf, nu-l privise pe Cosimo la fel de încântată? Iar Cosimo nu se uitase mai des la slujitoare decât la soţia lui? „Neesenţial!" se gândi Fenoglio. Va fi vorba în curând de lucruri mai mari decât dragostea. De lucruri mult mai mari…

Încă un sol

Cea mai palidă cerneală e mai bună decât cea mai bună memorie.

Proverb chinezesc

Când Fenoglio ieşi pe poarta Cetăţii interioare, Cap-

de-viperă dispăruse cu înzăuaţii lui. „Bun!” se gândi Fenoglio. „O să spumege de furie tot lungul drumului până acasă”. Ideea îl făcu să zâmbească. În curtea exterioară se adunase o mulţime de bărbaţi. Mâinile lor înnegrite lăsau fără greutate să li se recunoască meseria, chiar dacă probabil şi le frecaseră zdravăn pentru principele lor. Toată Uliţa Fierarilor părea să se regăsească la Cetate. *Voi făuriţi cuvinte, eu pun să se făurească săbii, multe, multe săbii*. Începuse oare Cosimo deja pregătirile pentru războiul său? „Atunci ar fi momentul să mă ocup de cuvinte” se gândi Fenoglio.

Când coti în Uliţa Cizmarilor, i se păru pentru o clipă că aude paşi în spate, dar întorcându-se nu văzu decât un cerşetor cu un singur picior care şchiopăta, trecând cu greu pe lângă el. La fiecare al doilea pas îi cădea cârja în mizeria care zăcea printre case – scârnăvie de porci, resturi de legume, găleţi de gunoaie duhnitoare aruncate de oameni pe ferestre. „Deci, în curând va fi sumedenie de schilozi” se gândi Fenoglio, îndreptându-se spre casa Minervei. Un astfel de război este de-a dreptul o fabrică de schilozi… Ce idee a mai fost şi asta? Pâlpâiau cumva în sufletul său înaripat îndoieli cu privire la planurile lui Cosimo? Ei, aş…

Pe toate literele alfabetului! Cu siguranţă, n-o să-mi lipsească această escaladă, odată ce am să trăiesc la Cetate!” se gândi el, chinuindu-se să urce scara spre odaia sa. „Trebuie numai să-l rog pe Cosimo să nu mă instaleze în niciun caz într-unul din turnuri. În definitiv, spre atelierul lui Bulbus a fost tot un urcuş nenorocit pe scări! Ah, cele câteva trepte ţi se par prea abrupte, dar te crezi în stare să pleci la război, la bătrâneţe!” îl batjocori vocea slabă dinlăuntrul său, care se manifesta întotdeauna în cele mai nepotrivite momente, dar Fenoglio era deprins să nu-i dea atenţie.

Cuarţ-trandafiriu nu era acolo. Probabil că se căţărase iarăşi pe fereastră ca să-l viziteze pe omul de sticlă al scribului care locuia peste drum, la brutari. Şi zânele păreau să fi zburat, toate. Era linişte în odaia lui

Fenoglio, o linişte neobişnuită. Oftând, se aşează pe pat. Nu ştia nici el de ce, dar trebuia să se gândească la nepoţii lui, la gălăgia şi râsetele care îi umpluseră casa. „Ei, şi?” se gândi, supărat pe sine însuşi. „Copiii Minervei fac aceeaşi gălăgie, şi de câte ori nu i-ai gonit în curte fiindcă te săturaseşi!”

Se auziră paşi pe scară. Ei, poftim! Dacă vorbeşti de dracu’! N-avea niciun chef să spună poveşti. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile personale – şi să o facă pe Minerva, cu blândeţe, să înţeleagă că trebuie să-şi caute un alt chiriaş.

— Jos cu voi! strigă el la uşă. Duceţi-vă şi sâcâiţi porcii în curte sau găinile, Ţesătorul-cu-cerneală n-are timp, căci se mută la Cetate!

Cu toate astea uşa fu împinsă, dar nu erau două feţe de copii cele care se arătară. Un bărbat apăru – cu un obraz pătat şi ochii ieşiţi uşor din orbite; Fenoglio nu-l mai văzuse şi totuşi îi părea neobişnuit de cunoscut. Pantalonii de piele erau peticiţi şi murdari, dar culoarea pelerinei făcu să-i bată lui Fenoglio inima mai repede. Era acelaşi cenuşiu argintiu al lui Cap-de-viperă.

— Ce înseamnă asta? întrebă el răstit şi se ridică, dar «trăinul intrase deja.

Stătea crăcănat, cu rânjetul la fel de urât ca şi chipul, dar abia vederea însoţitorului său îi înmuie lui Fenoglio genunchii bătrâni. Basta îi zâmbi ca unui prieten căruia îi simţise multă vreme lipsa. Şi el purta argintul Viperei.

— Ghinion, ghinion, iar ghinion! zise el uitându-se prin odaie. Fata nu-i aici. Ne strecurăm extra-încet ca pisicile, urmărindu-te de la Cetate, căci ne gândeam să prindem dintr-odată doi iepuri, şi dăm acum doar de corbul bătrân şi urât care ne pică în plasă. Ei, da, mai bine unul decât niciunul. Nu trebuie să ne bazăm mult pe noroc, în fond te-a trimis la momentul potrivit la Cetate, nu-i aşa? Eu ţi-am recunoscut imediat faţa urâtă de broască ţestoasă, dar tu nici nu m-ai observat, aşa-i?

Nu, Fenoglio nu-l observase. Ar fi trebuit să cerceteze fiecare om care stătuse în spatele lui Cap-de-

viperă? „Dacă ai fi fost deştept, Fenoglio”, îşi zise, „chiar asta ai fi făcut! Cum ai putut să uiţi că Basta se întorsese? Nu era suficient că fuseşi avertizat de ceea ce păţise Mortimer?”

— Ei, ce surpriză! Basta! Cum ai scăpat de Umbră? zise el tare – şi se dădu înapoi pe neobservate până ce simţi patul în spate.

După ce în casa din vecini i se tăiase unui om beregata în somn, îşi pusese un cuţit sub pernă, dar nu era sigur dacă mai era acolo.

— Îmi pare rău, dar m-a trecut cu vederea în cuşca în care stăteam, sfârâi Basta cu glasul lui de mâţă. Capricorn a avut mai puţin noroc, dar Mortola e încă aici şi i-a povestit lui Cap-de-viperă, prietenului nostru, despre cele trei păsări pe care le căutăm, vrăjitoare primejdioase care omoară cu ajutorul literelor.

— Basta se apropie de Fenoglio. Îţi poţi închipui cine sunt aceste păsări?

Celălalt bărbat trânti uşa cu cizma.

— Mortola?

— Fenoglio încercă să-şi facă glasul să sune batjocoritor, dar sună mai degrabă cia croncănitul unui corb muribund N-a fost Mortola cea care a pus să fii închis în cuşcă, pentru a sluji de hrantă Umbrei?

Basta se mulţumi doar să ridice din umeri şi-şi dădu pe spate pelerina cenuşiu-argintie. Fireşte, acolo era cuţitul lui. Un exemplar nou-nouţ, după cum se vedea, mai splendid decât toate cele pe care le avusese vreodată în cealaltă lume şi, cu siguranţă, la fel de ascuţit.

— Da, asta n-a fost simpatic, zise el, mângâind cu degetele mânerul cuţitului. Dar îi pare într-adevăr rău. Ei, ştii ce păsări căutăm? Te ajut eu. Unuia i-am sucit deja gâtul, cel care cântase cel mai tare.

Fenoglio se lăsă să cadă pe pat cu io figură care spera să pară indiferentă.

— Presupun că vorbeşti de Mortirmer, zise el, vârând încet mâna sub pernă.

— Corect!

— Basta zâmbi. Ar fi trebuit să fii de faţă când Mortola l-a împuşcat. Un glonţ în piept, aşa cum a făcut întotdeauna cu ciorile care îi ciiuguleau răsadurile de pe câmpuri.

Amintirea îi făcea zâmbetul şi mai irăutăcios. O, cât de bine ştia Fenoglio ceea ce se petrecea în inima lui neagră! În cele din urmă, tot el îl inventase, ca şi pe Cosimo, cu surâsul lui angelic. Lui Basta i-a plăccut întotdeauna să descrie amănunţit propriile nelegiui îi ca şi pe cele ale altora.

Însoţitorul lui Basta nu părea aşa de vorbăreţ. Plictisit, se uita prin odaia lui Fenoglio. Bine e; a omul de sticlă nu era aici. Era atât de uşor să fie omorât.

— Pe tine n-o să te împuşcăm.

— Beasta se mai apropie puţin de Fenoglio, cu o expresie de p>încă ca o pisică la vânătoare. Pe tine probabil o să te spânzurăm până ce o să-ţi atârne limba din gâtlejul bătrâm.

— Ce inventiv! zise Fenoglio în vreme ce vâra degetele tot mai adânc pe sub pernă. Dar ştii ce se întâmplă mai apoi. Mori şi tu.

Zâmbetul lui Basta dispăru brusc ca un şoarece în gaura lui.

— Ah, da! şuieră el, în vreme ce apuca involuntar amuletul. Aproape că am uitat de asta. Tu crezi că m-ai inventat pe mine. Şi cu el cum e?

— Arătă spre celălalt bărbat

Este Spintecătoru. L-ai inventat şi pe el? În fond, şi el a lucrat de câteva ori pentru Capricorn. Numeroase degete-de-foc cară acum argintul pentru Viperă, chiar dacă unora dintre noi ni se pare că sub Capricorn era mai distractiv. Toată adunătura aia fină din Cetatea Nopţii…

— Scuipă dispreţuitor pe podeaua lui Fenoglio Nu e desigur o întâmplare că pe blazonul lui Cap-de-viperă se află un şarpe. Pe burtă trebuie să te târăşti în faţa lui, aşa îi place nobilului stăpân. Dar ce dacă? Plăteşte bine. Hei, Spintecătorule? îşi întrebă însoţitorul care continua să tacă. Ce crezi, arată bătrânul ca şi cum te-ar fi inventat?

Spintecătoru făcu o mutră urâtă.

— Dacă da, atunci, ei drăcie, n-a făcut bine, nu?

— Corect!

— Basta râdea De fapt, numai fiindcă a dat greş cu tine ar merita să guste cuţitele noastre, nu?

Spintecătoru. Da, corect, şi pe ăsta îl inventase. În stomacul lui Fenoglio se lăţi greaţa, când se gândi de ce îl botezase astfel.

— Deci, Bătrâne, spune!

— Basta se aplecă atât de mult peste el, încât îi simţi pe faţă respiraţia cu miros de izmă. Unde e fata? Dacă ne spui, te mai lăsăm poate o vreme în viaţă, după ce o trimitem mai întâi pe cea mică după tatăl ei. Sigur îi e deja dor de el. Ei doi erau îndrăgostiţi foc unul de altul. Hai, dă-i drumul, zi odată!

Îşi scoase încet cuţitul de la brâu. Lama era lungă şi încovoiată. Fenoglio înghiţi ca şi cum şi-ar fi putut sugruma spaima. Băgă mâna şi mai adânc sub pernă, dar dădu cu degetele doar de o bucată de pâine pe care o ascunsese pesemne acolo Cuarţ-trandafiriu. „Cu atât mai bine”, se gândi el. „La ce mi-ar fi servit un cuţit? Basta m-ar fi străpuns înainte de a fi pus mâna bine pe el, nemaivorbind de Spintecătoru”. Fenoglio simţea cum năduşeala i se scurgea în ochi.

— Hei, Basta! Ştiu că-ţi place să te-asculţi vorbind, dar hai să-l luăm odată cu noi.

— Vocea Spintecătorului suna lătăreţ, ca aceea a broaştelor care orăcăiau noaptea pe dealuri. Fireşte, aşa o descrisese Fenoglio. Spintecătoru cu voce de broască. Putem şi mai târziu să-l interogăm, acum trebuie să mergem după ceilalţi! îl zori el. Cine ştie ce urmează să mai facă acest principe mort! Ce se întâmplă dacă nu ne mai lasă să ieşim pe poarta lui blestemată? Dacă îşi pune soldaţii pe urmele noastre? Ceilalţi sunt precis cu câteva mile înaintea noastră!

Cu un oftat de regret, Basta îşi puse din nou cuţitul la brâu.

— Da, da, bine, ai dreptate, zise el posac. Cu aşa ceva

trebuie să ai timp. Interogarea este o artă, o artă adevărată. Îl apucă brutal de braţ pe Fenoglio, îl smuci în sus şi-l împinse spre uşă ia în vremurile vechi, nu-i aşa, îi şopti la ureche. Nu te-am scos eu odată afară din casa ta, îţi mai aminteşti? Poartă-te tot atât de bine ca atunci şi ai să mai trăieşti puţin. Iar dacă trecem pe lângă femeia care hrăneşte porcii în curte, spune-i că te luăm ca să te ducem la o veche prietenă, ai priceput?

Fenoglio doar dădu din cap. Minerva n-ar crede un cuvânt, dar poate ar chema ajutoare.

Basta ţinea mâna pe clanţă când se auziră iarăşi paşi care urcau. Lemnul vechi scârţâia şi gemea. Copiii. Pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu era vocea unui copil care pătrundea prin uşă.

— Ţesătorule-cu-cerneală?

Basta îi aruncă Spintecătorului o privire îngrijorată, dar Fenoglio recunoscuse vocea: Dansatorul-pe-nori, bătrânul dansator pe sârmă care îi adusese de atâtea ori veşti de la Prinţul Negru. De mare ajutor nu putea fi, desigur, cu piciorul lui ţeapăn! Dar ce veşti îl aduceau aici? auzise Prinţul Negru ceva de Meggie?

Basta îi făcu un semn Spintecătorului să treacă de partea stângă, iar el se aşeză la dreapta uşii. Apoi îi făcu un semn şi lui Fenoglio – şi scoase iarăşi cuţitul de la brâu. Fenoglio deschise uşa. Era atât de joasă, încât de câte ori intra trebuia să se aplece. Dansatorul-pe-nori stătea în faţa lui şi-şi freca genunchiul.

— Blestemată scară! ocărî el. Abruptă şi putredă. Sunt bucuros că eşti aici şi nu trebuie să urc şi mai sus. Uite.

— Se uită în jur ca şi cum casa veche ar fi avut urechi şi băgă mâna în geanta de piele în care atât de multe scrisori călătoriseră dintr-un loc în altul Fata care locuieşte la tine îţi trimite asta. – îi întinse o bucată de hârtie, împăturită de mai multe ori, care arăta ca o filă ruptă din caietul de însemnări al lui Meggie. Ea ura să rupă foi dintr-o carte şi, cu siguranţă, mai ales din acest caiet, căci i-l legase tatăl ei. Deci vestea trebuie să fie foarte importantă

– şi imediat i-o va lua Basta Hai, ia-o odată!

— Dansatorul-pe-nori îi ţinea foaia nerăbdător sub nas. Ştii cât m-am grăbit să ţi-o aduc?

Fenoglio o luă fără tragere de inimă, ştiind un singur lucru. Basta nu trebuia să pună mâna pe hârtie. Niciodată. O strânse atât de tare între degete, încât nu se vedea nici măcar un colţ.

— Auzi! continuă Dansatorul-pe-nori cu glas scăzut. Cap-de-viperă a pus să fie atacată Tabăra Secretă. Deget-de-praf…

Fenoglio scutură aproape imperceptibil capul.

— Bine. Mulţumesc mult, doar că acum tocmai am o vizită, zise el, încercând disperat să-i spună Dansatorului-pe-nori cu ochii ceea ce gura lui nu putea să rostească. Îi rostogolea la stânga şi la dreapta, ca şi cum ar fi putut s-arate ca degetele spre locul de lângă uşă, unde aşteptau Basta şi Spintecătoru. Dansatorul-pe-nori se dădu un pas înapoi.

— Fugi! scoase Fenoglio un strigăt şi făcu un salt pe uşă.

Dansatorul-pe-nori aproape se prăbuşi pe scări, când Fenoglio trecu pe lângă el, dar apoi îl urmă, poticnindu-se. Fenoglio aluneca mai mult decât cobora pe trepte. Dar nu întoarse capul înapoi decât când ajunse jos, îl auzi în spate pe Basta înjurând şi vocea de broască a Spintecătorului. Auzi copiii ţipând speriaţi în curte şi undeva vocea Minervei, dar deja gonea între hambare şi frânghiile pe care atârnau rufele ei proaspăt spălate. Un porc îi nimeri între picioare, se poticni de el şi căzu în gunoi, iar când se ridică văzu că Dansatorul-pe-nori nu fusese atât de rapid ca el. Cum să fi fost cu piciorul lui ţeapăn? Basta îl apucase de guler, în vreme ce Spintecătoru o împinse într-o parte pe Minerva, care-i ieşise în cale cu o greblă. Fenoglio se ghemui mai întâi în spatele unui butoi gol, apoi în spatele troacei, după care se îndreptă în patru labe spre unul din hambare.

Despina.

Se holba la el cu o privire buimacă. Fenoglio duse

degetul la buze, se târî mai departe, se înghesui între nişte scânduri, acolo unde copiii Minervei aveau o ascunzătoare, încăpu exact înăuntru, ascunzătoarea nu fusese gândită pentru bătrâni ale căror şolduri se îngrăşau treptat. Cei doi copii veneau aici când nu dormeau sau voiau să scape de treabă. Îi arătaseră doar lui Fenoglio ascunzătoarea ca o dovadă de prietenie – şi în schimbul unei poveşti frumoase cu stafii.

Auzea cum Dansatorul-pe-nori striga, cum Basta urla şi Minerva plângea. Era gata să iasă, dar frica îl paraliza. Pe deasupra, ce-ar fi putut să facă împotriva cuţitului lui

Basta şi a sabiei care îi atârna de brâu Spintecătorului? Se sprijini de scânduri, auzi cum porcul grohăia şi împungea cu nasul în pământ. Scrisul lui Meggie devenise spălăcit, pagina era murdară de noroiul prin care se târâse, dar încă se mai putea descifra.

— Eu nu ştiu! îl auzi strigând pe Dansatorul-pe-nori. Nu ştiu ce-a scris! Doar nu ştiu să citesc!

Curajos, Dansatorul-pe-nori! Probabil ştia totuşi. De obicei cerea să i se şi spună ce ducea.

— Dar poţi să-mi spui unde este, nu?

— Asta era vocea lui Basta. Hai, dă-i drumul! E împreună cu Deget-de-praf? I-ai şoptit totuşi bătrânului numele lui!

— Nu ştiu! ţipă din nou, iar Minerva plângea şi mai tare, strigând după ajutor de răsunau casele înguste.

Oamenii lui Cap-de-viperă i-au luat pe toţi, *pe părinţii mei*, *pe jongleri*, citi Fenoglio. *Deget-de-praf îi urmează*… *Moar a-şoarecilor*… Literele se estompau în faţa ochilor lui. Auzi din nou strigătul de-afară. Îşi muşcă mâinile atât de tare că începură să sângereze. *Scrie ceva*, *Fenoglio*. *Salvează-i*! *Scrie*. I se părea că aude vocea lui Meggie. Încă un strigăt. Nu. Nu putea să stea aşa aici. Se târî afară, mai departe şi mai departe până ce putu să stea în picioare. Basta continua să-l ţină pe Dansatorul-pe-nori, îl împingea de zidul casei. Cămaşa bătrânului Dansator-pe-nori era însângerată şi tăiată, iar Spintecătoru stătea în faţa lui cu un cuţit în mână. Unde era Minerva? Nu se vedea pe

nicăieri, dar Despina şi Ivo stăteau ascunşi între hambare şi vedeau ceea ce un om poate să facă altui om. Cu zâmbetul pe buze.

— Basta!

Fenoglio făcu un pas în faţă. Îşi puse în glas toată furia şi toată spaima – şi ţinu sus foaia de hârtie scrisă mărunt.

Basta se întoarse cu o surpriză prefăcută.

— Ah, iată-te! strigă el. La porci. Ştiam doar. Adu-ne mai bine scrisoarea înainte ca Spintecătoru să-l taie în fâşii pe prietenul tău.

— Trebuie să veniţi s-o luaţi!

— La ce bun?

— Spintecătoru râse. Poţi să ne-o citeşti!

Da. Asta chiar putea. Fenoglio stătea acolo şi nu ştia ce să facă. Unde erau toate minciunile, toate acele minciuni practice care, altminteri, îi veneau atât de uşor pe limbă? Dansatorul-pe-nori îl privi fix, cu faţa strâmbată de durere şi spaimă – şi deodată, ca şi cum n-ar mai fi suportat spaima, se smulse de lângă Basta şi alergă spre Fenoglio. Alerga repede, în ciuda genunchiului ţeapăn, dar cuţitul lui Basta fu mai rapid, cu mult mai rapid. Îi străpunse spatele Dansatorului-pe-nori, precum săgeata lui Cap-de-viperă pieptul pitulicii de aur. Jonglerul căzu în noroi, iar Fenoglio începu să tremure. Tremura atât de tare, încât scrisoarea lui Meggie îi căzu din mână, zburând pe jos. Dansatorul-pe-nori zăcea însă cu faţa în murdărie şi nu se mai mişca. Despina ieşi din ascunzătoarea ei, oricât încercase Ivo s-o ţină, şi fixă cu ochii mari făptura nemişcată de la picioarele lui Fenoglio. Era linişte în curte, atâta linişte.

— Citeşte, Scribălăule!

Fenoglio înălţă capul. Basta stătea în faţa lui, ţinând în mână cuţitul care tocmai fusese implântat în spatele Dansatorului-pe-nori. Fenoglio fixa sângele de pe tăişul strălucitor – şi cuvintele lui Meggie. În mâna lui Basta. Fără să se gândească, strânse pumnii. Îl împinse pe Basta în piept, ca şi cum n-ar fi existat cuţitul, ca şi cum n-ar fi

existat Spintecătoru. Dându-se în spate, Basta se împiedică, cu o expresie de uimire şi supărare. Căzu peste un cazan plin cu bălării pe care le scosese Minerva din răsadurile ei. Se ridică înjurând.

— Să nu mai faci asta, Bătrâne! şuieră el. Îţi spun pentru ultima oară. Citeşte! Dar Fenoglio trăsese furca

Minervei dintre paiele murdare care se îngrămădiseră în faţa cocinii.

— Asasini! şoptea el, îndreptând spre Basta dinţii grosolan forjaţi ai furcii.

— Unde-i dispăruse glasul? Asasini, asasini! repetă tot mai tare şi împunse cu furca pieptul lui Basta, acolo unde-i bătea inima.

Basta se trase înapoi cu faţa strâmbată de furie.

— Spintecătorule! urlă el. Spintecătorule, vino-ncoace şi i-ai furca blestemată!

Dar Spintecătoru, cu sabia în mână, păşise printre case şi asculta. Afară, în uliţă, se auzea tropot de copite.

— Trebuie s-o ştergem, Basta! izbucni el. Vin străjile lui Cosimo.

Basta îl fixă pe Fenoglio cu ochii săi înguşti, plini de ură.

— Ne-om revedea, Bătrâne! şopti el. Dar atunci ai să zaci în noroi, în faţa mea, ca el.

— Trecu fără nicio grijă peste Dansatorul-de-nori care zăcea inert şi asta, zise el vârând la brâu scrisoarea lui Meggie, mi-o citeşte Mortola. Cine ar fi crezut că a treia păsărică ne scrie cu mâna ei unde se află? Şi pe deasupra, punem mâna gratis şi pe înghiţitorul-de-foc!

— Basta, vino odată! Spintecătoru îi făcea nerăbdător semne.

— Bine, bine, ce te enervezi? Crezi că ne spânzură fiindcă există acum un jongler mai puţin? răspunse Basta cu voce calmă, dar de Fenoglio nu se atinse. Îi mai făcu o ultimă dată un semn, înainte de a se face nevăzut printre case.

Lui Fenoglio i se păru că aude voci, clinchet de arme, dar poate era altceva. Îngenunche lângă Dansatorul-pe-

nori, îl întoarse cu faţa în sus şi-şi puse urechea pe pieptul lui – ca şi cum, nu demult, ar fi văzut moartea pe propria faţă. Simţi cum cei doi copii se apropiară de el. Despina îi puse mâna pe umeri, subţire şi uşoară ca o frunză.

— A murit? şopti ea.

— Doar vezi şi tu, zise fratele ei.

— Acum îl iau Doamnele Albe?

Fenoglio clătină din cap.

— Nu, se duce singur la ele, răspunse încet. Vezi doar. A plecat deja. Dar îl vor primi în Palatul lor Alb, construit din oase, dar care arată minunat. Acolo există o curte, o curte plină de flori înmiresmate şi o funie din lumină de lună, întinsă numai pentru Dansatorul-pe-nori…

Cuvintele veneau ca de la sine înţelese, frumoase, cuvinte alinătoare, dar era într-adevăr aşa? Fenoglio nu ştia. Nu-l interesase niciodată ce venea după moarte, nici în această lume, nici în cealaltă. Probabil nimic altceva decât linişte, linişte fără niciun cuvânt de alinare.

Minerva apăru împleticindu-se dintre case, cu o zgârietură sângerândă pe frunte. Felcerul care locuia la colţ era cu ea şi alte două femei, palide la faţă de spaimă. Despina alergă la mama ei, dar Ivo rămase lângă Fenoglio.

— Nimeni n-a vrut să vină.

— Minerva plângea cu sughiţuri, lăsându-se să cadă în genunchi lângă mort Le-a fost frică. Tuturor!

— Dansatorul-pe-nori, murmură felcerul.

— Cârpaci-de-oase, îl numeau oamenii, Litotomistul, Doctor-de-ud şi uneori, dacă îi murea vreun client, îngerul-morţii. Cu o săptămână în urmă m-a întrebat dacă am să-i dau ceva împotriva durerilor lui de genunchi.

Fenoglio îşi aminti că-l văzuse pe felcer la Prinţul Negru. Să-i povestească ceea ce spusese Dansatorul-pe-nori despre Tabăra Secretă? Putea să aibă încredere în el? Nu, mai bine să nu spună nimănui. Cap-de-viperă avea multe iscoade.

Fenoglio se ridică. Niciodată nu se simţise atât de bătrân, încât să i se pară că nu va supravieţui nici o singură zi. Moara de care vorbea Meggie, unde naiba

putea să fie? Numele îi suna cunoscut… Desigur fiindcă o descrisese în ultimul capitol din *Inimă de cerneală*. Morarul nu era prieten cu Cap-de-viperă, deşi moara se afla în apropierea Cetăţii Nopţii, într-o vale întunecată, la sud de Pădurea-fără-drum.

— Minerva, întrebă el, în cât timp ajunge un călăreţ de aici la Cetatea Nopţii?

— Două zile, dacă nu vrea să-şi distrugă calul, răspunse încet Minerva.

Două zile sau ceva mai puţin până când Basta avea să afle ce se afla în scrisoarea lui Meggie. Dacă se duce călare cu ea la Cetatea Nopţii. „Precis o să facă asta”, se gândi Fenoglio. „Basta nu ştie să citească, deci îi va duce scrisoarea Mortolei, iar Coţofana e sigur cuibărită în Cetatea Nopţii. Deci ar rămâne probabil încă două zile până ce Mortola va citi scrisoarea lui Meggie şi l-ar trimite pe Basta la Moara-şoarecilor. Unde, poate, Meggie aşteaptă deja…” Fenoglio oftă. Două zile. Poate ar ajunge ca s-o avertizeze, dar nu să-i trimită şi cuvintele pe care le aşteaptă de la el – cuvinte care să-i poată scăpa părinţii.

— *Scrie ceva*, *Fenoglio*, *scrie*…

Ca şi cum ar fi atât de simplu! Meggie, Cosimo, toţi voiau cuvinte de la el, dar le era uşor să vorbească. E nevoie de timp ca să le găseşti pe cele potrivite, şi tocmai din astea nu avea destule!

— Minerva, spune-i lui Cuarţ-trandafiriu că trebuie să mă duc la Cetate, zise Fenoglio.

— Se simţi deodată îngrozitor de obosit. Spune-i că-l iau mai târziu.

Minerva o mângâie pe Despina, care plângea cu sughiţuri în fusta ei, pe păr şi dădu din cap.

— Da, du-te la Cetate! zise ea cu glas stins. Du-te acolo şi spune-i lui Cosimo să trimită soldaţi împotriva ucigaşilor. Zău, am să stau în primul rând când o să-i spânzure!

— Să-i spânzure? Ce tot spui?

— Felcerul îşi trecu mâna prin părul rar şi privi în jos, posomorât, la mort. Dansatorul-pe-nori era jongler.

Nimeni nu este spânzurat fiindcă a înjunghiat un jongler. Eşti pedepsit mai rău dacă omori un iepure în pădure.

Ivo se uită neîncrezător la Fenoglio.

— Nu-i pedepsesc?

Ce să-i răspundă? Nu. Nimeni nu l-ar pedepsi pe Basta şi pe Spintecătoru. Poate ar face asta cândva Prinţul Negru sau bărbatul care şi-a pus masca Gaiţei, dar Cosimo n-ar trimite niciun soldat după cei doi. Liber ca pasărea era Poporul Pestriţ, atât de această parte a pădurii, cât şi de cealaltă. Nimănui supus şi de nimeni apărat. „Dar poate că un călăreţ o să-mi dea Cosimo, dacă-l rog, un călăreţ rapid care s-o poată avertiza pe Meggie de Basta – şi care să-i transmită că lucrez la cuvintele potrivite”. *Scrie ceva*, *Fenoglio*, *scrie*! *Scrie ceva care să-i elibereze pe toţi şi să-l omoare pe Cap-de-viperă*… Da, Dumnezeu ştie, asta ar face. Ar scrie cântece înflăcărate pentru Cosimo şi cuvinte puternice pentru Meggie. Şi atunci vocea ei ar ajuta ca această poveste să se termine în cele din urmă bine.

Fără speranţă

Blidul cu muştar se ridică şi veni pe picioare subţiri de argint la farfuria lui, clătinându-se ca Bufniţa…

— Oh, Blidul cu muştar e încântător! zise Wart. De unde-l aveţi?

T. H. White, *Regele din Camelot*. *Prima parte*

Din fericire Darius ştia să gătească, altminteri Orpheus, după prima masă, ar fi închis-o pe Elinor iarăşi în beci şi şi-ar fi scos mâncarea citind cu voce tare din cărţile ei. Datorită artei culinare a lui Darius, li se dădea drumul sus tot mai des – chiar dacă supravegheaţi de Zahăr –, căci Orpheus mânca mult şi cu plăcere, iar ceea ce gătea Darius era pe gustul lui.

Din precauţie – altminteri Orpheus nu l-ar fi lăsat decât pe Darius sus – se prefăceau că Elinor ar fi autoarea acelor bunătăţi înmiresmate, iar Darius făcea pe asistentul care tăia neobosit, amesteca şi gusta, dar de îndată ce Zahăr, plictisit, călca apăsat prin faţa uşii, fixând locurile goale din rafturile de cărţi, Darius prelua lingura de gătit, iar Elinor tăiatul – chiar dacă pentru asta ea era tot atât de

puţin talentată ca şi pentru gătit.

Din când în când se ivea în bucătărie, împiedicată şi privind pierdută în jur, câte-o făptură, uneori umană, alteori cu blană sau înaripată, odată chiar şi un blid cu muştar vorbitor. De aici, Elinor putea să deducă de cele mai multe ori, pe care din bietele ei cărţi le ţinea Orpheus în mâinile sale palide. Omuleţi cu frizuri demodate – probabil *Călătoriile lui Gulliver*. Blidul cu muştar? Foarte probabil din coliba lui Merlin, iar faunul încântător şi extrem de buimac, care intră într-o bună zi, păşind mărunt cu copite delicate de capră, provenea sigur din *Narnia*.

Elinor se întreba, firește îngrijorată, dacă toate aceste făpturi nu bâjbâiau prin biblioteca ei, şi în cele din urmă îl rugă pe Darius să se ducă să spioneze sub pretextul de a se informa cu privire la dorinţele culinare ale lui Orpheus. Se întoarse cu vestea liniştitoare că în sfânta sfintelor ei, care continua, ce-i drept, să arate tot atât de îngrozitor, în afară de Orpheus, de câinele lui oribil şi de un domn cam palid care îi amintea suspect de fantoma din Canterville, nimeni nu atingea, nu murdărea, nu mirosea sau nu deranja în vreun fel cărţile Elinorei.

— Slavă Domnului! oftă ea uşurată. Probabil că-i face pe toţi să dispară iarăşi. Individul ăsta respingător îşi cunoaşte într-adevăr meseria. Şi poate evident să-i scoată afară fără ca cineva să dispară în cărţi!

— Fără îndoială, constată Darius – şi Elinor crezu că percepe în glasul lui blând o umbră de invidie.

— Ei, din cauza asta este un monstru, zise ea într-o încercare neajutorată de a-l consola. Păcat doar că această casă este înzestrată atât de abundent cu provizii, altminteri l-ar fi trimis demult pe Omul-dulap la cumpărături şi ar fi trebuit să se înţeleagă singur cu noi doi.

În felul acesta însă zilele treceau fără ca ceva să se poată schimba – nici în ce priveşte propria lor întemniţare, nici în faptul că Mortimer şi Resa se aflau probabil în primejdie de moarte. La Meggie, Elinor nici nu încercă să se gândească. Şi Orpheus, singurul care ar fi putut într-un

mod evident atât de uşor să pună iarăşi totul în ordine, stătea ca un păianjen palid şi gras în biblioteca ei şi tândălea cu cărţile ei şi cu locuitorii acestora, ca şi cum ar fi fost jucării pe care le împachetezi şi le despachetezi.

— Mă întreb cât o să mai continue aşa! ocărî ea la un moment dat, în mod sigur pentru a suta oară, în vreme ce Darius punea orez într-un castron – orez fiert, fireşte.

suficient de mult, moale şi miezos. Are de gând să ne ţină pentru tot restul vieţii sale drept servitori neplătiţi care îi gătesc şi curăţă, în vreme ce el se distrează cu bietele mele cărţi? În *casa* mea?

Darius nu răspunse nimic. În schimb, umplu patru farfurii cu un fel de bucate care cu siguranţă nu aveau să-l alunge pe Orpheus din casă.

— Darius! şopti Elinor şi-i puse mâna pe umărul îngust. Nu vrei totuşi să-ncerci? El ţine cartea, ce-i drept, mereu aproape, dar poate am izbuti cumva să punem mâna pe ea. I-ai putea pune ceva în mâncare.

Îl pune pe Zahăr să guste înainte.

— Da, ştiu. Bun, atunci trebuie să încercăm altceva, orice altceva. Şi apoi citeşti şi ne trimiţi şi pe noi înăuntru, după ei! Dacă acest ins respingător nu vrea să ni-i aducă încoace, să mergem noi după ei acolo!

Darius însă clătină din cap cum făcea de fiecare dată când Elinor venea cu aceeaşi propunere, formulată numai cu alte cuvinte.

— Nu pot, Elinor! şopti el, iar ochelarii i se aburiră iar, Elinor prefera să nu ştie dacă de la aburul mâncării sau de la lacrimile ivite în ochi. Citind, n-am introdus pe nimeni în carte, ci doar am scos, şi ştii cum s-a sfârşit.

— Bine, atunci scoate un personaj oarecare puternic, eroic care să-i gonească pe cei doi din casa mea! Cui îi pasă dacă are nasul teşit sau şi-a pierdut vocea ca Resa, principalul e să aibă o mulţime de muşchi!

Ca un răspuns, Zahăr băgă capul pe uşă. Capul abia dacă îi era mai lat decât gâtul, ceea ce o uimea de fiecare dată pe Elinor.

— Orpheus întreabă ce-i cu mâncarea.

— Tocmai am terminat, răspunse Darius şi-i dădu în mâna una din farfuriile aburinde.

— Iar orez? mârâi Zahăr.

— Regret, zise Darius, în vreme ce îşi făcea loc să treacă pe lângă el cu farfuria lui Orpheus.

— Isprăveşte tu desertul! îi ordonă Zahăr Elinorei tocmai când aceasta voia să bage furculiţa în gură.

Nu, lucrurile nu puteau să mai meargă aşa. Servitoare la bucătărie în propria casă şi un individ respingător în biblioteca ei, care îi trântea cărţile pe jos şi se comporta cu ele de parcă ar fi fost nişte cutii de praline, din care ciuguleşti ba una, ba alta.

„Trebuie să existe o cale!” se gândi ea în vreme ce, cu o figură întunecată, punea în două cupe îngheţată de cremă de nuci. „Trebuie. Trebuie”. De ce nu se ivea nicio idee în capul ei prost?

Convoiul prizonierilor

— Deci credeţi că n-a murit? îşi puse pălăria.

— Fireşte, mă pot înşela, dar cred că trăieşte. Toate simptomele pledează pentru asta. Du-te şi uită-te la el, iar când mă întorc o să decidem împreună.

Harper Lee, *Să ucizi o pasăre cântătoare*

Se lăsase demult întunericul, când Meggie şi Farid porniră la drum pe urmele lui Deget-de-praf. Spre sud, mereu spre sud spusese Dansatorul-pe-nori, dar cum să ştii că mergi spre sud, când nu era soare după care să te orientezi, când nu erau stele care să lumineze printre frunzele negre? S-ar fi zis că întunericul ar fi mistuit totul, copacii şi chiar pământul din faţa picioarelor lor. Fluturi de noapte le atingeau obrazul, speriaţi de focul pe care Farid îl îngrijea ca pe un mic animal între degetele sale. Copacii păreau să aibă ochi şi mâini, iar vântul le aducea în urechi voci, voci scăzute care îi şopteau lui Meggie cuvinte de neînţeles. În oricare altă noapte s-ar fi oprit la un moment dat sau ar fi alergat înapoi, acolo unde Dansatorul-pe-nori şi Urzica poate mai stăteau încă la foc, dar în această noapte ştia un singur lucru – trebuia să-i găsească pe Deget-de-praf şi pe părinţii ei, căci nici noaptea, nici

pădurea nu puteau să-i insufle o spaimă mai mare decât aceea care se cuibărise în inima ei de când văzuse sângele lui Mo pe paie.

Mai întâi Farid găsea mereu cu ajutorul focului ba amprenta lăsată de cizma lui Deget-de-praf, ba o creangă ruptă, ba o urmă de jder, uneori însă rămânea dezorientat şi nu ştia încotro să se îndrepte. Copacii se înşirau atât de des unul după altul în lumina palidă a lunii, în orice direcţie se uita, încât nicio potecă nu se putea face printre trunchiuri, iar Meggie vedea ochi, ochi deasupra ei, în spatele ei şi lângă ea… ochi flămânzi, ochi mânioşi, atât de mulţi, încât ar fi vrut ca luna să lumineze mai puţin strălucitor printre frunze.

— Farid! şopti ea. Hai să ne urcăm într-un copac şi să aşteptăm soarele. Nu mai dăm de urma lui Deget-de-praf dacă tot mergem aşa înainte.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere!

— Deget-de-praf se ivi atât de silenţios dintre copaci, de parcă ar fi stat acolo o bună bucată de vreme De un ceas vă aud în spatele meu, brăzdând pădurea ca o haită de porci mistreţi, zise el, în timp ce Furişu îşi vâra capul printre picioarele sale. Aici suntem în Pădurea-fără-drum şi, pe deasupra, nu în colţul ei cel mai prietenos. Puteţi fi bucuroşi că le-am putut convinge pe elfele copacilor din frasinul de-acolo că nu i-aţi rupt dinadins crengile. Şi strigoii? Nu credeţi că vă miros? Dacă nu i-aş fi izgonit eu, aţi fi zăcut între copaci ţepeni ca lemnul mort, învăluiţi de vise urâte ca două muşte în pânza de păianjen.

— Strigoii? şopti Farid, în vreme ce scânteile de pe degetele sale se stinseră.

Strigoii. Meggie se apropie de el. Îşi aminti de o poveste pe care i-o povestise Resa. Ce bine că nu-i venise în minte mai devreme…

— Da, încă nu ţi-am povestit despre ei?

— Furişu sări spre Deget-de-praf când acesta se apropie de ei şi-l salută pe Gwin cu un lătrat voios. Poate că nu te devorează de viu ca acele stafii din pustie de care mi-ai povestit mereu, dar prietenoşi chiar nu sunt.

— Nu mă întorc înapoi, zise Meggie, privindu-l ţintă. Nu mă întorc înapoi, indiferent de ce zici.

Deget-de-praf o privi doar.

— Nu, ştiu, zise el. Eşti leită mama ta.

Doar atât.

Toată noaptea merseră pe urma lată pe care o lăsaseră în pădure înzăuaţii. Doar din când în când, văzând că Meggie se clătina de oboseală, Deget-de-praf îi lăsa să se odihnească pentru puţin timp. Când soarele ajunse iarăşi atât de jos, încât atingea vârfurile copacilor, se pomeniră pe creasta unui deal şi Meggie descoperi la picioarele lui banda întunecată a unei şosele în verdele pădurii. O îngrămădire de clădiri se afla la marginea ei: o casă lungă, grajduri şi o curte împrejur.

— Singurul han din apropierea graniţei, le spuse în şoaptă Deget-de-praf. Acolo şi-au adăpostit pesemne caii. În pădure înaintezi pe jos cu mult mai repede. La han fac popas toţi cei care vor s-ajungă în sud şi jos, la mare: curieri, comercianţi, chiar şi jongleri, deşi oricine ştie că hangiul este o iscoadă a lui Cap-de-viperă. Dacă avem noroc suntem acolo înaintea celor pe care îi urmărim, căci cu căruţa şi cu prizonierii e imposibil să coboare pantele. Vor trebui să facă un ocol, noi însă putem coborî imediat şi aştepta la han.

— Şi apoi?

Pentru o clipă, Meggie crezu că vede în ochii lui aceeaşi grijă care o mânase şi pe ea prin pădurea noptatică. Dar pentru cine îşi făcea griji? Pentru Prinţul Negru, pentru ceilalţi jongleri… pentru mama ei? îşi aminti de ziua în care o implorase pe Resa, în cripta lui Capricorn, să fugă cu el şi să-şi lase fata…

Poate şi Deget-de-praf se gândise la asta.

— Ce te uiţi aşa la mine? întrebă el.

— Nimic, absolut nimic, murmură ea şi lăsă capul în jos. Îmi fac doar griji.

— Păi, ai destule motive! zise el şi-i întoarse brusc spatele.

— Dar ce facem după ce i-am ajuns?

Farid îl urmă precipitat, împiedicându-se.

— Nu ştiu, răspunse Deget-de-praf, căutându-şi un drum pe povârniş în jos, mereu la adăpostul copacilor. Mă gândeam că unul din voi ar avea vreo idee, că doar aţi vrut neapărat să veniţi cu mine.

Drumul pe care apucase cobora atât de abrupt, încât Meggie abia putea să se ţină după el, dar deodată văzu şoseaua pietroasă şi brăzdată de pârâiaşe ce curseseră cândva de pe dealuri. De cealaltă parte se aflau grajdurile şi casa pe care o zărise de pe creasta dealului. Deget-de-praf le făcu un semn spre un loc la marginea şoselei unde desişul îi apăra de ochi curioşi.

— Se pare, într-adevăr, că n-au ajuns încă aici, dar trebuie să vină curând! zise el încet. Poate că rămân chiar peste noapte, îşi umplu burţile şi se îmbată ca să uite de spaima din pădure. Nu pot să-mi arăt faţa acolo atâta timp cât este încă lumină. Norocos cum sunt, mi-ar tăia drumul unul dintre incendiatorii care lucrează acum pentru Cap-de-viperă. Dar tu, îi puse lui Farid mâna pe umeri, tu te poţi furişa peste drum. Dacă te întreabă cineva de unde vii, spui pur şi simplu că stăpânul tău stă în cârciumă şi se îmbată. Şi de îndată ce-ajung ei aici, numără soldaţii, numără prizonierii şi câţi copii sunt cu ei. Ai priceput? Între timp, eu o să mă uit pe şosea în sus, am o idee.

Farid dădu din cap şi-l ademeni pe Gwin spre el…

— Mă duc cu el! Meggie se aşteptase ca Deget-de-praf să se supere, sau să-i interzică să se ducă, dar el doar ridică din umeri.

— Cum vrei. Greu să te ţin aici. Sper doar ca mama ta să nu se trădeze când o să te recunoască. Şi încă ceva!

— O apucă pe Meggie de braţ când ea vru să-l urmeze pe Farid să nu-ţi închipui că putem face ceva pentru părinţii tăi. Poate izbutim să eliberăm câţiva copii, poate şi pe alţi câţiva, dacă pot să alerge suficient de repede. Dar tatăl tău nu poate alerga şi mama ta o să rămână cu el. N-o să-l lase singur, tot aşa cum nu te-a lăsat nici pe tine atunci. Ne amintim amândoi de asta, nu?

Meggie dădu din cap şi-şi întoarse faţa ca să-i nu

vadă lacrimile. Dar Deget-de-praf o întoarse încet şi-i şterse lacrimile de pe obraji.

— Semeni într-adevăr foarte mult cu mama ta, zise el încet. Nici ea nu voia vreodată să fie văzută că plânge, chiar dacă ar fi avut motive întemeiate.

— Faţa lui era încordată când îi mai cercetă o dată pe amândoi. Daţi-i drumul! Sunteţi destul de murdari, constată el. Oricine o să vă ia drept grăjdar şi fată la bucătărie. Ne întâlnim jos, la grajduri, de îndată ce se întunecă. Şi acum duceţi-vă!

N-au trebuit să aştepte mult.

Abia trecuse o oră de când Meggie şi Farid se ghemuiseră între grajduri şi văzură convoiul de prizonieri venind pe şosea – femei, copii, bătrâni, cu mâinile legate la spate, soldaţi de ambele părţi. Aceştia nu erau înzăuaţi, niciun coif nu le ascundea chipurile posomorâte, dar purtau toţi pe piept şarpele stăpânului lor, mantalele cenuşiu-argintii şi o sabie la centură. Meggie îl recunoscu imediat pe conducătorul lor. Era Vulpoi-roşu. Şi judecând după faţa lui, nu-i tihnea să meargă pe jos.

— Nu te holba aşa la ea! şopti Farid când Meggie rămase ca ţintuită locului, şi o târî în spatele uneia din căruţele trase în curte. Mama ta e teafără. Ai văzut-o?

Meggie dădu din cap. Da. Resa mergea între alte două femei, una dintre ele era însărcinată. Dar unde era Mo?

— Hei! răcni Vulpoi-roşu în timp ce oamenii săi îi mânau pe prizonieri în curte. Ale cui sunt căruţele astea? Avem nevoie de mai mult loc.

Soldaţii împinseră căruţele într-o parte, pe una atât de brutal încât sacii cu care era încărcată începură să alunece. Un bărbat se năpusti afară din cârciumă, probabil proprietarul, gata să protesteze, dar văzând soldaţii îşi

Înghiţi cuvintele şi strigă argaţii care îndreptară grabnic căruţa. Comercianţi, ţărani, argaţi – tot mai mulţi oameni se revărsau din grajduri şi din casa principală ca să vadă de unde venea zgomotul din curte. Un bărbat gras, asudat se împinse prin învălmăşeală spre Vulpoi-roşu, i se

postă acuzator în faţă şi revărsă asupra lui un şuvoi de vorbe puţin prietenoase.

— Bine, bine! îl auzi Meggie pe Vulpoi-roşu mârâind. Dar ne trebuie loc. Nu vezi că avem prizonieri? Sau să-i mânăm mai bine în grajdurile tale?

— Da, da, ia unul din grajduri, strigă uşurat bărbatul gras, şi le făcu un semn câtorva argaţi de-ai să-i care stăteau acolo şi se holbau la prizonieri.

Câţiva dintre aceştia se lăsaseră în genunchi chiar în locul unde se aflau, cu feţele palide de epuizare şi spaimă.

— Vino! îi şopti Farid lui Meggie şi, unul lângă altul, îşi făcură lor printre comercianţii şi ţăranii care înjurau, printre argaţii care încă mai duceau din curte saci plesniţi şi soldaţii care aruncau priviri lacome spre cârciumă. Niciunul nu părea să fie atent în mod special la prizonieri, dar nici nu era necesar. Niciunul dintre ei nu arăta să mai fi avut atâta forţă încât să fugă. Chiar şi copiii, ale căror picioare ar fi mers poate suficient de repede, se agăţau cu ochii stinşi de fustele mamelor lor şi priveau ţintă la bărbaţii înarmaţi care îi aduseseră acolo. Resa o sprijinea pe femeia însărcinată. Da. Mama ei era nevătămată, atât vedea Meggie, deşi evita să se apropie prea mult de spaimă că grija lui Deget-de-praf, ca Resa să nu se trădeze dacă ar vedea-o, ar fi putut să fie întemeiată. Cât de disperată se uita în jur. Apucă braţul unui soldat cu faţa spână, care arăta ca un băiat şi apoi:

— Farid!

Meggie nu credea ce vedea. Resa vorbea. Nu cu mâinile, ci cu gura. Vocea ei abia se auzea în toată această larmă, dar era vocea ei. Cum era posibil? Soldatul n-o ascultă, o

Împinse cu brutalitate înapoi şi Resa se întoarse. Prinţul Negru şi ursul său trăgeau o căruţă în curte. Cei doi erau înhămaţi ca boii la căruţă. Un lanţ era trecut după botul negru al animalului şi un altul după gâtul şi pieptul său. Dar Resa nu avea ochi nici pentru urs, nici pentru prinţ – ci se uita ţintă doar la căruţă şi Meggie înţelese imediat ce însemna asta.

Fără un cuvânt, o luă la goană.

— Meggie! o strigă Farid, dar ea nu-l auzi. Nimeni nu putea s-o oprească. Căruţa era putredă. Pentru început îl văzu doar pe jonglerul cu piciorul rănit ţinând copilul în poală. Apoi îl văzu pe Mo.

Inima i se opri în loc. El zăcea acolo cu ochii închişi, sub pătura murdară şi, cu toate astea, Meggie văzu sângele. Toată cămaşa era plină de sânge, cămaşa pe care o purta cu atâta plăcere, deşi mânecile erau deja rupte. Meggie uită de tot, de Farid, de soldaţi, de avertismentul lui Deget-de-praf, unde era, de ce era aici… Privea ţintă doar la tatăl ei şi la faţa lui tăcută. Lumea devenise deodată un loc gol, atât de gol, iar inima ei un obiect rece şi mort.

— Meggie! Farid o prinse de braţ. O trase după el, oricât de tare se împotrivea şi o strânse în braţe când începu să plângă în hohote.

— E mort, Farid! L-ai văzut? Mo… e mort! Bâiguia necontenit cuvântul îngrozitor. Mort. Dus. Pentru totdeauna.

Împinse braţele lui Farid.

— Trebuie să mă duc la el.

De cartea asta, Meggie, e lipită nenorocirea, nimic altceva decât nenorociră. Chiar dacă tu nu vrei să mă crezi. Nu-i spusese el asta în biblioteca Elinorei? Cât de mult durea acum fiecare cuvânt. Moartea aşteptase în carte, moartea lui.

— Meggie!

— Farid continua s-o ţină strâns. O scutura ca şi cum ar fi trebuit s-o trezească. Meggie, ascultă. Nu e mort! Crezi că altminteri l-ar târî după ei?

Ar face-o? Nu mai ştia nimic.

— Vino cu mine. Hai, vino odată!

Farid o trase după el. Se strecură aşa ca din întâmplare prin îmbulzeală de parcă întreaga agitaţie nu l-ar fi interesat. În cele din urmă se opri cu o figură plictisită lângă grajd în timp ce soldaţii îi împingeau pe prizonieri înăuntru. Meggie îşi şterse lacrimile din ochi şi-şi dădu

osteneala să privească la fel de indiferent într-acolo, dar cum să izbutească atunci când inima o durea de parcă cineva i-ar fi tăiat-o în două?

— Ai destulă mâncare? îl auzi pe Vulpoi-roşu întrebând. Am venit cu o foame uriaşă din pădurea asta blestemată.

Meggie văzu cum o îmbrânciră pe Resa în grajdul întunecat, la un loc cu celelalte femei, iar doi soldaţi îi dezlegară pe Prinţ şi pe urs.

— Desigur, am destulă! zise hangiul gras cu o voce indignată. Iar caii voştri n-o să-i mai recunoaşteţi, aşa vor străluci.

— Mă rog, vreau să sper, răspunse Vulpoi-roşu. Altminteri, Cap-de-viperă se va îngriji ca tu să nu mai fi mult proprietarul acestor bărăci. Mâine, în zori, plecăm mai departe. Oamenii mei şi prizonierii rămân în grajd, dar eu vreau un pat, şi anume unul numai pentru mine, nu unul pe care să trebuie să-l împart cu o grămadă de străini care sforăie şi trag vânturi.

— Fireşte, fireşte!

— Hangiul dădu iute din cap. Dar ce e cu monstrul de-aici?

— Arătă cu îngrijorare spre urs. O să-mi sperie caii. De ce nu l-aţi omorât şi nu l-aţi lăsat să zacă în pădure?

— Deoarece Cap-de-viperă vrea să-l spânzure împreună cu stăpânul său, răspunse Vulpoi-roşu, iar oamenii mei cred despre el absurditatea că este un strigoi care hoinăreşte pe-aici sub chip de urs, şi de aceea n-ar fi o idee bună să i se trimită o săgeată în blană.

— Un strigoi?

— Hangiul chicoti nervos. Evident nu credea imposibilă povestea indiferent ce este, nu-mi intră în grajd. Din partea mea, puteţi să-l legaţi în spatele brutăriei. Acolo poate nu-l miros caii.

Ursul mârâi surd când unul din soldaţi îl trase de lanţ după el, dar Prinţul Negru îi vorbi liniştitor, cu voce scăzută, ca şi cum ar fi trebuit să consoleze un copil, în vreme ce-i împingeau spre partea din spate a casei

principale.

Căruţa cu Mo şi cu bătrânul stăteau în continuare în curte. Câţiva argaţi hoinăreau primprejur şi şuşoteau, pesemne încercau să ghicească pe cine exact prinsese Cap-de-viperă. Deşi se zvonise deja că omul care zăcea aproape mort în căruţă era Gaiţă. Soldatul cu faţa spână evita argaţii, trase copilul din căruţă şi-l îmbrânci în grajd.

— Cum rămâne cu răniţii? strigă el spre Vulpoi-roşu. Să-i lăsăm pe cei doi pur şi simplu în căruţă?

— Ca să-i găsim dimineaţă morţi sau fugiţi? Ce tot vorbeşti, nătărăule? În definitiv, unul dintre ei este motivul pentru care ne-am strecurat prin această pădure blestemată, nu?

— Vulpoi-roşu se adresă din nou hangiului. Este printre oaspeţii tăi vreun felcer? întrebă el. Am un prizonier care trebuie să rămână în viaţă deoarece Cap-de-viperă plănuieşte pentru el o execuţie măreaţă. Un om mort nu mai e deloc distractiv, dacă înţelegi la ce mă refer.

…să rămână în viaţă… Farid strânse mâna lui Meggie şi-i zâmbi triumfător.

— Oh, da, fireşte, fireşte!

— Hangiul aruncă o privire curioasă spre căruţă. Desigur, e supărător să-ţi moară condamnaţii înainte de execuţie. Anul acesta s-a întâmplat de două ori, din ce am auzit. Totuşi, cu un felcer nu pot să te servesc. Dar am o piticuţă-de-muşchi care ajută la bucătărie. Ea a reuşit să ducă până-acolo pe câte un oaspete.

— Bun! Cheam-o încoace!

Hangiul făcu nerăbdător un semn unui băiat care stătea sprijinit de gregd. Vulpoi-roşu însă îşi strigă doi soldaţi:

— Daţi-i drumul, şi răniţii la grajd! îl auzi Meggie spunând. Străji duble la uşă şi patru dintre voi să-l păzească în noaptea asta pe Gaiţă, s-a înţeles? Niciun vin, niciun mied şi vai de ăla care o dormi!

— Gaiţă?

— Hangiul făcu ochii mari. Îl aveţi pe Gaiţă în căruţă?

— Când Vulpoi-roşu îi aruncă o privire de

avertisment, îşi astupă repede gura cu degetele grase. Niciun cuvânt! zise el. De la mine nu află nimeni niciun cuvânt.

— Asta vreau să te şi sfătuiesc, mârâi Vulpoi-roşu şi se uită în jur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu i-a auzit cuvintele.

Când soldaţii îl ridicară pe Mo din căruţă, Meggie făcu involuntar un pas înainte, dar Farid o trase după el.

— Meggie, ce-i cu tine? şuieră el. Dacă continui aşa, au să te închidă şi pe tine imediat. Crezi că-i ajuţi aşa?

Meggie scutură din cap.

— Trăieşte încă, Farid, aşa-i? şopti ea.

Îi era aproape frică să creadă.

— Da, desigur. Doar ţi-am spus. Şi acum nu te mai uita aşa de trist. Totul o să fie bine, ai să vezi!

Farid o mângâie pe frunte, îi sărută lacrimile de pe gene.

— Hei, voi de-acolo, porumbeilor, departe de cai!

Fluieraru stătea în faţa lor. Meggie lăsă capul în jos, chiar dacă era sigură că n-ar recunoaşte-o. Fusese doar o fată într-o rochie murdară pe care era gata s-o calce cu calul în piaţa din Ombra. Şi astăzi era mai somptuos îmbrăcat decât toţi jonglerii pe care îi văzuse până atunci. Hainele lui de mătase sclipeau ca o coadă de păun – iar inelele din degete erau tot din argint ca şi nasul său. Absolut evident, Cap-de-viperă plătea bine pentru cântecele care-i plăceau.

Fluieraru le mai făcu un semn cu ochiul, apoi se duse agale spre Vulpoi-roşu.

— Ia te uită, te-ai întors din pădure! îi strigă de departe. Şi cu o pradă grasă. Deci, în mod excepţional, una din iscoadele tale n-a spus minciuni. În fine, o veste bună pentru Cap-de-viperă.

Vulpoi-roşu răspunse, dar Meggie nu-l ascultă. Băiatul se întoarse cu piticuţa-de-muşchi, o femeie de statură mică ce-i ajungea abia până la umeri. Pielea îi era cenuşie ca scoarţa de copac, iar faţa zbârcită ca un măr stafidit. Piticuţe-de-muşchi, tămăduitoare… înainte ca

Farid să priceapă ce avea de gând, Meggie îi scăpă. Piticuţa-de-muşchi trebuia să ştie cum stăteau lucrurile cu Mo… se apropie într-atât de piticuţă încât între ele nu mai era decât soldatul tânăr. Şorţul piticuţei era pătat cu sos de friptură, iar picioarele îi erau desculţe, dar cerceta bărbaţii din jurul ei cu o privire neînfricată.

— Într-adevăr, o piticuţă-de-muşchi adevărată, mormăi Vulpoi-roşu, în vreme ce soldaţii se traseră înapoi din faţa femeii mărunţele, ca şi cum ar fi fost la fel de primejdioasă ca ursul Prinţului Negru.

— Credeam că nu ies niciodată din pădure. Dar bine, se pare că se pricep la vindecări. Vrăjitoarea aia bătrână, Urzica, mama ei nu-i o piticuţă-de-muşchi?

— Da, dar tatăl ei nu făcea două parale.

Femeia mărunţică îl cercetă pe Vulpoi-roşu atât de insistent de parcă ar fi încercat să descopere ce fel de sânge îi curge prin vine.

— Bei prea mult! constată ea. Uită-te la faţa ta! Dacă ai să continui tot aşa, curând o să-ţi plesnească ficatul ca un dovleac prea copt.

Cei de faţă izbucniră în râs, dar o privire a lui Vulpoi-roşu îi făcu să amuţească.

— Ascultă, tu nu eşti aici ca să-mi dai sfaturi, pitico! se răsti el la piticuţa-de-muşchi. Vreau să te uiţi la unul din prizonierii mei, căci trebuie să ajungă în viaţă la Cetatea lui Cap-de-viperă.

— Da, da, asta ştiu deja, răspunse piticuţa-de-muşchi, în vreme ce continua să-i examineze posomorâtă faţa. Pentru ca stăpânul tău să-l omoare după toate regulile artei. Aduceţi-mi apă caldă şi cârpe curate! Afară de asta, trebuie să mă ajute cineva!

Vulpoi-roşu făcu un semn soldatului tânăr.

— Dacă vrei un ajutor, caută-ţi unul, mormăi Vulpoi-roşu şi-şi pipăi pe neobservate burta, bănuind pesemne că acolo îi era ficatul.

— Unul din oamenii tăi? Nu, mulţumesc.

— Piticuţa-de-muşchi îşi ridică dispreţuitor nasul scurt şi se uită în jur până ce privirea îi rămase agăţată de

Meggie Asta de-aici, zise femeiuşcă. N-arată prea nătângă.

Şi înainte ca Meggie să înţeleagă ce se întâmplă se pomeni că unul din soldaţi o prinse brutal de umăr. Ultimul lucru pe care îl văzu, înainte de a o urma împleticindu-se spre grajd pe piticuţa-de-muşchi, fu faţa speriată a lui Farid.

Un chip familiar

— Crede-mă. Uneori când viaţa pare cum nu se poate mai cumplită, apare o lumină, tăinuită în inima lucrurilor.

Clive Barker, *Abarat*

Mo era conştient când piticuţa-de-muşchi îngenunchea se lângă el. Stătea cu spatele la peretele umed şi căuta cu ochii chipul Resei printre toţi acei prizonieri ghemuiţi în grajdul pe jumătate luminat. Pe Meggie o observă abia în clipa în care piticuţa îi făcu un semn nerăbdător să vină lângă ea. Fireşte, înţelese imediat că până şi un zâmbet ar fi putut s-o trădeze, dar era atât de greu să n-o tragă spre el, atât de greu să-şi ascundă bucuria şi spaima care se zbăteau în inima lui văzând-o.

— Ce stai aşa? se răsti bătrâna la Meggie. Haide, vino-ncoace odată, fetişcană proastă!

Mo ar fi vrut s-o poată strânge în braţe, dar Meggie se grăbi doar să îngenuncheze lângă ea şi să ia pansamentele însângerate de pe piept pe care bătrâna i le tăia brutal lui Mo. „Nu o fixa!” se gândi Mo şi-şi sili ochii să privească peste tot, la mâinile bătrânei, la ceilalţi prizonieri, numai la fata lui nu. O fi văzut-o şi Resa? „Îi merge bine”, se gândi el. „Da. Precis”. Nu era mai slabă decât de obicei, nu părea cumva bolnavă sau rănită. Dacă ar fi putut să schimbe măcar un cuvânt cu ea!

— Scuipat-zânesc, ce-i cu tine? o întrebă urâcios piticuţa atunci când Meggie era gata să verse apa pe care i-o întindea. Aş fi putut tot atât de bine să iau un soldat.

Începu să pipăie cu degete scorţoase rana lui Mo. Îl durea, dar strânse din dinţi ca Meggie să nu observe nimic.

— Eşti întotdeauna aşa severă cu ea? o întrebă pe bătrână.

Piticuţa murmură ceva de neînţeles, fără să se uite la el, dar Meggie îndrăzni să-i arunce o privire rapidă, iar el îi zâmbi, sperând să nu vadă grija din ochii lui, spaima că o reîntâlnea tocmai în acest loc, printre toţi aceşti soldaţi. „Atenţie, Meggie!” încerca să-i spună cu ochii. Cum îi tremurau buzele, probabil de toate cuvintele pe care le putea rosti tot atât de puţin ca şi el! Era atât de bine că putea s-o vadă! Chiar şi în acest loc. De câte ori în toate aceste zile şi nopţi cu febră nu fusese sigur că n-o să-i mai vadă niciodată chipul.

— Daţi-i zor, mai repede, da? Vulpoi-roşu apăru deodată în spatele lui Meggie şi ea, auzindu-i glasul, lăsă repede capul în jos şi-i întinse din nou femeii mărunţele strachina cu apă.

— E o rană urâtă! constată piticuţa-de-muşchi. Mă mir că mai trăieşti.

— Da, ciudat, nu?

— Mo simţea privirea lui Meggie ca pe o mână. Poate că zânele mi-au şoptit în urechi cuvinte alinătoare.

— Cuvinte alinătoare?

— Piticuţa-de-muşchi strâmbă din nas. Ce fel de cuvinte să fie astea? Flecăreala zânelor este la fel de nătângă şi nefolositoare ca şi ele.

— Ei, atunci poate mi le-a şoptit altcineva.

Mo văzu cum Meggie se făcu albă la faţă când îi ajută piticuţei să bandajeze din nou rana de care nu murise. Nu-i nimic, Meggie, voia să spună, îmi merge bine, dar tot ce putea să facă era să se mai uite o dată la ea absolut întâmplător, ca şi cum faţa ei n-ar fi însemnat pentru el mai mult decât feţele tuturor celorlalţi.

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, zise el bătrânei. Am auzit cuvintele, cuvinte frumoase. La început am crezut că era glasul soţiei mele, apoi am băgat de seamă că era acela al fetei mele. Îi auzeam glasul atât de clar de parcă ar fi stat lângă mine.

— Da, da, când ai febră auzi tot felul de lucruri! răspunse posacă piticuţa-de-muşchi. Am auzit despre oameni care jurau că morţii ar fi vorbit cu ei. Morţi, îngeri,

diavoli…

— Febra îi atrage în cete. Se întoarse spre Vulpoi-roşu. Am o alifie care îl va ajuta, zise ea, şi trebuie să mai fac un amestec pe care va trebui să-l bea. Mai mult nu pot să fac. Când se întoarse cu spatele, Meggie puse repede mâna pe degetele lui. Nimeni nu observă, cum nu observă nici apăsarea blândă cu care el răspunse mâinii ei. Îi mai zâmbi odată. Abia când piticuţa-de-muşchi se întoarse din nou, îşi mută repede privirea într-o parte.

— Ar trebui să te uiţi şi la piciorul lui! zise el şi făcu un semn cu capul spre jonglerul care dormea epuizat, pe paie, lângă el.

— Nu, nu trebuie! se amestecă răstit Vulpoi-roşu. Dacă el trăieşte sau nu, mi-e indiferent. Cu tine e altceva.

— Ah, înţeleg! Continuaţi să mă luaţi drept acel tâlhar.

— Mo îşi sprijini capul de zid şi închise pentru o clipă ochii. Pesemne că nu slujeşte la nimic dacă vă mai spun încă odată că nu sunt eu acela?

Drept răspuns Vulpoi-roşu îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Să-i spui asta lui Cap-de-viperă, poate te crede, zise el.

— Apoi o ridică pe Meggie brutal în picioare. Daţi-i drumul, afară cu voi! Ajunge! se răsti la ea şi la piticuţă.

Oamenii lui le împinseră pe uşa grajdului, Meggie încercă să se mai uite odată înapoi, îşi căută cu privirea mama care stătea undeva printre ceilalţi prizonieri, căută să-l mai vadă odată pe Mo, dar Vulpoi-roşu o prinse de braţ şi o împinse afară – iar Mo îşi dori cuvinte, cuvinte ca acelea care îl uciseseră pe Capricorn. Limba lui voia să le guste, voia să le trimită după Vulpoi-roşu, să-l vadă făcut praf ca şi stăpânul lui de odinioară. Dar nu era nimeni care să-i scrie cuvintele. Doar povestea lui Fenoglio era pretutindeni, îi înconjura cu spaime şi întunecime – şi pesemne îi prevăzuse moartea într-unul din următoarele capitole.

Hârtie şi foc

— Bun, asta ar fi atunci hotărât, zise o voce nerăbdătoare la celălalt capăt al temniţei.

Aparţinea Coboldului-iscoditor care mai era încătuşat. Twig uitase cu totul de el.

— Poate să-mi desfacă şi mie cineva cătuşele?

Paul Stewart, *Twig în ochiul furtunii*

Când Deget-de-praf se furişă pe şosea, ferestrele hanului îl întâmpinară luminând ca nişte ochi galbeni, murdari. Furişu i-o luă înainte sărind, doar o umbră în întuneric. Luna nu lumina şi în curtea dintre grajduri era atât de întuneric, încât nici faţa lui cu cicatrice nu s-ar fi văzut decât ca o pată palidă.

În faţa grajdului în care închiseseră prizonierii stăteau paznicii, patru la umăr, dar nu-l observară. Plictisiţi, cu mâinile pe săbii, scrutau noaptea şi priveau necontenit cu jind spre ferestrele luminate de peste drum. Dinspre cârciumă pătrundeau glasuri, glasuri zgomotoase de beţivi – şi apoi câteva sunete de lăută, bine ciupite, urmate de un cântec ciudat de înăbuşit. Ah, Fluieraru se întorsese din Ombra şi-şi cânta unul din cântecele sale, ameţit de sânge şi de beţia uciderii. Faptul că Nas-de-argint se afla aici era un argument în plus să rămână invizibil. Meggie şi Farid aşteptau precum conveniseră în spatele grajdurilor, dar se certau atât de tare, încât Deget-de-praf, ajungând în spatele băiatului, îi astupă gura cu mâna.

— Ce înseamnă asta? şuieră el supărat. Vreţi să vă bage lângă ceilalţi?

Meggie lăsă capul în jos. Avea din nou lacrimi în ochi.

— Vrea să se ducă în grajd, şopti Farid. Crede că dorm toţi! Ca şi cum…

Deget-de-praf îi astupă din nou gura. În curte răsunau glasuri. Evident, cineva adusese paznicilor din faţa grajdului ceva de mâncare.

— Unde e Prinţul Negru? şopti el, când se făcu din nou linişte.

— Lângă ursul lui, între brutărie şi casa principală. Spune-i că nu se poate duce în grajd! Sunt cel puţin

cincisprezece soldaţi înăuntru.

— Câţi sunt la Prinţ?

— Trei.

Trei. Deget-de-praf privi spre cer. Nici urmă de lună. Se ascundea în spatele norilor şi întunericul era negru ca o haină.

— Vrei să-l eliberezi? Trei nu sunt mulţi.

— Glasul lui

Farid suna excitat. Nici urmă de frică. Îl va pierde cândva, această neînfricare Le tăiem gâtlejurile înainte să scoată un sunet. Asta o să fie foarte uşor.

Spunea adesea astfel de lucruri. Deget-de-praf se întreba dacă doar vorbea de ele sau le şi făcuse cu adevărat.

— Dumnezeule, eşti un flăcău fără scrupule! zise el încet. Dar eu nu sunt bun la tăierea de gâtlejuri, asta e sigur. Câţi prizonieri sunt?

— Unsprezece, trei copii, nouă bărbaţi, fără Limbă-vrăjită.

— Cum îi merge?

— Deget-de-praf se uită la Meggie. L-ai văzut? Poate să alerge?

Meggie scutură din cap.

— Şi mama ta?

Îi aruncă o privire rapidă. Nu-i plăcea când vorbea de Resa.

— Spune odată, e bine?

— Cred că da! – îşi sprijini mâna de zidul grajdului ca şi cum ar fi fost posibil să-şi simtă părinţii de dincolo de el

Dur n-am putut să vorbesc cu ea. Te rog!

— Cât de rugător îi privea. Precis dorm toţi. O să fiu foarte prudentă!

Farid aruncă o privire disperată spre stele ca şi cum, de atâta nechibzuinţă, ar fi trebuit să-şi întrerupă tăcerea lor veşnică.

— Paznicii n-or să doarmă, zise Deget-de-praf. Deci, n-ăţi vină în minte o minciună bună pentru ei. Ai ceva de scris?

Meggie se uită la el neîncrezătoare, cu privirea mamei ei. Apoi vârî mâna în sacul pe care îl purta cu ea.

— Am hârtie la mine, şopti ea în vreme ce rupse o foaie dintr-o carte mică. Şi un creion!

Fata ca mama. Întotdeauna cu ceva de scris la ea.

— O laşi să plece? Farid se uită la el năucit.

— Da!

Meggie îl privi, aşteptând.

— Scrie: Mâine pe şoseaua pe care vor merge o să fie un copac răsturnat. Când acesta va lua foc, să fugă toţi care sunt puternici şi tineri la stânga, în pădure. La stânga, asta e important! Scrie: îi vom aştepta acolo şi-i vom ascunde. Ai scris?

Meggie dădu din cap. Creionul ei alerga pe hârtie. Deget-de-praf nu putea decât să spere că Resa va fi în stare, în grajdul întunecat, să descifreze scrisul mărunt, căci el nu va fi acolo să-i facă foc.

— Te-ai gândit ce să le spui paznicilor? întrebă el.

Meggie dădu din cap. Pentru o clipă arăta aproape ca fetiţa care fusese cu un an în urmă şi Deget-de-praf se gândi dacă nu era totuşi o greşeală s-o lase să plece, dar până să se răzgândească, ea plecase deja. Cu paşi grăbiţi traversă curtea şi dispăru în cârciumă. Când se întoarse ţinea în mână un urcior.

— Vă rog! Mă trimite piticuţa-de-muşchi! o auziră spunând cu voce clară paznicilor. Trebuie să duc lapte copiilor.

— Ia te uită! Deşteaptă ea un şacal! şopti Farid, când paznicii se dădură la o parte. Şi curajoasă ca o leoaică!

Era atâta admiraţie în glasul lui, încât Deget-de-praf trebui să zâmbească. Băiatul era într-adevăr îndrăgostit.

— Da, pesemne este mai deşteaptă decât noi doi la un loc, îi şopti el. Mai curajoasă este în orice caz, cel puţin în ce mă priveşte.

Farid doar dădu din cap. Se uita ţintă la uşa grajdului – şi zâmbi uşurat când Meggie ieşi iar.

— Ai văzut? îi şopti ea când se află din nou lângă Farid. A fost uşor!

— Bun! zise Deget-de-praf şi-i făcu lui Farid un semn să vină lângă el. Atunci ţine-ne pumnii ca ceea ce avem noi de făcut acum să fie la fel de uşor. Ce zici, Farid? Ai chef să te joci puţin cu focul?

Băiatul îşi duse sarcina la bun sfârşit cu acelaşi sânge rece ca şi Meggie. Aparent distrat, dar foarte vizibil pentru oamenii care-l păzeau pe Prinţ, începu să joace atât de degajat, de parcă s-ar fi aflat într-o piaţă paşnică şi nu în faţa unei cârciumi în care stăteau Vulpoi-roşu şi Fluieram. Paznicii se înghiontiră, râseră, recunoscători pentru această variaţie în noaptea fără somn. „S-ar zice că sunt singurul aici cu inima cât un purice”, se gândi Deget-de-praf, în timp ce se furişa pe lângă resturi duhnitoare de carne şi legume putrezite. Desigur, bucătarii hangiului gras aruncau pur şi simplu în spatele casei ceea ce nu puteau pune oaspeţilor pe masă. Auzind paşii lui Deget-de-praf, câţiva guzgani alunecară dispărând fără zgomot, iar printre tufişuri se zăreau strălucind ochii înfometaţi ai unui cobold.

Prinţul fusese legat lângă un munte de oase, iar ursul său exact atât de departe de ele, încât să nu le poată ajunge, înlănţuit, se ghemuia acolo, fornăia nefericit cu botul legat şi, din când în când, lăsa să se audă un urlet jalnic înfundat.

Nu departe de-acolo, paznicii aprinseseră în pământ o făclie, dar flacăra se stinse de îndată ce vântul purtă spre ea vocea abia auzită a lui Deget-de-praf. Nu mai rămase din ea decât un cărbune incandescent – şi Prinţul Negru ridică ochii. Înţelese imediat cine se furişa prin întuneric atunci când focul devenea deodată aşa somnoros. Încă doi-trei paşi, rapizi şi silenţioşi, şi Deget-de-praf se ghemuia în spatele blănos al ursului.

— Băiatul e într-adevăr bun! şopti Prinţul, fără să se întoarcă.

Pentru funiile care îl ţineau era de ajuns un cuţit ascuţit.

— Oh, da, e foarte bun. Şi nu-i e frică de nimic, spre deosebire de mine.

— Deget-de-praf examină lacătele de la lanţurile ursului. Erau ruginite şi nu foarte greu de desfăcut. Ce părere ai de o excursie în pădure? Dar ursul trebuie să fie tăcut, tăcut ca o bufniţă. Poate să facă asta?

Se ghemui când unul din paznici întoarse capul dar, evident, el nu auzise decât slujnica ce ieşise din bucătărie ca să răstoarne în spatele casei o găleată cu gunoaie. Cu o privire plină de curiozitate aruncată Prinţului legat, femeia dispăru din nou – şi luă cu ea larma care pătrunsese prin uşa deschisă.

— Ce-i cu ceilalţi?

— Patru paznici în faţa grajdului şi încă patru pe care Vulpoi-roşu i-a pus numai pentru Limbă-vrăjită, şi cu siguranţă alţi zece care-i păzesc pe ceilalţi prizonieri. E improbabil să le putem abate atenţia tuturor acestora, ca să nu mai vorbim de a-i duce în siguranţă pe răniţi şi schilozi.

— Limbă-vrăjită?

— Da. Bărbatul pe care l-au căutat la voi. Cum îi zici?

Un lacăt sări. Ursul mormăi. Poate îl neliniştea Furişu. Mai bine că cel de-al doilea lanţ nu se deschise, altminteri poate ar fi devorat jderul. Deget-de-praf începu să taie frânghiile cu care era legat Prinţul Negru. Trebuia să se grăbească, trebuiau să dispară înainte să înceapă să-l doară braţele pe Farid. Clincăni cel de-al doilea lacăt, încă o privire rapidă spre băiat... „Pe focul elfelor!” se gândi Deget-de-praf. „Aruncă făcliile aproape tot atât de sus ca şi mine!” Dar tocmai când Prinţul îşi scoase cătuşele, un bărbat gras se îndreptă greoi spre Farid, în spatele lui, o slujitoare şi un soldat. Strigă la băiat, arătă indignat flăcările. Farid zâmbi doar, se retrase ţopăind, pe când Gwin îi sări între picioare, şi jonglă mai departe cu făcliile aprinse. O, da, era la fel de deştept ca Maggie! Deget-de-praf îi făcu Prinţului un semn să vină cu el. Ursul mergea greoi pe patru labe după ei, urmând vocea abia auzită a stăpânului său. Din păcate era doar un urs şi nu un strigoi. Aceluia nu ar fi trebuit să i se explice de ce trebuia să nu facă zgomot. Dar era cel puţin negru, negru ca stăpânul

său, şi noaptea îi înghiţi ca şi cum ar fi fost o parte din ea.

— Ne întâlnim jos, la şosea, lângă copacul răsturnat!

Prinţul încuviinţă din cap şi se topi în noapte. Dar Deget-de-praf se duse să-i caute pe băiat şi pe fata Resei. În curte, soldaţii strigau de-a valma, fuga prinţului şi a ursului său fusese descoperită. Chiar şi Fluieraru ieşise din casă. Dar nici pe Farid, nici pe fată, Deget-de-praf nu putu să-i găsească.

Soldaţii începură să caute cu făclii marginea pădurii şi povârnişul din spatele casei. Deget-de-praf şopti în noapte până când focul deveni somnoros şi o făclie după alta se stinse, de parcă vântul slab ar fi suflat în ele. Neliniştiţi, oamenii rămaseră pe şosea, se uitară în jur, cu ochii plini de spaimă – spaimă de întuneric, spaimă de urs şi de toate cele care altminteri hoinăreau noaptea prin pădure.

Până acolo unde copacul răsturnat bloca şoseaua, nu se încumeta niciunul din ei. Pădurea şi dealurile erau acolo atât de tăcute de parcă niciun om nu le-ar fi călcat vreodată. Gwin se ghemuia pe trunchiul copacului, iar Farid şi Meggie aşteptau de partea cealaltă, sub copaci. Băiatul avea o buză însângerată, iar fata îşi sprijinise obosită capul de umărul lui. Stingherită, se îndreptă când Deget-de-praf apăru în faţa lor.

— E liber? întrebă Farid.

Deget-de-praf îi puse mâna sub bărbie şi-i examină buza strivită.

— Da. Indiferent ce se va întâmpla mâine, Prinţul şi ursul său ne vor ajuta. Cum s-a întâmplat?

Cei doi jderi se strecurară pe lângă el şi dispărură, unul lângă altul, în pădure.

— A, nu-i nimic. Unul din soldaţi a vrut să mă prindă, dar i-am scăpat. Ei, spune! Am fost bun?

Ca şi cum n-ar fi ştiut răspunsul.

— Atât de bun, încât îmi fac încet, încet griji. Dacă ai să continui tot aşa, am să fiu curând scos din afacere.

Farid zâmbi. Cât de trist arăta, în schimb, Meggie. Părea la fel de pierdută precum copilul pe care îl găsiseră

în tabăra jefuită. Nu era greu de imaginat ce era în sufletul ei, chiar dacă nu ţi-ai fi cunoscut niciodată părinţii, ca el. Saltimbanci, jongleriţe, un felcer hoinar… Deget-de-praf avusese mulţi părinţi… cei care se îngrijeau, la Poporul Pestriţ, de copii rămaşi cumva singuri. „Dă-i drumul, spune-i ceva, Deget-de-praf, ceva!” se gândi el. „Mamei ei i-ai alungat adesea tristeţea. Chiar dacă pentru scurt timp… timp furat”.

— Ascultă! Se aşează pe vine în faţa lui Meggie, o privi. Dacă mâine îi eliberăm într-adevăr pe câţiva, Prinţul Negru îi va duce în siguranţă, iar noi trei îi vom urma pe ceilalţi.

Îl privi cu atâta neîncredere de parcă ar fi fost o sfoară fragilă pe care trebuie să păşească – sus, în aer.

— De ce? întrebă încet.

— Când vorbea încet nu bănuiai nimic din forţa cu care putea să-şi desfăşoare vocea. De ce vrei să-i ajuţi?

Nu rosti: „Nici ultima dată n-ai făcut-o. Atunci, în satul lui Capricorn”.

Ce să răspundă la asta? Că era mai uşor să fii spectator într-o lume străină decât în propria ta lume?

— Să spunem că poate vreau să îndrept ceva, zise el, în cele din urmă.

Ştia că nu trebuia să-i explice la ce se referea. Îşi aminteau amândoi de noaptea în care-i trădase lui Capricorn. Şi mai era gata să adauge încă ceva: Găsesc că mama ta a fost destul de mult timp ţinută prizonieră. Dar aceste cuvinte nu le rosti. Ştia că nu i-ar fi plăcut lui Meggie.

Un ceas mai târziu, teafăr, Prinţul li se alătură cu ursul său.

Copacul în flăcări

Vezi cum flăcările ling, cum se răsucesc şi limbile lor rânjesc, cum focul joacă şi zvâcneşte.

Lemne uscate înfăşoară şi mistuieşte?

James Kruss, *Focul*

Fecioarele Resei sângerau. Şoseaua era pietroasă şi umedă de roua dimineţii. Le legaseră din nou mâinile, doar

copiilor nu. Ce frică le fusese că soldaţii nu aveau să-i lase să meargă alături de ceilalţi prizonieri, ci aveau să-i încarce în căruţă! „Să plângeţi dacă vor să vă silească!” le şoptiseră micuţilor. „Plângeţi şi ţipaţi până ce or să vă lase să mergeţi lângă noi”. Dar din fericire nu fusese necesar. Ce priviri speriate aveau cei trei – două fete şi un băiat, exceptând copilul care se afla în pântecul Minei.

Fata mai mare avea exact şase ani, mergea între Resa şi Mina. De fiecare dată când se uita la ea, Resa se întreba cum ar fi arătat Meggie la vârsta asta. Mo îi arătase fotografiile ei, multe fotografii din toţi aceşti ani pe care ea îi pierduse, dar nu erau amintirile ei, ci ale lui. Şi ale lui Meggie.

Curajoasă Meggie! Resei tot i se mai strângea inima când se gândea cum îi strecurase hârtia în grajd. Unde era acum? Oare îi privea din pădure?

Abia când izbucnise afară strigătul din cauza Prinţului Negru, putuse citi literele la lumina făcliei care arsese peste noapte în grajd. Nimeni din ceilalţi nu ştia să citească, aşa că transmise doar în şoaptă femeilor care se ghemuiau lângă ea vestea trimisă de Deget-de-praf. Apoi nu se mai ivise prilejul să-i pună la curent şi pe bărbaţi, dar aceia care puteau să fugă aveau s-o facă oricum. Copiii erau aceia de care se îngrijise Resa, şi ei ştiau acum ce trebuiau să facă.

Cealaltă fată şi băiatul mergeau între mama lor şi femeia cu degete încovoiate care voise ca Mo să fie trimis înapoi la fortăreaţa lui Capricorn. Nici ei Resa nu-i spuse nimic despre vestea primită de la Deget-de-praf. Fiecare privire pe care i-o arunca spunea: „Am avut dreptate!” Mina însă zâmbea, când se uita la ea, Mina cu pântecul rotund care ar fi avut atâtea motive s-o urască pentru ceea ce se întâmplase. Poate că într-adevăr florile pe care i le adusese în peşteră îi purtaseră noroc. Lui Mo îi mergea mai bine, mult mai bine – după ce atâtea ore nesfârşite se gândise mereu că respiraţia următoare avea să-i fie ultima. De când fugise Prinţul, un cal trăgea căruţa în care zăcea. Ursul îl eliberase pe Prinţ, şopteau ceilalţi, ceea ce ar fi

demonstrat definitiv că este un strigoi. Cu privirea lui de stafie făcuse să dispară lanţurile, se prefăcuse într-un om şi-i scosese cătuşele stăpânului său. Resa se întreba dacă acest om nu avea cumva şi o cicatrice pe obraz. Peste noapte, când izbucnise larma, îi fusese foarte frică pentru Deget-de-praf, pentru Meggie şi pentru băiat, dar dimineaţa următoare, supărarea de pe feţele soldaţilor îi dezvăluise că scăpaseră.

Unde era copacul răsturnat de care scrisese Meggie?

Fetiţa de lângă ea se agăţase cu mâna de rochia ei. Resa îi zâmbea – şi simţea cum Fluieraru, de la înălţimea calului său, o cerceta. Întoarse repede capul. Din fericire, nici el, nici Vulpoi-roşu n-o recunoscuseră. De nenumărate ori trebuise să asculte în fortăreaţa lui Capricorn cântecele sângeroase ale Fluierarului – atunci când încă mai avea un nas omenesc –, iar lui Vulpoi-roşu îi curăţase cizmele. Dar din fericire, el nu făcuse parte dintre aceia care să fi umblat după ea şi după celelalte slujnice.

Soldaţii îşi imaginau cu glas tare, care răsuna peste capetele lor, ce-ar face stăpânul lor cu Prinţul Negru, dacă l-ar prinde din nou, pe el şi pe ursul său vrăjit. Erau, evident, într-o dispoziţie mai bună de când umblau din nou călare pe caii lor. Din când în când Fluieraru se răsucea în şa şi-şi aducea contribuţia la câte o cruzime specială. Resa ar fi vrut să-i astupe urechile fetiţei de lângă ea. Mama ei, fără să bănuiască nimic, umbla prin ţară cu câţiva actori, încredinţată că fata ei era în siguranţă în Tabăra Secretă.

Fata avea să fugă. La fel aveau să facă şi ceilalţi doi copii împreună cu mama lor. Şi femeia cu degete încovoiate va încerca precis, Pasăre-de-funingine şi majoritatea celorlalţi bărbaţi… jonglerul cu piciorul rănit care stătea cu Mo în căruţă o să rămână, la fel ca Două-degete, căci acestuia îi era frică de arbaletieri, şi bătrânul alergător pe picioroange, care nu mai avea încredere în picioarele sale. Benedicta, care aproape nu mai putea să vadă pe unde mergea, avea să rămână, Mina al cărei copil avea să vină în curând pe lume… şi Mo.

Şoseaua cobora tot mai abrupt. Pe deasupra

capetelor lor, copacii îşi împleteau crengile. Era o dimineaţă fără vânt, acoperită şi ploioasă, dar degetele lui Deget-de-praf ardeau chiar şi pe ploaie. Resa se uita printre cai. Ce deşi erau copacii, între ei nimic altceva decât întuneric, chiar şi pe timp de zi! La stânga trebuiau să fugă. Oare Meggie se aştepta ca şi ea să încerce? De câte ori nu se întrebase asta… şi întotdeauna îşi dăduse acelaşi răspuns: „Nu, ştie că n-am să-l las singur pe tatăl ei, doar îl iubeşte şi ea la fel de mult”.

Resa mergea mai încet. Iată, copacul răsturnat de-a curmezişul pe şosea, cu trunchiul verde de muşchi. Fata se uită la ea cu ochi mari. Resa se temuse ca unul dintre copii să nu vorbească, dar fuseseră muţi ca peştii toată dimineaţa.

Vu lpoi-roşu începu să înjure când descoperi copacul. Îşi frână calul, ordonă primilor patru călăreţi să coboare şi să dea la o parte obstacolul. Cu figuri posomorâte ascultară, înmânară hăţurile altora şi se îndreptară spre trunchiul copacului. Resa nu îndrăzni să se uite la marginea şoselei de teamă să nu-i trădeze cu privirea pe Deget-de-praf sau pe Meggie. I se păru că aude un pocnet din degete, apoi, abia perceptibilă, o şoaptă. Niciun cuvânt omenesc. Cuvinte de foc. Deget-de-praf le rostise cândva pentru ea, în cealaltă lume, în care nu aveau efect, în care focul era surd şi mut. „Sună mult mai bine dacă îl fac acolo”, îi spusese şi-i povestise despre mierea de foc pe care şi-o lua de la elfe. Resa îşi amintea bine sunetul – ca şi cum flăcările ar fi muşcat din cărbune negru, ca şi cum ar fi devorat înfometate hârtie albă. Nimeni altcineva nu auzi şoaptele în foşnetul crengilor, în picăturile de ploaie, între ciripitul păsărilor şi ţârâitul greierilor. Focul ardea vâlvătaie, ieşind de sub scoarţa copacului ca un cuib de şerpi. Nu-l observară. Abia când, lacomă şi fierbinte, prima flacără ţâşni atât de sus încât era gata să pârjolească frunzele copacilor, se traseră înapoi, împleticindu-se, speriaţi, neîncrezători.

Caii fără călăreţi se cabrară şi încercară să se smucească în vreme ce focul şuiera şi juca.

— Fugi, şopti Resa şi fata o luă la goană, uşoară de picior ca un ied.

Copii, femei, bărbaţi alergară spre copaci, pe lângă caii speriaţi, înăuntru în întunericul protector al pădurii. Doi soldaţi trimiseră săgeţi după ei, dar şi caii lor se cabrau din cauza focului, aşa încât săgeţile străpunseră scoarţă de copac, nu carne omenească. Resa îi văzu dispărând unul după altul, în vreme ce soldaţii strigau la ei, şi era dureros să rămâi pe loc, atât de dureros.

Copacul ardea mai departe, scoarţa lui se colora în negru… „Fugiţi”, se gândi Resa, „fugiţi!” în vreme ce ea stătea pe loc, deşi picioarele ei n-ar fi vrut decât să fugă, să fugă într-acolo, la fata ei care aştepta pe undeva, printre copaci. Dar rămase. Rămase şi încercă să nu se gândească la un singur lucru: că aveau s-o închidă din nou. Căci altminteri ar fi fugit, în ciuda lui Mo. Ar fi fugit şi ar fi fugit şi niciodată nu s-ar mai fi oprit. Prea mult timp fusese închisă, prea mult timp trăise numai din amintiri, amintiri legate de Mo. Amintiri legate de Meggie… Se hrănise din ele în toţi aceşti ani în care fusese silită să-i slujească întâi pe Mortola, apoi pe Capricorn.

— Să nu-ţi vină cumva vreo idee greşită, Gaiţă! îl auzi strigând din spate pe unul din soldaţi. Sau te străpung!

— La ce idee te referi? răspunse Mo. Arăt a fi atât de prost, încât să fug în faţa arbaletei tale?

Resei aproape că îi veni să râdă. Întotdeauna o făcea atât de uşor să râdă.

— Ce aşteptaţi? Aduceţi-i înapoi! urla Fluieram. Nasul de argint îi alunecase şi calul său continua să fie speriat, oricât smucea el de hăţuri. Câţiva oameni îl ascultară, se îndreptară mai mult în silă spre pădure şi se retraseră când o umbră se mişcă mormăind în desis.

— Strigoiul! strigă unul, şi pe loc erau iar în şosea cu feţele albe şi mâinile tremurânde, ca şi cum săbiile pe care le ţineau în mână nu foloseau la nimic în faţa spaimelor care pândeau printre copaci.

— Strigoiul? E plină zi, idioţilor, strigă la ei Vulpoi-roşu. Nu e decât un urs, doar un urs!

Şovăind, se îndreptară din nou cu paşi mari spre pădure, strâns lipiţi ca o ceată de puişori care se ascunde în spatele mamei lor. Resa auzi cum, înjurând, îşi croiau drum cu săbiile prin litiană şi mure, în vreme ce caii lor rămăseseră pe şosea, fornăind şi tremurând. Vulpoi-roşu şi Fluieraru şuşoteau, în timp ce soldaţii care mai stăteau încă pe şosea, ca să-i păzească pe prizonierii rămaşi, fixau pădurea cu ochii holbaţi, ca şi cum aşteptau să sară de-acolo strigoiul, care semăna atât de înşelător cu un urs şi care avea să-i înghită pe toţi cu piele şi os şi cu tot ceea ce mai erau ei de obicei, întocmai aşa cum procedează stafiile.

Resa văzu cum Mo se uita spre ea, îi văzu uşurarea pe faţă, când o descoperi, dar şi dezamăgirea că mai era acolo. Era tot palid, dar nu atât de alb ca şi cum moartea i-ar fi atins faţa. Făcu un pas spre căruţă, voia să ajungă la el, să-l ia de mâna ca să vadă dacă mai era tot atât de fierbinte din cauza febrei, dar un soldat o împinse brutal înapoi.

Copacul continua să ardă. Flăcările trosneau ca şi cum ar fi cântat un cântec satiric pentru Cap-de-viperă, iar când oamenii se întoarseră din pădure nu aduseră nici măcar un singur prizonier înapoi

Biata Meggie

— Salut, răsună un glus blând, muzical, şi Leonardo ridică ochii.

În faţa lui stătea cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, o fată care poate l-ar fi speriat dacă n-ar fi fost expresia tristă din ochii ei albaştri; cu tristeţea se descurca.

Eva Ibbotson, *Taina celei de-a şaptea vrăjitoare*

Meggie nu spunea niciun cuvânt. Oricât de mult încerca Farid s-o înveselească, ea nu făcea decât să stea acolo între copaci, încolăcindu-şi genunchii cu braţele, şi să tacă. Da, ea îi eliberase pe mulţi, dar părinţii ei nu erau printre aceştia.

Niciunul dintre cei care putuseră să fugă nu fusese rănit. Doar unul dintre copii îşi scrântise piciorul, dar era

atât de mic că adulţii îl puteau duce în braţe. Pădurea îi înghiţise atât de repede, încât oamenii lui Cap-de-viperă, chiar după câţiva paşi, alergau doar după umbre. Deget-de-praf băgase copiii într-o scorbură, femeile se târâseră sub litiană şi urzici sălbatice, în vreme ce ursul Prinţului Negru îi ţinea la distanţă pe soldaţi. Bărbaţii se căţăraseră în copaci, până sus printre frunze. Deget-de-praf şi Prinţul se ascunseră ultimii, după ce-i induseseră în eroare pe soldaţi, ademenindu-i, când aici, când dincolo.

Prinţul îi sfătui pe cei eliberaţi să se întoarcă în Ombra şi să se alăture deocamdată jonglerilor care încă se mai aflau acolo. El avea alte planuri. Înainte de a pleca, vorbi cu Meggie, după care privirea ei nu mai fu atât de deznădăjduită.

— A spus că nu va admite ca tatăl meu să fie spânzurat, îi spuse lui Farid. El ştie că Mo nu este Gaiţă, el şi oamenii lui îl vor face pe Cap-de-viperă să priceapă că au prins persoana greşită.

Privea cu atâta speranţă spunând asta, încât Farid nu făcu decât să dea din cap şi să murmure „Vezi, e minunat!” deşi se gândea la un singur lucru: Cap-de-viperă avea, totuşi, să-l spânzure pe Limbă-vrăjită.

— Ce e cu iscoada de care a vorbit Fluieraru? îl întrebă el pe Deget-de-praf când porniră din nou la drum. O să-l caute Prinţul?

— Nu va trebui să caute mult, răspunse Deget-de-praf. Trebuie doar s-aştepte ca unul din jongleri să aibă deodată buzunarul plin de argint.

Argint. Farid trebuia să recunoască: era curios să vadă cum arătau turnurile de argint din Cetatea Nopţii. Chiar şi crenelurile erau argintate. Dar ei aveau s-aleagă alt drum într-acolo decât acela pe care îl va lua Vulpoi-roşu.

— Noi ştim unde vor ei s-ajungă, le explică Deget-de-praf. Şi există drumuri mai sigure spre Cetatea Nopţii decât şoseaua.

— Şi Moara-şoarecilor? întrebă Meggie. Moara de care ai vorbit în pădure? Nu mergem mai întâi acolo?

— Nu neapărat. De ce?

Meggie tăcu. Evident, ştia prea bine că răspunsul n-o să-i placă lui Deget-de-praf.

— I-am dat Dansatorului-pe-nori o scrisoare pentru Fenoglio, zise ea în cele din urmă. L-am rugat să scrie ceva care să-i salveze pe părinţii mei, şi să-l trimită la Moară.

— O scrisoare?

— Glasul lui Deget-de-praf suna atât de aspru, încât Farid cuprinse involuntar cu braţele umerii lui Meggie. Ei, minunat! Şi dacă citeşte cine nu trebuie?

Farid lăsă capul în jos, nu şi Meggie. Nu. Ea răspunse privirii lui Deget-de-praf.

— Nimeni nu-i poate ajuta acum în afară de Fenoglio, zise ea. Iar tu ştii asta. Ştii sigur!

O ciocănitură la uşă

Lancelot privi în paharul său.

— El e neomenos, zise în fine. Dar de ce ar trebui să fie omenos? Vă aşteptaţi ca îngerii să fie omenoşi?

T.H. White, *Regele din Camelot*, *partea a II-a*

De câteva zile plecase călăreţul pe care Fenoglio îl trimiJUsese după Meggie. „Trebuie să zbori ca vântul”, îi zisese

— Şi, de asemenea, că era în joc viaţa şi moartea unei fete tinere şi, fireşte, minunat de frumoase. (La urma urmei, voia ca flăcăul să-şi dea toată osteneala posibilă!) „Din păcate n-ai s-o poţi convinge să se întoarcă cu tine, e foarte îndărătnică”, mai adăugase, „aşa că fixează cu ea un alt punct, de astă dată sigur, de întâlnire şi spune-i că te vei întoarce cât de curând posibil cu o scrisoare din partea mea. Poţi să ţii minte?”

Soldatul, încă un adevărat băieţandru, repetase cuvintele fără dificultate şi pornise în galop, cu asigurarea că în trei zile va fi înapoi. Trei zile. Dacă flăcăul se va ţine de cuvânt, avea să fie în curând înapoi – dar Fenoglio nu va avea scrisoarea pe care să i-o ducă lui Meggie. Căci cuvintele care trebuiau să îndrepte toată această poveste: să-i salveze pe cei buni, să-i pedepsească pe cei răi, aşa cum se cuvenea, nu voiau pur şi simplu să i se înfăţişeze.

Fenoglio stătea zi şi noapte, împreună cu foarte înspăimântatul Cuarţ-trandafiriu, în camera pe care i-o destinase Cosimo şi fixa colile de pergament pe care i le adusese Minerva. Dar era ca o vrajă: orice ar fi început

I se destrăma ca cerneala pe hârtia umedă. Unde erau cuvintele blestemate? De ce rămâneau moarte ca frunzişul veşted? Se certa cu Cuarţ-trandafiriu, îi poruncea să-i facă rost de vin, de friptură, de dulciuri, de altă cerneală, de altă pană – în timp ce afară în curţile Cetăţii se ciocănea şi se forja, se întărea poarta Cetăţii, se curăţau cazanele de smoală, se ascuţeau lăncile. Pregătirea unui război produce larmă. Mai ales când te grăbeşti. Iar Cosimo se grăbea.

Cuvintele pentru el se scriseră aproape de la sine: cuvinte pline de mânie dreaptă. Crainicii lui le duseseră deja în toate pieţele şi satele. De-atunci se revărsau spre Ombra voluntari, soldaţi pentru războiul împotriva lui Cap-de-viperă. Dar unde erau cuvintele prin care Cosimo câştiga războiul şi tatăl lui Meggie era scăpat de spânzurătoare?

Of, cum îşi mai chinuia capul bătrân! Dar nu-i venea nimic în minte! Zilele treceau şi deznădejdea i se întindea în inimă. Dacă între timp Cap-de-viperă l-a spânzurat demult pe Mortimer? Ar mai vrea Meggie să citească? Nu i-ar fi complet indiferent ce se întâmpla cu Cosimo, cu lumea lui, odată ce tatăl ei ar fi murit?

„Absurd, Fenoglio”, murmură el, ştergând iarăşi timp de ceasuri întregi o propoziţie după alta. „Şi ştii ce? Dacă nu-ţi vin în minte niciun fel de cuvinte, atunci trebuie ca de astă dată să meargă chiar şi fără ele. Atunci Cosimo îl va scăpa şi pe Mortimer!”

Ah, da! Şi dacă asediază Cetatea lui Cap-de-viperă şi mor toţi în temniţa cetăţii în flăcări? îi şopti ceva în ureche. Sau dacă trupele lui Cosimo se sfarmă de zidurile abrupte ale Cetăţii Nopţii?

Fenoglio puse pana deoparte şi-şi îngropă faţa în mâini. Afară se întunecase din nou, iar capul îi era gol ca pergamentul din faţa lui. Prin Tullio, Cosimo îl poftise la

masa lui, dar nu-i era foame, chiar dacă îi plăcea să-l observe pe Cosimo cum asculta cu ochi strălucitori cântecele pe care le scrisese despre el. Chiar dacă Urâta afirma de zeci de ori că pe bărbatul ei îl plictiseau cuvintele – *acestui* Cosimo îi plăcea ceea ce îi oferea Fenoglio, basme minunate despre faptele sale trecute de vitejie, despre timpul petrecut la Doamnele Albe şi despre lupta de la fortăreaţa lui Capricorn.

Da, el se bucura de mare favoare la principele frumos, exact aşa cum scrisese – în timp ce Urâta cerea tot mai des, zadarnic, să intre la bărbatul ei. Şi astfel Violante şedea în bibliotecă mai des decât înainte de întoarcerea lui Cosimo. De când murise socrul ei nu mai trebuia să se furişeze înăuntru sau să-l cumpere pe Balbulus cu podoabele ei, căci pe Cosimo nu-l interesa dacă ea citea, dacă scria scrisori tatălui ei sau în ce fel încerca să ia legătura cu Cap-de-viperă. Ca şi cum ar fi făcut asta vreodată!

Lui Fenoglio îi părea rău de Violante în singurătatea ei, dar se consola cu faptul că aşa fusese întotdeauna. Nici fiul ei nu schimbase cu nimic situaţia. Totuşi, probabil, ea nu tânjise niciodată mai mult după societatea unui om ca după aceea a lui Cosimo. Semnul de pe obraz îi pălise, dar acum altceva ardea pe faţa ei – iubirea, la fel de inutilă cum fusese şi semnul, căci Cosimo nu-i răspundea. Dimpotrivă, punea să-i fie supravegheată soţia. De câtăva vreme, Violante era urmărită de un bărbat îndesat, chel, care mai înainte dresa câinii de vânătoare ai Principelui Slănină. O urmărea pe Urâta ca şi cum s-ar fi transformat el însuşi într-un câine, un câine care adulmeca să prindă fiecare gând al ei. Se pare că Violante, prin Bulbulus, îi scria lui Cosimo scrisori rugătoare în care îl asigura de dragostea şi supunerea ei, dar se spunea că el nu le citea. Unul din intendenţi afirma chiar că Cosimo uitase să citească.

Fenoglio îşi lăsă mâinile în jos şi-l privi cu invidie pe Cuarţ-trandafiriu care stătea lângă călimară şi sforăia paşnic. Tocmai pusese din nou mâna pe pană, când cineva

bătu la uşă.

Cine să fie atât de târziu noaptea? De obicei, la ora asta Cosimo ieşea. Era soţia lui care stătea în faţa uşii. Violante purta una din rochiile negre pe care le lepădase după întoarcerea lui Cosimo. Ochii îi erau înroşiţi, ca şi cum ar fi fost umflaţi de plâns, sau poate folosea prea des berilul.

Fenoglio se ridică de pe scaun.

— Intraţi, spuse el. Unde vă este umbra?

— Am cumpărat nişte căţeluşi abia fătaţi şi i-am spus să-i dreseze ca surpriză pentru Cosimo. De-atunci dispare din când în când.

E înţeleaptă, o, da, chiar foarte înţeleaptă. Ştiuse asta? Nu, nu-şi amintea să o fi inventat el.

— Staţi jos!

Îi împinse propriul său scaun – un altul nu exista – şi el se aşeză pe lada de sub fereastră, în care-şi păstra hainele, nu pe cele vechi, mâncate de molii, ci pe cele pe care Cosimo pusese să fie croite pentru el, haine splendide, confecţionate pentru un poet de curte.

— Cosimo a luat-o iarăşi pe Brianna cu el! zise Violante cu vocea stinsă. Ea are voie să călărească cu el, să mănânce cu el, chiar şi nopţile şi le petrece la el. Acum îi spune poveşti, mie nu-mi spune, îi citeşte, îi cântă, dansează pentru el aşa cum înainte făcuse pentru mine. Iar eu sunt singură. N-aţi putea vorbi cu ea?

— Violante îşi netezi rochia neagră cu mâini distrate. Briannei îi plac cântecele voastre, poate vă ascultă! Eu am nevoie de ea. Nu am pe nimeni în această Cetate în afară de Balbulus, iar el nu vrea de la mine decât aur pentru noile lui culori.

— Dar fiul Vostru?

— Nu mă iubeşte. Fenoglio tăcea, căci ea avea dreptate. Jacopo nu iubea pe nimeni, afară de bunicul lui sumbru, şi nimeni nu-l iubea pe el. Nu era uşor să-l placi. De-afară pătrundea noaptea şi ciocănitul fierarilor.

— Cosimo plănuieşte să întărească zidurile oraşului, continuă Violante. Vrea să taie copacii până jos la râu.

Urzica l-ar fi blestemat din cauza asta. Ar fi spus că o să vorbească cu Doamnele Albe, să-l ia înapoi.

— Nicio grijă. Doamnele Albe nu fac ceea ce spune Urzica.

— Sunteţi sigur de asta? – îşi frecă ochii umflaţi. Brianna este cititoarea mea! El n-are dreptul să mi-o ia. Vreau să-i scrieţi mamei ei. Cosimo pune să mi se citească toate scrisorile, dar puteţi s-o rugaţi să vină aici. În voi are încredere. Scrieţi că Jacopo vrea să se joace cu băiatul ei şi să-l aducă spre prânz la Cetate. Ştiu că a fost înainte o jongleriţă, dar acum cultivă, se pare, ierburi de leac. Toţi felcerii din oraş se duc la ea. Am câteva plante rare în grădină. Scrieţi-i că poate lua de-acolo ce vrea, sămânţă, stolon, vlăstar, orice şi-ar dori, doar să vină.

Roxane. Dorea ca Roxane să vină acolo.

— De ce vreţi să vorbiţi cu mama şi nu vorbiţi chiar cu Brianne? Nu mai e o fetiţă.

— Am încercat! Nu m-ascultă. Nu face decât să se uite doar la mine în tăcere, murmură scuze – şi se duce iar la el. Nu! Trebuie să vorbesc cu mama ei.

Fenoglio tăcea. Nu era sigur că Roxane avea să vină, din câte ştia despre ea. În definitiv, chiar el îi înscrisese în inimă mândria şi repulsia faţă de sângele princiar. Pe de altă parte – nu trebuise să-i promită el lui Meggie că o va supraveghea pe fata lui Deget-de-praf? Dacă altminteri nu putea să-şi ţină nicio promisiune, deoarece cuvintele îl lăsaseră baltă în mod infam, poate că ar trebui să încerce cu asta… „Dumnezeule!” se gândi el. „N-aş vrea să fiu în apropierea lui Deget-de-praf când o să alle că fata lui îşi petrece nopţile cu Cosimo!”

— Bine, am să trimit la Roxane un sol, zise el. Dar nu vă puneţi prea multă speranţă în asta. Am auzit că Roxane nu e prea fericită că fata ei trăieşte la curte.

— Ştiu!

— Violante se ridică şi aruncă o privire spre hârtia care aştepta pe pupitrul său. Scrieţi o nouă poveste? Este una despre Gaiţă? Trebuie să fiu prima căreia să i-o arătaţi!

Pentru o clipă fu pe de-a-ntregul fiica lui Cap-de-viperă.

— Fireşte, fireşte, o asigură Fenoglio grăbit. O primiţi înainte de jongleri. Şi am s-o scriu aşa cum vă place mai mult: întunecată, lipsită de speranţă, funestă… „Şi crudă”, adăugă în gând.

Da, Urâtei îi plăceau poveştile pline de întuneric. Nu voia să i se povestească despre fericire şi frumuseţe, voia s-audă despre moarte, nefericire, urâţenie şi taine grele de lacrimi. Voia propria ei, absolut propria ei lume şi aceasta nu povestise niciodată nimic despre frumuseţe şi fericire.

Continua să se uite la el – cu aceeaşi privire înfumurată pe care tatăl ei o arunca asupra lumii. Fenoglio îşi aminti cuvintele pe care le scrisese despre familia ei: *Sânge nobil – de sute de ani seminţia lui Cap-de-viperă credea că sângele care curgea prin vinele lor îi făcea mai îndrăzneţi, mai înţelepţi şi mai puternici decât toţi care îi erau supuşi*. De o sută de ori câte o sută de ani aceeaşi privire, chiar şi în ochii Urâtei, pe care tocmai această seminţie ar fi înecat-o cu plăcere în şanţul cetăţii imediat după naştere, ca pe un câine venit schilod pe lume.

— Slujitorii spun că mama Briannei poate să cânte şi mai frumos ca ea. Ei spun că ar putea să facă pietrele să plângă şi trandafirii să-nflorească.

Violante îşi trecu mâna peste faţă, acolo unde semnul dogorâse nu demult atât de roşu.

— Da, am auzit de asta. Fenoglio o urmă la uşă.

— Se spune că ar fi cântat şi în Cetatea tatălui meu, dar nu cred asta. Tatăl meu n-a îngăduit niciodată jonglerilor să treacă de poarta lui, el cel mult i-a spânzurat în faţa ei. – „Da, fiindcă s-a povestit cândva că mama Voastră l-ar fi înşelat cu un jongler”, se gândi Fenoglio, deschizându-i uşa. Brianna spune că mama ei nu mai cântă fiindcă îşi închipuie că vocea ei aduce multă nenorocire tuturor celor pe care îi iubeşte. Aşa ar fi fost şi în cazul tatălui Briannei.

— Da, am auzit şi asta.

Violante ieşi pe coridor. Chiar şi din apropiere,

semnul ei abia se vedea.

— Trimiteţi solul la ea chiar mâine dimineaţă?

— Dacă doriţi.

Privi în jos, pe coridorul întunecat.

— Brianna nu vrea să vorbească niciodată de tatăl ei. Una din bucătărese susţine că el ar fi un scuipător-de-foc. Ea spune că mama Briannei fusese foarte îndrăgostită de el, dar apoi se îndrăgostise de ea unul dintre incendiatori şi-i tăiase faţa scuipătorului-de-foc.

— Aşa am auzit şi eu povestea! Fenoglio se uită gânditor la ea. Povestea lui Deget-de-praf, amară şi dulce, era sigur pe gustul Violantei.

— Se pare că l-a dus la un felcer şi a stat cu el până s-a vindecat.

Ce absentă suna vocea ei, ca şi cum s-ar fi pierdut printre cuvinte, cuvintele lui Fenoglio. Dar tot a părăsit-o.

— Violante îşi întoarse fata Scrie-i scrisoarea! zise ea brusc. Scrie-i chiar în noaptea asta.

Apoi se grăbi să plece, în rochia ei neagră, atât de repede ca şi cum s-ar fi ruşinat brusc că venise la el.

— Cuarţ-trandafiriu, zise Fenoglio în timp ce închidea uşa. Crezi că eu nu pot să inventez decât personaje triste sau rele?

Dar omul de sticlă continua să doarmă în vreme ce, lângă el, cerneala din pană picura peste pergamentul gol.

Roxane

Nu-s sori, ochii iubitei, nu scânteie roşia-i gură ca mărgeaua-n mări, de-i albă neaua, sânul ei de ce e posomorât, şi-i noapte al ei păr.

William Shakespeare, *Sonet*

Fenoglio o aştepta pe Roxane într-un spaţiu din Cetate, în care de obicei erau primiţi petiţionarii, oamenii simpli din popor care îşi prezentau intendenţilor lui Cosimo necazurile lor, în vreme ce un scrib era de faţă şi le însemna cuvintele pe hârtie (pergamentul era de departe mult prea preţios pentru astfel de scopuri). După care erau expediaţi cu speranţa că Principele se va exprima cândva cu privire la necazurile lor. Sub Principele Slănină aşa ceva

se întâmplase foarte rar, cel mult la intervenţia Violantei, aşa că supuşii lui trebuiau de cele mai multe ori să-şi regleze la un moment dat între ei certurile, fie sângeros, fie nesângeros, după temperament şi influenţă. Cosimo va schimba, de sperat, şi asta…

„Ce caut eu aici?” murmură Fenoglio în timp ce se uita. Prin încăperea mică şi înaltă. Era încă în pat (mult mai comod decât acela de la Minerva), când apăruse solul Urâtei. Violante se scuza şi îl ruga, deoarece se pricepea ca nimeni altul să găsească cuvintele potrivite, să vorbească el cu Roxane în locul ei. Minunat! Aşa fac cei puternici – trec pe seama altora lucrurile neplăcute ale vieţii. Pe de altă parte… voise demult s-o întâlnească odată pe nevasta lui Deget-de-praf. Să fie într-adevăr atât de frumoasă cum o descrisese el?

Oftând, se lăsă într-un jilţ în care altminteri şedea intendentul. De când se întorsese Cosimo, apăruseră la Cetate atât de numeroşi petiţionari, încât pe viitor nu avea să li se îngăduie să-şi prezinte păsurile decât două zile pe săptămână. Principele lor avea acum în minte alte lucruri decât grija unui ţăran căruia vecinul îi furase porcul, acuzaţia unui cizmar căruia un comerciant îi vându-se o piele proastă sau jelania croitoresei că bărbatul ei o bate în fiecare noapte când vine beat acasă. Fireşte, exista în fiecare oraş mai mare câte un judecător spre a lămuri asemenea certuri, dar cei mai mulţi dintre ei aveau un renume prost. Dreptate, se spunea de ambele părţi ale Pădurii-fără-drum.

I se face doar aceluia care umplea cu aur buzunarele judecătorilor. Şi astfel cei care nu aveau aur veneau la Cetate, la Principele lor, asemănător cu un înger, fără să înţeleagă că el avea mai mult decât suficientă treabă cu pregătirea războiului său.

Când Roxane intră în încăpere, erau cu ea doi copii: o fetiţă cam de cinci ani şi un băiat mai mare, care era probabil fratele Briannei, Jehan – băiatul care avea din când în când onoarea îndoielnică de a se juca cu Jacopo. Cu fruntea încruntată, Roxane cercetă covoarele de pe

pereţi, care vesteau faptele tânărului Principe Slănină. Licorne, dragoni, cerbi albi… evident, nimic nu fusese ferit de lancea lui princiară.

— Hm, de ce nu mergem mai degrabă în grădină? propuse Fenoglio, observând privirea ei dezaprobatoare, şi se ridică repede de pe scaunul princiar.

Poate era chiar mai frumoasă decât o descrisese el. Dar, în definitiv, pescuise şi cele mai minunate cuvinte când scrisese pentru *Inimă de cerneală* scena în care Deget-de-praf o întâlnise prima oară. Şi, totuşi, văzând-o aşa, deodată, în carne şi oase în faţa lui, se îndrăgosti brusc ca un băiat nătâng. „Drace, Fenoglio”, se muştrului singur. Tu ai inventat-o şi acum te zgâieşti la ea de parcă ai vedea prima dată în viaţă o femeie! Şi ceea ce era mai rău – Roxane părea să observe.

— Da, să mergem în grădină! Am auzit multe despre ea, dar n-am văzut-o niciodată, zise ea cu un zâmbet care îl zăpăci cu totul pe Fenoglio. Sau poate vreţi mai înainte să-mi spuneţi despre ce aţi vrut să-mi vorbiţi? în scrisoarea dumneavoastră scriaţi doar că e vorba de Brianna.

Despre ce voia să-i vorbească – aha! Afurisi gelozia Violantei, inima necredincioasă a lui Cosimo şi, pe deasupra, se afurisi pe el însuşi.

— Să mergem în grădină, zise el.

Poate că sub cerul liber i-ar fi fost mai uşor să-i spună lucrul cu care îl însărcinase Urâta.

Dar, firește, n-a fost aşa.

Băiatul s-a dus să-l caute pe Jacopo de îndată ce au ieşit afară, dar fetiţa a rămas cu Roxane. Se agăţa de mâna ei în vreme ce ea mergea de la o plantă la alta – iar Fenoglio nu rostea niciun cuvânt.

— Ştiu de ce trebuia să vin încoace, zise Roxane, tocmai când Fenoglio îşi punea în ordine pentru a zecea oară cuvintele potrivite. Brianna nu mi-a povestit, n-ar face-o niciodată. Dar slujnica ce-i duce lui Cosimo mâncarea de dimineaţă şi vine adesea la mine să-i dau sfaturi pentru mama ei bolnavă mi-a povestit că Brianne aproape nu mai părăseşte odaia lui. Nici măcar noaptea.

— Da, da, aşa este… Violante îşi face griji din cauza asta. Şi speră că dumneavoastră…

Drace, cum se bâlbâia! Nu ştia ce să mai spună. Blestemată încurcătură! Această poveste avea categoric prea multe personaje. Cum să-şi fi închipuit ce le trecea prin cap? Absolut imposibil, mai ales când era vorba de inima fetelor tinere. Nu se putea nimeni aştepta să se priceapă la aşa ceva.

Roxane îi cerceta faţa ca şi cum ar fi continuat s-aştepte sfârşitul propoziţiei. „La naiba, bătrân nebun, doar n-ai să roşeşti!” se gândi Fenoglio şi simţi cum îi năvăleşte sângele pe sub pielea ridată, de parcă ar fi vrut s-alunge de-acolo bătrâneţea.

— Băiatul a povestit despre dumneavoastră, zise Roxane. Farid. E îndrăgostit de fata care locuieşte la dumneavoastră, Meggie, nu-i aşa? Când îi rosteşte numele, aruncă o privire de parcă ar avea perle în gură.

— Da, mă tem că şi Meggie îl place.

„Ce-o fi povestit exact băiatul despre mine?” se gândi Fenoglio neliniştit. „Că am inventat-o pe ea şi pe bărbatul pe care-l iubeşte – doar pentru a-l lăsa să fie mai apoi omorât?”

Fetiţa continua s-o ţină pe Roxane de mâna. Zâmbind, aceasta îi înfipse o floare în părul lung şi negru. „Ştii ce, Fenoglio?” se gândi el. „Toate astea sunt absurde! Cum vrei s-o fi inventat tu? Ea a fost dintotdeauna aici, cu mult înainte de cuvintele tale. E cu neputinţă ca una ca ea să fie făcută doar din cuvinte! Te-ai înşelat, în tot acest răstimp. Ei au fost dintotdeauna aici, Deget-de-praf şi Capricorn, Basta şi Roxane, Minerva, Violante, Cap-de-viperă… Tu n-ai făcut decât să le scrii povestea, dar nu le-a plăcut şi acum şi-o scriu singuri pe-a lor”.

Fetiţa pipăia floarea şi zâmbea.

— Este fata lui Deget-de-praf? întrebă Fenoglio.

Surprinsă, Roxane se uită la el.

— Nu, zise ea. Cea de-a doua fată a noastră a murit, de mult. Dar de unde îl ştiţi pe Deget-de-praf? Nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră.

Fenoglio, nătărăule, nătărău blestemat!

— O, da, da, îl cunosc pe Deget-de-praf! se bâlbâi el. Îl cunosc chiar foarte bine. Ştiţi, eu am trecut adesea pe la jongleri, atunci când îşi întindeau corturile jos, sub zidurile oraşului. Acolo, hm, l-am întâlnit…

— Într-adevăr? Nu ştiam că a fost văzut şi acolo.

— Cu o figură gânditoare se apropie de un alt strat de flori Nalbe sălbatice. Am şi eu din astea pe ogoarele mele. Nu-i aşa că sunt frumoase? Şi atât de folositoare…

— Nu se uita la Fenoglio în vreme ce continua să vorbească. Deget-de-praf a plecat. Iarăşi. Am primit doar vestea că îi urmăreşte pe oamenii lui Cap-de-viperă care au luat cu ei câţiva jongleri. Mama lui Meggie, spuse şi cuprinse fetiţa cu braţele, este şi ea acolo. Precum şi Prinţul Negru, un bun prieten al lui.

L-au prins şi pe Prinţul Negru? Fenoglio încercă să-şi ascundă spaima. Evident, totul era chiar mult mai rău decât îşi închipuise – iar ceea ce scria el continua să nu valoreze doi bani…

Roxane îşi trecu degetele peste straturile unei tufe de levănţică. Mireasma dulce se ridică pe loc în văzduh.

— Se spune că eraţi acolo când a fost omorât Dansatorul-pe-nori. Îl ştiaţi pe ucigaş? Am auzit că ar fi fost Basta, unul din incendiatorii din pădure.

— Din păcate aţi auzit corect.

Nu trecea o noapte în care Fenoglio să nu vadă cuţitul lui Basta zburând prin aer, îl urmărea în toate visele.

— Băiatul i-a povestit lui Deget-de-praf că Basta s-a întors. Dar am sperat că minţea. Sunt îngrijorată – Vorbea atât de încet, încât Fenoglio abia îi înţelegea cuvintele. Atât de îngrijorată, încât mă surprind cum stau aşa şi fixez pădurea cu privirea, ca şi cum în clipa următoare ar putea să apară iarăşi dintre copaci, aşa că în dimineaţa aceea în care s-a întors.

— Rupse o capsulă şi scutură în palmă câteva seminţe minuscule. Pot să le iau?

— Tot ce doriţi, răspunse Fenoglio. Seminţe, stoloni,

vlăstari, asta trebuie să vă transmit din partea Violantei

— Dacă o convingeţi pe fata dumneavoastră ca pe viitor să-i ţină ei companie, iar nu bărbatului ei.

Roxane examină seminţele din mână… şi le lăsă apoi să se prelingă peste stratul de pământ.

— Asta nu se poate! Fata mea nu mă mai ascultă de ani de zile. Îi place viaţa de-aici, deşi ştie că mie nu-mi place, şi-l iubeşte pe Cosimo de când l-a văzut prima dată, în ziua nunţii sale, ieşind călare pe poarta cetăţii. Avea pe-atunci abia şapte ani şi din clipa aceea n-a mai vrut decât să vină aici la Cetate, fie şi dacă, în schimb, ar fi trebuit să fie slujnică. Dacă Violante n-ar fi auzit-o odată cântând la bucătărie, nici acum n-ar fi făcut altceva decât să verse oale de noapte, să ducă la porci resturile de la bucătărie şi uneori să se furişeze în ascuns sus ca să privească statuile lui Cosimo. Între timp a devenit sora mai mică a Violantei… îi poartă rochiile, are grijă de fiul ei, cântă şi dansează pentru ea, devenind astfel o jongleriţă, cum fusese şi mama ei. Dar nu una cu fuste pestriţe şi picioare murdare, cu un pat la stradă şi un cuţit împotriva vagabonzilor care încearcă noaptea să se bage sub pătura ei, ci una cu rochii de mătase şi un pat moale în care să doarmă. Părul şi-l poartă totuşi liber, aşa cum am făcut şi eu, iar de iubit, iubeşte şi ea prea mult, exact ca şi mine. Nu! zise ea şi-i puse lui Fenoglio în mână capsula cu seminţe. Transmiteţi-i Violantei că n-o pot ajuta, chiar dacă aş face-o cu plăcere.

Fetiţa îl privea pe Fenoglio. Unde era acum mama ei?

— Ascultaţi! zise el Roxanei.

— Frumuseţea ei îl ameţea Luaţi câte seminţe doriţi. Vor creşte cât se poate de bine pe ogoarele dumneavoastră, mult mai bine decât între aceste ziduri cenuşii. Deget-de-praf e plecat cu Meggie. I-am trimis un sol. De îndată ce se va întoarce o să aflaţi tot ce va şti să ne spună: unde sunt acum, cât de mult vor lipsi, tot!

Roxane îi luă iar capsula, mai culese o altă mână şi vărsă conţinutul într-un sac pe care îl purta la brâu.

— Mulţumesc, zise ea. Dar dacă nu aflu curând ceva

despre Deget-de-praf pornesc să-l caut. Am aşteptat de prea multe ori să se întoarcă sănătos şi nu mă mai pot gândi la altceva decât că Basta e din nou aici!

— Dar unde vreţi să-l găsiţi? Ultimul lucru pe care l-am auzit de la Meggie e că voiau s-ajungă la o moară, Moara-şoarecilor. Se află de cealaltă parte a pădurii, pe domeniul lui Cap-de-viperă! Acolo e primejdios!

Roxane îi zâmbi ca o femeie care explică unui copil cum e alcătuită lumea.

— În curând, va fi şi aici primejdios, zise ea. Sau credeţi că n-a ajuns încă la urechile lui Cap-de-viperă că zi şi noapte Cosimo pune să se făurească săbii? Poate că ar trebui să vă căutaţi alt loc de scris. Înainte ca săgeţile incendiare să plouă peste pupitrul dumneavoastră.

Calul Roxanei aştepta în curtea exterioară a cetăţii. Era un cal murg bătrân, slab, cu pielea cenuşie în jurul botului.

— Ştiu Moara-şoarecilor, zise ea ridicând fetiţa pe spatele calului. Am să trec pe-acolo călare şi dacă nu-i găsesc pe cei doi, încerc la Huhurez. E cel mai bun felcer pe care-l cunosc, dincolo şi dincoace de pădure, şi s-a îngrijit de Deget-de-praf încă de când acesta era băieţandru. Poate aţi auzit de el.

Desigur, Huhurez! Cum de putuse Fenoglio să uite de el? Dacă Deget-de-praf avusese vreodată un fel de tată, atunci acesta fusese. El era unul din acei felceri care umblau cu jonglerii din loc în loc, din piaţă în piaţă. Mai multe nu ştia, din păcate, despre el. „La naiba, Fenoglio!” se gândi el. „Cum poţi să-ţi uiţi propriile poveşti? Şi acum nu te mai scuza cu bătrâneţea”.

— Dacă îl vedeţi pe Jehan, trimiteţi-l acasă, zise Roxane, urcându-se pe cal, în spatele fetiţei. El ştie drumul.

— Vreţi să mergeţi prin Pădurea-fără-drum pe această mârţoagă bătrână?

— Această mârţoagă bătrână încă mă mai duce oricât de departe vreau, zise ea.

Când Roxane puse mâna pe hăţuri, fetiţa îşi sprijini

capul de pieptul ei.

— Rămâneţi cu bine! zise ea, dar Fenoglio îi luă hăţurile.

Îi venise o idee, o idee disperată, dar ce era să facă? Să aştepte solul pe care îl trimisese, până avea să fie prea târziu?

— Roxane, şopti el, uitându-se în sus, spre ea. Trebuie să-i trimit lui Meggie o scrisoare. Am trimis după ea un sol care să-mi relateze unde e, cum îi merge, dar încă nu s-a întors şi până îl trimit înapoi cu scrisoarea… (*Fenoglio*, *nu spune nimic de Basta şi de Spintecătoru*, *asta o va agita fără rost*.) Deci, unde vreau s-ajung (*Dumnezeule*, *Fenoglio*, *nu te zgâi aşa la ea şi nu te bâlbâi ca un moşneag senil*!): aţi lua scrisoarea pentru Meggie, dacă într-adevăr plecaţi după Deget-de-praf? Probabil că în acest caz l-aţi găsi mai repede decât acel sol pe care îl trimit eu! – „Ce scrisoare?” îl ironiza vocea din el. „O scrisoare în care o să-i scrii că nu ţi-a venit nimic în minte?” Dar el ignoră vocea ca de obicei. Este o scrisoare foarte importantă!

Dacă ar fi putut să vorbească şi mai încet, ar fi făcut-o cu plăcere.

Roxane îşi încruntă fruntea. Chiar şi asta arăta frumos la ea.

— Ultima scrisoare pe care aţi primit-o l-a costat viaţa pe Dansatorul-pe-nori. Dar bine, aduceţi-mi-o, dacă vreţi. Cum v-am spus, foarte mult timp nu mai aştept.

După ce plecă Roxane, curtea cetăţii i se păru lui Fenoglio ciudat de goală. În odaia lui aştepta Cuarţ-trandafiriu cu o privire mustrătoare, alături de pergamentul încă gol.

— Ştii ceva, Cuarţ-trandafiriu? îi zise Fenoglio omului de sticlă, în timp ce se aşeza oftând pe scaunul său, cred că Deget-de-praf mi-ar suci gâtul bătrân dacă ar şti cum m-am zgâit la nevasta lui. Dar ce dacă! Mi-ar suci gâtul oricum, n-ar mai conta un motiv în plus sau în minus.

N-a meritat-o pe Roxane, având în vedere cât de des o lasă singură!

— Cineva are iar o toană cu adevărat princiară! constată Cuarţ-trandafiriu.

— Taci din gură! mârâi Fenoglio. Acum pergamentul ăsta se va umple de cuvinte. Sper doar că ai amestecat bine cerneala?

— Sigur nu ţine de cerneală faptul că acest pergament e în continuare gol! răspunse omul de sticlă sarcastic.

Fenoglio nu aruncă pana după el, deşi îl mâncau degetele. Buzele palide ale lui Cuarţ-trandafiriu nu rostiseră decât adevărul. Cu ce era omul de sticlă vinovat că era aşa de urât?

Cetatea de la mare

Şi-adesea într-o carte veche ceva obscur subliniat se-ascunde. Acolo-ai fost. Te-ascunzi acuma unde?

Rainer Maria Rilke, *Improvizaţii din Iarna la Capri* (*III*)[6]

Exact aşa îşi reprezentase Mo Cetatea Nopţii: turnuri V. Puternice, masive şi rotunde, creneluri asemenea unor ştirbituri sub acoperişurile de argint. Când prizonierii epuizaţi, clătinându-se, trecură înaintea lui Mo prin poarta cetăţii, lui i se păru că vede cuvintele lui Fenoglio, negre pe hârtia albă ca laptele… *Cetatea Nopţii – plantă sumbră la mare, fiecare piatră şlefuită de strigăte, ziduri lunecoase de lacrimi şi sânge*… Da, Fenoglio era un bun povestitor. Argintul tivea crenelurile şi porţile, se târa pe ziduri ca un mucilagiu de melc. Cap-de-viperă iubea metalul pe care supuşii săi îl numeau scuipatul lunii, poate fiindcă un alchimist îl convinsese că argintul ţine la distanţă Doamnele Albe care urau să-şi oglindească feţele palide în el.

Dintre toate locurile Lumii de Cerneală acesta ar fi fost ultimul pe care şi l-ar fi ales Mo. Dar nu el îşi alegea drumul prin această poveste, cel puţin asta era incontestabil. Povestea îi dăduse chiar un nou nume. Uneori i se părea că ar fi într-adevăr al lui. Ca şi cum ar fi purtat în sine numele de Gaiţă ca pe o sămânţă care acum

6 Trad. de Sorin Mărculescu. (n.tr.).

ar fi încolţit în această lume alcătuită din cuvinte.

Se simţea mai bine. Continua să aibă febră, avea ca o sticlă mată în faţa ochilor, dar durerea era ca o pisicuţă blândă în comparaţie cu animalul de pradă care îl sfârtecase în peştera din tabăra jonglerilor. Strângând din dinţi, se putea aşeza, se putea uita după Resa. Rareori o slăbea din ochi, ca şi cum astfel ar fi putut s-o apere de privirile soldaţilor, de loviturile lor de picior, de izbiturile lor. Vederea ei îl durea mai mult decât rana. Când poarta Cetăţii Nopţii se închise în urma ei şi a celorlalţi prizonieri, Resa abia se mai putea ţine pe picioare de epuizare. Rămase pe loc şi se uită în sus, la zidurile care o înconjurau, ca un şoarece care priveşte capcana în care a intrat. Unul din soldaţi o împinse cu lancea să înainteze, iar Mo şi-ar fi dorit să-i prindă gâtul acestuia şi să-l sugrume. Simţi gustul urii pe limbă şi în inimă, ca un tremur, şi-şi blestemă propria slăbiciune.

Resa se uita la el şi încercă să zâmbească, dar era prea epuizată, şi el îi văzu spaima. Soldaţii înfrânară caii, îi înconjurară pe prizonieri ca şi cum ar fi fost posibilă vreo scăpare dintre acele ziduri care se înălţau abrupt. Capetele de viperă, susţinute de acoperişuri şi cornişe, nu lăsau loc niciunei îndoieli cu privire la cine era stăpânul acestei cetăţi. Aruncau priviri din toate părţile spre ceata pierdută, limbi despicate în botul îngust, ochii din nestemate roşii, solzii de argint sclipind ca pielea de peşte în lumina lunii.

— Băgaţi-l pe Gaiţă în turn!

— Vocea Vulpoiului-roşu aproape că se pierdu în curtea largă a cetăţii. Pe ceilalţi duceţi-i în temniţă!

Voiau să-i despartă. Mo văzu cum Resa se îndreaptă spre Vulpoi-roşu, înaintând anevoios cu picioarele dureroase. Unul din călăreţi o împinse atât de brutal cu cizma, încât căzu. Iar Mo simţi o zvâcnire în piept, de parcă ura ar fi dat naştere la ceva. O inimă nouă, rece şi dură, care voia să ucidă.

O armă. Dacă ar fi avut o armă, una din săbiile urâte pe care le purtau toţi la brâu sau unul din cuţitele lor.

Nimic nu părea mai de dorit pe lume decât o bucată ascuţită de metal, mai de dorit decât toate cuvintele pe care le putea scrie Fenoglio.

Îl traseră din căruţă. Abia putea să stea, dar se ţinea cumva drept. Imediat patru soldaţi îl înconjurară, îl apucară, iar el îşi închipuia cum îi ucidea unul după altul.

În vreme ce inima nouă şi rece îi bătea tactul în piept.

— Hei, umblaţi mai atent cu el? se răsti Vulpoi-roşu la oameni. Credeţi că l-am adus tot drumul ăsta blestemat doar ca să-l omorâţi voi, neghiobilor, acum?

Resa plângea. Mo o auzi strigându-i numele, iar şi iar. Se întoarse, dar nu putu s-o vadă pe nicăieri, îi auzea doar vocea. O strigă pe nume, încercă să se smulgă şi să treacă în spatele soldaţilor care îl târau spre unul din turnuri.

— Hai, mai încearcă o dată! se răsti unul la el. Ce te enervezi aşa? În curând o să fiţi din nou împreună. Lui Cap-de-viperă îi place ca femeile să asiste la execuţii.

— Da, el nu se mai satură de plânsetele şi ţipetele lor, îşi bătu altul joc. Ai să vezi că numai d-asta o s-o mai lase un pic în viaţă. Iar tu o să ai o execuţie splendidă, Gaiţă, de asta poţi să fii sigur.

Gaiţă. Un nume nou. O inimă nouă. Ca gheaţa în piept, cu marginile ascuţite ca un tăiş.

Moara

Mergeam călare, mergeam şi nimic nu se-ntâmpla. Oriunde ajungeam era liniştit şi paşnic şi frumos. Seară calmă în munţi, aşa s-ar putea spune, mă gândeam, de n-ar fi fost atât de fals.

Astrid Lindgren, *Fraţii Löwenherz*

Mai mult de trei zile avu nevoie Deget-de-praf, împreună cu Meggie şi Farid, s-ajungă la Moara-şoarecilor. Trei zile lungi, cenuşii în care Meggie nu scoase nicio vorbă, deşi Farid îşi dădu toată osteneala s-o încurajeze. Aproape necontenit căzuse din cer o burniţă fină şi, în scurt timp, niciunul dintre ei nu-şi mai amintea cum era să doarmă în haine uscate. Abia când, într-o seară, se deschise în faţa lor valea întunecată în care se afla moara,

soarele ieşi dintre nori. Coborât adânc peste dealuri, vărsa aur peste râu şi peste acoperişurile acoperite cu şindrilă. Cât vedeai cu ochii nu era nicio altă clădire afară de casa morarului, câteva grajduri şi moara însăşi, cu roata mare de lemn, cufundată adânc în apă. Sălcii, plopi şi tufişuri de eucalipt tiveau malul râului pe care se afla moara, apoi arini şi peri sălbatici. În faţa scării care ducea la moară se afla o căruţă. Un om lat în spate şi acoperit de făină tocmai încărca saci în ea. Nu se vedea nimeni afară de el, doar un băiat, care atunci când îi văzu, alergă în casă. Totul arăta paşnic, paşnic şi liniştit, până la vâjâitul apei care acoperea chiar şi târâitul cicadelor.

— Ai să vezi! îi şopti Farid lui Meggie. Fenoglio a scris ceva. Cu siguranţă. Şi dacă nu, aşteptăm până…

— Nu facem nimic, îl întrerupse dur Deget-de-praf, uitându-se bănuitor în jur. Întrebăm de scrisoare şi pornim mai departe. În acest loc vin mulţi oameni şi după ce s-a întâmplat pe şosea, primii soldaţi se vor ivi curând nici. Dacă ar fi fost după mine, ar fi trebuit să ne lăsăm văzuţi pe-aici abia după ce lucrurile s-ar mai fi potolit ceva, dar bine…

— Şi dacă scrisoarea n-a venit încă?

— Meggie se uită la el îngrijorată l-am scris doar lui Fenoglio că o aştept aici!

— Da, şi-mi amintesc că nu ţi-am dat voie niciodată să-i scrii ceva, aşa-i?

În loc de răspuns, Meggie tăcu şi Deget-de-praf se uită din nou spre moară.

— Sper doar că Dansatorul-pe-nori i-a dus scrisoarea şi că bătrânul n-a arătat-o altora. Ţie nu trebuie să-ţi explic tot ce pot să provoace literele.

Înainte de a ieşi de sub pavăza copacilor, se mai uită o dată în jur. Apoi le făcu un semn lui Farid şi lui Meggie să-l urmeze şi se îndreptă spre clădire. Băiatul care alergase în casă se ghemuia acum din nou pe trepte la intrarea în moară şi câteva găini o luară la goană cotcodăcind când Gwin se repezi la ele.

— Farid, prinde-l pe blestematul de Gwin! îi porunci

Deget-de-praf, în vreme ce-l chema, cu o fluierătură, pe Furişu la el.

Dar Gwin scuipă spre Farid. Nu-l muşcă (nu-l muşca niciodată pe Farid), dar nici nu se lăsă prins. I se strecură printre picioare şi sări după o găină. Cotcodăcind, aceasta zbură fâlfâind pe treptele morii în sus, dar jderul nu se lăsă descurajat. Trecu fulgerător pe lângă băiat, care tot mai stătea ghemuit pe trepte ca şi cum nu i-ar fi păsat de nimic, apoi dispăru, pe uşa deschisă, după găină. O clipă mai târziu cotcodăcitul amuţi – iar Meggie îi aruncă lui Deget-de-praf o privire neliniştită.

— Da, splendid! murmură el în vreme ce Furişu îi sări în rucsac. Un jder în făină şi o găină moartă, astea ne vor face foarte îndrăgiţi aici! Dacă vorbeşti de dracul… Omul care încărcase căruţa îşi şterse de pantaloni mâinile pline de făină şi veni spre ei.

— Îmi pare rău! îi strigă Deget-de-praf. Unde este morarul? Plătesc, fireşte, pentru găină. Dar am venit ca să luăm ceva de-aici. O scrisoare.

Omul se opri în faţa lor. Era cu un cap mai mare decât Deget-de-praf.

— Eu sunt acum morarul, zise el. Tatăl meu a murit. O scrisoare ziceţi?

Îi cercetă unul după altul. Privirea îi rămase cel mai mult agăţată de faţa lui Deget-de-praf.

— Da. O scrisoare din Ombra! răspunse Deget-de-praf în vreme ce se uita în sus la moară. De ce nu macină? Oamenii nu mai aduc grâu sau v-au plecat argaţii?

Morarul ridică din umeri.

— Ieri a adus unul un alac umed. Tărâţele au încleiat pietrele de moară. Argatul meu stă de ceasuri să le cureţe. Ce scrisoare e asta? Şi către cine? N-aveţi un nume?

Deget-de-praf se uită gânditor la el.

— E o scrisoare aici?

— E pentru mine, zise Meggie şi trecu alături de el. Meggie Folchart. Este numele meu.

Morarul o examină cu toată atenţia – rochia ei murdară, părul încâlcit – apoi dădu din cap.

— O am înăuntru, zise el. Vă pun atâtea întrebări fiindcă o scrisoare care cade în mâini greşite e un lucru primejdios, nu? Intraţi înăuntru, mai încarc doar sacul ăsta.

— Umple tigvele cu apă, îi şopti Deget-de-praf lui Farid, în timp ce îi puse în spate rucsacul său. Prind jderul blestemat, plătesc eu găina şi de îndată ce Meggie are scrisoarea o pornim mai departe.

Înainte ca Farid să poată protesta dispăruse în moară. Cu Meggie. Băiatul îşi trecu mâna pe faţa murdară şi privi după ei.

„Umple tigvele cu apă!” murmură Farid coborând panta râului. „Prinde jderul!” Ce-şi închipuie? Că mai nou sunt servitorul lui?

Băiatul tot se mai ghemuia pe trepte, în vreme ce Farid stătea în râul rece şi împingea tigvele în apă. Ceva nu-i plăcea la băiat. Ceva pe chipul lui. Frică. Da, asta era. Îi era frică. De ce? De mine, greu de crezut, se gândi Farid şi se uită în jur. Ceva nu era în regulă aici, mirosea primejdia. Farid putuse întotdeauna s-o miroasă, încă de-atunci, în cealaltă viaţă, când trebuia să stea de pază, să spioneze, să se furişeze prin spate, să cerceteze… o, da, ştia cum mirosea primejdia. Băgă tigvele cu apă în rucsac lângă Viclean şi scărpină capul jderului somnoros.

Pe mort îl văzu abia când vru să se întoarcă, croindu-şi drum spre mal. Era încă tânăr şi Farid avu sentimentul că-i mai văzuse o dată faţa. Nu-i aruncase el o monedă de aramă în strachină, la sărbătoarea din Cetate, la Ombra? Cadavrul se prinsese de ramurile atârnânde, dar rana din piept se vedea clar. Un cuţit. Inima lui Farid începu să bată nebuneşte, atât de brusc încât abia mai putea să respire. Privi spre moară. Băiatul stătea în faţa ei, înconjurându-şi umerii cu braţele, de parcă s-ar fi temut să nu se dezmembreze de frică. Dar morarul dispăruse.

Nu se auzea niciun zgomot din moară, dar asta nu însemna nimic. Vuietul apei ar fi acoperit tot – ţipete, clincănit de săbii… „Dă-i drumul, Farid”, se răsti la sine. „Furişează-te, descoperă ce se petrece acolo. Ai făcut deja

de sute de ori asta, ah, de unde, şi mai des”.

Aplecat, îşi croi drum prin râu şi se căţără pe mal, în spatele roţii morii. Când se sprijini de zidul morii, inima îi bătea să se spargă, dar şi cu asta era obişnuit. De mii de ori se strecurase cu inima bătând pe lângă câte-o clădire, o fereastră, o uşă închisă. Sprijini de zid rucsacul lui Deget-de-praf cu jderul adormit.

Gwin. Gwin fugise. Iar Deget-de-praf se luase după el. Asta n-a fost bine. Şi pe deasupra Meggie era cu el. Farid privi, în sus, moara. Următoarea fereastră era mult deasupra capului lui dar, din fericire, zidul era grosolan finisat. „Tăcut ca un şarpe”, murmură el în timp ce se urca. Pervazul ferestrei era alb de făină. Ţinându-şi respiraţia se uită pe fereastră. Primul lucru pe care-l văzu fu un flăcău greoi cu o figură de prostănac, pesemne argatul morarului. Pe bărbatul de lângă el, Farid nu-l mai văzuse niciodată, dar despre cel din cealaltă parte nu putea, din păcate, să spună acelaşi lucru.

Basta. Aceeaşi faţă îngustă, acelaşi zâmbet răutăcios. Doar hainele se schimbaseră. Basta nu mai purta cămaşa lui albă şi costumul negru cu floarea la butonieră. Nu, Basta purta acum cenuşiul argintiu al lui Cap-de-viperă, iar de şold îi atârna o sabie. Avea, fireşte, şi un cuţit la brâu. În stânga ţinea însă o găină moartă.

Doar piatra morii era între el şi Deget-de-praf – şi Gwin care se ghemuia pe piatră şi fixa cu jind găina în vreme ce vârful cozii îi zvâcnea în sus şi-n jos. Meggie stătea foarte aproape de Deget-de-praf. Oare se gândea şi ea la acelaşi lucru ca şi Farid? La cuvintele ucigaşe ale lui Fenoglio? Poate, fiindcă încerca să-l atragă pe Gwin, dar jderul nu-i dădea nicio atenţie.

„Ce să fac?” se gândi Farid. „Ce să fac? Să urc înăuntru? Absurd! Cu ce aş fi de folos?” „Cuţitul său mic şi tâmp nu putea face nimic împotriva a doua săbii, şi apoi mai erau şi argatul şi morarul. Acesta stătea chiar lângă uşă.

— Ei, ăştia sunt cei pe care i-aţi aşteptat? îl întrebă el pe Basta.

Ce mulţumit de sine arăta, mulţumit de minciunile sale. Lui Farid i-ar fi plăcut să-i cojească zâmbetul mincinos de pe buze cu cuţitul.

— Da, ăştia sunt! mârâi Basta. Mica vrăjitoare şi, ca bonus, înghiţitorul-de-foc. Într-adevăr, aşteptarea chiar a meritat. Chiar dacă pesemne n-o să-mi mai iasă niciodată din plămâni făina asta blestemată.

„Gândeşte-te, Farid. Dă-i drumul!” Se uită în jur, îşi plimbă ochii roată ca şi cum ar fi putut să-i arate o ieşire prin pereţii solid îmbinaţi. Mai era o fereastră, dar argatul stătea în faţa ei, şi o scară de lemn care ducea în pod, pesemne acolo depozitau grâul. Acesta era vărsat pe piatra de moară prin pâlnia de lemn care atârna de tavan. Pâlnia! Da! Chiar deasupra pietrei atârna din tavan, ca un bot de lemn. Ce-ar fi dacă…

Farid se uită în sus la moară. O mai fi acolo sus o fereastră? Da, era una, abia mai mare decât o gaură în zid, dar el se căţărase prin deschideri şi mai înguste. Inima îi bătea în continuare să se spargă când se urcă pe zid în sus. În stânga, spumega râul şi dintr-o salcie îl fixa o cioară atât de bănuitor, de parcă ar fi vrut să-l trădeze morarului în clipa următoare. Respira din greu când îşi forţă umerii să intre prin deschiderea îngustă a zidului. Punând picioarele pe grinzile de lemn, albe de făină, acestea scârţâiră perfid, dar vuietul apei acoperi zgomotul. Farid se târî pe burtă spre pâlnie şi privi prin ea. Acolo, chiar lângă piatra de moară, sub el, stătea Basta… şi vizavi de el, de partea cealaltă a pietrei, trebuiau să fie Deget-de-praf cu Meggie. Farid nu putea să-i vadă, dar îşi putea prea bine închipui la ce se gândea Deget-de-praf: la cuvintele lui Fenoglio care îi povesteau moartea.

— Pune mâna pe jder, Spintecătorule! zise Basta bărbatului de lângă el. Haide, dă-i drumul!

— Fă-o singur. Crezi că vreau să m-aleg cu turbare?

— Gwin, vino-ncoace!

Asta era vocea lui Deget-de-praf. Ce făcea? Voia să-şi râdă de spaima lui, aşa cum făcea uneori când focul îi muşca mâna? Gwin sări de pe piatră. Avea să sară pe

umerii lui Deget-de-praf şi să-l fixeze pe Basta. Nătărăul de Gwin. Habar n-avea de cuvinte…

— Ce haine noi şi frumoase ai, Basta! zise Deget-de-praf. Mda, când servitorul găseşte un nou stăpân, trebuie să-mbrace haine noi, nu-i aşa?

— Servitor? Cine e aici servitor? Ia auziţi-l! Atât de obraznic de parcă nu mi-ar fi simţit niciodată cuţitul! Ai uitat cum ai ţipat când ţi-am tăiat faţa?

— Basta puse o cizmă pe piatra de moară. Îndrăzneşte să mişti fie şi un singur deget. Sus mâinile! Ştiu ce poţi să faci în lumea asta cu focul. O şoaptă de-a ta, un pocnet şi cuţitul meu se înfige în pieptul vrăjitoarei mici.

„Un pocnet. Da, treci odată la treabă, Farid!” Băiatul căută în jur, răsuci grabnic câteva paie din care făcu o făclie şi începu să şoptească.

— Vino odată! chema el, plescăind, şuierând, aşa cum îi arătase Deget-de-praf, după ce-i vârâse pentru prima dată în gură puţină miere de foc. Exersase în fiecare seară, în spatele casei Roxanei, limba focului, cuvintele care trosneau… Farid le şopti pe toate până ce o flacără minusculă începu să se întindă în paie.

— Buuu! Vezi cum mă fixează vrăjitoarea mică, Spintecătorule! strigă Basta cu o groază prefăcută. Păcat doar că are nevoie de litere ca să vrăjească. Dar pe-aici nu-i nicio carte, cât vezi cu ochii. N-a fost drăguţ din partea ei să ne scrie chiar ea, personal, unde vă găsim?

Basta îşi prefăcu vocea, să sune atât de subţire ca aceea a unei fete:

— *Oamenii lui Cap-cle-viperă i-au luat pe toţi*, *pe părinţii mei*, *pe jongleri*. *Scrie ceva*, *Fenoglio*! Da, aşa, sau ceva asemănător… Ştii, faptul că tatăl tău trăieşte m-a dezamăgit, într-adevăr. Nu te zgâi aşa neîncrezătoare, vrăjitoare mică, eu tot nu ştiu să citesc, nici n-am de gând să învăţ, dar umblă destui nătărăi prin jur care ştiu, până şi în lumea asta. Chiar în faţa porţii din Ombra ne-a căzut în mâini un scribălău. A durat ceva până a putut să descifreze mâzgălitura ta, dar a fost suficient ca să

ajungem aici, înaintea voastră. Deci am ajuns chiar la timp ca să-l ucidem pe trimisul bătrânului care trebuia să vă avertizeze.

— Eşti şi mai flecar ca înainte, Basta!

Vocea lui Deget-de-praf suna plictisită. Ce bine îşi putea ascunde frica. Farid îl admira pentru asta de fiecare dată, aproape mai mult decât pentru măiestriile sale cu focul.

Încet, foarte încet îşi scoase Basta cuţitul de la brâu. Deget-de-praf nu putea să sufere cuţitele. Al său stătea de cele mai multe ori în rucsac, iar acesta se sprijinea de zid. De câte ori nu-l rugase Farid să-l poarte la brâu, dar nu, nici nu voia s-audă!

— Flecar, aşa deci.

— Basta îşi examină imaginea în lama strălucitoare a cuţitului. Da, nu se poate spune asta despre tine. Dar ştii ceva? Fiindcă ne cunoaştem de atâta timp, am să-i duc personal nevesti-tii vestea morţii tale! Ce zici de asta, înghiţitorule-de-foc? Crezi că Roxane se va bucura să mă revadă? – îşi trecu duios două degete de-a lungul tăişului cuţitului şi în ce te priveşte, vrăjitoare mică… am găsit drăguţ că ţi-ai încredinţat scrisoarea unui bătrân dansator pe sârmă care, cu piciorul lui ţeapăn, n-a fost nici pe jumătate la fel de rapid ca propriul meu cuţit.

— Dansatorul-pe-nori? L-ai omorât pe Dansatorul-pe-nori?

Acum vocea lui Deget-de-praf nu mai suna plictisită.

„Stai pe loc, te rog!” şopti Farid. „Te rog, stai pe loc”.

Hrăni grăbit flacăra cu alte paie.

— Ah, n-ai aflat încă!

— Vocea lui Basta se înmuie de mulţumire. Da, el a riscat până la sfârşit pentru bătrânul tău prieten. Întreabă-l pe Spintecătoru, a fost de faţă.

— Minţi!

Vocea lui Meggie tremura.

Farid se aplecă prevăzător. Văzu cum Deget-de-praf o împinse brutal pe Meggie la spate şi cum căuta cu ochii o

Ieşire, dar nu era niciuna. În spatele lui şi a lui

Meggie se stivuiau sacii plini cu făină, la dreapta drumul îi era închis de Spintecătoru, la stânga argatul cu rânjetul nătâng, iar în dreptul ferestrei prin care spionase Farid era morarul însuşi. La picioarele lor zăceau paie, multe paie şi ele ar fi ars la fel de bine ca hârtia.

Basta râse. Dintr-o săritură fu pe piatra morii şi se uită de sus la Deget-de-praf. Stătea acum chiar lângă snopul de paie. „Grăbeşte-te, haide odată”, şopti Farid, aprinse un alt mănunchi de paie şi le ţinu pe amândouă deasupra snopului de jos. Spera că nu avea să ardă lemnul pâlniei. Spera că paiele aveau să alunece. Spera. Îşi arse degetele când înfundă mănunchiul arzând pe gura pâlniei, dar nu luă în seamă durerea. Deget-de-praf căzuse într-o capcană, şi Meggie era cu el. Ce mai contau câteva degete arse?

— Da, bietul Dansator-pe-nori era mult prea încet, fârnîi el, aruncându-şi cuţitul dintr-o mână în alta. Tu eşti mai rapid, înghiţitorule-de-foc, ştiu, dar totuşi n-o să scapi. Şi de astă dată am să-ţi tai nu doar faţa, de astă dată îţi tai pielea în fâşii de la cap la picioare.

Acum! Farid dădu drumul paielor arzânde. Pâlnia le înghiţi ca pe un sac de grâu şi-l scuipă pe cizmele lui Basta.

— Foc! De unde vine focul!

Era vocea morarului. Argatul striga ca un bou care vede securea măcelarului.

Pe Farid îl dureau degetele, pe piele apăruseră băşici, dar focul juca – juca pe picioarele lui Basta în sus, se întindea spre braţe. Speriat se trase înapoi împleticindu-se, căzu în spatele pietrei de moară şi se lovi la sânge de marginea ei. O, da, lui Basta îi era frică de foc, îi era mai frică de el decât de nenorocirea de care trebuia să-l apere amuleta lui.

Farid sări treptele care duceau jos, îl împinse în lături pe argatul care se holba la el de parcă ar fi fost o stafie, se năpusti spre Meggie şi o trase cu el spre fereastră.

— Sari! îi strigă. Sari afară, repede!

Meggie tremura, tot părul îi era plin de făină şi închise ochii înainte să sară. Dar sări.

Farid se uită după Deget-de-praf. El vorbea cu flăcările în vreme ce morarul şi argatul loveau cu saci goi paiele care ardeau, dar focul juca. Juca pentru Deget-de-praf.

Farid se ridică pe fereastra deschisă.

— Vino! îi strigă lui Deget-de-praf. Vino odată!

Unde era Basta?

Deget-de-praf îl împinse la o parte pe morar şi alergă spre Farid. Acesta se avântă pe fereastră, se ţinea deja afară de pervaz, când văzu cum Basta se ridică buimăcit, ţinându-se de piatra de moară. Mâna îi era plină de sânge când şi-o duse în partea de jos a capului.

— Ţine-l! îi strigă Spintecătorului. Ţine-l bine pe înghiţitorul-de-foc!

— Repede, strigă Farid, în timp ce căuta afară pe zid un punct de sprijin, dar înainte de a ajunge la el, Deget-de-praf se împiedică de un sac gol. Gwin îi sări pe umăr şi alunecă spre Farid, iar când Deget-de-praf se ridică din nou, Spintecătoru stătea între el şi fereastră, tuşind, cu sabia în mână.

— Vino odată! o auzi Farid pe Meggie strigând, chiar sub fereastră, cu ochii măriţi de spaimă şi privind fix în sus la el.

Dar Farid se avântă iarăşi înapoi, în moara care ardea.

— Ce-i asta? Dispari! îi strigă Deget-de-praf, în timp ce-l lovea pe Spintecătoru cu sacul în flăcări.

Pantalonii acestuia luaseră foc. Clătinându-se, lovea cu sabia când în flăcări, când după Deget-de-praf şi chiar în clipa în care Farid sărise din nou în paiele arzânde, îi spintecă piciorul cu lama ascuţită. Deget-de-praf se clătină, îşi apăsă mâna pe coapsă, în timp ce Spintecătorii ridică din nou sabia, pe jumătate nebun de furie şi durere.

— Nu!

Când sări la el, lui Farid îi răsună strident în urechi propria voce. Îl muşcă de umăr, îl călcă pe picior, până ce

scăpă din mână sabia care se îndreptase deja spre Deget-de-praf. Îl împinse pe Spintecătoru în flăcări, deşi acesta era cu un cap mai mare decât el, dar disperarea dă putere. Când Basta se ivi tuşind din fum, Farid vru să se repeadă şi la el, dar Deget-de-praf îl trase înapoi şi şuieră spre flăcări până ce acestea se năpustiră asupra lui Basta ca nişte vipere furioase. Farid îl auzi strigând, dar nu se întoarse. Se îndreptă împleticindu-se spre fereastră, cu Deget-de-praf lângă el care, înjurând, îşi apăsa degetele pe piciorul care sângera. Dar trăia.

În vreme ce Basta era înghiţit de foc.

Cea mai bună dintre nopţi

— Mănâncă, zise Merlot.

— Nu pot în niciun caz să fac asta, zise Desperaux şi se retrase din faţa cărţii.

— De ce nu?

— Ar distruge povestea, zise Despereaux.

Kate Dicamillo.

Despereaux – despre unul care a plecat să se dezveţe de frică

Niciunul dintre ei nu avea să ştie mai târziu cum scăpaseră de la moară. Farid îşi amintea doar imagini, chipul lui Meggie când, împleticindu-se, intraseră în râu, sângele de pe suprafaţa apei când Deget-de-praf sărise în ea, fumul pe care îl mai văzuseră urcând în văzduh după ce, vreme de un ceas, îşi croiseră drum prin apa rece. Dar nimeni nu-i urmărise, nici Spintecătoru, nici morarul sau argatul său, nici Basta. Doar Gwin se ivise din când în când pe mal. Nătângul de Gwin.

Când Deget-de-praf ieşi din apă, palid de epuizare, era noapte adâncă. În timp ce se lăsa să cadă în iarbă, Farid trase cu urechea în întuneric, dar tot ce auzi fu un vuiet, tare şi constant ca respiraţia unui animal uriaş.

— Ce-i asta? şopti el.

— Marea. Ai uitat cum sună?

Marea. Gwin sări pe spatele lui Farid, când acesta examină piciorul lui Deget-de-praf, dar el îl izgoni.

— Dispari! se răsti el la jder. Du-te la vânătoare!

Pentru azi ai făcut destule blestemătii.

Apoi îi dădu drumul lui Furişu din rucsac şi căută ceva cu care să poată lega rana. Meggie îşi stoarse rochia udă şi se ghemui lângă ei.

— E rău?

— Aş, de unde! zise Deget-de-praf, dar tresări când Farid îi curăţă tăietura adâncă.

— Bietul Dansator-pe-nori! murmură el. A scăpat o dată de moarte, dar acum Omul Rece a pus totuşi mâna pe el. Cine ştie! Pesemne Doamnelor Albe nu le place să le scapi aşa la limită printre degete.

— Îmi pare rău!

— Meggie vorbi atât de încet, încât Farid abia o înţelese. Îmi pare atât de rău! E totul numai din vina mea, şi el a murit de pomană. Căci unde să ne mai găsească Fenoglio, chiar dacă a scris ceva?

— Fenoglio!

— Deget-de-praf îi rosti numele ca pe acela al unei boli Le-ai simţit şi tu?

Meggie se uită la el.

— M-am gândit că îi simt cuvintele pe piele. M-am gândit că acum îl omoară pe Deget-de-praf şi noi nu putem face nimic!

— Dar totuşi am putut! zise Farid semeţ.

Deget-de-praf se lăsă din nou pe spate şi privi în sus spre stele.

— Aşa să fie? O să vedem. Poate că bătrânul a prevăzut între timp altceva pentru mine. Poate că moartea mă aşteaptă la alt colţ.

— N-are decât s-aştepte! zise Farid şi pescui un săculeţ din rucsacul lui Deget-de-praf. Puţin praf zânesc n-are cum să strice nimănui, murmură el, în timp ce lăsa să se prelingă pe rană pulberea strălucitoare.

Apoi îşi trase cămaşa peste cap, tăie cu cuţitul o fâşie şi o înfăşură cu grijă în jurul piciorului lui Deget-de-praf. Ceea ce nu era uşor cu degetele arse, dar el făcu tot posibilul. Chiar dacă durerea îi schimonosea fata.

Deget-de-praf îi luă mâna şi-o examină încruntat.

— Dumnezeule, degetele tale au atâtea băşici de parcă ar fi jucat elfele de foc pe ele, constată el. Să ştii că avem amândoi nevoie de felceri. Din păcate Roxane nu e aici.

— Cu un oftat se lăsă din nou pe spate şi privi cerul

Întunecat. Ştii ceva, Farid? spuse el de parcă ar fi vorbit cu stelele. Ceva e într-adevăr curios. Dacă tatăl lui Meggie nu m-ar fi cules din povestea mea, n-aş fi avut un câine de pază atât de formidabil ca tine.

— Îi făcu cu ochiul lui Meggie Ai văzut cum a muşcat? Pun prinsoare că Spintecătoru şi-a închipuit că ursul Prinţului e cel care îl roade de umăr.

— Ah, termină!

Farid nu ştia încotro să se uite. Stânjenit trăgea de un fir de iarbă ascuns între degetele de la picioare.

— Da, dar Farid e mai deştept decât ursul! zise Meggie. Mult mai deştept.

— Fără îndoială! E mai deştept şi decât mine! constată Deget-de-praf. Iar ceea ce face cu focul începe să mă îngrijoreze cu adevărat.

Farid nu mai ştia încotro să se uite, nu putea decât să râdă prosteşte. Sângele îi zvâcnea în urechi de mândrie dar, din fericire, în întuneric n-avea cum să vadă nimeni. Deget-de-praf îşi pipăi piciorul şi se ridică prudent. La primul pas, se strâmbă, dar apoi merse şchiopătând de câteva ori în sus şi-n jos pe malul râului.

— Ei, iată, zise el. Ceva mai încet ca de obicei, dar o să meargă. Trebuie.

— Apoi se opri în faţa lui Farid. Cred că îţi sunt dator cu ceva, zise el. Cum să-ţi plătesc? Poate arătându-ţi ceva nou? Un joc cu focul pe care nu-l ştie nimeni afară de mine? Ce-ai zice?

Farid îşi ţinu răsuflarea.

— Ce fel de joc e ăsta? întrebă el.

— Poate fi arătat doar la mare, răspunse Deget-de-praf, dar oricum trebuie s-ajungem acolo, căci avem amândoi nevoie de un felcer. Şi cel mai bun locuieşte la mare. În umbra Cetăţii Nopţii.

Se hotărâră să stea cu rândul de pază. Farid a fost primul şi, pe când Meggie şi Deget-de-praf dormeau în spatele lui, sub ramurile care atârnau adânc ale unui gorun, el stătea în iarbă şi privea cerul pe care luminau mai multe stele decât licuricii care vâjâiau pe deasupra râului. Farid încercă să-şi amintească de o noapte, de una oarecare, în care să se fi simţit că acum, atât de mulţumit de sine, dar nu-i veni nimic în minte. Aceasta era cea mai bună noapte, în ciuda tuturor spaimelor care rămăseseră în urmă, în ciuda degetelor arse care încă îl mai dureau, deşi Deget-de-praf îi presărase pe ele pulbere zânească şi pastă răcoritoare pe care o preparase Roxane.

Se simţea atât de viu. Viu ca focul.

Îl salvase pe Deget-de-praf. Fusese mai puternic decât cuvintele. Totul era bine.

În spatele lui cei doi jderi se certau, probabil pentru vreo pradă oarecare. „Să mă trezeşti, când luna o să fie deasupra dealului de-acolo!” zisese Deget-de-praf, dar când Farid se duse la el, dormea atât de adânc, de ţeapăn, faţa îi era atât de liniştită, încât se hotărî să-l lase să doarmă şi se întoarse la locul său, sub stele.

La scurt timp, auzi paşi în spate, dar nu era Deget-de-praf.

— Eu mă trezesc mereu, zise ea. Nu mă pot opri să mă gândesc.

— La cum să te găsească Fenoglio?

Dădu din cap.

Cât de mult mai credea încă în cuvinte! Farid credea în alte lucruri, în cuţitul său, în viclenie, în curaj. Şi în prietenie.

Meggie îşi sprijini capul de umărul lui şi tăcură amândoi, asemenea stelelor de deasupra lor. La un moment dat se ivi un vânt rece şi vijelios, sărat ca apa mării, iar Meggie se ridică în capul oaselor şi, tremurând, îşi prinse genunchii cu braţele.

— Lumea asta, zise ea. Îţi place de fapt?

Ce întrebare! Farid nu-şi punea niciodată astfel de întrebări. Îi plăcea să fie din nou cu Deget-de-praf. Unde, îi

era indiferent.

— E plină de cruzime, nu ţi se pare? continuă Meggie. Mo îmi spusese adesea că uit prea uşor cât de crudă este.

Farid îi netezi cu degetele sale arse părul bălai. Strălucea până şi în întuneric.

— Toate lumile sunt crude, zise el. Cea din care vin eu, cea din care provii tu şi cea de aici. În lumea ta cruzimea nu se vede poate imediat, e mai ascunsă, dar totuşi există.

Îşi trecu braţul în jurul ei, îi simţea frica, grija, mânia… era ca şi cum i-ar fi auzit inima şoptind, limpede ca vocea focului.

— Ştii ce e ciudat? întrebă ea. Chiar dacă aş putea să mă întorc chiar acum – nu m-aş întoarce. E o sminteală, nu? E ca şi cum aş vrea să stau mereu aici, într-un loc ca

* *7* ăsta. De ce? E groaznic!

— Groaznic şi frumos, zise Farid şi-o sărută.

— Sărutarea ei avea gust bun. Mult mai bun decât mierea de foc a lui Deget-de-praf. Mai bun decât tot ce gustase vreodată. Tu nu poţi oricum să te întorci, îi şopti el. De îndată ce-l eliberăm pe tatăl tău, am să-i explic.

— Ce să-i explici?

— Păi, că din păcate trebuie să te lase aici. Căci acum îmi aparţii mie, iar eu rămân la Deget-de-praf.

Meggie râse şi-şi apăsă stânjenită faţa de umărul lui.

— În mod sigur, Mo nu va vrea s-audă de aşa ceva.

— Ei, şi? îi spui că aici fetele de vârsta ta se mărită.

Ea mai râse o dată, apoi faţa îi deveni din nou serioasă.

— Poate rămâne şi Mo, zise ea încet. Poate rămânem cu toţii… Resa şi Fenoglio. Şi-i mai aducem şi pe Elinor şi pe Darius. Şi apoi trăim fericiţi până la sfârşitul zilelor noastre.

— Tristeţea se furişase înapoi în vocea ei. N-au voie, Farid, să-l spânzure pe Mo! şopti ea. Îl salvăm, da? Şi pe mama şi pe ceilalţi. În poveşti e întotdeauna aşa: se petrec lucruri rele, dar până la urmă totul se termină cu bine. Şi

asta de-aici e o poveste.

— Desigur! zise Farid, chiar dacă nu-şi putea încă imagina, oricât ar fi vrut, acest sfârşit bun.

Totuşi era fericit.

La un moment dat, Meggie adormi lângă el. Iar Farid stătea acolo şi-i veghe, pe ea şi pe Deget-de-praf, întreaga noapte. Cea mai bună dintre toate nopţile.

Cuvintele potrivite
S-ascundă rele-un templu ca acesta?
De este pentru cel viclean locaş
Vor da năvală şi cei buni.
William Shakespeare, *Furtuna*

Argatul de la grajd era un flăcău tont, i-a trebuit o ffil veşnicie să înşeueze blestematul de cal. „Pe unul ca ăsta nu l-aş fi putut inventa niciodată!” se gândi Fenoglio. „Noroc că sunt atât de bine dispus”. O, da, era în cea mai bună dispoziţie posibilă. Deja de câteva ore fluiera încet, căci izbutise. Găsise soluţia! Cuvintele îi curseseră pe hârtie de parcă n-ar fi făcut decât s-aştepte ca el să le pescuiască odată din marea de litere. Cele potrivite. Singurele potrivite. Acum povestea putea să meargă mai departe şi totul se va întoarce spre bine. El era totuşi un vrăjitor, un vrăjitor de cuvinte de prima mână. Nimeni nu-i putea ajunge nici până la degetul cel mic, ei, da, poate câţiva, puţini, dar nu în această lume, în lumea sa. De s-ar grăbi puţin argatul ăsta tont! De fapt, e foarte urgent s-ajungă la Roxane, altminteri pleacă fără scrisoare – şi atunci cum să i-o mai trimită lui Meggie? în definitiv, capul înfierbântat pe care îl trimisese după ea nu dăduse încă niciun semn de viaţă. S-o fi rătăcit pesemne în Pădurea-fară-drum, ţingăul…

Îşi pipăi scrisoarea sub pelerină. „Ce bine că aceste cuvinte au fost o treabă uşoară ca un fulg, chiar şi cele mai importante. Roxane n-o să aibă ceva greu de cărat.

1 Trad. de Leon Leviţchi, 1964 (n.tr.).

chiar dacă o să-i ducă lui Meggie condamnarea la moarte a lui Cap-de-viperă. Şi o să transporte în Principatul de la mare încă ceva – victoria sigură a lui

Cosimo”. Dacă acesta nu pornea la război înainte ca Meggie să primească ceva de citit! Cosimo ardea de nerăbdare, abia aştepta ziua în care avea să-şi conducă soldaţii de cealaltă parte a pădurii. „Fiindcă vrea să afle cine este!” şopti încet glasul din capul lui Fenoglio (sau glasul se afla în inima lui?). „Fiindcă este gol ca o cutie lipsită de conţinut, frumosul tău înger răzbunător. Câteva amintiri împrumutate, câteva copii în piatră, asta e tot ce are acest biet tânăr, şi poveştile tale despre faptele lui de vitejie, al căror ecou îl caută atât de deznădăjduit în inima lui goală. Ar fi trebuit totuşi să încerci să-l aduci înapoi pe adevăratul Cosimo, direct din împărăţia morţii, dar la asta nu te-ai încumetat!”

„Linişte!” Fenoglio scuturã indispus din cap. De ce îi veneau mereu aceste gânduri supărătoare? Totul o să fie bine, abia când Cosimo o să stea pe tronul lui Cap-de-viperă. Atunci o să aibă propriile-i amintiri şi o să i se adauge altele în fiecare zi. Iar golul o să fie dat curând uitării.

În fine! Calul său era înşeuat. Strâmbându-şi gura a batjocură, grăjdarul îl ajută să se urce în şa. Ce netot! Fenoglio ştia bine că nu făcea o figură deosebit de bună pe cal. Ei şi? Neliniştitoare animale mai erau şi caii ăştia, mult prea puternici pentru gustul lui, dar un poet care trăieşte în Cetatea principelui său nu merge pe jos ca un ţăran. Afară de asta, era şi mai rapid astfel, admiţând că animalul voia să meargă în aceeaşi direcţie ca el. Câtă tevatură trebuia să faci numai ca să-l pui în mişcare…

Copitele tropăiau pe curtea pavată, pe lângă butoaie cu smoală şi ţepuşele de fier pe care Cosimo pusese să fie aşezate pe ziduri. Cetatea continua să răsune noaptea de ciocăniturile fierarilor, iar în căsuţele de lemn, de-a lungul zidurilor dormeau soldaţii lui Cosimo, strâns înghesuiţi ca larvele dintr-un cuib de furnici. Crease, într-adevăr, un înger războinic, dar oare îngerii n-au fost întotdeauna războinici? „Mda, tocmai că nu mă pricep să născocesc figuri paşnice!” se gândi Fenoglio, mergând la trap prin curte. „Personajele mele bune sunt fie urmărite de

nenorocire, ca Deget-de-praf, fie se duc la tâlhari ca Prinţul Negru. Ar fi putut să născocească pe cineva ca Mortimer? Pesemne că nu”.

Când Fenoglio se îndreptă spre poarta exterioară, în jur se simţi un avânt care îl făcu, în prima clipă, să presupună că, în fine, străjile îl onorau puţin pe poetul principelui lor, dar după cât de adânc se înclinară îşi dădu seama că nu despre el putea fi vorba.

Cosimo îi venea în întâmpinare prin poarta larg deschisă, pe un cal alb, atât de alb, încât arăta aproape ireal. În întuneric, Cosimo i se păru şi mai frumos decât la lumina zilei, dar nu era oare aşa cu toţi îngerii? Doar şapte soldaţi îl însoţeau, mai multă pază nu lua cu el în ieşirile sale nocturne. Dar alături de el mai călărea cineva: Brianna, fata lui Deget-de-praf, îmbrăcată nu cu o rochie a stăpânei ei, biata Violante, aşa cum fusese adesea înainte, ci într-o rochie pe care i-o dăruise Cosimo. O copleşea cu daruri, în vreme ce soţiei sale nici nu-i mai îngăduia să părăsească Cetatea, tot atât de puţin ca şi fiului lor. Dar în ciuda tuturor dovezilor de dragoste, Brianna nu părea să fie deosebit de fericită. Şi cum să fie? Care femeie ar fi fost voioasă dacă iubitul ei ar fi plănuit să plece la război?

Dispoziţia lui Cosimo nu părea să fie tulburată de această perspectivă. Dimpotrivă. Avea o privire atât de lipsită de griji, de parcă viitorul nu-i putea aduce decât lucruri bune. În fiecare noapte ieşea călare, părea să n-aibă nevoie nici de somn şi călărea, după cum i se relatase lui

Fenoglio, atât de nebuneşte, încât doar una din gărzile sale de corp se putea ţine după el – ca un om căruia i s-ar fi spus că moartea nu-l poate oricum opri în loc. Ce dacă nu-şi putea aminti nici de moartea, nici de viaţa lui?

Zi şi noapte Balbulus împodobea texte despre această viaţă pierdută cu cele mai minunate imagini. Peste o duzină de scribi îi furnizau paginile scrise de mână. „Bărbatul meu tot nu vrea să intre în bibliotecă!” constatase cu amărăciune Violante, când o văzuse Fenoglio ultima dată. „Dar umple toate pupitrele cu cărţi despre el

însuşi”.

Da, din păcate, era prea evident: cuvintele din care Fenoglio şi Meggie îl creaseră nu-i ajungeau lui Cosimo. Pur şi simplu nu fuseseră suficiente. Şi tot ce auzea despre sine părea să aparţină altuia. Poate că o iubea atâta pe fata lui Deget-de-praf fiindcă nu aparţinuse bărbatului care, chipurile, fusese el înainte de a muri. Fenoglio trebuia să-i compună mereu cântece pasionate de dragoste pentru Brianna. De cele mai multe ori le fura de la alţi poeţi. El fusese întotdeauna în stare să memoreze bine versuri şi Meggie nu era aici ca să-l prindă cu aceste furtişaguri. Brianna avea de fiecare dată lacrimi în ochi când vreunul din jongleri, care erau din nou oaspeţi bine văzuţi la Cetate, cânta unul din aceste cântece.

— Fenoglio!

— Cosimo îşi înfrână calul, iar Fenoglio îşi înclină capul atât de firesc, precum făcea doar în faţa tânărului principe. Încotro, Poete? Totul e gata de plecare!

— Suna la fel de înfocat precum îi era şi calul care tropăia în sus şi-n jos şi ameninţa să-l molipsească pe cel al lui Fenoglio cu neastâmpărul lui. Sau preferi să rămâi totuşi aici şi să-ţi ascuţi pana pentru toate acele cântece pe care va trebui să le scrii despre biruinţa mea?

Plecare? Gata? Fenoglio se uită descumpănit în jur, dar Cosimo râse.

— Crezi că las trupele să se adune în Cetate? Sunt prea multe pentru asta. Nu, ele sunt cantonate jos, lângă râu. Aştept doar o ceată de mercenari pe care am trimis să fie recrutaţi în nord. Poate ajung chiar mâine dimineaţă!

Mâine deja? Fenoglio îi aruncă o privire rapidă Briannei. Deci de aceea era căutătura ei atât de tristă.

— Vă rog, înălţimea Voastră!

— Fenoglio nu-şi putea ascunde grija din glas. E prea devreme! mai aşteptaţi!

Dar Cosimo doar zâmbea.

— Luna e roşie, Poete! Prezicătorii consideră că ăsta e un semn bun. Un semn care nu trebuie lăsat să treacă, altminteri se preface în nenoroc.

„Ce absurditate!” Fenoglio lăsă capul în jos ca să nu i se citească indignarea pe faţă. Ştia, de altfel, cât îl supăra predilecţia tânărului rege pentru prezicători şi ghicitori în cărţi, căci îi socotea pe toţi o şleahtă de înşelători, lacomi de bani.

— Vă mai spun o dată, înălţimea Voastră!

— De câte ori nu repetase Fenoglio avertismentul care treptat se banalizase. Singurul lucru care o să vă aducă nenoroc este să porniţi prea devreme.

Dar Cosimo doar scutură din cap cu îngăduinţă.

— Sunteţi un om bătrân, Fenoglio, zise el. Sângele Vostru curge deja încet, dar eu sunt tânăr! La ce s-aştept? Ca s-ajungă şi Cap-de-viperă să recruteze mercenari şi să se baricadeze în Cetatea Nopţii?

„Probabil a făcut asta demult”, se gândi Fenoglio. „Şi de aceea trebuie să aştepţi cuvintele, cuvintele mele pe care să le citească Meggie, aşa cum citind te-a adus încoace pe tine. Aşteaptă vocea ei!”

— Doar două săptămâni, înălţimea Voastră! zise el insistent. Ţăranii Voştri trebuie să culeagă recolta. Din ce să trăiască altminteri la iarnă?

Dar Cosimo nu voia s-asculte astfel de lucruri.

— Asta e într-adevăr vorbăria unui om bătrân! zise el supărat. Unde vă sunt cuvintele înflăcărate? Din proviziile lui Cap-de-viperă o să trăiască, din fericirea biruinţei noastre, din argintul Ceăţii Nopţii pe care-l voi împărţi prin sate!

„Argint nu vor putea să mănânce, înălţimea Voastră”, se gândi Fenoglio, dar nu rosti cuvintele. În loc de asta se uită spre cer. Doamne, cât de sus era luna!

Dar Cosimo mai avea şi altceva pe inimă.

— Ce vreau demult să vă întreb, zise el tocmai când Fenoglio, cu o scuză oarecare, voia să-şi ia rămas bun. Aveţi legături bune cu jonglerii. Toţi vorbesc de acest scuipător-de-foc, care se pare că ştie să vorbească cu flăcările.

Fenoglio se uită cu coada ochilor spre Brianna, care lăsă capul în jos.

— Vă referiţi la Deget-de-praf?

— Da, aşa îl cheamă. Ştiu că e tatăl Briannei.

— Cosimo îi aruncă o privire tandră. Dar ea nu vrea să vorbească de el. Pe deasupra, spune că nu ştie unde e. Dar poate ştiţi Voi?

Cosimo bătu uşor cu palma gâtul calului. Faţa lui părea înflăcărată de frumuseţe.

— De ce? Ce vreţi de la el?

— Păi, nu-i evident? El poate să vorbească cu focul! Oamenii spun că poate să facă în aşa fel încât flăcările să se ridice la metri înălţime, fără să-l ardă. Fenoglio înţelese înainte ca Principele să mai rostească ceva.

— Îl vreţi pe Deget-de-praf pentru războiul Vostru?

Nu se putu stăpâni să nu râdă tare.

— Ce-i aşa comic?

Cosimo se încruntă. Deget-de-praf, Dansatorul-focului, ca armă! Fenoglio scutură din cap.

— Deci, zise el. Îl cunosc pe Deget-de-praf foarte bine.

— Văzu cât de uimită îl privea Brianna El e în stare de multe, dar în mod sigur nu e războinic. Ar râde de voi.

— Ei, asta mai bine să n-o facă!

Supărarea din vocea lui Cosimo era evidentă. Brianna însă se uita la Fenoglio de parcă ar fi avut mii de întrebări pe limbă. Ca şi cum ar fi fost timp pentru aşa ceva!

— Înălţimea Voastră, zise el grăbit. Vă rog să mă iertaţi acum! Unul din copiii Minervei e bolnav şi i-am promis să-i duc câteva plante de leac de la mama Briannei

— Ah, da. Sigur. Sigur, duceţi-vă, vorbim mai târziu.

— Cosimo apucă din nou frâiele. Dacă nu se face mai bine, daţi-mi de ştire, îi trimit pe unul din felceri.

— Vă mulţumesc, zise Fenoglio, dar înainte de a porni în cele din urmă la drum, trebui să pună şi el o întrebare. Am auzit că nici soţia Voastră nu se simte bine?

Balbulus îi spusese. Deocamdată era singurul care avea voie să intre la Violante.

— O, ea nu-i decât furioasă.

— Cosimo o luă pe Brianna de mână ca şi cum ar fi trebuit s-o consoleze că venise vorba de soţia lui. Violante se înfurie repede. L-a moştenit pe tatăl ei. Nu vrea să priceapă pur şi simplu de ce n-o las să iasă din Cetate. Şi e evident că peste tot sunt iscoadele tatălui ei şi pe cine ar încerca să descoasă în primul rând? Pe Violante şi pe Jacopo.

Nu era greu să crezi fiecare cuvânt care venea de pe aceste buze frumoase. Mai ales că erau exprimate cu atâta convingere.

— Ei, pesemne aveţi dreptate! Dar vă rog să nu uitaţi că soţia Voastră îşi urăşte tatăl.

— Poţi să urăşti pe cineva şi în acelaşi timp să-l asculţi. Nu-i aşa?

Cosimo să uită la Fenoglio cu acea expresie strălucitoare a ochilor, strălucitoare ca a unui copil foarte mic.

— Ba da, probabil că da, răspunse Fenoglio jenat.

De câte ori Cosimo se uita astfel la el, lui Fenoglio i se părea că era ca şi cum ar fi descoperit într-o carte o pagină goală, o gaură făcută de molii într-un covor ţesut fin din cuvinte.

— Înălţimea Voastră! zise el şi-şi înclină încă o dată capul, apoi reuşi în chip elegant să mâne, în fine, calul la trap, spre poartă.

Brianna îi descrisese bine drumul spre gospodăria mamei ei. Imediat după vizita Roxanei o întrebase cu toată candoarea, pasămite fiindcă fi chinuia o durere de oase. Ce copilă ciudată era fata lui Deget-de-praf! Nu voia să ştie nimic de tatăl ei, evident nici multe despre mama ei. Din fericire, îl prevenise de gâscă, aşa încât îşi ţinu calul strâns în frâu când îi veni gâgâind în întâmpinare.

Când ajunse la gospodăria Roxanei, aceasta stătea în faţa casei. Era o casă sărăcăcioasă. Frumuseţea femeii părea să se potrivească tot atât de puţin cu ea ca o bijuterie pe pălăria unui cerşetor. Băiatul ei dormea alături, pe prag, adunat ca un căţelandru, cu capul în poala ei.

— Vrea să vină cu mine, zise ea, în timp ce Fenoglio alunecă stângaci de pe cal. Şi cea mică a plâns când a auzit că trebuie să plec. Dar nu-i pot lua cu mine, nu la Cap-de-viperă. El a spânzurat deja copii. O prietenă o să aibă grijă de ei, de ea, de el, de plante şi de animale…

Îi netezi băiatului părul negru, iar pentru o clipă nici Fenoglio nu-şi dori s-o vadă plecând. Dar atunci ce s-ar alege de cuvintele lui? Cine altcineva ar trebui s-o găsească pe Meggie. Să-i ceară din nou un călăreţ lui Cosimo, care iarăşi să nu se mai întoarcă? Acum, nu se ştie, poate nici Roxane nu se mai întoarce, îi şopti o voce răutăcioasă din sufletul lui. „Şi preţioasele tale cuvinte sunt pierdute”.

— Absurd! zise el supărat. Fireşte, am făcut o copie.

— Ce spuneţi?

Roxane îl privi uimită.

— A, nimic, nimic!

— Dumnezeule, acum vorbea şi singur! Trebuie să vă mai spun ceva. Nu vă duceţi la moară! Un jongler care cântă pentru Cosimo mi-a adus o veste de la Prinţul Negru.

Roxane îşi astupă gura cu mâna.

— Nu, nu. Nu-i nici pe departe atât de rău! o linişti Fenoglio repede. Da, tatăl lui Meggie este evident prizonierul lui Cap-de-viperă, dar, sincer, de asta m-am temut. Iar Deget-de-praf şi Meggie – ca să fiu scurt: moara, la care Meggie trebuia s-aştepte scrisoarea mea se pare că a ars. Morarul spune peste tot că un jder a făcut să plouă cu foc din tavan, în vreme ce un vrăjitor cu cicatrice în obraz vorbea cu flăcările. Că a avut un demon cu el, sub chipul unui băiat oacheş, care l-a salvat când a fost rănit, şi o fată.

Roxane îl privi atât de absentă, ca şi cum ar fi trebuit să caute mai întâi sensul cuvintelor lui.

— Rănit?

— Da, dar au scăpat! Asta e principalul! Roxane, credeţi că-i puteţi într-adevăr găsi?

Roxane îşi trecu mâna pe frunte.

— Am să încerc.

— Nu vă faceţi griji! zise Fenoglio. Aţi auzit doar. Deget-de-praf are acum un demon care îl apără. Afară de asta – nu s-a descurcat el întotdeauna cel mai bine singur?

— O, da! S-a descurcat.

Roxane era atât de frumoasă, încât Fenoglio îşi blestemă fiecare zbârcitură de pe faţa lui bătrână. De ce nu avea figura lui Cosimo? Deşi – i-ar place ei asta? Ea îl plăcea pe Deget-de-praf, Deget-de-praf care ar fi trebuit să fie mort de mult, dacă ar fi fost după cum scrisese el. „Fenoglio!” se gândi. „Mergi prea departe. Te porţi ca un îndrăgostit gelos!”

Dar, oricum, Roxane nu-i dădea nicio atenţie. Se uita la băiatul care dormea în poala ei.

— Brianna a fost nemaipomenit de furioasă când a aflat că pornesc după tatăl ei, zise ea. Sper doar să aibă Cosimo grijă de ea şi să nu-şi înceapă războiul până nu mă întorc.

La asta, Fenoglio tăcu. La ce bun să-i povestească despre planurile lui Cosimo? Ca să-şi facă şi mai multe griji? Nu. Scoase de sub pelerină scrisoarea pentru Meggie. Litere care se puteau transforma în sunete, în sunete puternice… Nicicând nu-l pusese pe Cuarţ-trandafiriu să sigileze mai cu grijă o scrisoare.

— Această scrisoare îi poate salva pe părinţii lui Meggie, zise el insistent, îl poate salva pe tatăl ei. Ne poate salva pe toţi, deci aveţi grijă de ea.

Roxane suci şi răsuci pergamentul sigilat, ca şi cum ar fi fost prea mic pentru astfel de cuvinte mari.

— N-am auzit încă de vreo scrisoare care să deschidă temniţele din Cetatea Nopţii, zise ea. Credeţi că e bine să-i daţi fetei o speranţă falsă?

— Nu e o speranţă falsă, zise Fenoglio, cumva jignit că acorda atât de puţină încredere cuvintelor lui.

— Ei, bine! Dacă îl găsesc pe Deget-de-praf, iar fata mai e cu el, o să primească scrisoarea dumneavoastră.

— Roxane îşi mângâie încă o dată băiatul pe păr, atât de lin de parcă ar fi îndepărtat o frunză. Îşi iubeşte tatăl?

— O, da, îl iubeşte foarte mult.

— Asta face şi fata mea. Brianna îl iubeşte atât de mult pe Deget-de-praf, încât nu mai schimbă niciun cuvânt cu el. Înainte, când pleca, pleca pur şi simplu în pădure, la mare, acolo unde tocmai focul sau vântul îl chemau, atunci încerca să alerge după el cu picioruşele ei mici. Cred că nici nu observa, atât de grăbit era mereu să dispară, rapid ca o vulpe care a înhăţat o găină. Dar cu toate astea l-a iubit. De ce? Şi acest băiat îl iubeşte. Crede chiar că are nevoie de el, dar Deget-de-praf n-are nevoie de nimeni, doar de foc.

Fenoglio se uita gânditor la ea.

— Aici vă înşelaţi! zise el. A fost foarte nenorocit atunci când a stat atât de departe de dumneavoastră. Ar fi trebuit să-l vedeţi.

Ce neîncrezător îl cerceta.

— Ştiţi unde a fost? Ce-i de făcut acum? Bătrân prost, ce trăncănise iarăşi?

— Păi, da, bâigui el. Da, da. Şi eu am fost acolo.

Dă-i drumul la minciuni. Unde erau ele? Cu adevărul nu se putea ajunge în cazul ăsta prea departe. Aici era nevoie de câteva minciuni frumoase care să explice tot. De ce să nu găsească, pentru variaţie, câteva cuvinte bune pentru Deget-de-praf – chiar dacă îl invidia pentru nevasta lui.

— El spune că nu se putea întoarce.

Nu credea, dar se simţea din vocea ei cât de mult ar fi vrut să creadă.

— Exact aşa a fost! A avut o perioadă rea! Capricorn a pus să fie vânat de Basta, l-au târât departe, departe… au încercat să afle de la el cum se vorbeşte cu focul.

— Şi curgeau, minciunile. Şi cine ar fi putut să spună? Poate se apropiau foarte mult de adevăr?

— Credeţi-mă, Basta s-a răzbunat crunt că l-aţi preferat pe Deget-de-praf! L-au închis, ani de zile, în urmă a scăpat, dar l-au găsit din nou. Aproape l-au omorât în bătaie.

— Despre asta îi povestise Meggie. Puţin adevăr nu putea să strice, şi Roxane n-avea nevoie să ştie că fusese

din cauza Resei. A fost groaznic, atât de groaznic!

— Fenoglio o simţea mergând alături de el, simţea plăcerea de a povesti, plăcerea de a observa cum ochii Roxanei se măreau, cum atârna de buzele lui, aşteptând dornică următoarele cuvinte. Oare să-l ponegrească puţin pe Deget-de-praf? Nu, îl omorâse deja, azi o să-i facă un serviciu. Azi o s-o convingă pe nevasta lui să-l ierte o dată pentru totdeauna că lipsise zece ani. „Uneori pot să fiu un om cu adevărat drăguţ!” se gândi Fenoglio. Se gândea că avea să moară. Se gândea că n-o să vă mai revadă, ăsta era lucrul cel mai rău pentru el.

— Fenoglio trebui să-şi dreagă glasul. Era emoţionat de propriile lui cuvinte, şi Roxane de asemenea. O, da! Vedea cum neîncrederea dispărea din ochii ei, cum devenea tandră, tandră de iubire Apoi a colindat prin ţări străine ca un câine alungat, în căutarea unui drum la capătul căruia să nu-l aştepte Basta sau Capricorn, ci să-l aşteptaţi dumneavoastră.

— Acum cuvintele îi veneau de la sine, ca şi cum ar fi ştiut într-adevăr ce simţise Deget-de-praf în toţi aceşti ani Era pierdut, cu adevărat pierdut, de atâta singurătate, inima îi era ca o piatră. Nimic în afară de dor nu mai încăpea în el, dor de dumneavoastră. Şi de fata lui.

— Avea două fete.

Vocea Roxanei abia se înţelegea. La naiba, uitase asta. Fireşte, două! Dar Roxane era deja atât de înfăşurată în cuvintele lui, încât greşeala nu rupse plasa.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă ea. Nu mi-a povestit niciodată că vă cunoaşteţi atât de bine.

„O, nimeni nu-l cunoaşte mai bine” se gândi Fenoglio. „Vă asigur de asta, frumoasa mea”.

Roxane îşi dădu la o parte părul negru căzut pe faţă. Fenoglio descoperi în el urme cărunte, ca şi cum s-ar fi pieptănat cu un pieptene plin de praf.

— Pornesc mâine în zori, zise ea.

— Perfect.

— Fenoglio trase calul spre el. De ce era atât de greu, să încalece cât de cât cuviincios animalul? Roxane

trebuia să se gândească că e într-adevăr deja un bătrân înţepenit. Aveţi grijă de dumneavoastră! zise el când, în fine, fu sus în şa. De dumneavoastră şi de scrisoare. Şi salutaţi-o pe Meggie din partea mea. Spuneţi-i că totul va fi bine. Îi promit!

După ce plecă, Roxane rămase cu o figură gânditoare lângă băiatul ei şi se uită după Fenoglio. El spera cu adevărat că avea să-l găsească pe Deget-de-praf, nu doar ca s-ajungă la Meggie cuvintele lui. Nu. Puţină fericire nu putea să-i strice acestei poveşti, iar Roxane nu era fericită fără Deget-de-praf. Aşa rânduise el lucrurile.

„Totuşi, el n-a meritat-o!" se gândi Fenoglio din nou, îndreptându-se către luminile din Ombra care nu erau atât de strălucitoare şi atât de numeroase ca cele din lumea sa, dar erau cel puţin tot atât de atrăgătoare. În curând, casele din spatele zidurilor protectoare vor rămâne fără bărbaţi. Da, toţi se vor duce cu Cosimo: bărbatul Minervei, deşi ea îl rugase să rămână, şi cizmarul care îşi avea atelierul lângă el. Chiar şi strângătorul de haine vechi, care trecea în fiecare marţi prin oraş, voia să lupte împotriva lui Cap-de-viperă. Oare, dacă l-ar fi făcut pe Cosimo urât, l-ar fi urmat la fel de bucuroşi? se întrebă Fenoglio. Urât precum Cap-de-viperă, cu figura lui de şarpe… Nu, intenţiile nobile i se cred mai uşor unui chip frumos – şi de aceea fusese înţelept din partea lui să pună pe tron un înger. Da, foarte înţelept, deosebit de înţelept! Fenoglio se surprinse fredonând încet, în vreme ce calul îl purta pe lângă străji. Îl lăsară să treacă fără niciun cuvânt, poetul Principelui lor, cel care turna în cuvinte lumea lor, care îi crease din cuvinte. Da, aplecaţi-vă capetele în faţa lui Fenoglio!

Şi străjile aveau să plece cu Cosimo, şi soldaţii de sus din Cetate, slujitorii, cei ce abia aveau vârsta băiatului care umbla cu Deget-de-praf. Chiar şi Ivo, fiul Minervei ar fi plecat, dacă ea l-ar fi lăsat. „Se vor întoarce cu toţii", se gândi Fenoglio, îndreptându-se spre grajduri. „Măcar, cei mai mulţi. Totul se va termina cu bine, da, aşa va fi. Ah, nu doar bine. Excelent!"

Orpheus cel furios

Toate cuvintele sunt scrise cu aceeaşi cerneală, „fleur” (floare) şi „peur” (spaimă) sunt aproape la fel şi pot să scriu „sang” (sânge) pe o singură foaie de sus până jos, ceea ce n-o va mânji, şi nici pe mine nu mă va răni.

Philippe Jaccottet, *Parler*

Elinor zăcea pe salteaua ei pneumatică şi fixa tavanul. VSE certase din nou cu Orpheus. Deşi ştia că pedeapsa era beciul. „Devreme la culcare, Elinor!” se gândi ea cu amărăciune. Tot aşa te pedepsea şi tatăl tău când te prindea cu vreo carte despre care credea că nu era potrivită pentru vârsta ta. Da, devreme la culcare, uneori şi la cinci după-amiaza. Era rău mai ales vara, când afară cântau păsările şi sora ei se zbenguia sub fereastră – sora ei care nu dădea doi bani pe cărţi, dar nimic nu-i plăcea mai mult decât s-o părască pe Elinor atunci când, în loc să se joace cu ea, îşi băga capul într-o carte.

„Elinor, nu te certa cu Orpheus!” De câte ori n-o îndemnase Darius stăruitor să nu facă asta, dar ea nu! Nu se putea stăpâni! Cum, când nenorocitul lui de câine îi umplea de bale unele din cele mai preţioase cărţi, fiindcă stăpânul său nu se sinchisea să le pună înapoi în raft după ce se distra cu ele!

Mai nou, prefera să nu mai scoată nicio carte din raft, ceea ce era o măruntă consolare. „Citeşte doar *Inimă de cerneală*!” îi şoptise Darius, când erau sus în bucătărie şi spălau vasele. Maşina lor de spălat se stricase. De parcă n-ar fi fost destul că era ca o servitoare în propria-i casă, acum i se mai umflau şi mâinile de la spălat! „Se pare că-şi caută cuvinte din carte”, îi şoptise Darius, „cuvinte pe care le combină din nou, le copiază, scrie şi scrie, coşul de hârtii e deja plin. Încearcă mereu, apoi citeşte cu voce tare ce a scris şi dacă nu se întâmplă nimic…

— Atunci ce?

— Nimic! răspunsese Darius evaziv şi făcându-şi de lucru cu frecatul unei tigăi ce prinsese o crustă de grăsime, dar Elinor ştia că „nimic” nu l-ar fi stingherit atât şi nu l-ar fi făcut să amuţească.

— Ce? repetase întrebarea – şi Darius, cu urechile roşii, îi povestise în cele din urmă: Orpheus arunca de pereţi cărţile ei, minunatele ei cărţi! Le arunca pe jos de furie, da, din când în când câte una zbura şi pe fereastră, iar toate astea fiindcă nu izbutea ceea ce izbutise Meggie: *Inimă de cerneală* rămânea pentru el închisă, oricât uguia şi implora cu vocea lui catifelată şi citea şi recitea propoziţiile printre care tânjea atât de mult să se strecoare.

Fireşte că auzindu-l cum striga, Elinor venise în fugă. Ca să-şi salveze copiii din litere de tipar!

— Nu! strigase Orpheus atât de tare, încât se auzise până în bucătărie. Nu, nu. Nu! Lasă-mă odată să intru, de trei ori blestemato! Eu am fost cel care l-a trimis înapoi pe Deget-de-praf! Pricepe asta odată. Ce-ai fi tu fără el? Şi ţi i-am dat înapoi pe Mortola şi pe Basta! Doar mi-am câştigat astfel dreptul la o răsplată, nu?

Omul-dulap nu era în faţa uşii bibliotecii ca s-o oprească pe Elinor. Probabil colinda iar prin casă să vadă dacă mai găsea ceva de furat (faptul că lucrurile de departe cele mai preţioase din această casă erau cărţile nu i-ar fi trecut nici într-o sută de ani prin minte). Mai târziu, Elinor nu-şi mai amintea cu ce cuvinte de ocară îl blagoslovise pe Orpheus. Îşi amintea doar că el ţinea în mâna ridicată o splendidă ediţie a poeziilor lui William Blake. Şi, în ciuda ocărilor ei sălbatice, o aruncă pe fereastră, în vreme ce Omul-dulap o prinse pe la spate şi o duse în beci.

„O Meggie!” se gândi Elinor, în vreme ce zăcea pe salteaua pneumatică şi fixa zugrăveala care se fărâmiţa de pe tavanul beciului. „De ce nu m-ai luat cu tine? De ce nu m-ai întrebat măcar?”

Huhurezii

Şi asta trebuie să ştie orice medic, că Dumnezeu a pus o mare taină în iarba de leac, doar din pricina duhurilor şi a fanteziilor tulburi care îi împing pe oameni în deznădejde, iar acest ajutor nu vine de la diavol, ci de la natură.

Paracelsus, *Scrieri de medicină*

Marea. Meggie nu o mai văzuse din ziua în care plecaseră IU din satul lui Capricorn, împreună cu zânele şi cobolzii care acum erau cenuşă, la Elinor.

— Aici trăieşte felcerul de care v-am povestit, zise Deget-de-praf când se ivi golful în spatele copacilor.

Era atât de frumos! Soarele făcea să scânteieze apa ca sticla verde, o sticlă înspumată peste care vântul aşternea mereu alte falduri. Era un vânt puternic care mâna voalurile de nori peste cerul albastru, mirosea a sare şi a insule îndepărtate. El ar fi făcut inima uşoară dacă în depărtare n-ar fi fost dealul pleşuv care se ridica dincolo de vârful împădurit, şi dacă pe el nu s-ar fi aflat Cetatea grosolană, ca şi faţa stăpânului ei, în ciuda acoperişurilor şi a crenelurilor argintate.

— Da, asta e, zise Deget-de-praf, observând privirea speriată a lui Meggie. Cetatea Nopţii. Iar dealul pe care se ridică se cheamă Muntele Viperei, cum altfel? Pleşuv precum capul unui bătrân, ca nimeni să nu se poată apropia ocrotit de copaci. Dar, nicio grijă, nu-i atât de aproape pe cât pare.

— Turnurile, zise Farid. E într-adevăr totul din argint curat?

— O, da, răspunse Deget-de-praf. Extras din munte, din acesta şi din altele. Păsări fripte, femei tinere, ţară rodnică… şi argint – Cap-de-viperă are poftă de multe.

Un ţărm nisipos, întins, mărginea golful. Acolo unde urca spre copaci se ridicau un zid lung şi un turn. Niciun om nu se vedea pe ţărm, nicio barcă nu se afla pe nisipul palid, doar această clădire – turnul plat, acoperişuri de ţiglă întinse, abia vizibile în spatele zidului. Un drum şerpuia într-acolo ca urma lăsată de o viperă, dar Deget-de-praf îi conduse, ocrotiţi de copaci, în spatele clădirii. Le făcu un semn nerăbdător înainte să dispară în umbra zidurilor. Lemnul porţii în faţa căreia îi aştepta era uzat de vreme, iar clopotul care atârna deasupra era ruginit din cauza vântului sărat. Flori sălbatice creşteau lângă uşă, inflorescenţe uscate şi răsaduri cu seminţe brune din care

ciugulea o zână. Pielea ei era mai deschisă decât a surorilor ei din pădure.

Totul părea atât de paşnic. Zumzetul unei viespi trecu pe lângă urechea lui Meggie şi se amestecă cu vuietul mării, dar ea îşi aminti prea bine cât de paşnică i se păruse şi moara. Nici Deget-de-praf nu uitase. Stătu acolo s-asculte înainte de a întinde, în cele din urmă, mâna şi a trage de lanţul clopotului ruginit. Piciorul lui sângera din nou, Meggie văzu cum şi-l apăsa cu mâna, deşi pe drumul încoace îi tot îndemnase să se grăbească.

— Nu există un felcer mai bun, zisese el, când Farid îl întrebase unde îi duce, şi niciunul în care să putem avea mai multă încredere. Pe deasupra, de-acolo nu mai e mult până la Cetatea Nopţii şi doar acolo vrea Meggie s-ajungă, nu?

— Le dăduse să mănânce nişte frunze, păroase şi amare. Hai, înghiţiţi-le, le spusese când se strâmbaseră scârbiţi. Acolo unde mergem, puteţi rămâne doar dacă aveţi în burtă cel puţin cinci din astea.

Uşa de lemn se întredeschise şi o femeie se uită prin crăpătură.

— Pe toţi sfinţii! o auzi Meggie şoptind, apoi deschise poarta şi o mână subţire şi zbârcită le făcu semn să intre.

Femeia care închise grăbit poarta după ei era la fel de zbârcită şi subţire ca şi mâna ei şi se uita la Deget-de-praf de parcă ar fi picat din cer.

— Ieri! încă de ieri a spus! zise ea. „Ai să vezi, Bella, că s-a întors, cine să fi dat altminteri foc la moară? Cine vorbeşte cu focul?” N-a închis un ochi toată noaptea. Şi-a făcut griji, dar îţi merge bine, nu? Ce-ai păţit la picior?

Deget-de-praf îşi duse degetul la gură, dar Meggie văzu că zâmbea.

— Putea să fie mai bine, zise el încet. Iar tu, Bella, vorbeşti la fel de repede ca înainte, dar ne poţi duce acum la Huhurezu?

— Da. Da, desigur!

— Bella părea puţin jignită. Pesemne ai jderul ăla oribil înăuntru? îl întrebă, aruncând o privire bănuitoare

spre rucsacul lui Deget-de-praf. Vai de mine, dacă-i dai drumul!

— Fireşte că nu! o asigură Deget-de-praf şi-i aruncă lui Farid o privire prin care îl sfătuia foarte clar să nu spună nimic despre cel de-al doilea jder care dormea în rucsacul lui.

Bătrâna, fără să mai spună ceva, le făcu semn să coboare după ea printr-o galerie cu coloane, întunecată şi austeră. Mergea cu paşi mărunţi şi pripiţi de parcă ar fi fost o veveriţă mică într-o rochie lungă, grosolan ţesută.

— E bine că ai venit prin spate, zise ea cu voce scăzută, ducându-şi oaspeţii pe lângă un şir de uşi închise. Mă tem că şi aici Cap-de-viperă are urechi, dar din fericire nu-şi plăteşte iscoadele atât de bine, încât să vrea să lucreze în aripa în care tratăm bolnavii molipsitori. Sper că le-ai dat celor doi destule frunze?

— Desigur!

Deget-de-praf dădu din cap, dar Meggie văzu că se uită stânjenit în jur şi-şi vârî în gură pe neobservate încă una din frunzele din care le dăduse şi lor. Nu mai înainte de a trece pe lângă figurile infirme care stăteau la soare în curtea înconjurată de galeria cu coloane, înţelese Meggie unde îi dusese Deget-de-praf. Era o bolniţă. Farid îşi apăsă palma pe gură, speriat, când le veni în întâmpinare un bătrân care era atât de palid de parcă ar fi murit demult, iar la zâmbetul lui ştirb răspunse doar cu o mişcare înspăimântată din cap.

— Nu te uita aşa ca şi cum ai fi gata să cazi mort, îi şopti Deget-de-praf, cu toate că şi el privea în jur de parcă nu s-ar fi simţit deosebit de bine în pielea lui. Degetele tale au să fie perfect îngrijite şi, pe deasupra, aici suntem relativ în siguranţă, ceea ce nu se poate spune despre multe locuri în această parte a pădurii.

— Da, dacă lui Cap-de-viperă îi e frică de ceva, adăugă Bella cu un glas atotştiutor, atunci acestea sunt moartea şi toate bolile care duc la ea. Totuşi, ar trebui să fiţi cât mai puţin văzuţi, atât de bolnavi, cât şi de îngrijitori. Dacă am învăţat ceva în viaţă e că nu poţi avea

încredere în nimeni. Fireşte, afară de Huhurezu.

— Şi cu mine cum e, Bella? întrebă Deget-de-praf.

— În tine cu atât mai puţin, răspunse ea şi se opri în faţa unei uşi simple de lemn. E, într-adevăr, păcat că faţa ta poate fi atât de uşor recunoscută, îi şopti ea lui Deget-de-praf. Altminteri, ai putea să dai bolnavilor o reprezentaţie. Niciun leac nu-i mai bun decât puţină bucurie. Apoi ciocăni la uşă şi se dădu la o parte, cu un semn din cap.

Încăperea era întunecată, căci singura fereastră dispărea în spatele unor stive de cărţi. Era un spaţiu care i-ar fi plăcut lui Mo. Lui îi plăcea când cărţile arătau ca şi cum cineva tocmai le-ar fi lăsat din mână. Spre deosebire de Elinor, pe el nu-l deranja dacă zăceau deschise, aşteptându-şi următorul cititor. S-ar fi zis că tot aşa era şi pentru Huhurezu. Abia putea fi descoperit printre toate acele stive – un om mărunţel, cu ochi miopi şi mâini mari. Lui Meggie i se părea că semăna cu un sobol, doar că părul îi era cărunt.

— N-am spus eu?

— Răsturnă două cărţi din stivă, când se precipită spre Deget-de-praf. S-a întors, dar ea nu voia să creadă. După cum se vede, Doamnele Albe lasă tot mai mulţi morţi să se întoarcă la viaţă!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, apoi Huhurezu se dădu un pas înapoi şi-l cercetă atent pe Deget-de-praf. Felcerul era deja un om bătrân, mai bătrân decât Fenoglio, dar privirea lui era la fel de tânără ca aceea a lui Farid.

— Arăţi ca şi cum ţi-ar merge bine, constată el satisfăcut. În afară de picior. Ce-ai la el? Ţi l-ai prins în moară? Ieri au luat la Cetate pe una din felceriţele mele ca să îngrijească acolo doi bărbaţi muşcaţi de foc. S-a întors cu o istorie ciudată despre o ascunzătoare şi un jder cu corniţe care scuipă foc…

La Cetate? Meggie făcu fără să vrea un pas spre felcer.

— I-a văzut şi pe prizonieri? îl întrerupse ea. Trebuie că tocmai i-au dus acolo, jongleri, bărbaţi şi femei… tatăl şi

mama mea sunt cu ei.

Huhurezu se uită cu milă la ea.

— Eşti fata despre care au povestit oamenii Prinţului? Tatăl tău…

— Este bărbatul pe care îl iau drept Gaiţă, termină Deget-de-praf propoziţia. Ştii cum se simt el şi ceilalţi prizonieri?

Înainte ca Huhurezu să poată răspunde, o fată îşi băgă capul pe uşă. Speriată, se holbă la străini. Privirea i se opri atât de mult asupra lui Meggie, până când, în cele din urmă, Huhurezu tuşi uşor.

— Ce e Carla? întrebă el.

Fata îşi muşcă nervoasă buzele palide.

— Trebuie să întreb dacă mai avem buruieniţă, zise ea cu o voce intimidată.

— Desigur. Du-te la Bella, îţi dă câteva, dar acum lasă-ne singuri.

Fata dispăru, dând precipitat din cap, dar lăsă uşa deschisă. Oftând, Huhurezu o închise şi o şi zăvorî.

— Unde rămăsesem? A, da prizonierii. Felcerul care răspunde de temniţă se ocupă de ei. El e un cârpaci groaznic, dar cine altminteri ar rezista acolo sus? În loc să vindece, el încuviinţează bice şi bătăi. Din fericire, la tatăl tău nu-l lasă, iar felcerul care se ocupă de Cap-de-viperă nu-şi murdăreşte mâinile cu un prizonier, aşa încât în fiecare zi se duce cea mai bună felceriţă a mea la Cetate să vadă de el.

— Cum se simte tatăl meu?

Meggie încerca să nu sune ca vocea unei fetiţe care-şi reţine cu greutate lacrimile, dar nu izbuti decât pe jumătate.

— Are o rană urâtă, dar cred că ştii asta?

Meggie dădu din cap. Şi lacrimile se iviră din nou, curgeau şi curgeau ca şi cum ar fi vrut să-i şteargă tot din inimă, grija, dorul, spaima… Farid îi înconjură umerii cu braţele, dar asta îi aminti şi mai mult de Mo – şi de toţi acei ani în care el o apărase şi o îngrijise. Şi acum, când îi mergea rău, ea nu era cu el.

— A pierdut mult sânge şi e încă slăbit, dar îi merge foarte bine, mult mai bine decât îl lăsăm pe Cap-de-viperă să creadă.

— Se simţea că Huhurezu trebuia să vorbească adesea cu oameni cărora le era frică de starea cuiva pe care îl iubeau. Vindecătorea mea l-a sfătuit să nu lase pe nimeni să-l vadă, ca să câştigăm timp. Deci pentru moment chiar nu trebuie să-ţi faci griji.

Inima lui Meggie se simţi uşoară, atât de uşoară. „Totul va fi bine!” îi spunea ceva în sufletul ei, pentru prima oară de când Deget-de-praf îi dăduse biletul Resei. Totul va fi bine. Stânjenită, îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Arma cu care a fost rănit tatăl tău, spune felceriţa mea, trebuie să fi fost un lucru groaznic, continuă

Huhurezu. Sper să nu fie vreo invenţie drăcească la care să lucreze în secret fierarii lui Cap-de-viperă!

— Nu, această armă venea dintr-un cu totul alt loc.

De-acolo nu vine nimic bun, spunea faţa lui Deget-de-praf, dar Meggie nu voia să se gândească ce putea să provoace o puşcă în această lume. Gândurile ei erau acum la Mo.

— Tatălui meu, îi zise ea lui Huhurezu, i-ar plăcea foarte mult această cameră. Lui îi plac cărţile, iar ale dumneavoastră sunt într-adevăr splendide. Probabil v-ar spune că unele ar trebui din nou legate şi că asta de-aici nu mai are mult de trăit, dacă nu faceţi ceva împotriva insectelor care o devorează.

Huhurezu puse mâna pe cartea pe care i-o arătase ea şi netezi paginile în acelaşi fel în care făcea întotdeauna şi Mo.

— Gaiţă iubeşte cărţile? întrebă el. Neobişnuit pentru un tâlhar!

— El nu e tâlhar, zise Meggie. Este un doctor ca dumneavoastră, doar că nu vindecă oameni, ci cărţi.

— Într-adevăr? Deci e adevărat: Cap-de-viperă l-a prins pe cel fals? Pesemne nu e adevărată nici povestea că tatăl tău l-a omorât pe Capricorn?

— O, ba da, asta e adevărat!

— Deget-de-praf privea pe fereastră, ca şi cum acolo s-ar fi aflat locul de festivităţi al lui Capricorn. Şi tot ce i-a trebuit în acest scop a fost vocea lui. Ar trebui ca odată să-i asculţi citind pe el sau pe fata lui. Crede-mă, atunci ţi-ai vedea cărţile cu alţi ochi. Probabil le-ai închide cu lacăte.

— Adevărat? Huhurezu o cerceta pe Meggie aşa de interesat de parcă ar fi vrut să afle mai mult despre moartea lui Capricorn, dar cineva ciocăni din nou la uşă. De astă dată era o voce de bărbat care pătrundea prin uşa zăvorâtă.

— Meştere, vii? Noi am pregătit totul, dar e mai bine să tăiaţi dumneavoastră.

Meggie văzu cum Farid se înălbi la faţă.

— Vin imediat, zise Huhurezu. Ia-o înainte!

— Sper ca într-o zi să-l pot primi pe tatăl tău în această încăpere, îi zise lui Meggie, în timp ce se ducea spre uşă. Căci ai dreptate: cărţile mele ar putea să aibă cu adevărat nevoie de un doctor. Oare Prinţul Negru are vreun plan în ce-i priveşte pe prizonieri? Se uită întrebător la Deget-de-praf.

— Nu. Nu, nu cred. Ai auzit ceva despre ceilalţi prizonieri? Mama lui Meggie este printre ei.

Meggie simţi ca o împunsătură că nu ea, ci Deget-de-praf întrebase de Resa.

— Nu, despre ceilalţi nu ştiu nimic, răspunse Huhurezu. Dar acum trebuie să mă scuzaţi. Bella v-a spus deja că e mai bine să staţi în această parte a casei. Cap-de-viperă cheltuieşte tot mai mulţi bani pentru iscoade. Niciun loc nu e sigur de ei, nici măcar acesta.

— Ştiu!

— Deget-de-praf luă una din cărţile care se aflau pe masa felcerului. Era o carte despre ierburi de leac. Meggie îşi putea reprezenta cum ar fi examinat-o Elinor, plină de dorinţa de a o avea, şi cum şi-ar fi trecut Mo degetul peste foile pictate ca şi cum ar fi putut astfel să simtă pensula care le fixase cu atâta fineţe pe hârtie. La ce se gândea însă Deget-de-praf? La plantele de leac de pe ogoarele Roxanei? Crede-mă, n-aş fi venit aici dacă nu s-ar fi

petrecut acele întâmplări la moară, zise el. Acesta nu e un loc în care să vrei s-aduci primejdia, iar noi o să dispărem chiar astăzi.

Dar despre asta Huhurezu nici nu voia s-audă.

— Ah, nici vorbă, rămâneţi până ce piciorul tău şi degetele băiatului se vindecă, zise el. Tu ştii precis că sunt foarte bucuros că ai venit. Şi sunt bucuros că băiatul e cu tine. El n-a avut până acum niciun elev, ştii asta? îi zise lui Farid. I-am spus mereu că trebuie să transmită mai departe ştiinţa pe care o are, dar el nici nu voia s-audă.

Eu o transmit multora pe a mea şi de aceea acum trebuie să vă părăsesc. Trebuie să arăt unui elev cum se taie un picior fără a-l omorî pe omul căruia îi aparţine.

Farid se holbă la el cu o figură năucită.

— Să tai? şopti el. Cum să tai?

Dar Huhurezu trăsese deja uşa după el.

— Nu ţi-am povestit? zise Deget-de-praf, în vreme ce-şi trecea mâna peste coapsa rănită. Huhurezu este un tăietor de oase de prim rang. Dar cred că noi ne putem păstra degetele şi picioarele.

După ce Bella îngriji băşicile provocate de arsurile lui Farid şi piciorul lui Deget-de-praf, îi duse pe toţi trei într-o cameră izolată, jos, chiar lângă poarta pe care intraseră. Lui Meggie îi plăcu ideea de a dormi din nou sub un acoperiş, dar lui Farid gândul nu-i prii deloc. Cu o figură nefericită, se ghemui pe podeaua acoperită cu levănţică şi mestecă neliniştit una din acele frunze amare.

— Nu putem să dormim la noapte pe ţărm? Nisipul e cu siguranţă moale, îl întrebă pe Deget-de-praf când acesta se întinse pe un sac cu paie. Sau în pădure?

— Da, din partea mea, răspunse Deget-de-praf. Dar acum lasă-mă să dorm. Şi termină odată cu privirea asta de parcă te-aş fi adus la canibali, altminteri nu-ţi mai arăt mâine noapte ce ţi-am promis.

— Mâine?

— Farid scuipă frunza în mână. De ce abia mâine?

— Fiindcă azi bate prea tare vântul, zise Deget-de-praf şi-i întoarse spatele, şi fiindcă blestematul ăsta de

picior mă doare… Mai ai nevoie şi de alte justificări?

Farid clătină zdrobit din cap, îşi vârî din nou frunza în gură şi fixă uşa de parcă s-ar fi aşteptat ca moartea în persoană să vină, din clipă în clipă, să se plimbe prin cameră.

Meggie însă stătea acolo, în camera sărăcăcioasă şi-şi repeta ceea ce spusese Huhurezu despre Mo: *îi merge foarte bine, mult mai bine decât îl lăsăm pe Cap-de-viperă să creadă… Deci pentru moment chiar nu trebuie să-ţi faci griji.*

Când se lăsă seara, Deget-de-praf ieşi afară şchiopătând. Se sprijini de un stâlp şi-şi îndreptă privirea spre dealul din faţă, pe care se ridica Cetatea Nopţii. Privea nemişcat turnurile de argint – iar Meggie se întreba, cu siguranţă pentru a suta oară, dacă o ajuta numai din pricina mamei ei. Poate nici Deget-de-praf nu ştia răspunsul.

În temniţa din Cetatea Nopţii
Metalul rece mi-apasă fruntea.
Păianjeni îmi caută inima.
E o lumină ce mi se stinge-n gură.
Georg Trakl, *De profundis*

Mina plângea iarăşi. Resa o luă în braţe ca şi cum femeia însărcinată ar mai fi fost ea însăşi copil, îi fredonă uşor un cântec şi o legănă cum făcea uneori cu Meggie, deşi între timp aceasta devenise aproape tot atât de mare ca şi ea.

De două ori pe zi venea o fată, o fetişcană slabă şi sfioasă, mai tânără decât Meggie, şi le aducea pâine şi apă. Uneori li se dădea şi terci de cereale, cleios şi rece, dar potolea foamea – şi Resa îşi amintea de timpurile în care Mortola o închidea pentru un lucru oarecare, pe care îl făcuse sau nu. Terciul avea acelaşi gust.

Când o întrebă pe fată despre Gaiţă, aceasta lăsă speriată capul în jos şi Resa rămase cu spaima – cu spaima că Mo era mort de mult, că-l atârnaseră acolo sus de spânzurătoarea uriaşă, şi că ultimul lucru pe care îl văzuse din lumea asta nu fusese chipul ei, ci capetele viperelor din

argint de pe ziduri, cu limbile scoase. Uneori vedea asta atât de clar, încât îşi apăsa ochii cu mâinile, dar imaginile persistau.

Iar întunericul care o împresura îi crea iluzia că toate celelalte nu fuseseră decât un vis: clipa de la festivitatea lui Capricorn, când îl văzuse deodată pe Mo lângă Meggie, anul din casa Elinorei, toată fericirea… doar un vis.

Cel puţin nu era singură. Chiar dacă privirile celorlalţi erau adesea duşmănoase, vocile lor o smulgeau, fie şi pentru scurt timp, din gândurile ei întunecate…

Din când în când, câte cineva spunea o poveste ca să nu mai audă plânsul din alte celule, foşnetul şobolanilor, ţipetele, gângăvitul care de mult nu mai avea niciun înţeles. De cele mai multe ori erau femei. Povesteau despre iubire şi moarte, despre trădare şi prietenie, dar toate poveştile se terminau bine, lumini în întuneric, precum lumânările din buzunarul Resei ale căror fitile se umeziseră.

Resa spunea poveştile pe care i le citise Mo cu mult, mult timp în urmă, când degetele lui Meggie erau încă fragede şi minuscule, iar literele încă n-o speriaseră.

Jonglerii însă povesteau despre lumea care-i înconjura: despre Cosimo cel Frumos şi lupta lui cu incendiatorii şi despre Prinţul Negru – cum îşi găsise ursul şi prietenul, pe Dansatorul-focului, care făcea să plouă cu scântei şi să înflorească flori de foc în cea mai neagră dintre nopţi.

Benedicta cântă un cântec despre Dansatorul-focului, cu glas scăzut, un cântec minunat, pe care, în cele din urmă, îl intonă chiar şi Două-degete, până când paznicul bătu cu bastonul în gratii şi le porunci să tacă.

— Eu l-am văzut odată! şopti Benedicta, după ce paznicul plecase. Cu mulţi ani în urmă, când eram încă fetiţă. Era minunat. Focul strălucea atât de tare, încât chiar şi ochii mei îl puteau vedea. Se spune că a murit.

— N-a murit, zise Resa încet. Cine credeţi că a dat foc copacului pe şosea?

Ce neîncrezători se uitau la ea! Dar era prea obosită

ca să povestească mai mult. Era prea obosită ca să le mai explice ceva. „Daţi-mi drumul să mă duc la bărbatul meu”, era tot ce voia să spună. „Daţi-mi drumul la copilul meu. Nu-mi mai spuneţi poveşti, spuneţi-mi cum se simt ei. Vă rog!”

În cele din urmă, cineva îi vorbi despre Meggie şi Mo, dar Resa ar fi preferat să audă aşa ceva din oricare altă gură. Ceilalţi dormeau, când veni Mortola. Doi soldaţi o însoţeau. Resa era trează, căci vedea din nou imaginile.

Imagini cu Mo, cum îl duceau în curte, cum îi puneau ştreangul în jurul gâtului… „A murit şi ea a venit să-mi spună!” a fost primul ei gând, când Coţofana se opri triumfătoare în faţa ei.

— Ia te uită, servitoarea necredincioasă! zise Mortola în timp ce Resa se ridică cu greu în picioare. Pari să fii o vrăjitoare, la fel ca fiică-ta. Cum de l-ai ţinut în viaţă? Ei, bine, poate că m-am grăbit s-ajung la ţintă. Ce dacă! încă vreo câteva săptămâni şi o să fie destul de puternic ca să fie executat!

În viaţă!

Resa întoarse capul ca Mortola să nu-i vadă zâmbetul care i se furişase pe buze, dar Mortola nu se uita la faţa ei. Îi examina cu plăcere rochia ruptă, picioarele goale, sângerânde.

— Gaiţă!

— Mortola coborî vocea. Fireşte, nu l-am lămurit pe Cap-de-viperă că o să execute omul nepotrivit, de ce aş face-o? Totul a ieşit aşa cum am vrut. Şi o să pun mâna şi pe fiică-ta.

Meggie. Sentimentul de fericire care încălzise pentru o clipă inima Resei dispăru la fel de brusc cum venise. Lângă ea se aşează Mina, trezită de vocea Mortolei.

— Da. Am prieteni puternici în această lume, urmă Coţofana zâmbind, mulţumită de sine. Cap-de-viperă l-a prins pe bărbatul tău pentru mine, de ce să nu facă acelaşi lucru şi cu vrăjitoarea de fiică-ta? Ştii cum l-am convins că este vrăjitoare? I-am arătat fotografia ei. Da, Resa, l-am pus pe Basta să ia fotografia micuţei tale, toate acele

fotografii în rame de argint care stăteau împrăştiate prin casa Devoratoarei-de-cărţi. Cap-de-viperă crede, fireşte, că sunt figuri vrăjite, imagini în oglindă fixate pe hârtie. Soldaţilor lui le e frică să pună mâna pe ele, dar trebuie să le-arate peste tot. Păcat doar că nu le putem multiplica, cum se putea face în cealaltă lume! Dar, din fericire, fata ta e împreună cu Deget-de-praf şi în ce-l priveşte pe el n-avem nevoie de nicio figură vrăjită. Orice ţăran a auzit de el şi de cicatricele lui.

— El o s-o apere! zise Resa.

Ceva trebuia să spună.

— A, da? Aşa cum te-a apărat pe *tine* atunci când te-a muşcat şarpele?

Resa îşi înfipse unghiile în rochia murdară. Nu exista nimeni, nici în această lume, nici în cealaltă pe care să-l urască cum o ura pe Coţofană. Nici măcar pe Basta. Mortola o învăţase ura.

— Aici e cu totul altfel, rosti. Aici îl ascultă focul şi aici nu e singur, cum era în cealaltă lume. Are prieteni.

— Prieteni! Ah, te referi la ceilalţi jongleri, la Prinţul Negru, cum îşi spune singur, şi la toate acele făpturi în zdrenţe!

— Coţofana îi examină dispreţuitor pe ceilalţi prizonieri. Aproape toţi se treziseră. Uită-te la ei, Resa! zise Mortola batjocoritor. Cum să te ajute ăştia de-aici? Cu câteva mingii colorate sau câteva cântece duioase? Unul din ei v-a trădat, ştiai asta? Şi Deget-de-praf ce să facă? Să aprindă focul ca să te salveze? Te-ar arde şi pe tine, iar asta sigur n-ar vrea să rişte, aşa de îndrăgostit de tine cum a fost mereu.

— Se înclină cu un zâmbet. I-ai povestit bărbatului tău ce prieteni buni aţi fost voi doi?

Resa nu răspunse. Cunoştea jocurile Mortolei. Le cunoştea prea de bine!

— Ei, ce zici? Să-i povestesc eu? şopti Mortola, pândind ca pisica gaura şoarecelui.

— Sigur, şopti Resa. Povesteşte-i! Nu poţi să-i spui nimic din ce nu ştie deja. I-am dat înapoi anii pe care ni i-

aţi furat, cuvânt cu cuvânt, zi de zi. Mo ştie şi că propriul tău fiu te-a lăsat să locuieşti în beciul lui şi a spus tuturor că îi eşti menajeră.

Mortola încercă să o pălmuiască aşa cum făcuse adesea, cum făcuse cu toate servitoarele ei, s-o pălmuiască drept în faţă, dar Resa îi împinse mâna.

— El trăieşte, Mortola! murmură ea. Această poveste nu s-a terminat încă, şi moartea lui nu e scrisă pe nicăieri, dar pe-a ta o să ţi-o şoptească fata mea la ureche pentru ceea ce i-ai făcut tatălui ei. Ai să vezi! Într-o zi. Şi atunci am să asist eu la moartea *ta*.

De astă dată nu mai putu să ţină mâna Mortolei şi multă vreme după plecarea ei îşi simţi obrazul arzând. Când se ghemui din nou pe podeaua rece, i se păru că privirile celorlalţi prizonieri erau ca nişte degete pe faţa ei. Mina fu prima care spuse ceva.

— De unde o ştii pe bătrână? Este cea care-i prepara veninurile lui Capricorn.

— Ştiu! răspunse Resa înăbuşit. I-am aparţinut. Mulţi ani de-a rândul.

O scrisoare de la Fenoglio

Există deci o lume a cărei soartă autonomă o determin eu?

O vreme pe care o leg cu lanţuri de semne?

O existenţă statornică prin decizia mea?

Wislawa Szymborska, *Plăcerea de a scrie*

Deget-de-praf dormea când sosi Roxane. Afară era deja întuneric. Farid şi Meggie se duseseră la ţărm, dar el se întinsese, căci îl durea piciorul. Când o văzu pe Roxane în uşă, se gândi pentru început că fantezia îi juca un renghi, cum îi plăcea atât de mult să facă noaptea. În definitiv, fusese odată demult cu ea aici. Camera arătase atunci aproape exact ca acum, iar el stătuse tot aşa întins pe un sac de paie, cu faţa tăiată şi lipicioasă de la propriul sânge.

Roxane purta părul desfăcut. Poate de aceea adusese cu ea amintirea celeilalte nopţi. Inima tot i se mai poticnea când se gândea la ce fusese. Turbase de durere şi spaimă,

stătuse ascuns, ghemuindu-se ca un animal rănit, până când Roxane îl găsise şi-l adusese aici. Huhurezu abia îl recunoscuse. Îi dăduse o licoare care îl adormise, iar când se trezise, Roxane stătea în uşă, ca acum. Când, în ciuda ştiinţei felcerului, rănile nu voiseră să se vindece, plecase cu el în pădure, adânc în pădure, tot mai adânc, până la zâne – şi rămăsese cu el până ce faţa i se vindecase întratât, încât să se încumete să apară iarăşi printre oameni. Nu erau mulţi bărbaţi cărora să li se fi scris cu cuţitul pe faţă dragostea pentru o femeie.

Dar cum o salută, când apăru aşa deodată?

— Ce faci aici? o întrebă.

Şi-ar fi putut muşca limba. De ce nu-i spunea că îi lipsise atât de mult, încât voise de zeci de ori să se întoarcă?

— Da, ce fac aici? îi răspunse Roxane.

Mai înainte, pentru întrebarea asta i-ar fi întors spatele, dar acum doar îi zâmbi batjocoritor, aşa că Deget-de-praf se simţi stingherit ca un băieţandru.

— Unde l-ai lăsat pe Jehan?

— La o prietenă.

— Îl sărută. Ce-i cu piciorul tău? Fenoglio mi-a spus că eşti rănit.

— Merge mai bine. Dar ce-ai tu de-a face cu Fenoglio?

— Nu-l poţi suferi. De ce?

Roxane îi mângâie faţa.

Ce frumoasă era! Atât de frumoasă!

— Să spunem că bătrânul avea planuri cu mine pe care eu nu le puteam suferi. Ţi-a dat bătrânul ceva pentru Meggie? O scrisoare poate?

Fără un cuvânt, scoase plicul de sub pelerină. Erau aici, cuvintele – cuvintele care voiau să se prefacă în adevăr. Roxane îi întinse pergamentul sigilat, dar Deget-de-praf, scutură din cap.

— Pe ăsta i-l dai mai bine tu lui Meggie, zise el. E la ţărm.

Roxane îl privi mirată.

— Arăţi de parcă ţi-ar fi frică de o bucată de pergament.

— Da, zise Deget-de-praf şi o luă de mână. Da, asta mi-e. Mai ales dacă e scris de Fenoglio. Hai, vino, s-o căutăm pe Meggie.

Când Roxane îi întinse scrisoarea, Meggie îi zâmbi stânjenit şi pentru o clipă se uită curioasă când la ea, când la Deget-de-praf, dar apoi nu mai avu ochi decât pentru scrisoarea lui Fenoglio. Rupse sigiliul atât de precipitat, încât era gata să sfâşie pergamentul. Erau trei coli scrise îndesat. Prima era o scrisoare către ea; după ce o citi, Meggie o vârî neglijent la brâu. Cuvintele pe care le aşteptase cu atâta dor umpleau celelalte două coli. Ochii lui Meggie alunecau atât de repede peste rânduri, încât lui Deget-de-praf nu-i venea să creadă că într-adevăr citea. În cele din urmă înălţă capul, privi spre Cetatea Nopţii – şi zâmbi.

— Ei, ce scrie diavolul bătrân? întrebă Deget-de-praf.

Meggie îi întinse cele două coli.

— E altfel decât mă aşteptam. Cu totul altfel, dar e bine. Uite, citeşte şi tu.

Luă şovăind pergamentul cu vârfurile degetelor ca şi cum acesta l-ar fi putut arde mai uşor decât o flacără.

— De când ştii să citeşti?

Vocea Roxanei suna atât de surprinsă, încât îi veni să zâmbească.

— M-a învăţat mama lui Meggie.

Nătărăule! Cum de i-ai spus aşa ceva? Roxane îi aruncă lui Meggie o privire lungă, în vreme ce Deget-de-praf se străduia să descifreze scrisul lui Fenoglio. Resa scria de cele mai multe ori cu litere de tipar, ca să fie mai uşor de citit.

— Ar putea să meargă, nu?

Meggie i se uită peste umăr.

Marea vuia ca şi cum ar fi fost de acord cu ea. Da, poate aşa o să meargă cu adevărat… Deget-de-praf urmărea literele ca pe o potecă primejdioasă. Dar era o potecă şi ea ducea în inima lui Cap-de-viperă. Rolul pe care

bătrânul îl gândise pentru Meggie nu-i plăcu deloc lui Deget-de-praf. În definitiv, mama ei îl rugase să aibă grijă de ea.

Farid se uită cu o figură nefericită la litere. El tot nu ştia să citească. Uneori Deget-de-praf avea impresia că Farid suspecta de vrăjitorie minusculele semne negre. Ce altceva să creadă despre ele, după tot ce trăise?

— Hai, spuneţi odată!

— Farid se muta nerăbdător de pe un picior pe altul Ce scrie?

— Meggie trebuie să se ducă la Cetate. Drept în clădirea lui Cap-de-viperă.

— Ce?

— Băiatul îl privi năucit, întâi pe el, apoi pe fată Asta nu se poate! O luă pe Meggie de umeri, o întoarse spre el cu putere Nu poţi să te duci acolo. E prea primejdios!

Bietul băiat! Fireşte că se va duce.

— Fenoglio a scris aşa, zise ea şi împinse mâinile lui Farid de pe umerii ei.

— Ei, las-o odată, zise Deget-de-praf şi-i înapoie colile lui Meggie. Când vrei să citeşti?

— Chiar acum.

Fireşte. Nu voia să piardă timpul. Şi de ce? Cu cât povestea lua mai repede o întorsătură nouă, cu atât era mai bine. Mai rău nici nu putea să fie. Nu?

— Ce înseamnă toate astea?

— Roxane îi privi pe rând descumpănită. Pe Farid îl cercetă cel mai puţin prietenos, încă nu-l putea suferi. Probabil lucrurile s-ar schimba dacă ceva ar convinge-o că nu era băiatul lui Deget-de-praf. Lămuriţi-mă! zise ea. Fenoglio a susţinut că această scrisoare îi poate salva părinţii. Ce poate face o scrisoare pentru cineva care zace în temniţa din Cetatea Nopţii?

Deget-de-praf îi netezi părul pe spate. Îi plăcea că îl purta iarăşi desfăcut.

— Ascultă-mă! zise el. Ştiu că e greu să crezi, dar dacă ceva poate deschide uşile temniţei din Cetatea Nopţii, atunci acestea sunt cuvintele din scrisoare – şi limba lui

Meggie. Ea poate să facă cerneala să respire, Roxane, aşa cum tu poţi să faci cu un cântec. Tatăl ei are acelaşi dar. Dacă ar fi ştiut asta Cap-de-viperă l-ar fi spânzurat demult. Cuvintele prin care tatăl lui Meggie l-a omorât pe Capricorn arătau la fel de nevinovate ca astea.

Cum se uita la el! La fel de neîncrezătoare cum fusese şi când încercase odată, din nou, să-i explice unde fusese săptămâni de-a rândul.

— Vorbeşti de vrăjitorie, murmură ea.

— Nu. Vorbesc despre cititul cu voce tare.

Fireşte, nu înţelegea niciun cuvânt. Cum să fi înţeles? Poate ar fi făcut-o dacă ar fi auzit-o pe Meggie citind, dacă ar fi văzut cuvintele tremurând deodată în aer, dacă le-ar fi putut mirosi şi simţi pe piele…

— Vreau să fiu singură când citesc, zise Meggie şi se uită la Farid.

Apoi, cu scrisoarea lui Fenoglio în mână, se întoarse şi se duse spre bolniţă. Farid vru să se ducă după ea, dar Deget-de-praf îl ţinu strâns.

— Las-o! zise el. Crezi că o să dispară printre cuvinte? E absurd! Noi suntem oricum intraţi până-n gât în povestea pe care o s-o citească. Meggie o să aibă grijă doar ca vântul să se întoarcă, şi asta se va întâmpla dacă bătrânul i-a scris cuvintele potrivite!

Urechile nepotrivite
Doarme-un cânt în toate cele
Şi în ele toate-s vis.
Lumea cântă toată-n ele
De-un descântec de ai zis.
Joseph von Eichendorff, *Nuiaua fermecată*[7]

Roxane îi aduse lui Meggie o lampă cu ulei, înainte de a o lăsa singură în camera în care dormeau.

— Literele au nevoie de lumină, asta e nepractic la ele, zise ea. Dar dacă sunt într-adevăr atât de importante cum spuneţi toţi, înţeleg de ce vrei să le citeşti singură. Şi eu am crezut mereu că vocea mea sună mai frumos când sunt singură.

7 Trad. de Sorin Mărculescu. (n.tr.).

Stătea deja în uşă, când adăugă:

— Mama ta şi Deget-de-praf se cunosc bine?

„Nu ştiu”, ar fi fost gata să răspundă Meggie. „N-am întrebat-o niciodată pe mama”.

— Erau prieteni, zise ea, în cele din urmă.

Nimic despre mânia care o cuprindea când se gândea că în toţi aceşti ani Deget-de-praf ştiuse unde era Resa şi nu-i spusese nimic lui Mo… Dar Roxane nu mai întrebă altceva.

— Dacă ai nevoie de ajutor, mai spuse înainte de a pleca, sunt la Huhurezu.

Meggie aşteptă până ce paşii ei se stinseră pe coridorul întunecat. Apoi se aşeză pe unul din sacii cu paie şi-şi puse pergamentul în poală. Cum ar fi, se gândi, în timp ce literele îşi dădeau ifoase în faţa ei, dacă aş încerca doar aşa de distracţie, doar o singură dată. Cum ar fi să simt pe limbă vraja cuvintelor fără ca moartea sau viaţa să atârne de ele, fericirea sau nefericirea… În casa Elinorei fusese odată gata să cedeze ispitei – atunci când văzuse o carte pe care o iubise mult ca mic copil – o carte cu şoareci îmbrăcaţi în rochii cu volănaşe şi costumaşe minuscule care făceau marmeladă şi organizau picnicuri. Simţise deja primul cuvânt pe buze, în clipa în care închisese totuşi cartea, căci văzuse deodată nişte imagini respingătoare: unul din şoarecii costumaţi, în grădina Elinorei, împresurat de rudele lui sălbatice cărora nu le-ar fi trecut prin minte să facă marmeladă, imaginea unei rochiţe cu volane alături de coada cenuşie între dinţii uneia din pisicile care cutreierau regulat tufele de rododendron ale Elinorei… Nu, Meggie nu atrăsese niciodată în glumă ceva din cuvinte şi nici în seara asta nu avea să fie altfel.

„Respiraţia, Meggie”, îi spusese Mo, „este tot secretul. Ea dă forţă vocii tale şi o umple cu viaţa ta. Dar nu doar cu a ta. Uneori mi se pare că e ca şi cum prin respiraţie ai prelua tot ce te înconjoară, tot ce reprezintă lumea şi o pune în mişcare, chiar şi asta curge apoi în cuvinte”.

Meggie încercă. Încercă să respire atât de liniştit şi

de adânc ca marea al cărei vuiet pătrundea de-afară, inspirând şi expirând, inspirând şi expirând, ca şi cum ar fi putut astfel să atragă forţa mării în vocea ei. Lampa cu ulei adusă de Roxane răspândea o lumină caldă în cameră, iar pe-afară trecea, păşind uşor, una din felceriţe.

— O povestesc mai departe! şopti Meggie. Spun povestea mai departe, ea aşteaptă deja. Gata, să-i dăm drumul!

Îşi închipui făptura masivă a lui Cap-de-viperă cum umbla nedormit în sus şi-n jos în Cetatea Nopţii, fără să aibă habar că exista o fată care avea de gând în tocmai acea noapte să-i şoptească morţii la ureche numele său.

Scoase de la brâu scrisoarea pe care i-o scrisese Fenoglio. Era bine că Deget-de-praf nu o citise.

Dragă Meggie, îi scria, *sper să nu fii dezamăgită de ceea ce îţi trimit. E ciudat, dar am constatat că pot, evident, să scriu doar acele lucruri care nu contrazic ceea ce am scris până acum despre Lumea de Cerneală. Trebuie să urmez regulile pe care mi le-am fixat singur, chiar dacă am făcut asta adesea pe deplin inconştient.*

Sper că tatălui tău îi merge bine. Din câte am auzit, a devenit între timp prizonier în Cetatea Nopţii – iar eu nu sunt cu totul nevinovat în această privinţă. Da, recunosc. L-am folosit, de fapt, cum între timp ţi-ai dat sigur seama, ca model viu pentru Gaiţă. Îmi pare rău, dar am considerat că asta e cu adevărat o idee bună. Tatăl tău i-a furnizat fanteziei mele un tâlhar foarte nobil, dar cum aş fi putut să bănuiesc că va nimeri vreodată chiar în povestea mea? Oricum, el este aici, iar Cap-de-viperă nu-i va da drumul doar pentru că scriu eu asta. Nu aşa l-am creat, Meggie. Povestea trebuie să-şi rămână credincioasă sieşi, este singura cale, de aceea nu-ţi pot trimite decât aceste cuvinte care pentru început vor întârzia doar execuţia tatălui tău, dar care sper să ducă totuşi, în final, la eliberarea lui. Ai încredere în mine. Cred că pentru a face ca această poveste să se termine cu bine, cuvintele pe care le adaug sunt singurele posibile, iar ţie îţi plac poveştile care se sfârşesc bine, nu?

Spune mai departe povestea mea, Meggie! înainte ca ea s-o facă singură!

Mi-ar fi plăcut să-ţi aduc eu însumi cuvintele, dar trebuie să am grijă de Cosimo. Mă tem aproape că în cazul lui ne-am simplificat sarcina. Ai grijă de tine, salută-l pe tatăl tău din partea mea, dacă îl vezi (ceea ce sper să se întâmple curând), şi pe băiatul care adoră pământul de sub tălpile tale – a, da, şi spune-i lui Deget-de-praf, chiar dacă, în mod sigur, nu vrea s-audă asta, că nevasta lui e mult prea frumoasă pentru el.

Te îmbrăţişez, Fenoglio

PS. Deoarece tatăl tău încă trăieşte, m-am întrebat dacă nu cumva cuvintele pe care ţi le-am dat în pădure pentru el, n-au funcţionat totuşi? Dacă ar fi aşa, atunci, Meggie, asta s-a întâmplat pesemne numai fiindcă într-un anumit fel am făcut din el unul din personajele mele – ceea ce ar însemna că întreaga poveste cu Gaiţă are şi o parte bună, nu?

Ah, Fenoglio. Ce meşter era în a face ca totul să pledeze în favoarea lui. O pală de vânt intră pe fereastră şi foile pergamentului începură să tremure ca şi cum povestea ar fi devenit nerăbdătoare, ca şi cum ar fi vrut s-audă odată noile cuvinte.

— Da, da, bine. Încep acum, şopti Meggie.

Nu-l auzise des pe tatăl ei citind, dar îşi amintea foarte precis cum Mo dădea fiecărui cuvânt sunetul care i se potrivea, fiecăruia… în cameră era linişte, atâta linişte! întreaga Lume de Cerneală, fiecare zână, fiecare copac, chiar şi marea păreau să-i aştepte vocea.

De multe nopţi deja, începu Meggie, *Cap-de-viperă nu-şi mai găsea liniştea. Nevasta lui dormea adânc şi zdravăn. Era a cincea, mai tânără decât cele trei fiice mai mari ale lui. Trupul ei se boltea sub pătură, însărcinată cu copilul lui. De astă dată trebuia să fie băiat, îi născuse deja două fete. Dacă şi acest copil avea să fie tot fată, o va alunga, aşa cum alungase deja alte trei. O va trimite înapoi la tatăl ei sau într-o cetate solitară, de pe vreun munte.*

Cum de putea să doarmă, deşi îi era frică de el, de el

care umbla în sus şi-n jos prin camera splendidă, asemenea unui urs bătrân, dresat, în cuşca lui?

Căci spaima cea mare doar la el venea. Spaima de moarte. Aştepta afară sub ferestre, în faţa geamurilor de sticlă pe care le plătise cu cei mai viguroşi ţărani ai lui. Spaima îşi apăsa faţa urâtă de geamuri de cum întunericul îi înghiţea Cetatea aşa cum şarpele înghite un şoarece. În fiecare noaptea, punea să se aprindă mai multe făclii, mai multe lumânări şi totuşi spaima venea, îl făcea să se cutremure, şi să cadă în genunchii care îi tremurau prea tare, şi să-şi vadă viitorul: cum carnea i se usca pe oase, cum viermii îl devorau, iar Doamnele Albe îl târau după ele.

Cap-de-viperă îşi astupă gura cu mâinile, ca paznicii din faţa uşii să nu-l audă hohotind. Spaimă. Spaima de sfârşitul tuturor zilelor, spaimă de vid, spaimă, spaimă, spaimă, spaimă că moartea se cuibărise deja în corpul lui, nevăzută, pe undeva, creştea şi prolifera şi îl devora! Singurul duşman pe care nu-l putea bate, arde, înjunghia, spânzura singurul de care nu era scăpare.

Într-o noapte, neagră şi fără sfârşit cum nu mai fusese niciuna înainte, spaima fu deosebit de rea şi-i trezi pe toţi, cum făcea adesea, pe toţi cei care dormeau paşnic în paturile lor în loc să tremure şi să asude ca el, pe nevasta lui, pe felcerii inutili, pe scribii, petiţionarii, intendenţii, pe crainicul său şi pe jonglerul cu nas de argint. Îi puse pe bucătari să trebăluiască în bucătărie ca să-i prepare un ospăţ, dar când se afla la masă, cu degetele unsuroase de carnea grasă, proaspăt friptă, în Cetatea Nopţii intră o fată. Trecu fără teamă pe lângă străji şi-i propuse un târg, un târg cu moartea…

Da. Aşa se vor petrece lucrurile. Pentru că ea le citea. Cum se mai îmbulzeau cuvintele pe buzele lui Meggie! De parcă ar fi ţesut viitorul. Fiecare sunet, fiecare literă, un fir… Meggie uită de tot ce era în juru-i: de bolniţă, de sacul cu paie pe care stătea, chiar şi de Farid şi de figura lui nefericită, când se uitase după ea… Meggie torcea mai departe povestea lui Fenoglio, doar pentru asta

mai era aici, o torcea din fire sunătoare, cu suflul ei şi cu vocea ei – pentru a-şi salva tatăl şi mama. Şi toată această ciudată lume care o vrăjise.

Când Meggie auzi glasurile agitate, se gândi pentru început că veneau din cuvinte. Ridică capul în silă. Încă nu terminase de citit. Mai aşteptau câteva propoziţii, aşteptau să le înveţe să respire. „Uită-te la litere, Meggie!” se gândi. „Concentrează-te” – şi tresări când prin bolniţă răsună o ciocănitură înfundată. Vocile dejveniră mai puternice, paşi grăbiţi se auziră înăuntru şi Roxane apăru în uşă.

— Vin din Cetatea Nopţii! şopti ea. Au o imagine a ta, o imagine ciudată. Repede, vino cu mine!

Meggie încercă să vâre pergamentul cu ultimele propoziţii în mânecile ei. Dar apoi se răzgândi şi-l vârî în decolteul rochiei. Sub stofa tare spera să nu se vadă. Continua să simtă gustul cuvintelor pe limbă, se vedea în continuare stând înaintea lui Cap-de-viperă, aşa cum citise, dar Roxane o luă de mână şi-o trase după ea. O voce de femeie pătrunse prin galeria cu coloane, vocea Bellei, şi apoi a unui bărbat, tare şi poruncitor. Roxane nu-i dădu drumul lui Meggie, o trase mai departe pe lângă uşile în spatele cărora dormeau bolnavii sau îşi ascultau, fără să doarmă, respiraţia grea. Camera lui Huhurezu era goală. Roxane o trase pe Meggie după ea, puse zăvorul şi se uită în jur. Fereastra avea gratii, şi paşii se apropiau. Meggie crezu că aude vocea lui Huhurezu şi o alta, grosolană şi ameninţătoare. Apoi brusc se făcu linişte. Se opriseră în faţa uşii. Roxane o luă pe Meggie de umeri.

— Au să te ia! îi şopti ea, în vreme ce afară Huhurezu încerca să-i convingă pe intruşi. O să-l înştiinţăm pe Prinţul Negru, el are iscoade în Cetate. O să încercăm să te-ajutăm, auzi?

Meggie doar dădu din cap.

Cineva bătea în uşă.

— Deschide, vrăjitoareo mică, sau vrei să venim să te luăm?

Numai cărţi. Meggie se trase înapoi printre stivele de

cărţi. Niciuna care să o fi putut ajuta, chiar dacă ar fi vrut. Ştiinţa pe care ele o păstrau nu-i putea fi de folos. Căutând ajutor, o privi pe Roxane şi văzu pe faţa ei aceeaşi descumpănire.

Ce avea să se întâmple dacă o luau cu ei? Câte propoziţii nu fuseseră încă citite? Disperată, Meggie încercă să-şi amintească unde fusese întreruptă…

Din nou bătea în uşă. Lemnul scârţâia, în curând avea să se despice şi să se spargă. Meggie se duse la uşă, trase zăvorul şi deschise. Nu putu să numere atât de repede câţi soldaţi stăteau pe coridorul îngust. Erau mulţi, foarte mulţi. Şeful lor era Vulpoi-roşu. Meggie îl recunoscu în ciuda pânzei pe care şi-o pusese peste nas şi gură. Toţi purtau pânze pe faţă, iar ochii neacoperiţi erau înspăimântaţi. „Sper că v-aţi molipsit aici toţi de ciumă”, se gândi Meggie. „Sper să muriţi ca muştele!” Soldatul care era lângă Vulpoi-roşu se trase înapoi ca şi când i-ar fi auzit gândurile, dar se speriase de chipul lui Meggie.

— Vrăjitoareo! se răsti el şi se holbă la ceea ce ţinea în mână Vulpoi-roşu.

Era fotografia ei din biblioteca Elinorei. Un murmur se ridică printre bărbaţii înarmaţi. Vulpoi-roşu însă o prinse grosolan de bărbie, până ce-şi întoarse faţa spre el.

— Ştiam eu! Eşti micuţa din grajd, zise el. Recunosc că acolo nu mi s-a părut că eşti o vrăjitoare!

Meggie încercă să-ntoarcă capul, dar Vulpoi-roşu nu-i dădu drumul.

— Bine lucrat! zise el către o fată care stătea pierdută între toţi acei oameni înarmaţi, desculţă şi cu un halat simplu pe care îl purtau toţi care lucrau la bolniţă.

Carla. Nu era ăsta numele ei?

Ţinea capul plecat şi examina moneda de argint pe care soldatul i-o vârî în mână, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o monedă atât de frumoasă şi de strălucitoare.

— A spus că mi se dă de lucru, şopti ea abia audibil. De lucru în bucătăria Cetăţii. Cel cu nas de argint a zis asta.

Vulpoi-roşu ridică batjocoritor din umeri.

— Vorbeşti cu omul nepotrivit, zise el şi-i întoarse spatele indiferent. De astă dată trebuie să te iau şi pe tine, litotomistule, îi zise lui Huhurezu. Ai lăsat prea des să-ţi intre pe poartă vizitatori nepoftiţi. I-am spus lui Cap-de-viperă că e momentul să aprindem aici un foc, un foc mare, mai pot face aşa ceva foarte bine, dar nici n-a vrut s-audă. I-a spus cineva că moartea lui o să i se tragă din loc. De-atunci nu ne lasă s-aprindem decât lumânări.

Dispreţul pentru blândeţea stăpânului său era evident.

Huhurezu se uită la Meggie. Îmi pare rău, spunea privirea lui. Şi încă o întrebare îi citi în ochi. Unde este Deget-de-praf? Da, unde?

— Lasă-mă să merg cu ea.

Roxane veni lângă Meggie şi încercă s-o ia de umeri, dar Vulpoi-roşu o împinse brutal.

— Doar fata de pe figura vrăjită, zise el. Şi felcerul!

Roxane, Bella şi alte câteva femei îi urmară până la poarta care ducea la mare. Spuma valurilor strălucea în lumina lunii şi ţărmul părea pustiu, în afară de câteva urme de paşi la care, din fericire, nimeni nu se uită mai atent. Soldaţii aduseseră cai pentru prizonieri, iar cel al lui Meggie ciuli urechile când unul din soldaţi o puse pe spinarea lui slabă. Abia când calul porni la trap pe munte, îndrăzni să se uite, neobservată, în jur. Deget-de-praf şi Farid nu erau de văzut pe nicăieri. Cu excepţia urmelor de picioare pe nisip.

Foc şi apă

Şi ce înseamnă cunoaşterea cuvântului altceva decât o umbră a cunoaşterii fără cuvinte?

Khalil Gibran, *Profetul*

Sub zidurile bolniţei era linişte când Deget-de-praf îi făcu semn lui Farid să iasă dintre copaci. Niciun plânset, niciun blestem la adresa celor care veniseră din Cetatea Nopţii. Cele mai multe femei se întorseseră la bolnavi şi la muribunzi. Doar Roxane mai stătea încă la mal şi se uita în direcţia în care dispăruseră soldaţii.

Cu paşi obosiţi se îndreptă spre Deget-de-praf.

— Am să fug după ei! bolborosi Farid lângă el, strângându-şi pumnii bruni. Până la urmă nu se poate să n-o nimereşti, blestemata de Cetate!

— Ei drăcie, ce tot spui! se răsti Deget-de-praf la el. Crezi că te poţi pur şi simplu plimba pe poartă? Asta e Cetatea Nopţii. Acolo împodobesc crenelurile cu capete tăiate.

Farid lăsă capul în jos şi privi fix spre turnurile de argint. Găureau cerul ca şi cum ar fi vrut să împungă stelele.

— Dar, dar Meggie… bâigui el.

— Da, da, bine, o să mergem după ea, zise Deget-de-praf cu vocea iritată. Chiar dacă piciorul meu se bucură de pe-acum de drumul abrupt. Dar nu pornim pur şi simplu aşa de-a-n-boulea. Mai înainte trebuie să înveţi ceva.

Ce uşurat se uita băiatul la el – ca şi cum s-ar fi bucurat de pe-acum că o să se caţăre în cuibul lui Cap-de-viperă.

Deget-de-praf dădu din cap în faţa unei asemenea nechibzuinţe.

— Să învăţ? Ce?

— Ce voiam, oricum, să-ţi arăt.

— Deget-de-praf se duse din nou la apă. Dacă s-ar vindeca odată piciorul ăsta…

Roxane veni după el.

— Ce tot vorbeşti aici?

— Când se strecură între el şi Farid, pe chipul ei se amestecau mânia şi spaima. Nu poţi să te duci la Cetate! Totul e pierdut! Minunata voastră scrisoare n-a schimbat nimic în bine, absolut nimic!

— Asta o să vedem, răspunse Deget-de-praf. Totul depinde dacă şi cât a citit Meggie.

Încercă s-o dea la o parte, dar Roxane îi împinse mâinile.

— Hai, să-l anunţăm pe Prinţ!

— Ce deznădăjduit suna!

— Ai uitat de toţi incendiatorii care sunt acolo sus, la Cetate? Ai să fii mort înainte de răsăritul soarelui! Dar

Basta? Dar Vulpoi-roşu şi cu Fluieram? Careva o să-ţi recunoască faţa!

— Cine zice că vreau să-mi arăt faţa? răspunse Deget-de-praf.

Roxane se dădu înapoi. Îi aruncă lui Farid o privire atât de duşmănoasă, încât băiatul îşi întoarse faţa.

— Asta e secretul nostru, mi l-ai dezvăluit doar mie. Şi singur ai spus că nu-l ştie nimeni afară de tine!

— O să-l ştie şi băiatul!

Nisipul scrâşni sub paşii săi când se îndreptă spre valuri şi se opri abia atunci când brizanţii îi linseră cizmele.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Farid. Ce vrei să-mi arăţi? E foarte greu?

Deget-de-praf se uită în jur. Roxane o luă încet spre bolniţă. Fără să se mai întoarcă, dispăru în spatele porţii simple.

— Ce e?

— Farid îl trase nerăbdător de mânecă. Spune odată!

Deget-de-praf se întoarse spre el.

— Apa şi focul, zise el, nu se înţeleg deosebit de bine. S-ar putea spune că nu se potrivesc. Dar când se iubesc, atunci o fac cu pasiune.

Nu mai folosise demult cuvintele pe care trebuia să le şoptească. Dar focul înţelegea. O flacără se întinse printre pietricelele umede pe care marea le depusese pe nisip. Deget-de-praf se aplecă şi o atrase în palmă ca pe un pui de pasăre, îi şopti ceea ce voia de la ea, îi făgădui un joc nocturn cum nu mai jucase niciodată şi când ea îi răspunse trosnind şi izbucnind într-o vâlvătaie atât de fierbinte încât îi arse pielea, o aruncă în spuma învolburată a mării, cu degetele întinse ca şi cum ar mai fi ţinut încă focul cu legături nevăzute. Apa se repezi să înhaţe văpaia ca un peşte, dar flacăra se învolbură şi mai strălucitor, în vreme ce, pe mal, Deget-de-praf îşi deschidea braţele.

Şuierând şi arzând vâlvătaie, flacăra îl imită, o luă la stânga şi la dreapta de-a lungul valului, până ce spuma tivită de flăcări se rostogoli spre mal şi depuse la

picioarele lui Deget-de-praf o panglică de foc ca un gaj de iubire. El luă cu ambele mâini spuma încinsă şi, când se ridică, între degete îi fâlfâia o zână. Era albastră ca surorile ei din pădure, dar o aură de foc o înconjura, iar ochii îi erau roşii ca flăcările din care luase fiinţă. Deget-de-praf

O înconjură ca pe un fluture cu ambele mâini, aşteptă până ce pielea începu să-l mănânce, până ce fierbinţeala

I se ridică pe braţe ca şi cum prin vene i-ar fi curs foc în loc de sânge. Abia când arsura îi ajunse până la subţioară, dădu drumul să zboare minusculei fetişcane care ocăra şi înjura de toţi sfinţii, aşa cum făceau ele, de fiecare dată când erau ademenite să iasă din flăcări, punând marea să se joace cu focul.

— Ce-i asta? întrebă Farid speriat, văzând mâinile şi braţele înnegrite ale lui Deget-de-praf.

Deget-de-praf scoase o pânză de la brâu şi-şi frecă cu grijă funinginea de piele.

— Asta, zise el, este ceva care ne va duce la Cetate. Dar funinginea acţionează numai dacă o obţii singur de la zâne. Deci, pune-te pe treabă!

Farid îl privi neîncrezător.

— Nu pot să fac asta, bâigui el. Nu ştiu cum ai făcut.

— Absurd!

— Deget-de-praf ieşi din apă şi se ghemui pe nisipul umed Fireşte că poţi! Gândeşte-te pur şi simplu la Meggie!

Farid se uită nehotărât la Cetate, în vreme ce valurile îi lingeau degetele desculţe de la picioare ca şi cum ar fi vrut să-l poftească la joc.

— Nu se vede focul de-acolo de sus?

— Cetatea e mult mai departe decât pare. Crede-mă, picioarele tale îţi vor dovedi asta când vom urca. Iar dacă străjile vor vedea totuşi ceva, vor crede că fulgeră sau că elfele de foc dansează pe deasupra apei. Dar de când stai tu atâta pe gânduri înainte de a începe să te joci? Eu ştiu un singur lucru – dacă mai cântăreşti mult lucrurile, cu siguranţă o să mă gândesc din nou ce nebunie este să urcăm acolo sus.

Asta îl convinse pe Farid.

De trei ori i se stinse flacăra când o aruncase în spumă. Dar a patra oară îi tivi valurile, aşa cum ceruse – poate nu la fel de strălucitor cum făcuse pentru Deget-de-praf, dar marea arse şi pentru Farid. Şi focul se jucă în această noapte pentru a doua oară cu apa.

— Bine făcut! zise Deget-de-praf, când băiatul îşi examina mândru funinginea de pe braţe.

— Împrăşti-o bine pe piept, pe picioare, pe faţă.

Coknkijia Funke

— De ce?

Farid se uită la el cu ochi mari.

— Fiindcă o să ne facă invizibili, răspunse Deget-de-praf, în timp ce-şi freca funinginea de faţă. Până la răsăritul soarelui.

Nevăzuţi ca vântul

— Iertare, de mii de ori iertare, Cruzimea voastră, Domnule Baron, Sir, zise el mieros. Vina mea, doar vina mea – n-am văzut – fireşte, sunteţi invizibil – iertaţi bătrânului Peeves această mică glumă, Sir.

J. K. Rowling, *Harry Potter şi piatra filosofală*

Era un sentiment ciudat să fii invizibil. Farid se simţea *mi* atotputernic şi totodată pierdut. Ca şi cum ar fi fost pretutindeni şi nicăieri. Cel mai rău era că nu putea să-l vadă pe Deget-de-praf. Se putea sprijini doar pe auzul său.

— Deget-de-praf, murmură el mereu, urmându-l prin noapte şi, de fiecare dată, venea încet răspunsul:

— Sunt aici, chiar în faţa ta.

Soldaţii care îi luaseră pe Meggie şi pe Huhurezu trebuiau să meargă pe o şosea proastă, în multe locuri aproape acoperită de iarbă, care urca dealul şerpuind în serpentine largi. Deget-de-praf, în schimb, îşi căuta drumul oblu, pe coaste în sus, acestea fiind prea abrupte pentru un cal care pe deasupra trebuia să mai ducă şi un călăreţ înzăuat. Farid încercă să nu se gândească cât de tare trebuia să-l doară pe Deget-de-praf piciorul. Din când în când îl auzea înjurând încet, şi de fiecare dată se oprea,

invizibil, nimic altceva decât o respiraţie în noapte.

Cetatea era într-adevăr mai îndepărtată decât s-ar fi zis de pe ţărm, dar în cele din urmă zidurile ei se ridicară în faţa lor drept spre cer. În comparaţie cu această fortăreaţă, Cetatea din Ombra i se păru lui Farid ca o jucărie construită de un principe căruia îi plăcea să mănânce şi să bea şi nu se gândea la război. În Cetatea Nopţii fiecare putră părea tăiată cu gândul la război şi, în vreme ce urma respiraţia gâfâitoare a lui Deget-de-praf, îşi imagina cu groază cum trebuia să fie să asaltezi povârnişul abrupt, când de sus, de pe creneluri, se revărsa în jos smoală fierbinte şi zburau spre tine săgeţile arbaletelor.

Dimineaţa era încă departe când ajunseră la poarta cetăţii. Invizibilitatea lor avea să mai ţină câteva ore preţioase, dar poarta era închisă şi Farid simţi cum, de dezamăgire, i se umpleau ochii de lacrimi.

— E închis! bâigui el. I-au băgat deja înăuntru! Ce-i de făcut acum?

Îl durea fiecare respiraţie, atât de repede alergaseră. Dar la ce bun că erau transparenţi ca sticla, nevăzuţi ca vântul?

Simţea corpul lui Deget-de-praf lângă el, atât de cald în noaptea vântoasă.

— Da, sigur că e închisă! îi şopti Deget-de-praf. Ce ţi-ai închipuit? Că o să-i recuperăm noi amândoi? N-am fi izbutit nici dacă n-aş fi şchiopătat ca o femeie bătrână! Dar ai să vezi că în noaptea asta tot o să se mai deschidă o dată poarta pentru cineva, fie şi pentru una din iscoadele lor.

— Poate ne putem căţăra?

Farid privi plin de speranţă zidurile de un cenuşiu spălăcit.

— Să ne căţărăm? Pari într-adevăr foarte îndrăgostit. Nu vezi cât sunt de netede şi înalte aceste ziduri? Uită de asta! Aşteptăm!

În faţa lor se ridicau şase spânzurători. De patru dintre ele atârna câte un mort. Farid era recunoscător că noaptea îi făcea s-arate ca o grămadă de haine vechi.

— La naiba! îl auzi pe Deget-de-praf murmurând. De

ce otrava asta zânească nu face să dispară spaima la fel ca trupul?

Da, asta i-ar fi plăcut şi lui Farid. Dar lui nu-i era frică de străji, de Basta sau de Vulpoi-roşu. Lui îi era frică de ce i se putea întâmpla lui Meggie, o frică îngrozitoare. Faptul că era invizibil nu făcea decât să fie şi mai rău. S-ar fi zis că nimic nu mai rămăsese din el decât durerea din inimă.

Bătea un vânt răcoros şi Farid îşi încălzea degetele invizibile la propria respiraţie, când tropote de cai pătrunseră prin noapte.

— Iată, poftim! şopti Deget-de-praf. S-ar zice că, pentru variaţie, avem odată noroc! Ţine seama, indiferent de ce se întâmplă: înainte de răsăritul zorilor trebuie să fim departe. Soarele ne face vizibili aproape la fel de repede pe cât de repede poţi tu să chemi focul.

Tropotul de cai se auzi tot mai tare şi un călăreţ se ivi din întuneric, îmbrăcat nu în argintul palid al lui Cap-de-viperă, ci în roşu şi negru.

— Ia te uită la el! şopti Deget-de-praf. Dacă nu e ăsta Pasăre-de-funingine!

Una din străji îi strigă ceva de pe creneluri şi Pasăre-de-funingine răspunse.

— Vino! şuieră Deget-de-praf când poarta se deschise gemând.

Îl urmară pe Pasăre-de-funingine atât de aproape, încât Farid i-ar fi putut atinge coada calului. „Trădător!” se gândi el. „Trădător murdar”. I-ar fi plăcut să-l smucească jos de pe cal, să-i pună cuţitul la gât şi să-l întrebe ce veste ducea la Cetatea Nopţii, dar Deget-de-praf îl trase prin poarta uriaşă spre curte. Îl trase după sine, în vreme ce Pasăre-de-funingine se îndrepta spre grajdurile cetăţii. Viermuia acolo de înzăuaţi. Evident, Cetatea Nopţii n-avea somn, la fel cum se spunea şi despre stăpânul ei.

— Ascultă! murmură Deget-de-praf, trăgându-l pe Farid sub bolta unei porţi. Această Cetate este mare cât un oraş şi încurcată ca un labirint. Marchează-ţi drumul cu funingine, să nu trebuie mai apoi să te caut fiindcă te-ai rătăcit ca un copil în pădure, ai înţeles?

— Dar ce e cu Pasăre-de-funingine? El a fost cel care a trădat Tabăra Secretă, nu?

— Probabil. Uită-l acum. Gândeşte-te la Meggie.

— Dar era printre prizonieri!

Un detaşament de soldaţi mărşălui pe lângă ei. Farid se trase speriat înapoi. El tot nu putea să creadă că nu poate fi văzut.

— Şi ce dacă?

— Vocea lui Deget-de-praf suna ca şi cum ar fi vorbit vântul. Cea mai veche camuflare a trădătorilor de când lumea. Unde îţi ascunzi iscoada? Printre victime. Pesemne Fluieraru i-a spus de câteva ori ce scuipător-de-foc grozav e el, şi dintr-odată a devenit cel mai bun prieten al său. Pasărea-de-funingine a avut întotdeauna un gust ciudat în ce priveşte prietenii. Dar vino acum sau rămânem aici până ce soarele o să ne lingă invizibilitatea de pe membre.

Cuvintele lui îl făcură pe Farid să privească involuntar cerul. Era o noapte întunecată. Până şi luna părea să se fi pierdut în această întunecime, iar el nu-şi putea lua ochii de la turnurile de argint.

— Cuibul lui Cap-de-viperă! murmură el. Apoi simţi cum mâna invizibilă a lui Deget-de-praf îl trase din nou fără menajamente după el.

Cap-de-viperă

Gânduri de moarte se adună peste fericirea mea ca nori întunecaţi peste secera de argint a lunii.

Sterling A. Brown, *Gânduri de moarte*

Cap-de-viperă era la masă când Vulpoi-roşu o aduse pe Jsit Meggie. Exact aşa cum citise ea. Sala în care mânca era atât de somptuoasă încât, prin comparaţie, sala tronului Principelui Slănină părea simplă precum casa unui ţăran. Dalele pe care Vulpoi-roşu o târî pe Meggie spre stăpânul lui erau presărate cu petale albe de trandafir. O mare de lumânări ardea în sfeşnicele ale căror picioare se terminau cu gheare, iar coloanele între care stăteau erau acoperite cu solzi de argint. Luceau de la lumina lumânărilor ca pielea de şarpe. Nenumăraţi slujitori se strecurau printre aceste coloane solzoase, fără zgomot, cu

capetele plecate. Servitoare, înşirate umil, aşteptau un semn al stăpânului. Arătau, toate, obosite, smulse din somn, aşa cum scrisese Fenoglio. Unele, fără să fie văzute, se sprijineau cu spatele de pereţii împodobiţi cu covoare.

Alături de Cap-de-viperă, la o masă ce părea pusă pentru o sută de oaspeţi, stătea soţia lui, palidă ca o păpuşă de porţelan, cu o figură atât de copilăroasă, încât Meggie, dacă n-ar fi ştiut cine era, ar fi luat-o drept fata lui Cap-de-viperă. Principele de argint mânca lacom ca şi cum ar fi putut, odată cu mâncarea din nenumăratele tipsii de pe masa acoperită cu o faţă de masă neagră, să-şi înghită şi propria frică; soţia lui, în schimb, nu se atingea de nimic. Lui Meggie i se părea că vederea bărbatului ei mâncând lacom îi făcea greaţă, îşi netezea mereu cu mâinile încărcate de inele trupul bombat. În mod ciudat, sarcina o făcea să pară şi mai copil, un copil cu o gură îngustă, amară, şi ochi reci.

În spatele lui Cap-de-viperă, cu piciorul pe un scăunel, cu lăuta sprijinită de şold, stătea Fluieraru cu nasul său de argint şi cânta cu glas scăzut, în vreme ce degetele ciupeau plictisite corzile. Dar privirea lui Meggie nu rămase multă vreme agăţată de el. La capătul mesei descoperise pe cineva care îi era prea cunoscut. Inima i se împiedică precum picioarele unei femei bătrâne în clipa în care Mortola răspunse privirii ei cu un zâmbet atât de triumfător, încât genunchii lui Meggie începură să tremure. Lângă Mortola se ghemuia bărbatul pe care Deget-de-praf îl rănise la moară. Mâinile lui erau bandajate iar deasupra frunţii focul îi tăiase o cărare în păr. Basta o păţise şi mai rău. Stătea lângă Mortola, cu faţa atât de umflată şi de roşie, încât Meggie mai să nu-l recunoască. Dar scăpase din nou de moarte. Poate că amuletele pe care le purta mereu valorau ceva…

Vulpoi-roşu îi ţinea strâns braţul lui Meggie în vreme ce, îmbrăcat cu haina lui grea de vulpe, se îndreptă spre Cap-de-viperă – ca şi cum ar fi vrut s-arate că el personal prinsese pasărea. O împinse brutal în faţa mesei puse şi aruncă fotografia înrămată printre farfurii.

Cap-de-viperă ridică capul şi se uită la ea cu ochii însângeraţi în care Meggie descoperi încă urmele nopţii rele pe care i-o dăruiseră cuvintele lui Fenoglio. Când ridică mâna unsuroasă, Fluieraru în spatele lui amuţi şi-şi propti lăuta de perete.

— Iat-o aici! anunţă Vulpoi-roşu, în timp ce stăpânul său îşi ştergea cu un şervet grăsimea de pe degete şi buze. Aş vrea să avem de la toţi cei pe care-i căutăm o asemenea imagine vrăjitorească, atunci iscoadele nu ne-ar mai aduce mereu pe cine nu trebuie.

Cap-de-viperă apucă fotografia. O compară cu Meggie. Ea încercă să lase capul în jos, dar Vulpoi-roşu o sili să-şi ridice faţa.

— Uimitor! constată Cap-de-viperă. Cei mai buni pictori ai mei n-ar fi putut să nimerească nici pe departe atât de bine fata.

— Plictisit, luă un beţişor de argint şi-şi scobi cu el dinţii. Mortola zice că eşti o vrăjitoare. Aşa e?

— Da! răspunse Meggie şi i se uită drept în ochi.

Acum trebuia să se vadă dacă cuvintele lui Fenoglio aveau din nou să se adeverească. De-ar fi putut să citească până la sfârşit! Ajunsese departe, dar simţea sub rochie cuvintele care încă mai aşteptau. „Uită-le, Meggie!” se gândi. „Acum pentru început, trebuie să adevereşti cuvintele pe care le-ai citit deja – şi să speri că acest Cap-de-viperă îşi joacă rolul ca şi tine”.

— Da? repetă Cap-de-viperă. Deci recunoşti? Nu ştii ce fac eu de obicei cu vrăjitoarele şi cu magicienii? îi ard.

Cuvintele. Spunea cuvintele lui Fenoglio. Exact aşa cum i le pusese el în gură. Exact aşa cum le citise cu câteva ceasuri în urmă la bolniţă.

Ştia ce trebuia să răspundă. Cuvintele îi veniră absolut firesc în minte, ca şi cum ar fi fost ale ei, şi nu ale lui Fenoglio. Meggie se uită la Basta şi la celălalt bărbat de vizavi. Fenoglio nu scrisese nimic despre el, dar răspunsul se potrivea totuşi exact.

— Ultimii care au ars, zise ea cu voce liniştită, au fost oamenii tăi. Focului îi porunceşte în această lume unul

singur, şi acela nu eşti tu.

Cap-de-viperă se holba la ea – pândind ca un motan gras care încă nu ştia cum să facă mai plăcut jocul cu şoarecele pe care îl prinsese.

— Ah! zise el cu vocea lui grea şi lipicioasă. Vorbeşti probabil de Dansatorul-focului. Îi place să se înconjoare de sălbatici şi tâlhari de drumul mare. Ce crezi, vine să

Încerce să te salveze? Atunci aş putea, în fine, să alimentez focul care, chipurile, îl ascultă atât de bine.

— Pe mine nu trebuie să mă salveze nimeni, răspunse Meggie. Căci eu aş fi venit oricum la tine. Chiar dacă n-ai fi pus să fiu adusă aici.

Hohote de râs se ridicară printre coloanele de argint. Dar Cap-de-viperă se aplecă peste masă şi o cercetă cu neascunsă curiozitate.

— Ah, ce spui! zise el. Într-adevăr? De ce? Ca să mă implori să-i dau drumul tatălui tău? Doar este tatăl tău, acest tâlhar, nu? Cel puţin Mortola pretinde asta. Ea spune chiar că am prins-o şi pe mama ta.

Mortola! Fenoglio nu se gândise la ea. N-o menţionase cu niciun cuvânt şi totuşi stătea aici cu privirea ei de coţofană. „Nu te gândi, Meggie. Rece! Fii rece până în adânc, ca atunci în noaptea aceea când ai chemat Umbra”. Dar unde să găsească răspunsul potrivit? „Improvizează, Meggie, ca o actriţă care şi-a uitat textul”, se gândi ea. „Dă-i drumul! Caută-ţi propriile cuvinte şi amestecă-le, ca un nou condiment, printre cele scrise de Fenoglio”.

— Coţofana are dreptate, îi răspunse ea lui Cap-de-viperă.

— Şi într-adevăr, vocea îi suna liniştită şi fermă, de parcă inima nu i-ar fi bătut în piept ca un mic animal hăituit. Tu l-ai prins pe tatăl meu, după ce ea aproape că l-a omorât şi o ţii prizonieră în temniţă pe mama mea. Cu toate astea nu sunt aici ca să-ţi implor mila. Vreau să-ţi propun un târg.

— Ia auzi la vrăjitoarea asta mică!

— Vocea lui Basta tremura de ură. De ce n-o spintec

eu pur şi simplu în felii subţiri cu care să hrănesc câinii Voştri?

Dar Cap-de-viperă nu-i dădu nicio atenţie. Nu întorcea privirea de la faţa lui Meggie, ca şi cum ar fi căutat ceea ce ea nu rostea. „Gândeşte-te la Deget-de-praf, se gândi Meggie. „Nici la el nu se vede ce gândeşte sau simte, încearcă! Doar nu poate fi atât de greu”.

— Un târg?

— Cap-de-viperă apucă mâna nevestei sale, aşa ca din întâmplare, ca şi cum tocmai ar fi dat de ea lângă farfuria lui Ce vrei să-mi vinzi din ce nu pot să-mi iau pur şi simplu singur?

Oamenii lui râdeau. Iar Meggie încercă să nu ţină seama de faptul că degetele ei erau amorţite de frică. Din nou cuvintele lui Fenoglio îi veniră pe buze. Cuvintele pe care le citise înainte.

— Tatăl meu, continuă ea cu o voce din greu stăpânită, nu este tâlhar. El este legător de cărţi şi vrăjitor. El este singurul care nu se teme de moarte. I-ai văzut rănile? Nu ţi-au spus felcerii că rana ar fi trebuit să-l omoare? *Nimic* nu-l poate omorî. Mortola a încercat, şi a murit? Nu. El l-a adus înapoi pe Cosimo cel Frumos, deşi Doamnele Albe îl predaseră deja morţii, iar dacă tu îi laşi liberi, pe tatăl şi pe mama mea, nu va trebui nici *tu* să te mai temi de moarte, căci tatăl meu – Meggie făcu o pauză înainte de ultimele cuvinte – te poate face nemuritor.

În sala mare se făcu foarte linişte.

Până ce vocea Mortolei despică tăcerea.

— Minte! strigă ea. Vrăjitoarea mică minte! Nu credeţi niciun cuvânt. E limba ei, limba ei vrăjită. E singura ei armă. Tatăl ei poate foarte bine să moară, o, da! Aduceţi-l aici şi vă dovedesc. Îl omor chiar eu în faţa ochilor Voştri, şi de astă dată o fac cum trebuie!

Nu! Inima lui Meggie începu să bată nebuneşte ca şi cum ar fi vrut să-i iasă din piept. Ce făcuse? Cap-de-viperă o fixa, dar când, în fine, vorbi s-ar fi zis că nu auzise cuvintele Mortolei.

— Cum? întrebă el. Cum să îndeplinească tatăl tău ce

făgăduieşti tu?

Se gândea de pe acum la noaptea următoare. Meggie văzu asta în ochii lui. Se gândea la spaima care îl aştepta: mai mare decât în noaptea trecută, mai necruţătoare…

Meggie se aplecă peste masa pusă. Rosti cuvintele ca şi cum le-ar fi citit din nou:

— Tatăl meu o să-ţi lege o carte! spuse atât de încet încât, afară de Cap-de-viperă, nu putea s-o audă decât cel mult soţia sa delicată ca o păpuşă. O va lega cu ajutorul meu, o carte cu cinci sute de pagini nescrise. O va îmbrăca în lemn şi piele şi va fi prevăzută cu încuietori de alamă, iar tu o să-ţi scrii cu mâna ta numele pe prima pagină. Drept mulţumire, ai să-i dai drumul să plece de îndată ce-ţi dă cartea şi să ia cu el pe toţi cei a căror viaţă o va cere de la tine, iar tu ai s-ascunzi cartea într-un loc doar de tine ştiut, căci să ştii: atâta timp cât va exista această carte, vei fi nemuritor. Nimic nu te va putea ucide, nicio boală, nicio armă – atâta timp cât cartea rămâne intactă.

— Într-adevăr!

— Cap-de-viperă o fixa cu ochii săi însângeraţi. Respiraţia îi mirosea dulceag, ca după un vin greu. Şi dacă cineva o arde sau rupe? Hârtia nu este atât de rezistentă ca argintul.

— Tocmai, trebuie să ai multă grijă de ea, răspunse Meggie încet.

„Şi de omorât tot te va omorî”, adăugă în gând. I se părea că îşi aude propria voce citind încă odată cuvintele lui Fenoglio (ce gust bun lăsaseră pe limbă!): *Dar un singur lucru nu-i dezvălui fata lui Cap-de-viperă*: *că această cartea nu-l putea face doar nemuritor*, *ci şi omorî*, *doar prin aceea că cineva scria trei cuvinte pe paginile albe*: *Inimă*, *Sânge*, *Moarte*.

— Ce şopteşte acolo?

— Mortola se ridicase, sprijinindu-şi pumnii osoşi de masă. N-o ascultaţi, se repezi ea la Cap-de-viperă. Este o vrăjitoare şi o mincinoasă! De câte ori să vă spun? Omorâţi-i, pe ea şi pe tatăl ei înainte să vă omoare ei! Pesemne că i-a scris bătrânul toate aceste cuvinte,

bătrânul de care v-am povestit.

Pentru prima oară Cap-de-viperă se întoarse spre ea şi pentru o clipă Meggie se temu ca nu cumva s-o creadă totuşi pe Mortola. Văzu apoi mânia pe faţa lui.

— Taci din gură, se răsti la Coţofana. Capricorn te-a ascultat, poate, dar el numai e, şi nici Umbra care îl făcea puternic, iar tu ai fost tolerată la curtea asta numai fiindcă mi-ai făcut câteva servicii! Dar nu vreau să-ţi mai ascult palavrele despre limbi vrăjite şi bătrâni care trezesc la viaţă litere. Niciun cuvânt în plus sau te bag acolo de unde ai venit cândva – în bucătărie, la servitoare.

Mortola se făcu albă de parcă n-ar mai fi avut pic de sânge în vine.

— V-am prevenit! zise ea cu voce răguşită. Să nu uitaţi!

Apoi se aşeză cu o faţă împietrită din nou la locul ei.

Basta îi aruncă o privire neliniştită, dar ea nu-l băgă în seamă. Nu făcea decât s-o fixeze cu atâta ură pe Meggie, încât acesteia i se păru că privirea ei îi arde faţa, găurind-o.

Cap-de-viperă însă îşi înfipse cuţitul într-una din minusculele păsări fripte care se aflau în faţa lui pe un platou de argint şi o vârî cu poftă în gură. Se pare că cearta cu Mortola îi făcuse foame.

— Te-am înţeles bine? Tu l-ai ajuta pe tatăl tău la lucru? întrebă el scuipând oasele fine în mâna unui slujitor care se apropie grabnic. Asta înseamnă că el şi-a deprins fata cu arta lui, aşa cum face un meşter cu fiii săi? Ştii, desigur, că acest lucru e interzis în ţara mea, nu?

Meggie se uită la el fără teamă. Chiar şi aceste cuvinte proveneau din pana lui Fenoglio, fiecare în parte, şi ea ştia ce avea să spună mai departe Cap-de-viperă – fiindcă citise şi asta.

— Meseriaşilor care încalcă această lege, drăguţă copilă, continuă el, pun de obicei să li se taie mâna dreaptă. Dar bine, în acest caz am să fac o excepţie, fiindcă este spre avantajul meu.

„O face!” se gândi Meggie. „Mă lasă la Mo, exact aşa

cum a plănuit Fenoglio”. Fericirea o făcu îndrăzneaţă.

— Şi mama, zise ea, deşi Fenoglio nu scrisese nimic despre asta, poate s-ajute, atunci lucrurile ar merge mai repede.

— Nu, nu!

— Cap-de-viperă zâmbi atât de satisfăcut de parcă ar fi gustat dezamăgirea din ochii lui Meggie mai mult decât tot ce-l aştepta pe platourile de argint. Mama ta rămâne în temniţă ca un imbold pentru voi doi ca să lucraţi repede.

— Nerăbdător, îi făcu un semn lui Vulpoi-roşu. Ce mai aşteptţi? Du-o la tatăl ei! Şi spune-i bibliotecarului să pregătească încă din noaptea asta tot ce are nevoie legătorul de cărţi pentru munca lui.

— La tatăl ei?

— Vulpoi-roşu o apucă pe Meggie de braţ, dar nu făcu niciun pas. Doar nu credeţi cumva flecăreala ei de vrăjitoare!

Meggie uită să respire. Ce avea să se întâmple acum? Nimic din ce citise. Niciun picior nu se mai clinti în sală, până şi servitorii rămaseră acolo unde se găseau. Puteai s-apuci liniştea. Dar Vulpoi-roşu vorbi mai departe:

— O carte în care se închide moartea! Doar un copil ar putea să creadă o asemenea poveste, şi un copil a născocit-o ca să-şi salveze tatăl. Mortola are dreptate. Spânzuraţi-l înainte s-ajungem de batjocura ţăranilor! Capricorn ar fi făcut-o demult.

— Capricorn?

— Cap-de-viperă scuipă numele ca pe unul din oasele fine pe care le scuipase în mâna servitorului. Nu se uită la Vulpoi-roşu în timp ce vorbea, dar degetele lui grosolane se strângeau pumn pe masă. De când s-a întors Mortola aud acest nume foarte des. Din câte ştiu însă, Capricorn e mort – nici vrăjitoarea lui favorită nu l-a putut salva – iar tu, Vulpoi-roşu, ai uitat, pesemne, cine este noul tău stăpân. Eu sunt Cap-de-viperă! Familia mea stăpâneşte peste această ţară de mai bine de şapte generaţii, în vreme ce vechiul tău stăpân nu era decât fiul nelegitim al unui fierar mânjit de funingine! Tu erai un incendiator, un

ucigaş, iar eu te-am făcut crainicul meu. Ceva mai multă recunoştinţă s-ar cuveni, cred eu, sau vrei să-ţi cauţi un nou stăpân?

Faţa Vulpoiului-roşu se făcu aproape la fel de roşie ca părul lui.

— Nu înălţimea Voastră, zise el, abia auzit. Nu, nu vreau asta!

— Bun!

— Cap-de-viperă împunse o altă pasăre. Puse unele peste altele, precum castanele, aşteptau în tipsia lor de argint. Atunci fă ce ţi-am spus. Du-o pe fată la tatăl ei şi ai grijă să se apuce imediat de treabă. L-aţi adus pe felcerul ăsta, Huhurezu, cum am poruncit?

Vulpoi-roşu dădu din cap fără să se uite la stăpânul său.

— Lăsaţi-l de două ori pe zi să vadă de tatăl ei. Doar vrem să le meargă bine prizonierilor noştri, s-a înţeles?

— Înţeles, răspunse răguşit Vulpoi-roşu.

Nu se uită nici la dreapta, nici la stânga când o trase pe Meggie afară din sală. Toţi ochii o urmăreau – şi o evitau de îndată ce răspundea privirilor. Vrăjitoare. Tot aşa i se spusese odată, atunci, în satul lui Capricorn. Poate că aşa şi era. În clipa aceea se simţi puternică, atât de puternică de parcă întreaga Lume de Cerneală ar fi ascultat de limba ei. „Mă duc la Mo”, se gândi ea. „Mă duc la el. Iar pentru Cap-de-viperă va fi începutul sfârşitului”. Dar după ce slujitorii închiseseră uşa sălii în spatele lor, un soldat îi tăie drumul Vulpoiului-roşu.

— Mortola vă transmite ceva! zise el. Trebuie să căutaţi fata să n-aibă la ea o foaie de hârtie sau ceva scris.

Zice să căutaţi mai întâi în mâneci, acolo a ascuns cândva ceva.

Înainte ca Meggie să priceapă bine despre ce e vorba, Vulpoi-roşu puse mâna pe ea şi-i ridică brutal mânecile. Negăsind nimic acolo, voi să-i ridice şi rochia, dar ea îi împinse mâinile şi scoase singură pergamentul.

Vulpoi-roşu i-l smulse din mână, se holbă la el cu privirea unui om care nu pricepe nimic şi i-l înmână fără

niciun cuvânt soldatului.

Meggie ameţi de spaimă, pe când el o trăgea mai departe. Ce se întâmpla dacă Mortola îi arăta lui Cap-de-viperă foaia. Ce, dacă, ce, dacă…

— Haide, mergi odată! mârâi Vulpoi-roşu şi o împinse în sus pe o scară. Meggie urcă ameţită, împleticindu-se, treptele abrupte. „Fenoglio”, se gândi ea, „ajută-mă! Mortola ştie de planul nostru”.

— Stai pe loc!

Vulpoiul-roşu o apucă brutal de păr. Patru soldaţi înzăuaţi păzeau uşa cu trei zăvoare. Cu un semn din cap, Vulpoi-roşu la porunci să deschidă.

„Mo!” se gândi Meggie. „Sunt într-adevăr dusă la el”. Şi acest gând le stinse pe toate celelalte. Chiar şi gândul la Mortola.

Foc pe perete

Şi uite!… uite-acolo pe zidul alb deodată Răsare ca o mână, o mână minunată.

Şi scrie, scrie, scrie în groaznica tăcere, Cu litere de pară pe zidul alb, şi piere.

Heinrich Heine, *Belsazar*[8]

Era linişte în coridoarele lungi şi întunecate când Delii! get-de-praf şi Farid se strecurară în Cetatea Nopţii. Doar ceara picura din mii de lumânări pe dalele de piatră care purtau, toate, blazonul lui Cap-de-viperă. Slujitori cu încălţări silenţioase, servitoare cu capul plecat treceau în grabă pe lângă ei. Pe culoarele nesfârşite şi în faţa unor uşi atât de înalte de parcă ar fi fost gândite pentru uriaşi iar nu pentru oameni, stăteau paznici. Pe fiecare uşă strălucea, în argint solzos, animalul heraldic al lui Cap-de-viperă, şarpele lovind prada, iar alături de ele, oglinzi mari în faţa cărora Farid se oprea mereu pentru ca metalul polisat să-l convingă că era într-adevăr invizibil.

Deget-de-praf îşi puse să joace pe palmă o flacără cât o alună pentru ca băiatul să-l poată urma. Dintr-una din sălile pe lângă care trecură, nişte slujitori duceau bunătăţi a căror mireasmă îi aminti dureros lui Deget-de-praf de

8 Trad. de St. O. Iosif. (n.tr.).

stomacul său invizibil, iar când se strecură fără zgomot, ca şarpele lui Cap-de-viperă, printre bărbaţi, auzi că vorbeau cu voce scăzută despre o vrăjitoare tânără şi despre un târg care trebuia să-l scape pe Gaiţă de spânzurătoare. Deget-de-praf trăgea cu urechea, invizibil cum invizibile erau şi vocile lor, şi nu-şi dădea seama ce simţământ era mai puternic în sufletul său: uşurarea că iarăşi cuvintele lui Fenoglio deveneau în mod evident realitate sau spaima de ele şi de firele nevăzute pe care bătrânul le depăna, fire care îl prindeau şi pe Cap-de-viperă, făcându-l să viseze la nemurire, pe când Fenoglio îi scrisese moartea demult. Dar oare Meggie citise efectiv cuvintele ucigaşe înainte de a fi fost luată cu forţa din bolniţă?

— Ce facem acum? îi şopti Farid. Ai auzit? Au închis-o pe Meggie cu Limbă-vrăjită într-unul din turnuri! Cum ajung acolo?

Ce tare îi tremura vocea! Doamne, dragostea era un chin! Cine susţine altceva nu a simţit tremurul blestemat al inimii.

— Uită de asta! îi şopti Deget-de-praf băiatului. Lemniţele din turn au uşi solide, nu poţi trece prin ele nici invizibil. Pe deasupra, acolo sus mişună de paznici. În definitiv, ei tot mai cred că l-au prins pe Gaiţă. Strecoară-te mai degrabă la bucătărie şi trage cu urechea la slujitori şi la servitoare, aşa afli întotdeauna lucruri din cele mai interesante. Dar fii atent! îţi spun încă o dată: invizibil nu înseamnă nemuritor.

— Şi tu?

— Eu o să încerc s-ajung în temniţele de sub Cetate, la prizonierii mai puţin distinşi, la Huhurezu şi la mama lui Meggie. Vezi pe burduhănosul de marmoră de-acolo? Probabil este vreun strămoş al lui Cap-de-viperă. Acolo ne reîntâlnim. Şi să nu-ţi vină ideea să te strecori după mine! Farid?

Dar băiatul dispăruse deja. Deget-de-praf îşi înghiţi o înjurătură uşoară. De nu i s-ar auzi bătaia inimii îndrăgostite!

Era un drum lung, întunecat acela care ducea la

temniţe. Una din felceriţele care lucrau pentru Huhurezu îi putuse descrie unde se afla intrarea. Niciunul din paznicii pe lângă care trecu nu întoarse măcar capul când Deget-de-praf se strecură printre ei. Doi chiar trândăveau în faţa coridorului umed, luminat doar de o făclie, la al cărui capăt se afla uşa dincolo de care se cobora în viscerele ucigaşe ale Cetăţii Nopţii, care mistuiau oameni ca un pântece de piatră iar, din când în când, expulzau câţiva morţi. Chiar şi pe uşa de care nu voia nimeni să treacă strălucea un şarpe, dar pe ea vipera de argint se înfăşură în jurul unui cap de mort.

Paznicii se certau între ei, era vorba de Vulpoi-roşu, dar Deget-de-praf n-avea timp să-i asculte. Când se furişă pe lângă ei, se bucură că îşi vedeau de-ale lor. Când deschise uşa atât cât să se poată strecura înăuntru, aceasta gemu încet – inima încetă aproape să-i mai bată – dar paznicii nu întoarseră capetele. Ce n-ar fi dat să aibă o inimă aşa de curajoasă ca a lui Farid, chiar dacă asta te făcea nechibzuit!

În spatele uşii era aşa de întuneric, încât chemă focul, exact înainte ca picioarele lui invizibile să se împiedice de treptele de dincolo, abrupte şi uzate. Deznădejdea şi frica se ridicau din adânc ca un fum. Pesemne treptele duceau tot atât de departe în adâncul dealului pe cât de sus, în cer, se ridicau turnurile cetăţii, dar Deget-de-praf nu întâlnise încă pe nimeni care să-i fi putut confirma acest lucru. Dintre cei pe care îi cunoscuse şi care fuseseră duşi acolo jos nu mai revăzuse nici măcar pe unul viu.

„Deget-de-praf, Deget-de-praf, se gândi el, înainte de a începe să coboare, e un drum primejdios, doar ca să dai bună ziua unor vechi prieteni, vizita ta nefiindu-le, pe deasupra, de niciun folos”.

Din păcate, şi picioarele invizibile fac zgomot, dar noroc că o singură dată îi ieşi cineva în faţă. Trei gardieni trecură atât de aproape, încât mirosul de usturoi al respiraţiei lor îi atinse faţa şi abia izbuti să se lipească de perete înainte ca cel mai gras dintre ei să dea peste el. În

rest, cât dură coborârea întunecată nu se mai întâlni cu nimeni. Pe zidurile grosolan cioplite, cu totul diferite de cele fin dăltuite din Cetate, ardea câte o făclie la fiecare câţiva metri. De două ori trecu pe lângă o cameră în care stăteau paznici, dar aceştia nici măcar nu ridicară capul când se strecură pe lângă ei, mai uşor decât un curent de aer şi la fel de invizibil.

Când, în fine, scara se termină, era gata să dea peste un gardian care, cu o figură plictisită, umbla în sus şi-n jos pe un coridor luminat de lumânări. Se strecură fără zgomot pe lângă el, iscodi celulele, dintre care unele abia dacă erau mai mari decât o gaură, prea joase ca să stai în picioare, iar altele suficient de mari încât să poată fi închişi în ele cincizeci de oameni. Fireşte, era o nimica toată să uiţi aici de un prizonier, iar lui Deget-de-praf i se strânse inima, gândindu-se cum trebuia să se simtă Resa în această beznă. Fusese atâţia ani prizonieră, şi de astă dată libertatea durase abia un an.

Distinse voci şi se luă după ele, coborî un alt coridor până ce se auziră mai tare. Îi ieşi în faţă un bărbat, mic de statură şi chel. Trecu atât de aproape de el, încât Deget-de-praf îşi ţinu răsuflarea, dar celălalt nu-l observă, mormăi doar ceva despre femei proaste, după care dispăru după colţ. Deget-de-praf se lipi de peretele umed şi ascultă. Cineva plângea – o femeie, iar alta îi vorbea liniştitor. O singură celulă se mai afla la capătul coridorului, o gaură întunecoasă cu gratii, lângă care ardea o făclie. Cum să treacă de blestematele de gratii? împinse cu putere în ele. Resa stătea acolo, mângâind o femeie pe cap, în vreme ce Două-degete, alături, cânta o melodie tristă la un fluier mic. Niciun om cu zece degete nu putea să cânte pe jumătate atât de bine ca el cu şapte. Pe ceilalţi, Deget-de-praf nu-i cunoştea, nici pe femeile care stăteau lângă Resa, nici pe bărbaţi. Huhurezu nu se vedea. Unde îl duseseră oare? îl închiseseră cu Limbă-vrăjită?

Se uită în jur, ascultă. Undeva râdea un om, pesemne unul din gardieni. Deget-de-praf îşi ţinu un deget în făclia

care ardea, murmură cuvinte de foc până ce flacăra îi sări pe buricele degetelor ca o vrabie care ciuguleşte firimituri. Când îi arătase prima dată lui Farid cum putea să-şi scrie numele cu foc pe perete, băiatului aproape că-i ieşiseră ochii negri din orbite. Şi era ceva foarte simplu de făcut. Deget-de-praf băgă mâna printre gratii şi-şi trecu degetul pe piatra aspră. Scrise *Resa* şi văzu cum Două-degete lăsă să-i cadă fluierul şi se holbă la literele de foc. Resa se întoarse. Doamne, ce tristă arăta! Ar fi trebuit să vină mai demult. „Bine că fata ei n-a văzut-o aşa!”

Ea se ridică, făcu un pas spre numele ei şi şovăi. Deget-de-praf trase o linie de foc cu degetul, ca o săgeată care arăta spre el. Ea se apropie de gratii, se uită ţintă în aer, neîncrezătoare, descumpănită.

— Îmi pare rău şopti el. Azi n-ai să-mi vezi faţa. Dar este tot atât de plină de cicatrice ca înainte.

— Deget-de-praf?

Ea apucă aerul gol şi el o apucă de mână cu degetele invizibile. Într-adevăr, vorbea! Prinţul Negru îi povestise că poate să vorbească, dar nu-l crezuse.

— Ce voce frumoasă! şopti el. Aşa mi-o închipuisem mereu. Când ţi-ai recăpătat-o?

— Când Mortola l-a împuşcat pe Mo.

Două-degete continua să-şi aţintească privirea spre ei.

Şi femeia pe care Resa o mângâiase se întoarse în direcţia lor. Atâta timp cât nu spunea nimic…

— Cum îţi merge? şopti ea. Ce face Meggie?

— Bine. Cu siguranţă mai bine decât tine. Ea şi poetul s-au unit ca să dea acestei poveşti un sfârşit bun.

Resa înconjură cu o mână zăbrelele, cu alta mâna lui.

— Unde e acum?

— Probabil la tatăl ei.

— Văzu spaima de pe faţa ei Da, ştiu că el e în turn, dar aşa a vrut ea. Ţine de planul pe care l-a scornit Fenoglio.

— Ce face el? Ce face Mo?

Gelozia îl împungea încă, inima era un lucru aşa de

prostesc.

— Se pare că e mai bine şi pentru început, datorită lui Meggie, nu va fi spânzurat, deci nu fi aşa de tristă. Fata ta şi Fenoglio au născocit ceva foarte deştept ca să-l scape. Pe el şi pe alţii…

Se apropiară paşi. Deget-de-praf dădu drumul mâinii Resei şi se trase înapoi, dar paşii se îndepărtară iarăşi.

— Mai eşti aici?

Ochii ei cercetau întunericul.

— Da. – îi prinse din nou mâna cu degetele. S-ar zice că noi ne întâlnim doar în temniţe! De cât timp are nevoie bărbatul tău ca să lege o carte?

— O carte?

Din nou auzi paşi, dar de astă dată zgomotul lor se stinse mai repede.

— Da. E o poveste trăsnită, dar fiindcă a scris-o Fenoglio şi fata ta a citit-o va deveni probabil realitate.

Ea întinse mâna printre gratii până ce dădu cu degetele de fata lui.

— Eşti într-adevăr invizibil! Cum faci asta?

Vorbea de parcă ar fi fost o fetiţă. Era curioasă de tot ce nu ştia. Îi plăcuse asta întotdeauna la ea.

— Doar un vechi truc zânesc!

Degetele ei se plimbau pe obrazul lui cu cicatrice. De ce n-o poţi ajuta, Deget-de-praf? O să înnebunească aici jos! Ce-ar fi să elimine pe unul din paznici? Dar mai era şi scara, scara nesfârşită, şi apoi Cetatea, curtea întinsă şi vârful pleşuv al dealului – niciun loc unde să te ascunzi, niciun copac care s-o acopere. Doar pietre şi soldaţi.

— Şi nevasta ta?

— Vocea ei suna într-adevăr frumos. Ai regăsit-o?

— Da.

— Ce i-ai povestit?

— Despre ce?

— Despre timpul în care ai lipsit.

— Nimic.

— Eu i-am povestit tot lui Mo.

Da, probabil asta făcuse.

— Da, Limbă-vrăjită ştie despre ce vorbeşti, dar Roxane nu m-ar fi crezut, nu?

— Nu, probabil că nu.

— Pentru un moment lăsă capul în jos ca şi cum şi-ar aminti de timpul despre care el nu putea să povestească. Prinţul mi-a spus că ai şi o fată, şopti ea. De ce nu mi-ai povestit de ea niciodată?

Două-degete şi femeia cu faţa plânsă continuau să se uite ţintă la ei. De sperat că între timp aveau să creadă că şi-au imaginat literele de foc. Pe perete se mai vedea o urmă fină de funingine, şi în definitiv se petrecea adesea în temniţe ca oamenii să-nceapă să vorbească cu aerul.

— Am avut două fete.

— Deget-de-praf tresări când, undeva, cineva ţipă. Cea mare este de vârsta lui Meggie, dar nu mă poate suferi. Vrea să ştie unde am fost zece ani de zile. Poate ştii o poveste frumoasă pe care să i-o pot spune?

— Şi a doua fată?

— A murit.

Resa tăcu şi-i strânse mâna.

— Îmi pare rău.

— Da. Şi mie.

Se întoarse. Unul din gardieni stătea la intrarea în coridor, îi strigă ceva altuia, apoi îşi târşâi picioarele mai departe cu o figură posomorâtă.

— Trei, poate patru săptămâni! şopti Resa. Atât ar avea nevoie Mo, în funcţie de cât de groasă e cartea.

— Bine, asta nu-i aşa de rău – Vârî mâna printre gratii şi… o mângâie pe păr. Câteva săptămâni nu sunt nimic faţă de toţi acei ani din casa lui Capricorn, Resa! Gândeşte-te la asta când crezi că trebuie să te dai cu capul de zăbrele. Promite-mi.

Ea dădu din cap.

— Spune-i lui Meggie că îmi merge bine, şopti ea. Şi spune-i şi lui Mo, da? O să vorbeşti şi cu ei, nu?

— Desigur! minţi Deget-de-praf.

Ce strica să-i promită? Ce putea face altceva ca s-o ajute? Cealaltă femeie începu din nou să plângă cu

suspine. Plânsul ei răsună mai tare, din ce în ce mai tare între pereţii mucezi.

— La naiba! Linişte acolo!

Deget-de-praf se lipi de perete când gardianul se apropie de uşă. Era un vlăjgan gras, un ins butucănos, iar Deget-de-praf îşi ţinu răsuflarea când se opri în dreptul lui. Pentru o clipă oribilă Două-degete îşi aţinti privirea exact în direcţia lui, ca şi cum l-ar putea vedea, dar apoi ochii săi rătăciră mai departe, scrutară întunericul, poate după o literă de foc pe perete.

— Termină cu urlatul!

Când gardianul bătu în zăbrele cu un baston, Resa încercă s-o liniştească pe femeie. Deget-de-praf abia găsi un colţ în care să se înghesuie. Femeia care plângea îşi puse faţa în rochia Resei şi gardianul se întoarse cu un mormăit şi se îndepărtă păşind greoi. Deget-de-praf aşteptă până ce paşii lui nu se mai auziră şi se apropie din nou de gratii.

— Resa! şopti el. Trebuie să plec. Au adus în noaptea asta vreun bărbat în vârstă? Un felcer, îl cheamă Huhurezu.

Ea se duse încă o dată la gratii.

— Nu, şopti, dar gardienii au vorbit de un felcer întemniţat care trebuie să-i trateze pe toţi bolnavii din Cetate înainte de a fi închis la noi.

— El trebuie să fie. Salută-l din partea mea!

Îi era greu s-o lase aşa singură în întuneric. Ar fi vrut s-o elibereze din colivia ei, aşa cum făcuse cu zânele prin pieţe, dar Resa n-ar fi putut să zboare.

La piciorul scării, doi gardieni îşi băteau joc de călău, căruia Vulpoi-roşu îi prelua treaba mult prea bucuros. Deget-de-praf se strecură rapid ca o şopârlă pe lângă ei, dar unul întoarse totuşi capul spre el cu o figură descumpănită. Poate că îi intrase în nări mirosul de foc, pe care Deget-de-praf îl purta pe el ca pe o a doua haină.

În turnul Cetăţii Nopţii

Niciodată nu poţi să ieşi aşa cum ai intrat.

Francisc Spufford.

Copilul care construia cărţi

Mo dormea când au adus-o pe Meggie la el. Doar febra Sili îl făcea să doarmă, îi amorţea gândurile care îl ţineau treaz ceas de ceas, zi de zi, în vreme ce-şi asculta bătaia propriei inimi în celula expusă la curent, acolo sus, într-unul din turnurile de argint în care îl închiseseră. Prin ferestrele zăbrelite încă mai lumina luna, când paşii care se apropiau îl făcură să tresară.

— Trezeşte-te, Gaiţă!

Lumina făcliei căzu în celulă şi Vulpoi-roşu împinse pe uşă o siluetă subţire.

Resa? Ce fel de vis era ăsta? Unul bun, ca variaţie?

Dar cea pe care o aduseseră nu era soţia lui. Era fata lui. Mo se ridică cu greutate. Gustă pe faţă lacrimile lui Meggie când fata îl îmbrăţişă atât de tare, încât de durere trase aer în piept. Deci o prinseseră şi pe ea!

— Mo? Spune ceva! – îi luă mâna şi-l privi îngrijorată. Cum te simţi? şopti ea.

— Ia te uită la el! zise batjocoritor Vulpoi-roşu. Gaiţă are, într-adevăr, o fată. Cu siguranţă o să-ţi spună imediat că a venit aici de bunăvoie, aşa cum a vrut să-l convingă şi pe Cap-de-viperă. A făcut cu el un târg care trebuie să-ţi salveze pielea. Ar fi trebuit s-auzi basmul pe care i-a spus. La ce limbă îngerească are, ai putea s-o vinzi jonglerilor.

Mo nu întrebă nici măcar despre ce vorbea. O trase pe Meggie spre el de îndată ce paznicul încuie uşa după

Vulpoi-roşu, îi sărută părul, fruntea, îi luă între mâini faţa de care era atât de sigur că o văzuse ultima dată în grajdul din pădure.

— Meggie, pentru numele lui Dumnezeu, zise el sprijinindu-se de peretele rece, căci încă nu putea să stea în picioare.

— Era atât de bucuros că era acolo. Atât de bucuros şi de deznădăjduit Cum te-au prins?

— Nu contează. Totul se va termina cu bine, crede-mă! – îşi trecu mâna pe cămaşa lui, acolo unde mai lipea sângele închegat în grajd arătai aşa de bolnav… mă gândeam că n-am să te mai văd.

— La asta m-am gândit şi eu când am văzut scrisoarea de pe perna ta. – îi şterse lacrimile de pe gene aşa cum făcuse de atâtea ori de-a lungul atâtor ani. Cât de mare crescuse, aproape nu mai era copil, deşi el încă vedea limpede copilul în ea. Doamne, Meggie, cât de bine îmi face să te văd. Ştiu, n-ar trebui să spun asta. Un tată bun ar spune: fată dragă, trebuie să te laşi închisă de fiecare dată când sunt şi eu închis?

Lui Meggie îi veni să râdă. Dar el îi văzu grija din ochi. Îşi trecu degetele peste faţa lui ca şi cum ar fi descoperit acolo o umbră care înainte nu exista. Poate că Doamnele Albe îşi lăsaseră urmele degetelor pe chipul lui, chiar dacă nu-l luaseră cu ele.

— Nu mă privi atât de îngrijorată! îmi merge mult mai bine şi tu ştii de ce. – îi dădu părul de pe frunte, care semăna atât de bine cu părul mamei ei. Gândul la Resa îl durea ca un spin. Au fost cuvinte puternice. Ţi le-a scris Fenoglio?

Meggie dădu din cap.

— Mi-a scris şi altele! îi şopti ea la ureche. Cuvinte care au să te salveze. Pe tine şi pe Resa, şi pe ceilalţi.

Cuvinte. Toată viaţa lui părea ţesută din ele, viaţa ca şi moartea.

— I-au dus pe mama ta şi pe ceilalţi în temniţele de sub Cetate. – îşi amintea mult prea bine de descrierea lui Fenoglio: *Lemniţele din Cetatea Nopţii, unde frica era lipită ca mucegaiul de pereţi şi niciodată vreo rază de soare nu încălzea pietrele negre…*

— Ce cuvinte puteau s-o scoată pe Resa de-acolo? Şi pe el din turnul de argint?

— Mo?

— Meggie îi puse mâna pe umeri Crezi că poţi să lucrezi?

— Să lucrez? De ce? – îi veni să zâmbească. Prima dată, de foarte, foarte multă vreme. Crezi că dacă îi restaurez cărţile, Cap-de-viperă uită că vrea să mă mai spânzure?

N-o întrerupse nici măcar o dată când ea îi povesti,

cu voce scăzută, ce idee îi venise lui Fenoglio pentru salvarea lui. Mo se aşează pe sacul cu paie, pe care zăcuse ultimele zile şi nopţi şi numărase crestăturile scrijelite de alţi nefericiţi pe ziduri, şi o ascultă pe Meggie. Şi cu cât povestea mai mult, cu atât i se părea planul mai smintit, dar când termină, Mo clătină din cap – şi zâmbi.

— Nu-i rău! zise el încet. Nu, probabil că vulpoiul bătrân nu-i prost, îşi cunoaşte treaba.

— Păcat doar că Mortola ştie acum sigur versiunea schimbată, continuă el în gând. Şi că ai fost întreruptă înainte de a citi până la capăt. Meggie păru, ca de atâtea ori, să-i citească gândurile pe frunte. Văzu asta în ochii ei. Îşi trecu degetul peste nasul ei, aşa cum făcuse mereu când era încă mică, atât de mică, încât mâna ei abia putea să-i cuprindă un deget. Meggie cea mică, Meggie cea mare, Meggie cea curajoasă. Dumnezeule, eşti mult mai curajoasă ca mine, zise el. Negociezi cu Cap-de-viperă. Asta chiar aş fi vrut să văd.

Meggie îi cuprinse gâtul cu braţele, îi mângâie faţa obosită.

— Ai să vezi, Mo! şopti ea. Cuvintele lui Fenoglio vor fi mereu adevărate, în această lume chiar mai mult decât în lumea noastră. În definitiv, te-au făcut şi pe tine sănătos, nu?

El doar dădu din cap. Dacă ar fi spus ceva, ea şi-ar fi dat seama că îi era greu să creadă într-un sfârşit bun. Chiar când era mică observa imediat dacă ceva îl apăsa, dar pe-atunci era uşor să-i abată atenţia printr-o glumă, un joc de cuvinte, o poveste. Între timp nu mai era aşa de simplu. Nimeni nu putea să-i citească atât de uşor în inimă ca Meggie, cu excepţia mamei ei. Resa avea acelaşi mod de a-l privi.

— Ai auzit cu siguranţă de ce m-au târât aici, nu? întrebă el. Cică sunt un tâlhar vestit. Îţi mai aminteşti cum ne jucam noi mereu de-a Robin Hood?

Meggie dădu din cap.

— Tu voiai să fii mereu Robin.

— Şi tu şeriful din Nottingham. Răii sunt mai

puternici, Mo, ziceai mereu. Copil deştept! Ştii cum îmi spun ei? Numele ţi-ar plăcea.

— Gaiţă.

Meggie şopti aproape numele.

— Da. Exact. Ce crezi? Există puţine şanse ca adevăratul Gaiţă să-şi ceară numele înapoi înainte de executarea mea, nu?

Ce serioasă se uita la el. Ca şi cum ar fi ştiut ceva ce el nu ştia.

— Nu există un altul, Mo, zise ea încet. Tu eşti Gaiţă.

— Fără niciun cuvânt în plus, îi luă braţul, îi ridică mâneca, îşi trecu degetul peste cicatricea lăsată de câinii lui Basta. Rana s-a vindecat pe când eram în casa lui Fenoglio. El ţi-a dat o alifie ca să se cicatrizeze mai bine, îţi aminteşti?

El nu înţelegea nimic. Niciun cuvânt.

— Da, şi?

— *Tu* eşti Gaiţă.

— Spuse încă odată. Nimeni altcineva. Fenoglio a scris cântecele despre el. Toate sunt inventate, căci a socotit că în lumea lui lipseşte un tâlhar – şi te-a luat pe tine drept model! *Tatăl tău i-a furnizat fanteziei mele*. *Un tâlhar foarte nobil*, aşa mi-a scris.

Dură puţin până ce Mo pricepu cu adevărat înţelesul acestor cuvinte. Şi brusc îi veni să râdă. Atât de tare, încât paznicul deschise clapa zăbrelită de la uşă şi privi bănuitor înăuntru. Mo îşi şterse râsul de pe faţă şi îşi aţinti privirea spre el până ce acesta cu o înjurătură dispăru din nou. Apoi îşi sprijini capul de peretele din spate şi închise ochii.

— Îmi pare rău, Mo, şopti Meggie. Atât de rău! Uneori Fenoglio e un bătrân îngrozitor!

— Oh. Ei, da!

Poate de aceea îi fusese lui Orpheus atât de uşor să-l aducă aici. Fiindcă se afla deja în poveste.

— Ce crezi? zise el. Trebuie să mă simt onorat sau să-i sucesc gâtul lui Fenoglio?

Meggie îşi puse mâna pe fruntea lui.

— Eşti fierbinte. Întinde-te. Trebuie să te odihneşti.

De câte ori nu-i spusese el ei acelaşi lucru, câte nopţi nu şezuse la patul ei – pojar, vărsat de vânt, scarlatină… „Dumnezeule, Meggie”, oftase el, când ea făcuse şi tuse convulsivă, „nu poţi să sari măcar peste o singură boală de copii?”

Febra îi turna plumba fierbinte în vine, iar când Meggie se aplecă deasupra lui, se gândi pentru o clipă că Resa e lângă el. Dar părul lui Meggie era mai deschis.

— Unde sunt Deget-de-praf şi Farid? Sunt cu tine. Nu? I-au prins şi pe ei?

Febra îi îngreuna limba.

— Nu. Nu cred. Ştiai că Deget-de-praf are o nevastă?

— Da. Din cauza ei i-a tăiat Basta faţa. Ai văzut-o?

Meggie dădu din cap.

— E foarte frumoasă. Farid e gelos pe ea.

— Adevărat? Eu credeam că e îndrăgostit de tine.

Meggie roşi. Roşi atât de tare.

— Meggie?

— Mo se ridică. Dumnezeule, când o să dispară odată febra asta, îl făcea neputincios ca un bătrân O, nu! zise el încet. Am pierdut desigur şi în această privinţă câte ceva. Fata mea se îndrăgosteşte şi eu pierd momentul! încă un motiv să blestem această carte afurisită. Ar fi trebuit să rămâi cu Farid! Eu m-aş fi descurcat.

— Nu te-ai fi descurcat! Te-ar fi spânzurat!

— Asta încă se mai poate întâmpla. Băiatul îşi face cu siguranţă griji teribile pentru tine. Bietul băiat! Te-a sărutat?

— Mo!

Întoarse faţa stingherită, dar zâmbi.

— Trebuie să ştiu! Cred că trebuie chiar să-mi dau acordul, nu?

— Mo, termină! – îi dădu cu cotul într-o parte, cum făcea mereu când o necăjea, şi se sperie când el se strâmbă de durere. Scuză-mă, şopti ea.

— Ei, păi atâta timp cât doare, sunt în viaţă.

Vântul aduse sus zgomot de copite. Arme clincăneau şi voci răsunau prin noapte.

— Ştii ceva? zise Mo încet. Hai să jucăm vechiul nostru joc. Să ne închipuim că suntem în altă poveste. Poate în Hobbingen, acolo e destul de paşnic, sau la gâştele sălbatice cu Wart. Ce zici?

Ea tăcu. O bună bucată de vreme. Apoi îi luă mâna şi şopti:

— Mi-ar plăcea să-mi închipui că suntem împreună în Pădurea-fără-drum. Tu şi eu şi Resa. Atunci v-aş putea arăta zânele, elfele de foc, copacii şoptitori şi – sau nu, aşteaptă, atelierul lui Balbulus! Da. Acolo aş vrea să fiu cu tine. El este miniaturist, Mo! în Cetatea din Ombra! Cel mai bun. Ai putea să vezi pensulele şi culorile…

Ce emoţionată suna vocea ei. Încă mai putea să uite de toate ca un copil – de uşa zăvorâtă şi de spânzurătoarea din curte. Era suficient gândul la câteva pensule fine.

— Deci, bine, zise Mo şi-i mângâie încă o dată părul bălai. Cum crezi! Să ne imaginăm că suntem în Cetatea din Ombra. Mi-ar plăcea într-adevăr să văd acele pensule.

Ce-i de făcut?
Visam la o carte fără limite.
O carte nelegată.
Filele i se răspândeau în fantastic belşug
Pe fiecare rând era trasat un nou orizont.
Presupunând noi ceruri;
Noi state, noi suflete.
Clive Barker, *Abarat*

Farid aştepta deja lângă statuie, aşa cum se înţeleseseră. Se ascunsese în spate, probabil fiindcă tot îi era greu să creadă că era invizibil – şi nu o văzuse pe Meggie. Deget-de-praf îşi dădu seama după vocea lui. Suna răguşit de dezamăgire.

— Am intrat în turn. Am văzut chiar celulele, dar ea este prea bine păzită. Au spus şi în bucătărie că este o vrăjitoare şi că o să fie omorâtă împreună cu tatăl ei!

— Ei, şi! Ce-ai crezut că o să spună? Şi altceva?

— Da, ceva despre Vulpoi-roşu. Că o să-l trimită pe Cosimo din nou la morţi.

— Aha! Nimic despre Prinţul Negru?

— Doar că-l caută, dar nu-l găsesc. Spun că el şi ursul îşi pot schimba înfăţişarea unul cu celălalt, aşa încât ursul e uneori Prinţul, şi Prinţul e ursul. Şi că Prinţul poate zbura şi se poate face invizibil şi că-l va salva pe Gaiţă!

— Adevărat?

— Deget-de-praf râse uşor. Asta o să-i placă Prinţului. Bine. Vino, e timpul să dispărem.

— Să dispărem?

— Deget-de-praf simţi cum degetele lui Farid se agăţau de braţul lui. Cum aşa? Ne-am putea ascunde, Cetatea e aşa de mare, nimeni nu ne-ar găsi!

— A, da? Şi ce vrei să faci aici? Meggie n-ar veni cu tine, chiar dacă ai putea să faci nişte vrăji ca să iasă prin uşile zăbrelite. Ai uitat ce târg a făcut cu Cap-de-viperă? Resa spune că durează săptămâni întregi să legi o carte. Şi Cap-de-viperă nu vrea să li se atingă niciun fir de păr celor doi până nu are cartea, nu? Deci, haide odată! E timpul să-l căutăm pe Prinţ. Trebuie să-i povestim despre Pasăre-de-funingine.

Afară era încă atât de întuneric de parcă niciodată nu avea să mai vină dimineaţa. De astă dată se strecurară pe poarta cetăţii alături de o ceată de înzăuaţi. Deget-de-praf ar fi vrut să ştie încotro porneau atât de târziu în noapte. „Sper că nu o să-l vâneze pe Prinţ”, se gândi şi-l blestemă pe Pasăre-de-funingine pentru inima lui trădătoare.

Înzăuaţii plecară în galop pe şoseaua care ducea de la Muntele Viperei spre pădure. Deget-de-praf stătea şi se uita după ei, când deodată ceva cu blăniţă sări la el. Spaima îl făcu să se împiedice de o spânzurătoare. Două picioare se legănară în sus şi-n jos deasupra lui. Dar de braţul lui se agăţase cu ghearele Gwin, atât de firesc de parcă stăpânul lui ar fi fost mereu invizibil.

— La naiba!

— Inima îi bătea să se spargă, când apucă jderul. Vrei să mă omori, bestie, aşa-i? şuieră el. De unde vii?

Ca un răspuns, din umbra zidurilor cetăţii se desprinse Roxane.

— Deget-de-praf? şopti ea, în vreme ce ochii îi căutau

fata invizibilă.

Furişu apăru printre picioarele lor şi ridică nasul adulmecând.

— Da, cine altul?

O trase după el, o lipi de de zid ca paznicii de pe creneluri să nu-i poată vedea. De astă dată nu întrebă de ce îi urmărise. Era prea bucuros că era acolo. Chiar dacă faţa ei uşurată îi aminti pentru o clipă de Resa – şi de tristeţea dinăuntru.

— Pentru moment nu putem face nimic aici, îi şopti. Ştiai că Pasăre-de-funingine este un oaspete binevenit în Cetatea Nopţii?

— Pasărea-de-funingine?

— Da. Veşti proaste. Întoarce-te călare la Ombra şi ai grijă de Jehan şi de Brianna. Eu am să-l caut pe Prinţul Negru şi am să-i povestesc despre oul de cuc.

— Şi cum ai să-l găseşti?

— Roxane zâmbi ca şi cum i-ar fi putut vedea faţa descumpănită să te duc la el?

— Tu?

— Da.

— Acolo sus, paznicii îşi strigau ceva. Roxane îl trase pe Deget-de-praf mai aproape de zid. Prinţul se îngrijeşte foarte bine de Poporul său Pestriţ, şopti ea. Şi îţi poţi desigur închipui că banii de care are nevoie pentru schilozi şi bătrâni, pentru văduve şi orfani nu îi câştigă doar cu trucurile din pieţe. Bărbaţii lui sunt braconieri iscusiţi şi spaima perceptorilor, au ascunzători peste tot în pădure şi adesea au răniţi şi bolnavi… Urzica nu vrea să ştie nimic de tâlhari, piticuţele-de-muşchi la fel de puţin, iar cei mai mulţi felceri nu au încredere în tâlhari. Atunci vin câteodată la mine. Mie nu mi-e frică de pădure, am fost în colţurile cele mai întunecoase. Răni provocate de săgeţi, oase rupte, o tuse rea, ştiu cum se vindecă, iar Prinţul are încredere în mine. Pentru el am fost întotdeauna femeia lui Deget-de-praf chiar şi când am fost măritată cu altul. Poate avea dreptate.

— Avea?

Deget-de-praf tresări. O tuse uşoară se auzi în noapte.

— Ai spus că trebuie să plecăm înainte să răsară soarele?

Vocea lui Farid suna plină de reproş.

Zâne şi foc – uitase de Farid. Iar Farid avea dreptate. Dimineaţa nu putea să fie departe, iar umbra Cetăţii

Nopţii nu era cu siguranţă cel mai bun loc pentru a vorbi de soţi morţi.

— Da, bine. Prinde jderul! se auzi Deget-de-praf şuşotind în noapte. Dar mai cutează o dată să mă sperii de moarte, pricepi? Altminteri, nu te mai las să te faci invizibil.

Vizuina Viezurelui

— O, Sara. Asta sună ca o poveste.

— Asta e o poveste – noi toţi suntem o poveste – tu, eu, Miss Minchin!

Frances Hodgson Burnett, *Micul prinţ*

Farid îi urmă în noapte pe Deget-de-praf şi pe Roxane Htl cu o figură care era în mod sigur la fel de posomorâtă ca cerul de deasupra lor. Îl durea s-o lase pe Meggie în Cetate, oricât de înţelept era. Şi acum mai venea şi Roxane cu ei! Chiar dacă trebuia să recunoască că ea părea să ştie exact unde voia s-ajungă. Dădură curând de primul adăpost, bine ascuns în spatele unui mărăciniş. Dar era părăsit. La următorul, întâlniră doi bărbaţi. Bănuitori, scoaseră cuţitele şi le vârâră la loc în brâu abia după ce Roxane vorbi o vreme cu ei. Poate că simţeau prezenţa lui Deget-de-praf şi a lui Farid în ciuda invizibilităţii lor. Din fericire Roxane îl lecuise pe unul dintre ei de un abces urât, astfel că îi dezvălui, în cele din urmă, unde se afla Prinţul Negru.

Vizuina Viezurelui. Farid credea a fi auzit de două ori acest cuvânt.

— Ascunzătoarea lor principală, zise Roxane. În zori ar trebui să fim acolo. Dar m-au avertizat. Pe drum sunt soldaţi, mulţi soldaţi.

De-atunci lui Farid i se părea că aude uneori în

depărtare clinchet de arme, sforăit de cai, glasuri, picioare care mărşăluiau – dar poate doar îşi închipuia. Curând, prin acoperişul de frunze de deasupra lor, pătrunseră primele raze de soare şi corpurile lor deveniră din nou treptat vizibile ca reflexe într-o apă sumbră. Era bine să nu mai fii silit să-ţi cauţi propriile mâini şi picioare şi să-l vezi pe Deget-de-praf din nou înaintea ta! Chiar dacă mergea alături de Roxane.

Din când în când, Farid simţea că Roxane se uita la el ca şi cum ar fi căutat în faţa lui smeadă vreo asemănare cu Deget-de-praf. În gospodăria ei îl întrebase de vreo două ori despre mama lui. Lui Farid i-ar fi plăcut să-i spună că mama lui fusese o prinţesă, mult mai frumoasă decât Roxane şi că Deget-de-praf o iubise atât de mult, încât rămăsese cu ea zece ani, până ce moartea o răpise de lângă el şi-i lăsase doar băiatul, băiatul cu pielea smeadă şi ochi căprui, care îl urma ca o umbră. Dar cu vârsta pe care o avea nu prea ieşea la socoteală, şi apoi Deget-de-praf ar fi fost teribil de furios dacă Roxane l-ar fi întrebat care era adevărul din această poveste, aşa că Farid îi răspunse, în cele din urmă, doar că mama lui murise – ceea ce pesemne aşa era. Dacă Roxane era atât de proastă, încât să creadă că Deget-de-praf se întorsese la ea, numai fiindcă pierduse o altă femeie… cu atât mai bine. Fiecare privire pe care Deget-de-praf i-o arunca Roxanei îi umplea lui Farid inima de gelozie. Ce se întâmpla dacă la un moment dat rămânea pentru totdeauna în gospodăria cu ogoarele înmiresmate? Dacă nu mai avea niciun chef să pornească din târg în târg, preferând să rămână la ea, s-o sărute, să râdă, aşa cum făcea mult prea des acum, uitând de foc şi de Farid?

Pădurea deveni tot mai deasă, iar Cetatea Nopţii părea doar un vis urât, când deodată se pomeniră, printre copaci, în mijlocul a mai mult de o duzină de bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în haine zdrenţuite. Se iviră atât de silenţios, încât nici Deget-de-praf nu-i auzise. Cu chipuri duşmănoase stăteau acolo ţinând în mână cuţite şi săbii şi privind ţintă la corpurile celor doi ale căror piept şi braţe erau încă aproape transparente.

— Hei, Şnapanu, nu mă recunoşti? întrebă Roxane şi se apropie de unul dintre ei. Ce-ţi fac degetele?

Faţa omului se înseninã. Era un flăcău dur cu o cicatrice pe gât.

— Ah, vrăjitoarea cu leacurile, zise el. Fireşte! Ce cutreieri aşa devreme pădurea? Şi ce fel de stafii sunt ăştia?

— Nu suntem stafii. Îl căutăm pe Prinţul Negru.

Când Deget-de-praf se alătură Roxanei toate armele se îndreptară spre el.

— Ce-i asta? se răsti Roxane la bărbaţi. Uitaţi-vă la fata lui. N-aţi auzit niciodată de Dansatorul-focului? Prin ţul va pune ursul pe voi dacă află că l-aţi amenințat.

Bărbaţii lăsară capul în jos şi cercetară neliniştiţi faţa cu cicatrice a lui Deget-de-praf.

— Trei cicatrice, palide ca pânza de păianjen, zise Şnapanu. Da, de el am auzit toţi, dar numai în cântece…

— Cine spune că nu poţi să crezi în cântece?

Deget-de-praf suflă în aerul rece al dimineţii şi şopti cuvinte de foc până ce o flacără îi devoră respiraţia aburită. Tâlharii se traseră înapoi şi se holbară la el de parcă acum erau cu atât mai siguri că era o stafie. Deget-de-praf însă apucă aerul cu ambele mâini şi strivi flacăra ca şi cum nimic n-ar fi fost mai simplu. Apoi se aplecă şi-şi răcori palmele în iarba umedă.

— Aţi văzut?

— Şnapanu se uită la ceilalţi Aşa ne-a povestit mereu Prinţul – el prinde focul aşa cum prindeţi voi un iepure şi vorbeşte cu el cum ar vorbi cu o iubită.

Tâlharii îi luară în mijlocul lor. În timp ce mergea între ei, Farid le cercetă neliniştit chipurile. Îi aminteau de alte chipuri, chipuri dintr-o altă viaţă, dintr-o lume la care nu se gândea cu plăcere, şi se aţinu cât mai aproape posibil de Deget-de-praf.

— Eşti sigură că aceşti indivizi aparţin Prinţului? o întrebă Deget-de-praf încet pe Roxane.

— O, da, îi şopti ea. El nu-şi poate alege întotdeauna oamenii care îl urmează.

Lui Farid răspunsul i se păru puţin liniştitor.

Tâlharii printre care Farid trăise înainte considerau că peşterile pline de comori le aparţineau, peşteri mai splendide decât sălile din Cetatea Nopţii. Cu acele peşteri nu se putea măsura adăpostul la care îi dusese Şnapanu. Intrarea, ascunsă într-o crăpătură a pământului, între fagi înalţi, era atât de îngustă, încât te strecurai cu greu prin ea, iar în coridorul care urma, până şi Farid trebui să-şi aplece capul. Peştera la care ducea nu era mult mai bună. Din ea se ramificau alte coridoare care duceau, pesemne, mai jos, în pântecele pământului.

— Bun venit în Vizuina Viezurelui! zise Şnapanu, în vreme ce bărbaţii care stăteau ghemuiţi pe jos, în peşteră, îi examinau bănuitori. Cine zice că doar Cap-de-viperă poate să sape în pământ? Aici sunt câţiva oameni care au trudit ani buni în minele lui. De-atunci ei ştiu foarte bine cum să te cuibăreşti în pântecele pământului, fără să cazi în capul cuiva.

Prinţul Negru era singur într-o peşteră, separat de ceilalţi, doar ursul său era cu el, şi arăta foarte obosit. La vederea lui Deget-de-praf chipul i se înseninã, însă veştile pe care le aduseră nu erau aşa de noi pentru el precum îşi închipuiseră.

— A, da, Pasăre-de-funingine, zise el, în vreme ce Şnapanu, când se rosti acest nume, îşi trase cu degetul o linie peste grumaz. Ar fi trebuit să mă întreb mult mai devreme cum de-şi permite să cumpere pulberea alchimiştilor, de care are nevoie pentru jocurile lui cu focul. Desigur nu doar cu cele câteva monede pe care le câştigă în pieţe. Dar, din păcate, l-am pus sub supraveghere abia după atacul asupra Taberei Ascunse. El s-a despărţit curând de cei pe care i-am eliberat şi s-a întâlnit la graniţă cu iscoadele lui Cap-de-viperă. Asta pe când cei pe care i-a trădat zac în temniţele din Cetatea Nopţii. Iar eu nu pot să fac nimic pentru ei! Stau aici, ţintuit în pădurea care mişună de soldaţi. Sus, pe şosea, Cap-de-viperă îi adună pe drumul care duce la Ombra.

— Cosimo?

Roxane rosti numele, iar Prinţul dădu din cap.

— Da. Trei soli i-am trimis, trei avertismente. Unul s-a întors doar ca să mă înştiinţeze că Principele a râs de el. Atât de prost nu mi-l aminteam. Anul în care a lipsit pare să-i fi răpit minţile. Vrea să poarte război cu Cap-de-viperă împreună cu o armată de ţărani. Asta e aproape ca şi cum noi am porni la luptă împotriva lui.

— Am avea şanse mai bune, zise Şnapanu.

— Da, probabil.

Spusele Prinţului Negru sunau atât de descurajator, încât lui Farid i se strânse inima. În ascuns contase mult mai mult pe el decât pe cuvintele lui Fenoglio, dar ce ispravă să facă împotriva Cetăţii Nopţii această ceată de bărbaţi în zdrenţe, care se îngropau în pădure ca iepurii?

Li se aduse de mâncare, şi Roxane examină piciorul lui Deget-de-praf. Îl unse cu o pastă care, pentru moment, răspândi în peşteră o mireasmă de primăvară. Iar Farid trebui să se gândească la Meggie. Îşi aminti de o poveste pe care o auzise, lângă un foc, într-o noapte rece din deşert. Despre un hoţ era vorba în ea, care se îndrăgostise de o prinţesă, îşi amintea încă foarte bine. Cei doi se iubeau atât de tare, încât puteau să vorbească împreună la mile distanţă unul faţă de altul. Puteau să-şi audă gândurile unul altuia, chiar dacă i-ar fi despărţit ziduri, să simtă dacă erau trişti sau fericiţi… dar oricât se adâncea în sine, Farid nu simţea nimic. Ba, mai mult, nu putea spune nici dacă Meggie mai trăia. Ea părea să fi plecat, pur şi simplu să fi plecat din inima lui, din lume. Când îşi şterse lacrimile din ochi, simţi că Deget-de-praf se uita la el.

— Trebuie să-mi odihnesc acest picior blestemat, altminteri nu se mai vindecă niciodată, zise el încet. Dar o să ne întoarcem. Când va fi timpul…

Roxane se încruntă, dar nu spuse nimic. Prinţul şi Deget-de-praf începură să vorbească atât de încet, încât Farid trebui să se apropie foarte mult de ei ca să înţeleagă ceva. Roxane îşi puse capul în poala lui Deget-de-praf şi adormi curând. Farid însă se ghemui lângă el, închise ochii şi-i ascultă pe cei doi bărbaţi.

Prinţul Negru voia să ştie tot despre Limbă-vrăjită – dacă execuţia era deja fixată, unde îl ţineau închis, cum era rana lui…

Deget-de-praf îi povesti ce ştia. Îi povesti şi despre cartea pe care Meggie i-o oferise lui Cap-de-viperă ca răscumpărare pentru tatăl ei.

— O carte care să ţină moartea legată?

— Prinţul râse neîncrezător. Crede mai nou Cap-de-viperă în basme?

La asta Deget-de-praf nu zise nimic. Nimic despre Fenoglio, nimic despre faptul că ei toţi erau parte dintr-o poveste pe care o scrisese un om bătrân. În locul lui, nici Farid n-ar fi făcut altfel. Prinţul Negru n-ar fi crezut că există cuvinte care îi puteau determina şi lui soarta, cuvinte care erau ca drumuri invizibile din care nu era posibilă nicio scăpare.

Ursul mormăi în somn şi Roxane întoarse neliniştită capul. Îl ţinea de mână pe Deget-de-praf ca şi cum ar fi vrut să-l ia cu ea în visele ei.

— I-ai spus băiatului că o să vă întoarceţi în Cetate, zise Prinţul. Puteţi să mergeţi cu noi.

— Vreţi să mergeţi în Cetatea Nopţii? De ce? Vrei s-o asaltezi cu câţiva oameni? Sau să-i spui lui Cap-de-viperă că a prins omul nepotrivit? Cu asta pe nas.

Deget-de-praf băgă mâna pe sub păturile care zăceau pe jos şi scoase o mască de pasăre. Pene de gaiţă cusute pe piele uzată. Îşi puse masca pe faţa cu cicatrice.

— Mulţi dintre noi au purtat deja această mască, zise Prinţul. Şi acum vor să spânzure iar un nevinovat pentru faptele făcute de noi. Nu pot să îngădui aşa ceva! De astă dată e un legător de cărţi. Ultima dată, după ce am atacat unul din transporturile lor de argint, au spânzurat un cărbunar doar fiindcă avea o cicatrice pe braţ! Femeia lui plânge probabil şi acum.

— Nu sunt doar faptele voastre, pe cele mai multe le-a născocit Fenoglio!

— Vocea lui Deget-de-praf suna iritată. La naiba, Prinţe, nu poţi să-l salvezi pe Limbă-vrăjită. Ai să mori şi

tu. Sau crezi cu toată seriozitatea că numai fiindcă i te înfăţişezi tu, Cap-de-viperă îi dă drumul?

— Nu, aşa de prost nu sunt. Dar ceva tot trebuie să fac.

Prinţul îşi vârî mâna în botul ursului, aşa cum făcea adesea, şi ca de fiecare dată mâna neagră ieşea ca prin miracol neatinsă de dinţii ursului.

— Da, da, bine.

— Deget-de-praf oftă. Tu şi regulile tale nescrise. Şi nici măcar nu-l cunoşti pe Limbă-vrăjită! Cum vrei să mori pentru cineva pe care nu-l cunoşti?

— Tu pentru cine ai muri? întrebă Prinţul.

Farid văzu cum Deget-de-praf privea faţa Roxanei adormite – şi se întoarse spre el. Închise repede ochii.

— Ai muri pentru Roxane, îl auzi pe Prinţ spunând.

— Poate, zise Deget-de-praf şi Farid văzu printre gene, cum îşi trecea degetul peste sprâncenele negre ale Roxanei. Sau poate că nu! Ai multe iscoade în Cetate?

— Desigur. Fete de la bucătărie, grăjdari, câţiva paznici, deşi sunt foarte scumpi, dar cel mai util lucru este că unul dintre şoimari îmi trimite din când în când o veste cu una din păsările sale şirete. Am să aflu imediat când au fixat ziua execuţiei. Ştii că de când i-ai dat peste cap condamnarea mea, Cap-de-viperă nu mai lasă ca astfel de lucruri să se desfăşoare într-o piaţă oarecare sau în faţa publicului, în Cetate. Lui nu i-au plăcut oricum asemenea spectacole. Pentru Cap-de-viperă o execuţie este o treabă serioasă. În cazul unui jongler e suficientă spânzurătoarea din faţa porţii, de el nu se face mare caz, Gaiţă însă o să moară dincolo de poartă.

— Da, dacă fata lui nu-i deschide poarta cu vocea ei, răspunse Deget-de-praf. Cu vocea ei şi cu o carte plină de nemurire.

Farid auzi cum Prinţul Negru râse.

— Asta sună aproape ca un nou cântec al Ţesătorului-cu-cerneală.

— Da, răspunse Deget-de-praf cu voce răguşită. Sună întocmai, nu-i aşa?

Totul pierdut
Război! Război! O, Doamne-un înger scut
Îmi dă şi fie-ţi milă!
Război e, vai, şi n-aş fi vrut
Să-i port eu vina-n silă.
Matthias Claudius, *Cântec de luptă*[9]

După câteva zile de odihnă, piciorul lui Deget-de-praf mergea mult mai bine, iar Farid tocmai povestea celor doi jderi cum se vor strecura iarăşi cu toţii în Cetatea Nopţii şi-i vor salva pe Meggie şi pe părinţii ei, când sosiră veşti proaste la Vizuina Viezurelui. Le aduse unul din oamenii care supravegheau şoseaua spre Ombra. Avea faţa însângerată şi abia putea să se ţină pe picioare.

— Îi omoară! bolborosea el întruna. Îi omoară pe toţi!

— Unde? întrebă Prinţul. Unde exact?

— La nici două ceasuri de-aici, rosti solul. Tot spre nord.

Prinţul lăsă zece oameni la Vizuina Viezurelui. Roxane încercă să-l convingă pe Deget-de-praf să rămână şi el.

— Piciorul nu ţi se va vindeca niciodată dacă nu-l cruţi, zise ea.

Dar n-o ascultă, aşa că porni şi ea cu el în marşul grăbit şi tăcut prin pădure.

Auziră larma luptei cu mult înainte de a vedea ceva. Strigăte izbiră urechile lui Farid, strigăte de durere şi nechezatul cailor, strident de spaimă. La un moment dat, Prinţul le făcu semn să meargă mai încet. Câţiva paşi ghemuiţi, şi în faţa lor pământul se lăsa abrupt spre şoseaua care undeva, după multe mile, se oprea în faţa porţii din Ombra. Deget-de-praf îi trase în jos pe Roxane şi pe Farid, deşi nimeni nu se uita spre ei. Sute de oameni se luptau sub ei, printre copaci, dar între aceştia nu erau tâlhari. Tâlharii nu poartă zale, platoşe, coifuri împodobite cu pene de păuni, ei au rareori cai şi niciodată blazoane brodate pe haine de mătase.

Când Roxane începu să plângă cu sughiţuri, Deget-

9 Trad. de Sorin Mărculescu. (n.tr.).

de-praf o apropie strâns de el. Soarele cobora în spatele dealurilor, în vreme ce soldaţii lui Cap-de-viperă îi băteau, unul după altul, pe oamenii lui Cosimo. Pesemne lupta dura de mult. Şoseaua era acoperită de morţi. Zăceau foarte aproape unii de alţii. Doar o mică ceată se mai ţinea pe cai în mijlocul morţii năprasnice. Cosimo însuşi era printre ei, cu chipul frumos strâmbat de furie şi frică. Pentru o clipă s-ar fi zis aproape că cei câţiva călăreţi şi-ar fi putut face o breşă, dar apoi Vulpoi-roşu se năpusti între ei cu o ceată de înzăuaţi, strălucitori ca nişte coleoptere ucigaşe.

Îl secerară pe Cosimo cu suita sa ca pe o iarbă uscată, în vreme ce soarele se lăsa dincolo de dealuri, atât de roşu de parcă sângele vărsat s-ar fi oglindit pe cer. Însuşi Vulpoi-roşu îl înjunghie cu lancea pe Cosimo, trântindu-l de pe cal, iar Deget-de-praf îşi ascunse faţa în părul Roxanei ca şi cum ar fi obosit să privească moartea la lucru. Farid însă nu întoarse capul. Cu chipul împietrit, urmări măcelul şi se gândi la Meggie – Meggie care pesemne tot mai credea că în această lume un pic de cerneală putea să vindece totul. Ar mai crede asta dacă ochii ei ar trebui să vadă ceea ce tocmai vedeau ai lui?

Doar câţiva dintre oamenii lui Cosimo supravieţuiră principelui lor. Abia dacă erau o duzină cei care o luară la goană printre copaci. Niciunul nu-şi dădu osteneala să-i urmărească. Soldaţii lui Cap-de-viperă izbucniră în strigăte de victorie şi începură să prade cadavrele ca un stol de corbi cu înfăţişare omenească. Doar cadavrul lui

Cosimo nu-l căpătară. Însuşi Vulpoi-roşu îşi alungă soldaţii şi puse ca mortul frumos să fie încărcat pe un cal şi ridicat de-acolo.

— De ce fac asta? şopti Farid.

— De ce? Deoarece cadavrul său este dovada că de astă dată e mort de-a binelea, răspunse cu amărăciune Deget-de-praf.

— Da, asta e, într-adevăr, şopti Prinţul Negru. Pesemne te crezi nemuritor dacă te-ai întors o dată din morţi! Dar nu era, la fel de puţin ca oamenii săi, şi acum

toată Ombra e alcătuită aproape numai din văduve şi orfani.

Trecură multe ceasuri până ce soldaţii lui Cap-de-viperă plecară în fine de-acolo, încărcaţi cu ce putuseră să jefuiască de la morţi. Se întuneca din nou când, în cele din urmă, se lăsă liniştea printre copaci, atâta linişte cum doar în prezenţa morţii este posibilă.

Roxane fu prima care îşi căută un drum pe povârniş în jos. Nu mai plângea. Faţa îi era împietrită, dacă de mânie sau durere, Farid n-ar fi putut să spună. Tâlharii o urmară, şovăitor, căci jos, printre morţi, se aflau deja primele Doamne Albe.

Stăpânul poveştii
Moartea n-o să te păzească
Chiar când porţi de fier o cască.
Curge sânge de viteaz
Omul rău însă-i mai breaz.
Heinrich Heine, *Walchirii*[10]

Când l-au găsit tâlharii, Fenoglio rătăcea printre morţi. Se lăsa noaptea, dar el nu ştia care. Nu mai ştia nici câte zile trecuseră de când plecase călare cu Cosimo din Ombra. Ştia un singur lucru: că muriseră toţi, bărbatul Minervei, vecinul său şi tatăl băiatului care se rugase de atâtea ori de el să-i spună o poveste… Morţi toţi! Şi ar fi fost şi el, dacă nu i s-ar fi speriat calul şi nu l-ar fi azvârlit jos. Se târâse printre copaci, se ascunsese ca un animal şi privise măcelul.

De când plecaseră soldaţii lui Cap-de-viperă, umbla împleticindu-se de la un cadavru la altul, se blestema pe sine, blestema povestea sa, blestema lumea pe care o crease. Când simţi mâna pe umăr, se gândi pentru o clipă că mai înviase o dată Cosimo, dar cel care stătea lângă el era Prinţul Negru.

— Ce cauţi aici? se răsti la el şi la oamenii care erau cu el. Vrei să mori şi tu? Dispăreţi, ascundeţi-vă şi lăsaţi-mă în pace!

Se lovi peste frunte. Cap blestemat care îi născocise

10 Trad. de I. Mătăsaru, 1956. (n.tr.).

pe toţi şi odată cu ei toată această nenorocire în care înotau ca într-o apă neagră, puturoasă! căzu în genunchi, lângă un mort ai cărui ochi deschişi fixau cerul, se ocărî necruţător, îl ocări pe Cap-de-viperă, pe Cosimo şi graba acestuia – apoi tăcu brusc văzându-l pe Deget-de-praf lângă Prinţ.

— Tu! bolborosi el, ridicându-se buimăcit. Mai trăieşti! încă n-ai murit, deşi eu aşa am scris!

Apucă braţul lui Deget-de-praf şi se agăţă cu putere de el.

— Da, dezamăgitor, nu? răspunse Deget-de-praf, respingându-i mâna brutal. Te consolează faptul că probabil aş fi zăcut şi eu aici la fel de rece ca aceştia, dacă n-ar fi fost Farid? în definitiv, pe el nu l-ai prevăzut.

Farid. A, da, băiatul pe care Mortimer îl scosese din povestea deşertului. Stătea lângă Deget-de-praf şi-l fixa pe Fenoglio de parcă ar fi vrut să-l ucidă cu privirea. Nu, băiatul chiar nu ţinea de această lume. Indiferent cine i-l trimisese lui Deget-de-praf să-l apere, nu el fusese acela! Asta era întreaga mizerie a problemei! Toţi se amestecau în povestea lui. Cum să meargă bine?

— Nu-l găsesc pe Cosimo, murmură el. Îl caut de ceasuri. L-a văzut careva dintre voi?

— Vulpoi-roşu a pus să fie luat, răspunse Prinţul. Probabil vor expune corpul în public pentru ca nimeni să nu mai poată spune că Cosimo e încă în viaţă.

Fenoglio îl privi ţintă până ce ursul începu să mormăie. Apoi scuturăă din cap, iar şi iar.

— Nu înţeleg! bâigui el. Cum s-a putut întâmpla? N-a citit Meggie ce am scris? N-a găsit-o Roxane?

Se uită disperat la Deget-de-praf. Cât de bine îşi amintea ziua în care îi descrisese moartea. O scenă bună, una din cele mai bune pe care le scrisese vreodată.

— Ba, da, Roxane i-a dat scrisoarea lui Meggie. Întreab-o singur, dacă nu mă crezi. Deşi pe moment nu-i arde să vorbească.

Deget-de-praf arătă spre femeia care umbla printre cadavre. Minunata Roxane. Se apleca peste morţi, le

privea chipurile încremenite şi, în cele din urmă, îngenunche lângă un bărbat de care se apropia o Doamnă Albă. Îi astupă repede urechile, se aplecă peste faţa lui şi făcu semn celor doi tâlhari care o urmau cu făclii în mână. Nu, precis nu-i ardea să vorbească.

Deget-de-praf îl privi. „Ce te uiţi aşa cu reproş?" vru Fenoglio să se răstească la el. „Până la urmă eu am creat-o şi pe nevasta ta!" Dar îşi înghiţi cuvintele.

— Bun. Roxane i-a dat scrisoarea lui Meggie, zise el, în schimb. Dar a şi citit-o cu voce tare?

Deget-de-praf îl măsură cu dezgust.

— A încercat, dar în aceeaşi noapte Cap-de-viperă a pus să fie dusă în Cetatea Nopţii.

— O, Doamne!

— Fenoglio se uită în jur. Chipurile moarte ale oamenilor lui Cosimo îl fixau. Deci asta este, exclamă el. Mă gândeam că toate astea de aici s-au întâmplat deoarece Cosimo voise să pornească prea devreme, dar nu! Cuvintele mele, frumoasele mele cuvinte… Meggie nu le-a putut citi, altminteri ar fi fost bine.

— Nimic n-ar fi fost bine!

— Vocea lui Deget-de-praf deveni atât de tăioasă, încât Fenoglio se trase involuntar înapoi. Niciunul dintre cei care zac aici n-ar fi murit dacă nu l-ai fi adus înapoi pe Cosimo!

Prinţul şi oamenii săi se holbau neîncrezători la Deget-de-praf. Fireşte, nu înţelegeau nimic din ce spunea el. Dar Deget-de-praf ştia evident foarte bine. Îi povestise Meggie sau fusese băiatul?

— Ce vă holbaţi aşa la el? se răsti Farid la tâlhari, ducându-se lângă Deget-de-praf. E întocmai cum a spus! Fenoglio l-a adus pe Cosimo din morţi. Eram de faţă!

Cum se traseră înapoi, netoţii! Doar Prinţul Negru îl privi gânditor pe Fenoglio.

— Ce absurditate! rosti Fenoglio. Nimeni nu se întoarce în lumea asta din morţi! Ce harababură ar fi atunci? Eu am creat un nou Cosimo, unul complet nou şi totul ar fi mers spre bine, dacă Meggie n-ar fi fost

întreruptă pe când citea! Cosimo al meu ar fi fost un principe minunat, un…

Înainte de a mai putea să spună ceva, Prinţul îi astupă gura cu mâna lui neagră.

— Gata acum! zise el. Gata cu flecăreala în vreme ce morţii zac în jurul nostru. Cosimo al tău e mort, indiferent de unde venea, iar bărbatul pe care din cauza cântecelor tale îl iau drept Gaiţă va fi poate şi el curând. Îţi place să te joci cu moartea, Ţesătorule-cu-cerneală!

Fenoglio vru să protesteze, dar Prinţul Negru se întorsese deja spre oamenii săi.

— Căutaţi în continuare răniţi, porunci el! Grăbiţi-vă! E timpul să coborâm de pe şosea!

Găsiră exact două duzini de supravieţuitori. Două duzini printre sute de morţi. Când tâlharii porniră la drum cu răniţii, Fenoglio, împleticindu-se, îi urmă în tăcere, fără să întrebe unde mergeau.

— Bătrânul vine după noi, îl auzi pe Deget-de-praf spunându-i Prinţului.

— Păi, încotro să se ducă? răspunse Prinţul, iar Deget-de-praf tăcu.

Dar se ţinu departe de Fenoglio. Ca şi cum acesta ar fi fost moartea în persoană.

Hârtie nescrisă

Noi făurim daruri ce pururi trăiesc.

Din pânze cărţi strânse, ce-n veci dăinuiesc, Trimitem tiparniţei harnice, aici, să se ştie la meşteri pricepuţi hârtia să-nvie.

Michael Kongehl, *Poezie despre magia albă*

Când Mortola puse să i se deschidă celula lui Mo, Meggie Mltocmai îi povestea acestuia despre serbarea Principelui Slănină, despre Prinţul Negru şi jocurile cu focul ale lui Farid, Mo o înconjură protector cu braţul, când afară zăvorul fu tras şi Mortola intră în celulă, însoţită de Basta şi de Fluieraru. Lumina apusului făcu faţa lui Basta să arate ca racul fiert.

— Ia te uită, ce idilă! Fată şi tată reuniţi, spuse batjocoritor Mortola. Într-adevăr, emoţionant!

— Grăbiţi-vă, îi murmură paznicul prin uşă. Dacă află Cap-de-viperă că v-am dat drumul la el, stau trei zile la stâlpul infamiei!

— Ei, dacă se întâmplă, te-am plătit suficient de bine pentru asta, nu? răspunse Mortola, în vreme ce Basta se apropie cu un zâmbet răutăcios de Mo.

— Hei, Limbă-vrăjită, zbârnîi el, nu ţi-am spus eu că o să ne cădeţi cu toţii iar în plasă?

— Arăţi ca şi cum mai degrabă ai fi căzut tu în plasa lui Deget-de-praf, răspunse Mo şi o împinse repede pe Meggie în spatele său, când Basta îşi deschise cu un clic cuţitul.

— Basta, lasă asta! se răsti Mortola la el. N-avem timp de jocurile tale!

Meggie ieşi din spatele lui Mo, când Mortola veni spre ea. Voia să-i arate că nu-i era lrică (chiar dacă asta era, fireşte, o minciună curajoasă).

— Erau interesante cuvintele pe care le ascunseseşi sub hainele tale, îi şopti Mortola. Cap-de-viperă a fost interesat în special de partea în care e vorba de trei cuvinte speciale. O, ia te uită, cât i s-a albit nasul frumuşel! Da, Cap-de-viperă ştie de planul tău, Porumbiţo, şi că Mortola nu e atât de proastă pe cât crezuse. Cartea însă pe care i-ai promis-o vrea totuşi s-o aibă. Nebunul crede într-adevăr că voi doi îi puteţi închide moartea într-o carte.

— Coţofana strâmbă din nas de atâta prostie princiară şi se apropie şi mai mult de Meggie. Da, el e un nătărău naiv ca toţi principii! îi şuşoti ea lui Meggie. Noi două ştim asta, nu-i aşa? Căci cuvintele pe care le aveai la tine povesteau şi că Cosimo cel Frumos cucerea această Cetate şi-l omora pe Cap-de-viperă – cu ajutorul cărţii pe care tatăl tău va trebui s-o lege pentru el. Dar cum să se întâmple aşa ceva? Cosimo a murit, şi de astă dată definitiv. Da, te uiţi speriată la mine, vrăjitoareo, nu-i aşa?

Cu degetele noduroase o ciupi brutal de obraji.

Mo dădu să-i împingă mâna, dar Basta îi puse cuţitul în faţă.

— Limba ta şi-a pierdut forţa magică, drăguţo! şuşoti

Coţofana. Cuvintele au rămas simple cuvinte. Cartea pe care tatăl tău trebuie s-o lege pentru Cap-de-viperă, o să fie o carte goală – iar când Principele de argint va înţelege în sfârşit asta, nimic nu o să vă mai scăpe de călău. Şi Mortola o să fie, în fine, răzbunată.

— Las-o în pace, Mortola!

Mo o luă pe Meggie de mână în ciuda cuţitului lui Basta. Meggie îi strânse cu putere degetele în vreme ce gândurile i se învălmăşeau în cap. Cosimo murise? Pentru a doua oară? Ce însemna asta? „Absolut nimic” se gândi.

„Absolut nimic, Meggie. Căci cuvintele care trebuiau să-l apere nu le-ai citit niciodată!”

Mortola păru să observe uşurarea ei, ochii i se îngustară ca buzele.

— Ah, ia te uită, asta nu te nelinişteşte? Crezi că te mint? Sau crezi cumva în această carte a nemuririi? Ştii ceva?

— Coţofana îşi înfipse degetele slabe în umerii ei Este o carte, iar tu şi tatăl tău vă amintiţi cu siguranţă ce obişnuia să facă fiul meu cu cărţile! Capricorn n-ar fi fost atât de prost încât să-şi încredinţeze viaţa unei cărţi, chiar dacă tu i-ai fi promis pentru asta nemurirea! Afară de asta… cele trei cuvinte care, chipurile, nu trebuie scrise înăuntru… le ştiu şi eu…

— Ce înseamnă asta, Mortola? întrebă Mo încet. Visezi cumva să-l pui pe Basta pe tronul lui Cap-de-viperă? Sau chiar să te sui tu pe el?

Coţofana aruncă o privire rapidă spre paznicul din faţa celulei, dar el stătea cu spatele şi ea se întoarse din nou cu o figură inexpresivă spre Mo.

— Indiferent de ce am eu de gând, Limbă-vrăjită, tu n-o să mai apuci asta. Pentru tine povestea s-a terminat. De ce nu e în lanţuri? se răsti la Fluieraru. E încă prizonier, nu? Leagă-i cel puţin mâinile pe drum.

Meggie vru să protesteze, dar Mo îi aruncă o privire avertizatoare.

— Crede-mă, Limbă-vrăjită! şuşoti ea, în vreme ce Fluieraru îi lega fără menajamente mâinile la spate. Chiar

dacă Cap-de-viperă îţi dă drumul, după ce i-ai făcut cartea

— N-ai s-ajungi departe. Iar pe cuvintele Mortolei se poate pune mai multă bază decât pe acelea ale unui poet. Du-i pe amândoi în Camera Veche! porunci ea, ducându-se spre uşă. Dar păzeşte-i bine în vreme ce leagă cartea.

Camera Veche se afla în partea cea mai izolată a Cetăţii Nopţii, departe de sălile în care Cap-de-viperă îşi ţinea curtea. Prăfuite şi părăsite erau coridoarele prin care-i duceau Basta şi Fluieraru. Nici pic de argint nu împodobea uşile, nicio sticlă nu închidea ferestrele prin care bătea curentul.

Camera pe care Fluieraru i-o deschise lui Mo cu o plecăciune batjocoritoare părea de multă vreme nelocuită. Stofa de un roşu palid care acoperea patul era roasă de molii. Buchetele de flori, aflate în ulcioarele din nişele ferestrelor, erau demult uscate. Praful atârna de florile decolorate şi acoperea cu un alb murdar sipetele de sub ferestre. În mijlocul încăperii era ridicată o masă, o placă lungă de lemn aşezată pe căpriori. În spatele ei stătea un om, palid ca hârtia, cu păr alb şi pete de cerneală pe degete. Lui Meggie îi aruncă doar o privire, dar pe Mo îl cercetă atât de amănunţit de parcă cineva l-ar fi rugat să dea un aviz despre el.

— Ăsta e? îl întrebă pe Fluieraru. Omul arată de parcă n-ar fi ţinut în viaţa lui în mână o carte, nemaivorbind de faptul că n-are habar de cum se leagă.

Meggie văzu cum se furişă un zâmbet pe faţa lui Mo. Fără un cuvânt se apropie de masă şi examină sculele care erau pe ea.

— Numele meu e Taddeo. Sunt bibliotecar aici, continuă străinul cu o voce iritată. Presupun că niciunul din aceste obiecte nu-ţi spune ceva, dar te asigur că numai hârtia pe care o vezi acolo e mai valoroasă decât biata ta viaţă de tâlhar. Lucrare din cea mai fină, cernută în cele mai bune fabrici de hârtie pe o rază de mii de mile în jur, suficientă pentru a lega mai mult de două cărţi de cinci sute de file. Fireşte că un adevărat legător ar prefera pergamentul unei hârtii oricât de bune.

Mo îşi întinse mâinile Fluierarului.

— Despre asta se poate discuta, zise el, în vreme de Nas-de-argint îi desfăcea cu o figură posomorâtă cătuşele. Bucură-te că cer hârtie. Pergamentul pentru această carte ar costa o avere. Nemaivorbind de sutele de capre care ar trebui să-şi piardă viaţa pentru asta. Iar în ce priveşte calitatea acestor file ea nu e deloc atât de bună pe cât pretinzi. Este grosolan cernută, dar dacă nu e alta mai bună, trebuie să meargă şi cu asta. Sper cel puţin că e bine încleiată. În ce priveşte restul, spuse Mo trecându-şi degetele pricepute peste sculele deja pregătite, totul arată a fi utilizabil.

Cuţite şi fălţuitoare, cânepă, aţă şi ace pentru prinderea filelor, clei şi o oală în care acesta să poată fi înfierbântat, lemn de fag pentru coperta cărţii, piele pentru învelitoare… Mo luă totul în mână aşa cum făcea şi în atelierul său înainte de a se apuca de treabă. Apoi se uită în jur căutând.

— Unde este presa şi maşina de cusut? Şi cu ce să încălzesc cleiul?

— O să ai… tot ce-ţi trebuie încă înainte de a se face seară, răspunse Taddeo încurcat.

— Închizătoarele sunt în ordine, dar mai am nevoie de o pilă şi, pe lângă asta, de piele şi de pergament pentru legături.

— Sigur, sigur. Tot ce spui.

Bibliotecarul dădu din cap serviabil, în vreme ce un zâmbet neîncrezător îi apăru pe chip.

— Bine.

— Mo se sprijini cu ambele mâini de masă Scuză-mă, mă simt încă slăbit. Sper că pielea e mai suplă decât hârtia, iar în ce priveşte cleiul, întinse mâna după borcan şi adulmecă interiorul, în fine, se va vedea dacă e destul de bun. Adu-mi şi pap. Cleiul am să-l folosesc doar pentru copertă. Le place prea mult cariilor de carte.

Meggie se delecta cu feţele lor surprinse. Chiar şi Fluieram îl fixa neîncrezător pe Mo. Doar expresia lui Basta rămase neclintită. El ştia că adusese bibliotecarului

un legător de cărţi şi nu un tâlhar.

— Tatăl meu are nevoie de un scaun, îi spuse Meggie bibliotecarului cu o privire provocatoare. Nu vedeţi că e rănit? Trebuie să lucreze în picioare?

— În picioare? Nu… nu, fireşte că nu! în niciun caz. Am să pun să se aducă imediat un jilţ, răspunse bibliotecarul cu voce absentă, în vreme ce continua să-l cerceteze pe Mo. Dumneavoastră… hm, pentru un tâlhar de drumul mare ştiţi uimitor de multe despre arta legătoriei.

Mo îi zâmbi.

— Da, nu-i aşa? zise el. Poate că tâlharul a fost cândva un legător de cărţi? Nu se spune că printre cei în afara legii se găsesc cele mai felurite profesii? Ţărani, cizmari, felceri, jongleri…

— Indiferent ce a fost el odată, se băgă Fluieraru în vorbă, este oricum un ucigaş, aşa că să nu cazi în plasa vocii lui blânde, Şoarece-de-bibliotecă. Ucide fără să clipească. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Basta.

— Da, fără îndoială!

— Basta îşi frecă pielea arsă – E mai primejdios decât un cuib de vipere. Iar fata lui nu e nici cu o iotă mai bună. Sper că cuţitele de aici să nu-ţi dea idei prosteşti, îi zise lui Mo. Paznicii le vor număra regulat, şi pentru fiecare cuţit lipsă o să-i taie fetei tale un deget. Pentru orice prostie pe care o încerci, o să facă acelaşi lucru. Ai priceput?

Mo nu-i răspunse, dar privi cuţitele ca şi cum ar fi vrut din prudenţă să le numere.

— Faceţi rost odată de un scaun! zise Meggie nerăbdătoare bibliotecarului, văzându-l că se sprijinea din nou de masă.

— Da, fireşte, imediat!

Plin de solicitudine, Taddeo ieşi în goană.

Fluieraru însă se porni să râdă urât.

— Ia auziţi-o pe vrăjitoarea mică! comandă aici ca un bastard princiar! Ei, ce-i de mirare, la urma urmei susţine că-i fata bărbatului care poate să închidă moartea între două coperte de lemn! Tu ce zici, Basta? Crezi povestea ei?

Basta îşi pipăi amuletul care-i atârna de deget. Nu era o labă de iepure cum purtase în satul lui Capricorn, ci un os care semăna suspect cu un deget.

— Cine ştie! murmură el.

— Da, cine ştie! repetă Mo fără să se întoarcă spre cei doi. În orice caz eu pot să chem moartea, nu-i aşa Basta? Şi Meggie poate de asemenea.

Fluieraru îi aruncă o privire rapidă lui Basta.

Pielea arsă a acestuia căpătase pete palide.

— Eu ştiu un singur lucru, mârâi el, continuând să-şi ţină mâna pe amuletă. Că trebuia să fii de mult mort şi îngropat, Limbă-vrăjită. Şi Cap-de-viperă ar face bine să asculte de Mortola decât de vrăjitoarea de fiică-ta. A ascultat-o orbeşte, Principele-de-argint. A căzut în plasa minciunilor ei.

Fluieraru se ridică agresiv ca vipera de pe blazonul stăpânului său.

— A căzut în plasă? întrebă cu vocea lui ciudat de înăbuşită.

— Era cu un cap mai mare decât Basta. Cap-de-viperă nu cade în plasa nimănui. El e un mare principe, mai mare ca toţi ceilalţi. Vulpoi-roşu uită asta uneori, la fel şi Mortola. Să nu faci şi tu aceeaşi greşeală. Şi acum dispari. Cap-de-viperă a poruncit ca nimeni din cei care au lucrat înainte cu Capricorn să nu păzească acest spaţiu. Oare să însemne asta că n-are încredere în voi?

Vocea lui Basta deveni un şuierat.

— Şi tu, Fluierarule, ai lucrat cândva pentru Capricorn! se răsti el printre dinţi. N-ai fi nimic fără el.

— A, da? Vezi acest nas?

— Fluieraru îşi netezi nasul de argint Cândva aveam şi eu unul grosolan, obişnuit ca al tău. M-a durut să-l pierd, dar Cap-de-viperă a pus să mi se facă altul mai bun şi de-atunci nu mai cânt pentru incendiatori beţi, ci numai pentru el – un adevărat principe a cărui familie este mai veche decât turnurile acestei cetăţi. Dacă nu vrei să-l slujeşti, întoarce-te în fortăreaţa lui Capricorn. Poate că stafia lui cutreieră încă printre zidurile arse, dar tu te temi

de stafii, nu-i aşa, Basta?

Cei doi bărbaţi erau aşa de aproape unul de altul, încât lama cuţitului lui Basta n-ar fi încăput între ei.

— Da, mă tem de ele, şuieră el. Dar cel puţin eu nu stau în fiecare noapte în genunchi, scâncind de spaimă că Doamnele Albe ar putea să vină să mă ia. Aşa ca noul şi finul tău stăpân.

Fluieraru îl pocni atât de tare peste faţă, încât capul lui Basta se lovi de rama uşii. Peste obrazul ars începu să şiroiască sânge. Îl şterse cu podul palmei.

— Fereşte-te de coridoare întunecate, Fluierarule! şopti el. Nu mai ai nas, dar ceva de tăiat se va găsi întotdeauna.

Când bibliotecarul se întoarse cu jilţul, Basta plecase, şi Fluieraru dispăruse şi el, după ce postase doi paznici în faţa uşii.

— Nimeni nu intră şi nu iese în afară de bibliotecar!

Îl auzi Meggie poruncind răstit. Şi verificaţi regulat dacă Gaiţă lucrează.

În vreme ce afară zgomotul paşilor lui Fluieraru se stinseră, Taddeo îi zâmbi stânjenit lui Mo, ca şi cum ar fi trebuit să se scuze pentru soldaţii din faţa uşii.

— Scuzaţi! zise el încet şi-i împinse scaunul la masă. Dar am aici câteva cărţi care prezintă stricăciuni ciudate. Aţi putea oare să vă uitaţi la ele odată?

Meggie trebui să-şi reprime un zâmbet, dar Mo se purtă ca şi cum bibliotecarul îi pusese cea mai firească întrebare din lume.

— Desigur, zise el.

Taddeo dădu din cap şi aruncă o privire spre uşa în faţa căreia un paznic cu o figură posomorâtă umbla în sus şi-n jos.

— Mortola nu trebuie să afle nimic de asta, de aceea am să mă întorc când se va întuneca, îi şopti el lui Mo. Din fericire ea se duce devreme să se culce. Există cărţi minunate în această Cetate, dar din păcate nimeni nu ştie să le preţuiască. Înainte era altfel, dar înainte a fost uitat şi s-a dus. Am auzit că între timp nici în Cetatea Principelui

Slănină lucrurile nu merg mai bine, dar acolo măcar este Balbulus. Noi ne-am supărat cu toţii când Cap-de-viperă i-a dat ca zestre fetei lui tocmai pe cel mai bun miniaturist al nostru! De-atunci nu mi s-a mai îngăduit să angajez mai mult de doi scribi şi un miniaturist mai mult decât mediocru. Singurele copii pe care am voie să i le dau sunt manuscrisele care se ocupă de strămoşii lui Cap-de-viperă, de extragerea şi prelucrarea argintului sau de arta războiului. În ultimul an, când iarăşi n-am avut suficient lemn, Vulpoi-roşu a încălzit sala mică de festivităţi cu câteva din cele mai frumoase cărţi ale mele.

În ochii tulburi ai lui Taddeo se iviră lacrimi.

— Aduceţi-mi cărţile când vreţi, zise Mo.

Bătrânul bibliotecar îşi şterse ochii cu marginea halatului său bleumarin.

— Da! îngăimă el. Da, aşa am să fac. Vă mulţumesc!

Apoi plecă. Iar Mo se aşeză oftând în jilţul pe care i-l adusese.

— Bine, oftă el. Să ne apucăm de treabă. O carte care să ţină moartea departe, ce idee! Păcat doar că trebuie să fie pentru un măcelar. Va trebui să m-ajuţi Meggie, la fălţuit şi cusut, la presare…

Ea încuviinţă din cap. Fireşte că o să-l ajute. Nu erau multe lucruri pe care să le facă cu mai multă plăcere.

Îi era atât de familiar să-l vadă iarăşi pe Mo lucrând – cum aranja hârtia, o fâlţuia, o tăia şi cosea. Lucra mai încet ca de obicei şi-şi ducea mereu mâna la piept, acolo unde îl rănise Mortola. Dar Meggie simţea că-i făcea bine să facă gesturile obişnuite, chiar dacă unele scule erau altfel decât cele cu care era deprins. Mişcările mâinii erau aceleaşi de sute de ani, în această lume ca şi în cealaltă…

După câteva ceasuri Camera Veche deveni ciudat de familiară, ca un refugiu şi nu ca o închisoare lărgită. Când afară se lăsă amurgul, bibliotecarul le aduse, cu un slujitor, câteva lămpi cu ulei. Lumina caldă aproape dădu încăperii prăfuite aparenţa că este iarăşi plină de viaţă.

— E mult de când în această cameră nu s-au mai aprins lumini, zise Taddeo, aşezând pe masă o a doua

lampă pentru Mo.

— Cine a locuit ultima oară în această încăpere? întrebă Mo.

— Prima noastră principesă, răspunse Taddeo. Fiica ei s-a căsătorit cu fiul Principelui Slănină. Mă întreb dacă Violante ştie că Cosimo a murit a doua oară.

— Privi pe fereastră cu fata tristă. Un vânt umed se strecură înăuntru şi Mo îngreună hârtia cu o bucată de lemn. Violante a venit pe lume cu un semn care i-a desfigurat faţa, continuă bibliotecarul cu o voce atât de absentă de parcă nu lor le-ar fi spus povestea, ci unui ascultător îndepărtat. Toţi spun că este o pedeapsă, un blestem al zânelor fiindcă mama ei s-a îndrăgostit de un jongler. Cap-de-viperă a exilat-o imediat după naştere în această parte a cetăţii şi ea a trăit aici cu copilul până a murit… a murit foarte brusc.

— E o poveste tristă, zise Mo.

— Credeţi-mă, dacă s-ar scrie toate poveştile triste pe care le-au văzut aceste ziduri, răspunse Taddeo, s-ar putea umple cu ele fiecare încăpere din această Cetate.

Meggie se uită în jur ca şi cum ar fi putut să vadă cărţile, toate acele cărţi triste.

— Câţi ani avea Violante când a fost logodită cu Cosimo şi trimisă la Ombra? întrebă ea.

— Şapte. Fetele principesei noastre de-acum aveau chiar şase ani când au fost logodite şi trimise de-aici. Sperăm cu toţii că de astă dată să aibă un băiat!

— Taddeo îşi lăsă privirea să rătăcească pe hârtia pe care o tăiase Mo, peste unealtă…

— E frumos să vezi din nou viaţă în această cameră! zise el încet. Mă întorc înapoi cu cărţile, de îndată ce sunt sigur că Mortola doarme.

— În vârstă de şase ani, de şapte ani, Dumnezeule, Meggie, zise Mo, după ce el plecă. Tu ai treisprezece şi eu nu te-am expediat, nemaivorbind de a te fi logodit.

Le făcea bine să râdă. Chiar dacă răsuna ciudat în încăperea înaltă.

Taddeo veni abia după câteva ceasuri. Mo tot mai

lucra, deşi îşi ducea mâna tot mai des la piept şi Meggie încercase de câteva ori să-l convingă să se culce în fine.

— Să mă culc? zise el. N-am dormit o singură noapte ca lumea în această Cetate. Afară de asta vreau s-o văd din nou pe mama ta, iar asta va fi posibil abia după ce termin această carte.

Bibliotecarul îi aduse două cărţi.

— Uitaţi-vă la asta! şopti el, împingându-i-o pe prima lui Mo. Aceste locuri corodate pe copertă! Şi întotdeauna arată de parcă cerneala ar rugini. Pergamentul se găureşte. Unele cuvinte abia se mai pot citi! Ce poate să fie asta? Carii? Gândaci? Nu m-a preocupat niciodată aşa ceva. Aveam un ajutor care se pricepea la toate bolile astea ale cărţilor, dar într-una din zile a dispărut, se spune că ar fi plecat la tâlhari, în pădure.

Mo luă prima carte în mână, o deschise şi-şi trecu mâna peste pagini.

— Dumnezeule! zise el. Cine a pictat asta? N-am mai văzut miniaturi atât de frumoase.

— Balbulus, răspunse Taddeo. Miniaturistul care a fost trimis cu Violante. Era încă foarte tânăr când a pictat asta. Uitaţi-vă aici, scrierea lui e încă imperfectă, dar între timp măiestria lui a ajuns să fie desăvârşită.

— De unde ştiţi? întrebă Meggie.

Bibliotecarul coborî vocea.

— Violante îmi trimite din când în când câte o carte. Ea ştie cât de mult preţuiesc arta lui Balbulus şi că în Cetatea Nopţii, în afară de mine, nimeni nu preţuieşte cărţile. Nimeni, de când a murit mama ei. Vedeţi sipetele de-acolo?

— Arătă spre lăzile grele şi prăfuite de lemn, aşezate lângă uşă şi sub fereastră.

— Acolo îşi ascundea mama Violantei cărţile. Le ascundea printre haine. Doar seara le scotea şi le arăta micuţei, deşi pe-atunci ea nu înţelegea probabil niciun cuvânt din ceea ce îi povestea mama ei. Dar apoi, puţin după ce Capricorn a dispărut, a venit Mortola aici, deoarece Cap-de-viperă o rugase să le instruiască pe fetele

de la bucătărie. În ce să le instruiască însă, n-a spus nimeni nimic. Atunci mama Violantei m-a rugat să-i ascund cărţile în bibliotecă, căci Mortola punea cel puţin o dată pe zi să i se percheziţioneze camera, n-a aflat niciodată ce căuta. Aceasta – arătă spre cartea pe care Mo tocmai o frunzărea – era una din cărţile ei preferate. Micuţa arăta o imagine şi mama îi spunea o poveste legată de ea. Am vrut să i-o dau Violantei când au expediat-o, dar ea a lăsat-o în această cameră. Poate fiindcă nu voia să ia cu ea, în noua ei viaţă, nicio amintire legată de acest loc trist. Eu aş vrea totuşi s-o salvez, în amintirea mamei ei. Ştiţi, eu cred că o carte păstrează întotdeauna între paginile ei ceva din fiinţa posesorilor ei.

— O, da, asta cred şi eu, zise Mo. În mod sigur e aşa.

— Şi?

— Bătrânul îl privi plin de speranţă. Ştiţi cum pot s-o păstrez, ferind-o de alte stricăciuni?

Mo închise cartea cu grijă.

— Da, dar nu e uşor, carii de carte, corodare de cerneală, cine ştie ce mai e… Cea de-a doua arată tot aşa?

— O, asta – bibliotecarul aruncă o nouă privire nervoasă spre uşă – nu e încă atât de rău. Dar m-am gândit că v-ar plăcea poate s-o vedeţi. Balbulus a terminat-o de curând, la comanda Violantei. Ea conţine, se uită nesigur la Mo, toate cântecele pe care le cântă jonglerii despre Gaiţă. Din câte ştiu, există doar două exemplare. Unul îl posedă Violante, celălalt e în faţa Voastră şi este o copie pe care a pus să fie făcută special pentru mine. Autorul cântecelor se pare că nu vrea ca ele să fie puse pe hârtie, dar pentru câţiva bani pot fi auzite de la fiecare jongler. Da, jonglerii… ei sunt cărţi ambulante în această lume săracă în cărţi! Ştiţi, îi şopti lui Mo, uneori cred că dacă n-ar fi Poporul Pestriţ, această lume şi-ar fi pierdut de mult memoria! Am propus adesea ca înainte de execuţie să li se trimită un scrib care să fixeze pe hârtie toate acele cântece frumoase, înainte ca odată cu ei să moară şi cuvintele, dar pe un bibliotecar bătrân nu-l ascultă nimeni în această Cetate.

— Nu, probabil că nu, murmură Mo, dar Meggie înţelese din vocea lui că nu auzise nimic din ceea ce spusese Taddeo.

Mo era cufundat adânc în litere, în literele minunate care curgeau peste pergament ca un izvor fin de cerneală.

— Iertaţi-mi curiozitatea, Taddeo îşi drese glasul stânjenit. Am auzit că negaţi că sunteţi Gaiţă, dar dacă-mi permiteţi – îi luă cartea lui Mo din mână şi deschise o pagină pe care Balbulus o împodobise bogat cu anluminuri. Între doi copaci, pictaţi atât de minunat încât lui Meggie i se păru că frunzele foşnesc, stătea un bărbat cu o mască de pasăre pe faţă. Balbulus l-a pictat pe Gaiţă, şopti Taddeo, aşa cum îl descriu cântecele: părul întunecat, statura înaltă… Nu seamănă cu dumneavoastră?

— Nu ştiu, răspunse Mo. Poartă o mască, nu?

— Da, da, desigur.

— Taddeo se uită şi mai insistent. Dar ştiţi că se mai spune ceva despre Gaiţă. Că are o voce frumoasă, în contrast deplin cu pasărea al cărei nume îl poartă. Se spune că poate, prin câteva cuvinte, îmblânzi urşi şi lupi. Iertaţi-mi îndrăzneala dar – coborî vocea conspirativ, *dumneavoastră* aveţi o voce foarte frumoasă, Mortola povesteşte lucruri stranii despre dumneavoastră. Şi dacă aveţi şi cicatricea…

Privi fix braţul lui Mo.

— O, vă referiţi la asta, nu?

— Mo puse degetul sub un rând, alături de care Balbulus pictase o haită de câini: *Poartă o cicatrice pân' la moarte*, *sus pe braţ*… da, am o astfel de cicatrice, dar e de la alţi câini decât cei despre care povesteşte acest cântec.

Îşi apucă braţul, amintindu-şi de ziua în care îl găsise Basta la colibă, la coliba dărăpănată, plină de cioburi şi de şindrilă spartă.

Bătrânul bibliotecar se dădu un pas înapoi.

— Deci totuşi sunteţi el, şuşoti bibliotecarul. „Speranţa săracilor, spaima măcelarilor, răzbunător şi tâlhar, trăind în pădure ca urşii şi lupii!"

Mo închise cartea, strânse încuietorile metalice în

coperta legată în piele.

— Nu, zise el. Nu, nu sunt el, dar totuşi vă mulţumesc pentru carte. N-am mai ţinut de mult una în mâini, şi face bine să ai, în fine, iarăşi ceva de citit. Nu-i aşa, Meggie?

— Da, zise ea, luându-i cartea din mână.

Cântecele despre Gaiţă. Ce-ar zice Fenoglio dacă ar şti că

Violante a pus să fie scrise în secret – şi ce ajutor s-ar ascunde poate aici. Inima începu să-i bată gândindu-se la felurite posibilităţi, dar Taddeo îi nimici deodată speranţele.

— Regret foarte tare zise el, şi trase blând, dar decis cartea din mâinile ei. Nu vă pot lăsa niciuna aici. Mortola a fost la mine, a fost la toţi care au de-a face cu biblioteca. Ne-a ameninţat pe toţi că oricine ar aduce fie şi o singură carte în această cameră va fi orbit. Orbit, închipuiţi-vă! Ce ameninţare, când doar ochii ne deschid lumea literelor. Eu am riscat şi aşa prea mult venind încoace, dar ţin atât de mult la aceste cărţi, încât trebuia să vă cer un sfat. Vă rog! Spuneţi-mi ce trebuie să fac ca să le salvez!

Meggie era atât de deziluzionată, încât i-ar fi refuzat rugămintea, dar Mo vedea lucrurile altfel. Mo se gândea numai la cărţile bolnave.

— Sigur, îi spuse lui Taddeo. Cel mai bine vă scriu. E nevoie de timp, săptămâni, luni, şi nu ştiu dacă puteţi face rost de toate substanţele de care aveţi nevoie, dar merită încercat. Nu-mi place să dau acest sfat, dar mă tem că va trebui să desfaceţi cel puţin una din cărţi, căci pentru a o salva, paginile trebuie albite la soare. Dacă nu ştiţi cum să faceţi asta cu grijă, v-o fac eu cu plăcere. Mortola se poate uita, dacă vrea să fie sigură că nu pun la cale nimic rău.

— O, vă mulţumesc!

— Bătrânul se înclină adânc, în vreme ce ţinea strâns, sub braţul uscăţiv, cele două cărţi. Vă mulţumesc mult de tot! Sper într-adevăr din tot sufletul să vă lase în viaţă Cap-de-viperă, şi dacă totuşi n-o va face, să vă acorde o moarte rapidă.

La asta Meggie i-ar fi dat un răspuns pe măsură, dar

Taddeo se grăbi să iasă pe picioarele lui de lăcustă.

— Mo! Nu-l ajuta! zise ea, după ce paznicul pusese din nou zăvorul afară. De ce să faci asta? E un laş jalnic!

— O, eu pot să-l înţeleg prea bine. Nici mie nu mi-ar plăcea să mă descurc fără ochi, deşi cel puţin în lumea noastră există un lucru foarte util ca scrierea pentru orbi.

— Totuşi! Eu nu l-aş ajuta.

— Meggie îl iubea pe tatăl ei pentru inima lui ciudat de blândă, dar ea nu putea să-l compătimească pe Taddeo. Îi imită vocea: „Sper să vă acorde o moarte rapidă!” Cum poţi să spui aşa ceva?

Dar Mo n-o mai asculta.

— Ai văzut vreodată, Meggie, cărţi atât de frumoase? întrebă, întinzându-se în pat.

— Da, fireşte! răspunse ea provocator. Fiecare carte pe care am voie s-o citesc e mai frumoasă, nu?

Dar Mo nu răspunse. Îi întorsese spatele şi respira adânc şi liniştit. Se pare că somnul îl furase, totuşi, în cele din urmă.

Bunătate şi mărinimie

Vedeţi în furci, cinci, şase, cum ne ţinem, Dar carnea ce-mbuibatu – s-au hulpavă De mult e putregai şi prav şi pleavă…

Ni-s pulberi osemintele şi zgure.

François Villon, *Epitaful în chip de baladă ce-au făcut Villon pentru sine şi soţii săi, adăstânda fi spânzurat cu ei dimpreună*[11]

Când ne întoarcem?

Mă Farid punea această întrebare de mai multe ori pe zi şi de fiecare dată primea acelaşi răspuns:

— Dar suntem de atâta timp aici.

Trecuseră aproape două săptămâni de la măcelul din pădure şi se săturase, se săturase atât de mult să stea în Vizuina de Viezure.

— Ce se întâmplă cu Meggie? Mi-ai promis că ne întoarcem!

— Dacă mai insişti aşa, uit de promisiune, îi răspunse

11 Trad. de Romulus Vulpescu, 1958. (n.tr.).

Deget-de-praf – şi se duse la Roxane.

Aceasta se ocupa zi şi noapte de răniţii pe care îi descoperise printre morţi, cu speranţa ca cel puţin aceşti bărbaţi să se reîntoarcă în Ombra, dar chiar şi pe unii dintre ei îi îngrijea de pomană. „O să rămână cu ea”, se gândea Farid de câte ori îl vedea pe Deget-de-praf stând lângă Roxane. „Şi eu va trebui să mă duc singur în Cetatea Nopţii”. Gândul îl durea atât de tare, de parcă l-ar fi muşcat focul.

— Încă nu!

În cea de-a cincisprezecea zi, când lui Farid i se părea că nu-şi va mai putea spăla niciodată de pe piele mirosul de murdărie de şoareci şi de ciuperci albe, două iscoade ale Prinţului Negru aduseră aceeaşi veste: lui Cap-de-viperă i se născuse un fiu. Şi pentru a sărbători acest eveniment, aşa anunţau crainicii lui prin toate pieţele, avea să pună în libertate, spre a-şi arăta marea bunătate şi mărinimia, exact în două săptămâni de aici încolo, toţi prizonierii întemniţaţi în Cetatea Nopţii. Inclusiv pe Gaiţă.

— Absurd! zise Deget-de-praf când Farid îi povesti toate astea. Cap-de-viperă are o prepeliţă friptă acolo unde alţii îşi au inima. El n-ar da nimănui drumul din mărinimie, oricâţi fii i s-ar naşte. Nu, dacă într-adevăr are de gând să le dea drumul este pentru că aşa a scris Fenoglio. Nu din alt motiv.

Fenoglio era de aceeaşi părere. De când cu măcelul, se ghemuise cu privirea posomorâtă şi fără să scoată o vorbă în vreun cotlon oarecare al Vizuinei Viezurelui, dar acum anunţa cu glas provocator oricui voia s-asculte că lui i se datorau veştile bune.

Nimeni nu-l asculta, nimeni nu ştia despre ce vorbea, în afară de Deget-de-praf, care continua să-l evite de parcă ar fi fost ciuma împieliţată.

— Ia auzi-l pe bătrân! Cum se laudă şi se-nfoaie în pene! îi zise el lui Farid. Cosimo şi oamenii săi nici nu s-au răcit bine şi el i-a şi uitat. Trăsni-l-ar damblaua!

Prinţul Negru credea, fireşte, tot atât de puţin ca Deget-de-praf în clemenţa lui Cap-de-viperă, în ciuda

afirmaţiilor solemne ale lui Fenoglio, după care avea să se întâmple întocmai ce spuneau iscoadele. Până târziu în noapte, tâlharii s-au întrunit şi s-au sfătuit ce aveau de făcut. Lui Farid nu i-au îngăduit să fie de faţă, dar lui Deget-de-praf, da.

— Ce au de gând? Hai, spune odată! îl întrebă Farid când ieşi în cele din urmă din peştera în care tâlharii chibzuiau de ceasuri ce era de făcut.

— Într-o săptămână pornesc.

— Încotro? Spre Cetatea Nopţii?

— Da.

— Deget-de-praf nu părea nici pe jumătate atât de bucuros pe cât era Farid. Dumnezeu le, te bâţâi ca focul când dă vântul peste el, se răsti iritat la Farid. Să vedem dacă o să te mai bucuri şi când o să fim acolo. O să fie nevoie să ne târâm ca viermii pe sub pământ, iar acolo e mult mai adânc decât aici…

— Mai adânc?

Desigur. Farid văzu Cetatea Nopţii în faţa lui: niciun petec unde să te poţi ascunde, niciun tufiş, niciun copac.

— Există acolo, la piciorul povârnişului nordic, o mină părăsită.

— Deget-de-praf se strâmbă de parcă numai gândul la acel loc îi făcea greaţă. Unul dintre strămoşii lui Cap-de-viperă a pus să se sape acolo prea adânc şi unele galerii s-au surpat, dar e atât de mult de-atunci, încât nici Cap-de-viperă nu-şi mai aminteşte, evident, de mină. Nu e un loc simpatic, dar e o bună ascunzătoare, singura de pe muntele Viperei. Ursul a descoperit intrarea.

O mină. Farid îşi înghiţi vorba. Numai gândul la mină îl făcea să se sufoce.

— Şi apoi? întrebă el. Dacă ajungem acolo, ce facem?

— Aşteptăm. Aşteptăm să vedem dacă într-adevăr Cap-de-viperă îşi ţine promisiunea.

— Aşteptăm? Nimic altceva?

— Ai să afli din timp ce urmează.

— Atunci mergem şi noi?

— Ai alt plan?

Farid îl strânse tare în braţe, cum nu mai făcuse de mult. Chiar dacă ştia că lui Deget-de-praf nu-i plăceau în mod special îmbrăţişările.

— Nu! zise Itoxane când Prinţul Negru se oferi să-i dea câţiva oamenii care s-o ducă înapoi în Ombra. Vin cu voi. Dacă te poţi lipsi de un om, trimite-l la copiii mei, să le spună că în curând mă întorc acasă.

Curând! Farid se întrebă când o să fie asta, dar nu zise nimic. Deşi se hotărâse când aveau să pornească, zilele se scurgeau chinuitor de încet şi aproape în fiecare noapte o visa pe Meggie, vise urâte, pline de întuneric şi de frică. Când sosi, în fine, ziua plecării, în Vizuina Viezurelui rămase o jumătate de duzină de oameni ca să se îngrijească de bolnavi. Restul porni la drum spre Cetatea Nopţii: treizeci de oameni, în zdrenţe, dar bine înarmaţi. Şi Roxane. Şi Fenoglio.

Îl luaţi pe bătrân? îl întrebă năucit Deget-de-praf pe Prinţ, când îl zări pe Fenoglio printre oameni. Aţi înnebunit? Trimiteţi-l înapoi în Ombra. Duceţi-l oriunde, cel mai bine direct la Doamnele Albe, dar alungaţi-l!

Prinţul însă nici nu vru s-audă.

— Ce-ai cu el? îl întrebă. Şi nu-mi veni cu chestii d-astea că scoală oameni din morţi! E un ins inofensiv. Până şi ursul meu îl place. Ne-a scris câteva cântece frumoase şi poate să spună poveşti minunate, chiar dacă deocamdată nu mai are niciun chef de asta. Pe deasupra, nici nu vrea să se întoarcă în Ombra.

— Asta nu mă miră, ţinând seama de toate văduvele şi toţi orfanii care există acolo din cauza lui, îi răspunse Deget-de-praf cu amărăciune, iar când Fenoglio se uită în direcţia lui, îi aruncă o privire atât de rece, încât bătrânul întoarse repede capul.

A fost un marş tăcut. Deasupra capetelor lor copacii şopteau ca şi cum ar fi vrut să-i avertizeze să nu mai facă nici măcar un pas mai departe spre sud, iar Deget-de-praf se văzu silit de câteva ori să cheme focul pentru a alunga fiinţe pe care nimeni nu le vedea, dar pe care toţi le simţeau. Farid era obosit, era mort de oboseală, faţa şi

braţele

Îi erau zgâriate de spini, când, în sfârşit, peste vârfurile copacilor se iviră turnurile de argint.

— Ca o coroană pe un cap pleşuv, şopti unul din tâlhari şi, pentru o clipă, Farid crezu că poate să apuce frica pe care o simţea fiecare din acei bărbaţi zdrenţăroşi la vederea fortăreţei enorme.

Pesemne toţi se bucurară când Prinţul îi duse pe povârnişul nordic al Muntelui Viperei şi vârfurile turnului dispărură din nou. Pământul era vălurit pe această parte ca o haină mototolită şi cei câţiva copaci se aplecau de parcă ar fi auzit prea des sunetul topoarelor. Farid nu mai văzuse astfel de copaci. Frunzişul lor părea negru ca noaptea, iar coaja lor avea ţepi ca blana de arici. Pe crengi creşteau boabe roşii.

— Boabele Mortolei! îi şopti Deget-de-praf, când Farid culese o mână în treacăt. Se pare că ea le-a risipit la piciorul dealului, pretutindeni, până ce tot pământul a fost înţesat cu ele. Copacii cresc foarte repede, răsar ca ciupercile din pământ, şi-i îndepărtează pe toţi ceilalţi. Li se zice copaci muşcători, totul e otrăvitor la ei, boabele, frunzele, iar coaja arde pielea mai rău ca focul.

Farid aruncă boabele şi-şi şterse mâna de pantaloni.

Puţin mai târziu, când era deja întuneric beznă, mai să dea peste una din străjile pe care Cap-de-viperă le trimitea regulat să patruleze, dar ursul îi avertiză. Călăreţii se iviră printre copaci ca nişte gândaci de argint. Lumina lunii se oglindea pe platoşele lor, iar Farid abia se încumeta să respire, ghemuindu-se într-o crevasă, lângă Deget-de-praf şi Roxane, şi aşteptând să se stingă tropotul copitelor. Ca şoarecii pe sub ochii unei pisici, aşa se strecurară mai departe până ajunseră în cele din urmă la destinaţie.

Litiană şi grohotiş astupau intrarea prin care Prinţul îşi croi drum să păşească primul în măruntaiele pământului. Farid şovăi, văzând cât de abrupt era drumul care ducea în întuneric.

— Vino odată! îi şopti Deget-de-praf nerăbdător.

Soarele răsare în curând şi soldaţii lui Cap-de-viperă sigur nu vor crede că eşti un pui de veveriţă.

— Dar miroase ca într-o criptă, zise Farid şi privi cu dor spre cer.

— Ah, băiatul are un nas fin, zise Şnapanu. Da, acolo jos sunt mulţi morţi. I-a înghiţit muntele fiindcă au săpat prea adânc. Nu se văd, dar îi poţi mirosi. Se pare că astupă galeriile ca o încărcătură de peşti morţi.

Farid se uită la el îngrozit, dar Deget-de-praf îi dădu doar un ghiont în spate.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu trebuie să te temi de morţi, ci de vii. Dă-i drumul, fă să joace câteva scântei pe degete ca s-avem lumină!

Tâlharii se cuibăriseră în galeriile care nu erau surpate. Pe deasupra, fuseseră susţinute de planşeuri şi de pereţi, dar Farid nu avea încredere în grinzi care se sprijineau de piatră şi pământ. Cum să susţină greutatea unui munte întreg? I se părea că-l aude oftând şi gemând, şi în timp ce se instala de nevoie comod pe pătura murdară pe care tâlharii o întinseseră pe pământul tare, îşi aminti deodată de Pasăre-de-funingine. Dar când îl întrebă îngrijorat pe Prinţ, acesta râse doar.

— Nu, Pasăre-de-funingine nu ştie de acest loc. El nu cunoaşte niciuna din ascunzătorile noastre. A încercat de multe ori să ne convingă să-l luăm cu noi, dar cine să aibă încredere într-un înghiţitor-de-foc atât de mizerabil? Despre Tabăra Secretă ştia fiindcă este jongler.

Cu toate astea Farid nu se simţea în siguranţă. Mai era încă o săptămână până ce Cap-de-viperă voia să dea drumul prizonierilor! „O să fie mult până atunci!” Încă de pe-acum şi-ar fi dorit să fie înapoi la murdăria de şoareci din Vizuina Viezurelui. În timpul nopţii fixa încontinuu grohotişul care închidea galeria în care dormeau. Credea că aude cum degete albe zgâriau pietrele.

— Atunci, astupă-ţi urechile! îi zise Deget-de-praf, când băiatul îl zgâlţâi ca să-l trezească din cauza asta, după care îşi încolăci iarăşi braţele în jurul Roxanei.

Deget-de-praf visă iarăşi urât, aşa cum i se

întâmplase adesea şi în cealaltă lume, dar acum era alături de Roxane, care îl linişti în şoaptă şi-l adormi la loc. Vocea ei scăzută, blândă şi duioasă, îi aminti lui Farid de vocea lui Meggie căreia îi simţea atât de mult lipsa, încât i se făcu ruşine. Era greu în această beznă, înconjurat de morţi, să creadă că şi ea îi ducea lipsa. Dacă îl uitase, aşa cum îl uita adesea Deget-de-praf de când venise Roxane…? Doar Meggie îl făcuse să uite gelozia, dar Meggie nu era aici.

În cea de-a doua noapte sosi la mină un băiat care lucra la grajduri în Cetatea Nopţii şi, de când Fluieraru pusese să-i fie spânzurat fratele, spiona pentru Prinţul Negru. El aduse vestea că Vipera voia să-i lase pe prizonieri să plece pe drumul care ducea jos la porturi, cu condiţia să se suie acolo pe un vapor şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Drumul care duce la porturi, aşa, deci! zise Prinţul, după plecarea iscoadei, şi chiar în acea noapte porni cu Deget-de-praf la drum.

Farid nu întrebă dacă are voie să meargă cu ei. Îi urmă pur şi simplu.

Drumul abia dacă era mai mare decât o potecă printre copaci. Cobora în linie dreaptă Muntele Viperei, ca şi cum s-ar fi grăbit să se strecoare iarăşi sub un acoperiş de frunze.

— Cap-de-viperă a mai graţiat odată un grup de prizonieri şi le-a dat drumul pe această şosea, zise prinţul Negru, stând la marginea şoselei, sub copaci. Ei chiar au ajuns fără niciun incident la mare, aşa cum promisese, dar vasul care era acostat acolo era un vas de sclavi, iar Cap-de-viperă a primit, se pare, un frumos harnaşament de argint pentru acea jumătate de duzină de oameni.

Sclavi? Farid îşi aminti de târgurile în care se vindeau oameni, oameni care erau căutaţi în gură şi pipăiţi ca animalele. Fetele cu păr blond erau foarte râvnite.

— Nu te mai uita aşa, de parcă Meggie ar fi deja vândută! zise Deget-de-praf. Prinţului o să-i vină vreo idee. Nu?

Prinţul Negru încercă să zâmbească, dar nu putea s-ascundă că se uita îngrijorat la drum.

— Nu trebuie s-ajungă până la acest vas, zise el. Şi nu putem decât să sperăm că Vipera n-o să le dea mulţi soldaţi să-i însoţească. Trebuie să-i ascundem repede, cel mai bine în mină până se mai potolesc lucrurile. Probabil adăugă el, o s-avem nevoie de foc.

Deget-de-praf suflă peste degetele sale până ce flăcări delicate ca aripile de fluturi începură să joace pe ele.

— De ce crezi că mai sunt aici? întrebă el. Focul o să fie de faţă. Dar eu n-o să pun mâna pe nicio sabie, dacă speri cumva asta. Ştii doar că nu sunt deosebit de priceput să mânuiesc astfel de lucruri.

Vizită

Dacă nu pot să scap din casa asta, sunt un om mort, mi-am zis!

Robert L. Stevenson, *Săgeata neagră*

Când Meggie se trezi brusc, nu-şi dădu seama în prima IU! clipă unde era. „La Elinor?" îşi zise. „La Fenoglio?" Dar apoi îl văzu pe Mo aplecat adânc peste masa mare, legând o carte. *Cartea*. Cinci sute de pagini goale. Erau în Cetatea Nopţii şi mâine Mo trebuia să fie gata… Un fulger lumină tavanul acoperit de funingine şi tunetul care îi urmă sună ameninţător de tare, dar nu furtuna o trezise pe Meggie. Auzise voci. Paznicii. Cineva în faţa uşii. Îi auzise şi Mo.

„Meggie, el n-are voie să lucreze mult. Face iarăşi febră" îi spusese Huhurezu încă de dimineaţă, înainte de a-l aduce din nou în temniţă. Dar ce putea să facă ea? Mo o trimitea la culcare de câte ori începea să caşte prea des. („Asta a fost a douăzeci şi treia oară, Meggie. Gata, la culcare, sau îmi cazi aici moartă înainte ca această carte blestemată să fie gata.") Dar el însuşi mai stătea treaz multă vreme. Tăia, fălţuia, broşa până ce se iveau zorile. Ca şi în noaptea asta.

Când unul din paznici deschise uşa, Meggie crezu, pentru o clipă îngrozitoare, că venise iarăşi Mortola – să-l

omoare pe Mo înainte ca Vipera să-i dea drumul. Dar nu era Coţofana. În uşă, respirând greu, se afla Cap-de-viperă în spatele lui, doi slujitori, palizi de oboseală, duceau sfeşnice de argint din care picura ceara pe dale. Stăpânul lor se apropie cu paşi grei de masa la care lucra Mo şi privi ţintă la cartea aproape gata.

— Ce căutaţi aici?

Mo ţinea încă în mână cuţitul de tăiat hârtie. Cap-de-viperă îl fixă. Ochii îi erau şi mai injectaţi decât în noaptea în care Meggie încheiase târgul cu el.

— Cât mai durează? izbucni el. Fiul meu ţipă. Ţipă toată noaptea. Le simte pe Doamnele Albe, exact ca şi mine. Acum vor să-l ia şi pe el, pe el şi pe mine, pe deasupra. În nopţile cu furtună sunt deosebit de înfometate.

Mo puse cuţitul de-o parte.

— Mâine termin, cum ne-am înţeles. Aş fi terminat chiar mai devreme, dar pielea de îmbrăcat era găurită de spini şi avea rupturi, ceea ce m-a ţinut în loc, şi nici hârtia nu era de cea mai bună calitate.

— Da, da, bine, bibliotecarul mi-a transmis reclamaţiile tale!

— Vocea lui Cap-de-viperă suna de parcă ar fi răguşit strigând Dacă ar fi după Taddeo, ţi-ai petrece tot restul vieţii în această cameră şi mi-ai lega toate cărţile. Dar am să-mi ţin cuvântul! Am să vă las să plecaţi, pe tine, pe fata ta, pe nevastă-ta şi adunătura de jongleri… N-au decât să plece toţi, eu vreau numai cartea! Mortola mi-a vorbit de trei cuvinte pe care fata ta mi le-a ascuns cu viclenie, dar mi-e indiferent – am să am grijă ca nimeni să nu le scrie înăuntru! Vreau să-i râd odată în faţă Omului Rece şi nevestelor lui palide! încă o noapte, şi mă dau cu capul de pereţi, îmi omor nevasta, îmi omor copilul şi vă omor pe toţi. Ai înţeles Gaiţă, sau cum va fi fiind numele tău? Trebuie să termini înainte să se întunece din nou!

Mo netezi coperta de lemn pe care cu o zi înainte o învelise în piele.

— Am să fiu gata de îndată ce va răsări soarele. Dar

juraţi-mi pe viaţa fiului Vostru că atunci ne lăsaţi pe loc să plecăm.

Cap-de-viperă se uită în jur ca şi cum Doamnele Albe s-ar fi aflat deja în spatele lui.

— Da, da, jur pe ce vrei şi pe cine vrei! La răsăritul soarelui, asta sună bine!

Făcu un pas spre Mo şi se uită fix la pieptul lui.

— Arată-mi! şopti el. Arată-mi unde te-a rănit Mortola. Cu această armă magică pe care maistrul meu armurier a desfăcut-o atât de temeinic încât nimeni n-o mai poate face la loc. Pentru asta l-am spânzurat pe nerod.

Mo şovăi, dar până la urmă îşi descheie cămaşa.

— Atât de aproape de inimă!

— Cap-de-viperă îşi apăsă mâna de pieptul lui Mo ca şi cum ar fi vrut să se asigure că înăuntru inima îi mai bate încă Da, zise el. Da, tu trebuie să ştii cu siguranţă o reţetă împotriva morţii, altminteri n-ai mai fi în viaţă.

Se întoarse brusc şi le făcu un semn spre uşă celor doi slujitori.

— Deci, puţin după răsăritul soarelui pun să te aducă, pe tine şi cartea, zise el peste umăr. Aduceţi-mi ceva să mănânc în sală, îl auzi Meggie lătrând în faţa uşii, în vreme ce paznicii puneau din nou zăvorul. Treziţi-i pe bucătari, pe slujitoare şi pe Fluieraru. Treziţi-i pe toţi! Vreau să mănânc şi să ascult câteva cântece sumbre.

Fluieraru să mi le cânte atât de tare, încât să nu mai aud copilul ţipând.

Paşii se îndepărtară şi nu se mai auzi decât bubuitul tunetului. Un fulger făcu paginile aproape terminate ale cărţii să lumineze ca şi cum ar fi avut propria lor viaţă. Mo se dusese la fereastră. Stătea nemişcat şi privea afară.

— Până la răsăritul soarelui? Izbuteşti? întrebă Meggie îngrijorată.

— Desigur, zise el fără să se întoarcă.

Deasupra mării tremurau fulgerele ca o lumină îndepărtată pe care cineva o aprindea şi-o stingea – numai că o astfel de lumină nu exista în această lume. Meggie se apropie de Mo şi el o cuprinse cu braţul. Ştia că îi era frică

de furtuni. Încă de când era foarte mică, îi spunea aceeaşi poveste când se suia la el în pat; că cerului îi era necontenit dor de pământ şi că în nopţile cu furtună îşi întindea degetele de foc ca să-l atingă.

Azi însă Mo nu spunea povestea.

— Ai văzut frica pe faţa lui? îi şopti Meggie. Exact aşa a scris Fenoglio.

— Da, până şi Cap-de-viperă trebuie să joace rolul pe care i l-a scris Fenoglio, răspunse Mo. Dar şi noi, Meggie. Îţi place ideea asta?

Noaptea de dinainte
Da, ai dreptate, căci vorbesc de visuri
Ce-s doar prăsila unor creieri leneşi.
Născute din închipuiri deşarte
Ca aerul, mai nestatornice…
William Shakespeare, *Romeo şi Julieta*[12]

Era noapte înainte de ziua în care Cap-de-viperă voia să-şi arate mărinimia. În câteva ceasuri, înainte de zori, aveau să stea toţi lungiţi pe şosea. Nicio iscoadă nu ştiuse să le spună când exact aveau să vină prizonierii

— Doar că aceasta avea să fie ziua. Tâlharii stăteau ghemuiţi laolaltă şi povesteau cu voce tare aventuri din trecut. Pesemne ăsta era modul lor de a ţine frica departe, dar lui Deget-de-praf nu-i ardea nici de vorbit, nici de ascultat. Se trezea necontenit din somn, dar nu din cauza vocilor tari care ajungeau până la el. Îl trezeau vedeniile, vedenii urâte care de zile întregi îi răpeau somnul.

De astă dată fuseseră deosebit de urâte şi atât de reale, încât se trezi brusc, ca şi cum Gwin i-ar fi sărit pe piept. Inima îi bătea să se spargă atunci când se ridică în capul oaselor şi privi ţintă în întuneric. Vise – încă de când era în cealaltă lume îl făcuseră să-şi piardă adesea somnul, dar nu-şi putea aminti de vreunul care să fi fost atât urât ca acesta.

— Sunt morţii. Ei aduc visele urâte, zicea Farid mereu. Ei îţi şoptesc cele mai îngrozitoare lucruri şi apoi ţi se aşază pe piept ca să-ţi simtă inima înnebunită. Asta le

12 Trad. de St. O. Iosif, Al. Philippide, 1955. (n.tr.).

dă sentimentul că sunt iarăşi vii!

Explicaţia îi plăcu lui Deget-de-praf. El se temea de moarte, dar nu de morţi. Dar dacă era cu totul altfel, dacă visele îi arătau o poveste care îl aştepta deja undeva? Realitatea era un lucru fragil, asta îl învăţase pentru totdeauna vocea lui Limbă-vrăjită.

Lângă el, Roxane se mişcă în somn. Întoarse capul şi murmură numele copiilor ei, a celor vii ca şi a celei moarte. Nu existau veşti din Ombra. Nici chiar Prinţul nu mai auzise nimic, nici de Cetate, nici de oraş, niciun cuvânt despre ce se întâmplase după ce Cap-de-viperă îi trimisese fetei sale cadavrul lui Cosimo împreună cu vestea că dintre oamenii care îl urmaseră abia dacă avea să se mai întoarcă vreunul.

Roxane şopti din nou numele Briannei. Fiecare zi în care rămânea cu el îi frângea inima, Deget-de-praf ştia prea bine asta. De ce, atunci, nu pleca pur şi simplu împreună cu ea? Să întoarcă spatele acestui deal blestemat pentru a ajunge din nou într-un loc în care nu mai trebuia să te ascunzi sub pământ ca un animal… „Sau ca un mort” adăugă în gând.

„Ştii de ce!” se gândi Deget-de-praf. „Doar visele sunt de vină. Visele astea blestemate”. Şopti cuvintele focului. Să dispară întunericul în care visele făceau să încolţească flori atât de îngrozitoare! O flacără se întinse somnoroasă pe pământ, lângă el. Întinse mâna şi o lăsă să i se urce jucând pe braţe, să-i lingă degetele şi fruntea, sperând să-i ardă vedeniile urâte. Dar nici măcar durerea nu le şterse şi Deget-de-praf stinse flacăra cu palma. După care pielea îi rămase plină de funingine şi fierbinte, de parcă focul şi-ar fi lăsat în urmă suflarea-i neagră, dar visul stăruia, în inimă i se cuibărise o spaimă, prea neagră şi prea puternică chiar şi pentru foc.

Cum putea să plece pur şi simplu dacă noaptea avea astfel de vedenii – vedenii cu morţi, mereu şi mereu, nimic altceva decât sânge şi morţi? Figurile se schimbau. Odată vedea faţa Resei, altă dată pe aceea a lui Meggie, apoi din nou pe aceea a lui Huhurezu. Şi pe Prinţul Negru îl văzuse

deja în vis, cu sânge pe piept. Iar astăzi – astăzi fusese faţa lui Farid. La fel ca în noaptea de dinainte. Când vedeniile reveniră, atât de desluşite, atât de clare, Deget-de-praf închise ochii… Fireşte, încercase să-l convingă pe băiat să rămână în mină cu Roxane. Dar zadarnic!

Deget-de-praf se sprijini cu spatele de piatra rece, în care mâini demult dispărute tăiaseră galeriile înguste, şi îl privi pe băiat. Farid se încolăcise ca un copil mic, cu genunchii ridicaţi la piept, alături de cei doi jderi. Aceştia, când se întorceau de la vreo vânătoare oarecare, se culcau tot mai des lângă Farid, poate fiindcă ştiau că Roxane nu-i putea suferi.

Ce liniştit dormea băiatul, cât de diferit era faţă de cum îl văzuse Deget-de-praf în visele sale. Ba chiar îi alunecă un zâmbet pe faţa oacheşă. Poate că o visa pe Meggie, Meggie a Resei, atât de asemănătoare cu mama ei ca o flacără cu altă flacără, şi totuşi atât de diferită. „Crezi şi tu că-i merge bine, nu?” De câte ori pe zi nu punea întrebarea asta! Deget-de-praf îşi amintea încă bine de sentimentul primei îndrăgostiri. Abia dacă fusese mai mare decât Farid. Cât de lipsită de apărare îşi simţise deodată inima, ca un lucru care tremura, care zvâcnea, fericit şi îngrozitor de nefericit totodată.

O pală de aer rece trecu prin galerii şi Deget-de-praf văzu cum băiatul se înfioară în somn. Gwin ridică privirea când Deget-de-praf se sculă, îşi scoase haina de pe umeri şi-l înveli pe Farid cu ea.

— Ce te uiţi aşa la mine, şopti el jderului. S-a strecurat în inima ta ca şi în a mea. Cum de ni s-a întâmplat aşa ceva, Gwin?

Jderul îşi linse labele şi se uită la el cu ochii lui negri. Dacă visa, atunci sigur visele lui erau numai despre vânătoare, iar nu despre băieţi morţi.

Dacă bătrânul îi trimitea visele? Ideea îl făcu pe Deget-de-praf să se cutremure, în vreme ce se întinse iarăşi lângă Roxane, pe pământul tare. Da, poate că Fenoglio stătea în vreun cotlon oarecare, aşa cum făcuse adesea în ultimele zile, şi ţesea pentru el câteva vise urâte.

La urma urmei, nu făcuse altceva cu frica lui Cap-de-viperă! „Absurd!” se gândi Deget-de-praf supărat şi îşi trecu braţul în jurul Roxanei. „Meggie nu este aici. Fără ea, cuvintele bătrânului nu sunt decât cerneală. Şi acum încearcă odată să dormi sau o să aţipeşti când o să aştepţi cu ceilalţi printre copaci”.

Dar nu închise ochii încă multă vreme.

Nu făcea decât să stea acolo şi să asculte respiraţia băiatului.

Pană şi sabie

— Fireşte că nu, zise Hermine. Tot ce avem nevoie se află aici pe hârtia asta.

J.K. Rowling, *Harry Potter şi piatra filosofată*

Mo lucră toată noaptea, în vreme ce afară bubuia funie! tuna de parcă lumea lui Fenoglio nu voia să ştie că nemurirea îşi făcea intrarea solemnă în ea. Meggie încercase să rămână trează, dar până la urmă tot aţipise cu capul pe masă, iar Mo o dusese în pat, aşa cum făcuse de nenumărate ori. Şi se mirase din nou cât de mare se făcuse. Era aproape adultă. Aproape.

Meggie se trezi când el pocni închizătorile.

— Bună dimineaţa! îi zise, când ea îşi ridică încet capul de pe pernă – şi spera să fie o dimineaţă bună.

Afară cerul se înroşea ca o faţă pe care se revărsa sângele. Închizătorile prindeau bine. Mo le pili până ce nu mai rămase pe ele nimic care să sfredelească sau să înţepe. Comprimau paginile goale ca şi cum moartea s-ar fi aflat deja între ele. Pielea care i se dăduse pentru a le lega licărea roşiatic şi îmbrăţişa copertele de lemn de parcă ar fi crescut pe ele. Cotorul era rotunjit cu fineţe, broşarea solidă, blocul de carte atent făţuit. Toate astea nu aveau să joace niciun rol în cazul acestei cărţi. Nimeni n-avea să citească din ea. Nimeni n-avea s-o pună lângă patul său ca s-o frunzărească iar şi iar. Cartea era neliniştitoare în toată această frumuseţe a ei, chiar şi Mo simţea asta, deşi era opera mâinilor sale. Părea să aibă o voce care şoptea, abia perceptibil, cuvinte care nu se aflau pe paginile goale. Dar ele existau. Fenoglio le scrisese, într-un loc îndepărtat

În care femei şi copii îşi plângeau acum soţii şi taţii morţi. Da, închizătorile erau importante.

Paşi grei răsunară pe coridor în faţa uşii. Paşi de soldaţi. Se apropiau din ce în ce. Afară noaptea pălea. Cap-de-viperă luase spusele lui întocmai. *De îndată ce va răsări soarele…*

Meggie ieşi pripit din pat, îşi trecu mâna prin păr şi-şi netezi rochia mototolită.

— E gata? şopti.

El dădu din cap şi luă cartea de pe masă.

— Crezi că o să-i placă lui Cap-de-viperă?

Fluieraru împinse uşa, patru soldaţi îl însoţeau. Nasul de argint îi stătea pe figură ca şi cum i-ar fi crescut din carne.

— Ei, Gaiţă? Eşti gata?

Mo privi cartea din toate părţile.

— Da, da, cred că da! zise el, dar când Fluieraru întinse mâna după ea, o ascunse la spate. O, nu, zise el. Asta o păstrez eu până ce stăpânul tău îşi îndeplineşte partea lui de tocmeală.

— A, da?

— Fluieraru zâmbi batjocoritor. Crezi că n-aş şti cum să ţi-o iau? Dar mai agaţă-te liniştit încă puţin de ea. Frica o să-ţi înmoaie destul de repede genunchii.

Era un drum lung acela care ducea de la partea din Cetatea Nopţii în care trăiau stafiile femeilor de mult uitate şi sălile în care trăia şi domnea Cap-de-viperă. Fluieraru merse tot drumul în spatele lui Mo, cu mersul său ciudat de trufaş, ţeapăn ca o barză, atât de aproape de el, încât îi simţea respiraţia în ceafă. Mo nu păşise niciodată pe cele mai multe coridoare prin care treceau, şi totuşi i se părea că le-ar fi străbătut deja – pe vremuri, cu cartea lui Fenoglio, pe care o citise şi o răscitise pentru a o aduce pe Resa înapoi. Era un sentiment ciudat să treacă într-adevăr pe-aici – în spatele literelor – şi din nou s-o caute pe ea.

Mo citise şi despre sala ale cărei uşi enorme se deschiseră în cele din urmă pentru ei, şi când văzu privirea

speriată a lui Meggie îşi dădu prea bine seama care era locul rău de care îi amintea. Biserica lui Capricorn nu fusese nici pe jumătate atât de splendidă ca sala tronului lui Cap-de-viperă, dar datorită descrierii lui Fenoglio, Mo recunoscu imediat modelul. Pereţi vopsiţi în roşu, coloane pe amândouă părţile, doar că astea, spre deosebire de cele din biserica lui Capricorn, erau îmbrăcate în solzi de argint. Până şi statuia o copiase Capricorn după aceea a lui Cap-de-viperă, dar era evident că sculptorul care îl înveşnicise pe Principele de argint se pricepea mai bine la meseria sa.

Capricorn nu încercase să imite tronul lui Cap-de-viperă. Acesta reprezenta un cuib de vipere dintre care două, ridicate, încremeniseră cu gurile deschise pentru ca mâinile lui Cap-de-viperă să se poată odihni pe capetele lor.

Stăpânul Cetăţii Nopţii era splendid îmbrăcat în ciuda orei matinale, de parcă ar fi vrut să spună cuvenitul „bun sosit” nemuririi sale. Peste veşminte de mătase neagră, purta o haină din pene alb-argintii de egretă. În spatele lui, ca un stol de păsări pestriţ colorate, aştepta suita princiară: intendenţi, cameriste, slujitori şi printre ei, îmbrăcaţi în cenuşiu, potrivit breslei lor, un grup de felceri.

Era, firește, şi Mortola de faţă. Stătea în spate, aproape invizibilă în rochia ei neagră. Dacă Mo nu s-ar fi uitat după ea, ar fi trecut-o cu vederea. Basta nu era de văzut, dar Vulpoi-roşu stătea imediat lângă jilţul tronului, cu braţele încrucişate pe sub haina de vulpe. Îi fixa cu duşmănie, dar spre surprinderea lui Mo, privirile întunecate nu i se adresau lui, ci lui Fluieraru.

„Totul e un joc, un joc al lui Fenoglio”, se gândi Mo, trecând de-a lungul coloanelor de argint. Dacă nu l-ar simţi atât de real! Ce liniște era, în ciuda atâtor oameni! Meggie se uită la el, avea faţa atât de palidă sub părul de culoare deschisă. Îi dărui zâmbetul cel mai încurajator pe care buzele lui îl putură forma – şi era bucuros că Meggie n-auzea cât de tare îi bătea inima.

Alături de Cap-de-viperă stătea soţia lui. Meggie o

descrisese exact: o păpuşă din porţelan de culoarea fildeşului. În spatele ei se afla doica cu fiul dorit cu atâta ardoare. Plânsul copilului suna ciudat de pierdut în sala aceea mare.

„Un joc”, se gândi Mo încă o dată, apropiindu-se de treptele tronului, „nimic decât un joc”. Dacă ar fi ştiut mai mult despre regulile lui! mai era acolo cineva pe care-l cunoşteau. Taddeo, bibliotecarul, stătea cu capul plecat umil chiar în spatele tronului Viperei şi-i zâmbi îngrijorat.

Cap-de-viperă arăta şi mai obosit decât la ultima lor întâlnire. Faţa îi era pătată şi plină de umbre, buzele decolorate, doar rubinul din colţul nasului lumina roşu. Cine putea spune de câte nopţi nu dormise?

— Bun, deci ai terminat într-adevăr, zise el. Fireşte, te grăbeşti să-ţi vezi nevasta, nu-i aşa? Mi s-a spus că întreabă în fiecare zi de tine. Pesemne că asta e iubire, nu?

Un joc, doar un joc… Nu lăsa această impresie. Nimic n-ar fi lăsat o impresie mai reală decât ura pe care Mo o simţea privind faţa aceea grosolană şi trufaşă. Şi iarăşi simţi cum îi bate în piept inima lui nouă, rece.

Cap-de-viperă îi făcu un semn lui Fluieraru şi Nas-de-argint se apropie poruncitor de Mo. Îi venea greu să lase cartea în mâinile înmănuşate. În cele din urmă, nu mai era nimic altceva care să-i poată salva. Fluieraru îi simţi împotrivirea, zâmbi batjocoritor şi duse cartea stăpânului său. Apoi, cu o privire scurtă aruncată lui Vulpoi-roşu, se aşează chiar lângă jilţul tronului, luându-şi o figură atât de trufaşă de parcă n-ar mai fi existat în sală un om mai important decât el.

— Minunat. Într-adevăr!

— Cap-de-viperă netezi legătura în piele. Dacă e tâlhar sau nu, la legatul cărţilor tot se pricepe cumva. Nu găseşti, Vulpoi-roşu?

— Există multe profesii printre tâlhari, răspunse Vulpoi-roşu. De ce nu şi un blestemat de legător de cărţi?

— Cât de adevărat, cât de adevărat. Aţi auzit?

Cap-de-viperă se întoarse poruncitor către suita sa pestriţ îmbrăcată.

— Mi se pare că crainicul meu tot mai crede că m-am lăsat înşelat de o fetiţă. Da, el crede că sunt un prost naiv în comparaţie cu Capricorn, vechiul lui stăpân.

Vulpoi-roşu vru să protesteze, dar Cap-de-viperă îi porunci cu un semn al mâinii să tacă.

— Ei, bine! zise el tare, să poată auzi fiecare. Închipuie-ţi că, în ciuda prostiei mele evidente, am găsit o cale prin care să se demonstreze care din noi doi se înşală.

Cu o mişcare din cap îi porunci lui Taddeo să vină lângă el. Zelos, bibliotecarul se apropie, scoase pana şi cerneala din haina sa largă.

— E foarte simplu, Vulpoi-roşu!

— Se simţea că lui Cap-de-viperă îi plăcea să se audă vorbind. Nu eu, ci tu o să-ţi scrii prima dată numele în cartea asta! Taddeo m-a asigurat că literele se pot şterge fără urmă, în aşa fel încât nimeni să nu mai poată descoperi nici măcar umbra numelui tău, şi anume cu un şabăr pe care l-a făcut cândva Balbulus. Deci, îţi scrii numele – ştiu că ştii să faci asta – apoi îi dăm lui Gaiţă o sabie în mână pe care are voie să ţi-o implânte în corp! Nu-i aşa că-i o idee grozavă? Nu se va dovedi astfel în mod clar că această carte îl face cu adevărat nemuritor pe cel al cărui nume e scris în ea?

Un joc. Mo văzu cum frica se întinse pe faţa lui Vulpoi-roşu ca o spuzeală.

— Haide, vino odată! îl luă în râs Cap-de-viperă, în timp ce-şi trecea degetele îngândurat pe închizătorile cărţii. De ce arăţi deodată aşa de palid? Nu este un astfel de joc pe gustul tău? Vino şi scrie-ţi numele înăuntru. Dar nu cel pe care ţi l-ai dat singur, ci cel cu care ai venit pe lume.

Vulpoi-roşu se uită în jur ca şi cum ar fi căutat un chip care să-i promită ajutor, dar nimeni nu ieşi în faţă, nici măcar Mortola. Cu buzele strânse atât de tare încât erau aproape albe, aşa stătea acolo, iar dacă privirea ei ar fi putut să ucidă la fel cum făcea adesea otrava ei, atunci cartea nu i-ar mai fi fost de niciun folos lui Cap-de-viperă. Aşa că el doar îi zâmbi şi-i puse crainicului său pana în

mână. Vulpoi-roşu privea ţintă teaca penei de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu ea. Apoi o înmuie încet în cerneală

— Şi scrise.

„Ce facem acum Mortimer?” se gândi Mo, în vreme ce soldatul de lângă el puse mâna pe sabie. „Ce-ai să faci? Ce?” Simţea privirea îngrozită a lui Meggie, îi simţea spaima alături ca pe o răceală.

— Perfect!

— Nici nu termină bine de scris Vulpoi-roşu, că Fluieraru îi şi luă cartea din mână. Dar Cap-de-viperă făcu semn unuia din slujitorii care aşteptau la picioarele coloanelor de argint cu farfurii pline de fructe şi prăjituri. Când băgă o prăjitură în gură, mierea îi picură lui Cap-de-viperă de pe degete Ei, ce mai aştepţi, Vulpoi-roşu? zise el cu gura plină. Încearcă-ţi norocul! Haide odată!

Vulpoi-roşu stătea şi îl fixa pe Fluieraru care îmbrăţişa cartea cu braţele lui lungi de parcă ar fi ţinut un copil. Răspunse privirii lui Vulpoi-roşu cu un zâmbet răutăcios. Acesta îi întoarse brusc spatele – şi coborî treptele la picioarele cărora aştepta Mo.

Mo desprinse repede mâna lui Meggie de braţul său şi o dădu la o parte, chiar dacă ea se împotrivi. Înzăuaţii care stăteau în jur se traseră în spate ca şi cum ar fi eliberat o scenă, în afară de unul singur care, la un semn al lui Cap-de-viperă, îi trase lui Vulpoi-roşu sabia din teacă şi îi întinse lui Mo mânerul de argint.

Şi asta făcea parte din jocul lui Fenoglio?

Îi era indiferent. Încă înainte de a intra în această sală, şi-ar fi dat un braţ pentru o sabie, dar nu pe aceasta o voia.

Cum la fel de puţin voia să joace rolul pe care i-l distribuia cineva, fie el Fenoglio sau Cap-de-viperă.

— Ia-o odată, Gaiţă!

Soldatul care îi întindea sabia deveni nerăbdător, iar Mo fu silit să se gândească la noaptea în care ridicase sabia lui Basta şi-i alungase pe el şi pe Capricorn din casa sa. Îşi mai amintea cât de grea era arma, cum se prinsese lumina de lama strălucitoare…

— Nu, mulţumesc, zise el şi făcu un pas înapoi. Săbiile nu ţin de sculele meseriei mele. Asta am demonstrat cu cartea, nu?

Cap-de-viperă îşi şterse mierea de pe degete şi-l cercetă din cap până-n picioare.

— Dar, Gaiţă! zise el cu vocea uşor mirată. Ai auzit doar. Noi nu cerem cine ştie ce abilităţi. Trebuie doar să-i străpungi trupul. Asta nu-i atât de greu!

Vulpoi-roşu se holba la Mo. Ochii săi erau tulburi de ură. „Ia te uită la el, nărătăul!” se gândi Mo. „El ar băga pe loc sabia în tine, deci de ce n-o faci?” Meggie înţelegea de ce nu o făcea. Mo văzu asta în ochii ei. Poate că Gaiţă ar fi pus mâna pe sabie, dar nu tatăl ei.

— Lasă asta, Cap-de-viperă, zise el tare. Dacă ai vreo socoteală cu copoiul tău, atunci achitaţi-o singur. Noi avem altă înţelegere.

Cap-de-viperă îl privi cu atâta interes, de parcă s-ar fi rătăcit în sala lui un animal exotic. Apoi râse.

— Răspunsul îmi place! strigă el. Da, într-adevăr. Şi ştii ce? Mi-ai demonstrat definitiv că l-am prins totuşi pe cel adevărat. Tu eşti Gaiţă, fără îndoială, se spune despre el că este o vulpe şireată. Dar totuşi am să respect târgul pe care l-am făcut.

Şi cu aceste cuvinte îi făcu un semn înzăuatului care tot îi mai întindea sabia lui Mo. Fără şovăială, acesta se întoarse şi-i implântă crainicului stăpânului său sabia în trup, atât de repede că Vulpoi-roşu nici nu avu când să se tragă înapoi.

Meggie ţipă. Mo o trase spre el şi-i ascunse faţa la piept. Vulpoi-roşu stătea aşa şi privea buimăcit sabia care îi atârna din corp ca şi cum ar fi fost o parte din el.

Cu un zâmbet mulţumit de sine, Cap-de-viperă se uită în jur, delectându-se cu groaza mută a celor de faţă. Vulpoi-roşu însă apucă sabia care îi ieşea din corp şi, cu chipul schimonosit, fără să se clatine, trase foarte încet lama.

Iar în sala mare se făcu atât de linişte, ca şi cum toţi cei de faţă ar fi încetat să mai respire.

Cap-de-viperă însă bătu din palme.

— Ei, uitaţi-vă la el! strigă el. Este cineva în sală de părere că ar mai fi putut să trăiască în urma acestei lovituri de sabie? Dar el nu-i decât puţin palid, nimic altceva. Aşa-i, Vulpoi-roşu?

Crainicul său nu-i răspunse, stătea doar şi se holba la sabia însângerată din mâinile lui.

Cap-de-viperă însă continuă cu voce veselă:

— Da, cred că s-a demonstrat! Fata n-a minţit şi Cap-de-viperă nu e un nebun credul care se lasă dus de nas de basme pentru copii, nu?

Îşi alegea cuvintele cu grija cu care păşea un animal de pradă. Doar tăcerea îi răspunse. Şi Vulpoi-roşu, cu faţa albă de durere, continua să tacă în timp ce-şi ştergea cu colţul hainei propriul sânge de pe lama sabiei.

— Foarte bine! constată Cap-de-viperă. Atunci, asta s-a rezolvat – şi eu am acum un crainic nemuritor! E timpul să pot spune acelaşi lucru despre mine! zise el şi se întoarse spre Nas-de-argint. Goleşte-mi sala! Dă-i pe toţi afară! Slujitori, femei, felceri, intendenţi, pe toţi. Să rămână doar zece înzăuaţi, tu, Vulpoi-roşu, bibliotecarul şi cei doi prizonieri. Ieşi şi tu! se răsti la Mortola, când ea voi să protesteze. Rămâi cu nevasta mea şi ai grijă să nu mai plângă copilul.

— Mo, ce are de gând? şopti Meggie în vreme ce în jurul ei înzăuaţii îi dădeau pe oameni afară din sală.

Dar el nu putu decât să scuture din cap. Nu ştia ce să răspundă. Simţea doar că jocul nu se terminase încă.

— Şi cu noi cum rămâne? îi strigă el lui Cap-de-viperă. Fata mea şi cu mine ne-am îndeplinit partea noastră din învoire, deci scoate-i pe prizonieri din temniţă şi lasă-ne să plecăm.

Dar Cap-de-viperă doar ridică mâinile liniştitor.

— Da, sigur, sigur, Gaiţă! răspunse el cu o voce condescendentă. Ţi-ai ţinut promisiunea, o ţin şi eu pe a mea. Pe cuvânt de Viperă. Am trimis deja câţiva oameni la temniţă, dar e un drum lung de-acolo până la poartă, deci mai ţine-ne companie. Crede-mă, vom avea grijă să te

distrezi.

Un joc. Mo se uită în jur şi observă cum uşile uriaşe se închiseră după ultimii slujitori. Goală, sala părea şi mai mare.

— Cum te simţi, Vulpoi-roşu?

— Cap-de-viperă îşi cercetă crainicul cu o privire rece. Cum te simţi când eşti nemuritor? Nemaipomenit? Liniştitor?

Vulpoi-roşu tăcu. Tot mai ţinea sabia care îl străpunsese.

— Aş vrea să mi se dea înapoi sabia mea, zise el răguşit, fără să-l lase din ochi pe Cap-de-viperă. Asta nu-i bună de nimic.

— Ah, ce tot spui! Absurd! Am să pun să ţi se făurească una nouă, mai bună, drept mulţumire pentru serviciul pe care mi l-ai făcut azi! îi răspunse Cap-de-viperă. Dar mai întâi avem de rezolvat o trebuşoară ca să putem îndepărta fără pagubă numele tău din carte.

— Îndepărta?

Privirea lui Vulpoi-roşu se îndreptă către Fluieraru, care continua să ţină cartea pe braţe.

— Să îndepărtăm, da. Îţi aminteşti că această carte trebuia iniţial să mă facă pe mine nemuritor, nu pe tine.

Dar ca să se întâmple aşa ceva, scribul trebuie să mai adauge trei cuvinte.

— La ce bun?

Vulpoi-roşu îşi şterse cu mânecile sudoarea de pe frunte.

Trei cuvinte. Bietul de el. Auzea oare cum se închidea capcana? Meggie îl apucă pe Mo de braţ.

— Pentru a face loc, s-ar putea spune, loc pentru mine, răspunse Cap-de-viperă. Şi ştii ceva? continuă el când Vulpoi-roşu îl privi fără să înţeleagă. Ca răsplată fiindcă mi-ai demonstrat atât de dezinteresat cât de sigur te apără această carte de moarte, ai voie, de îndată ce scribul a scris aceste trei cuvinte, să-l omori pe Gaiţă. Dacă poate fi omorât. Aşa-i că-i o propunere gozavă?

— Ce? Ce tot spui?

Vocea lui Meggie era piţigăiată de frică, dar Mo îi astupă repede gura.

— Meggie, te rog! îi şopti el. Ai uitat ce-ai spus despre cuvintele lui Fenoglio? N-o să mi se întâmple nimic.

Dar ea nu voia s-asculte. Plângea în hohote şi se ţinu strâns de el până cei doi înzăuaţi o traseră brutal înapoi.

— Trei cuvinte!

— Vulpoi-roşu se apropie de el. Nu doar ce-i fusese milă de el? „Mortimer, eşti un prost”, se gândi Mo. Trei cuvinte, numără bine, Gaiţă – Vulpoi-roşu ridică sabia –, la cel de-al patrulea lovesc, şi asta o să doară, îţi făgăduiesc, chiar dacă n-o să te omoare. Ştiu despre ce vorbesc.

În lumina lumânărilor, lama sabiei părea de gheaţă şi suficient de lungă ca să străpungă trei oameni. În câteva locuri mai era lipit pe ea sângele lui Vulpoi-roşu, ca nişte pete de rugină pe metalul strălucitor.

— Ei bine, haide, Taddeo, zise Cap-de-viperă. Îţi aminteşti cuvintele pe care ţi le-am spus înainte? Scrie-le unul după altul, dar nu le rosti. Numără-le, pur şi simplu.

Fluieraru deschise cartea şi i-o întinse bătrânului. Cu degetele tremurătoare, Taddeo înmuie pana în călimara cu cerneală.

— Unu, zise el şi pana scârţâi pe hârtie.

— Doi.

Zâmbind, Vulpoi-roşu îi puse lui Mo vârful sabiei în piept.

Taddeo ridică ochii, vârî din nou pana în cerneală – şi se uită nesigur la Cap-de-viperă.

— Nu mai ştii să numeri, bătrâne? întrebă acesta.

Taddeo scutură din cap şi aplecă din nou pana pe hârtie.

— Trei! suflă el.

Mo o auzi pe Meggie strigându-i numele şi fixă vârful sabiei cu privirea. Cuvinte, doar cuvintele îl apărau de tăişul ascuţit şi strălucitor…

Dar în lumea lui Fenoglio asta era suficient.

Ochii lui Vulpoi-roşu se lărgiră, uimiţi şi totodată îngroziţi. Mo văzu cum încerca, totuşi, cu ultima suflare să-

l străpungă, să-l ia cu el acolo unde îl trimiteau pana şi cerneala, dar sabia îi căzu din mână. Apoi se lăsă în jos şi se prăbuşi la picioarele lui.

Fluieraru privi în tăcere la mort, în vreme ce Taddeo puse pana jos şi se trase înapoi de lângă cartea în care tocmai scrisese, ca şi cum în clipa următoare l-ar fi putut ucide şi pe el cu voce scăzută şi cu un singur cuvânt.

— Scoateţi-l de-aici! porunci Cap-de-viperă. Înainte ca Doamnele Albe să şi-l ia din Cetatea mea. Haide odată!

Înzăuaţii îl scoaseră pe Vulpoi-roşu. Când îl târâră afară, cozile de vulpe ale hainei lui măturară dalele, în vreme ce Mo stătea acolo şi fixa sabia de la picioarele lui. Simţi cum Meggie îl înconjoară cu braţele. Inima ei bătea la fel de tare ca aceea a unei păsări speriate.

— Da, mai vrea cineva să fie un crainic nemuritor? strigă Cap-de-viperă după mort. Dacă ai fi fost mai deştept, ai fi înţeles!

Rubinul care îi împodobea nasul semăna din ce în ce mai mult cu o picătură de sânge.

— Să-i şterg numele, înălţimea Voastră?

Vocea lui Taddeo suna atât de sfios, încât abia se auzea.

— Fireşte. Numele lui şi cele trei cuvinte. Dar fă asta bine. Vreau ca paginile să fie din nou albe ca zăpada proaspăt căzută.

Bibliotecarul se apucă ascultător de lucru. Răzuitul suna ciudat de tare în sala goală. Când Taddeo isprăvi, mai netezi odată cu palma hârtia iarăşi albă. Apoi Fluieraru îi trase cartea din mâini şi i-o întinse lui Cap-de-viperă.

Mo văzu degetele grosolane tremurând când înmuiară pana în cerneală. Şi înainte de a începe să scrie, Cap-de-viperă mai ridică o dată capul.

— Cu siguranţă, n-ai fost atât de prost, să mai legi şi o altă vrajă în această carte, nu-i aşa, Gaiţă? întrebă el pândind. Există diferite feluri de a omorî un om, şi nu doar pe el, ci şi pe nevasta şi pe fata lui, feluri care fac ca moartea să fie ceva foarte lung şi foarte chinuitor. Poate dura zile, multe zile şi nopţi.

— O vrajă? Nu, răspunse Mo, fixând în continuare sabia de la picioarele lui. Nu mă pricep la vrăji. Îţi mai spun o dată: legătoria de cărţi e meseria mea, nimic altceva. Şi tot ce ştiu despre asta se regăseşte în această carte. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Ei, bine.

— Cap-de-viperă înmuie încă o dată pana şi se opri din nou. Alb! murmură el, ţintuind cu privirea paginile goale. Uitaţi-vă cât sunt de albe. Albe ca Doamnele care aduc moartea, albe ca oasele pe care le lasă în urmă Omul Rece după ce s-a săturat de carne şi de sânge.

Apoi scrise. Îşi scrise numele în cartea goală. Şi închise copertele.

— Rezolvat! strigă el triumfător. Rezolvat, Taddeo! închide-l pe sorbitorul de suflete, pe duşmanul care nu poate fi omorât. Acum nici el nu mă mai poate omorî.

Acum suntem egali. Doi Oameni Reci care domnesc împreună în această lume. Pentru veşnicie!

Bibliotecarul ascultă, dar în timp ce vârî închizătorile în lăcaşurile lor, se uită la Mo. „Cine eşti”, păreau să întrebe ochii lui. „Ce rol joci în acest joc?” Dar şi să fi vrut, Mo nu i-ar fi putut răspunde.

Cap-de-viperă părea totuşi să creadă că ştia.

— Ştii că-mi placi Gaiţă? întrebă el, în vreme ce privirea lui de şopârlă nu se desprindea de pe faţa lui Mo. Da, într-adevăr, ai fi un crainic bun, dar rolurile sunt altfel distribuite, nu-i aşa?

— Da, aşa-i, zise Mo.

„Dar tu nu ştii de către cine. Eu, da”, continuă în gând.

Cap-de-viperă făcu un semn către înzăuaţi.

— Lăsaţi-i să plece! le porunci. Pe el, pe fată şi pe cine mai vrea să ia cu el.

Soldaţii se dădură la o parte, chiar dacă în silă.

— Vino, Mo! şopti Meggie şi-l luă de mână.

Ce palidă era. Palidă de frică şi atât de neajutorată. Mo privi în trecere pe înzăuaţi, se gândi la curtea înconjurată de ziduri care-i aştepta afară, viperele de

argint care se holbau la ei de sus, clapele de smoală de deasupra porţii. Se gândi la arbaletele străjilor de pe creneluri, la lăncile paznicilor de la poartă – şi la soldaţii care o împinseseră pe Resa în noroi. Fără un cuvânt se aplecă… şi luă de jos sabia care îi căzuse Vulpoiului-roşu din mână.

— Mo!

— Meggie îşi trase mâna şi se uită la el îngrozită Ce faci?

Dar el o trase după sine fără să spună un cuvânt, în vreme ce înzăuaţii îşi traseră armele ca un singur om. Sabia lui Vulpoi-roşu cântărea greu, mai greu decât cea cu care îl alungase pe Capricorn din casa sa.

— Ia te uită la el! zise Cap-de-viperă. S-ar zice că n-ai încredere în cuvântul meu, Gaiţă!

— O, ba da, am! răspunse Mo, fără să lase sabia din mână. Dar toţi cei de-aici au o armă, în afară de mine, deci cred că o să păstrez această sabie fără stăpân. Tu păstrezi cartea şi, dacă avem amândoi noroc, după această dimineaţă nu ne mai vedem niciodată.

Chiar şi râsul lui Cap-de-viperă suna de parcă ar fi fost de argint, un argint întunecat şi aburit.

— Dar cum aşa? strigă el. Îmi place să joc cu tine, Gaiţă. Eşti un bun adversar. De aceea îmi ţin şi pe mai departe cuvântul. Lăsaţi-l să plece! le strigă încă o dată înzăuaţilor. Spuneţi-le şi paznicilor de la poartă. Cap-de-viperă îl lasă pe Gaiţă să plece deoarece nu trebuie să-i mai fie frică de el, căci Cap-de-viperă este nemuritor.

Cuvintele îi răsunară lui Mo în urechi când o luă pe Meggie de mână. Taddeo tot mai ţinea cartea, o ţinea ca şi cum ar fi putut să-l muşte. Lui Mo i se părea că mai simte încă între degete hârtia, lemnul copertei, firele de broşat. Apoi observă privirea lui Meggie. Ea îi fixa sabia din mână ca şi cum l-ar fi transformat într-un străin.

— Vino, îi zise şi o trase după el. Hai să mergem la mama ta!

— Da, du-te, Gaiţă, ia-ţi fata, nevasta şi pe toţi ceilalţi! strigă după ei Cap-de-viperă. Du-te înainte ca

Mortola să-mi amintească ce tâmpenie fac că te las să pleci!

Doar doi înzăuaţi îi urmară pe drumul lung prin Cetate. Curtea era aproape părăsită în primele ore ale acelei dimineţi. Cerul deasupra Cetăţii Nopţii era cenuşiu şi o ploaie fină ca un văl cădea în faţa zilei care se ridica. Cei câţiva argaţi care lucrau deja se traseră speriaţi înapoi când văzură sabia din mâna lui Mo, iar înzăuaţii le făcură semn, fără niciun cuvânt, să se dea la o parte din drum.

Ceilalţi prizonieri aşteptau deja în faţa porţii, o ceată, păzită de o duzină de soldaţi. Mo nu putu s-o descopere imediat pe Resa, dar o siluetă se desprinse brusc dintre ceilalţi şi alergă spre el şi spre Meggie. Nimeni nu o opri.

Poate că soldaţii auziseră deja ce păţise Vulpoi-roşu. Mo simţea cum se holbau la el, plini de silă şi de frică – omul care a legat moartea între pagini albe şi care, pe deasupra, era şi tâlhar! Nu dovedea asta o dată pentru totdeauna sabia din mâna lui? Lui Mo îi era indiferent ce gândeau despre el. N-aveau decât să le fie frică de el! Şi lui îi fusese frică cât pentru o viaţă întreagă – toate zilele şi nopţile în care crezuse că a pierdut tot, nevasta, fata şi că nu-i mai rămăsese nimic, decât o moartea singuratecă în această lume de cuvinte.

Resa îi îmbrăţişă când pe el, când pe Meggie, mai să-i strivească, iar când, în fine, îi dădu drumul, faţa lui era udă de lacrimi.

— Hai, Resa, să ieşim pe poartă! îi şopti, până ce stăpânul acestei cetăţi nu se răzgândeşte! Avem toţi multe de povestit, dar hai să plecăm!

Ceilalţi prizonieri li se alăturară în tăcere. Observară neîncrezători cum se deschidea poarta în faţa lor, cum batanţii ferecaţi în fier se ridicară şi-i lăsară în libertate. De grabă, împingându-se să iasă, unii se împiedicară de propriile picioare. Dar tot nu venea nimeni după ei.

Paznicii nu făceau decât să stea acolo, cu săbiile şi lăncile în mână, uitându-se după ei, cum mergeau nesigur, cu picioarele înţepenite din cauza săptămânilor petrecute în temniţă. Doar un înzăuat ieşi pe poartă, arătându-le fără

să spună un cuvânt drumul pe care trebuiau să meargă.

„Ce se întâmplă dacă trag după noi de pe creneluri?” se gândi Mo, văzând că niciun copac, niciun tufiş nu le putea oferi adăpost în timp ce coborau povârnişul abrupt. I se părea că e ca o muscă pe perete, atât de uşor erau de ucis.

Dar nu se întâmplă nimic. În dimineaţa cenuşie mergeau prin ploaia care cădea; în spatele lor, Cetatea ameninţătoare ca un monstru… şi nimic nu se întâmplă.

— Îşi ţine promisiunea!

Mo auzea tot mai des pe câte cineva murmurând aceste cuvinte. Resa îl întreabă îngrijorată ce e cu rana lui, iar el îi răspunse, cu voce scăzută, că îi merge bine, în vreme ce aştepta să audă paşi în spate, paşi de soldaţi… dar totul rămase tăcut. Li se păru că alergaseră deja nesfârşit de mult pe povârnişul abrupt când, brusc, se iviră copacii în faţa lor. Umbrele pe care crengile le aruncau pe drum erau atât de întunecate, de parcă noaptea însăşi s-ar fi adăpostit sub ei.

Doar un vis

Într-o zi un bărbat tânăr spuse:

— Nu-mi place povestea în care trebuie să murim toţi. Vreau să plec şi să caut ţara în care nu se moare niciodată.

Basm popular italian, *Ţara în care nu se moare niciodată*

Deget-de-praf stătea lungit printre copaci, cu pielea udă de ploaie. Farid era lângă el, tremurând, cu părul negru lipit de frunte. Nici celorlalţi nu le mergea în mod sigur mai bine, stăteau lungiţi peste tot, în marginea şoselei, invizibili sub hăţişul des. Aşteptau deja de ceasuri, îşi luaseră posturile în primire încă înainte de răsăritul soarelui şi de-atunci ploua. Sub copaci era atât de întuneric de parcă nu s-ar fi luminat de ziuă. Şi linişte. Atât de linişte ca şi cum nu doar cei care aşteptau îşi ţineau respiraţia. Numai ploaia lingea şi licăia crengile şi frunzele, cădea şi cădea. Farid îşi şterse nasul cu mâneca şi, undeva, cineva strănută. „Al naibii prost, ţine-ţi nasul!”

se gândi Deget-de-praf şi tresări când se auzi un foşnet dinspre cealaltă parte a şoselei. Dar nu era decât un iepure care sărise din desiş. Rămase pe drum adulmecând, cu urechile zvâcnind şi ochii larg deschişi. „Probabil că nu îi e nici pe jumătate atât de frică pe cât îmi e mie”, se gândi Deget-de-praf şi-şi dori să fie înapoi la Roxane, în galeriile întunecate de sub pământ, care miroseau ca o criptă, dar cel puţin erau uscate.

Îşi netezi pentru a suta oară părul ud de pe frunte când, lângă el, Farid îşi ridică brusc capul. Iepurele sări printre copaci şi se auziră paşi prin foşnetul ploii. Veneau.

În fine, o ceată mică, pierdută, aproape la fel de udă ca tâlharii care-i aşteptau. Farid vru să sară, dar Deget-de-praf puse mâna pe el şi-l trase cu putere deoparte.

— Stai unde eşti, ai înţeles? îi şuieră el. N-am lăsat jderii la Roxane ca să fiu silit în schimb să te prind pe tine!

Limbă-vrăjită mergea în faţă, alături de Meggie şi Resa. Ţinea o sabie în mână ca atunci în noaptea în care-i alungase pe Basta şi pe Capricorn din casa sa. Lângă Resa cobora împiedicat femeia însărcinată pe care o văzuse în temniţă. Se uita mereu în spate, în sus spre Cetatea Nopţii, care continua să se ridice destul de ameninţător în spatele lor, deşi erau deja atât de departe. Erau mai mulţi oameni decât aceia pe care trebuiseră să-i lase în urmă la copacul prăbuşit. Evident, Cap-de-viperă îşi golise temniţele. Unii se clătinau ca şi cum abia s-ar fi ţinut pe picioare, alţii clipeau de parcă lumina crepusculară a acestei zile întunecate ar fi fost prea tare pentru ochii lor. Cu toată cămaşa plină de sânge, lui Limbă-vrăjită părea să-i meargă bine, iar Resa nu mai părea atât de palidă ca în temniţă, dar poate că doar îşi închipuia asta. Tocmai îl descoperise pe Huhurezu printre ceilalţi – ce bătrân şi fragil arăta! – când Farid, speriat, îl apucă de braţ şi-i arătă bărbaţii care se iviseră deodată mai jos pe şosea. Păreau crescuţi din ploaie, mai mulţi, tot mai mulţi, atât de fără zgomot apăruseră, şi Deget-de-praf se gândi la început că Prinţul Negru mai primise totuşi întăriri. Apoi îl văzu pe Basta.

Ţinea sabia într-o mână şi cuţitul în alta şi cruzimea îi

era înscrisă pe figura arsă. Dintre bărbaţii care erau cu el, niciunul nu purta blazonul lui Cap-de-viperă, dar ce mai însemna asta? Poate îi trimisese Mortola, poate Cap-de-viperă voia să-şi spele mâinile în nevinovăţie dacă cei pe care îi eliberase erau găsiţi morţi în drum. Singurul lucru care conta era că cei care veneau erau mulţi. Cu mult mai mulţi decât cei care stăteau lungiţi printre copaci alături de Prinţul Negru. Zâmbind, Basta ridică mâna şi ei începură să urce drumul cu săbiile scoase, fără grabă, ca şi cum, înainte de a lovi, ar fi vrut să mai guste frica de pe feţele celor eliberaţi.

Prinţul Negru ieşi primul dintre copaci, cu ursul alături. Cei doi se postară pe drum de parcă ei singuri ar fi putut împiedica măcelul. Dar oamenii săi îl urmară repede. Formară în tăcere un perete de trupuri între cei eliberaţi şi cei veniţi să-i omoare. Înjurând încet, se ridică şi Deget-de-praf. O, da, avea să fie o dimineaţă sângeroasă. Ploaia nu va cădea destul de repede ca să şteargă tot sângele şi va trebui să facă focul furios, căci nu-i plăcea ploaia. Umezeala îl făcea somnoros – şi trebuia să fie muşcător, foarte muşcător.

— Farid! şuieră numele băiatului, şi îl trase la timp de braţ.

Voia să meargă la Meggie, desigur, dar trebuia să ia focul cu el. Trebuiau să facă un cerc, un cerc de flăcări în jurul celor care nu aveau decât mâinile împotriva tuturor acestor săbii. Ridică o creangă puternică, chemă focul din coaja umedă, şuierând şi aburind şi aruncă băiatului lemnul arzând. Digul de carne omenească n-avea să ţină mult, focul trebuia să-i salveze, focul. Vocea lui Basta pătrunse prin lumina crepusculară care se ridica, batjocoritoare şi însetată de sânge, în timp ce Farid arunca ploaie de scântei. Le împrăştia pe pământul umed cum îşi împrăştie un ţăran seminţele, în vreme ce Deget-de-praf venea după el şi le înfoia. Flăcările ţâşniră în clipa în care oamenii lui Basta începură atacul. Sabie se lovea de sabie, ţipete umpleau văzduhul, corpuri se ciocneau unele de altele, în timp de Deget-de-praf şi Farid atraseră focul şi-l

înteţiră până ce ajunse să înconjoare aproape întreaga ceată a celor eliberaţi.

Deget-de-praf lăsă liberă doar o cărare, un drum de scăpare în pădure în situaţia în care flăcările nu l-ar mai asculta nici pe el, în care mânia lor ar muşca totul, prieten şi duşman.

Văzu chipul Resei şi frica întipărită pe el, văzu cum Farid sări peste flăcări la cei eliberaţi, aşa cum vorbiseră. Din fericire exista Meggie, altminteri nu s-ar mai fi mişcat probabil de lângă el. Deget-de-praf însuşi mai rămase în faţa focului. Îşi scoase cuţitul – când Basta era în apropiere era mai bine să ţină unul în mână – şi şoptea focului insistent, aproape duios, ca acesta să nu facă ce voia, să nu se transforme din prieten în duşman. Tâlharii fură împinşi din ce în ce mai mult în spate, adversarii lor se apropiară tot mai mult de ceata celor eliberaţi, dintre care doar Limbă-vrăjită avea o armă. Pe Prinţul Negru îl atacară deodată trei oameni ai lui Basta, dar ursul îşi apără stăpânul cu ghearele şi colţii. Lui Deget-de-praf aproape i se făcu rău văzând rănile pe care le făceau ghearele negre.

Focul trosnea, voia să se joace, nu pricepea nimic din spaima care-i înconjura, n-o mirosea, n-o gusta. Deget-de-praf auzi ţipete, şi unul suna atât de limpede, parcă era vocea unui tânăr. Îşi croi drum printre trupurile care se luptau, ridică o sabie din noroi.

Unde era Farid?

Acolo. Împlânta cuţitul în jurul său, agil ca o viperă. Deget-de-praf îl apucă de braţ, şuieră flăcărilor să-l lase să treacă şi-l trase după el.

— Ei drăcie! Trebuia să te fi lăsat la Roxane! îl ocărî pe Farid, împingându-l prin foc. Nu ţi-am spus să stai lângă Meggie?

I-ar fi sucit gâtul subţire, atât era de uşurat că-l vedea teafăr.

Meggie alergă la Farid, îl luă de mână. Stăteau unul lângă altul, privind ţintă la învălmăşeala sângeroasă, dar Deget-de-praf încerca să n-audă nimic, să nu vadă nimic… Doar focul era grija lui. Restul era treaba Prinţului.

Limbă-vrăjită se bătea bine cu sabia, mult mai bine decât ar fi izbutit fără sabie, dar arăta epuizat. Resa era lângă Meggie, nici ea nu era încă rănită. Încă. Ploaia de trei ori blestemată îi curgea lui Deget-de-praf pe ceafă, îi înăbuşea vocea cu foşnetul ei. Apa îngâna un cântec de leagăn flăcărilor, un străvechi cântec de leagăn, iar Deget-de-praf ridică glasul, strigă mai tare, tot mai tare pentru a le trezi, pentru a le face să urle şi să muşte. Se apropie mult de inelul de foc, vedea trupurile încleştate în luptă, împingându-se tot mai mult spre el. Câţiva se împiedicară gata să cadă în focul dogoritor.

Şi Farid observă ceea ce făcea ploaia. Sări agil acolo unde flăcările începeau să moţăie. Meggie se luă după el. Un mort căzu peste inelul de foc, acolo unde tocmai se aflase băiatul, şi sufocă flăcările cu trupul său neînsufleţit, un al doilea se împiedică de el. Cu o înjurătură, Deget-de-praf alergă spre breşa ucigaşă, îl chemă pe Limbă-vrăjită în ajutor – şi-l văzu pe Basta ivindu-se printre flăcări, Basta cu faţa pârjolită, cu ochii plini de ură, de ură şi frică de foc. Ce avea să învingă? Căuta cu privirea printre flăcări, clipea în fum ca şi cum s-ar fi uitat după un chip anume. Deget-de-praf putea să-şi închipuie după al cui. Fără să vrea, făcu un pas înapoi. Un alt mort căzu în flăcări, doi bărbaţi scoaseră săbiile, săriră peste trupuri şi puseră mâna pe prizonieri. Lui Deget-de-praf îi sunau în urechi ţipetele, văzu cum Limbă-vrăjită se aşează în faţa Resei şi cum Basta puse un picior peste morţi ca peste un pod. „Încoace cu flăcările!” Deget-de-praf vru să se repeadă din nou spre ele, ca să-l poată auzi mai bine, dar cineva îl apucă de mână şi-l trase. Două-degete.

— Ne omoară, bolborosi acesta cu ochii lărgiţi de spaimă. Au vrut de la început să ne omoare! Iar dacă nu pun mâna pe noi, ne pârjolesc flăcările!

— Dă-mi drumul! se răsti Deget-de-praf. Fumul îi muşca ochii, îl făcea să tuşească. Basta. Îşi aţinti prin fum privirea spre el ca şi cum o legătură nevăzută i-ar fi unit. Lacome, flăcările se îndreptau inutil spre Basta, şi el ridică cuţitul. Pe cine ţintea? Şi de ce zâmbea aşa?

Băiatul.

Deget-de-praf îl împinse pe Două-degete. Îl strigă pe Farid, dar larma din jur îi înghiţi vocea. Băiatul continua s-o ţină pe Meggie de mână, în vreme ce cu cealaltă strângea tare cuţitul pe care i-l dăruise el, în altă viaţă, în altă poveste.

— Farid!

Nu-l auzi, iar Basta lovi.

Deget-de-praf văzu cuţitul nimerind spatele îngust. Îl prinse pe băiat înainte să cadă, dar era deja mort. Iar Basta stătea cu piciorul pe alt mort şi zâmbea. De ce nu? îşi atinsese ţinta, ţinta pe care o avusese întotdeauna în minte: inima lui Deget-de-praf, inima lui nătângă. Se frânse în două, ţinându-l pe Farid în braţe, se frânse, pur şi simplu, în două, deşi în toţi aceşti ani avusese atâta grijă de el. Văzu faţa lui Meggie, auzi cum îl striga pe Farid şi-l lăsă în braţele ei. Îi tremurau picioarele atât de tare încât îi era greu să se îndrepte. Toate tremurau în el, până şi mâna în care ţinea cuţitul pe care îl scosese din spatele lui Farid. Vru să se ducă spre Basta, prin foc şi prin trupurile care se luptau, dar Limbă-vrăjită fu mai rapid, Limbă-vrăjită care-l scosese pe Farid din povestea lui şi a cărui fată stătea acum acolo şi plângea de parcă inima i-ar fi fost şi ei străpunsă…

Limbă-vrăjită nu luă seama la flăcările care îi veneau în faţă. Îi împlântă lui Basta sabia prin corp ca şi cum niciodată n-ar fi făcut altceva, ca şi cum asta ar fi fost meseria lui: să ucidă. Basta muri, cu uimirea întipărită pe chip. Căzu în foc, iar Deget-de-praf se întoarse împleticindu-se la Farid, pe care Meggie încă îl mai ţinea în braţe.

Ce crezuse – că băiatul înviase doar fiindcă ucigaşul lui era mort? Nu, ochii lui negri erau în continuare goi.

goi ca o casă părăsită. Nu mai aveau nici pic din bucuria care, altminteri, fusese atât de greu de izgonit din ei. Şi Deget-de-praf îngenunche acolo, pe pământul bătătorit, în vreme ce Resa îşi consola fata care plângea, iar în jurul lor oamenii luptau şi se omorau, iar el nu mai

ştia nimic, absolut nimic – ce anume făcea aici, ce se întâmpla în jurul lui, de ce venise încoace, pe sub aceşti copaci, aceiaşi pe care îi văzuse în vis.

În cel mai rău dintre vise.

Acum acesta devenise realitate.

Schimbat

Albăstrimea ochilor mi s-a stins în noaptea asta.

Aurul roşu al inimii mele.

Georg Trakl, *Noaptea*

Au scăpat aproape toţi. Focul i-a salvat, furia ursului, 11! oamenii Prinţului Negru – şi Mo care în această dimineaţă cenuşie exersase uciderea de parcă ar fi vrut s-ajungă maestru în ea. Basta rămăsese mort pe sub copaci, la fel ca Spintecătoru şi atât de mulţi oameni de-ai lor, încât trupurile acopereau pământul ca frunzişul uscat. De asemenea, doi jongleri fuseseră omorâţi – şi Farid.

Farid.

Când îl duse înapoi la mină, Deget-de-praf însuşi era palid ca moartea. Meggie merse alături de el tot lungul drumului întunecat. Îl ţinea pe Farid de mână ca şi cum asta l-ar fi putut ajuta şi îşi simţea sufletul atât de rănit de parcă niciodată n-avea să mai fie bine.

Când îl culcă pe Farid pe haina sa, într-unul din cele mai izolate unghere ale minei, Meggie fu singura pe care Deget-de-praf n-o alungă. Nimeni nu îndrăznise să-i spună ceva, văzându-l cum se apleca asupra băiatului şi-i ştergea funinginea de pe faţă. Roxane încercase să vorbească cu el, dar când îi văzuse expresia feţei, îl lăsase singur. Deget-de-praf îi îngădui doar lui Meggie să stea lângă Farid, ca şi cum ar fi zărit în ochii ei propria lui durere. Şi stăteau aşa amândoi în măruntaiele Muntelui Viperei ca la sfârşitul tuturor poveştilor. Fără un cuvânt care să mai poată fi rostit.

Poate că, între timp, afară se făcuse noapte, când Meggie auzi vocea lui Deget-de-praf. Pătrunse la ea ca din depărtare, prin negura durerii care o învăluia de parcă n-ar mai fi găsit vreodată ieşirea.

— Şi tu l-ai vrea înapoi, aşa-i?

Îi era greu să-şi întoarcă privirea de la Farid.

— N-o să se mai întoarcă niciodată înapoi, şopti ea şi se uită la Deget-de-praf.

N-avea putere să vorbească mai tare. Toată forţa îi dispăruse, de parcă Farid ar fi luat-o cu ea. Luase totul cu el.

— Există o poveste – Deget-de-praf îşi privi mâinile de parcă acolo stăteau scrise lucrurile despre care vorbea –, o poveste despre Doamnele Albe.

— Ce fel de poveste?

Meggie nu mai voia să ştie nimic de poveşti, niciodată. Aceasta îi frânsese inima pentru totdeauna. Şi totuşi era ceva în vocea lui Deget-de-praf…

El se aplecă peste Farid şi-i şterse puţină funingine de pe fruntea rece.

— Roxane o ştie, zise el. O să ţi-o povestească, du-te pur şi simplu la ea… şi spune-i că a trebuit să plec. Vreau să aflu dacă povestea e adevărată.

— Vorbea ciudat de şovăitor, ca şi cum i-ar fi fost greu să găsească cuvintele potrivite. Şi aminteşte-i de promisiunea mea – că întotdeauna am să găsesc drumul înapoi la ea, indiferent unde o să fiu. Îi transmiţi asta?

Despre ce vorbea?

— Să afli?

Vocea lui Meggie era înecată în lacrimi.

— Ce?

— O, se povestesc felurite lucruri despre Doamnele Albe. Unele sunt superstiţii, dar ceva e sigur adevărat. Aşa e întotdeauna cu poveştile, nu? Fenoglio mi-ar putea spune mai multe despre asta, dar sincer să fiu, n-am niciun chef să-l întreb. Nu, am să le întreb mai bine pe Doamnele Albe.

Deget-de-praf se ridică. Stătea acolo şi se uita în jur de parcă ar fi uitat unde se afla de fapt.

Doamnele Albe.

— Vin curând, nu? întrebă Meggie. Vin să-l ia pe Farid!

Dar Deget-de-praf clătină din cap şi pentru prima oară zâmbi, acel zâmbet trist pe care Meggie doar la el îl

văzuse şi pe care niciodată nu-l înţelesese pe deplin.

— Nu, de ce? Sunt sigure de el. Vin doar atunci când încă mai atârni de viaţă, când trebuie să te atragă dincolo, cu o privire sau cu un murmur. Restul e superstiţie. Ele vin când încă mai respiri, dar moartea e deja foarte aproape. Când inima îţi bate tot mai slab, când îţi adulmecă frica sau sângele, cum a fost în cazul tatălui tău. Dacă mori atât de repede ca Farid, atunci te duci singur la ele.

Meggie îi mângâie degetele lui Farid. Erau mai reci ca piatra pe care şedea ea.

— Dar nu înţeleg, şopti el. Dacă nu mai vin, cum vrei să le întrebi?

— Am să le chem. Dar mai bine să nu stai aici când le chem, du-te deci la Roxane şi spune-i ce-am zis, da? – îşi duse degetul la buze, când ea vru să mai întrebe ceva Te rog, Meggie!

— Nu-i rostea des numele. Transmite-i Roxanei ce te-am rugat – şi că îmi pare rău. Hai, acum, du-te!

Meggie simţea că lui Deget-de-praf îi era frică, dar nu-l mai întrebă de ce, căci inima ei punea alte întrebări: cum era cu putinţă ca Farid să moară şi cum avea să se simtă avându-l pentru totdeauna mort în inima ei? îi mai mângâie o dată faţa încremenită înainte de a se ridica. Când ajunse la întărea în galerie, se mai întoarse o dată, Deget-de-praf privea în jos la Farid. Şi pentru prima dată de când îl cunoştea, citi pe chipul lui acum tot ceea ce altminteri ascundea: duioşie, iubire – şi durere.

Meggie ştia unde trebuia s-o caute pe Roxane, dar se rătăci de două ori prin galeriile întunecate, până izbuti să dea de ea. Roxane se îngrijea de femeile rănite, în vreme ce Huhurezu se ocupa de bărbaţi. Mulţi se aleseseră cu răni şi, cu toate că focul îi salvase, pe unii îi arsese urât. Mo nu era de văzut pe nicăieri, la fel de puţin ca Prinţul Negru, pesemne făceau de pază la intrarea în mină, dar Resa era cu Roxane. Tocmai pansa un braţ ars, în vreme ce Roxane ungea o tăietură pe fruntea unei bătrâne cu aceeaşi alifie pe care o folosise şi în cazul piciorului lui Deget-de-praf. Mirosul de primăvară nu se potrivea deloc

cu acest loc.

Când Meggie ieşi din galeria întunecată, Roxane ridică capul. Poate sperase să fie paşii lui Deget-de-praf pe care îi auzise. Meggie se sprijini de peretele rece al galeriei. „Totul nu e decât un vis”, se gândi ea, „un vis urât, urât”. Îi venea ameţeală de la atâta plâns.

— Ce fel de poveste? întrebă Roxane.

— O poveste despre Doamnele Albe… Deget-de-praf zice că trebuie să mi-o povesteşti. Şi că el trebuie să plece, fiindcă vrea să descopere dacă e adevărată…

— Să plece?

— Roxane puse jos alifia. Ce tot vorbeşti?

Meggie îşi şterse ochii, dar nu mai erau lacrimi. Pesemne le epuizase. De unde veneau, toate lacrimile astea?

— Spune că vrea să le cheme, murmură Meggie. Şi că tu să te gândeşti la promisiunea lui. Că se va întoarce, că va găsi un drum, indiferent unde va fi…

Cuvintele nu aveau niciun sens când le repetă. Dar pentru Roxane, evident, aveau.

— Ce tot spui, Meggie!? o întrebă mama ei şi vocea îi suna îngrijorată. Unde e Deget-de-praf?

— La Farid. E tot la Farid.

O durea atât de tare să-i pronunţe numele. Resa o luă în braţe. Dar Roxane stătea acolo şi privea ţintă galeriile întunecate din care venise Meggie. Apoi o dădu brusc la o parte, trecu grăbită pe lângă ea şi dispăru în întuneric. Resa se luă după ea, fără să lase mâna lui Meggie. Roxane era doar cu câţiva paşi înaintea lor. Călcă pe tivul rochiei şi căzu, se ridică şi goni mai departe. Tot mai repede. Dar ajunse totuşi prea târziu.

Resa aproape că dădu peste Roxane, aşa de nemişcată rămăsese aceasta la intrarea în galeria în care zăcea Farid. Pe perete ardea numele ei în litere de foc, iar Doamnele Albe încă mai erau acolo. Îşi scoteau mâinile palide din pieptul lui Deget-de-praf ca şi cum i-ar fi smuls inima. Poate că chipul Roxanei a fost ultimul lucru pe care l-a văzut Deget-de-praf. Poate însă că înainte să cadă el

însuşi, la fel de silenţios, a mai apucat să vadă cum Farid se mişca şi cum dispăreau Doamnele Albe.

Da. Farid se mişca – la fel ca cineva care ar fi dormit mult şi adânc. Cu privirea înceţoşată se ridică în capul oaselor, nebănuind cine zăcea în spatele lui, atât de neclintit dintr-odată. Chiar şi când Roxane trecu grăbită pe lângă el, nu se întoarse. Privea doar în gol ca şi cum acolo s-ar fi aflat imagini pe care nimeni altcineva nu le vedea.

Meggie se duse şovăitor spre el ca spre un străin. Nu ştia ce trebuia să simtă. Nu ştia ce trebuie să gândească. Roxane stătea însă lângă Deget-de-praf, apăsându-şi mâna atât de tare pe gură ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină durerea în ea. Pe perete continua să ardă numele ei, de parcă ar fi stat acolo de veşnicii, dar Roxane nu observa literele de foc. Fără un cuvânt, se lăsă în genunchi, culcă în poală capul lui Deget-de-praf şi se aplecă peste el până ce părul ei negru îi învălui faţa ca un văl.

Farid continua să stea acolo ca ameţit. Abia când Meggie veni în faţa lui, păru să o bage de seamă.

— Meggie? murmură el cu limba grea.

Nu era posibil. Se întorsese într-adevăr! Farid. Deodată numele lui nu mai avea gustul durerii. Farid îi întinse mâna, ea o apucă, atât de pripit de parcă ar fi trebuit s-o ţină strâns ca el să nu plece iar departe. Oare Deget-de-praf era acum acolo? Ce caldă îi era faţa! Meggie îngenunche lângă el şi-şi încolăci braţele în jurul lui, mult prea strâns; îi simţea inima alături de a ei, bătând cu atâta putere.

— Meggie!

Arăta atât de uşurat de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Chiar un zâmbet i se furişă pe buze. Dar apoi, în spatele lor, Roxane începu să plângă în hohote, încet de tot, atât de încet încât abia puteai să-i auzi plânsul venind de sub părul ei desfăcut – şi Farid se întoarse.

Pentru moment păru să nu priceapă ce vedea.

Apoi se smulse de lângă Meggie, se ridică în picioare, se împiedică în haină ca şi cum picioarele i-ar fi fost prea slabe ca să poată fugi. Se târî în genunchi spre partea lui

Deget-de-praf şi-şi trecu mâna îngrozit peste faţa lui liniştită.

— Ce s-a întâmplat?

— Strigă la Roxane ca şi cum ea ar fi fost cauza nenorocirii Ce-ai făcut? Ce-ai făcut cu el?

Meggie îngenunche lângă el, încercă să-l potolească, dar el o respinse. Îi împinse mâinile, se aplecă din nou peste Deget-de-praf, îşi puse urechea la pieptul lui, ascultă

— Şi îşi apăsă, hohotind, faţa de locul în care nicio inimă nu mai bătea.

Prinţul Negru intră în galerie, Mo era cu el şi în spatele lor se iviră mai multe chipuri, tot mai multe.

— Plecaţi! strigă Farid. Plecaţi toţi! Ce i-aţi făcut? De ce nu respiră? Nu se vede pe nicăieri sânge, niciun pic de sânge.

— Nimeni nu i-a făcut nimic, Farid! şopti Meggie.

— *Şi tu l-ai vrea înapoi, aşa-i*? îl auzea pe Deget-de-praf spunând. Necontenit auzea cuvintele în cap. Au fost Doamnele Albe. Noi le-am văzut. El singur le-a chemat.

— Minţi! strigă Farid la ea. De ce să facă aşa ceva?

Roxane îşi trecu degetele peste cicatricele lui Deget-de-praf, atât de palide de parcă nu un cuţit, ci pana unui om de sticlă le-ar fi trasat.

— Există o poveste pe care jonglerii o spun copiilor lor, zise ea, fără să se uite la vreunul dintre ei. Ea istoriseşte despre un scuipător-de-foc căruia Doamnele Albe i-au luat fiul. În deznădejdea lui, el şi-a amintit ceea ce se spunea despre Doamnele Albe: că le era frică de foc şi că în acelaşi timp se prăpădeau după el. Atunci se hotărî să le cheme cu arta lui şi să le roage să-i dea fiul înapoi. Izbuti. Le chemă cu focul, puse focul să danseze şi să cânte pentru ele, iar ele nu i-au dus fiul la moarte, ci i-au dat viaţa înapoi. Dar pe scuipătorul-de-foc l-au luat cu ele şi el nu s-a mai întors niciodată. Se spune că trebuie să locuiască veşnic cu ele, până la sfârşitul timpului, şi să pună focul să danseze pentru ele.

— Roxane luă mâna neînsufleţită a lui Deget-de-praf şi-i sărută vârfurile degetelor. E doar o poveste, continuă

ea. Dar îi plăcea s-o asculte. Spunea mereu că e atât de frumoasă, încât un dram de adevăr trebuie să fie în ea. Acum el a făcut-o să fie adevărată – şi nu se va mai întoarce niciodată. Chiar dacă a promis. De astă dată, nu!

A fost o noapte lungă.

Roxane şi Prinţul stătură de veghe la căpătâiul lui Deget-de-praf, dar Farid se duse sus, acolo unde luna se strecura printre norii negri şi ceaţa se ridica din pământul umed de ploaie. Îi împinsese pe paznicii care voiseră să-l oprească şi se aruncase în muşchi. Zăcea acolo printre copacii otrăviţi ai Mortolei şi plângea în hohote – pe când cei doi jderi se luptau în întuneric ca şi cum ar mai fi avut un stăpân pe care trebuiau să se bată.

Fireşte, Meggie se duse la el, dar Farid o alungă şi ea plecă să-l caute pe Mo. Resa dormea alături de el, dar Mo era treaz. Stătea şi privea în întuneric ca şi cum acolo ar fi fost scrisă o poveste pe care n-o înţelegea. Pe chipul lui era ceva străin, rezervat, tare ca crusta de pe o rană, dar când o observă îi zâmbi şi toată răceala se topi.

— Vino încoace, îi zise încet, iar ea se aşeză lângă el şi îşi îndesă capul la pieptul lui.

— Vreau acasă, Mo! şopti.

— Nu, nu vrei acasă! îi răspunse în şoaptă şi ea hohoti cu capul vârât în cămaşa lui, aşa cum făcuse adesea ca fetiţă.

Orice necaz putuse să-l lepede la el, oricât de apăsător ar fi fost. Mo i-l ştersese doar mângâind-o pe cap, doar punându-i mâna pe frunte şi şoptindu-i numele, ceea ce făcu şi acum, în acest loc trist şi în această noapte tristă. Dar nu pute să-i şteargă toată acea durere, era pur şi simplu prea mult, putea doar să i-o aline ţinând-o în braţe. Nimeni nu putea să facă asta mai bine. Nici Resa. Nici măcar Farid.

Da. A fost o noapte lungă, lungă ca o mie de nopţi şi mai întunecată decât toate pe care le trăise Meggie vreodată. Şi nu-şi dădu seama cât dormise lângă Mo, când Farid o trezi zgâlţâind-o. O trase după el, departe de părinţii ei care dormeau, într-un ungher întunecat în care

se simţea mirosul lăsat de ursul Prinţului.

— Meggie! şopti el şi-i luă mâna, strângând-o atât de tare între mâinile sale, încât o duru. Ştiu cum se poate ca totul să fie iarăşi bine. Te duci la Fenoglio! îi spui să scrie ceva ca Deget-de-praf să fie iarăşi viu! Pe tine o să te-asculte!

Fireşte. Se putea gândi că o să-i vină ideea asta. Se uita la ea atât de rugător, încât o durea, dar scutură din cap.

— Nu, Farid! Deget-de-praf a murit. Fenoglio nu poate să facă nimic pentru el. Şi chiar dacă – n-ai auzit ce tot mormăie necontenit? Că nu vrea să mai scrie niciun cuvânt după câte s-au întâmplat cu Cosimo?

Da, Fenoglio se schimbase. Meggie abia îl recunoscuse când îl revăzuse. Mai înainte ochii săi îi aminteau de aceia ai unui băiat mic. Acum erau aceia ai unui bătrân. Privirea îi devenise bănuitoare, nesigură ca şi cum n-ar mai fi avut încredere în pământul de sub picioare şi era evident că după moartea lui Cosimo nu mai dădea doi bani pe ras, pieptănat şi spălat. Întrebase doar de cartea pe care Mo o legase. Dar nici lămurirea dată de Meggie, că paginile goale apărau într-adevăr de moarte, nu-i şterse amărăciunea de pe chip. „Ei, da splendid!” murmurase. „Atunci Cap-de-viperă este nemuritor, iar Cosimo mort de-a-binelea. Cu povestea asta nimic nu mai merge cum trebuie!”

Nu, Fenoglio nu voia să mai ajute pe nimeni, nici măcar să se-ajute pe el însuşi, dar Meggie se duse totuşi cu Farid, când acesta porni să-l caute.

Fenoglio stătea, în cea mai mare parte a timpului, într-una din galeriile cele mai de jos, în acea parte de mină aproape complet prăbuşită şi în care, afară de el, nu venea aproape nimeni. După ce coborâră scara abruptă, îl văzură dormind cu blana dată de tâlhari trasă până sub bărbie, încruntându-şi fruntea plină de zbârcituri, de parcă s-ar fi gândit încordat până şi în somn.

— Fenoglio!

Farid îl trezi, scuturându-l brutal.

Bătrânul se întoarse pe spate cu un mormăit de care ursul Prinţului s-ar fi simţit onorat, deschise ochii şi-şi aţinti privirea asupra lui Farid de parcă îl vedea atunci prima dată.

— A, tu eşti! bombăni el, adormit. Băiatul care s-a întors din morţi. Încă un lucru pe care nu l-am scris! Ce vrei? Ştii că tocmai visam primul meu vis bun după zile întregi?

— Trebuie să scrii ceva!

— Să scriu? Nu mai scriu. Nu doar ce-am văzut ce s-a întâmplat? îmi vine această ideea nemaipomenită cu cartea nemuririi care să-i elibereze pe cei buni şi să-i aducă moartea lui Cap-de-viperă. Şi ce se întâmplă? Vipera este acum nemuritor, iar pădurea e plină iar de cadavre!

Tâlhari, jongleri – Două-degete! Morţi! De ce să-i născocesc, dacă această poveste nu face decât să-i omoare?

— Dar trebuie să-l aduci înapoi!

— Buzele lui Farid tremurau L-ai făcut nemuritor pe Cap-de-viperă, de ce nu şi pe el?

— Ah, vorbeşti de Deget-de-praf, nu-i aşa?

— Fenoglio se ridică în capul oaselor şi-şi frecă faţa cu un oftat Da, şi ăsta a murit, mort de-a-binelea, oricum în cazul lui plănuisem asta demult. Oricum, Deget-de-praf e mort, tu ai fost mort… Bărbatul Minervei, Cosimo, toţi acei băieţi care au pornit cu el sunt… morţi! Poveştii ăsteia nu-i mai vine nimic altceva în minte? Să-ţi spun ceva, băiete. Eu nu mai sunt demult autorul ei. Nu! Moartea este, Omul cu coasă, Regele rece, numeşte-o cum vrei. E dansul ei, şi indiferent ce scriu eu, ea îmi ia cuvintele şi face din ele slujitorii săi.

— Absurd!

— Farid nici nu-şi mai ştergea lacrimile care îi curgeau pe faţă. Trebuie să-l aduci înapoi! Nici nu era moartea lui, a mea era! Fă-l să respire! Sunt doar câteva cuvinte, la urma urmei, ai făcut acelaşi lucru pentru Cosimo şi pentru Limbă-vrăjită.

— Stai puţin, tatăl lui Meggie încă nu murise,

constată Fenoglio rece. Iar în ce-l priveşte pe Cosimo, acela arăta doar a fi Cosimo, de câte ori să-ţi mai explic? Meggie şi cu mine l-am creat nou-nouţ, ceea ce din păcate a ieşit groaznic de prost. Nu!

— Vârî mâna la brâu şi scoase ceva care semăna cu o batistă şi-şi suflă nasul zgomotos. Asta nu e o poveste în care morţii să învie! Bun, recunosc, am introdus nemurirea în joc, dar asta e altceva decât să aduci morţii înapoi! Nu! Rămâne aşa! Dacă aici moare cineva, rămâne mort! Lucru valabil în lumea asta ca şi în aceea de unde vin eu. Deget-de-praf a ocolit foarte iscusit această regulă pentru tine. Poate că am scris eu însumi povestea sentimentală care i-a dat ideea… nu-mi amintesc, dar bun! Goluri există mereu şi el a plătit pentru viaţa ta cu viaţa lui. Ăsta a fost întotdeauna singurul târg pe care moartea l-a acceptat. Da, cine ar fi crezut? Tocmai Deget-de-praf să îndrăgească într-atâta un băiat vagabond încât, până la urmă, să moară pentru el. Recunosc, ideea e mult mai bună decât aceea cu jderul, dar ea nu vine de la mine! O, nu! Dacă vrei să cauţi pe cineva pe care să-l poţi învinovăţi, atunci ia-te de nas, căci un lucru e cert, băiete, şi cu aceste cuvinte îl împinse brutal pe Farid în piept, *tu* nu ţii de această poveste! Iar dacă nu ţi-ai fi băgat în cap să te furişezi viclean în ea, atunci Deget-de-praf ar mai fi trăit…

Farid îl lovi cu pumnul tuciuriu drept în obraz.

— Cum poţi spune aşa ceva? se răsti Meggie la Fenoglio, în vreme ce Farid o îmbrăţişa plângând. El l-a salvat pe Deget-de-praf la moară! De când e aici l-a apărat…

— Da, da, bine! mormăi Fenoglio şi-şi pipăi nasul dureros. Eu sunt un om fără inimă. Ştiu. Dar chiar dacă nu mă crezi, m-am simţit oribil când l-am văzut pe Deget-de-praf zăcând acolo. Şi apoi plânsul Roxanei, groaznic, groaznic. Toţi acei răniţi, toţi acei morţi… Nu, Meggie cuvintele nu mă mai ascultă demult. O fac doar când le convine. Ca nişte şerpi s-au întors împotriva mea.

— Exact. Eşti un cârpaci, un cârpaci nenorocit!

— Farid se desprinse de Meggie Nu pricepi nimic din

meseria ta! Dar un altul o s-o facă. Acela care l-a adus aici pe Deget-de-praf. Orpheus. El îl va aduce înapoi, ai să vezi! Scrie ca să-l aduci încoace! Măcar atâta lucru ai să poţi! Da, scrie ca să-l aduci aici, imediat, sau… sau… îi spun lui Cap-de-viperă că ai vrut să-l omori… spun tuturor femeilor din Ombra că din cauza ta nu mai au bărbaţi… eu, eu…

Stătea acolo cu pumnii strânşi, tremurând de furie şi deznădejde. Bătrânul se uită la el. Apoi se ridică cu greutate în picioare.

— Ştii ceva băiete? zise el şi-şi apropie mult faţa de Farid. Dacă m-ai fi rugat frumos, poate aş fi încercat, dar aşa. O, nu! Fenoglio vrea să fie rugat, nu ameninţat. Atâta mândrie mi-a mai rămas.

La asta Farid vru să se repeadă din nou la el, dar Meggie îl opri.

— Fenoglio, încetează! se răsti ea la bătrân. E disperat, nu vezi?

— Disperat? Ei, şi? Şi eu sunt disperat! răspunse Fenoglio. Povestea mea se îneacă în nenorocire şi astea – îi arătă mâinile – nu vor să mai scrie! Mi-e frică de cuvinte, Meggie! mai înainte erau miere, acum nu sunt decât otravă, otravă pură! Ce e un poet care nu mai iubeşte cuvintele? Ce mai sunt eu? Această poveste mă devorează, mă zdrobeşte pe mine, creatorul ei!

— Adu-l pe Orpheus!

— Meggie auzi cum Farid se silea să-şi stăpânească vocea, să alunge din ea toată furia. Adu-l încoace şi fă-l să scrie pentru tine! Învaţă-l ceea ce ştii, aşa cum Deget-de-praf m-a învăţat pe mine! Fă-l să găsească pentru tine cuvintele potrivite. Lui îi place povestea ta, i-a spus el însuşi lui Deget-de-praf! Ţi-a scris chiar o scrisoare când era băiat.

— Adevărat? întrebă, şi pentru o clipă vocea lui Fenoglio sună aproape ca odinioară, amintind de fiinţa sa de dinainte, plină de curiozitate.

— Da. Te admiră! Consideră această poveste drept cea mai bună dintre toate, a spus-o chiar el!

— Aşa, a spus el asta?

— Fenoglio părea măgulit. Păi, într-adevăr, nu este rea. Adică, nu era.

— Se uită gânditor la Farid. Un elev. Un elev pentru Fenoglio, murmură el. Un învăţăcel de poet. Hm! Orpheus…

— Rosti acest nume ca şi cum ar fi trebuit să-l guste. Singurul poet care s-a măsurat cu moartea… în chip adecvat.

Farid privea cu atâta speranţă la Fenoglio, încât Meggie îşi simţi din nou inima sfredelită.

Fenoglio însă zâmbea, chiar dacă era un zâmbet trist.

— Ia uită-te la el, Meggie! zise. Băiatul are aceeaşi privire rugătoare cu care nepoţii mei puteau să obţină de la mine tot ce voiau. Te priveşte tot aşa şi pe tine când vrea să-ţi ceară ceva?

Meggie simţi că roşeşte. Fenoglio o scuti însă de răspuns.

— Ştii că o s-avem nevoie de ajutorul lui Meggie, nu? îl întrebă pe Farid.

— Dacă scrii, am să citesc, zise ea.

„Şi să chem în această poveste pe omul care a ajutat-o pe Mortola să-l aducă pe tatăl meu aici şi aproape să-l omoare”, continuă Meggie în gând. Încercă să nu se gândească la ce-ar zjce Mo de acest târg.

Fenoglio părea însă gata să caute cuvinte, cuvintele potrivite – acelea care nu trădau şi nu înşelau.

— Bine, murmură el, absent. Să ne punem o ultimă dată la treabă, dar de unde să iau hârtie şi cerneală? Nemaivorbind de pană şi de un om de sticlă care să mă ajute. Bietul Cuarţ-trandafiriu e încă în Ombra.

— Am eu hârtie, zise Meggie, şi un creion.

— E foarte frumos, zise Fenoglio când îi puse în poală caietul ei de însemnări. Ţi l-a legat tatăl tău?

Meggie dădu din cap.

— Are pagini rupte!

— Da, le-am folosit pentru a da de ştire mamei şi pentru scrisoarea pe care ţi-am trimis-o. Scrisoarea pe care ţi-a adus-o Dansatorul-pe nori.

— Ah. Da. Acela.

— Pentru o clipă Fenoglio arătă îngrozitor de obosit. Cărţi cu pagini goale, murmură el. Ele par să joace un rol din ce în ce mai mare în această poveste, nu?

— Apoi o rugă pe Meggie să-l lase singur cu Farid ca să-i povestească despre Orpheus. Sincer să fiu, îi şopti lui Meggie, cred că Farid îi supraestimează însuşirile! Ce a făcut acest Orpheus? A ordonat altfel cuvintele mele, atât. Cu toate astea, recunosc că sunt curios să-l cunosc. Tine

În mare măsură de grandomanie să te numeşti Orpheus şi grandomania e o trăsătură interesantă de caracter.

Meggie nu era de aceeaşi părere, dar era prea târziu să-şi mai ia promisiunea înapoi. O să citească din nou. De astă dată pentru Farid. Se strecură din nou lângă părinţii ei, îşi puse capul pe pieptul lui Mo şi adormi cu bătaia inimii lui în ureche. Cuvintele l-au salvat, de ce să nu facă acelaşi lucru şi pentru Deget-de-praf? Chiar dacă a plecat departe, foarte departe… Oare cuvintele din această lume nu stăpâneau şi peste ţara tăcerii?

Gaiţă

Lumea exista pentru a fi citită. Iar eu am citit-o.

Lynn Sharon Schwartz, *Distrugându-se citind*

Resa şi Meggie încă dormeau când se trezi Mo, simţind că nu mai putea să respire nicio clipă printre toate acele pietre şi toţi acei morţi. Când urcă sus, oamenii care păzeau intrarea în mină îl salutară cu o mişcare din cap. Prin crăpătura care dădea afară, dimineaţa se prelingea palidă, mirosea a rozmarin, a cimbru şi a boabele Mortolei din copacii otrăviţi. Mo îşi simţea din nou simţurile tulburate de felul în care se amestecau în lumea lui Fenoglio lucrurile familiare cu cele străine – şi de faptul că adesea cele străine i se păreau chiar mai adevărate.

Paznicii nu erau singurii pe care Mo îi găsi la intrarea în mină. Alţi cinci bărbaţi se sprijineau de pereţii galeriilor, printre care Şnapanu şi Prinţul Negru însuşi.

— Ia, te uită, cel mai căutat tâlhar între Ombra şi mare! şopti Şnapanu când Mo se apropie de ei. Îl cercetau

ca pe un animal ciudat despre care auziseră poveştile cele mai stranii, iar Mo se simţea mai mult ca oricând asemenea unui actor care se urcase pe o scenă cu sentimentul neplăcut că nu ştia nici piesa, nici rolul său în ea.

— Nu ştiu cum vă simţiţi, zise Şnapanu aruncând o privire în jur. Dar eu mă gândeam mereu că pe Gaiţă îl inventase un poet oarecare. Şi singurul care ar putea eventual să ridice pretenţii la masca de pene ar fi Prinţul Negru al nostru, chiar dacă el nu corespunde întocmai descrierii din cântece. Când s-a spus că Gaiţă zace prizonier în Cetatea Nopţii, m-am gândit că iar vor să spânzure un amărât se întâmpla să aibă o cicatrice pe braţ. Dar apoi – îl cercetă atât de atent pe Mo de parcă l-ar fi comparat cu fiecare rând pe care îl auzise despre Gaiţă

— Te-am văzut luptând în pădure… *şi sabia lui pătrunde între ei ca acul prin pagini*… nu se spune aşa într-unul din cântece? Descris întocmai, o, da!

„O, da, Şnapanu?” se gândi Mo. „Dacă ţi-aş spune că într-adevăr un poet l-a inventat pe Gaiţă, ca şi pe tine?”

Cum îl cercetau toţi pe furiş!

— Trebuie să plecăm, zise Prinţul în tăcerea care se lăsase. Scotocesc pădurea până jos la mare. Au afumat deja două din ascunzătorile noastre, peste mină n-au dat încă deoarece nu-şi închipuie că suntem atât de aproape de uşa casei lor.

— Ursul mormăi ca şi cum şi-ar fi râs de prostia înzăuaţilor. Botul cenuşiu, faţa de blană neagră, ochii mici, vicleni de chihlimbar, lui Mo îi plăcuse ursul încă din carte, şi-l imaginase doar ceva mai mare în noaptea asta jumătate dintre noi îi vor duce pe răniţi la Vizuina Viezurelui, continuă Prinţul, ceilalţi pleacă cu mine şi cu Roxane la Ombra.

— Şi *el* unde merge?

Şnapanu se uită la Mo.

Toţi se uitau la el. Mo le simţea privirile ca nişte degete pe piele. Priviri pline de speranţă, dar în legătură cu ce? Ce auziseră despre el? Se spuneau deja poveşti

despre ce se întâmplase în Cetatea Nopţii?

— Trebuie să plece de-aici, ce altceva? Departe de-aici!

— Prinţul îi ciuguli ursului o frunză uscată din blană Cap-de-viperă o să-l caute, chiar dacă pune să se răspândească peste tot că Mortola e vinovată de atacul din pădure.

— Făcu un semn din cap unui băiat slab, cel puţin cu un cap mai mic decât Meggie. Repetă ce au anunţat crainicii în satul tău.

— *Aceasta*, începu băiatul cu glas întretăiat, *este promisiunea lui Cap-de-viperă*: *dacă Gaiţă* se *va arăta vreodată prin aceste părţi ale pădurii, atunci va muri de moartea cea mai lentă pe care călăii din Cetatea Nopţii au dat-o vreodată cuiva. Iar cel care îl va prinde va plăti cu greutatea sa în argint*.

— Ei, atunci mai bine începe de pe-acum să te înfometezi, Gaiţă, zise Şnapanu în bătaie de joc, dar nimeni nu râse.

— L-ai făcut cu adevărat nemuritor?

Băiatul era acela care punea întrebarea.

Şnapanu râse tare.

— Auziţi-l pe ăsta mic. Cu siguranţă crezi şi că Prinţul poate să zboare, aşa-i?

Dar băiatul nu-l luă în seamă. Continua să se uite la Mo.

— Se spune că nici tu nu poţi să mori, zise el încet. Se spune că ai făcut o carte, o carte cu foile albe în care stă ascunsă moartea ta.

Mo zâmbi. De câte ori nu se uitase Meggie la el cu ochi aşa mari. *E adevărată povestea, Mo*? *Hai, spune odată*!

Toţi îi aşteptau răspunsul, chiar şi Prinţul Negru. Văzu asta pe chipurile lor.

— O, ba da, zise el. Pot să mor. Crede-mă, am simţit-o foarte clar. Dar în ceea ce-l priveşte pe Cap-de-viperă – da, pe el l-am făcut nemuritor. În orice caz însă nu pentru mult timp.

— Ce vrei să spui cu asta?

Lui Şnapanu zâmbetul îi îngheţase demult pe faţa grosolană.

Dar când răspunse, Mo nu se uită la el, ci la Prinţul Negru.

— Vreau să spun că pentru moment nimic nu-l poate omorî pe Cap-de-viperă. Nicio sabie, niciun cuţit, nicio boală. Cartea pe care i-am legat-o îl apără. Dar această carte îi va fi şi fatală. Căci se va bucura de ea doar câteva săptămâni.

— Cum aşa?

Era din nou băiatul.

Răspunzându-i, Mo coborî glasul aşa cum făcea cu Meggie când îşi împărtăşeau o taină.

— O, ştii, nu-i aşa de greu să faci ca o carte să nu trăiască mult. Mai ales pentru un legător de cărţi. Şi asta e meseria mea, chiar dacă unii cred altceva. În mod normal nu este sarcina mea să omor cărţi, dimpotrivă, sunt chemat să le prelungesc viaţa, dar în acest caz a trebuit, din păcate, să fac asta. În cele din urmă n-am vrut să mă fac vinovat de faptul că Vipera stă pentru vecie pe tron şi-şi omoară timpul spânzurând jongleri.

— Atunci eşti totuşi vrăjitor!

Vocea lui Şnapanu suna răguşit.

— Nu, chiar nu! răspunse Mo. Vă mai spun o dată. Eu sunt legător de cărţi.

Din nou îşi aţintiră privirea asupra lui; Mo nu era sigur dacă de astă dată respectul nu se amesteca şi cu oarecare spaimă.

— Plecaţi acum!

— Vocea prinţului întrerupse tăcerea. Plecaţi şi faceţi târgile pentru bolnavi.

Îl ascultară, dar îi mai aruncară lui Mo o ultimă privire înainte de a pleca. Doar băiatul îi zâmbi ruşinat.

Prinţul Negru îi făcu un semn lui Mo să vină cu el.

— Câteva săptămâni, repetă el, când ajunseră în galeria în care dormea cu ursul, separat de ceilalţi. Câte exact?

Câte? Nici Mo nu putea să spună precis. Dacă nu-şi dădeau seama ce făcuse, putea să meargă repede.

— Şi nu vor putea să salveze cartea?

— Nu.

Prinţul zâmbi. Era primul zâmbet pe care Mo îl vedea pe faţa lui întunecată.

— Astea sunt noutăţi consolatoare, Gaiţă. Îţi pierzi curajul să lupţi cu un duşman nemuritor. Dar ştii că te va vâna cu atât mai nemilos când va observa că l-ai înşelat?

Da, aşa va fi. Din acest motiv, Mo nu-i povestise lui Meggie ceea ce făcuse în ascuns, pe când ea dormea. Fiindcă nu voise ca Vipera să vadă frică pe faţa ei.

— Nu am de gând să mă întorc prin aceste părţi ale pădurii, îi spuse Prinţului. Poate se găseşte în apropierea Ombrei o ascunzătoare bună pentru noi.

Prinţul zâmbi din nou.

— Se va găsi, zise el – şi-l cercetă atât de insistent pe Mo, de parcă ar fi vrut să-i citească de-a dreptul în inimă, „încearcă”, se gândi Mo. „Priveşte în inima mea şi spune ceea ce vezi acolo, căci nici eu nu mai ştiu”. Îşi aminti când citise prima dată despre Prinţul Negru. „Ce figură fabuloasă” se gândise, dar omul care se afla acum în faţa lui era cu mult mai impresionant decât imaginea pe care o evocaseră cuvintele. Poate era puţin mai mic de statură. Şi mai trist.

— Nevasta ta spune că tu nu eşti acela drept care te luăm noi, zise Prinţul. Deget-de-praf susţinea acelaşi lucru. A povestit că vii din aceeaşi ţară în care a fost şi el în toţi aceşti ani în care l-am considerat mort. Se deosebeşte mult de acest loc?

Mo trebui să zâmbească.

— O, da. Aşa e.

— Cum? Sunt oamenii mai fericiţi?

— Poate.

— Poate?

— Prinţul se aplecă şi ridică ceva care zăcea pe pătura sub care dormea. Am uitat cum îţi zice nevasta ta. Deget-de-praf avea un nume ciudat pentru tine: Limbă

vrăjită. Dar Deget-de-praf a murit, iar pentru toţi ceilalţi vei fi Gaiţă de-acum încolo. Chiar şi mie îmi vine greu să-ţi spun altfel, după cum am văzut că te băteai în pădure. Şi de aceea asta va fi de-aici încolo a ta.

Mo încă nu văzuse masca pe care Prinţul i-o întindea. Pielea era închisă la culoare şi tăiată, dar penele străluceau alb, negru, galben brun şi albastru. Albastrul gaiţei.

— Această mască a fost cântată în multe cântece, zise Prinţul Negru. Mi-am permis s-o port o vreme. Câţiva dintre noi au mai purtat-o şi ei, dar acum e a ta.

Mo răsuci masca în tăcere. Pentru o clipă stranie vru să şi-o pună, ca şi cum ar fi făcut asta de multe ori înainte.

O, da, cuvintele lui Fenoglio erau puternice, dar erau cuvinte, nimic altceva decât cuvinte – şi chiar dacă fuseseră scrise pentru el… orice actor putea să-şi aleagă rolul pe care îl juca, nu?

— Nu, zise Mo şi-i întinse masca înapoi. Şnapanu are dreptate. Gaiţă este o închipuire, născocirea unui bătrân. Meseria mea nu este lupta, crede-mă!

Prinţul Negru îl privi gânditor, dar nu luă masca înapoi.

— Păstreaz-o totuşi, zise el. Oricum, a devenit prea primejdios să fie purtată. Iar în ce priveşte meseria ta, niciunul din noi nu s-a născut tâlhar.

Mo nu mai zise nimic. Se uită doar la degetele lui. Durase mult să-şi spele tot sângele care se lipise pe ele după lupta din pădure. Continua să stea acolo, singur, în galeria întunecată, în care se simţea mirosul morţilor de mult uitaţi, când auzi în spate vocea lui Meggie.

— Mo?

— Se uită îngrijorată la el Unde ai fost? Roxane vrea să pornească şi Resa întreabă dacă vrem să mergem cu ea. Ce zici?

Da, ce să zică? Unde voia să meargă? „Înapoi, în atelierul meu” se gândi. „Înapoi, în casa Elinorei”. N-avea decât să se uite la ea, ca să ştie răspunsul. Desigur! Ea voia să rămână, din cauza băiatului, dar nu numai. Şi Resa

voia să rămână, în ciuda temniţei în care fusese închisă, în ciuda durerii şi a întunericului. Ce se ascundea în lumea lui Fenoglio de umplea inima de dor? Nu simţea şi el? Ca o otravă dulce care acţiona rapid…

— Ce zici Mo?

Meggie îl luă de mână. Ce mare se făcuse!

— Ce să zic?

Trase cu urechea ca şi cum, dacă ar fi ascultat cu atenţie, ar fi auzit literele şoptind în pereţii galeriei sau în ţesătura păturii sub care dormea Prinţul Negru. Dar tot ce auzi fu doar propria voce.

— Cum ţi-ar place dacă ţi-aş spune… arată-mi zânele, Meggie! Şi nixele. Şi miniaturistul din Cetatea Ombrei. Hai să descoperim cât de fine sunt într-adevăr pensulele lui!

Cuvinte primejdioase! Dar Meggie îl îmbrăţişă atât de năvalnic, aşa cum făcea pe când era fetiţă.

Speranţa lui Farid

Şi acum murise şi sufletul lui se refugiase în ţara fără soare.

Philip Reeve, *Vânătoarea din capitală*

Când puţin înainte de apusul soarelui paznicii dădură B pentru a doua oară alarma, Prinţul Negru porunci tuturor să coboare adânc în galerii, acolo unde coridoarele înguste erau pline de apă şi credeai că auzi pământul respirând. Doar unul singur nu veni. Fenoglio. Când Prinţul dădu semnalul de întoarcere, iar Meggie, împreună cu ceilalţi, urcă înapoi, cu picioarele ude şi inima încă înspăimântată, Fenoglio îi veni în întâmpinare şi o trase după el. Din fericire, Mo tocmai vorbea cu Resa şi nu observă.

— Uite. Dar nu garantez nimic, îi şopti Fenoglio, vârându-i din nou în mână caietul de notiţe. Probabil asta e o altă greşeală, negru pe alb, ca şi celelalte, dar sunt prea obosit să mă mai gândesc la ea. Hrăneşte-o, blestemata de poveste, hrăneşte-o cu vorbe noi, eu n-am s-ascult. Mă duc să mă culc. Asta e, în mod definitiv, ultimul lucru pe care l-am scris în viaţa mea.

Hrăneşte-o!

Farid îi propuse lui Meggie să citească în locul unde el şi Deget-de-praf dormiseră. Rucsacul lui Deget-de-praf zăcea încă alături de pătura lui, cei doi jderi se încolăciseră la stânga şi la dreapta lui. Farid se ghemui lângă ei şi strânse la piept rucsacul, ca şi cum în el ar mai fi bătut inima lui Deget-de-praf. Se uita la Meggie aşteptând, dar ea tăcea. Privea literele şi tăcea. Scrisul lui Fenoglio i se estompa în faţa ochilor ca şi cum, pentru prima dată, s-ar fi împotrivit ca ea să-l citească.

— Meggie?

Farid continua să se uite la ea. Era atâta tristeţe în ochii lui, atâta disperare. „Pentru el”, se gândi. Doar pentru el – şi îngenunche pe pătura sub care dormise Deget-de-praf.

Încă de la primele cuvinte simţi că Fenoglio îşi făcuse treaba bine. O simţea ca un suflu pe faţa ei. Literele trăiau. Povestea trăia. Povestea voia să crească cu aceste cuvinte. Ea voia! Oare simţise şi Fenoglio acelaşi lucru când scrisese?

Într-o zi, când moartea îşi adunase iarăşi o pradă bogată, începu Meggie şi era de parcă ar fi citit o carte care îi era cunoscută şi pe care tocmai o lăsase din mână, *Fenoglio, marele poet, se hotărî să nu mai scrie nimic. Era obosit de cuvinte şi de forţa lor amăgitoare. Se săturase de ele fiindcă fi minţiseră şi-şi bătuseră joc de el şi tăcuseră când ar fi trebuit să vorbească. Deci, îl chemă pe altul, mai tânăr decât el, pe nume Orpheus – iscusit în cuvinte, chiar dacă nu se pricepea încă să le aşeze atât de meşteşugit ca Fenoglio însuşi – şi se hotărî să-l instruiască în arta lui, aşa cum orice maestru face la un moment dat. Pentru o vreme, Orpheus trebuia să se joace în locul său cu cuvintele, să amăgească şi să mintă cu ele, să creeze şi să distrugă, să alunge şi s-aducă înapoi – în vreme ce Fenoglio urma s-aştepte să-i treacă oboseala, să se trezească din nou în el plăcerea literelor ca să-l trimită pe Orpheus înapoi, în lumea din care îl chemase pentru a-i ţine în viaţă povestea prin cuvinte proaspete, nefolosite*.

Vocea lui Meggie se stinse. Răsuna sub pământ de

parcă ar fi avut o umbră. Şi tocmai când liniştea se întinse, se auziră paşi.

Paşi pe piatra umedă.
Din nou singură
Speranţa este lucrul cu pene…
Emily Dickinson, *Speranţă*

Orpheus dispăru direct de sub ochii Elinorei. Era doar la câţiva paşi de el, ţinând în mână sticla de vin pe care o ceruse când, pur şi simplu, se destrămă în aer, nu, în mai puţin decât aer, în nimic – de parcă n-ar fi existat niciodată, de parcă doar l-ar fi visat. Sticla îi scăpă din mână, căzu pe blănile bibliotecii şi se sparse pe cărţile desfăcute, lăsate acolo de Orpheus.

Câinele începu să latre atât de groaznic, încât Darius se repezi din bucătărie. Omul-dulap nu-l opri. Cu voce tremurătoare, Orpheus citise o pagină care se aflase chiar în faţa lui, pe una din vitrinele Elinorei, şi strânsese la piept *Lumea de cerneală* ca şi cum ar fi putut sili cartea să-l primească odată. Elinor rămase ca împietrită când înţelese ceea ce încercase el din nou, pentru a suta, pentru a mia oară. Poate în schimbul lui, se gândise Elinor, aveau să iasă de-acolo măcar unul dintre ei! Meggie, Resa, Mortimer, oricare din numele lor lăsa un gust amar pe limbă, amar ca toate cele pierdute… Dar acum Orpheus plecase şi niciunul din cei trei nu se întorsese. Doar blestematul de câine nu înceta să urle.

— A izbutit, şopti Elinor. Darius, a izbutit! E dincolo… toţi sunt dincolo. Numai noi nu!

Pentru o clipă o podidi o nesfârşită milă de sine. Iată, Elinor stătea aici, în mijlocul tuturor cărţilor astea ale ei, şi ele nu o lăsau să intre în povestea lor, nici măcar una. Uşi închise care o ademeneau, care îi umpleau inima de dor şi apoi îi îngăduiau să ajungă până în prag. Blestemate, de trei ori blestemate, lucruri lipsite de inimă! Pline de promisiuni deşarte, pline de false ispite, veşnic înfometând şi niciodată săturând, niciodată!

„Elinor, dar tu vedeai lucrurile astea cu totul altfel!” se gândi ea, ştergându-şi lacrimile din ochi. Ei, şi ce dacă?

Era suficient de bătrână încât să-şi schimbe părerea, să îngroape o veche dragoste care o înşelase mizerabil? N-o lăsaseră să intre. Toţi ceilalţi se aflau între pagini, doar ea, nu! Biata Elinor, biata Elinor, atât de singură! Plângea în hohote atât de tare, încât îşi astupă gura cu mâna.

Darius îi aruncă o privire compătimitoare şi se apropie şovăind de ea. Din fericire, cel puţin el era cu ea. Dar s-o ajute nu putea. „Vreau la ei!" se gândi ea deznădăjduită. „Ei sunt familia mea: Resa şi Meggie şi Mortimer. Vreau să văd Pădurea-fără-drum şi să simt din nou o zână în palmă, vreau să-l întâlnesc pe Prinţul Negru, chiar dacă pentru asta trebuie să-i miros ursul, vreau s-ascult cum vorbeşte Deget-de-praf cu focul, chiar dacă tot nu-l pot suferi. Vreau, vreau, vreau…"

— Oh, Darius! hohoti Elinor. De ce nu m-a luat cu el, insul ăsta blestemat?

Însă Darius doar se uita la ea cu ochii lui înţelepţi de bufniţă.

— Hei, unde a dispărut? Bastardul mai avea datorii la mine!

— Omul-Dulap se duse la locul de unde dispăruse Orpheus şi se uită în jur, ca şi cum acesta s-ar fi putut ascunde pe undeva, printre rafturi. La naiba, ce-şi închipuie, să dispară aşa pur şi simplu?

Omul-dulap se aplecă şi ridică de jos o foaie de hârtie.

Hârtia din care citise Orpheus! Luase cartea cu el, dar lăsase cuvintele care îi deschiseseră poarta? Atunci nu era totul pierdut…

Decisă, Elinor îi smulse Omului-dulap foaia din mână.

— Daţi-o încoace! se răsti la el şi-şi strânse la piept bucata de hârtie aşa cum făcuse Orpheus cu cartea.

Faţa Omului-dulap se întunecă. Două sentimente diferite păreau să se ciocnească: supărarea pentru obrăznicia Elinorei şi frica de literele pe care ea le strângea atât de pătimaş la piept. Pentru o clipă Elinor nu era sigură care avea să biruie. Darius trecu în spatele ei ca şi cum, în mod serios, ar fi vrut s-o apere la nevoie dar, din

fericire, faţa lui Zahăr se lumină din nou şi izbucni în râs.

— Ia te uită la asta! zise el batjocoritor. Ce vrei, Devoratoareo-de-cărţi, să faci cu mâzgălitura aia? Vrei să te destrami şi tu în aer precum Orpheus sau Coţofana sau amândoi prietenii tăi? Te rog, nu te forţa, dar mai întâi vreau simbria pe care mi-o mai datorează Orpheus şi bătrâna!

Şi spunând asta aruncă ochii roată la biblioteca Elinorei, de parcă ar mai fi fost ceva pe-acolo care ar fi putut să servească drept plată.

— Simbria ta, fireşte, înţeleg! zise Elinor pripit şi-l împinse spre uşă. În camera mea mai am ascunşi ceva bani. Darius, tu ştii unde sunt. Dă-i ce mai e acolo. Principalul e să dispară.

Darius privi puţin entuziasmat, dar Zahăr zâmbi atât de larg, încât i se văzu fiecare dinte stricat.

— Ei, mă rog! Asta sună, în fine, rezonabil! mormăi el şi porni greoi după Darius care îl duse, supus, în camera Elinorei.

Elinor însă rămase în biblioteca ei.

Ce linişte se făcuse dintr-odată! Orpheus chiar trimisese înapoi toate figurile pe care le scosese din cărţile ei. Doar câinele lui rămăsese şi adulmeca, cu coada atârnând, locul pe care cu câteva clipe înainte se aflase stăpânul său.

— Atât de gol! murmură Elinor. Atât de gol!

Şi se simţi îngrozitor de părăsită. Aproape mai mult ca în ziua în care Coţofana îi luase cu ea pe Mortimer şi pe Resa. Cartea în care dispăruseră cu toţii nu mai era. Nu mai era. Ce se întâmpla cu cartea care dispărea în propria ei poveste?

„Ah, uită de carte, Elinor!” se gândi ea în timp ce o lacrimă îi curgea pe nas. „Cum vrei să-i mai vezi vreodată?”

Cuvintele lui Orpheus. I se estompară în faţa ochilor când îşi aţinti privirea asupra hârtiei. Da, ele l-au dus dincolo, ce altceva ar fi putut-o face? Deschise cu grijă vitrina de sticlă pe care stătuse foaia înainte de dispariţia

lui Orpheus, scoase cartea dinăuntru – era o splendidă ediţie ilustrată a basmelor lui Andersen, cu dedicaţia autorului! –, şi puse foaia în locul ei.

Un nou poet

Bucuria de a scrie, posibilitatea de a păstra,
răzbunarea mâinii muritoare.

Wisjawa Szymborska, *Bucuria de a scrie*

Ea început, în umbrele care umpleau galeria, Orpheus abia dacă putea fi văzut. Se apropie şovăitor de lumina lămpii cu ulei, la a cărei strălucire citise Meggie. I se păru că împinge ceva pe sub haină, dar nu putea să-şi dea seama ce. Poate o carte.

— Orpheus!

Farid sări spre el, cu rucsacul lui Deget-de-praf încă pe braţ.

Deci, el era, într-adevăr. Meggie şi-l reprezentase altfel, mult mai… impresionant. Cel de-aici era un bărbat foarte tânăr, doar ceva mai trupeş, într-un costum care-i venea prost. Stătea zăpăcit de parcă şi-ar fi înghiţit limba, o cercetă pe Meggie, cercetă galeria prin care venise, în sfârşit, pe Farid care părea să fi uitat cu totul că bărbatul pe care îl saluta acum cu un zâmbet atât de strălucitor îl furase la ultima lor întâlnire şi-l trădase lui Basta. Orpheus nu păru nici măcar să-l recunoască pe Farid, dar când, în cele din urmă, o făcu, îşi regăsi şi limba.

— Băiatul lui Deget-de-praf? Cum ai ajuns aici? întrebă el.

Şi, da, Meggie trebui să recunoască: vocea îi era mai impresionantă decât figura.

— Ei, nu contează. Asta trebuie să fie Lumea de Cerneală! Ştiam că pot! Ştiam!

— Un zâmbet narcisist i se răspândi pe faţă. Gwin sări în sus pufăind, când Orpheus fu aproape să-l calce pe coadă, dar el nici măcar nu observă jderul Fantastic! murmură el, trecându-şi palma peste pereţii galeriei. Ăsta e probabil unul din coridoarele care duc de la Cetatea din Ombra spre mormintele principilor.

— Nu, nu e aşa, constată Meggie cu voce rece.

— Orpheus, ajutorul Mortolei, trădătorul cu limba vrăjită. Ce gol arăta chipul lui rotund. „Nu-i de mirare”, se gândi ea cu dezgust, în vreme ce se ridica de pe culcuşul lui Deget-de-praf. De ce îl adusese aici? Ca şi cum nu existau destui de teapa lui! Pentru Farid, îi răspunse inima, pentru Farid. Ce fac Elinor şi Darius? Dacă le-ai făcut ceva…!

Meggie nu termină propoziţia. Da, ce ar fi urmat să-i spună?

Orpheus se întoarse atât de surprins, de parcă nici n-ar fi observat-o până atunci.

— Elinor şi Darius? Ah, tu eşti cumva fata care, chipurile, a ajuns singură aici?

Privirea lui deveni vigilentă. Evident, îşi amintea ce făcuse cu părinţii ei.

— Tatăl meu a fost gata să moară din cauza ta!

Meggie se enervă, încât vocea începu să-i tremure.

Orpheus se roşi ca o copilă, dacă de supărare sau de stânjeneală, Meggie n-ar fi putut să spună, dar indiferent ce va fi fost, îşi căpătă repede stăpânirea de sine.

— Acum, ce sunt eu vinovat că Mortola avea o socoteală cu el? răspunse. Şi înţeleg, din ce-mi spui, că trăieşte încă. Deci, niciun motiv să ne enervăm, nu?

Ridicând din umeri îi întoarse spatele lui Meggie.

— Ciudat! murmură el, privind dărâmăturile din capul galeriei, scara îngustă, grinda de sprijin. Lămuriţi-mă, vă rog. Unde am acostat? Asta arată a mină, n-am citit ni mir, despre o mină…

— Nu contează, ce-ai citit. *Eu* te-am adus aici!

Vocea lui Meggie suna atât de sever, încât Farid îi aruncă o privire îngrijorată.

— Tu?

— Orpheus se întoarse şi o cercetă cu o privire atât de dispreţuitoare, încât lui Meggie îi năvăli sângele în obraz Pesemne nu ştii cu cine vorbeşti. Dar de ce stau eu de vorbă cu voi? M-am săturat să mă uit la această galerie dezolantă. Unde sunt zânele? Înzăuaţii? Jonglerii?

O dădu pe Meggie brutal la o parte, se grăbi spre

scara care ducea în sus, dar Farid îi sări în drum.

— Rămâi unde eşti, Cap-de-brânză! se răsti la el. Ştii de ce eşti aici? Din cauza lui Deget-de-praf.

— Da?

— Orpheus dădu drumul unui râs batjocoritor. Încă nu l-ai găsit? Ei, poate nu vrea să fie găsit de un flăcăiaş atât de îndărătnic ca tine…

— E mort, îl întrerupse Farid. Deget-de-praf e mort şi Meggie te-a adus aici ca să scrii ceva să-l aduci înapoi!

— Nu – ea – m-a – adus – aici! De câte ori să explic?

Orpheus vru din nou să se îndrepte spre scară, dar

Farid îl luă de mână, fără un cuvânt, şi-l trase după el. Acolo unde era Deget-de-praf.

Roxane agăţase haina lui în faţa galeriei în care zăcea. Ea şi Resa aprinseseră lumânări în jurul lui, focul care dansa în locul florilor care se puneau celorlalţi morţi la căpătâi.

— Dumnezeule mare, strigă Orpheus. Mort! E într-adevăr mort! Dar e groaznic!

Cu degete tremurătoare, îşi şterse cu vârful hainei ochelarii aburiţi de pe nas. Apoi se apropie şovăind de Deget-de-praf, se aplecă şi-i atinse mâna.

— E rece! şopti el şi se trase înapoi.

— Cu privirea învăluită în lacrimi se uită la Farid. Basta a fost? Spune odată! Nu, aşteaptă, cum a fost asta? A fost Basta de faţă? *O bandă de oameni de-ai lui Capricorn*, da, aşa se spunea, voiau să ucidă jderul şi el a încercat să-l salveze! Am plâns de mi-au ieşit ochii din cap când am citit capitolul ăsta, am aruncat cartea de perete! Şi acum ajung aici, ajung în cele din urmă aici şi… se sufoca. L-am dus înapoi numai fiindcă am crezut că aici era în siguranţă! O, Doamne! O, Doamne, Doamne! Mort!

— Orpheus plângea în hohote, apoi amuţi. Se aplecă din nou peste trupul lui Deget-de-praf. O clipă. *Înjunghiat*. *Înjunghiat*, scrie în carte! Unde e rana? *înjunghiat din cauza jderului*, da, aşa scria.

Se întoarse brusc şi se uită fix la Gwin, care se ghemuia pe umărul lui Farid şi sâsâia la el.

— A lăsat jderul înapoi, ca şi pe tine, cum e posibil ca… Farid tăcea. Lui Meggie îi părea atât de rău de el, dar când întinse mâna după el, băiatul se trase înapoi.

— Ce caută jderul aici? Spune odată! Ţi-ai înghiţit limba? Vocea frumoasă al lui Orpheus căpătă un timbru metalic.

— N-a murit din cauza lui Gwin, şopti Farid.

— A, nu? Atunci de ce?

De astă dată Farid nu-şi mai trase mâna, când Meggie i-o apucă. Dar înainte ca Orpheus să poată răspunde, se auzi o altă voce în spatele lor.

— Cine-i ăsta? Ce caută un străin aici?

Orpheus tresări ca luat prin surprindere. Roxane stătea în faţa lui, Resa era lângă ea.

— Roxane, şopti Orpheus. Frumoasa jongleriţă. – îşi îndreptă ochelarii şi se înclină îmi permiteţi să mă prezint? Numele meu e Orpheus. Am fost un… prieten al lui Deget-de-praf. Da' cred că s-ar putea spune şi aşa.

— Meggie! zise Resa cu voce întretăiată. Cum a ajuns ăsta aici?

Meggie ascunse involuntar la spate caietul de notiţe cu cuvintele lui Fenoglio.

— Ce face Elinor? se răsti Resa la Orpheus. Şi Darius? Ce-ai făcut cu ei?

— Nimic! răspunse Orpheus, pe care, în starea lui de buimăceală nu-l izbise că femeia care nu putea vorbi decât cu degetele îşi recăpătase acum vocea. Dimpotrivă! Mi-am dat toată osteneala să-i învăţ să aibă o relaţie mai puţin tensionată cu cărţile. Ei le ţin ca pe nişte gândaci

În insectar, fiecare în compartimentul său! Dar ele vor să aibă aer între pagini şi degetele unui cititor care, plin de duioşie, să…

Roxane luă haina lui Deget-de-praf de pe grinda de care o atârnase.

— Nu arăţi a fi un prieten al lui Deget-de-praf, îl întrerupse pe Orpheus. Dar dacă vrei să-ţi iei rămas bun de la el, fă-o acum, fiindcă fi iau cu mine.

Îl iei cu tine? Ce tot spui?

— Farid îi tăie drumul Orpheus este aici ca să-l aducă înapoi!

— Pleacă din ochii mei! se răsti Roxane la el. De când te-am văzut prima dată în gospodăria mea, am ştiut că aduci nenoroc. Tu ar fi trebuit să fii mort, nu el. Aşa am stabilit şi aşa rămâne.

Farid se dădu înapoi, ca şi cum Roxane l-ar fi lovit. Fără să opună rezistenţă, se lăsă dat la o parte şi rămase acolo cu umerii căzuţi, în vreme ce Roxane se apleca asupra lui Deget-de-praf.

Lui Meggie nu-i veni nimic în minte care să-l consoleze, dar mama ei îngenunche lângă Roxane.

— Ascultă-mă! zise ea, cu voce scăzută. Deget-de-praf l-a adus pe Farid dintre morţi prin aceea că a făcut să fie adevărate cuvintele unei poveşti! Cuvinte, Roxane! Ele îngăduie ca în această lume să se petreacă lucruri ciudate şi Orpheus ştie foarte multe despre ele!

— O, da, asta fac!

— Orpheus se apropie grabnic de Roxane. Eu am cioplit o poartă din cuvinte ca el să se poată întoarce la tine, nu ţi-a povestit?

Roxane se uită la el neîncrezătoare, dar vraja vocii lui acţiona şi asupra ei.

— Da, crede-mă, eu am fost acela, continuă el. Şi acum am să scriu ceva care îl va aduce înapoi din morţi. Am să găsesc cuvinte atât de suave şi ameţitoare ca mireasma de liliac, cuvinte care să amorţească moartea şi să-şi deschidă degetele reci cu care i-a prins inima caldă!

Un zâmbet îi transfigura faţa, ca şi cum măreţia lui viitoare l-ar fi umplut de încântare.

Dar Roxane scutură din cap de parcă ar fi vrut să se elibereze de vraja vocii lui şi suflă în lumânările care stăteau în jurul lui Deget-de-praf.

— Acum înţeleg, zise ea, întinzând haina lui Deget-de-praf peste el. Eşti un vrăjitor. Eu m-am dus o singură dată la un vrăjitor, după ce a murit fata noastră cea mai mică. Cine se duce la vrăjitori e disperat şi ei ştiu asta. Trăiesc din speranţe false precum corbii din carne moartă.

Promisiunile lui sunau la fel de minunat ca ale tale. Îmi promitea ceea ce eu îmi doream cu disperare. Aşa fac toţi. Promit să aducă înapoi ceea ce e pierdut pentru totdeauna: un copil, un prieten sau un bărbat.

— Trase haina peste faţa liniştită a lui Deget-de-praf. N-o să mai cred niciodată în astfel de promisiuni. Ele nu fac decât să sporească durerea. O să-l iau cu mine în Ombra şi o să găsesc acolo un loc în care să nu-l tulbure nimeni, nici Cap-de-viperă, nici lupii, nici măcar zânele. Şi va arăta ca şi cum ar dormi, chiar şi atunci când părul meu va fi alb, căci ştiu de la Urzica cum trebuie procedat ca să se păstreze corpul chiar şi când sufletul a pierit demult.

— O să-mi spui, nu?

— Vocea lui Farid tremura ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul Roxanei. O să-mi spui unde îl duci.

— Nu, răspunse Roxane. Eşti ultimul căruia i-aş spune.

Încotro?

Uriaşul se lăsă pe spatele scaunului.

— Ţi-au mai rămas câteva poveşti, zise el. Le miros pe pielea ta.

Brian Patten, *Povestea uriaşului*

Farid privi cum aşezau răniţii pe targă, sub protecţia Hi nopţii. Răniţii şi morţii. Totodată, şase tâlhari stăteau printre copaci, trăgând cu urechea la fiecare zgomot care ar fi putut să anunţe primejdie. În depărtare se vedeau doar vârfurile turnurilor de argint, luminate de lumina stelelor, şi cu toate astea li se părea tuturor că Vipera îi putea vedea. Putea să simtă din Cetatea lui cum se furişau, cu paşi uşori, peste dealurile lui. Cine ar fi putut să spună tot ce putea să facă Vipera? Acum că era nemuritor şi invincibil ca însăşi moartea?

Dar noaptea rămase liniştită, liniştită ca Deget-de-praf, pe care ursul Prinţului trebuia să-l tragă pe drumul spre Ombra. Pentru început, şi Meggie avea să se întoarcă acolo, de cealaltă parte a pădurii, cu Limbă-vrăjită şi cu mama ei. Prinţul Negrule, povestise despre un sat, departe de şosea şi prea sărac ca să intereseze pe vreun principe.

Acolo sau într-una dintre gospodăriile din jur voia Prinţul să-i ascundă.

Să se ducă şi el cu ei?

Farid văzu cum Meggie se uita la el. Era cu mama ei şi cu celelalte femei. Limbă-vrăjită era cu tâlharii, avea la brâu sabia cu care, chipurile, l-ar fi omorât pe Basta – şi nu doar pe el. Aproape o duzină de oamenii ar fi murit de mâna lui, aşa auzise Farid de la mai mulţi tâlhari. Aproape de necrezut. Atunci, pe dealurile de lângă satul lui Capricorn, când se ascunseseră împreună, Limbă-vrăjită nu voise să omoare nici măcar o mierlă, nemaivorbind de un om. Pe de altă parte, cum învăţase să ucidă? Răspunsul nu era greu de dat. De frică şi de mânie. Ei, din astea erau într-adevăr destule în această poveste.

Şi Roxane stătea cu tâlharii. Îi întorcea spatele de îndată ce-i surprindea privirile. Îl trata ca şi cum ar fi fost aer – ca şi cum nu s-ar fi întors printre vii, ca şi cum ar fi fost o stafie, o stafie rea care ar fi devorat inima bărbatului ei. „Farid, cum a fost să fii mort?” îl întrebase Meggie, dar el nu-şi amintea. Poate nici nu voia să-şi amintească.

Orpheus stătea la nici doi paşi de ei, tremurând în cămaşa lui subţire. Prinţul îi poruncise să-şi schimbe costumul deschis cu o pelerină de culoare închisă şi cu pantaloni de lână. Dar, în ciuda hainelor, arăta tot ca un cuc printre ciori. Fenoglio îl observa bănuitor ca un cotoi bătrân care ar fi cercetat un pisoi hoinar furişat pe domeniul său.

— Arată ca un nătărău!

— Fenoglio îi şoptise atât de tare aceste cuvinte lui Meggie la ureche, încât oricine le putea auzi. Uită-te şi tu la el. Un ţângău care nu ştie nimic despre viaţă, cum o să poată scrie el ceva? Probabil că cel mai nimerit lucru ar fi să-l trimitem din nou înapoi, dar la ce bun? Povestea asta nenorocită oricum nu mai poate fi salvată.

Pesemne avea dreptate. Dar de ce nici măcar nu încercase singur să-l aducă înapoi pe Deget-de-praf? Nu-i păsa deloc de cei pe care îi crease? îi muta doar ca pe nişte piese de şah şi se bucura de durerile lor?

Farid strânse pumnii, cuprins de o mânie neputincioasă. „Eu aş fi încercat!” se gândi. „De sute de ori, de mii de ori, pentru tot restul vieţii mele”. Dar el nici nu putea să citească semnele mărunte şi ciudate! O mână de semne pe care le învăţase de la Deget-de-praf n-ar fi fost suficientă să-l aducă înapoi de-acolo unde era acum. Chiar dacă i-ar fi scris numele cu litere de foc pe zidurile Cetăţii Nopţii, faţa lui Deget-de-praf ar fi rămas în continuare la fel de teribil de liniştită, aşa cum îl văzuse ultima oară.

Nu. Doar Orpheus putea să încerce. Dar el încă nu scrisese niciun cuvânt de când Meggie îl adusese aici. Nu făcea decât să stea ca un nătâng, sau să meargă în sus şi-n jos, în vreme ce tâlharii îl priveau bănuitor. Şi Limbă-vrăjită îi arunca priviri puţin prietenoase. Când îl revăzuse, se albise la faţă. Pentru o clipă Farid se gândise că avea să pună mâna pe Cap-de-brânză şi să-l bată măr, dar Meggie îl luase repede de braţ şi plecase cu el. Ce vorbiseră împreună, Meggie nu-i spusese. Ştiuse că tatăl ei n-avea să vadă cu ochi buni dacă îl aducea încoace pe Orpheus, şi totuşi o făcuse. Pentru el. Îl interesa asta pe Orpheus? O, nu! El se comporta de parcă propria voce l-ar fi adus aici şi nu aceea a lui Meggie. Câine înfumurat, de trei ori blestemat!

— Farid? Te-ai hotărât?

— Tresări din gândurile lui negre, Meggie era în faţa lui. Vii cu noi? Resa spune că poţi rămâne la noi cât vrei, şi nici Mo n-are nimic împotrivă.

Limbă-vrăjită stătea în continuare lângă tâlhari şi vorbea cu Prinţul Negru. Farid văzu cum Orpheus îi observa pe cei doi. Apoi reîncepu să meargă în sus şi-n jos, îşi frecă fruntea, murmură ceva ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. „Ca un nebun”, se gândi Farid. „Mi-am pus speranţele într-un nebun”.

— Aşteaptă aici.

— O lăsă pe Meggie şi se duse la Orpheus. M-am hotărât. O să plec cu Meggie! zise el răstit. Iar tu poţi să rămâi unde vrei.

Cap-de-brânză îşi îndreptă ochelarii.

— Ce tot spui? Eu vin, evident, cu voi! Vreau să văd Ombra, Pădurea-fără-drum, Cetatea, pe Principele Slănină.

— Privi dealul de sus Mi-ar fi plăcut să văd şi Cetatea Nopţii, dar după tot ce s-a întâmplat aici nu pare să fie momentul potrivit. Păi e prima mea zi aici… L-ai văzut deja pe Cap-de-viperă? Chiar insuflă atâta groază? Mi-ar fi plăcut să văd coloanele solzoase de argint…

— Nu eşti aici ca să vezi toate astea!

Lui Farid vocea aproape i se gâtui de furie. Ce-şi închipuia Cap-de-brânză? Cum putea să stea aşa şi să se uite în jur de parcă s-ar afla într-o călătorie de plăcere, în vreme ce Deget-de-praf avea să stea într-o criptă întunecată sau cine ştie unde voia să-l ducă Roxane?

— A, nu? Faţa rotundă a lui Orpheus se întunecă. Pe ce ton îmi vorbeşti? Fac ce vreau! Crezi că mă aflu într-un loc unde am vrut să fiu mereu numai ca să accept să-mi comande un mucos ca tine? Crezi că poţi să culegi cuvinte aşa din văzduh? Aici e vorba de moarte, ţângăule! Poate să dureze luni de zile până să-mi vină vreo idee. Ideile nu poţi să le chemi, nici măcar cu foc – şi noi avem nevoie de o idee genială, divină. Ceea ce înseamnă – Orpheus îşi examină unghiile, erau roase până-n carnea degetelor lui puternice – că am nevoie de un slujitor! Sau vrei să-mi pierd vremea curăţindu-mi hainele sau încercând să-mi fac rost de ceva să mănânc?

Câinele! Câine blestemat!

— Bine, atunci. Am să fiu slujitorul tău, dacă îl aduci înapoi, izbuti Farid să îngaime cu greutate.

— Excelent!

— Orpheus zâmbi. Atunci, pentru început, fă-mi rost de ceva să mănânc. După cum se vede, ne aşteaptă un marş neatrăgător de lung.

De mâncare. Farid strânse din dinţi, dar se supuse, fireşte. Ar fi răzuit argintul de pe turnurile din Cetatea Nopţii ca să-l readucă pe Deget-de-praf la viaţă.

— Farid? Ce faci? Vii cu noi?

Meggie îi ieşi în cale când el trecu pe lângă ea, având

în buzunare pâine şi carne uscată pentru Cap-de-brânză.

— Da! Da, venim cu voi! – îi cuprinse grumazul cu braţele, dar numai după ce Limbă-vrăjită le întoarse spatele.

Cu taţii nu ştii niciodată Am să-l salvez, Meggie! îi şopti la ureche. Îl aduc înapoi pe Deget-de-praf. Această poveste o să se termine bine. Jur!

Cine e cine?

INIMĂ DE CERNEALĂ

Prima parte

Meggie

Fata lui Mo şi a Resei; poate, asemenea tatălui ei, ca citind cu voce tare să dea viaţă personajelor din cărţi, să le „scoată” din ele. Meggie şi părinţii ei trăiesc de câtăva vreme la Elinor, mătuşa de gradul doi a lui Meggie.

De când cu aventurile ei în satul lui Capricorn, Meggie are o dorinţă: ar vrea să poată scrie ca Fenoglio ca să scoată personaje din cărţi dar şi, folosind cuvintele potrivite, să le poată trimite din nou înapoi.

Mortimer Folchart, numit Mo sau Limbă-vrăjită

Legător de cărţi, „doctor de cărţi”, cum îl numeşte fata lui. El poate, după cum spune Meggie, „să picteze imagini în aer doar cu vocea sa”. Mo i-a scos din cartea lor pe Capricorn, Basta şi Deget-de-praf şi a trebuit să trăiască durerea dispariţiei soţiei sale Resa în aceeaşi carte. De-atunci evită să citească cu voce tare.

Resa (*Theresa*)

Soţia lui Mo, mama lui Meggie şi nepoata preferată a Elinorei. A petrecut mai mulţi ani în Lumea de Cerneală. A fost scoasă din carte de Darius, prilej cu care şi-a pierdut vocea. După care, a fost ani de zile slujnica Mortolei şi a lui Capricorn; l-a cunoscut acolo pe Deget-de-praf, pe care l-a învăţat să citească şi să scrie.

Elinor Loredan

Mătuşa Rosei, şi mătuşa de gradul doi a lui Meggie; colecţionară de cărţi – numită şi Devoratoarea-de-cărţi. Ani de zile a preferat tovărăşia cărţilor celei a oamenilor. Dar, între timp, i-a primit în casa ei nu doar pe Meggie, pe Mo şi pe Resa, ci şi pe lectorul Darius, împreună cu o ceată de zâne, cobolzi şi oameni de sticlă.

Fenoglio

Poet, autor de poveşti; el a scris cartea în jurul căreia se roteşte totul, *Inimă de cerneală*, şi, legat de ea, tot el a născocit şi Lumea de Cerneală. Basta, Deget-de-praf şi Capricorn provin din această carte – şi cuvintele cu care Mo îl omoară pe Capricorn şi cu care Meggie scoate Umbra din carte sunt scrise de Fenoglio. În aceeaşi noapte, autorul dispare în propria-i poveste.

Deget-de-praf

Este numit şi Dansatorul-focului, a trăit fără voie zece ani în lumea noastră deoarece Mo, citind cu glas tare, l-a scos din povestea sa. Cele trei cicatrice de pe faţă le datorează cuţitului lui Basta. Deget-de-praf nu poate fi întâlnit fără Gwin, jderul său domesticit. La sfârşitul *Inimii de cerneală* îi fură lui Mo cartea din care provine şi în care încearcă cu disperare să se întoarcă. Din cauza acestei dorinţe se aliază cu Capricorn, căruia îi trădează pe Mo şi pe Meggie. Afară de asta, ca răzbunare pentru ceea ce îi răpise vocea lui Mo (şi poate fiindcă este îndrăgostit de Resa), îi ascunde acestuia ani de zile unde se află soţia lui dispărută, şi nici Resa nu vorbeşte niciodată despre Meggie şi Mo.

Gwin

Jder cu corniţe, însoţitorul lui Deget-de-praf. Fenoglio îi destinase, de fapt, un rol nefast: în versiunea iniţială a *Inimii de cerneală*, Deget-de-praf trebuia să-şi piardă viaţa încercând să-l salveze pe Gwin de oamenii lui Capricorn.

Farid

Acest băiat arab este scos din nebăgare de seamă din *o mie şi una de nopţi*; e priceput în a se furişa, a fura, a spiona, a pune cătuşe şi în alte măiestrii hoţeşti. Dar e şi un elev sârguincios al lui Deget-de-praf, căruia îi e devotat.

Capricorn

Şeful unei bande de incendiatori şi şantajişti, este scos de Mo din *Inimă de cerneală*. Îl vânează aproape zece ani pe lector deoarece vrea ca prin abilitatea lui să-şi sporească propria putere şi avuţie. Vrea de asemenea să distrugă toate exemplarele din *Inimă de cerneală* pentru ca nu cumva un alt lector să-l trimită din nou în Lumea de Cerneală. De aceea o ţine prizonieră pe Meggie şi o sileşte să scoată din carte şi s-aducă în lumea noastră Umbra, vechiul său slujitor ucigaş. Capricorn este până la urmă omorât cu ajutorul Umbrei, al cuvintelor lui Fenoglio şi a vocii lui Mo.

Mortola

Numită şi Coţofana. Mama lui Capricorn, pricepută în otrăvuri şi stăpână, timp de ani de zile, a mamei lui Meggie. Fiul ei o dă drept menajera lui deoarece se ruşinează de originea ei joasă (şi a lui). Mortola este însă mai inteligentă – şi din păcate şi mai rea – decât unii dintre răufăcătorii princiari din această poveste.

Basta

Una din slugile cele mai devotate ale lui Capricorn. Foarte superstiţios şi îndrăgostit de cuţitul său, fără de care nu e niciodată văzut. Cândva i-a tăiat faţa lui Deget-de-praf. Ar trebui să fie dat Umbrei spre a fi devorat, fiindcă l-a lăsat pe Deget-de-praf să scape din temniţă. Moartea lui Capricorn îl salvează pentru început şi pe Basta. El e salvat chiar de noile cuvinte prin care Fenoglio face să dispară mulţi oameni de-ai lui Capricorn – poate pentru că atunci era prizonierul stăpânului său, poate însă şi pentru că (asta crede el) vechea lui poveste îi duce atât de tare dorul, încât nu-l lasă să moară.

Darius

Vechiul lector al lui Capricorn, numit de Basta Limbă-împiedicată. O ajută pe Elinor la bibliotecă. Fiindcă fi era foarte frică atunci când citea cu voce tare, personajele pe care le scotea din cărţi erau de cele mai multe mutilate cumva (Resa, de pildă, devine mută).

DIN LUMEA NOASTRĂ

Orpheus – poet şi lector, numit mai târziu de Farid şi „Cap-de-brânză”.

Cerberus – câinele lui Orpheus

Zahăr – numit şi Dulap, o slujeşte pe Mortola, mai apoi pe Orpheus

DIN LUMEA DE CERNEALĂ JONGLERII (Poporul Pestriţ)

Dansatorul-pe-nori – fost dansator pe sârmă, acum sol; prieten cu Deget-de-praf

Prinţul Negru – aruncător de cuţite, prietenul Ursului, regele muzicanţilor, cel mai bun prieten al lui Deget-de-praf

Ursul – urs negru, Prinţul Negru îl salvează de la viaţa de urs dresat

Pasăre-de-funingine – scuipător-de-foc

Baptista – actor, producător de măşti, desfigurat de de vărsat

Bărbatul puternic – jongler care îndoaie fierul şi poate ridica mai mulţi oameni deodată

ÎN PĂDUREA-FĂRĂ-DRUM

Nixe – trăiesc în bălţile din Pădurea-fară-drum

Zânele albastre – lor le-a dus dorul Deget-de-praf în toţi anii exilului său în lumea noastră

Elfele de foc – produc mierea cu care se poate învăţa limbajul focului

Doamnele Albe Gaiţă – slujitoarele Morţii

Gaiţă – tâlhar legendar, inventat de Fenoglio, care, precum odinioară Robin Hood, mânie pe principi şi îi ajută pe oamenii simpli

ÎN OMBRA

Minerva – gazda lui Fenoglio

Despina – fata Minervei

Ivo – băiatul Minervei

Cuarţ-trandafiriu – omul de sticlă al lui Fenoglio

ÎN CETATEA DIN OMBRA

Principele Slănină – stăpân peste cetate şi peste Ombra; de la moartea fiului său Cosimo, e numit şi

Principele Suspinelor

Cosimo – numit şi Cosimo cel Frumos; fiul mort al Principelui Slănină

Tullio – pajul cu faţa îmblănită al Principelui Slănină

Violante – numită şi Violante cea Urâtă; fiica lui Cap-de-viperă şi văduva lui Cosimo cel Frumos

Jacopo – fiul lui Cosimo şi al Violantei

Balbulus – pictor de anluminuri; adus în Ombra ca „zestre" a Violantei

Brianna – slujitoare a Violantei; fata Roxanei şi a lui Deget-de-praf

Anselmo – paznic al porţii

ÎN GOSPODĂRIA ROXANEI

Roxane – soţia lui Deget-de-praf; înainte jongleriţă, apoi sedentară; cultivă buruieni de leac şi este o vindecătoare recunoscută

Jehan – băiatul Roxanei cu cel de-al doilea soţ al ei, între timp decedat

Rosanna – fata cea mică a lui Deget-de-praf şi a Roxanei

ÎN TABARA SECRETA

Două-degete – jongler, bun flautist, deşi îi lipsesc două degete de la o mână

Cea cu degete încovoiate – jongleriţă mai în vârstă, se opune ca jonglerii să-i adăpostească pe Mo şi pe Resa în Tabăra Secretă

Benedicta – jongleriţă aproape oarbă

Mina – jongleriţă însărcinată

Urzica – vindecătoare

Ca şi numeroşi jongleri anonimi

ÎN CÂRCIUMA DIN PĂDUREA-FĂRĂ-DRUM

Cârciumarul – rău famat pentru arta sa culinară şi cunoscut ca iscoadă a lui Cap-de-viperă

Piticuţa-de-muşchi – vindecătoare

ÎN MOARA-ŞOARECILOR

Morarul – succesorul morarului, acesta fusese cândva oponent al lui Cap-de-viperă

Fiul morarului – alb de frică. De ce oare?

ÎN BOLNIŢĂ

Huhurezu – felcer; s-a îngrijit de Deget-de-praf când acesta era copil

Bella – bătrână vindecătoare, îl cunoaşte pe Deget-de-praf cam de tot atâta timp ca şi Huhurezu

Carla – fată care ajută în bolniţă

ÎN CETATEA NOPŢII

Cap-de-viperă – numit şi Principele-de-argint, cel mai crud principe din Lumea de Cerneală

A cincea soţie a lui Cap-de-viperă – i-a născut lui Cap-de-viperă două fete, e din nou însărcinată; de astă dată, va face, cum speră Cap-de-viperă, un băiat

Spintecătoru – unul din incendiatorii lui Capricorn; acum lucrează pentru Cap-de-viperă

Fluieraru – numit şi Nas-de-argint; a fost jonglerul lui Capricorn, acum îşi cântă cântecele sumbre lui Cap-de-viperă

Vulpoi-roşu – urmaşul lui Capricorn, acum crainicul lui Cap-de-viperă

Taddeo – bibliotecar în Cetatea Nopţii

Înzăuaţii – soldaţii lui Cap-de-viperă

ÎN VIZUINA VIEZURELUI

Şnapanu – tâlhar, partizanul Prinţului Negru

ANIMALE

Gwin – jder cu corniţe

Furişu – jder cu corniţe, mai tânăr

Cerberus – câinele lui Orpheus

Urs – îi aparţine Prinţului Negru

Cuprins

Cuvinte potrivii croito 9
Aur fain 18
Întoarcerea acasă a lui Deget-de-praf 24
Fata lui Limbă-vrăjită 33
Farid 46
Cârciuma jonglerilor 6O
Decizia lui Meggie 76
Jongleriţa 84
Meggie citeşte 97

Lumea de Cerneală 106
Plecată 115
Vizitatori nepoftiţi 119
Fenoglio 129
Prinţul Negru 137
Zgomote străine în noaptea străină 149
Doar o minciună 156
Un dar pentru Capricorn 163
Răzbunarea Mortolei 172
Dimineaţă aniversară 181
Vizită dinspre partea rea a pădurii 195
Principele Oftat 203
Zece ani 209
Rece şi alb 221
În beciul Elinorei 223
Tabăra din pădure 228
Planul lui Fenoglio 238
Violante 247
Cuvinte false 262
Noii stăpâni 267
Cosimo 272
Elinor 282
Cel fals 291
Moartea zânei 299
Vestea Dansatorului-pe-nori 303
Leac de cerneală 31O
Strigăte 317
Paie însângerate 32O
Audienţă pentru Fenoglio 332
Încă un sol 349
Fără speranţă 363
Convoiul prizonierilor 367
Un chip familiar 379
Hârtie şi foc 383
Copacul în flăcări 391
Biata Meggie 397
O ciocănitură la uşă 400
Roxane 408

Cetatea de la mare 417
Moara 420
Cea mai bună dintre nopţi 431
Cuvintele potrivite 437
Orpheus cel furios 451
Huhurezu 454
În temniţa din Cetatea Nopţii 464
O scrisoare de la Fenoglio 469
Urechile nepotrivite 474
Foc şi apă 482
Nevăzuţi ca vântul 487
Cap-de-viperă 491
Foc pe perete 501
În turnul Cetăţii Nopţii 51O
Ce-i de făcut? 517
Vizuina Viezurelui 521
Totul pierdut 529
Stăpânul poveştii 532
Hârtie nescrisă 536
Bunătate şi mărinimie 552
Vizită 56O
Noaptea de dinainte 564
Pană şi sabie 568
Doar un vis 584
Schimbat 591
Gaiţă 605
Speranţa lui Farid 612
Din nou singură 615
Un nou poet 619
Încotro? 625
Cine e cine? 631